

Олександр Романько

Публіцистика
1988 – 2017

Олександр Романько

Публіцистика

1988 – 2017

Слов'янськ – 2020

УДК 821.161.2-92"1988/2017"

Р69

Романько О. В.

Р69 Публіцистика: 1988 – 2017 / Укладач, автор передмови В.І. Романько. –
Слов'янськ: Вид-во Б. І. Маторіна, 2019. 426 с.

Олександр Романько (1973–2017), слов'янський поет і журналіст, педагог та філософ, у свої 44 роки залишив у спадок чималий творчий доробок.

Перед читачем – зібрані та укладені Валерієм Івановичем Романьком майже усі публіцистичні твори свого сина, написані ним у період з 1988 по 2017 роки. У передньому слові «Журналістськими стежками Олександра Романька» мова йде про короткий, але плідний творчий шлях талановитого журналіста і щирого патріота України.

Невелика частина публіцистики Олександра Романька увійшла до його видання «**Листи з провінції**» (2019). Раніше побачили світ три його поетичні збірки (причому, перша, рання, вийшла ще за життя автора): «**Не замучит мене хромота**» (1999, 2017 – 2-е, доп. вид.), «**Мімікрія і мартиролог**» (2018).

У творчому спадку, який ще не мав друку, залишилися художня проза, наукові статті з філософії та релігієзнавства, листування, кандидатська дисертація (у рукописі).

Видання стане в нагоді всім, кому не байдужа доля української культури, журналістики, історія рідного краю.

УДК 821.161.2-92"1988/2017"

© Романько О.В., автор

© Романько В. І., укладач, передмова

«...Моя душа здригнулася словами».
Ліна Костенко. (З роману «Маруся Чурай»).

«Йому не була властива висока самооцінка,
швидше, навпаки – в'їдлива (а може, й мобілізуюча?) самокритичність.

*«Я запізнився геть усюди... /Ніде мене немає і на мене
/Не чекають геть ніде».*

Він не запізнився. Але надто поспішився відійти.

І тепер його бракує. І тим, хто його знав,
і тим, хто пізнає його з його поезії та життєпису».

Іван Дзюба. Академік, Герой України.

(З відгуку на книгу О.Романька «Мімікрія і мартиролог»).

Журналістськими стежками **Олександра Романька** *(Замість передмови)*

На самому початку слід зауважити, що поняття «журналістика» і «публіцистика» дуже близькі, хоча у них є відповідні розбіжності. Так, «Великий тлумачний словник сучасної української мови» дає таке пояснення терміну «публіцистика»: «Рід літератури, що висвітлює актуальні проблеми сучасності; сукупність літературних творів цього роду» (с.1187). Порівняймо з одним із тлумачень поняття «журналістика»: «Літературно-публіцистична діяльність у журналах, газетах, на радіо та інших органів інформації і пропаганди» (там же, с. 371). Таким чином, публіцистичні твори різноманітних жанрів (статті, репортажі, інтерв'ю, нариси, замальовки тощо) – це результат роботи журналіста чи письменника зі словом. Журналіст – це той же публіцист, якщо він, звичайно, не обмежується тільки короткими інформаційними повідомленнями, а користується, разом з названими, ще й аналітичними та публіцистичними жанрами.

Особливе місце у творчій спадщині Олександра Романька (крім поезії, художньої прози та наукових статей з філософії) займає публіцистика. Його правдиві, гарячі журналістські матеріали, пропущені через душу автора, відрізняються актуальністю й зрілістю, чи були це юнкорівські статті в районних газетах «Маяк» (м. Красноармійськ) і «Комуніст» – «Вісті» (м. Слов'янськ), чи уже зрілі матеріали члена Національної спілки журналістів в обласних «Донеччині» та «Світлиці», «Дніпро-Славута», у київських газетах «Народ і армія», «Культура і життя», «Слово Просвіти», «Молодь України», журналі «Діалог з депутатом»; переважна більшість, особливо в останній період – у слов'янських газетах «Славянская правда» та «Злагода».

Публіцистика Олександра Романька налічує більше трьохсот творів, які належать до різноманітних жанрів і родів літератури. Друкувалися вони у багатьох періодичних виданнях як місцевих, так і всеукраїнських.

Перший крок у журналістику Олександр зробив у 15-річному віці, коли його невелика інформаційна замітка «Наш «прожектор» була надрукована в районній газеті «Маяк» (м. Красноармійськ Донецької обл.). На той час початкуючий автор був учнем 8 класу середньої школи, що у селі Новотроїцьке Красноармійського району, де працювали його батьки: мама – учителем історії, батько викладав мову та літературу та упродовж 6-ти років, до переїзду в Слов'янськ на нове місце роботи, був директором школи. Наставником Олександра на початку його журналістського шляху стала досвідчений працівник редакції газети «Маяк», член СЖУ Валентина Іванівна Чуб.

Уже перші матеріали в газеті «Маяк» (а всього їх у цій газеті в Олександра було 13 – це за той неповний навчальний рік, який він закінчував у Новотроїцькій СШ)) показали, що юнак має свою думку, не боїться гострих тем. Дійсно, уже в перших газетних статтях відмічаємо, що автор, беручи за основу важливий життєвий факт, додає свої думки, роздуми. Так, юнкор вболіває за розвиток футболу на селі, піднімає питання про вибір професії сьогоднішніми старшокласниками, про фізичну підготовку юнаків до служби в армії; робить докір профкому колгоспу імені Суворова, який обіцяв школяру Ігорю Тирзіву в період збору врожаю працювати помічником комбайнера на пару з батьком, але свого слово не дотримав; особливо болюче питання для юнака – його рідна школа з благословення керівників села та дирекції школи перейшла з української мови викладання на російську, і він покладає надію на щойно прийнятий Верховною Радою УРСР Закон про мови в Українській РСР (стаття «Крок був хибним»). Важливість та актуальність його статей підтверджують ті відгуки, які читачі подавали до газети, а також усні відгуки знайомих та менш знайомих людей, виказані особисто авторові чи його батькові.

Серйозну юнкорівську школу Олександр пройшов у районній газеті «Комуніст» - «Вісті», що у Слов'янську. У це місто він попадає на початку серпня 1989 року, стає учнем 10 класу ЗОШ № 8. (Його шкільні роки випали на період реорганізації середньої школи, коли після 8 класу учні відразу переходили до 10 класу, а потім 11-й – випускний). Але ще до занять, у перші ж дні проживання у новому місті, влітку, він знайшов редакцію місцевої газети й запропонував свій матеріал про відпочинок дітей у піонертаборі «Донецьке орлятко», що у Святогірську (стаття під назвою «Дружба не кінчається» вийшла у газеті «Комуніст» від 21 липня 1989 р. – це була перша його публікація у слов'янській пресі). Тут своє досвідчене плече журналіста молодому авторові підставив Володимир Савенко, відповідальний секретар газети. Відчувши щирю любов юнака до України, його біль за непросту історію і багату культуру рідної держави, Володимир Федорович запропонував Олександрові вступити до Товариства української мови імені Т.Шевченка, яке згодом переросте у відновлену «Просвіту». І у місцевій

слов'янській газеті з'явилося декілька статей за підписом не просто «юнкор», а «член Товариства української мови імені Т.Шевченка».

Два шкільні роки у Слов'янську – це період не тільки отримання загальної освіти, а й збагачення молодого людини як теоретичними, так і, що особливо важливо, багатими практичними навичками з журналістики. Олександр разом з ровесниками – Дмитром Комаровим, Олександром Борисовим, Л.Матвійко, С. Кондренко, С.Бондаренко – відвідували клуб «Репортер» при Слов'янському міському будинку піонерів і школярів, керівником якого був В.Ф.Савенко. Ініціативного й багатого на нові ідеї Олександра обрали президентом клубу. Разом з товаришами він бере активну участь в обласних зльотах, які проводив Донецький обласний палац піонерів і школярів (1990-1991 роки); з Дмитром Комаровим Олександр побував на всесоюзних фестивалях «Янтарне перо-90» (м. Калінінград, 14-18 вересня 1990 р.) та в Євпаторії (Крим, 3-13 січня 1991 р.).

Набравшись відповідного досвіду з проведення журналістських фестивалів, Олександр з товаришами вирішили організувати подібний захід на своїй малій батьківщині. Пам'ятаю, як восени 1992 року в альтанці, що на подвір'ї моєї садиби у Слов'янську, декілька вечорів збиралися друзі, три студента: Олександр Романько (навчався на 2-у курсі дефектологічного факультету Слов'янського педінституту та одночасно в Дніпропетровському університеті на 1 курсі філологічного факультету зі спеціальності «Журналістика»), Дмитро Комаров (студент факультету «Журналістика» Ростовського-на-Дону університету), Олександр Борисов (студент 2 курсу факультету початкових класів Слов'янського педінституту). Грали в шахи, пили каву, але головне – обговорювали план проведення Всесоюзного журналістського фестивалю на Слов'янщині, який назвали «Донецька Швейцарія – 93»: делегації з яких міст колишнього Союзу запросити, де знайти спонсорів, які культурні заходи запропонувати, де розмістити учасників фестивалю, які конкурси провести... І плани, які спочатку здавалися мало реальними, здійснилися: і гості з'їхалися, і спонсорів знайшли, та й в цілому саме свято вдалося! Про це Олександр пізніше розповів у статті «Порозуміння і згода – девіз молодих». Читач може звернутися до цієї статті у даному виданні. І все ж, хотілося навести з неї невеликий уривок, який засвідчує, що молоді люди не тільки відточували свою журналістську майстерність, навчалися цьому нелегкому ремеслу, а й ставили більш глобальні проблеми: двом сусіднім державам – Україні та Росії – необхідно жити у дружбі й злагоді.

У звітному репортажі Олександр писав: *«До нас в гості прибуло близько двохсот хлопців і дівчат, захоплених своєю справою. Делегації були з Києва, Одеси, Львова, Харкова, Дніпропетровська, Казані, Чебоксар, Єкатеринбурга, Москви, Уфи, Челябінська, Іркутська, Мінська...*

...Працювали і проживали молоді журналісти у Святогірську, в таборі відпочинку «Прометей» арматурно-ізоляторного заводу імені Артема. Чудова природа Святогір'я спонукала їх на щирість, теплі стосунки і активну роботу.

Відповідною була і програма відпочинку. Ми навіть зіграли в футбол. З усіх спортивних розваг саме його юні журналісти чекали найбільш нетерпляче. Бо зустрічались збірні команди України і Росії. Одразу почали робити ставки. Зголосились на Кримові – хто виграє, тому й буде належати півострів. Звичайно, це був жарт, але хай всі громадяни України подякують Дмитрові Комарову, котрий забив три голи у ворота росіян, та і всіх гравців нашої команди, бо загальний рахунок був 5:3 на нашу користь. Отож бо, шановні співгромадяни, за Крим можете бути спокійними...

Та вирішувались на фестивалі і більш глобальні проблеми – стосунки України і Росії, подальша співпраця. Вирішено при «Донецьких новинах» створити інформаційне агентство, яке буде зорієнтоване на молодіжну інформацію. Поки ж формується штат власкорів в Україні. Саме під час «Донецької Швейцарії - 93» визріла угода обмінами студентами між трьома факультетами журналістики – Дніпропетровського, Ростовського і Казанського університетів. Перша зустріч відбудеться в Ростові в середині квітня. Студенти з Дніпра та Казані відвідають лекції ростовчан, ознайомляться з університетом, обмінюються досвідом.

Окрім того, подібні фестивалі в березні і травні відбудуться відповідно у Челябінську і Чебоксарах. Поступово згуртовуються молоді журналістські сили, здатні вже зовсім скоро на серйозну і плідотворну роботу. І все це, зважте, відбувається в такі часи, коли людям колишніх радянських республік, а тепер незалежних країн, все важче і важче знаходити порозуміння між собою». (Газ. «Вісті», № 23 (12778). –23 лютого 1993 р.).

На жаль, подальші плани молодих журналістів не здійснилися: керівництво РФ бачило перспективу свого розвитку в іншому: захопити окремі території Грузії, а згодом і українські землі: окупували Крим та частину Донбасу.

Декілька років життя Олександра пройшли у Дніпропетровську (сьогодні місто Дніпро). Мріючи про вищу журналістську освіту, він таємно від рідних влітку 1992 року робить спробу вступити до Дніпропетровського державного університету, де нещодавно відкрили спеціальність «журналістика». І його спроба була вдалою! Тільки після наказу про зарахування до ДнДУ він повідомив батькам новину, згодившись одночасно продовжувати опановувати спеціальність «дефектологія, олігофренопедагогіка і логопедія» на дефектологічному факультеті у Слов'янському педінституті та «журналістику» у Дніпрі.

Разом з новими друзями у Дніпрі Олександр занурюється у журналістське життя: дописує до газет, пробує свої сили у тележурналістиці. З цього приводу цікаві спогади про ті часи, як вони з другом почали опановувати телебачення, подав його однокурсник Володимир Шаповалов: «Минав перший місяць навчання. І якось разом із Сашком, проходячи біля церкви, я подав жебракові кілька купонів. Сашко був проти. "Подачки розбещують людей. І я не вірю, що ті, хто просять коло церкви, насправді бідні й не можуть заробити на життя, - переконував мене він. Я посилався на

християнські цінності, цитував біблійське: "Не збідніє рука того, хто дає". Дискусія затягнулася майже на всю ніч. І вже під ранок виникла ідея прийти на Дніпропетровське державне телебачення з пропозицією зробити сюжет про тих, хто просить під церквою. На прохідній телецентру нас радо зустріла головний редактор молодіжної редакції Дніпровського ТБ Ірина Григорівна Лізавенко. Того ж дня ми з головою занурилися в цікаве творче життя молодіжки. Ірина Григорівна, разом з режисером Аллою Йосипівною Пекліною із захопленням підтримували наші ідеї. І попри катастрофічний дефіцит бензину для виїзду на зйомки, зокрема, за підтримки головного редактора новин Миколи Івановича Павленка відбувся наш дебют. Домовилися, що я перевдягаюся в жебрака з хворою ногою, беру милиці й досліджую спосіб життя прохачів милостині у їхньому ж образі. Сашко в той час бере інтерв'ю у перехожих, розпитуючи про їхнє ставлення до жебраків і чи варто подавати. Мій друг тоді вперше тримав мікрофона. Але виходило в нього доволі професійно. Навіть "розговорив" сімейну парочку жебраків, напросившись "у гості". От і виявилось, що ті прохачі не такі вже й нужденні. Зокрема, мають трикімнатну квартиру (яку перетворили на смітник), ділянку під забудову з будівельними матеріалами, отримують пенсії. Мені теж непогано вдалося вписатися в образ прохача з хворою ногою. Перехожі жалісливо ставилися до мене й подавали більше, ніж сусідам по паперті. "Конкуренти" недовго мирилися з "несправедливістю" й накинулися на мене з милицями й палицями, проганяючи з "хлібного місця". У листопаді 1992 року відеофільм "Від суми та від тюрми..." мого із Сашком авторства вийшов у ефір на Дніпровському телебаченні та на УТ-1. Проте, крапку в відповіді на запитання "чи подавати?" ми так і не поставили. Але з тих пір я не вірю тим, хто просить милостиню. А Сашко, навпаки, написав вірша "Не осуждайте слишком строго падших".

Початок 1990-х – це були роки формування політичної зрілості української молоді. Восени 1992 року разом з Володимиром Шаповаловим без дозволу керівництва Дніпропетровського держуніверситету Олександр взяв участь у голодуванні студентів на граніті в місті Києві. Як журналіст він брав інтерв'ю в Олега Тягнибока, яке опублікував у студентській газеті. Його товариш по університету Павло Дінець згадує: «З Олександром Романьком ми познайомилися в універі, він був на пару курсів молодшим. О! Відчайдух був ще той! Вже на першому курсі міг вилетіти "за політику". Бо поїхав, кинувши заняття, із своїм другом-одногрупником Володею Шаповаловим до Києва – на студентський Майдан (другий після "гранітного", невдалий, з побиттям й розгоном). Жили Саня й Вовка, до речі, в одному наметі з молодим, ще не настільки, як зараз, відомим Олегом Тягнибоком. Вони зробили прекрасний, а головне – чесний репортаж, котрий я опублікував у нашій журфаківській молодіжці. Декан В.Д.Демченко зігнав тоді всі курси й влаштував нам публічне судилище, виголосовши оду во славу "правильних" дій мусорні й затаврувавши бунтівників-студентів... Але нічого, минулося...».

Володимир Шаповалов підтверджує: «Ми з Сашком раді були відчувати атмосферу єднання, спілкуватися з людьми, які мають мету об'єднати

Україну, пробудити її від минулого, спрямувати на шлях самодостатнього розвитку. Ми жили в наметах з учасниками протестів, очікуючи штурму загонів міліції особливого призначення (ЗМОП), якого так і не відбулося. Протести не були даремними. Уряд Вітольда Фокіна пішов у відставку. Хоча Україна й залишилася в СНД, але неповноправним членом. По приїзду з Києва ми підготували репортаж про події на Майдані, який вийшов у студентській газеті журфаку ДНУ "Студ-кейс". До речі, це видання виходило багатотисячним накладом і розповсюджувалося в усіх кіосках "Союздруку" Дніпра. І саме "Студ-кейс" тоді чи не єдиним у місті об'єктивно розповів про події на Майдані очима своїх кореспондентів».

Проходив час. Олександр продовжував удосконалювати свою журналістську майстерність. У 1993-1996 роках – власкор газети «Дніпро-Слаута» по Східному регіону України (Екологічний вісник України. /Гол. редактор Віктор Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ).

З 1992 року і у всі подальші роки – Олександр був власкором обласної газети «Донеччина» (м. Донецьк). Головний редактор Ігор Зоц давав журналістові свободу вибору тематики, жанрів. «За весь час співпраці жодного матеріалу Романькові я не повернув неопублікованим. Щоправда, якось у буремні 90-і, коли з друкованим словом ще рахувалися, один гостренький матеріал у «Донеччині» вийшов під псевдонімом Юрій Деточкін. Пожартували так трішки: хто з гумором – той зрозумів», – відмітив І.О.Зоц в одній із своїх статей.

А що це за матеріал із таким псевдонімом? Юрій Деточкін – це той герой фільму «Бережись автомобіля», який захищає справедливість, закон. Олександр захищав честь журналістів, свободу слова, відстоював правові та етичні норми журналістики. Про це йдеться мова у його гострих журналістських матеріалах «Виконком погрожує» (газ. «Вісті», 17.09.1991), «Доки переслідуватимуть журналістів?» (Газ. «Донеччина», 27.04.1995). Читачам «Славянської правди» та колегам-журналістам він нагадав про «Кодекс професійної етики українського журналіста», помістивши його зміст у названій газеті.

У 1995 році Олександра прийняли до лав Національної спілки журналістів України. На обліку був у первинній організації редакції газети «Донеччина» (м. Донецьк, пр. Київський, 48, гол. редактор Ігор Зоц). Завжди цінував своє перебування у лавах НСЖУ. У його щоденнику я знайшов такий запис: «Якось замотався і не відмітив свій ювілей – 20 років як отримав квиток журналіста». Нагороджений грамотами обласної журналістської організації та НСЖУ.

З 1995 по 1997 роки проживав у Києві, працював головним редактором газети «Народ і армія»: Військово-патріот. вісник (Засновник: «Дніпротелепрескорпорація»; Видавці: Інститут журналістики Київського нац. унів-ту ім. Т.Г.Шевченка, АТЗТ «Телепрескорпорація»). Не забував про земляків – у цьому виданні давав рекламу про Слов'янський керамічний комбінат; друкував статтю про директора СКК В.А.Найдьонова, вірш поета зі

Слов'янська О.Дудки «Вільній Україні – жити». Упродовж цих трьох років був наставником молодих журналістів у відділі практики Інституту журналістики Національного університету ім. Т.Г. Шевченка.

Після журналістської діяльності в Донецьку, Дніпрі Києві повернувся до рідного Слов'янська. Працював старшим викладачем кафедри філософії, соціології та права Слов'янського педагогічного інституту, викладав філософію та релігієзнавство. Мав наукові публікації, учасник декількох науково-практичних конференцій. Співавтор 3-х навчальних посібників. Склав чотири кандидатські мінімуми. Працював над кандидатською дисертацією з історії філософії. І продовжував співпрацювати з газетами.

Важливим і цікавим етапом свого життя вважав роботу викладачем у Слов'янському коледжі Національного авіаційного університету – цьому закладу присвятив чимало своїх статей. Був керівником гуртків поетів та журналістів у Донецькому обласному Центрі дітей та юнацтва та міському Центрі ДЮТ.

Листопад-грудень 2004 року — учасник Помаранчевого Майдану. Проживав в Українському Домі. І знову поряд з ним – його студентський друг Володя Шаповалов, а також побратими з Галичини, небагато знайомих, а то все більше невідомих, але таких близьких за духом людей - патріотів з усієї України.

Більше двох років (2012-2014) працював журналістом в газеті «Славянская правда». Його публікації різноманітної тематики цього періоду (життя навчальних закладів міста, церковні та державні свята, різноманітні заходи у закладах культури, започаткував «Літературну вітальню»; чимало нарисів про відомих земляків, навіть статті на медичну тему: що таке інсульт та особливості роботи лікарів-патологоанатомів; як вирощувати картоплю, особливості поводження з собакою породи пітбуль тощо) займають вагоме місце у даному виданні.

У 2013 році заснував проект «Слов'янський молодіжний поетичний десант». Під його керівництвом школярі виступали в школах, бібліотеках, військових частинах, на центральній площі Слов'янська, брали участь у різноманітних конкурсах. Його вихованці удосконалювали не тільки поетичну майстерність, а й вчилися бути патріотами свого рідного міста, донецького краю, по-справжньому любити Україну. Багатьох з них підтримував як початкуючих журналістів: вичитував їхні статті, рекомендував до тих чи інших періодичних видань. Одна з його учениць, на той час студентка педагогічного університету Аліна Шейкаш, якій, окрім всього іншого, Олександр допоміг потрапити на «Потяг єдності», залишила такі скорботні слова вдячності: «...пішов з життя мій кращий друг, поет, наставник, людина, яка підтримувала мене так, як ніхто і ніколи, як батьки. Олександр Романько завжди вірив, що я зможу, що треба трошки впевненості і рішучості, і, можливо, якщо б не Олександр та його батько Валерій Іванович, які відправили мене на нараду молодих письменників України [до м. Одеса, 2017р. – уточн. авт. – В.Р.], де дуже підтримали мою дитячу

поезію, я б і не відважилась писати казку. А якщо б не потяг єднання, я б не відважилась писати її українською мовою».

Важко переніс Олександр перебування під окупацією у Слов'янську (12 квітня – 5 липня 2014 року), назвавши той період «життям у консервній банці». Після звільнення міста – новий душевний підйом, що вилився у поетичні та публіцистичні твори, проводив велику волонтерську діяльність: участь у щонедільних віче, перефарбовування лавок, мостів; робота у комісіях міськради по виробленню бренду Слов'янська, по декомунізації, по відзначенню ювілеїв Михайла Петренка, по відкриття пам'ятних знаків тощо. Мав тісний зв'язок з військовими: особливо здружився з лейтенантом Максимом Лютим, підполковником Михайлом Гринишиним, полковником Олегом Білим, волонтеркою Мариною Квіткою... Ближче зійшовся з однодумцями-земляками, сотнею тих патріотів, хто залишався при будь-яких обставинах вірним Україні: Василем Хоменком, Сашком Беліменком, Мариною Олійник, Денисом Бігуновим, Ігорем Панішевим, Ігорем Рябченком, Миколою Тішаковим, Валентиною Чередник, Ларисою Коваленко, Ларисою Мамедовою...

19 лютого 2015 року, домовившись з військовими, організував виїзд слов'янських журналістів на передові позиції українських воїнів у Піски, Курахово. Очікувалося більше десяти представників ЗМІ, а реально участь у поїздки взяли троє: Олександр Романько, Сергій Горбатенко, Дмитро Журавльов. Під обстрілами Олександр читав вірші бійцям у Пісках, а боєць батальйону «Карпатська Січ» Мирослав Мисла (позивний Мисливець) прочитав його вірш «Небесній сотні» (*відеоматеріали читач може знайти в Інтернеті*). Через декілька місяців прийшла страшна звістка – Мирослав загинув смертю героя. Олександр з біллю відгукнувся на цю непоправну втрату: *«Не висловити словами, не виплакати сльозами весь біль втрати за Тобою, брате. Сьогодні небо вмивало вулиці сльозами, а в холодному осінньому небі розчинялись слова молитви українського націоналіста. Відчули Твою присутність у кожній краплині дощу, якими жадібно вмивалась шкіра твоїх побратимів. Твій подих розправляв знамена у височині.*

Будь певен, твоя справа не буде забута. Твій вогонь та ідея вестимуть воїнів у бої, з Твоїм ім'ям на вустах творитимуться найбільші подвиги. Заради Тебе, для Тебе, в ім'я Тебе... Все тепло і світло, яким ти охоче ділився з побратимами, назавжди лишаться глибоко в душі. Наша вічність в Тобі. Ти – щось більше...

Нагадаємо, 2 жовтня в бою з московською навалою хороброю смертю воїна загинув безстрашний боєць, палкий ідеолог, котрий творив майбутнє Нації та прекрасна Людина Мирослав Мисла. Пімстимо смерть Великих Лицарів!

Мирославе, від серця до сонця...

До чого ж болісно від того, що саме найкращі полишають нас! Вічна тобі слава, Друже! (Газ. «Злагода» - 2016. - № 42 (1188). – 20 жовтня. – С.3).

Радо зустрівач у Слов'янську гостей – діячів української культури: Аду Роговцеву, Ольгу Самолевську, Андрія Куркова, письменницю з Німеччини Надію Метзгер, ведучого радіо «Голос Америки» Зореслава Байдюка, журналіста зі Львова Сергія Лашенка... У ровесникові Сергії Жадані відчув рідну душу, спільність інтересів – мав з ним творчі стосунки.

2014 – 2017 роки – власкор газети «Злагода» (м. Слов'янськ). А це період звільнення рідного міста від проросійських найманців та сепаратистів, підйом національної свідомості земляків – дух цього часу теж відображений у багатьох газетних публікаціях Олександра Романька.

Олександр мріяв про молоду зміну в четвертій владі, адже робота журналіста є суспільно важливою, вона формує громадську думку, впливає на важливі життєві процеси. Журналісти – це люди, *«які за своїм фахом мають бачити більше за інших, першими розпізнавати підводні камені і попереджати про них спільноту, вміти грамотно і кваліфіковано проінформувати про події, зробити належний аналіз тому, що відбувається, вчасно передбачити, що на нас може очікувати»*, – писав Олександр в одній зі своїх статей. Планами з питань покращення журналістської освіти молоді Олександр ділився з однодумцями, з місцевими журналістами: Ігорем Зоцем, Олегом Зонтовим, Едуардом Арутюняном, Наталією Поповою, Сергієм Горбатенком, Павлом Коротенком, Лідією Хаустовою, і, звичайно, з другом Володимиром Шаповаловим, часто з батьком...

На його думку, в ідеалі кожен працівник ЗМІ повинен мати професійну освіту – мав би закінчити факультет журналістики. Але до цієї важливої та відповідальної роботи молодь потрібно відбирати і поступово готувати ще зі школи: в юнкорівських гуртках, на спеціальних факультативах, а особливо у позакласній та позашкільній роботі, що можливо в Центрах дитячої та юнацької творчості. Свої думки з цього приводу Олександр виклав у «Доповідній записці» на ім'я мера Слов'янська та керівництво освіти. Після вступної частини про важливість та актуальність поставленої проблеми, він пропонує конкретні й реальні заходи, які б сприяли вирішенню питання щодо покращення літературного та юнкорівського руху у місті Слов'янську. На жаль, чиновницький підхід з формулюванням «розглянути пізніше», «зараз не на порядку денному», а скоріше всього, відсутність бажання влади займатися даними проблемами, призвела до того, що і сьогодні ці питання перекладені на плечі поодиноких ентузіастів на волонтерських засадах.

Можна було б ще згадувати, наводити приклади Олександрового поклоніння Слову й професії Журналіста, а таких фактів у його творчій біографії чимало. Мені б хотілося акцентувати увагу чи не на центральній проблемі, яка в будь-якій ситуації – в домашній обстановці, в бесіді з друзями чи керівництвом міста, на офіційних зібраннях чи в приватних розмовах – його ніколи не покидала. Це – доля України, біль за її день сьогоднішній і поєднання тривоги і надії на близьке та майбутнє рідної Батьківщини.

Познайомившись з публіцистикою Олександра Романька, уважний читач може й сам дійти висновку: головною, червоною лінією, рефреном у його

матеріалах (так як і в усій його поезії) є безмежна й щира любов автора до України. Як батько, підтверджую: це, дійсно, так!

Наш відомий земляк, академік, Герой України Іван Дзюба, не знаючи особисто Олександра, а судячи тільки з його публікацій, справедливо відмічає, що «у виборі Олександр не вагався» (*«Моя любов до України й лють до ворога вбиває»*; *«Не пробачу ні Криму, ні Сходу усім ворогам!»*), «І коли настав грізний 2014-й, Олександр Романько ладен боронити Україну зброєю свого слова і має моральне право іти зі своїм словом до українських бійців на передовій».

Його старша колега по авіаційному коледжу Тетяна Лисак відмітила: «У моїй пам'яті Сашко рвійно крокує через площу з прапором України в руках, з палкою любов'ю до рідної держави в серці».

А інша його колега з цього ж навчального закладу Ірина Меркулова сказала: «Він був справжнім патріотом своєї держави, люблячим сином матері-України. Постійно вболівав за її долю, намагався змінити життя на краще. Можливо, не завжди у нього це виходило так, як би він хотів; можливо, щось робив навмання, а щось, навпаки, ретельно продумував. проте, серце Олександра наполегливо кликало його вперед, а патріотична душа постійно закликала до бою».

А бути українцем, особливо тут, на Донеччині, не так просто, навіть небезпечно. Не кожен може встояти проти майже суцільної русифікації, зрадництва щоденно оточуючих тебе земляків. Але Олександр мав «...мужність веслування проти течії...» (В.Базилевський). Чи не одинак у такому сильному спротиву проти боротьби з нав'язуванням українцям безпам'ятства і зради, він своїми промовами, віршами та газетними статтями виступав в оборону України, її мови, державності, і цим в одних викликав добро заздрість і щира похвала, в інших – ненависть і злість.

Свої погляди на необхідності захисту національних інтересів Олександр виклав у чисельних статтях проукраїнського змісту, які залишив для нащадків у спадок, і майже всі вони введені до даної книги: починаючи від тривожних шкільних заміток «Крок був хибним!» з приводу переведення школи у рідному селі з української мови викладання на російську (осінь, 1988); про надто повільне наповнення класів з українською мовою навчання у рідному Слов'янську на початку 1990-х років («Застій триває», 20.08.1991); тиск дирекції ЗОШ №8 на учня та його батьків за те, що на декількох уроках з товаришем по парті сидів з жовто-блакитною пов'язкою на руці («В ім'я України», 26.09.1991); відстоювання Гімну України з текстом «Ще не вмерла України...» («У новий дім – у новому вбранні», 26.06.1991) – до радісно хвилюючих сторінок газетних публікацій: вийшов Закон про мови в Українській РСР («Тепер є надія», 27.09.1989); 24 серпня 1991 року оголошена довгоочікувана незалежність України («І оживе добра слава, слава України!», 27.08.1991); лунає рідна пісня в стінах педінституту («Лунай, рідна пісне!», 21.12.1991); радість єднання з мешканцями Західної України після поїздки слов'янських студентів на Тернопільщину («Обніміть, брати мої...», 18.01.1992) і, звичайно, думки й висновки після участі у

Студентському Майдані 1992 року та Майдані 2004 року, статті після важкого 2014 року, більшість яких автор закінчував щирими закликами «Слов'янськ – це Україна!», «Слава Україні!».

Віриться, що читач зверне увагу на вказані ці та інші Олександрові статті. Я ж наведу уривок з однієї з них, де мова йшла про виклики 11-класників та їхніх батьків в кабінет директора школи для гострої розмови про наявність у юнаків жовто-блакитної пов'язки: *«І ось пройшов такий короткий проміжок часу, і хід подій показав, що праві були ми, «зелені школяри», а не досвідчені педагоги, наш директор і міськом КПУ. Так невже ми були розумніші і далекоглядніші? Ні, справа в іншому. Мені і моєму товаришу з дитинства прищеплювали любов до рідного краю, мови, його культури, чого, на превеликий жаль, не скажеш про наших вчорашніх і сьогоднішніх начальників, які навіть не знають мови того народу, яким керують, традицій тієї землі, на якій живуть. Ні про яку їх національну свідомість не може бути й мови».*

26 листопада 2017 року о 16.00 годині у своєму будинку Олександр запалив свічку в пам'ять про загиблих українців в Голодомор 1932-1933 років. Виснажений двома ночами (наполегливо працював над творами учасників конкурсу до 200-річчя від дня народження українського поета-романтика Михайла Петренка – як поетові й журналістові, лауреатові премії імені М.Петренка йому було доручено підвести підсумки конкурсу, оголошеного напередодні), він міцно заснув. На столі – стоси паперу: рукописи, газети, книги... Сталася пожежа. Сусіди забили тривогу. Близько 18-00 години приїхали пожежники, міліція, батько... Було пізно. У свідоцтві про смерть записано: «отруєння оксидом вуглецю». Трагічна загибель журналіста і поета зі Слов'янська відгукнулася біллю в душах багатьох знайомих і навіть незнайомих йому людей. Можливо, їхні відгуки, вірші-присвяти та пісні згодом будуть зібрані в окреме видання.

Прощання відбулося 28 листопада на центральній площі міста Слов'янська біля бібліотеки імені М.Петренка при великому зібранні місцян, рідних, знайомих. Похований на цвинтарі по вул. Данила Галицького (Слов'янськ, м-н Черевківка). Це нова назва колишньої Смоленської – в перейменуванні цієї та інших вулиць Слов'янської міської ради є й його велика заслуга: як журналіст та громадський діяч він був членом комісії з перейменування вулиць, провулків, площ згідно Закону «Про декомунізацію», головою якої був його батько.

У річницю від часу смерті друга Володимир Шаповалов, член НСЖУ, головний редактор журналу «Діалог з депутатом» (м. Фастів Київської обл.) в інтернатській мережі дав таку інформацію: «26 листопада 2018 року. Сьогодні рік, як трагічно пішов від нас мій кращий друг, поет, журналіст, щирий патріот України Олександр Романько. Це дуже важка для мене, й не тільки для мене, втрата. Сашко по житті не вибирав легких шляхів, не вибирав теплою затишного місця. Він був завжди в центрі складних, бурхливих, вирішальних подій. Він з особистим боєм сприймав зрадництво, лицемірство, брехню, що супроводжують наше становлення. Я неодноразово

пропонував йому переїхати й оселитися ближче до столиці, до оточення свідомих цивілізованих людей. Але це був не його шлях. Він залишився в окупованому Слов'янську і як міг наближав звільнення. І цей час настав. Але допоки не відбулося очищення свідомості й розуму земляків від смердючого "руськомирчого" вірусу – Олександр РОМАНЬКО залишався на цьому фронті, воюючи потужним поетичним та публіцистичним словом із сірістю й темрявою навколишньої думки. Й не даремно. Сотні юних й світлих талантів гуртувалися й загартовувалися в поетичному десанті Олександра РОМАНЬКА. Вони несли, несуть і нестимуть просвітницький прапор свого вчителя й наставника. У цей скорботний день мене зігріває й радує той факт, що про Олександра РОМАНЬКА згадують добрим словом тисячі його земляків, а також друзів і однодумців, що далеко від його краю. Його пам'ятають. Це означає, що він серед нас. Він живий».

«Його справи будуть жити в його багаточисельних учнях, – сказав у своєму прощальному слові його старший колега, журналіст Ігор Зоц. – І тут варто визнати – слово з ділом в Олександра не розходилося, а життя у слові він наповнював змістом і ділився своїм поетичним досвідом і знаннями з найбільш вдячною аудиторією, яка прагне писати – учнівською молоддю Слов'янська».

Олександр був прямим і принциповим, як до себе, так і до інших, особливо в питаннях національної свідомості, громадянської позиції. Він був самим собою, ні під кого не підлаштовувався, ні з ким не загравав. Якщо його не влаштовувала позиція керівника, він міг кинути роботу – ладен був сидіти на воді й хлібові, але не бути рабом. «Ні перед ким, крім Бога, не ставав ти на коліна», – відмітила у вірші-присвяті Олександру Романьку його старша землячка Євгенія Корабльова. Така його життєва позиція знаходила своє відображення як у журналістиці, так і в поезії, як от у вірші «На коліна – тільки перед Богом»:

*Чиї то коси розплелись,
Волосся вітром розхристалось,
Думки віночком розплелись –
То я розхристався, так сталося.*

*Забуду всіх і все, що є,
Об стіни спогади – у друзки!
І хоч розхристано мене –
Та вам я не вклонюся, дзуськи!»*

Журналістські матеріали Олександра Романька неодноразово відзначалися на конкурсах різного рівня: його художній репортаж «Вічне Середньовіччя хворої провінції» відзначений спеціальною премією у всеукраїнському конкурсі «Самовидець» ім. Марка Йогансена (Київ, 2017); у 2014 році у міських конкурсах Слов'янська за есе «...А я все бегу и мечтаю о лани» удостоєний I премії та визнаний переможцем конкурсу до 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка; неодноразово ставав лауреатом конкурсу «Місто моє...» (Слов'янськ, 2004, 2010, 2011, 2012, 2013). У вересні 2015

року став лауреатом літературно-мистецької премії ім. М. Петренка. У серпні 2019 року журі Всеукраїнського конкурсу «Українська мова – мова єднання» (м. Одеса) визнала поета і журналіста Олександра Романька лауреатом за збірку публіцистики «Листи з провінції» та підбірку віршів (посмертно) – диплом і пам'ятний знак передано батькам для зберігання. Відзначений волонтерською медаллю «За звільнення Слов'янська. 2014» (2017 рік). Удостоєний звання «Почесний краєзнавець Донеччини» (2018 р.).

Як говорив Олександр в одному із своїх матеріалів, *«на сьогоднішній день у Донбасі в цілому і в нас, на Слов'янищині зокрема, в питанні відродження української культури ще велика темрява. І йдемо ми крізь цю темряву завдяки лише поодиноким вогникам, які ще де-не-де світяться край дороги»*, йдемо до нової, справжньої України: конференції, мітинги біля пам'ятника Т.Шевченку, заходи до державницьких свят та круглих дат земляків-патріотів, які час від часу організують члени ВУТ «Просвіта», свідомі освітяни, краєзнавці, бібліотекарі, журналісти. А ще – приїзди на Схід діячів культури з великої України (особливо в останні роки – де ви були раніше?).

Для одинаків, які, на диво іншим, ще передплачують друковані видання, особливо газети «Слово Просвіти», «Літературна Україна» у тутешній напівтемряві Сходу України допомагають залишатися національно-свідомими громадянами. А ще дух українства у нас довгий час підтримувала газета «Донеччина», яку з великими зусиллями до останнього намагався тримати в інформаційному просторі її багаторічний редактор, великий патріот рідного краю та України Ігор Зоц, нині киянин, переселенець з Донецька. На жаль, влада не підтримала єдину на Донеччині масову україномовну газету – на 81 році існування, у вересні 2017 року вона перестала виходити. Але ще дух свободи (особливо для моєї сім'ї тут, у Слов'янську) найбільш повно підтримують проукраїнські телеканали «Прямий» та «5-й».

І серед цих вогників – були й залишаються статті, виступи, вірші Олександра Романька, які батько намагався зібрати в окремі видання: поетичні збірки «Не замучит мене хромота», «Мімікрія і мартиролог», публіцистика і вірші у збірці «Листи з провінції» та «Публіцистика. 1988 – 2017». Колеги з телеканалу «С-Плюс» в пам'ять про Олександра зняли фільм «Поетичний фронт Олександра Романька» (розміщено в Ютубі). А вдячні земляки з 2019 року започаткували щорічний Всеукраїнський фестиваль-конкурс «Поетичний десант у Слов'янську», де згадують про талановитого поета і публіциста, щирого патріота України, де лунають його вірші, переглядаються відеоматеріали з його виступами, а учасники свята читають свої поетичні твори.

Маю надію, що і це видання Олександра Романька «Публіцистика. 1988 – 2017» буде читатися не тільки його рідними, а й багатьма знайомими і незнайомими людьми, й статті слов'янського журналіста сприятимуть укріпленню віри у силу і значущість публіцистичного слова. Цим словом Олександр Романько освідчувався в любові до рідного краю, до України і

закликав до цього своїх читачів, особливо земляків, мешканців Сходу України.

Він заповідав нам *«щирості й любові, поваги та гідності, свободи і права вибору»*, наголошуючи при цьому, що *«можливо, ці речі набагато важливіші за сон та їжу, бо саме вони й роблять з нас людей, виділяють з тваринного світу та когорти двоногих і прямо ходячих рабів...»*.

Незабутній Іван Дзюба у своїй аналітико-критичній статті про творчі доробки Олександра Романька справедливо вказав на те, що в автора зі Слов'янська *«відбилися тяжкі душевні гризоти молодого українського інтелігента – за довгого донецького безчасся»*. (Дзюба І. З донецького калейдоскопа. 2. Батько і син» //Літературна Україна. – 2019. - № 11 (5794), 16 березня. – С.12).

Заповітними і в значній мірі прощальними є слова, сказані Олександром Романьком в одній із своїх статей майже за чотири місяці до свого відходу у Вічність, напередодні свого 44-річчя (Газ. «Злагода» - 2017. - № 27 (1225). – 6 липня. – С.1.): *«Вічне Середньовіччя хворої провінції» – так називався один мій великий матеріал. Так, справді, я свідомий того, що легше і краще тут ніколи не буде, але саме через це і я ніколи не опускатиму рук, не падатиму духом і нікуди не поїду звідси, не втечу. І я такий не один! Слов'янськ – це Україна!*

Валерій Романько,
літературознавець, член Національних спілок письменників
та журналістів України, доцент Донбаського державного
педагогічного університету.

м. Слов'янськ Донецької обл.

ПУБЛІЦИСТИКА 1988 – 2017 РОКІВ

Юнкор з Новотроїцького повідомляє... (1988–1989 рр.)

НАШ «ПРОЖЕКТОР»*

Комсомольці нашої школи регулярно випускають стіннівку, яка зветься «Прожектор». У ній ми висвітлюємо головні події шкільного життя, розповідаємо, як перебудовуємося насправді, як переходимо на нові форми правління, зокрема, самоврядування.

Найактивніші дописувачі до шкільного «Прожектора» – Валентина Марушкіна, Олексій Яковенко, Андрій Черкашин. Заслуженим авторитетом у товаришів користується і комсорг школи Олена Бондаренко. Комсомольці принципово і самокритично викривають шкільні недоліки.

Олександр Романько, учень 8 класу Новотроїцької СШ.

Газета «Маяк» (Красноармійськ), № 207 (11162), 28 грудня 1988 р.

**Це перша юнкорівська публікація восьмикласника сільської школи. Саме районна газета «Маяк» (м. Красноармійськ Донецької обл.) стала тим трампліном, з якого і почалася журналістська діяльність О.Романька.*

БУЛА У НАС КОМАНДА

Хочу розповісти про нашу колишню футбольну команду і своїх товаришів, з якими я протягом 3-4 років займався улюбленою справою – футболом.

Спочатку, коли інструктором зі спорту в колгоспі імені Суворова був М.М.Придворов і нашу футбольну команду тренували І.М.Кірюшин, а потім А.Г.Білаш, були й тренування (добре, що є хороший спортзал у школі), і велике футбольне поле, і поїздки з іграми по всьому району. Навіть двічі їздили у вірменське місто Ечміадзін, дружні стосунки з яким підтримує наш колгосп. Щасливий то був час, дні відданості улюбленій справі.

А потім... потім ми залишились без тренера, і треба було, щоб зберегти команду, комусь із старших гравців взяти на себе вирішення організаційних питань. Такий хлопець знайшовся. Це в минулому учень нашої школи, який закінчив десятирічку, Олег Канюка. Але зараз він навчається в Донецьку. Чим далі, тим гіршими ставали наші справи. Пограти в футбол приходило лише 5-6 чоловік, рівень гри падав. Іноді, правда, збирались і виїжджали на матчі з командами інших шкіл. Спочатку колгосп продовжував давати автобус, а згодом декілька разів доводилося їздити рейсовим. А потім, коли ще один випускник пішов зі школи (8 і 10 класи минулого року), ми потроху стали забувати, що таке футбол на справжньому, великому полі, і звикати до міні-футболу. До речі, три тижні тому ми в Димитрові на таких змаганнях зайняли друге місце, але я певен, що це лебедина пісня...

З нами ніколи не працювали тренери-професіонали, тренування були нерегулярними, і тому ми ніколи б не добилися справжніх результатів. Заняття наші зупинилися на масовому рівні. А залишилися же неповністю розкритими безумовні таланти таких, наприклад, хлопців, як Андрій Черкашин, Олександр Придворов, Григорій Скиданюк.

Але щоб там не було, для всіх нас колишні ігри – це незабутні спогади, а для більшості – дружба з фізкультурою і спортом на все життя. Це і є те, до чого ми повинні заохочувати ровесників, особливо молодших школярів. Але знову про проблеми.

Новий інструктор зі спорту почав працювати буквально декілька днів тому, він займається з молоддю вільною боротьбою. Але, вибачте, як же футбол, кумир мільйонів, який так люблять у нас? Може, тому наші молодші товариші, учні 4-7 класів, не проявляють того ентузіазму, який був у нас? Нас же, «ветеранів» 8-10 класів, залишилось п'ять-шість чоловік.

А так хотілося б бачити в рідному селі, нехай уже після нас, сильну футбольну юнацьку команду, яка б потім виросла у дорослу і відродила футбольну славу Новотроїцького 70-х.

О.Романько, учень 8 класу Новотроїцької СШ.

Газета «Маяк» (Красноармійськ), № 27 (11190), 15 лютого 1989 р.

З ВИНИ ДОРОСЛИХ?

Відгук читача на статтю О.Романька «Була у нас команда» у рубриці «Резонанс» газети «Маяк» від 15 лютого 1989 р.

Надзвичайно схвилював мене лист до газети восьмикласника Новотроїцької середньої школи О.Романька («Була у нас команда», «Маяк» від 15 лютого). Ситуація, викладена в ньому, до болю знайома. Прикладів, коли на очах розпадається чи то футбольна, чи інша команда, немало.

Та у даному випадку мова йде про дитячу. І це особливо хвилює. Скільки зараз приймається рішень, постанов на різних рівнях стосовно розвитку фізичної культури і спорту! Але ж у Новотроїцькому і розвивати нічого не треба було! Існувала команда, були хороші традиції. Як же у колгоспі імені Суворова могли допустити, що у юних футболістів залишилися від усього того тільки спогади?! Загубити хорошу справу легко, а ось відродити її набагато важче.

О.Романько пише, що для дітей минулі ігри були незабутніми моментами у їхньому житті. Та чи будуть такі моменти у житті хлопчиків, котрі поки що навчаються в початкових класах?

В.Яковенко, робітник локомотивного депо.

ГОТУВАТИ СЕБЕ ДО СЛУЖБИ В АРМІЇ

Запам'яталась учням нашої школи зустріч з кавалером ордена Червоної Зірки Костянтином Евальдовичем Шнайдером, який у свій час служив в Афганістані. Зустріч проведена в дні місячника оборонно-масової роботи.

У фойє школи в дні місячника було виставлено малюнки учнів молодших класів на конкурс до Дня Радянської Армії і Військо-Морського

Флоту. Для середніх класів тривали змагання з піонерболу, а для старших – зі стрільби. Учні 9 і 10 класів також посилено готувались з воєнруком школи М.М.Придворовим до конкурсу «Ну-мо, хлопці!». Це цікаве й емоційне змагання, яке кожен рік вносить свіжий струмінь в життя школи. В журі запрошують ветеранів Великої Вітчизняної війни.

Хочеться відзначити, що, на жаль, часто ми цих людей згадуємо тільки у дні свят. А може, потрібно частіше спілкуватися з цими людьми, організовувати зустрічі, вечори? Ветерани б могли розповісти багато цікавого і корисного.

Стало вже доброю традицією, що учні школи пишуть листи солдатам Радянської Армії, в минулому випускникам нашої школи. І майже завжди у відповідях односельчан читаємо про те, що необхідно ще в школі сумлінно оволодівати знаннями, займатися спортом і фізкультурою.

«Хочу наголосити, що без знань математики деяким хлопцям важко. Ще необхідно добре знати географію, фізику, історію та інші предмети, орієнтуватися в політиці. Фізична підготовка у нас на першому місці, кожного ранку 3 кілометри за 12 хвилин повинні пробігти всі. Так що готуйте себе до армії з шкільної партії», – пише, наприклад, випускник нашої школи Олександр Марин, який зараз служить в НДР. А хлопці роблять свої висновки: вже зараз треба готувати себе до служби.

О.Романюк, учень 8 класу Новотроїцької СШ. (псевдонім)
Газета «Маяк», № 37 (11200). 4 березня 1989 р.

УЧНІ ОБИРАЮТЬ ПРОФЕСІЇ

Все частіше і частіше з'являються на сторінках газет оголошення про прийом в навчальні заклади учнів після 8 чи 10 класів. Вже приїжджали в нашу школу «агітатори» із профучилищ № 38 і №144. Не за горами й зустріч членів правління колгоспу імені Суворова з випускниками. Пам'ятаю, як у минулому році на такій зустрічі голова колгоспу Олексій Филімонович Романюк сказав:

- Дорогі наші випускники, я не буду агітувати вас йти тільки в наш колгосп, але якщо вам буде важко і ви нікуди не поступите вчитися, то знайте, що в рідному колгоспі вам завжди будуть раді.

Весна – це не тільки молодість, краса і свобода, а й пора прийняття важливих рішень для учнів випускних класів, перед якими постає важливе життєве питання: що робити? І якщо восьмикласники ще можуть відкласти на 2 роки вирішення цього питання, то в учнів, які закінчують десятирічку, такої змоги не залишилось. І ось мине менш ніж три місяці – і розлетяться однокласники по всій країні. Вже ніколи вони не будуть сидіти за шкільними партами на уроці всі разом. Сумно, але що поробиш – таке життя: дитина виросла, стала дорослою і повинна вчитись робити перші кроки у житті, як колись вчилась ходити по кімнаті.

Різні рішення приймають випускники: хто йде в училище, хто – в технікум або в інститут, а хто – і в 9 клас (це вже про восьмикласників). Наприклад, мої однокласники, учні, які закінчують 8 клас Новотроїцької

школи, Віктор Хомуков і Олексій Скоропис йдуть у СПТУ № 144 міста Гірника і хочуть працювати механізаторами у рідному селі – вони люблять техніку і землю. А ось Олена Колісниченко хоче стати медиком і після 8 класів поступатиме у медичний технікум. Ігор Тирзів залишається вчитися у дев'ятому класі.

Десятикласник Віктор Алдабаєв після закінчення школи має бажання вчитися у Селидівському гірничому технікумі. Я запитав Віктора, що йому подобається у професії гірника? Віктор сказав:

- Ми живемо у шахтарському краї. І практично кожен з нас має рідних або друзів шахтарів. Мені теж подобається ця професія, тому що вона одна з найголовніших у Донбасі.

За своєю скромністю Віктор не сказав, але я додам до його слів, що цей хлопець любить рідний край і є патріотом свого краю.

Вже квітень, а ще не всі з випускників твердо знають, ким вони хочуть бути. Не баріться з цим, вибирайте собі професію до душі, професію на все життя.

Хай щастить вам, друзі! Щоб всі ваші мрії збулися і ви добились наміченого, а головне – стали хорошими людьми.

О.Романько, учень Новотроїцької середньої школи.

Газета «Маяк», № 66 (11229). – 25 квітня 1989 р.

МІНІ-СПАРТАКІАДА

Цього року святкування Дня Перемоги у Новотроїцькому відбулося, як ніколи, незвичайно і цікаво. Після мітингу, на якому виступили секретар комсомольської організації школи Вікторія Новикова, директор школи В'ячеслав Васильович Драбич, секретар парткому колгоспу Олексій Федорович Панченко, ветеран війни Петро Гаврилович Буряк, замість традиційного конкурсу строю і пісні були проведені спортивні змагання. Ще восени ми прийняли таке рішення, яке згодом підтримала адміністрація школи та колгоспу.

Звучала музика, працювали продуктові ларки, а програма спортивного свята була насиченою цікавими і різноманітними змаганнями.

Свято відкрилося організованою естафетою між учнями 9 і 10 класів. А потім увагу глядачів прикували змагання по вільній боротьбі між хлопчачками, з якими займається тренер Юрій Олександрович Уманський. Тут спритнішими за інших себе виявили Андрій Кирюшин, Анатолій Панченко, Олександр Подлесний та інші. І все, здається, було б добре, якби у хлопчаків був ще справжній борцівський килим. Кажуть, що їх не вистачає по всій області. Що ж, причина об'єктивна, але від цього дев'ять куценських матів м'якішими не стануть.

Далі був волейбол між командами школи і колгоспу, у якому з рахунком 2:0 по партіях перемогли учні й учителі. І ось настав апогей свята. Це прийшов час розпочати футбольний матч між командами ветеранів і юнаків. Свисток – і м'яч у грі. Вже на початку першого тайму молоді футболісти вийшли вперед. Віктор Алдабаєв прицільним ударом відкрив рахунок. Але

незабаром ветерани відігрались, м'яч на рахунку вчителя Миколи Миколайовича Придворова.

У другій половині першого тайму молоді футболісти безперервно атакували, але так і не змогли вийти вперед. Другий тайм почався з голу, забитого учнем Олександром Придворовим, та хвилин через десять рахунок вже був 3:2 на користь ветеранів. До фінального свистка матч проходив у взаємних атаках і завершився з таким же рахунком, а тому головний приз – баран – дістався ветеранам.

Що ж, свято завершилося. А учасники і глядачі розходилися з бажанням проводити подібні змагання частіше і не обов'язково тільки у дні свят.

О. Романько, учень Новотроїцької середньої школи.
Газета «Маяк», № 77 (11240). – 17 травня 1989 р.

У ДРУЗІВ МОЇХ ВИПУСКНИЙ...

Завмерли останні звуки Державного Гімну СРСР – і до глядачів виходять ведучі програми Олена Колісниченко і Оксана Марушкіна. Лунають слова: «Сьогодні у нас свято...». Так у приміщенні Новотроїцької СШ почалося свято – вечір випускників, свято, яке буває в житті лише один раз, але залишається незабутнім назавжди. Назавжди залишаються і спогади про рідну школу, в якій провчилися 10 років вчорашні учні, сьогоднішні випускники. Теплими словами будуть вони згадувати своїх вчителів, які вклали душу в своїх вихованців. Але про вечір...

Спочатку виступив директор школи Вячеслав Васильович Драбич, який побажав юнакам і дівчатам частіше проявляти доброту до людей, які їх оточують, любити працю, а після цього вручив атестати про середню освіту, грамоти за успіхи у вивченні окремих предметів: Олені Бондаренко – з історії, а Віктору Алдабаєву – з фізичної культури. Крім того, Олена закінчила школу зі срібною медаллю.

Потім виступали представники правлінь колгоспів імені Суворова і «Батьківщина», хлопцям було вручено посвідчення трактористів третього класу.

Далі звучали напутні слова вчителів і батьків. Вони виділялися особливою теплотою і щирістю.

Після офіційної частини ще довго лунали музика, сміх, жарти. І лише пізно ввечері свято закінчилося.

Їх було у класі десять чоловік – три дівчини і сім хлопців, і десять разів лунали слова: «Свідectво про середню освіту вручається випускникові Новотроїцької школи...».

Це був дружний, згуртований клас, практично всі вони – мої друзі. Спочатку вчилися разом, а потім багато спільних інтересів згуртували нас. Що ж, хочу побажати всім своїм друзям, щоб вони не схилили голів після перших життєвих поразок, не попливли за течією, безсило опустивши руки, а обрали свій твердий і правильний життєвий шлях.

О. Романько, учень Новотроїцької СШ.
Газ. «Маяк», № 103 (11266), 28 червня 1989 р.

ПОРЯД З ДОРΟΣЛИМИ

Липень уже повністю увійшов у свої права, настала середина літа. А за учнівським календарем це означає, що позаду перша половина літніх канікул. За час, що минув, ми трохи відпочили, настав час, коли і до школи ще не хочеться. І водночас виникає бажання зайнятися якоюсь серйозною справою, наприклад, допомогти дорослим. У багатьох господарствах району школярам надають таку можливість. Серед таких і наш колгосп імені Суворова.

Можу назвати десятка півтора прізвищ тих учнів, які вже працювали або збираються це робити, але зараз про тих, хто працює під час жнив. Це Олександр Стародубцев, Олексій Яковенко, Юрій Панченко, Олександр Яворський. Всі – учні Новотроїцької школи. Думаю, нинішній рік не стане винятком. І, як уже було раніше, восени їм будуть вручені цінні призи і висловлено подяку від правління колгоспу. Крім цього, вони, звичайно, матимуть власний заробіток. Я від себе і від імені своїх товаришів хочу подякувати правлінню колгоспу за те, що воно рік у рік надає школярам можливість випробувати себе в роботі під час літніх канікул.

А тепер скажу ще ось про що. Написати про те, що учні Новотроїцької школи працюють на канікулах в колгоспі я задумав ще на початку літа. Багато добрих слів я сподівався сказати на адресу Ігоря Тирзіва, який мав намір працювати на комбайні помічником у батька. Але...

Всі вже, мабуть, читали у «Маяку» матеріал «Переджнив'я в Новотроїцькому», де було сказано, зокрема, що профспілковий комітет колгоспу не дав згоду на те, щоб п'ятнадцятирічний Ігор Тирзів працював з батьком у полі на комбайні. Що ж, із свого боку профком правий. Але я, як і багато моїх друзів-ровесників, вважаю, що з Ігорем обійшлися не поджельтменськи. Справа в тому, що наприкінці травня на зустрічі випускників Новотроїцької школи, їхніх батьків і членів правління колгоспу імені Суворова головний інженер господарства А.І.Колісниченко пообіцяв у присутності всіх, що Ігорю дозволять працювати з батьком помічником комбайнера. При цьому були присутні голова колгоспу О.Ф.Романюк, секретар партбюро О.Ф.Панченко, голова профкому І.І.Лемешко. Слова ж Анатолія Івановича Колісниченка ми, звичайно, сприйняли не як його власні, а сказані від імені всього правління і профкому.

Мимоволі задумаєшся, чи не через різного роду інструкції покинув колгосп і пішов працювати на шахту старший брат Ігоря Петро Тирзів? А Ігор зараз вдома...

Хочу висловити надію, що надаючи старшокласникам роботу, правління колгоспу буде послідовним у своїх діях і даватиме нам змогу працювати не лише з лопатою в руках, а й довірятиме більш відповідальні місця. На мою думку, лише в цьому разі можна сподіватися, що молодь залишатиметься на селі.

Олександр Романько, учень Новотроїцької СШ.
Газета «Маяк», № 118 (11281), 25 липня 1989 р.

РОЗПОВІМ ПРО РІДНЕ СЕЛО

(інша назва в рукописі – «Знайомство з Новотроїцьким»)

З Красноармійська до Новотроїцького можна доїхати автобусом. Через півгодини будете на місці. Втім, ви можете і не їхати – навіщо паритися в душному автобусі жаркого літнього дня? Спробую вам розповісти децю про своє рідне село.

Так чим же сьогодні живе Новотроїцьке?

Якщо говорити про роботу моїх земляків, то слід перш за все, безперечно, згадати ті жаркі дні, коли тривали жнива на полях колгоспу імені Суворова. З найкращого боку проявив себе екіпаж Миколи Трохимовича Козлова, у якого був помічником Олег Придворов. Вони зібрали зернові на 195 гектарах і намолотили 662 тони хліба. До речі, Олег Придворов і Олександр Демешко, який вивозив із поля солому, в минулому однокласники, сусіди, відслуживши в лавах Радянської Армії, обидва повернулися у рідний колгосп.

Добре зарекомендував себе під час косовиці екіпаж Сергія Вергуна, у якого за помічника був Валерій Селезньов, та сімейний екіпаж Овчарових. Це і їх заслуга в тому, що колгосп зібрав у цьому році по 34, 6 центнерів зернових з гектара, що більше плану.

Зараз у колгоспі триває заготівля кормів, і в цій роботі найбільше відзначаються В.Холодний та С.Демешко. Свої перші борозни проклали цьогорічні випускники Новотроїцької школи, мої друзі Віктор Алдабаєв та Микола Яворський. Хлопцям не пощастило – вони не вступили до тих навчальних закладів, куди складали екзамени, повернулися додому. Тут і стали в пригоді навички, набуті в школі на уроках виробничого навчання у викладача В.В.Саламатіна. А колгосп надав хлопцям роботу і техніку. Тож як знати, чи справді їм не пощастило. а може, якраз навпаки?

Закінчується робочий день. Саме б зайнятись спортом, тим більше, що у Новотроїцькому відмінний спортивний майданчик. Але спортом, на жаль, в основному займаються школярі. На початку цьогорічного футбольного сезону колгосп навіть не зміг виставити команду для участі в районних змаганнях.

Щодо дівчорі, то дуже багато для фізичного розвитку дітей дає молодий спеціаліст Ю.О.Уманський, який веде секцію з вільної боротьби. Для цього виділено спеціальне приміщення, яке добре обладнане. Зараз заняття тимчасово припинені, але міне зовсім небагато часу – і знову почнуться тренування.

Щодо культурного життя, то одразу скажу, що вже більше року триває ремонт клубу, і мешканці села давно не бачили кінофільмів. Що вже говорити про концерт чи виставу. Щоправда, роботи вже підходять до завершення, і дуже хотілося б у відремонтованому закладі культури побачити такого ж талановитого організатора, якою була у свій час Галина Степанівна Волик. Ось уже кілька років, як вона працює в іншому місці, в шахтарському клубі, а жителі Новотроїцького досі згадують, як вирувало у свій час, а саме, коли працювала Галина Степанівна, культурне життя села.

Ремонт клубу, стадіону, автобусної зупинки в Новотроїцькому зробили працівники МПМК-6, яку очолює С.Ф.Федоров. Їхня робота в нашому селі була неплановою, тим більше, що будівельники пішли назустріч правлінню колгоспу. Велике спасибі їм за це скажу від імені односельчан.

Ось така моя коротка розповідь. Звичайно, я охопив далеко не все. Якщо захочете познайомитися з Новотроїцьким детальніше, сідайте в автобус – і через півгодини будете на місці...

Олександр Романько, учень Новотроїцької СШ.

Газ. «Маяк», № 135 (11298), 23 серпня 1989 р.

НЕ МАЄМО ПРАВА ЗАБУВАТИ

Живе в Новотроїцькому немолода жінка – Степанида Іллівна Стародубцева. Їй зараз вже 87, і вона одна з найстаріших жителів села. Але не про це я хотів розповісти.

Важка доля випала цій жінці. Степанида Іллівна в роки Великої Вітчизняної війни побувала у фашистському полоні – була в концентраційному таборі. Важку, непосильну працю, знущання, катування фашистів пережила наша землячка. Під час одного з бомбардувань, коли серед охоронців почалась паніка, їй вдалося втекти. Дивом вона повернулась додому і через роки довгої розлуки зустрілась зі своїми дітьми...

Сьогодні, коли щойно відзначили 46-у річницю визволення Донбасу від німецько-фашистських загарбників, ми не маємо права не згадати про цю жінку, бо рівно 45 років тому, в 1944-му, коли святкували першу річницю визволення, Степанида Іллівна здала понад план 571 кілограм меду і просила використати кошти на будівництво танка. Нас, учнів Новотроїцької школи, зацікавив цей факт, і ми надіслали листа до Державного архіву Донецької області, звідки отримали відповідь. Вона стверджувала: так, у газеті «Большевицкий путь» – органі Селидівського райкому КП(б)У і районної ради депутатів трудящих (№47 від 21 вересня 1944 року) є замітка «Додаткова оплата пасічникам». В ній говориться, що за перевиконання плану медозбору 30 пасічникам нараховані премії, в тому числі і Стародубцевій з колгоспу «РВР» (так називався тоді наш колгосп імені Суворова) – 571 кілограм меду. В день річниці звільнення Донбасу від гітлерівських загарбників радянські патріоти здали у фонд Червоної Армії 5187 кілограмів меду.

Так, повернувшись додому, Степанида Іллівна над усе прагнула зробити свій внесок у перемогу над ненависним ворогом. Ця перемога була для неї бажаною і вистражданою.

Після війни Степанида Іллівна ще довго пасічникувала в колгоспі, працювала по-ударному, перевиконуючи плани. Часто її нагороджували почесними грамотами, преміями, оголошували подяки. Не раз бувала в школі. Багато розповідала про те, що їй довелося пережити. І завжди учні слухали її, затаївши подих.

Почався новий навчальний рік, діти повернулись до школи. Треба обов'язково налагодити тимурівську роботу, яка припинилась на літо. І ще я

думаю, що у шкільному музеї, матеріали для якого зараз збирають учні Новотроїцької середньої школи, обов'язково повинно знайтися місце, де б розповідалося про мужню жінку – Степаниду Іллівну Стародубцеву. Бо не можна забувати таких людей – дуже багато вони зробили для нас, нашого щасливого, мирного життя.

О.Романько, школяр, громадський кореспондент.

Газ. «Маяк», 26 вересня 1989 р.

КРОК БУВ ХИБНИМ

*(Робочий заголовок (як варіант) у рукописі –
«Прислухайтесь, будь ласка, земляки!»)*

Ну ось, нарешті збулося те, чого сотні і тисячі людей чекали з такою жагою. Маю на увазі прийняття Верховною Радою УРСР Закону про мови в Українській РСР. Не боюсь повторитись і ще раз скажу – так, дійсно, цей Закон є важливою історичною подією в житті українського народу.

А то ж ви подивіться, яке зараз становище, особливо у нас, на Донбасі: українською мовою у містах розмовляє тільки та маленька частка людей, від яких цього вимагає їхня професія, – письменники, вчителі, журналісти. Осередками ж української мови, хоч і значно забрудненої, залишились наші села, в тому числі і село, в якому до недавнього часу жив і я, Новотроїцьке.

Але, на превеликий жаль, зовсім недавно, всього чотири роки тому, Новотроїцьку СШ переведено з української мови навчання на російську. Одразу передбачаю реакцію дирекції школи, що, мовляв, так побажала більшість батьків. Що ж, може, так воно й було якийсь рік, але, по-перше, не від добра прийняли тоді таке рішення батьки. Свою думку вони, напевне, аргументували тим, що майже всі навчальні заклади республіки перейшли на російську мову і їхнім дітям буде важко в подальшому навчанні.

Але ж зараз становище змінюється в протилежному напрямку. А, по-друге, я просто не вірю в те, що більшість моїх колишніх односельчан, рідною мовою котрих з дитинства є мова українська, захотіли, щоб їхні діти поступово стали її забувати. Не буду вдаватись у подробиці і роз'яснювати, яке це жахливе явище, бо про це вже й так багато сказано до мене.

В свою ж чергу хочу привести ось такий маленький приклад, який свідчить про те, що в нашому селі дійсно перш за все люблять свою рідну мову. Знали б ви, з якою повагою в селі ставляться до тих юнаків, які, повертаючись з лав Радянської Армії, незважаючи на дворічну перерву, знову розмовляють українською мовою. Як Олег Придворов, наприклад, інші.

І тепер, підбиваючи підсумки усьому сказаному, хочу звернути увагу всіх жителів Новотроїцького, в тому числі й директора школи В.В.Драбича, голови виконкому сільської ради В.І.Баняса та голови колгоспу імені Суворова О.Ф.Романюка, бо школа і село знаходяться на території цього господарства, на ту картину, яку я спробував коротко змалювати у цій замітці. І якщо наші думки з цього співпадуть, то, гадаю, нічого страшного не трапиться, якщо дирекція школи вселюдно оголосить перехід школи на

російську мову хибним кроком і спробує виправити становище вже найближчим часом, не чекаючи строків, передбачених Законом про мови в Українській РСР.

О. Романько, школяр.

Газ. «Маяк»(м. Красноармійськ), 1989 р. (осінь).

ПІОНЕРТАБІР СЕРЕД ЗИМИ

Зимові канікули для школярів здаються такими швидкоплинними, що, звичайно, виникає бажання за ці десять днів відпочити якомога краще, отримати якнайбільше приємних вражень. Кожен вирішує цю проблему по-своєму. Я, наприклад, провів канікули в піонерському таборі «Донецьке орля» на зимовій зміні в Слов'яногірську. Ви, напевне, і без мене знаєте, що Слов'яногірськ – це ціла піонерська республіка. яка налічує з півтора десятка таборів.

Ми якось звикли, що коли мова йде про піонерський табір, то обов'язково влітку, а то, уявіть собі, точнісінько такий же відпочинок, тільки серед зими: всі ті ж нові знайомства, такі ж цікаві заходи, та ж атмосфера єдиного дружнього колективу твоїх однолітків.

А природа! Яка природа в тих краях! Скрізь одні хвойні ліси з усіма їх пахощами і мальовничими краєвидами. А вже знаменитий Слов'яногірський монастир та пам'ятник з крейди Артему на високій горі! Пам'ятник видно ще як тільки в'їжджаєте до міста. І хай це все не в дивину для місцевих жителів, але приїжджих все це вражає сильно, а, тим паче, вплинуло б на жителів Красноармійська і району. які живуть у степовій зоні.

І все це подарував мені піонерський табір серед зими лише за 10 днів зміни. А якщо згадати літо! Та тут ще краще. Словом, їдьте у Слов'яногірськ без сумніву хоч влітку, хоч зимою – ви не прогадаєте.

О.Романько, школяр, громадський кореспондент.

Газ. «Маяк», № 16 (11387), 27 січня 1990 р.

ЮНКОРИ ВЧАТЬСЯ

Олександр РОМАНЬКО – школяр. Раніше навчався у Новотроїцькій школі, активно писав до нашої газети. Тепер живе і навчається у Слов'янську. Пише до міськрайонної газети «Комуніст», але не забуває й про «Маяк». А нещодавно, як посланець клубу «Репортер», створеного в Слов'янську для громадських кореспондентів, брав участь у обласному зльоті юнкорів. Сподіваємось, що ця його розповідь буде корисною і для читачів взагалі, і для тих, хто пробує своє перо.

На зліт, уже третій, прибули посланці більшості міст Донецької області – школярі, переважно старшокласники. Зліт тривав п'ять днів. Кожен з них був по вінця заповнений цікавими справами. Вистава юних самодіяльних акторів – гуртківців Палацу піонерів і школярів міста Донецька – стала прелюдією зльоту. Потім ми взяли участь у прес-конференції з журналістами газет, радіо і телебачення обласного центру. Третього дня стали учасниками дискусії з тих питань, що сьогодні хвилюють школярів. Говорили, зокрема, про стан

піонерської роботи, стінної преси в школах. Потім відбулись змагання клубу веселих і винахідливих. І хоч ці змагання заздалегідь не планувались, а почалися швидше стихійно, все ж пройшли весело і захоплююче. Глядачі були дуже задоволені. Втім, самі учасники – не менше.

Четвертого дня учасники зльоту, розбиті на чотири команди, випускали стіннівки. Наприклад, газета нашої групи, куди входили юнкори Слов'янська, Докучаєвська і Добропілля, називалась «Юнкор сердиться» і була представлена як відділ критики юнкорівської преси. Свою газету ми випустили українською мовою. Потім була екскурсія у видавництво «Радянська Донеччина». У п'ятницю ми переглянули відео звіт про зроблене за п'ять днів. Вийшло не так уже й мало. Такі зльоти дуже потрібні, адже вони дають змогу юнкорам поспілкуватися, обмінятися думками, обговорити і вирішити проблеми.

Газ. «Маяк», № 60 (11431), 14 квітня 1990 р.

МОЛОДІСТЬ БЕРЕ ВЕРХ

Схоже, в Новотроїцькому це вже стало традицією. Що саме? Зараз розповім.

Вперше такий матч – збірна чоловіків проти юнацької команди – відбувся у минулому році на святкуванні Дня фізкультурника. Вдруге – цього року на День Перемоги. І ось, нарешті, третій – знову приурочений до свята масової фізкультури.

У перших двох матчах верх брав досвід, рахунок відповідно був 3:2 та 6:2 на користь команди чоловіків, а тому й головний приз – живий баран – в обох випадках випадав не нам.

Та зовсім не так склався останній матч. Хлопцям вдалося зібрати свої найкращі сили, забезпечити собі надійну лаву запасних, що дало можливість весь матч підтримувати високий темп гри, провести обидва тайми злагоджено й дружно.

Після першої половини гри рахунок так і не був відкритий. Команди здавались однаковими по силі й не хотіли поступатися одна одній. Та ось почався другий тайм, і більш досвідчені чоловіки вирішили взяти хід гри в свої руки. Вони проводять одну за одною потужні атаки. Хлопці захищаються. Перш за все, головну роль тут треба відвести голкіперу юнаків Григорію Скиданову, який не раз рятував своїх товаришів, сміливо кидаючись в ноги суперників та виймаючи просто «мертві м'ячі».

Друга половина гри підходила вже до середини, коли всього одна мить – і стрімку контратаку юнаків завершив голом Олег Придворов, який вийшов у другому таймі на заміну.

Час йшов, матч підходив до кінця, чоловіки атакували. Знову чудеса показує воротар Г.Скиданюк. Але ось захисники юнаків зіграли рукою в штрафному майданчику – і суддя призначив безапелляційний одинадцятиметровий у ворота команди хлопців. Розбіг, удар – і не витримали нерви у завгара В.Земляного – м'яч пішов вище перекладини. Це вже була перемога. Баран дістався хлопцям.

Треба відзначити, що в Новотроїцькому, здається, вже навчилися проводити свята весело й цікаво. Крім футбольного матчу було влаштовано лотерею, по якій розігрувались кабанчик, теля, баран та півники. Продавались також деякі дефіцитні промислові товари, працював буфет. Все це й не так вже важко організувати, а у виграші залишаються всі.

О. Романько, громадський кореспондент.
Газ. «Маяк», № 134 (11505), 22 серпня 1990 р.

Юнкорівська школа у Слов'янську (1989–1992)

ДРУЖБА НЕ КІНЧАЄТЬСЯ

Піонерський табір «Донецьке орлятко», як і всі інші, проводить чергову зміну. Є що згадати. Спортивні змагання, конкурси, вікторини, масовки. Цікаво пройшла міжтабірна спартакіада, в ході якої відбулися змагання з багатьох видів спорту. Переможцями з настільного тенісу і легкої атлетики стали представники «Донецького орлятка», а ось у футболі і піонерболі сильнішими були команди з піонерського табору імені Артема. Призери змагань нагороджені грамотами і пам'ятними призами. Особливу майстерність виявили: у легкій атлетиці – Дмитро Радченко і Наталія Окрушко, а в футболі – Олександр Ішуткін.

А якими веселими були свята Берендея і Нептуна – лісового і водяного царів! У них взяли участь практично всі діти і дорослі. Дотепними і цікавими були конкурси кмітливих і винахідливих та «Що? Де? Коли?».

І як тут не згадати вожатих, особливо наших – студентів Слов'янського педінституту – Олену Леонідівну Беленець та Ярослава В'ячеславовича Бородіна, які доклали багато сил, щоб ми добре відпочивали, весело проводили дозвілля і жили однією дружною сім'єю.

І ось кінець табірної зміни. Ще ввечері був веселий карнавал, а вранці у багатьох дівчат були заплакані обличчя: шкода розлучатися з новими друзями. Одне тільки втішало, що на цьому товаришування не закінчиться. Адреси – в блокнотах, дружба триватиме.

Олександр Романько, юнкор.
Газета «Комуніст (Слов'янськ)», № 116 (12117), 21 липня 1989 р.

ТЕПЕР Є НАДІЯ

На сьогоднішній день мало залишилося в українських містах, особливо на Донбасі, людей, які б розмовляли українською мовою. В основному це ті, кого говорити рідною мовою вимагає їх професія – вчитель, журналіст, письменник. Не знайдете ви і класів у школах, де б всі учні вивчали українську мову. Обов'язково знайдуться такі, яким, бачте, важко вивчати

цей предмет, і часто таких учнів набирається з півкласу. Таке, в принципі, становище і в моєму 10-у класі середньої школи №8.

Світ вже знає приклад «мертвої мови». Це латинська мова, яка не має носія. Ще трохи і ми, українці, стали б народом, який не має своєї мови, а значить і своєї літератури, культури, взагалі моральних цінностей. Особисто мене така перспектива не приваблює, і тому я обома руками за ті перетворення, які обіцяє проект Закону про мови в Українській РСР.

Сьогодні шанувальники української мови вітають появу проекту, документа, який обіцяє бути фундаментом утвердження української мови у нашій республіці.

Особливо важливо в проекті те, що українська мова буде визнана державною у республіці не лише формально. У статті 2 проекту Закону про це сказано так: «Українська РСР забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя».

Раз ми українці, то повинні свою мову вивчати і знати.

Але не треба забувати й те, що цей закон є лише першим кроком до відвойовування втрачених позицій. Головним, безумовно, є втілення його в життя. І втілювати його ми повинні усі разом: міськкоми, райкоми, обкоми партії, народні депутати, вчителі, робітники, студенти, учні. Тільки в такому разі ми матимемо надію, що років через 10-15 Україна знову стане схожою на Україну.

Олександр Романько, учень 10 класу СШ № 8, юнкор.
Газета «Комуніст», 27 вересня 1989 р.

МАТЧ З ПРИКРОЩАМИ

У спортзалі педінституту відбулися завершальні зустрічі з гандболу серед шкільних команд міста. Цей турнір, участь у якому взяли як хлопці, так і дівчата, тривав протягом тижня. І ось, нарешті, визначилися переможці. У дівчат місця розподілилися так: перше – СШ № 1, друге – СШ № 8, третє – СШ № 13.

А от у юнаків, ігри яких проходили у більш напруженій боротьбі, ситуація склалася по-іншому. І якщо те, що перше місце віддано команді СШ № 13, яка перемогла всіх своїх суперників, заперечень не викликає, то розподіл другого і третього місць сумнівний. В ході всього матчу гра між командами середніх шкіл № 4 і № 8 ішла на рівних, але на останніх хвилинах суддя, вирішивши, мабуть, сказати і своє слово, призначив кілька, м'яко кажучи, неаргументованих семиметрових у ворота 8-ої школи, що і вирішило долю зустрічі.

О.Романько, юнкор.
Газ. «Комуніст», 2 березня 1990 р.

ВИВЧАЮТЬ КОМП'ЮТЕРИ

Значний інтерес нинішньої молоді викликає клуб «Термінал», створений кілька місяців тому при міському Будинку піонерів і школярів. Мета гуртка – освоєння комп'ютерної техніки, вивчення можливостей її застосування.

Члени клубу складають програми, призначені для вирішення конкретних завдань, а також використовують ті, що уже є. Крім того, гуртківці проходять справжню практику на ВНДІметмаш, тобто пробують працювати на електронно-обчислювальних машинах.

Нині у школах вивчають інформатику, і всі старшокласники знають, що це таке. Але навіть побіжного погляду досить, щоб переконатися, що члени клубу «Термінал» значно випереджають шкільну програму у вивченні електронної техніки. Це підтверджує і керівник гуртка Сергій Анатолійович Рибальченко, про серйозність намірів свідчать і гуртківці:

- У клубі збираються ті, хто цікавиться комп'ютерною технікою, її застосуванням, – говорить учень СШ № 13 Євген Алефіренко. – Майже всі з нас мають бажання пов'язати з нею свою майбутню професію. У наш час електронно-обчислювальні машини набувають особливого значення.

Виявляється, що має клуб і проблеми. Йому, зокрема, потрібні машини, на яких могли б працювати члени гуртка, а вони дорогі. Тих 10 тисяч карбованців, які обіцяє дати міськвно, не вистачить. А тому гуртківці хотіли б співробітничати з будь-яким підприємством, яке б купляло готові програми або знайти собі спонсора, якому б вони склали програми.

Сподіваємось, що керівники підприємств міста відгукнуться на цю пропозицію.

О. Романько, юнкор.

Газета «Комуніст», 3 березня 1990 р.

НОВА ЗУСТРІЧ ЮНКОРІВ

Від третього обласного зльоту юнкорів, який щойно відбувся, чекали більше, ніж від перших двох: по-перше, досвід проведення таких зльотів давав можливість позбутися організаційних помилок, а, по-друге, давні юнкори прибули до Донецька вдруде, а то в-третє підряд і вже могли самі організувати свою роботу і роботу своїх товаришів. Спонсором і організатором зльоту, як і раніше, виступали редакція газети «Комсомолец Донбасса» та обласний Палац піонерів і школярів на чолі з прес-клубом «Романтик».

На зліт прибули посланці з багатьох міст Донецької області, причому вік делегатів був від 9 до 17 років.

На попередніх зльотах в перший день проводилась прес-конференція з представниками радіо, телебачення, преси Донецька. Але цього разу за проханням юнкорів конференцію перенесли на потім, а спершу делегатам була показана вистава самодіяльних акторів обласного Палацу піонерів.

Всіх захопили дискусії на хвилюючі юнкорів теми: про стан піонерської організації і стінну пресу в школах.

КВВ не планувався, але юнкори настояли на проведенні цього конкурсу, створили дві команди – «Чортова дюжина» і «Скорпіони», самі склали сценарій і самі провели змагання. Глядачі були в захопленні – настільки вдався КВВ. Переможців же вирішили не визначати, а лише назвали найактивніших учасників.

Четвертого дня юнкори, розділившись на чотири команди, випускали тематичні стіннівки. Газета нашої групи (Слов'янськ, Докучаєвськ, Добропілля) називалась «Юнкор сердиться» і являла собою критику юнкорівської преси. До речі, ми випустили її українською мовою, на відміну від усіх інших груп.

Побували ми у видавництві «Радянська Донеччина». де ознайомилися з технологією друкування газет.

Останнього дня подивилися відео звіт про зліт (всі заходи знімалися на відео- і кіноплівку). Потім відбулося урочисте нагородження найактивніших делегатів.

На зльоті було багато здібних хлопців і дівчат, але, відкинувши зайву скромність, можна сказати, що група зі Слов'янська була найактивнішою. З семи грамот, які вручались на зльоті, три одержали ми. Була і четверта, але одну з нас, Люду Матвійко, вважали за керівника групи.

Успіху ми добилися завдяки заняттям в юнкорівському клубі «Репортер» міського Палацу піонерів і школярів, який веде при редакції газети «Комуніст» відповідальний секретар В.Ф.Савенко. У творчих змаганнях ми виглядали найбільш підготовленими.

Ну, а щодо зльоту, то вважаємо його потрібним. Юнкори мали можливість обміняти думками, оволодіти новими знаннями, які можна втілити в життя.

Л.Матвійко, О.Романько, Д.Комаров, С.Кондренко – юнкори.
Газета «Комуніст», № 57 (12266). – 10 квітня 1990 р.

УСПІШНИЙ ВИСТУП

Третій рік підряд Слов'янськ стає місцем проведення традиційного весняного міжнародного турніру з дзюдо на призи льотчика-космонавта Л.Д.Кизима. Традиційним був і «віковий ценз» учасників: на нього запрошені юнаки 1970 року народження та молодші. Щоправда, міжнародним цьогорічний турнір назвати можна лише умовно. Адже з погляду на нестабільність обстановки у нашій країні на змагання не прибули польські, французькі та австрійські дзюдоїсти. Але і без них склад учасників був сильним. З 216 спортсменів 17 мали звання майстра спорту, 15 уже побували призерами і переможцями першостей СРСР серед юнаків. 29 команд представляли шість союзних республік – РРФСР, Киргизії, Казахстану, Таджикистану, Узбекистану і, певна річ, України. Була окрема команда і з Москви.

Змагання пройшли захоплююче, в упертій боротьбі. Тим відрадніше відзначити успіх наших земляків. Вони стали переможцями. Друге і третє місця вибороли відповідно дзюдоїсти Донецька і Душанбе.

Найкраще із слов'янців виступили А. Яковлев – перше місце у ваговій категорії до 56 кілограмів, Д. Пархоменко – друге місце до 78 кілограмів, та І. Малина – третє місце (понад 95 кілограмів). Всі вони учні авіатехнічного училища цивільної авіації. Добре виступили й інші члени нашої команди. Д. Любченко, наприклад, який тренується в педінституті, розділив 5-6 місця.

Отже, участь слов'янських дзюдоїстів у міжнародному турнірі на призи космонавта-земляка можна вважати успішною.

О.Романько, юнкор СШ № 8.
Газета «Комуніст», № 62 (12271). – 18 квітня 1990 р.

ДОБРА ТРАДИЦІЯ

У середній школі № 8 я вчився недавно. І вперше був присутнім на святі останнього дзвоника. Воно тут особливо тепле і зворушливе. З першого погляду свято, як свято, але помічаєш ряд таких деталей, які зворушують душу і яких не буває в інших школах.

Наприклад, тут існує така традиція: 10 клас в цей день готує солодкий стіл одинадцятому. І правильно, бо саме випускники у цей день іменинники, і їм треба влаштувати теплу атмосферу і зробити щось приємне, щоб запам'ятали цей день надовго.

Виказувалися випускникам цього дня й інші знаки уваги – всім і кожному. Словом, вони дійсно відчували себе іменинниками.

Під кінець офіційної частини свята одинадцятикласники запустили у небо в'язку різнокольорових кульок, до якої була прилаштована червона стрічка з написом «Слов'янск, СШ № 8, випуск 90». Чи не правда – зворушлива картина?

Цікаві моменти свята фіксувались на фотоплівку. Це теж на згадку.

А після того, як все закінчилось, випускники всім класом пішли в місто – разом фотографувались, веселились, розважались.

Я розмовляв з випускниками інших шкіл, і вони підтвердили, що у нашій школі свято останнього дзвоника проходить особливо цікаво.

О.Романько, юнкор.
Газета «Комуніст», 2 червня 1990 р.

ЯНТАРНЕ ПЕРО – 90:

Репортаж із Всесоюзного фестивалю юнкорів

На фестивалі юнкорів нам вже раз бувати доводилося – весною в Донецьку на третьому обласному. Там ми себе зарекомендували з найкращого боку, і тому вважали, що досить підготовлені й до Всесоюзного «Янтарне перо-90», що мав відбутися в Калінінграді 14-18 вересня.

Ми втрюх без всяких вагань прийняли одностайне рішення – їдемо. Спасибі Будинку піонерів – профінансував нашу поїздку. І що ж там було?

Найперше, що нас здивувало і приємно вразило – це тепла атмосфера, розкутість і загальна дружелюбність всіх учасників зльоту. Крім того, ми зовсім не чекали, що майже всі делегати будуть мати дуже високий професійний рівень. Наша група представляла, мабуть, найменше об'єднання – міськрайонні газети. Також був у нас ще один недолік – більшість учасників фестивалю або видають свої газети, від самвидатівських до офіційних, або мають полосу в «справжніх» газетах, чого немає, на жаль, у нас. А ще – деякі хлопці та дівчата вже об'їхали півкраїни по таких фестивалях і нам, зрозуміло, дуже не вистачало досвіду.

На зліт до Калінінграда прибуло 30 делегацій, які налічували 180 членів. Заявили про себе й три юнкорівські клуби з Донецької області – селидівський, донецький і наш, слов'янський. Та доїхали туди тільки ми. Взагалі ж з України було тільки дві делегації – слов'янська та харківська.

Між тим, фестиваль пройшов дуже цікаво. Треба, правда, визнати, що організація була не найвищому рівні, і кермо влади було відразу ж віддане в руки самих учасників. Але ж вони то й не спасували. Розмістившись по п'ять творчих груп, всі прийнялись за роботу. По щасливій випадковості, а може й не тільки, ми потрапили в одну з найактивніших, де заправляли такі аси, як мінчани, чебоксарці та барнаульці.

До кінця фестивалю нашою групою була видана самвидатівська газета-брошура «БОМЖ» («Братське об'єднання молодих журналістів»). Віддрукована вона була тиражем близько трьохсот примірників. Серед публікацій є одна і словянців – Дмитра Комарова, під назвою «Забули минуле більшовики». Вона розповідає про те, що керівництво Калінінграда забуло про архітектурні пам'ятники міста. Сама ж газета вийшла досить оригінальною. Навіть те, що їй хотіли дати такі назви, як «Гоп-стоп», «Лампочка Кузьмича», «Майн кайф», «Фіг-вам», «Ех, друкнем», говорить само за себе. Врешті-решт зупинились на «БОМЖеві». Працювати дозволили також і вночі – залишатись у Будинку піонерів. Це називалось «Нічними майстернями».

Окрім творчих заходів, проводилось і багато розважальних. Дві поїздки до Балтійського моря, в одну з яких ми вирішили навіть скупатись, екскурсії по місту: кафедральний собор, могила Канта, музей-бліндаж та музей янтарю... І все це супроводжувалось веселим сміхом й дружнім співом під гітару. Побували ми також ввечері на міській дискотеці.

Ранком вісімнадцятого числа треба було роз'їжджатися, але багато делегатів знали, що вони ще зустрінуться. На початку листопада відбудеться вже міжнародний фестиваль журналістів-початківців. Якщо нам вдасться вирішити організаційні і фінансові проблеми, то й ми станемо його учасниками. А на цьому закінчуємо.

Користуючись нагодою, повідомляємо, що клуб «Репортер» починає свої заняття. Перше організаційне відбудеться 4 листопада о 9 годині в приміщенні редакції газети «Комуніст». Запрошуються всі бажаючі – учні шкіл, технікумів, училищ.

О.Романько, Д.Комаров, С.Бондаренко – юнкори клубу «Репортер».
Газ. «Комуніст», № 159 (12368). – 5 жовтня 1990 р.

З ІСТОРІЄЮ НА «ТИ»

Минулого року в середній школі №8 відкрито клас з поглибленим вивченням історії. За цей не такий уже й великий проміжок часу учні 9-Б досягли значних успіхів. Уроки історії, які ведуть Валентина Василівна Соловар та Маргарита Володимирівна Кебус, – п'ять разів на тиждень. Здається, можна було б і стомитись від такого навантаження, що тут говорити – школяр є школяр. Але добре поставлена робота захоплює юних

істориків. Крім того, свої теоретичні пізнання вони закріплюють на практиці. Цього року за допомогою Донецької організації товариства охорони пам'яток історії та культури були організовані археологічні розкопки. Вони проводились наприкінці літа в селі Іллічівці Краснолиманського району біля озер Москвине й Кругле.

Це один з рідкісних пам'ятників неолітичного періоду, який визначається часом п'ять тисяч років до нашої ери. Керівниками експедиції були завідувачий сектором обласного краєзнавчого музею С.М.Дегермеджин та науковий співробітник Словянського краєзнавчого музею А.В.Шамрай, а також наші вчителі історії.

Під час роботи було знайдено мікролітичні знаряддя праці – шкребки, ножі, нуклеуси, кераміка й знаряддя праці бронзового віку. Учні навчилися складати шифрувальні карти розкопок, реєструвати всі знахідки.

Крім того, була також проведена розвідувальна робота по лівому берегу Сіверського Дінця. Справа в тому, що даний район є одним з найцінніших історичних пам'яток далекого минулого області. Та незважаючи на це, тут розпочате будівництво декількох санаторіїв. Щоб зберегти регіон, експедиція й провела археологічну розвідку методом шурфовки. Це дало позитивні результати.

Але, окрім роботи, був і активний відпочинок: проводились конкурси палаток по випуску «бойових листків» та виконанню художніх номерів. В останню ніч відбулось посвячення в юні археологи. Фільчаку Андрію, Васинському Павлу, Головку Юрію були вручені «дипломи», виготовлені прямо на розкопі, з присвоєнням «професій» екскаваторника та вигрібного і звання «археолог-любитель». З серйозними труднощами зіткнулись кухарі експедиції – Олена Майорова і Світлана Легензова. Варити страви доводилось на відкритому вогні й тричі на день. Та треба зазначити, що юні кухарки гідно виходили зі скрутного становища. Ніхто й не думав вимагати книгу скарг. Завдяки їм, археологи ласували навіть тортом, спеченим на багатті.

Якщо ж серйозно підбивати підсумки роботи експедиції, то перш за все треба відзначити користь археологічних розкопок для закріплення пройденого матеріалу, набуття нових корисних навичок. Але водночас треба відзначити й недостатні знання учнів з археології – працювати є над чим. Тому з вересня введено у 9-Б курс археології. А наступного року знову будуть вестись розкопки на тому ж місці – роботи там вистачить.

Школа також запрошує на наступний рік бажаючих для навчання в 10-Б класі з поглибленим вивченням історії.

Зараз дуже велике значення надається правдивому відображенню історії. Так воно й повинно бути. І нам теж треба поставитись до цього серйозно. Початок цьому, вважаю, покладено добрий.

О.Романько, юнкор.

Газета «Комуніст», № 167 (12388), 19 жовтня 1990 р.

ЗУСТРІЧ З БАРДОМ

У нашому місті не завжди можеш піти на концерт, виставу чи інші культурні програми, які б були дійсно на високому професійному рівні. Зате якщо така нагода трапляється, то отримуємо вдвічі більшу насолоду від зустрічі з артистами, ніж коли б ми мали таку змогу кожного дня.

Нещодавно в приміщенні міської музичної школи №1 і відбулася одна з таких зустрічей. Давав концерт харківський бард Григорій Дікштейн – лауреат багатьох республіканських та всесоюзних конкурсів. Два його диски випустила фірма «Мелодія». Сам же Григорія Дікштейн працює інженером-дизайнером і лише у вільний від роботи час пише свої пісні.

З концертами до Словянська співак приїздить вже втретє – останній раз це було в 1987 році.

На превеликий жаль, цього року зал був не зовсім повний. Тут причина, мабуть, в тому, що не всі шанувальники бардівської пісні знали про концерт. Але ті, хто прийшли, отримали справжню насолоду.

З самого початку програми й до останньої пісні між залом і співаком встановилась тепла атмосфера. Цьому сприяла розкутість, щирість і високий професіоналізм Григорія Дікштейна. Для артиста взагалі і для барда особливо, має велике значення контакт з аудиторією, що й було досягнуто співаком з Харкова. Більшість його пісень ліричні, але були й політичні та гумористичні.

Особливістю цього концерту є ще й те, що організував його міський комітет комсомолу. Він оплатив вечір відпочинку, і тому вхід був безкоштовний.

О. Романько, юнкор.

Газета «Комуніст», № 179 (12388), 10 листопада 1990 р.

ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДІЖНОЇ ПРЕСИ: КРИМ

З 3 по 13 січня нам пощастило побувати у Криму. Наша поїздка була творчою, але ми поставили собі за мету інше: побувати у різних його містах. Цей задум ми здійснили.

Перше місто Криму, куди потрапили, був Сімферополь. Далі була Євпаторія, саме тут і проходив міжрегіональний фестиваль дитячої та юнацької преси. Потім ознайомилися з Алупкою, Ялтою, Алуштою, Гурзуфом. Це фантастично красиві міста. У пам'яті надовго залишиться зустріч з Воронцовським палацом в Алупці. Ялта запам'ятається Никітським ботанічним садом та «Ластівчиним гніздом».

Ми мали також можливість побувати на екскурсії у Всесоюзному піонерському таборі «Артек». Побачивши південний берег Криму, вирішили закінчити своє турне у місті-герої Керчі.

Тепер – про сам фестиваль. З бурхливими змінами у нашому суспільстві, з розвитком гласності і демократії, свободи слова і друку прокинулася від апатії і юнкорівська преса. На сьогоднішній день юнкорівський рух крокує по країні. Центри його склалися в таких містах, як Калініград – газета «Юнкор Прибалтики» та альманах «Южный вокзал», Чебоксари – організація

товариства початкуючих журналістів, Алма-Ата – газета «Эхо», Свердловськ, Барнаул, Москва – «Голос – 45» та «Московский старшекласник». Добре поставлена з цим справа і в недалекому від нас Харкові, де вже другий рік виходить газета старшокласників «Ба-Бах!», і, треба відзначити, робиться на досить високому рівні. Крім того, в Москві діє всесоюзне агентство «Юнпресс», яке об'єднує всі юнкорівські клуби і видання, дає вихід на всесоюзну і навіть міжнародну арену. А в Чебоксарах і Калінінграді створено членські організації – асоціації початкуючих журналістів і Союз незалежних юнкорів Прибалтики. Є намір створити таку асоціацію і в Євпаторії.

Юнкорівські фестивалі все частіше і частіше відбуваються в країні – влітку був перший у підмосковному місті Обнінську, потім восени у Калінінграді, у якому взяли участь і ми, потім у Чебоксарах і Свердловську, тепер – в Євпаторії. У лютому відбудеться фестиваль у Харкові, де, можливо, буде заснована Спілка юнкорів України, а навесні планується влаштувати його у Донецьку.

Примітним на всіх фестивалях і зльотах є те, що приїждять на них найбойовитіші, найсміливіші, всебічно обдаровані юнаки та дівчата – майбутні журналісти. І тому велике значення має саме спілкування між юнкорами, обмін думками, поглядами, досвідом. І всім так цікаво...

В Євпаторії були делегати з Москви, Калініграда, Тули, Харкова, Донецька, Кривого Рогу, Керчі та інших міст. Як завжди, спочатку було відкриття, знайомство, хоча багато хто вже зустрічався на попередніх фестивалях, підтримують зв'язки поштою, їздять один до одного в гості. Далі кожен отримав повну свободу – йти і писати про будь-який куточок чи об'єкт міста, робити знімки, щоб потім усе це представити на конкурс і опублікувати кращі роботи в місцевій газеті «Євпаторійська здравниця». Цікавинкою зльоту повинна була стати підготовка передачі на Українське телебачення, але з чисто організаційних проблем це зробити не вдалося.

Розлучалися з жалем. Тішило лише одне: заплановано знову, тепер уже влітку 1992 року, провести в Євпаторії фестиваль молодіжної преси, на цей раз – більш широкомасштабний.

З приводу подібних фестивалів наша думка така: вони потрібні. Потрібні, щоб спілкуватися, краще знати один одного, свою країну, набувати нових друзів і, звичайно, підвищувати свій професійний рівень.

О.Романько, Д.Комаров,
юнкори клубу «Репортер» міського будинку піонерів і школярів.
Газ. «Комуніст», № 16 (12433), 29 січня 1991 р.

ТУРИЗМ, І НЕ ЛИШЕ ТУРИЗМ

Не раз і не від однієї посадової особи доводилось чути, що міський Будинок піонерів займається іграшками. Та й перейменувати його давно треба, назвати, скажімо, Палацом творчості. Я глибоко не вникав у структуру роботи Будинку і не знайомий з багатьма гуртками, але знаю, що деякі з них працюють на високому рівні. Так, я сам займаюсь у юнкорівському клубі «Репортер». Минулого року мені довелось писати про гурток програмістів

«Термінал», який дає учням знання з інформатики й програмування. У цих гуртках по-справжньому працюють з молоддю. І от цими днями познайомився ще з одним, так би мовити, оазисом корисної і цікавої праці з дітьми – туристичним клубом «Тор».

Йдучи на розмову з керівником цього клубу Аллою Миколаївною Матвієнко, я уявляв собі «Тор» як простий гурток, де займаються лише туризмом, але виявилось, що все тут складніше і серйозніше. По-перше, тут опановують туризм чотирьох видів – гірський, піший, водний і печерний. А, по-друге, це клуб, де поставили перед собою за мету перш за все виховання молодшої людини. Крім туризму, тут викладають інші дисципліни: екологію (керівник С.В.Гончарова), початкову військову підготовку (С.А.Вавілов), прийоми рукопашного бою (К.П.Матвійчук) та інші.

Клуб має, як запевнила мене Алла Миколаївна, добру матеріальну базу – найкращу в області. Міський відділ народної освіти щорічно виділяє для потреб юних туристів 30 тисяч карбованців.

На жаль, не вистачає приміщень. Члени клубу займаються і в Будинку піонерів, і в кімнаті школярів «Романтик», і в туристичному клубі заводу «Словважмаш», а також спортзалах середніх шкіл №№ 16, 7, 19, 11. А відвідують клуб приблизно 60 чоловік старшого віку і десь 120 – середнього та молодшого.

Досить часто члени клубу ходять в походи, експедиції, бувають в різних куточках країни. Так, наприклад, мій однокласник Ю.Головко побував у Криму, на Кавказі, обійшов усю Донецьку область.

Можливо, в цьому гуртку не все гаразд, як здається на перший погляд, але результати його роботи видно, їх не можна не помітити. Вихователі й тренери серйозно ставляться до своєї роботи – ось, мабуть, в чому секрет популярності дитячо-юнацького туристичного клубу «Тор».

О.Романько, юнкор СШ № 8.
Газ. «Комуніст», 1991 р.

У ВИХОВНУ ГОДИНУ

У багатьох випускних класах виховні години не проводяться. Тут є кілька причин: треба готуватися до екзаменів, влаштовувати загальношкільні вечори та й класному керівникові вже важко в чомусь переконати майже дорослих людей, яким ось-ось вступати в самостійне життя. Але все це так, коли робота ведеться по-старинці й нецікаво. Якщо ж придумати щось нове, то й результати будуть іншими.

Наша класна керівниця Неля Григорівна Дмитренко запропонувала, наприклад, влаштовувати зустрічі з цікавими людьми міста. І ми з цим погодилися. На початку навчального року у нас був науковий співробітник краєзнавчого музею А.В.Шамрай, який розповів про роботу музею та останню археологічну експедицію учнів нашої школи.

У грудні клас запросив до себе третього секретаря міськкому комсомолу В.П.Дзюмака, від якого ми дізналися про зміни, що відбулися в комсомольській організації міста і всієї країни.

Цікавою була і остання зустріч. На цей раз нашими гостями були голова Слов'янського осередку Української Республіканської партії І.В.Панішев і секретар міськкому КПРС І.О.Александров. Вони розповіли нам про роботу своїх партій у цей складний для країни час.

Отже, якщо творчо підійти до проведення виховної години, то вона не виявиться зайвою, а навпаки – буде цікавою і корисною.

О.Романько, юнкор СШ № 8.
Газ. «Комуніст», № 39 (12456), 15 березня 1991 р.

ДЕ РОСТИ ЗМІНИ?

У Донецьку відбувся обласний юнкорівський зліт. За нашої пам'яті це вже четвертий. Але на цей раз він був більш представницьким, ніж попередній. У гості до нас завітали однолітки з Москви та Чехова.

Першого ж дня ми усі перезнайомились, розповіли один одному про свою юнкорівську роботу. Наступного дня відбулася зустріч з редколегіями донецьких газет «Первая линия» та «Двери». Потім провели літературно-етнографічну вікторину «Добрий день, моя Україно!». У ній взяли участь хлопці та дівчата, які знають українську мову та культуру. Було п'ять команд по три чоловіки. Ми посіли перше місце, тому що краще інших знали мову, народні звичаї, костюми, пісні, танці.

Слід сказати, що москвичам ця вікторина дуже сподобалась, дехто з них виявив неабияке знання української культури.

Того ж дня були практичні заняття з теле-, радіо- та газетної журналістики.

У ході зльоту був влаштований юнкорівський десант «Юнкор у місті», який показав, що юні журналісти – допитливий і всебачущий народ. Побували ми також і у видавництві «Радянська Донеччина», де багато хто уперше побачив, як робиться газета.

Останнього дня ми продивилися відеофільм про наш зліт. Найактивнішим учасникам були вручені грамоти, і всім – пам'ятні подарунки.

Ми дуже здружились і розлучались зі слізьми на очах.

Заради правди треба сказати, що професійний рівень дончан нижчий, ніж їх однолітків з Москви і Чехова. Чому? Тому, що у Донецькій області немає жодної газети або хоча б юнкорівської сторінки, де можна було б набувати практику журналістської роботи. Дорослі газетярі, мабуть, не думають про те, що колись їм потрібна буде зміна.

Д.Комаров, О.Романько, С.Кондренко – юнкори клубу «Репортер».
Газ. «Комуніст», 9 квітня 1991 р.

Справи молодіжні

ВЧАТЬСЯ ОРЛЯТА

Зараз дуже часто можна почути запитання щодо того, яку користь дає ЛКСМУ молоді, чим допомагає їй як організація? До того ж, це єдине масове

молодіжне об'єднання, яке на сьогодні здатне хоч на щось конкретне. І як же з цим питанням справи у нас у Слов'янську?

Не буду вдаватись до політичних амбіцій і торкатись ідейного боку справи. Скажу лише, що з господарської та організаційної роботи нашого міськкому деяка користь молоді та й виходить. Так, скажіть, хто б ще, крім комсомолу, взявся за проведення районної та міської військово-спортивної гри «Орля»?

Я був на змаганнях шкіл міста і можу сказати, що пройшли вони досить-таки цікаво. Проводилась гра два дні в піонерських таборах «Прометей» та «Лісова казка» у Слов'яногірську. Раніше, ще два роки тому, коли склад міськкому був іншим, ці змагання проводились в один день на базі СШ №4. А ось тепер комсомольські працівники вирішили влаштувати для юнаків і дівчат не просто змагання, а спортивне свято з дискотекою і відпочинком на природі.

Спочатку була спортивна частина змагань – крос, підтягування, кидання гранати. В цих конкурсах найкраще себе проявила СШ № 18. Першою в естафеті стала СШ № 6, в цивільній обороні – Миколаївська СШ № 3, в туристичному конкурсі – Миколаївська СШ № 1, медико-санітарному – Слов'яногірська школа. Увечері в лісі був конкурс кашоварів, першість в якому виборола школа-інтернат № 1 – їхня каша виявилася найсмачнішою. Після цього всіх чекала цікава й різноманітна дискотека.

Наступного дня пройшли конкурси строю і пісні, який блискуче виграла СШ № 2, та бойового листка, де рівних не було СШ № 8. На жаль, не відзначали грамотою чи дипломом команду, яка була найдружнішою та найвеселішою. Переможцем такого конкурсу, беззаперечно, стала СШ № 1 з її невтомним і кмітливим воєнруком С.М.Вавіловим.

У загальному ж заліку «Орля – 91» переможцем стала СШ № 4, друге місце у СШ № 5, а третє посіла СШ № 11.

Хотілося б дещо сказати про організацію гри. Міськком комсомолу взявся за добру і корисну справу, витратив фінанси, яких не вистачає самим, влаштував для старшокласників свято. Але змагання, як на мій погляд, так і на думку багатьох учасників, воєнруків і фізруків, не вийшло. Дуже вже низьким був рівень суддівства на всіх етапах, крім цивільної оборони, де членами журі були представники міського штабу цивільної оборони.

Бо не всі організатори гри поставились до цього серйозно. Не забезпечив кваліфікованими судьями міський спорткомітет, тому спортивний конкурс пройшов не досить чітко. Замість лікаря була лише медсестра Слов'яногірської школи. А учасників гри – близько 300 чоловік, все могло трапитись.

Хотілося, щоб на наступний рік організатори гри «Орля», беручи на себе відповідальність за таку важливу і крисну для підростаючих воїнів справу, звернули увагу на ті зауваження, які робились їм на змаганнях та викладені у цій замітці.

О.Романько,
спецкор газети «Комуніст».

КОМУ ВЧИТИ І ДЕ?

Ось і минув тиждень, упродовж якого в одинадятикласників країни тривали військові шестиденні збори. Та тільки проводились вони у різних місцях по-різному. Так, хоча б взяти одну нашу область і то не скрізь вони були організовані і пройшли на одному рівні, не скрізь до цього поставились з належною увагою. На жаль, прикладом цього є і наш Слов'янськ.

Чомусь останні кілька років немає в нас військово-спортивного табору. Школи міста просто розбиті на групи на базах 3-4 шкіл. Учні приходять вранці о 8-й годині, займаються до 15.00 і йдуть додому. О 12.00 – обід і короткий відпочинок. А як же з вахтами, караулами, з нічними тривогами, взагалі з повною армійською добою? В останній день зборів представник міськвно на моє запитання, чому не організовано табір, відповів, що немає приміщення. А, може, справа не тільки в цьому?

Можу привести для прикладу Красноармійський район. Там взагалі одинадятикласники на зборах ніколи не жили в приміщенні, розбивали на шість днів наметове містечко – і табір готовий. То чому ж ніхто не здогадався зробити так і у нас? Може, міськвно та військкомату не вистачає творчих і активних працівників, які б захопились за таку ідею, чи може, хтось економить на випускниках фінанси? Ні, не для своєї кишені, а просто зводять кінці з кінцями планового бюджету? Підтверджуючи цю думку, наведу ще такий факт. Займаючись на базі шкіл, учні вже о 15.00 розходились по домівках, а чому б не позайматись до 20.00? Щоправда, тоді б і годувати допризовників довелось би двічі на день... А чи не трапиться з нами таке, як говориться в одному мудрому вислові – хто не хоче утримувати свою армію, той буде годувати чужу?

Хотів би порушити ще одну проблему, яка не менша першої, а навіть більша, і б'є по рівню та якості підготовки майбутніх захисників Вітчизни. Проблема ця – у віці наших воєнруків. Занадто вже він солідний. Добра половина військових керівників у школах мають, м'яко кажучи, за сорок. А який приклад може подати такий «дідусь» учням у розквіті сил? Їхні знання десяти – дванадцятирічної давності уже не відображають стану справ у сучасній армії. Та й консервативність поглядів, менша активність в роботі з призовниками відіграють не останню роль.

Так чому ж ми тоді дивуємось, коли дізнаємося, що в армію хлопці приходять зовсім не готовими до служби, а в цьому році ще й відмінено чотирнадцятиденні збори у десятикласників. Ой, буде нам, як у тому вислові про свою та чужу армії!

Не берусь навчати наших керівників, але все ж, зауважу, що не слід чекати, коли в країні буде наведено загальний порядок. Треба самим, своїми силами братись обома руками за мотузку й тягнути свого воза вгору.

О.Романько, громадський кореспондент.

Газ. «Комуніст», 29 травня 1991 р.

У НОВИЙ ДІМ – У НОВОМУ ВБРАННІ

Після прийняття Верховною Радою України декларації про суверенітет республіки виникло одразу питання про Гімн, Герб і Прапор незалежної України. У деяких республіканських виданнях вже почалися гострі дебати з цього приводу. Хочу висловити свою думку і я.

Прапор повинен бути жовто-блакитним, а герб містити тризуб. Протягом тривалого часу, коли пригнічувалася гордість нашого народу, національні символи не були державними і перебували у забутті й гоніннях, але зараз вони повинні бути на першому місці.

Тепер щодо гімну. Звичайно, з поетів більше всіх заслуговує бути автором гімну суверенної України Тарас Шевченко, тому багато хто й пропонує саме його вірші, наприклад, уривок з «Причинної». який зараз став самостійним твором – «Реве та стогне Дніпр широкий». Але хочу зазначити, що гімн – це особливий жанр, призначений висвітлити, оспівати найдорожче й найцінніше, коротко показати весь історичний шлях народу. У нашому гімні обов'язково повинні бути козаки, Запорізька Січ, жовті лани пшениці, блакитна голубиць неба, сивий Дніпро і постійна невтомна боротьба українського народу протягом всього свого існування за волю й свободу, за суверенність й самобутність. І тут моя точка зору збігається з думкою тих, хто вважає підходящим твором для гімну пісню «Ще не вмерла Україна», авторами якої є М.Вербицький, П.Чубинський, С.Данилович і яку у свій час співали січові стрільці. Звичайно, дещо трохи змінити, доповнити, придати творові більш сучасного вигляду, але за основу слід взяти зміст і патріотичний настрій саме такого характеру. Знаю, що у нас не всі читачі навіть чули цю пісню, яка є гордістю українського народу, тому й привожу її текст.

Ще не вмерла Україна, і слава, і воля,
 Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
 Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
 Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
 Душу й тіло ми положим за нашу свободу
 І покажем, що ми, браття, козацького роду.
 Станем, браття, в бій кривавий від Сяну до Дону,
 В ріднім краю панувати не дамо нікому.
 Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро зрадіє,
 Ще у нашій Україні доленька наспіє.
 Душу й тіло ми положим за нашу свободу
 І покажем, що ми браття, козацького роду.
 А завзяття, праця щира свого ще докаже,
 Що ся волі в Україні пісенька розляже,
 За Карпати відобеться, згомонить степами,
 України слава стане поміж народами.

Як бачите, пісня сповнена сподівання і віри в краще. В ній виказується готовність відстояти свою неньку Україну і впевненість, що «завзяття, праця щира свого ще докаже».

Олександр Романько, член юнкорівського клубу «Репортер».
 Газета «Комуніст». 26 червня 1991 р.

*Відгук читача на статтю О.Романька
«У новий дім – у новому вбранні»
Досить крові!*

Прочитав статтю О.Романька («Комуніст» за 26 червня) «У новий дім – у новому вбранні» і був схвилюваний так, що негайно взявся за перо.

Автор вважає, що гімном України має бути пісня «Ще не вмерла Україна» і люб'язно запропонував її текст. Зізнаюсь, що раніше цього вірша не знав, але багато разів чув і читав, що гімн цей співали петлюрівці у громадянську.

Взагалі гімн як жанр – це урочиста хвалебна пісня. У пропонованому ж тексті нічого цього немає, то він не може бути й гімном. Це скоріше пісня – програма наступних дій...

І.Погребняк, ветеран війни і праці.

Пряма мова

ГРА – АФЕРА

Мало хто не чув у нашому місті про цю гру, а багато хто уже поповнив ряди тих, кому кортить всього за 90 карбованців виграти аж 30 тисяч. Марно сподіваються. По-перше, таку суму теоретично може виграти лише той, хто одним з перших виклався у гру, а по-друге – уявіть собі, скільки людей повинні сплатити одному гравцеві (комусь з її організаторів), щоб він отримав таку суму. І, може, отримає. За рахунок інших учасників.

Ця, так звана гра, зовсім не є такою. Тому, що вона не наповнена внутрішнім змістом. Порівняйте, її, наприклад, із спортивними іграми, які тренують тіло, або іграми літературними, математичними та іншими, які розвивають думку, будять фантазію. І навіть такі, як гра в більярд і в карти на гроші вимагають від гравців певної майстерності. Ця ж гра бездіяльна. Просто йде перекачка грошей з багатьох кишень у декілька, саме тих, хто придумав це шарлатанство.

Якщо глянути на цю гру з політичної точки зору, виникає думка, а чи не організована вона для того, щоб затуркати людям голову і відволікати їх від вирішення серйозних, наболілих питань?

Олександр Романько, юнкор
Газета «Комуніст». – 28 червня 1991 р.

Позиція

СЛУЖИТИ ТРЕБА, АЛЕ...

Вже зовсім небагато часу залишилось до того моменту, коли тисячі студентів нашої країни прийдуть до вищих навчальних закладів і займуть свої місця в аудиторіях. І як для старшокурсників, так і для новоспечених студентів, вчорашніх учнів шкіл, які вдало склали іспити, ще нічого не прояснилось. Адже повним ходом йде робота над підготовкою нового (котрого за числом) проекту Закону «Про загальний військовий обов'язок і військову службу», у якому, може так статися, йтиме мова й про те, щоб півмільйона студентів (саме стільки серед них юнаків у нашій державі) не

отримали відстрочки від служби в армії на час навчання, а відразу готувались приміряти військову форму. Основним ініціатором прийняття такого пункту виступає Генеральний штаб армії. Військові висувають свої аргументи: після того, як студентів звільнили від служби в Збройних Силах СРСР, різко упав загальний інтелектуальний рівень армії, вона значно втратила свою боєздатність, перетворюється в робітничо-селянську.

Який же вихід? Вважається, що на підтримку Збройним Силам повинні прийти студенти, як це вже було з 1984 по 1989 роки. Статистика показує, що за ті п'ять років призову сім процентів не повернулися до навчальних закладів. Ті ж, хто знову продовжив навчання, зазнали при цьому значних труднощів, бо різко впав рівень їх підготовленості. Повторити знову таку помилку було б дуже і дуже необачно. Треба дивитися у майбутнє. У наш час та ж армія залежить від науки більшою мірою, ніж від будь-яких факторів. А про суспільство взагалі й говорити не приходиться. Якщо з сьогоднішнього студентства завтра вийде високоосвічена людина – вчений, журналіст, конструктор, то у виграші будуть всі. І не в останню чергу армія. Нанести зараз новий удар по інтелектуальному рівню держави, який і без того не дуже високий, значить позбавити себе гарантованого майбутнього, знову приректи себе на бездарність, бюрократію, безкультур'я, низький рівень життя.

Вихід може бути лише один. Самій армії зараз потрібні радикальні і оновлюючі реформи. Треба переглянути всі наші військові структури, як це робиться у інших галузях нашого життя, зробити так, щоб служба в лавах Збройних Сил була для молодих хлопців не безповоротною втратою двох років життя у самому його розквіті, а надбанням нових навичок, вмінь, знань. Треба гарантувати життя і здоров'я молодих воїнів, щоб матері не плакали і не боялися за своїх синів.

Студентів же доцільніше призивати вже після закінчення вищих навчальних закладів і на мінімальний строк.

А служити у війську треба. Я цілком згоден, що свою Вітчизну потрібно берегти і охороняти, а хто ж це зробить, як не молоді, сповнені сил і енергії люди.

О. Романько.

Газета «Комуніст», 9 серпня 1991 р.

Конфліктна ситуація

НЕ ТІЛЬКИ СІМЕЙНА СПРАВА

Днями зайшов до редакції житель Адамівки і розповів про тяжке становище старенької бабусі, зовсім сліпої, якій вже 82 роки, Зубрицької Анни Василівни. З його слів, її покинув син, який живе тут же, в селі. За бабусею доглядають сусідки – годують, купають. А наближається зима – немає ні дров, ні вугілля. Та й сусіди не можуть постійно бути з старенькою.

Нас провели у двір до Анни Василівни. На порозі старенька бабуся, чистенька, охайна, дуже тиха, з добрим і лагідним зморщеним обличчям. Незрячі очі дивилися крізь нас у простір. Прийшли сусіди.

Коли Анна Василівна заговорила, голос її бринів, на очах з'явилися сльози. Жалілася на долю, на сина, який не провідує її вже п'ять місяців, хоча живе на сусідній вулиці. Дякувала сусідам і племінниці – Анні Трифонівні Акуліній, яка живе у Слов'янську, але на літо приїздила до Адамівки і доглядала за бабусею.

Зір Анну Василівну покинув три роки тому. Минулу зиму вона ледь перебилася. Сама варила їсти, топила плиту – кожен день руки були попечені. Що буде далі – не знає, просить допомогти з дровами і вугіллям. Пенсії Анні Василівні вистачає, але одними грішми тут не допоможеш. Двічі запрошували голову сільради, але він так і не з'явився.

Потім ми пішли до сина Анни Василівни – Зубрицького Василя Михайловича, якому вже самому 63 роки. Думали зустрінемо черству холодну людину, але вийшло зовсім навпаки. Він і його дружина, теж Анна Василівна, розповіли, що допомагали матері, чим могли. Весь час, навіть коли у неї була зовсім маленька пенсія – 30, а потім 60 карбованців. Завозили вугілля, дрова, носили їсти. До себе взяти її не можуть, бо у самих маленькі кімнати. Потім, з їх слів, приїхала племінниця, двоюрідна сестра Василя Михайловича. Анна Трифонівна «відбила» матір, а та завередувала, перестала давати пенсію, прогнала сина з подвір'я.

Переговори закінчились тим, що ми сіли в машину і вперше за останні п'ять місяців син разом з дружиною приїхав до матері. Після деякого напруження між родичами (тут була і Анна Трифонівна) вдалося більш-менш всіх примирити і знайти спільну мову. Син погодився, що у всякому випадку йому доглядати за матір'ю, а не комусь іншому, спитав дозволу у матері приходити. Анна Василівна не дуже охоче, як нам здалося, дозволила, але сказала, що їсти його харчів не буде. Потім, вже в машині, ми умовляли Василя Михайловича йти на поступки старенькій матері, бути тактичнішим.

Повертаючись з Адамівки, у Хрестищі завітали до голови сільради В.М.Хожила. Привітавшись, я відразу Василю Михайловичу так і сказав, що якби ми не приїхали, то, можливо, через деякий час, не дай Бог, було б вже пізно. Голова виправдовувався тим, що вважає це сімейною справою, тому і не хотів втручатися.

Дивна позиція. З цього невтручання 82-річна бабуся могла б залишитися зовсім бездоглядною. Ніхто й не думає допомагати їй ні дровами, ні вугіллям. Забули людину.

До речі, обговорили з головою сільради й інші проблеми адамівців. Обіцяв посприяти їх вирішенню.

О. Романько, громадський кореспондент.
Газета «Комуніст», 9 серпня 1991 р.

Закон про мови – у життя

ЗАСТІЙ ТРИВАЄ

Прийнятий Парламентом України і введений в дію з 1 січня 1990 року Закон «Про мови в Українській РСР» передбачав поступовий перехід всіх державних структур республіки на українську мову. Тісно пов'язана з цим і

діяльність навчальних закладів, в першу чергу шкіл. Ми спробували з'ясувати, як іде набір учнів у початкові класи на цей рік, скільки заяв батьків, які побажали, щоб їхні діти пішли в перші класи з українською мовою навчання. Ось що вдалося встановити.

Цілий ряд шкіл міста зовсім не має таких заяв. Це СШ №№ 2, 3, 5, 7, 8, 12, 13, 14, 15, 19. Лише в чотирьох школах набрано всього 13 заяв: у СШ № 4 – 5, у СШ №1 – 2, а в СШ № 10 та № 17 – по 3. Звичайно, при такій кількості неможливо відкрити український клас, хоча б в одній з них (за положенням мінімальна кількість повинна становити 8-10 учнів). Але є ще один вихід. Згрупувати таких першокласників з декількох шкіл в якійсь одній. Певна річ, зі згоди їх батьків. Але однієї цієї згоди мало. Потрібна зацікавленість шкіл, насамперед їх директорів. Хоча велика проблема з вчителями, які могли б викладати свій предмет українською мовою. Може, саме згрупування в одній школі учнів, які хотіли б вчитися українською мовою, спростить добір вчительського складу. Тут потрібна енергійна задіяність міського відділу народної освіти. Потрібні ініціатива і пошук. Мали ми телефонну розмову і з завідувачем цього відділу А.П.Качуліним. І хоча Андрій Петрович запевняв, що вони зацікавлені в створенні українських класів і будуть цьому сприяти, та все ж відверто наполягав на тому, що Закон про мови ніякої відповідальності за це на міський відділ не покладає. Завідувач відділом наголошував при цьому, що батьки і учні мають право вільного вибору мови навчання. Це так, але ми повинні розглядати роботу школи як невід'ємну ланку всього державного устрою. А він сьогодні будується на фундаменті національного оновлення. Не кожен батько, а тим паче дитина, знає, як далеко піде цей розвиток. Роз'яснити б їм це. Але ніякої агітаційної та й роз'яснювальної роботи серед батьків ні з боку шкіл, ні з боку міського відділу народної освіти не проводиться. У цьому питанні застій. А час зараз відповідальний. Республіка у всіх сферах свого життя переходить і років через 2-3 остаточно перейде на спілкування українською мовою. То як же ми готуємо до життя тих, кому доведеться діяти в новій обстановці? Погано готуємо. Ось і нинішнього року, як і в минулому, кампанія по набору українських класів, мабуть, «вилетить в трубу». Хоча є і деякі проблески. Так, в СШ № 9 уже згруповано український клас – 25 учнів, а в середній школі № 16 набір ще триває – подано поки 12 заяв. Отже, і тут клас з навчання українською мовою буде. Побільше б таких!

О.Романько,

член товариства української мови імені Т.Г.Шевченка.

Газ. «Комуніст», № 127 (12544). 20 серпня 1991 р.

КЛУБ «РЕПОРТЕР» – ЗДІЙСНЕННЯ ВАШИХ МРІЙ

З 1 вересня після літніх канікул почне свою роботу юнкорівський клуб «Репортер», який вважається одним з гуртків дитячо-юнацького центру позашкільної роботи (колишній Будинок піонерів), але працює при редакції газети «Комуніст», в її прес-клубі.

Веде його заняття досвідчений журналіст, відповідальний секретар газети, член Спілки журналістів УРСР Володимир Федорович Савенко. Клуб працює не перший рік, але лише з минулого отримав назву «Репортер». Чому саме так? У наш сучасний стан свіжі новини для газети – це головне джерело її життя. А саме такий жанр, як репортаж, разом з інформацією роблять газету актуальною, крокуючою в ногу з часом. Як кажуть, репортер повинен бути на місці події за півгодини до її початку. Він у курсі всіх новин міста, людина активна і життєдіяльна.

Клуб працює перш за все з юнаками і дівчатами, які вирішили обрати професію журналіста. Зважаючи на те, що на факультети журналістики сьогодні приймають лише тих, хто щось може в газетній справі, клуб «Репортер» широко знайомить своїх членів з технологією випуску газети, з газетними жанрами. організацією матеріалів тощо.

Кінцевою метою цієї роботи є підготовка до вступу у вузи. Уже чимало наших випускників навчаються на факультетах журналістики. Цього року, зокрема, за рекомендацією клубу студентом Ростовського університету став недавній юнкор Дмитро Комаров.

Протягом минулого року члени клубу побували на юнкорівських фестивалях в Калінінграді, Євпаторії, Харкові, Донецьку. Час від часу на сторінках «Комуніста» друкувалась «Колонка юнкора», де були вміщені наші матеріали.

Не шкодують і ті, хто просто бажає познайомитися з тим, як робиться газета, взагалі розширити свій кругозір. Так що приходьте до редакції й ті, й інші – на вас тут чекають. У поточному році набирається дві групи по 15 чоловік. Заняття почнуться з 1 вересня у приміщенні прес-клубу редакції газети «Комуніст» і відбуватимуться по неділях – з 9.00 і по середах – з 16.00. Чекаємо на вас, майбутні журналісти.

О.Романько, президент клубу.

Газ. «Комуніст», № 130 (12547). 24 серпня 1991 р.

«...І ОЖИВЕ ДОБРА СЛАВА, СЛАВА УКРАЇНИ»

Вірив у це Великий Кобзар, поет і борець за волю України Тарас Григорович Шевченко. Вірили і боролись за свою самостійність десятки поколінь українців. Починаючи з 1240 року, коли ціною своєї могутності Київська держава зупинила Золоту орду, не пустила її в Європу, а сама потрапила під монгольсько-татарське іго. Втратила тоді Україна свою самостійність і державність. Тисячі, мільйони українців з того часу боролись за незалежність своєї землі. Сльозами і кров'ю омиті їх мрії і сподівання.

Потім був протектат Литви, далі польська кабала, а у березні 1654 року присягнув український гетьман Богдан Хмельницький на вірність російському царю.

Що ж, можливо на той час така згода з Росією і потрібна була як рятунок від ненависної Польщі, але ж сам Богдан Хмельницький вважав її тимчасовою. Хто ж міг знати, що російський царат так легко скине нашу автономію і самоврядування, піде масова русифікація, зневага до місцевого

населення, гноблення народу, і стане Україна вже не Україною, а Малоросією. А сьогодні ми знаємо, як воно було і при радянській владі. Як нам прищеплювали теорію єдиного радянського народу без пам'яті і минулого, з перекроєною історією. А народ без минулого – це народ без майбутнього.

І от за останній тиждень Україна зробила неоцінним за своїм значенням крок до власної державності і такої вистражданої самостійності. До цього вже були прийняті нашим парламентом і Декларація про незалежність, і Закон про мови, але оскільки союзним керівництвом вони не були повністю і відверто прийняті, то і на місцях саботувалися. Саботувалися і не визнавалися саме тими, хто й став соціальною базою і підтримкою путчу.

Але як не парадоксально, саме триденний військовий переворот дав нам змогу зробити цей крок. Спрацювало правило: чим гірше – тим краще. Протиріччя дійшли до краю, тому виступ путчистів був закономірним. Вони вступили з демократією у відкритий бій, але програли. Програли, бо вміли вести боротьбу лише в своїх кабінетах, нишком, закриваючись непробивним щитом бюрократії і партократства. Путч дав нам можливість саме у справжній біді розгледіти, хто є хто, розібратися, кому дійсно дорогі демократичні завоювання, хто справді відданий душею і тілом неньці-Україні.

Як не пригадати слова Т.Г.Шевченка:

«Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї господа моліть».

І от на позачерговому засіданні Верховної Ради УРСР 24 серпня, скликаній за ініціативою Народної Ради, представники якої зібрали необхідні 151 підпис депутатів для скликання цього засідання, були прийняті такі рішення, які відкривають перед Україною двері до власної долі і необмежених просторів економічного і культурного росту. І якщо акт про незалежність і верховенство в Україні її власної Конституції і свого парламенту лише наголошує на всьому тому, що було сказано рік тому у Декларації, то такі рішення, як про департизацію органів КДБ, МВС і прокуратури, надання Голові Верховної Ради надзвичайних повноважень, постанови про власні гроші і армію, про підпорядкування республіці союзних підприємств, дають можливість зробити безповоротний крок історичного значення. Запам'ятаймо ці дні. Кажуть, коли Господь хоче покарати людину, він віднімає у неї пам'ять, коли ж хоче нагородити – дарує незабутні історичні дні, коли падає старе, віджиле і приходять нове і світле.

Немає більше УРСР. Всі постанови Верховна Рада і її голова Л.М.Кравчук підписали новим ім'ям – Україна.

Олександр Романько, студент педінституту,
член товариства української мови імені Т.Г.Шевченка.
Газ. «Комуніст», № 131 (12548). – 27 серпня 1991 р.

ВИКОНКОМ ПОГРОЖУЄ

Сьогодні, коли ми максимально наблизились до демократичного устрою нашого суспільства, йдуть відкриті нападки на газету «Вісті» з боку виконкому міської ради. Ніби дійшли до плюралізму думок і раптом...

Зараз ми всі боремося за самостійну й незалежну Україну, вільно виступаємо на мітингах і сторінках преси, на зборах і нарадах, кличемо до відродження своєї мови і культури. Але це сьогодні, коли руки розв'язані і можна робити все, чого не забороняє закон. Та чи згадав хтось про те, що і в роки застою та інші нелегкі часи наша газета виходила українською мовою, пропагувала рідне слово і культуру, була і є однією з тих, хто всіма силами боровся за самостійність свого народу, за те, що сьогодні, як золоте зерно, проросло волею і незалежністю держави. І сьогодні газета виступає за соціальну справедливість, за гласність і демократію, за збереження і примноження культури рідного народу, за самостійність України. І таку газету закрити? Ні, вона повинна існувати. Закриття «Вістей» було б великою втратою для міста.

Олександр Романько, студент педінституту.
Газета «Вісті», № 11 (12559), 17 вересня 1991 року.

В ІМ'Я УКРАЇНИ

Пам'ятаю, як півтора роки тому, в десятому класі, прийшли ми з однокласником на заняття з жовто-блакитною пов'язкою і по черзі носили її. Що тут почалося! Були і прискіпливі запитання вчителів: «Це ви для моди натягли на себе?» – і буквально по дві розмови на день у кабінеті директора. І виклики до школи батьків, натяки, що за таке можна вигнати зі школи. А ще подзвонили з міськкому партії, де вже чомусь теж про це знали. А від директора довелось вислухати довгу промову про провідну роль КПРС, про її заслуги перед народом і особисто перед нами, про те, що все, що ми маємо, дала нам партія.

І ось пройшов такий короткий проміжок часу, і хід подій показав, що праві були ми, «зелені школярі», а не досвідчені педагоги, наш директор і міськком КПУ. Так невже ми були розумніші і далекоглядніші? Ні, справа в іншому. Мені і моему товаришу з дитинства прищеплювали любов до рідного краю, мови, його культури, чого, на превеликий жаль, не скажеш про наших вчорашніх і сьогоднішніх начальників, які навіть не знають мови того народу, яким керують, традицій тієї землі, на якій живуть. Ні про яку їх національну свідомість не може бути й мови.

І таких спустошених людей у Донбасі багато. У Слов'янську теж.

З усіх засобів масової інформації, які ми маємо в місті, лише одна газета «Вісті» «говорить» зі своїми читачами українською мовою. Але сьогодні цього замало. Ми, як читачі, вимагаємо від своєї газети проведення агітаційної і просвітницької роботи, більш активної участі у формуванні національної свідомості городян, ширшого висвітлення проблем українського народу, ознайомлення слов'янців з життям видатних синів

України. І якщо «Вісті» дійсно хочуть бути газетою демократичною і відповідати запитам дня, то колективу редакції треба усвідомити, що головним є не саме по собі існування газети, а те, що з'являється на її сторінках. Тоді і читач підтримає, і газета буде жити.

О. Романько,

член товариства української мови імені Т.Шевченка.

Газета «Вісті», № 15 (12563), 26 вересня 1991 року.

ЛУНАЙ, РІДНА ПІСНЕ!

Цього вечора в актовому залі факультету початкового навчання педінституту було людно. Зі сцени на присутніх дивився Великий Кобзар, а над ним – привітання: «Вітаємо всіх учасників фестивалю української народної пісні», а нижче слова: «Наша дума, наша пісня не вмре, не загине».

І так було радісно у всіх на душі, що і у нас, у нашому інституті живе і лунає рідна українська пісня, яка пройшла крізь віки, крізь всі перепони, яка увібрала у себе найкращі риси народу, його найсвітліші думи і мрії.

Вечір розпочали групи 1-3 курсів початфаку загального відділення, за ними виступили філологи, а завершували фестиваль студенти музичного відділення як майбутні професіонали рідної музики і пісні. Особливо теплими і тривалими оплесками нагородили глядачі виступ гостей фестивалю – студентів I курсу дефектологічного факультету, виступ яких сподобався всім. Взяли участь у святі і викладачі початфаку, які теж проспівали кілька українських пісень.

За приблизними підрахунками цього вечора зі сцени пролунало близько сотні українських народних мелодій. Деякі пісні виконували по кілька разів – так вже вони полюбилися присутнім.

Свято було влаштовано як фестиваль, а не конкурс, і тому переможців не визначали, та все ж можна відмітити активність деяких груп, зокрема 1-Б, 2-А загального потоку, а також більшість груп філологічного відділення, які майже кожну пісню інсценували. Особливо відзначилась філологічна група №3 другого курсу. З учасниць найактивнішими і найартистичнішими були студентки Є.Богданова, О.Щурова, І.Агаян.

По закінченні фестивалю я звернувся до заступника декана факультету Л.В.Пашко з проханням пояснити, як слід розглядати це свято української пісні – як вогник у темряві, чи це один з циклу заходів?

- Так, факультет здійснить цілий ряд заходів по відродженню українських народних традицій, – сказала Любов Василівна. – Зовсім недавно відбувся конкурс інсценування українських обрядів. І тут серед кращих була група №3 філологічного відділення, яка показала обряд весілля у Закарпатті. Ця група побувала також у неповній середній школі №14 з художньою програмою. Під керівництвом студентки Ірини Кардош готується постановка фрагментів різдвяних свят.

Зараз між групами йде змагання за право творчої поїздки до Тернополя – це після Нового року, а наприкінці січня є намір запросити до себе студентів

Тернопільського педінституту, які покажуть зі сцени обряд різдвяного свята Вертеп.

У художній творчості студентів є значні труднощі. Ось і хочеться звернутися до ректорату і профкому інституту з проханням допомогти їм з національними костюмами. Адже їх, як правило, доводиться брати напрокат за немалі кошти в Будинках культури.

Велика і корисна справа робиться на початку нашого інституту. А тому хочеться як побажати успіхів, так і закликати всіх підтримати у цьому студентів і викладачів. Адже на сьогоднішній день це найактуальніша проблема Слобідської України – відродити мову, побут, пісню, культуру. бо без цього народ наш – ніщо у просторі і часі.

Олександр Романько, студент педінституту.
Газета «Вісті», № 53 (12600), 21 грудня 1991 року.

ОБНІМІТЕСЬ, БРАТИ МОЇ:

Про поїздку молоді Слов'янська на Тернопільщину

З початку цього навчального року завирувало життя на початку нашого педінституту. Проводяться театралізовані вистави українських обрядів, конкурси рідної пісні, інші заходи. В гостях побували студенти Тернопільського педінституту. Активним організатором всіх цих заходів є перш за все заступник декана Любов Василівна Пашко. Це завдяки її зусиллям при підтримці деканату початку та кафедри української мови були налагоджені тісні зв'язки з Тернопільським педінститутом та Львівською національною школою № 67. За запрошенням цих організацій ми, студенти педінституту та учні СШ № 5, мали змогу виїхати на початку січня до західних областей України.

За часів адміністративно-командної системи український народ дуже довго вели до розбрату й ворожнечі. І хоча Україна була у складі однієї імперії, її повсякчасно намагалися розірвати на другосортні племена, зіштовхнути лобами захід зі сходом. Мабуть, комусь було вигідно, щоб ми – брати по нації, називали один одного «бандерівцями» і «москалями», боялися свого сусіда, вороже ставилися до нього. Та ось час змінився, і хоча до ворожнечі вели Україну дуже довго, вона за такий маленький проміжок часу спромоглася пройти шлях у зворотньому напрямку.

...Спочатку ми приїхали до Львова. Жили там два дні у школі № 67, яка одна з найперших почала працювати за національною програмою. У цій школі з слов'янцями поділилися, дійсно, цінним досвідом. Тут проводилися акція «Мій родовід» – складання своєї родовідної з детальним описом одного з поколінь, конкурс «Бабусина пісня» по відродженню забутих і мало ким чутих пісень. Часто проходять між класами змагання на зразок «Що? Де? Коли?» на виявлення знань з історії рідного краю. Створено при школі два історичних музеї. Багато тут і національної літератури, надісланої українцями з Канади. І все це в умовах лише однієї школи. Нам же, на жаль, до такої завзятості ще крокувати й крокувати.

Вразив і Львів – своїми музеями, церквами, костьолами, охайними кладовищами, і, звичайно ж, оперою, куди, дякуючи зусиллям організаторів, ми теж змогли потрапити на оперу Ж.Бізе «Кармен» українською мовою.

Та надалі нас чекав Тернопіль і село Великі Гаї, що розташоване всього в семи кілометрах від міста. Сюди ми приїздили на різдвяні свята і зустрічали їх у родинях гаївців разом з господарями. Дивились на їхні звичаї і дивувались – наскільки ж люди змогли це зберегти. Не на сцені, не в книгах, а в житті, у побуті. Дійсно, за всю поїздку нас багато що вражало, але найперше, це та доброзичливість, теплота і щирість, яку люди виявляли до нас. На спогад приходили слова Т.Шевченка: «Обнімітесь, брати мої!», і хотілось, дійсно, обнятись і заплакати. А ще запала в душу віра цих людей у Бога, в добро, в усе світле. Ми ходили з ними зранку на свята до церкви, де збиралось усе село, разом слухали службу Божу.

Нам показували в клубі Вертеп – театралізовані уривки з Біблії про народження Христа, ми ходили по селу з господарями й колядували. Ще декілька років тому, тут, на Західній Україні, за таке святкування давали від 10 років ув'язнення до смертного вироку. П.І.Іваниця – саме той, хто за показ Вертепу у молоді роки отримав 25 літ каторги у концтаборах. Він виступав перед нами у гаївській школі. Виступали також директор школи В.Д.Ваворинів та голова спілки УРП Тернопільського району І.В.Сута. Нам розповідали про своїх героїв – Бандеру, воїнів УПА, захоплювалися нашими Нестором Махно, Василем Стусом. І всі відчували, що ми – одна велика сім'я, ім'я якій – народ України.

Відвідали, звичайно, й Тернопільський педінститут, де перед нами мали промову Б.М.Сокіл – заступник декана початфаку та І.О.Водяний – завідувач кафедрою естетичних дисциплін та методики їх викладання. Про наш інститут розповіли студенти другого курсу початфаку Рибянська Олена – філологічний відділ, та Петухова Ірина – музичне відділення. А потім, стоячи, всі разом співали:

Ой, радуйся земле!

Син Божий народився!

Скрізь прощання були теплими і зворушливими, та особливо з жителями Великих Гаїв. У школі нам подарували багато книжок, вишитий образ Богоматері і два жовто-блакитний прапори. Ми залишали господарям свої сувеніри. Люди поїхали на вокзал до Тернополя провести нас. Останні фото на пам'ять, обіцянки листуватися, приїжджати в гості і ...сльози на очах. Так от, виявляється, які ми з вами близькі – «бандерівці» і «москалі». Нема межі нашої любові і дружби. Так хай живе наша єдність – наша сила. Слава Україні!

Олександр Романько, студент педінституту.

Газета «Вісті», № 7 (12612). – 18 січня 1992 р.

З ОБРАЗОМ ХРИСТА

Минулої суботи у кінотеатрі «Мрія» відбулася благодійна служба і показ кінофільму «Ісус». Великий зал був переповнений, і адміністрація кінотеатру

розпорядилась внести додаткові стільці. Причому прийшли не лише бабусі та дідусі, як слід було сподіватися, навпаки – більшість було молоді та людей середнього віку. Люди стомились від невіри і глузувань, злості і люті, а потому всі бажають миру і спокою, віри і любові. А ще, мабуть, давно вже всім вівся в печінки наш червоний матеріалізм, дякуючи якому люди і при житті не змогли пожити по-людськи, і на майбутнє існування у них відібрали віру.

Організували і провели службу звичайні віруючі, які живуть на Черевківці. У них є церква євангельських християн-баптистів. Розпочав вечір В.М.Проскураков, який, власне, і організував і цю службу, і свою групу віруючих. Кожне його звернення до аудиторії починалось зі слів: «Дорогі друзі...». І говорив він про Ісуса Христа, який пішов на гору Голгофу, на розп'яття, заради спасіння гріхів людських і за віру нашу у добро і справедливість. Читались рядки з Біблії.

О.М.Резнік говорив про те, що мова зараз іде не про пости та інші релігійні обряди, не про релігію загалом, а про віру.

Хор віруючих виконав кілька пісень українською та російською мовами про муки Христові, про віру і любов до нього.

Потім В.Б.Теліус розповів про фільм «Ісус». Поставлений він американською кінофірмою по Євангелію від Луки. Понад 500 акторів пробувались на образ Ісуса Христа, і лише один з них був удостоєний великої честі – зіграти його роль. І все ж фільм – лише бліда тінь реалій, спроба відтворити минуле для нинішніх і майбутніх поколінь.

Потім присутнім роздавалась християнська література, а за тим був фільм.

Вечір тривав три з половиною години, але коли після фільму ввімкнули світло, то зал був таким же переповненим, як і на самому початку. Нікому не набридло, не хотілось іти!

І, мабуть, не одному з присутніх запав у душу образ Христа, який зробив для людства більше, ніж будь-хто з політиків, вчених, полководців, філософів – вселив у людей віру в добро, справедливість, любов до ближнього і вміння прощати, а ще – дав надію на краще майбутнє.

Олександр Романько, громадський кореспондент.

Газета «Вісті», 15 лютого 1992 р.

ВОГНИКИ НАДІЇ

Яким боком не поверніть, як справу не розглядайте, а погодьтесь, що на сьогоднішній день у Донбасі в цілому і в нас на Слов'янщині, зокрема, в питанні відродження української культури повна темрява. І йдемо ми крізь цю темряву завдяки лише поодиноким вогникам, які ще де-не-де світяться край дороги до нової України.

І серед таких ліхтарів, безперечно, повинен бути педінститут – і як осередок освіти, і як джерело національної свідомості. І хоча, на мою думку, світить він сьогодні далеко не на повну потужність, та все ж, скажімо,

кафедра української мови, яку ми маємо, і філологічний відділ початфаку зі своїм завданням справляються.

Зовсім недавно у рамках загальноінститутської конференції на кафедрі була найбільша кількість доповідачів – близько сорока студентів і викладачів. Доповіді були як з теоретичних питань, так і по конкретно виконаній практичній роботі, відзначалися своєю ґрунтовністю і актуальністю.

Постійно на початфаці проводяться культурні заходи. Була поїздка до Тернопільського педінституту, планується екскурсія до Івано-Франківська.

Приємною несподіванкою став тиждень української мови на дефектологічному факультеті. На восьмому поверсі головного корпусу – стінгазети, плакати, вивіски. Студенти першого і третього курсів під керівництвом викладачів української мови М.І.Білокобиленко та Г.В.Мишталі підготували три виставки: «Сватання на Гончарівці» Квітки-Основ'яненка, «Фараони» О.Коломійця, «Боярина» Лесі Українки, декілька інших номерів – пісні, танці, сценки. Три дні в актовому залі для студентів дефектологічного і фізико-математичного факультетів йшли вистави, які дістали гаряче схвалення публіки.

Щодо дефектологічного факультету, то треба зазначити, що останні рік-два тут майже затухло студентське життя, але з приходом на посаду заступника декана Л.А.Співак і тут почали організовувати студентські і святкові вечори, заходи типу тижня української мови. І нехай поки ця справа лише набирає розмаху, студенти вже залюбки беруть участь у подібних заходах.

Олександр Романько, студент педінституту.

Газета «Вісті», № 45 (12650). –18 січня 1992 р.

З ДИПЛОМОМ В РУКАХ

Нинішні червень та липень, безперечно, будуть багато в чому важливими і вирішальними для тих молодих людей, вчорашніх студентів, котрі закінчують цього року навчання у нашому педінституті і після вдалої здачі державних іспитів та захисту дипломних робіт ось-ось повинні отримати дипломи про вищу освіту. Цей невеличкий папірець відкриває перед ними двері до нового життєвого етапу.

Ми вирішили на цю тему поговорити з заступником декана факультету початкових класів Л.В.Пашко. Звичайно, нас цікавило, як пройшов випуск і в чому він відмінний від попередніх.

- Випуск цього року звичайний, без особливих якихось відзнак, – говорить Любов Василівна. – На нашому факультеті закінчують навчання три групи загального потоку і одна – музичного відділення. Сподіваємося, що наші випускники чогось навчилися за п'ять років і будуть гарними педагогами. Особливо слід відзначити музичне відділення, де з 19 студентів 6 отримують дипломи з відзнакою, тоді як на загальному потоці з 75 – лише 5.

Не перший рік на музичному відділенні працюють оркестр народних інструментів – керівник М.М.Пшеничних, академічний хор –

О.М.Кириченко, фольклорний ансамбль – В.Т.Чепіга, в яких грають та співають наші майбутні вчителі музики. А нещодавно відбувся традиційний звітний концерт випускників, на який були запрошені студенти, батьки, викладачі.

Вирішили ми задати декілька запитань і одній з цього річних випускниць музичного відділення факультету початкових класів Світлані Каширській.

- Скажіть, Світлано, кинувши погляд на п'ять років, які Ви провели в інституті, що більше всього запам'яталось?

- Запам'ятався сам інститут, гра в оркестрі народних інструментів та виступи в академічному хорі, студентське життя.

- До речі, щодо студентського життя, чи все гаразд з його культурною стороною, з відпочинком?

- На жаль, хотілося б бажати кращого. Більше заходів і, скажімо, щось на зразок студентського клубу, де б можна було гарно відпочити, поспілкуватись з друзями.

- А чи є якісь нарікання з боку навчання, професійного рівня викладачів?

- В цілому цей рівень стабільний і задовольняє потреби сьогоденного дня, але все ж від деяких викладачів хотілося б одержати більше. На мою думку, необхідно вводити більше педпрактики, спілкування з дітьми.

- І, нарешті, Світлано, які Ваші плани на майбутнє?

- Працювати за фахом. За направленням мене беруть на роботу вдома, в Добропіллі, у музичній школі.

Що ж, хочеться побажати Світлані, її однокурсникам, а також всім студентам-випускникам справді знайти себе у своїй роботі, житті, виправдати ті кошти і зусилля, які витратила держава на їх навчання.

Олександр Романько, громадський кореспондент.

Газета «Вісті», № 70 (12675). – 27 червня 1992 р.

ЧИ ВРЯТУЮТЬ НАС ДОН-КІХОТИ?

У Донецькій області з 5 мільйонів жителів приблизно кожен п'ятий – молода людина. Це величезна мільйонна армія молоді, і якщо не вирішувати її проблеми, то в майбутньому вони спрацюють, як бомба сповільненої дії. Але, зрозуміла річ, ніхто цими питаннями не займається. Така ситуація і в Слов'янську – нікому немає до цього діла. Крім того – жодної більш-менш чисельної і дійової організації. Не дивно, що одразу на згадку приходять комсомол – який не був, а все ж був. Тим більш, що знаємо – залишились і колишні його члени і тодішні міськкомівці, останні з яких ще в минулому році взялись організувати МОС (Молодіжна Організація Словянщини), як наслідницю комсомолу. Наскільки пригадую, цілі ставились благородні й корисні. Люди ці, передбачаючи, що розкладання суспільства продовжуватиметься, хотіли залишити по собі хоча б якісь напрацьовані структури, крім того – здійснювати соціальний захист своїх членів. З метою дізнатися, що з того вийшло, я звернувся до голови президії МОС Сергія Захарова і його заступника Володимира Дзюмака.

Після розмови з ними вдалося з'ясувати те, чого й треба було очікувати – справа виявилася мильною кулькою, а зусилля – марними. Знову все вперлося у відсутність фінансів: міськвиконком грошей з бюджету на молодь не дав (навіть на ті заходи, які проводились завжди – «Зірниця», День молоді тощо), а існувати самостійно не має ні досвіду, ні навиків. На сьогодні залишилось два-три десятки членів (кількість важко встановити, бо обліку немає). Голова, тобто Захаров, абсолютно не в курсі, що робиться в первинках, і лише на власному ентузіазмові намагається розрахуватися з архівом і вирішити питання з тими, хто раніше був у міськкомі, а зараз у декреті. Проте, все ж вірно говорять – надія помирає останньою. На наше запитання: «Як Ви гадаєте, яка доля організації надалі?» С.Захаров відповів, що він вірить в неї і вона буде жити. Дивний такий оптимізм – вона вже сьогодні мертва, а мерці, як відомо, не воскресають.

Цих же людей, які взялися створити нову організацію на базі старої, якщо й критикувати, то лишень за одне – відсутність реального погляду на речі як рік тому, так і сьогодні. Опинились вони в ролі Дон-Кіхота – ціль гарна, зусилля прикладаються, а все – марнотратство.

Так хто ж крайній? Кого звинувачувати – саму молодь, міськраду?

Відносини серед молоді будуються зараз за зовсім іншими принципами, багато в чому шкідливими. Що ж до міськради, то скільки ж вже ми маємо до неї застарілих запитань: недобудований готель, закинуті пляжі на Словкурорті, забута молодь, наркоманія... Та хіба все перерахуєш! Тут і дурню стане зрозуміло – або наша міськрада зовсім неспроможня господарювати, або їй глибоко наплювати на все це.

Рукопис.

На актуальну тему

ПАХНЕ ГРОМАДЯНСЬКОЮ

Військовий конфлікт між Молдовою і Придністров'ям за останні дні вступив у нову фазу активізації протиборства, в якому поки все вирішують голоси гармат і автоматів, і який загрожує стати безвихідним в разі його ігнорування і заплющення очей на дійсність. З перших днів свого створення уряд Придністров'я звернувся за політичною допомогою до України в особі його Президента, але той мовчав, нібито нічого й не трапилось. А тим часом все нові і нові сили втягуються до цього конфлікту. Як нам стало відомо, були у зоні бойових дій і наші земляки – слов'янці, і сьогодні один з них, Василь Іванович Чендаров, робітник краматорського заводу «Енергомашспецсталь», наш співрозмовник.

- Скажіть, Василю, як ви опинились у Придністров'ї, і яка була мета вашого там перебування?

- У Придністров'ї я і мої товариші перебували як бійці Української національної самооборони. І нашим завданням був захист етнічного слов'янського населення. 60 відсотків жителів Придністровської Народної республіки – українці, крім того, є також росіяни. Ці люди бояться, і не без причин, румунізації, яка зараз провадиться Молдовою при активному

сприянні Румунії. Крім того, слов'янське населення терпить зараз жорстокий терор у Молдові з боку уряду і неформальних організацій.

- Чим конкретно ви займались у зоні конфлікту?

- Мої товариші перебували безпосередньо на бойових позиціях, в окопах. Особисто я знаходився на митному посту біля Рибниці. Пост розташований на мосту через Дністер між Молдовою і Придністров'ям і повинен перешкоджати ввезенню зброї, а також виселенню людей, яких часто викрадають вояки армії Молдови.

- Представники ще яких військових формувань знаходились з вами?

- Поряд з нами були також Придністровські гвардія і міліція, добровільне народне ополчення (робітники, які тиждень працюють на заводах, а тиждень несуть військову службу. Знаю також, що воюють з нами на одному боці й козаки – переважно одеські й донські.

- Яка ваша оцінка ситуації в Придністров'ї?

- Люди не хочуть воювати. Але, як я вже зазначив, загроза румунізації й існуючий терор по відношенню до них змушують їх це робити.

- А як люди ставляться до вашого там перебування?

- Скрізь лунає українська мова, в Придністров'ї я її чув частіше, ніж у Києві. Ставлення до нас приязне, навіть більше – у нас вбачають своїх захисників. Але дуже негативно ставляться до українського уряду, котрий кинув їх напризволяще.

- І, нарешті, Василю, на ваш погляд як безпосереднього свідка подій, який вихід з цього скрутного становища?

- Не здійснюючи військового втручання в справи Молдовії і Придністров'я, Україна повинна всіляко надавати допомогу уряду ПНР – політичну й економічну. Давно треба було офіційно визнати автономію Придністровської Народної Республіки. Зараз же – оголосити економічні санкції проти Молдови та Румунії, знайти в цьому союзників серед держав СНД та Східної Європи, виявити широку міжнародну підтримку ПНР і здійснювати тиск на Молдову з Румунією. Гадаю, що слов'янським державам при спільних зусиллях це під силу.

Інтерв'ю взяв О. Романько, громадський кореспондент.

Від редакції: Коли верстався цей номер, у пресі з'явилась заява уряду України щодо ескалації збройного конфлікту на Лівобережжі р. Дністра у республіці Молдова. В разі неприйняття до уваги викладених в ній пропозицій, урядом допускається можливість вжиття заходів, передбачених Статутом ООН.

Газета «Вісті», № 73 (12678). – 4 липня 1992 р.

СЛОВ'ЯНСЬК: ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДИХ ЖУРНАЛІСТІВ

Здається, що саме з цього місяця Слов'янськ починає бути одним з культурних центрів масштабу СНД: в місті проходять сеанси білої магії, ось-ось відбудеться турнір з карате і дзю-до, а з завтрашнього дня починає роботу міжнародний фестиваль молодих журналістів «Донецька Швейцарія – 93». Перші делегації починають прибувати вже сьогодні, як наприклад,

газети «Баста» з Челябінська чи «Баламут» з Харкова. А загалом географія учасників дуже велика – Київ, Москва, Одеса, Ростов, Дніпропетровськ, Санкт-Петербург, Калінінград, Казань, Єкатеринбург, Оренбург тощо. Серед запрошених майже всі засоби масової інформації області – починаючи з держтелерадіо і приватних телевізійних каналів і кінчаючи всіма газетами, а також «Останкіно», телебачення Харкова, Одеси, Дніпропетровська. В цілому це десь 250 чоловік, котрі пробудуть у нас до 14 лютого. Це велика акція і, зрозуміло, в неї повинні бути відповідні організатори. Ними виступають Регіональне об'єднання вільної преси «Донецькі новини» і Слов'янський міждержавний інститут управління, бізнесу і права. Головою оргкомітету є ректор інституту управління Ф.І.Піддубний. Підтримку в організації фестивалю з свого боку надав і Слов'янський міськвиконком.

Фестиваль молодих журналістів цього разу буде не виставочним, як ми до цього звикли (коли учасники привозили для конкурсу свої роботи), а робочим. За час проведення буде надана можливість всім написати, зняти і записати свої матеріали і розмістити найкращі в ефірі і на сторінках газети, автори яких і будуть нагороджені подарунками.

Але крім роботи і творчих конкурсів молодих журналістів чекає також і гарний відпочинок: екскурсія по Слов'яногірську, знайомство з інститутом управління, зустріч з поетами і бардами Донеччини, еротичний театр «Донецьких новин», товариська зустріч з футболу Україна – Росія. В ході фестивалю планується також проведення ректором інституту управління Ф.І.Піддубним «круглого столу» на тему «Бізнес і журналістика».

І все ж зліт молодих журналістів має більш широке значення, ніж те, що виходить з його програми. В положенні про фестиваль «Донецька Швейцарія – 93» зазначено: «Зміцнення дружби, солідарності і співробітництва між молодими журналістами України і ближнього зарубіжжя; створення незалежного міждержавного інформаційного агентства при «Донецьких новинах».

Крім того, організатори хотіли б, щоб журналісти повели мову про свободу і творчість і порушили проблеми нашого регіону зокрема, і саме молодих журналістів Донеччини.

До речі, і назва фестивалю говорить про це – «Донецька Швейцарія – 93», яка є перефразуванням вислову Чехова – «Донская Швейцария», сказаного про Слов'яногірськ. Саме там, у таборі відпочинку арматурно-ізоляторного заводу «Прометей», і будуть жити учасники і запрошені, а творчі заходи здебільшого проходять у Слов'янську.

Олександр Романько, член оргкомітету.
Газета «Вісті», 8 лютого 1993 р.

ПОРОЗУМІННЯ І ЗГОДА – ДЕВІЗ МОЛОДИХ

Чи багато ви бачите навколо себе людей, які захоплені своєю справою. Не результатом, а самим процесом роботи. Саме такою є журналістська молодь. Позаминулого тижня у Слов'янську відбувся міжнародний фестиваль молодих журналістів «Донецька Швейцарія – 93». До нас в гості

прибуло близько двохсот хлопців і дівчат, захоплених своєю справою. Делегації були з Києва, Одеси, Львова, Харкова, Дніпропетровська, Казані, Чебоксар, Єкатеринбурга, Москви, Уфи, Челябінська, Іркутська, Мінська. Більшість з них знає один одного здавна – вже протягом 2-3 років збираються у різних містах колишнього СРСР і вважають себе друзями. Але і новеньких зустрічали як рідних. Цей молодіжний журналістський рух самі учасники охрестили красиво і влучно – «Свобода і талант».

Спочатку була ідея. Її подали недавні випускники гуртка юнкорів Центру позашкільної роботи, що діє при редакції «Вістей», а тепер – студенти Слов'янського педінституту, журфаків Дніпропетровського та Ростовського університетів – Дмитро Комаров, Олександр Борисов і я. Але лише після того, як до цієї справи підключилися і стали спонсорами Артем Мойсейович Байков – президент регіонального об'єднання вільної преси «Донецькі новини» і ректор Слов'янського міждержавного інституту бізнесу і права Федір Іванович Піддубний, наш задум став реальністю.

Урочисте відкриття відбулося в Палаці культури імені Артема. Коротко і тепло організатори фестивалю привітали учасників, на що останні відповідали натхненними оплесками! Це було щиро.

Працювали і проживали молоді журналісти у Святогірську, в таборі відпочинку «Прометей» арматурно-ізоляторного заводу імені Артема. Чудова природа Святогір'я спонукала їх на щирість, теплі стосунки і активну роботу.

Відповідною була і програма відпочинку. Ми навіть зіграли в футбол. З усіх спортивних розваг саме його юні журналісти чекали найбільш нетерпляче. Бо зустрічались збірні команди України і Росії. Одразу почали робити ставки. Зголосились на Кримові – хто виграє, тому й буде належати півострів. Звичайно, це був жарт, але хай всі громадяни України подякують Дмитрові Комарову, котрий забив три голи у ворота росіян, та і всіх гравців нашої команди, бо загальний рахунок був 5:3 на нашу користь. Отож бо, шановні співгромадяни, за Крим можете бути спокійними.

Учасники фестивалю мали нагоду ознайомитись зі Слов'яногірськом – відвідали монастир, пам'ятник Артему, курорт, побували на екскурсії в Міжнародному інституті управління. Редакціями «Донецьких новин» та їх газетних додатків була влаштована прес-конференція. Отримали ми насолоду і від театру все тих же «Донецьких новин» і власного концерту.

Окрім того, бажаючі мали можливість вивчати мову есперанто. І все це – усього за 4 дні!

Прощатись не хотілось нікому. Доходило навіть до сліз. І все ж треба було роз'їжджатись. Проте, не всі поїхали відразу. Сімнадцять молодих журналістів, лідерів своїх груп, завітали до Донецька, де провели в гостях у «Донецьких новин» ще два дні. Та гостювання це було діловим, хоча й жили в найкращому готелі і харчувалися в ресторані. Ми підготували вісім сторінок традиційної газети «Бомж» (Братське об'єднання молодих журналістів), які будуть надруковані в «Донецьких новинах» і в повній мірі ознайомлять донеччан та жителів області з молодіжним рухом журналістів і

фестивалем «Донецька Швейцарія – 93» у Слов'янську. Отже, свій хліб ми відпрацювали.

Та вирішувались на фестивалі і більш глобальні проблеми – стосунки України і Росії, подальша співпраця. Вирішено при «Донецьких новинах» створити інформаційне агентство, яке буде зорієнтоване на молодіжну інформацію. Поки ж формується штат власкорів в Україні. Саме під час «Донецької Швейцарії - 93» визріла угода обмінами студентами між трьома факультетами журналістики – Дніпропетровського, Ростовського і Казанського університетів.

Перша зустріч відбудеться в Ростові в середині квітня. Студенти з Дніпра та Казані відвідають лекції ростовчан, ознайомляться з університетом, обміняються досвідом.

Окрім того, подібні фестивалі в березні і травні відбудуться відповідно у Челябінську і Чебоксарах. Поступово згуртовуються молоді журналістські сили, здатні вже зовсім скоро на серйозну і плідотворну роботу. І все це, зважте, відбувається в такі часи, коли людям колишніх радянських республік, а тепер незалежних країн, все важче і важче знаходити порозуміння між собою.

Олександр Романько, студент педагогічного інституту.
Газета «Вісті», № 23 (12778). –23 лютого 1993 р.

Роки вдосконалення журналістської майстерності: Дніпро, Київ, Донецьк, Слов'янськ (1993–1997)

ДЕЛО ОСТАЛОСЬ СОВСЕМ ЗА «МАЛЫМ» – НАДО УЧИТЬСЯ
*Студенты-первокурсники Днепропетровского государственного
университета отпраздновали своё поступление
в один из лучших вузов Украины*

...А арбуз казался таким спелым, сочным и вкусным. Это было видно даже издалека, собственно, из толпы, «племени младого», как любовно было сказано о первокурсниках в пригласительных программках. Жующие лица деканов расплывались в довольных улыбках. Арбуз им явно понравился. Но всё-таки, главной причиной их счастливого и умиленного настроения, наверняка, был не ароматный фрукт, а та картина зажигательного праздника, имя которому «Ковчег-92». Весёлые и нарядные первокурсники, ещё так недавно охваченные волнением сдачи экзаменов, радовались и ликовали. И ещё бы, ведь теперь они – студенты Днепропетровского университета! Их мечты сбылись, и уже завтра они будут конспектировать первую лекцию. Таблички с названиями факультетов, расставленные в длинный ряд, лишь

сначала представляли собой островки филологов, химиков, экономистов... Теперь же эти группки новоиспеченных студентов слились в одно большое море – кипящее и волнующееся, улыбающееся и смеющееся, так от чего же не радоваться деканам, ведь поступили лучшие из лучших, которые и будут, как хочется в это верить, цветом нашего общества через несколько лет.

А вокруг ещё кружились красные листочки с приветственными надписями «Виват первокурснику!», сброшенные в начале праздника с вертолѐта, а ещё ранее отпечатанные тиражом в шесть тысяч издательско-полиграфическим арендным предприятием «Днипро». Маленькие дети, снующие тут же, собирали их пачками и гордо прижимали к груди, как знает, может и они когда-то станут студентами ДГУ. Среди присутствовавших продавали газету «Alma Mater. Сентябрь – 92», посвящённую специально первокурсникам. Это Днепропетровская газета «Наше місто» позаботилась о «племени младом» и отдала целый номер в руки их старших товарищей, которые и подготовили его.

А на сцене в это время выступали всевозможные танцевальные группы. Ведущие, вероятно, тоже студенты, только со стажем, шутили и заигрывали с публикой. Но вторым гвоздём программы, лишь немного уступающим «Хору деканов», безусловно, стало лото по отгадыванию студенческих слов. Пятеро самых смекалистых и сообразительных получили свои очень нужные в хозяйстве призы, отметить среди которых необходимо прежде всего таз, доставшийся кому-то из пятикурсников радиотеха.

Завершала же праздник дискотека на берегу Днепра. «Танцуют все», правда, не получилось, но это не от того, что были недовольные, просто, наверное, не всем хотелось танцевать.

Что же, праздник завершён, поступление отмечено и репрезентировано. Дело осталось совсем за «малым» – надо учиться, причём так, чтобы не вылететь в первую же сессию, а желательно вообще никуда и никому не вылетать и получать повышенную стипендию. Деканам же теперь нужно сдержать клятву, которую они торжественно дали при всех, а первокурсникам – оправдать то доверие, которое возложено на них.

Александр Романько,

студент I курса филфака отделения «журналистика».

1992 г. (Рукопис).

ПРИВАТНА АПТЕКА. ЧИ ПОГАННО?

Уже більше як рік існує у Слов'янську перша приватна аптека в Україні. Щоправда, зараз таких аптек вже не один десяток, в тому числі є вони і в Донецькій області. Але ліцензія на право відкриття приватної аптеки і дозволу торгівлі медикаментами, видана Мінздравом України весною 1992 року, була у своєму роді першою. Постійні черги до прилавків з ліками, відсутність останніх в державних аптеках Слов'янська, досить неадекватні судження щодо існування такого закладу, безперечно, йдуть не на встановлення правдивості тих чи інших фактів, а лише створюють безліч пліток та пересудів. От ми і вирішили більш детально

висвітлити історію створення цієї аптеки, а також її роботу сьогодні, перспективи на майбутнє.

Виникнення першої приватної аптеки України у Слов'янську обумовлене в рівній мірі як об'єктивними умовами розвитку подій у державі, аптечній справі, так і достатньою долею випадковості.

Ніна Анатоліївна Шрам до медицини та до фармакології має саме безпосереднє відношення – спочатку навчалася на відповідному факультеті Харківського медичного інституту, потім працювала протягом певного часу провізором-технологом у центральній аптеці міста Краматорська. Сталося так, що по народженню дитини її делікатно попрохали не поспішати з виходом на роботу й не переривати декретної відпустки передчасно. Майбутню ініціаторку створення власної приватної аптеки засмучувала, перш за все, не відсутність можливості заробляти гроші, хоч і це потрібно, а перспектива залишитися за межами активного життя, без гідного самовираження в ньому. Ось тут і виникла смілива думка – а чому б і не спробувати? Як стверджує Ніна Анатоліївна, у кожній новій справі, в тому числі й у підприємстві, головне не стартовий капітал і якісь первісні особливі зв'язки, а саме ідея, працелюбність, певна доля доброго честюлюбства і обов'язково глибоке знання тієї справи, якою хочеш займатися. Знання у Ніни Анатоліївни щодо аптеки дійсно є, бо й сьогодні вона навчається в аспірантурі при тому ж Харківському медінституті за фахом «Маркетинг і менеджмент у фармакології». А організаційно їй доводилось починати з нуля, на засадах власної ініціативи. На гроші, які мали з чоловіком, отримали в Києві ліцензію, і далі життя завирувало. Те, про що мріяла Ніна Анатоліївна, активність і самовираження, прийшло до неї. Але сьогодні вона визнає, що ой яка нелегка справа мати власне підприємство. Проблем багато.

Так що являє на сьогодні її аптека, як працює, якими принципами керується?

Перш за все, головне для керівника, власниці аптеки та її підлеглих (ще заступник, бухгалтер, водій і двоє працівників) – це накази та нормативні акти Мінздраву України, а також встановлена система ціноутворення. Не раз були перевірки різних інспекцій, і кожного разу доводилося визнавати, що ціни в аптеці не тільки не перевищують дозволених максимальних цін, а навіть і дещо нижчі з деяких груп товарів.

Дотримуються у цій приватній аптеці й норм обслуговування всіх пільгових категорій населення при наявності у відвідувачів рецептів. Намагаються також практикувати існуючу колись в аптеках безвітказну форму обслуговування: якщо людина, хвора на хронічну хворобу, приходить з рецептом, а тих ліків, які їй саме потрібні, немає, то рецепт залишається в аптеці, і при наступному завізі товару буде обов'язково врахований.

І все ж, більше всього і нас, і громадськість хвилює, безперечно, головне: звідкіля беруться ліки в аптеці, чи не перекупувються вони в інших, державних аптеках, і чи не відбувається проста спекуляція на здорові людей? Судіть самі. Медикаменти закупаються не в аптеках і, навіть, не в

обласних та республіканському аптечних складах, а поступають безпосередньо з заводів-виготовників, про що з ними укладено договори на постійній основі. Має словянська приватна аптека тісні стосунки і з фірмами, які експортують медикаменти з інших країн: Польщі та Хорватії.

Але ще з Ніною Анатоліївною ми намагалися обіграти й таку ситуацію: якщо, скажімо, не було б приватних аптек, взагалі не видавалися б ліцензії на цей вид комерційної діяльності, чи не поліпшило це становище з медикаментами в державних аптеках? Вона запевняла мене, що у всякому разі у Словянську ліків би так і не було б. Якби належним чином поставилася справа у державних аптеках, то приватні, зрозуміло, зникли б самі собою. Але це на сьогоднішній день неможливо. Великий штат, висока плата за аренду, відсутність особистої зацікавленості, повільна й некоротка система розрахунків (всі державні аптеки міста і району, а їх 22, мають лише один спільний розрахунковий рахунок) не дозволяють працювати ефективно. І якщо бувають приємні виключення з правил, наприклад, та ж Краматорська держаптека № 229, де теж в асортименті представлені всі групи медикаментів завдяки активним і невтомним діям її завідувача, то буває це дуже й дуже рідко. Та й знову ж, ціни дещо вищі, ніж у словянській приватній, бо знизити їх немає змоги з усіх вище вказаних причин.

На сьогодні, і це безперечно, заборона діяльності приватних аптек, в угоду державним, аж ніяк не поліпшить становища з ліками.

Бізнес є бізнес. І ми знаємо, що кожний справжній власник капіталу прагне не лише отримувати прибуток, а й розширювати своє підприємство. У власниці нашої приватної аптеки плани далекі. Сьогодні аптека має філіал в Алушті, готуються документи до відкриття ще одного – в Києві. Зі Словянським міськвиконкомом ведеться мова про те, щоб розпочати у місті будівництво приміщення для аптеки (поки що вона тулиться в книжковому магазині «Освіта»). А при створенні певного, потрібного капіталу ставиться за мету організувати фармацевтичне виробництво, щоб не лише продавати, а й виготовляти самим.

По-різному можна ставитися до приватних аптек, індивідуальної трудової діяльності лікарів, взагалі, до підприємництва окремих людей в медицині, але на сьогодні – це вихід, і за даних умов досить ефективний і непоганий. Державна мережа аптек не пропонує нам зараз, як правило, вибір медикаментів ні по низьких, ні по високих цінах. А бувають такі ситуації, коли про гроші вже не думають і ліки потрібні будь що. до того ж і факти показують, що ніякого, власне, безмірного обдирання народу з боку приватних аптек не йде. І вони повинні існувати. Проте, якби державне керівництво та місцева влада доклали більше зусиль, аби поставити на ноги стару мережу аптек, то від цього ми б з вами виграли ще більше.

Олександр Романько.

Власний кореспондент екологічного вісника
України «Дніпро» по Донецькій області. м. Слов'янськ.
/Газета «Дніпро. Екологічний вісник України» (м. Дніпропетровськ).
/Редактор Віктор Петренко.- № 7-8 (12-13). – 1993. – С.6.

ЖУРНАЛИСТЫ НУЖНЫ ДВУЯЗЫЧНЫЕ

Интервью с зав. кафедрой журналистики Днепропетровского государственного университета проф. В.Д.Демченко

Нас стало трое – пожалуй, так можно охарактеризовать появление отделения журналистики на филологическом факультете Днепропетровского государственного университета. О существовании журфаков в Украине (в Киеве и Львове), думаю, всем известно давно. А вот наше отделение начало свою работу совсем недавно – осенью 1990-го года. За эти два с половиной года мы столкнулись с таким фактом: люди попросту не знают о существовании отделения журналистики в Днепропетровске и едут учиться этой профессии либо в Киев, либо в Ростов-на-Дону, хотя эти города зачастую расположены гораздо дальше от их дома. И вот наш собеседник сегодня – *заведующий кафедрой журналистики в Днепропетровске профессор Владимир Дмитриевич Демченко.*

- Владимир Дмитриевич, расскажите, пожалуйста, как было организовано отделение и зачем его нужно было открывать в Днепропетровске.

- Многие годы в Днепропетровском университете работал факультатив по журналистике, который за время своей работы выпустил тысячи нынешних работников почти всех газет Приднепровья. Сегодня подавляющее большинство журналистов среднего поколения Днепропетровска, Запорожья, Полтавы, других близлежащих городов – это выпускники нашего факультета. На его основе и создано два с половиной года назад отделение. Мы возникли не из воздуха, поскольку имеем большой опыт обучения в области журналистики, а также свою аудиторию.

- В чём отличие и специфические черты вашего отделения?

- Чего там греха таить – киевские студенты-журналисты сегодня слишком заполитизированы и загружены теорией. Ростовский университет теперь расположен в другом государстве. Пространство от Полтавы до Луганска гораздо ближе к нам и по расстоянию, и по настроению. Нужно всё-таки признать, что существуют и будут существовать русскоязычные читатели. Ставя на первое место украинский язык, мы в то же время прекрасно обучаем наших студентов русскому, дабы они могли впоследствии работать на русскоязычного читателя.

- На каких принципах построено обучение студентов на отделении?

- Мы существуем только два с половиной года (три полноценных курса и, естественно, будем расширять базу и нарабатывать опыт. Но уже сегодня мы достаточно сильны. За это нужно поблагодарить прежде всего Днепропетровскую телепресскорпорацию в лице его президента Виктора Михайловича Петренко. Благодаря ему отделение имеет возможность руками своих студентов делать свою собственную газету «Студкейс», редактором которой является студент третьего курса нашего отделения Павел Динец. Также наши ребята имеют возможность работать и учиться одновременно на телевидении и радио, публиковать свои работы почти во всех газетах телепресскорпорации и города.

Гордимся мы и свои первым курсом, который одними собственными силами выпустил уже первый номер экологического вестника Приднепровья «Дніпро». Некоторые студенты сотрудничают с радио и ТВ. Недавно был их сюжет в молодёжной студии «Гарт» УТ.

- Говорят, у вас учатся и иностранные студенты?

- Да, у нас на первом курсе четыре гражданина Афганистана, два – Сирии и один из африканского государства Кабоверди. Их присутствие говорит о том, что мы не просто на словах, а на самом деле достигли определенного уровня.

- Спасибо за интервью. Надеемся, что тем, кто хотел бы серьёзно заняться журналистикой и освоить эту профессию, лучше всего учиться именно в Днепропетровском университете.

Александр Романько. г. Днепропетровск.

Газ. «БОМЖ» (Братское Объединение Молодых Журналистов). – 1993. - № 9, март. – С.16-17. (Спецвыпуск по итогам фестиваля «Донецкая Швейцария – 93»). Изд. газ. «Донецкие новости», г. Донецк, ул. Артёма, 97. Гл. ред-р Александр Клименко).

У «ЗЕЛЕНІ» Я ПШОВ...: Підготовка спеціалістів-екологів у Слов'янському хіміко-механічному технікумі

Слов'янський хіміко-механічний технікум – один з найстаріших учбових закладів у місті. Започатковано його ще в далекому 1901 році. З початку це було гірниче училище, потім механічний технікум, і, нарешті, хіміко-механічний. Але й сьогодні він не лише існує, а й продовжує розвиватися... З цього приводу ми мали бесіду з заступником директора технікуму з навчальної роботи А.В.Чехою.

- Анна Василівно, чим викликано відкриття нового екологічного факультету і які, можливо, зміни відбулися в технікумі?

- Час йде, і відбуваються відчутні зміни, нарешті ми зрозуміли, що може безповоротно загубити нашу природу. До того ж Донбас настільки перевантажений промисловістю, що не може не викликати занепокоєння й змушує вживати відповідних заходів. Так виникла ідея готувати спеціалістів-екологів. Перед відкриттям факультету, хоч і в меншій мірі, але ми також керувалися й суто власними інтересами. Справа в тому, що нам вже довелося закрити «Аналітичний контроль якості хімічних поєднань» з-за недостатньої кількості робочих місць й «Технологію хімічних реактивів» з причин відсутності бази – раніше наші студенти їздили в Шостку, Київ, Донецьк, а зараз для нас це дороге, бо, як не парадоксально, підприємства вимагають від нас плату за практику студентів. Тому, після детального дослідження спеціальностей, які вивчають в Україні, виявилось, що саме таких спеціалістів-екологів і не вистачає, а особливо ж знову у нас – на Донецьку і Луганську області лише один подібний факультет у Лисичанську та й то на базі гірничого технікуму й вузького профілю.

- А ваші випускники – які місця будуть займати вони і де саме працюватимуть?

- В залежності від спеціалізації на третьому курсі наші студенти після закінчення технікуму зможуть працювати або лаборантами по контролю за станом навколишнього середовища, або техніками-технологами по запобіганню утворення відходів і переробки вторинних ресурсів. Де саме? Гадаю, що проблеми з працевлаштуванням у них не виникне, бо вже зараз ми вклали декілька договорів з басейновим управлінням по регулюванню, використанню і охороні вод, а також маємо попередні домовленості з декількома підприємствами про прийняття на роботу наших випускників.

- *Які предмети будуть вивчати майбутні екологи?*

- Ми приділяємо увагу всім сторонам даної спеціальності: правовій, промисловій і безпосередньо екологічній. У навчальному плані такі дисципліни як «Основи законодавства», «Основи загальної економіки», «Основи управлінської діяльності», «Охорона навколишнього середовища і раціональне використання природних ресурсів» та інші. Хоча і виникають труднощі з доробкою застарілих програм, пошуком нових або певної кваліфікації старих викладачів.

- *Скільки ви набрали груп і який був конкурс?*

- По одній після девятих та одинадцятих класів. І конкурс був достатньо високий за нинішніми мірками – відповідно 7 і 2 чоловіки на місце.

- *Чи виникали у вас якісь труднощі при відкритті факультету і які справи з базою?*

- Взагалі, відкрити нову спеціальність досить проблематично. І тут велику допомогу нам надала асоціація «Донбасекологія» і особисто керівник її Слов'янського філіалу Михайло Васильович Колишенко. Якщо бути відвертими, то саме від них поступила спочатку ініціатива відкрити факультет у технікумі. Значний внесок асоціації й у розширенні нашої бази – взимку за їх допомогою почне працювати нова лабораторія, обладнана спеціально для факультету екології.

Я побажав успіху Анні Василівні у її доброму і корисному починанні і не міг не задати хоча б декілька запитань ще одному з започатківців нової спеціальності М.В.Колишенку.

- *Михайло Васильович, Ви і ваша асоціація виявили неабияку участь у відкритті факультету – що Вас до цього спонукало?*

- Перш за все жахає некомпетентність працівників на підприємствах, які займаються питаннями екології. Як у нас буває інколи – треба, наприклад, скласти річний звіт про дотримання норм викидів шкідливих речовин підприємством й доручають це звичайній секретарці. На цьому все й закінчується. Тому ми і виступили ініціаторами започаткування факультету ще три роки тому. Зараз запропонували технікуму розмістити у їхньому приміщенні для спільного користування лабораторію держінспекції по охороні навколишнього середовища.

- *Я бачу, Ви дуже захоплені цією справою і, певно, будете продовжувати співпрацю з технікумом?*

- Так, ми плануємо з часом відкрити також курси для тих працівників підприємств міста, які повинні займатися екологією в силу своїх посад і

обов'язків, з наступною після курсів атестацією. Якщо хто не складе заліків, ми будемо рекомендувати підприємствам на звільнені місця випускників факультету. Разом допоможемо з працевлаштуванням майбутнім екологам і будемо якось рятувати наше курортне місто, в якому, на жаль, як і в інших містах області, становище з охороною середовища далеко й далеко не на найкращому рівні.

Що ж, серед подій і новин переважно сумних, відкриття факультету екології, завзятість керівництва технікуму та асоціації «Донбасекологія», а до того ж і досить високий цьогорічний конкурс при вступі на факультет, що свідчить про престижність професії, подають надію і оптимізм. І хоча до порядку й ладу в країні ще дуже далеко, а відновлення загубленої природи Донбасу ой яка нелегка справа, все ж початок зроблено – через три роки будуть перші випускники. А ми все частіше і частіше починаємо замислюватися над проблемами екології, над власними помилками.

Олександр Романько,

власний кореспондент по Донецькій області

Газ. «Дніпро-Славути»: Екологічний вісник України. /Гол. редактор В.Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – 1994. – № 3 (16). – С. 4.

ДОКИ ПЕРЕСЛІДУВАТИМУТЬ ЖУРНАЛІСТІВ?

Складається враження, що у Слов'янську відбувається або щось незрозуміле, або ж навпаки – щось потай і дуже ретельно сплановане і організоване. У всякому разі з розвитком подій все більше і більше переконуєшся в останньому.

Ще минулого року «Донеччина» писала про те, що у Слов'янську діє одразу три повноправні місцеві газети і два телебачення. Так, з газет на сьогодні україномовна газета «Вісті» має до 10 тисяч передплатників, у двомовної «Злагоди» тираж до 8 тисяч, а у російського «Совета» – трохи більше 10 тисяч. Це говорить про те, що люди таки читають місцеві газети, цікавляться життям свого міста і району. А як же ставиться до місцевих засобів масової інформації місцева влада – міська і районна?

Скажу прямо – упереджено і войовниче. Минулого року утиску зазнало регіональне телебачення «ТБ-32», йшлося про закриття газети «Совет» – тепер це друкований орган міськвиконкому і досить беззуба газета. Тоді ж викинули геть з приміщення газети «Злагода» (за рішенням міськради). Нарешті, дійшла черга до міського телебачення СТБ. Минулого тижня з приводу подій, пов'язаних з цим телебаченням, у «Донеччині» були дві статті Олександра Романька. І ось нова прикрість – у вівторок, 25 квітня, журналісти СТБ були безсоромно вигнані з засідання міськвиконкому. Причому, що ви думаєте, іншим засобам масової інформації було дозволено бути присутніми, а цим – ні в якому разі. Формулювання рішення виконкому принципове – чиновники не довіряють цій студії. А чи має право подібні вердикти виносити виконком? Чи не справа це судового розгляду? Коли вже,

скажіть мені, комуністи відвикнуть від того, щоб диктувати журналістам і всім іншим, як писати і жити.

Минулого тижня, 19 квітня, була розіграна ще одна комедія на сесії Словянської районної Ради народних депутатів. Розглядалось питання про якість і спрямування матеріалів газети «Вісті» за перший квартал поточного року, співзасновником якої є райрада. Наведу лише три пункти з рішення Ради з цього питання:

- «Предупредить редактора газеты Скрипника В.П. о персональной ответственности за качество и политическую направленность публикуемых материалов»;

- «Поручить членам Совета учредителей от районного Совета совместно с редакцией «Вісті» систематически рассматривать соответствие публикаций Закона Украины о средствах массовой информации, Уставу и программе газеты «Вісті»;

- «Секретариату районного Совета при формировании повесток последующих сессий предусмотреть возможность заслушивания отчётов редактора газеты «Вісті».

Ні, панове коли ж, нарешті, буде цьому край?! І головне – що не сподобалось депутатам? Те, що газета спрямована на національне відродження і на розбудову держави, те, що більшість матеріалів була саме у відповідному дусі, що справжніми іменами газета називала всіх шахраїв і політичних пройд.

Справа в тім, що тепер уже зовсім не до жартів і не до сварок місцевого масштабу. Процес явно набув закономірного характеру. Навряд чи помилюсь, коли скажу, що тут, можливо, потрібне негайне втручання обласної Ради, її голови, обласної Спільки журналістів. Доки ж рішення компартійної конференції міста і району будуть втілюватися в життя купкою тих, хто є її членами і чия більшість сьогодні у місцевих владних структурах? Доки страждатимуть від цього журналісти, зокрема, і жителі Словянська та району в цілому, яким доводиться бути не тільки свідками, а й учасниками цих сварок? А уявіть собі, як позначається це на роботі самих виконкомів, котрі зайняті тільки тим, як би краще втілити у життя програму партії.

Словянці давно вже ситі червоним маревом. І позиція усіх місцевих журналістів – це лише відображення громадської думки. На наступних виборах нинішнім депутатам від соц.- і компартії не позаздриш. Залишається тільки пожалкувати, що терпіти знущання над собою доведеться ще аж три роки.

Юрій Дєточкін.

Газета «Донеччина», № 46 (14238), 27 квітня 1995 р., стор. 1.

«СВЯТО МІЖ СВЯТАМИ»

**влаштовується СП «Фарко» для жителів Донецька
у приміщенні художнього музею**

Саме так. Оскільки виставка-розпродаж продукції спільного українсько-російського підприємства «Фарфорова компанія», яка відкрилася у

Донецькому художньому музеї минулої п'ятниці, напередодні великого свята Пасхи, буде працювати до іншого всенародного свята – Дня Перемоги.

А відкривалась виставка красиво і справді по-святковому. Передував усьому виступ чудового фольклорного ансамблю Донецького училища культури. Були присутні на відкритті і наші колеги – представники засобів масової інформації – газет і телебачення. Оскільки проведення цієї виставки організоване не тільки «Фарко», а й обласним управлінням культури, то сказав своє вітальне слово і начальник управління Юрій Миколайович. Зокрема він зазначив, що приємно спостерігати, як, нарешті, промисловці і підприємці ідуть назустріч культурі, на злиття з нею. Відзначив він також і те, що давно вже у дончан не було можливості подивитись і придбати речі такого високого естетичного смаку, як посуд від «Фарко». Так, компанія, з одного боку, виробляє коштовні і виключно ексклюзивні авторські кавові і чайні сервізи з ручним ліпленням і розписом запатентованої форми. Наприклад, на початку року «Фарко» відвідав посол України у Туркменії і замовив для тамтешнього посольства кавовий сервіз «ромашка» на 36 осіб для офіційних прийомів. Зараз ведеться мова і про виготовлення сервізів «Фарфоровою компанією» для усіх представництв України в інших державах. А від Міністерства закордонних справ Росії так взагалі вже надійшов офіційний лист з пропозицією виготовити сервізи для їхніх посольств.

Що ж до нашої виставки-розпродажу, яка триває зараз у Донецьку, то тут, в приміщенні художнього музею, ексклюзивні роботи предсталені, наприклад, чайним сервізом «Святогіря», виконаним художником С.Мухіною. Окрім самого сервізу, ціна якого, до речі, 16 млн карбованців, покупець отримує «Сертифікат ексклюзивності», куди вписується його прізвище і де зазначено, що подібний сервіз має тільки він і ніхто інший. Зазначається і номер сервізу, виготовлений будь-коли такої форми з такого розпису. У суботу вільним був ще сертифікат до сервізу під номером 4.

Але, окрім того, продовжуючи славні традиції свого попередника у виготовленні фарфорово-фаянсового посуду М.С.Кузнецова, «Фарко» також насичує ринок і серійним яскравим тонкостінним фарфором для широких верств населення. Ціна таких чайних сервізів «Нарцис» та кавових «Ромашка» в середньому становить усього 2-3 млн. Пропоновані на виставці також спеціальний сервіз «Пасхальний», сувенірні фарфорові яйця, подарункові комплекти підсвічників, скриньок, макові пласти ручного ліплення, штоф з винними склянками під гель тощо. Причому, все це як за високими цінами, так і за доступними кожному з дончан. І тому кожному з вас, шановні земляки, нічого не заважає зайти до художнього музею у ці дні і чи то просто помилуватися красивим посудом, чи придбати його для свого столу, серванту. Можуть також зробити чудові подарунки до свята Перемоги своїм ветеранам і підприємства Донецька, області. Одним словом, влаштуйте собі «свято між святами», як сказав у інтерв'ю телебаченню комерційний директор «Фарко» Володимир Андрійович Мерзлих.

Олександр Романько.

Газета «Донеччина, № 46 (14238), 27 квітня 1995 р., стор. 1.

ВІД НУКЛІДІВ ЗАХИСТИТЬСЯ ДОПОМОЖЕ ЧЕРЕПИЦЯ

Багато хто з так званих «спеціалістів» вбачає причини значного зменшення обсягів виробництва, зросту його темпів здебільшого у розриві економічних зв'язків між колишніми республіками СРСР. Що ж, ніхто не стане заперечувати, що і цей фактор теж зіграв свою не останню роль. Але як на нас, то головна причина тимчасового занепаду полягає в іншому. Просто настав час перестати робити дурниці – випускати нікому не потрібну продукцію, повертати ріки у зворотному напрямку, боротися з безробіттям приказкою «Де б не працювати, аби лише не працювати». У сфері виробництва найбільш страждають нині підприємства, які раніше ми називали гігантами. І не дивно – попит на ринку докорінно змінився і постала нагальна потреба переорієнтувати власне виробництво на задоволення запитів споживача.

Саме такі проблеми постали і перед Словянським керамічним комбінатом – найпотужнішим підприємством в усій Україні серед виробників будівельної кераміки. Не торкаючись інших проблем, хочемо звернути вашу увагу на те, як вирішувалася на комбінаті саме проблема переорієнтації виробництва на нові види продукції, які користуються попитом на сьогоднішньому ринку будівельної кераміки.

На початку 90-х років невпинно став падати попит на деякі види будівельної кераміки, зокрема – фасадної плитки та плитки для підлоги.

Пояснюється це просто – згорнулося будівництво, як житлове, так і промислове. Продукція починала затримуватися на складах, а згодом постала загроза і повної зупинки ліній по виробництву згаданої продукції. Зорієнтувавшись і прийнявши відповідні рішення, наприкінці 1993 року першу лінію цеху плитки для підлоги переобладнали на виготовлення принципово нового виду продукції для СКК, екологічно чистого покрівельного матеріалу – стрічкової черепиці (у народі зветься також «ластівчин хвіст»). Її потужність дозволяла виготовляти на рік до 6,5 тисяч кв. метрів покривної поверхні. У цьому ж цеху і з такою ж потужністю у 1994 році була переорієнтована на стрічкову черепицю восьма лінія, а на початку – 1995 року – 11 лінія.

Більш ніж 30 років тому на СКК було введено в дію цех хімічної апаратури, який виробляв кислототривке та лужнотривке обладнання для хімічної, фармацевтичної та харчових галузей промисловості. Це був єдиний подібний цех у всій країні. З огляду на потреби Союзу у 1987 році було введено до експлуатації цех хімапаратури №2. Але він, на жаль, так і не приступив до роботи за своїм прямим призначенням – спочатку через відсутність сировини (глинозему), а потім – попиту на відповідну продукцію. Тому нині цех випускає санітарно-будівельні вироби, товари народного споживання, вогнетривку цеглу. З березня 1994 року у цеху хімапаратури №2 почали виготовляти марсельську та гребеневу черепицю на лініях потужністю в 144 тисячі штук і 120 тисяч штук на рік відповідно.

Чим же привернуло нашу увагу виготовлення саме цього нового виду продукції на Словянському керамічному комбінаті?

З точки зору науковців – це екологічно чистий покрівельний матеріал, на

відміну від шифера, який вбирає в себе радіацію; черепицею криють будівлі навіки, тоді як шифером лише на 10-15 років; і, нарешті, будь-яка будівля з черепичним дахом має набагато симпатичніший вигляд, ніж з металевим, толевим чи, знову ж, шиферним.

Здається, цього досить?

Тепер щодо вигід виробників, тобто комбінату. По-перше, і це головне, на відміну від тих видів продукції, які перестали користуватися попитом, черепиця ніколи не залишається надовго на складах. А значить, вдається підтримувати власне виробництво, не скорочувати робочі місця, задовольняти потреби споживача. До того ж, і виробляється тут черепиця на місцевій словянській глині, що суттєво позначається на собівартості продукції, рентабельності виробництва. Підтверджуємо фактами. Оскільки черепиця є товаром сезонним (весна, літо, а особливо – осінь), то в четвертому кварталі 1995 року рентабельність виробництва черепиці перевершила загальну рентабельність комбінату майже на 16 відсотків, а за весь рік – більш ніж на 6 відсотків.

Щодо ринку збуту. Здебільшого словянська черепиця споживається в Україні. А оскільки Західна Україна цілком забезпечує цією продукцією себе, а також і центр та північ країни, то словянську черепицю, відповідно, споживають на півдні і сході. Невелика частина також експортується в Росію.

У 1996 році, починаючи з весни, СКК планує виробити 156 тисяч кв. метрів покривної поверхні стрічкової черепиці (при наявності попиту комбінат спроможний додатково виробляти ще 78 тисяч кв. м) і 60 тис. шт. черепиці гребеневої. Не знімається з порядку денного й марсельська черепиця, оскільки й на неї тримається стабільний попит (марсельська черепиця за розміром більша від стрічкової), але для її випуску комбінатові потрібно придбати нові прес-форми.

Олександр Романько.

Власний кореспондент газети «Дніпро-Славута» по Східному регіону України./Дніпро-Славута: Екологічний вісник України. /Гол. редактор Віктор Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – 1996. – 4 (17). – С. 4.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРИРОДНИЙ ПАРК «СІВЕРСЬКИЙ ДОНЕЦЬ»

«Место необыкновенно красивое и оригинальное, монастырь на берегу Донца, у подножия громадной белой скалы, на которой, теснясь и нависая друг над другом, громоздятся садики, дубы, вековые сосны. Кажется, что деревьям тесно на скале и что какая-то сила выпирает их вверх и вверх... Кукушки и соловьи не умолкают ни днём, ни ночью». Із листа А.П.Чехова до сестри Марії Павлівни з Банного у травні 1887 року.

Та хіба одного Чехова, перебування котрого у Святогірському монастирі дало матеріал для оповідання «Перекоти-поле», вражала і дивувала неповторна місцевість? Тут І.Ю.Репін писав свою картину «Вид Святогірського Успенського монастиря на річці Сіверський Донець». До речі, художник народився і виріс на Донці, створив чимало пейзажів, що оспівували рідну ріку.

Донець – як пісня, надихнув нашого земляка із сучасного Словянська, українського поета М.Петренка до написання шедевру «Дивлюсь я на небо». Покладена на музику дочкою українського поета і композитора В.Александрова Людмилою, пісня швидко поширилася.

Російський письменник Іван Бунін написав тут оповідання «На Дінці». Відвідали й оспівали чудовий край чимало художників слова радянської доби. Володимир Сосюра, відпочиваючи тут у 1925 і 1954 роках, присвятив вірші людям міста і неповторній красі Сіверського Дінця, а Антон Макаренко у 1934-35 рр. закінчив тут другу частину «Педагогічної поеми». Поетичні рядки присвятив Дінцю і Словяногірську П.Безпощадний, тут працювали над своїми творами П.Байдебура, В.Горін, В.Соколов, В.Труханов.

Найбільше багатство цього краю – ліс. А в ньому – сосна. У наш час лише місцями можна зустріти сосновий бір природного походження. Більша частина лісу – справа рук людських. І тим більший інтерес становить крейдяна сосна – реліктове дерево, що збереглося з дольодовикового періоду і пристосувалося до життя лише на крейдяних горах. Про сосну крейдяну вперше згадується у 1849 році ботаніком О.І.Калениченком. Він виділив її як самостійний вид. Висота сосни крейдяної сягає 12-16 метрів, живе вона 40-50 років, хоча зустрічаються окремі дерева віком 80-100 років.

Окрім сосни крейдяної зустрічаються інші рідкісні рослини. Наприклад, сумах, з округлими листочками, маківка якого увінчана пухнастими султанами. Кажуть, що він житель Криму. Але як потрапив на Донець? Вчені-ботаніки припускають, що насіння сумаха могло бути занесене на копитах коней або на пополах під час набігів кримських татар. Можливо й те, що якийсь підприємливий скотар спеціально завіз сюди насіння, бо сумах – цінний дубильний матеріал.

Поблизу Словяногірська можна зустріти рослини середземноморських країн, такі як аронник і медонос окопник. Разом з представниками південних видів флори на крейдяних схилах зустрічаються рослини холодних країн: шиверкія подільська, злато цвіт арктичний. Вони переселилися сюди, коли льодовикові маси лавиною йшли на південь.

Однак, на жаль, з кожним роком рослин (особливо лісових) стає менше. Вони зникають під черствою рукою туристів, не бережуть їх і деякі новітні фітотерапевти.

У лісах нараховується понад двадцять видів мисливсько-промислового звіра. Мисливство на нього заборонено. У прибережних лісах і хащах правого берега Дінця нерідко можна зустріти кіз, плямистого оленя, а в соснових і змішаних лісах – диких кабанів. Завдяки заходам охорони, поголів'я цих рідкісних у Придінціві звірів дещо збільшується..

Це можна сказати, зокрема, про сохатих, котрі прибули сюди в 1955 році з Чернігівщини. Вони вже настільки освоїлися, що взимку заходять до місцевих жителів, у котрих є сіно.

Для підгодівлі звірів узимку мисливці-любители обладнують у лісах годівниці, завозять туди сіно, березові віники, сіль-лизунець, а для диких кабанів – коренеплоди, качани кукурудзи і навіть картоплю.

У болотистих місцях поблизу ріки зустрічається єнотоподібний собака,

лісова і кам'яна куниця, борсук, тхір, видра. Останню можна зустріти і в хащах лівого берега ріки. А тепер про сам Сіверський Донець.

Тривалий час Донець називали «Северним». Однак правильна його назва Сіверський, бо бере він свій початок на землі, де в Стародавній Русі було Сіверське князівство.

Ріка Сіверський Донець – найбільша на Донеччині. Вона бере початок у Белгородській області, поблизу села Прохорівки, де літом 1943 року радянські війська розгромили угруповання гітлерівських армій, що зосередилися на Курській дузі.

Довжина ріки 1053 км. Народившись з невеликих джерел на Белгородщині, вона проходить через Харківську область, перетинає північні райони Донецької області і всю Луганську. У пониззі Донець досить глибокий: тут ходять вантажні і пасажирські суда.

У Сіверський Донець впадають маловодні притоки: Оскол, Казенний Торець, Чорний Жеребець, Бахмутка, Червона, Борова та інші. Навесні вони збігають у Донець стрімкими потоками. Минаючи Донецький кряж, річка за межами України, поблизу Кам'янська (Ростовська область), впадає в Дон.

Таким чином, на площі 40 тисяч гектарів по Сіверському Донцю, зарезервованих згідно з Указом Президента України «Про резервування для наступного заповідування цінних територій» від 10 березня 1994 року, ми бачимо унікальне природно-географічне переплетіння. З одного боку – рідкісні і величні крейдяні гори, з другого – звична нам рівнина, з одного – соснові ліси і реліктова крейдяна сосна, з другого – заливні луки, пасовиська. Такий же досить строкатий і рідкісний рослинний і тваринний світ.

Ріка, гори і сосновий ліс визначають кліматичні умови «Донецької Швейцарії». Гори загороджують від холодних вітрів, ріка рятує від нищівних посух, ліс утримує особливий мікроклімат, лікує людей. Не випадково тут більше сонячних днів, ніж будь-де на Донеччині.

Доповнюють і звеличують край історичні пам'ятки Святогірського Успенського монастиря, пам'ятні місця більш пізнього періоду. Мимоволі напрошується питання: а чи не буде заповідна зона площею 40 тисяч гектарів заповідною лише формально, чи достатньо вона оберігається нині? Справді, у лісах Краснолиманського, Слов'янського районів, Слов'яногір'я пильнують лісники, пожежники, громадські формування.

Статус Національного природного парку передбачає ще більш жорсткий режим охорони. Скажімо, після того, як нинішнього літа згідно з розпорядженням голови Донецької облради тимчасово були прикомандировані у Краснолиманському районі підрозділи ЦО, воїни Національної гвардії, міліція, площа загорання у порівнянні з минулим роком зменшилася аж у дванадцять разів. Ясна річ, і назва «Національний» зобов'язує. Крім того, передбачається, що площа Національного природного парку буде розширюватися (попередньо до 54 тисяч гектарів), а це значить, що з розширенням «острівця» незайманої природи лишається менше шансів на його загибель.

Щоправда, в цьому напрямі ще чимало роботи. Нині Держуправлінням екологічної безпеки проводиться, так би мовити, погодження із

землекористувачами і власниками землі, площі котрих повинні відійти до Національного парку. Одержано позитивні висновки ДЛГО «Донецькліс», Слов'яногірської міської ради народних депутатів, Слов'яногірського лісопаркового господарства.

Проте, разом з тим, ще часто доводиться чути: ніякої землі парку ми не віддамо! Тому попереду чимала роз'яснювальна робота. Однак про це й інше в наступному номері.

Олександр Романько.

Власний кореспондент газети «Дніпро-Славута» по Східному регіону України./Дніпро-Славута: Екологічний вісник України. /Гол. редактор Віктор Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – 1996. – 4 (17). – С. 5.

...І «СВЯТІ ГОРИ»: МАРШРУТАМИ «ЗАПОВІДІ»

(відеофільм про Святі Гори:

редактор фільму Олександр Романько, оператор Анатолій Ісаєв)

На самій півночі Донеччини знаходиться мальовничий куточок, імен якого декілька: Слов'яногір'я, Святогір'я, Донецька Швейцарія.

Свого часу тут, у Святогір'ї, бували і писали про край письменники В.Сосюра і А.Чехов, І.Бунін і С.Каронін, В.Немирович-Данченко і П.Безпощадний. Тут І.Рєпін створив свою картину «Вид Святогірського Успенського монастиря на річці Сіверський Донець». До річі, художник народився і виріс на Дінці, створив чимало пейзажів, що оспівували рідну річку. Донець, як пісня, надихнув нашого земляка із сучасного Слов'янська М.Петренка на шедевр «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю».

Відвідала Слов'яногірськ минулого літа і знімальна група публіцистичного відеофільму «Заповідь».

Наша довідка.

У 1980 році рішенням Уряду СРСР було оголошено про надання архітектурному комплексу XVII-XIX ст.. Св'ятогірського монастиря статусу Державного історико-архітектурного заповідника. Хоча історія цих пам'яток архітектури йде з набагато давніших часів. Одна з найпопулярніших версій та, що печерні ходи та підземні церкви почали закладатися у Святих горах ще у середині XIII століття вихідцями з Печерської лаври. А сама ця місцевість славетна ще й тим, що десь тут князь Ігор бився з половцями.

Всі приїжджі, які бували тут хоч раз, говорять: «Ми бачили окремо ріки, ліс, гори, монастирі, але щоб усе це разом і в одному місці – ніколи».

Наша довідка.

Ріка Сіверський Донець – найбільша на Донеччині. Вона бере свій початок у Белгородській області, поблизу села Прохорівки. Довжина ріки 1053 кілометри. Народившись з невеликих джерел на Белгородщині, вона проходить через Харківщину, перетинає північні райони Донецької області і всю Луганщину. У пониззі Донець дуже глибокий: тут ходять вантажні і пасажирські судна.

Минаючи Донецький кряж, річка за межами України, поблизу

Кам'янська (Ростовська область), впадає в Дон.

Сьогодні на балансі заповідника знаходиться до 30-и історико-архітектурних пам'яток як доби давньої, так і радянського періоду. Основними серед них є Миколаївська церква, розташована на скелястому крейдяному виступі, навислому над самим Дінцем, підземна церква пр. Антонія і Феодосія, Успенський собор, Покровська церква з дзвіницею, монастирські келії, господарчі забудови монастиря. Минулого року на території заповідника було відкрито новий величний комплекс пам'яті воїнів, які загинули тут у роки Великої Вітчизняної війни.

Окремою проблемою виглядає сусідство пліч-о-пліч заповідника, діючого монастиря та санаторію. Важко, зі скреготом, вирішується ця проблема, але все-таки розв'язаною має бути. Проте, це тема іншої розповіді.

З багатьма людьми доводилося нам спілкуватися у процесі роботи. Відчували ми і постійну підтримку з боку тих, до кого зверталися. Це, перш за все, заступники голів Слов'янського та Слов'яногірського міськвиконкомів Валерій Вікторович Бондаренко та Павло Валентинович Демченко, директор історико-архітектурного заповідника Володимир Миколайович Дедов, директор Слов'янського керамічного комбінату Володимир Андрійович Найд'юнов.

Сподіваємося, що ця серія, присвячена Святим Горам, буде цікавою, самобутньою і неповторною. Дякуючи як творчій групі, що працює над фільмом, так і тим людям, яких ми згадали.

Олександр Романько, редактор відеофільму «Заповідь».

Газ. «Дніпро-Славута»: Екологічний вісник України.

/Гол. редактор Віктор Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – 1997. – № 1-2. – С. 11.

**Член НСЖУ, власкор газет «Донеччина»
(Донецьк), «Злагода» (Слов'янськ),
журналу «Діалог з Депутатом» (Київ),
кореспондент газети «Славянская правда»
(1998–2017)**

ЮЛІЯ ДОБРОНОСОВА. ПОЕЗІЯ.

Юлія Доброносова, автор пропонованих нами поезій, є аспірантом кафедри філософії Слов'янського державного педагогічного інституту. У своїй науковій роботі опікується проблемами національної філософії, національного духу, зокрема, пильно «вдивляється» (так краще, аніж – досліджує) у творчість Лесі Українки. Окрім того, вже протягом чималого терміну Юлія працює в місцевій газеті «Совет». В поезії тяжіє до... Проте, як

на нашу думку, «критика» – чи не найостанніша справа, і займаються нею переважно ті, хто самі нездатні до творчості власне, але ніяк не хочуть змиритися з цим фактом. У будь-якому разі, якщо б поезію можна було «пояснити» і «витлумачити», відпала б потреба й у самій поезії. То ж краще читати її в оригіналі.

Додамо лише, що, на жаль, ще не так багато людей у нашому регіоні, які мають внутрішній резонатор національного відчуття, на теоретичному, художньому й особистому рівнях одночасно, своєї причетності до кола національних ідей, сфери національно-духовного в цілому. Авторка, поезія якої пропонується до вашої уваги, таке відчуття, здається, має.

(Далі подані поетичні доробки Юлії Доброносолової: «Шлях», «Тотем», «Кажуть...», «Лінії твої»).

Газ. «Донецчина». – 1999. – № 49 (14668). – 19 серпня. – С. 3.

АВІАЦІЯ – МОЯ ДОЛЯ!

Може сказати кожен із курсантів

Слов'янського авіаційно-технічного коледжу

Місто Слов'янськ на карті Донецької області – це не просто окремий населений пункт, а самобутнє місце проживання цікавих і неповторних людей. Слов'янськ – місто торгівлі та підприємництва, курорту та педагогіки, і, чи не в першу чергу, авіації.

Слов'янський авіаційний технічний коледж (раніше – авіаційне училище цивільної авіації) репрезентує Слов'янщину на теренах не тільки всієї України, а й у всіх республіках колишнього Радянського Союзу без виключення, і навіть більше – в Кубі, В'єтнамі тощо.

Часи змінюються, змінюються обставини, а отже – і вимоги до конкретних людей та установ. Авіаційний коледж зберіг своє обличчя у важких умовах – його випускники, фахівці у сфері обслуговування обладнання аеропортів, систем електрообладнання, пілотажно-навігаційних систем, обладнання повітряних кораблів користуються неабияким попитом.

Окрім того, на вимогу часу при коледжі відкриті нові спеціальності: монтаж та обслуговування систем автоматизації технічного виробництва, біотехнічні та медичні апарати і системи, економіка підприємств, бухгалтерський облік.

Але навіть не це головне! Вдалося таки зберегти людей, традиції, техніку базу і дух авіації!

Ми ведемо розмову з начальником Слов'янського авіатехнічного коледжу В.П.Юньовим.

- Володимире Петровичу, ви присвятили своє життя авіації. А як починався цей шлях?

- Після призову до армії я служив у танкових військах. І якось побачив оголошення в «Комсомольской правде» про те, що Ризький інститут інженерів цивільної авіації проводить набір. Я ще до армії мріяв стати авіатором. Це оголошення остаточно ствердило мій вибір, і після закінчення служби я поступив у цей інститут. Моя доля в авіації склалася цілком вдало:

працював в Якутії на авіаційно-технічній базі, потім у Троїцькому авіаційно-технічному училищі викладачем, головою циклової комісії, заступником начальника училища. В 1982 році міністром цивільної авіації був призначений начальником Слов'янського авіаційно-технічного училища, а з 1991 – начальник коледжу.

- Чи займалися ви авіаційними видами спорту?

- У студентські роки захоплювався парашутним спортом, зробив 17 стрибків, а потім у Троїцьку займався в секції дельтапланеристів. На жаль, в одному з польотів отримав травму руки. Політ – це явище, яке не можна описати. У Троїцьку і Слов'янську робив і роблю все, щоб курсанти, студенти займалися авіаційними видами спорту. Ці заняття допомагають молодим людям виховувати волю, витримку, дисциплінованість, працьовитість і долати в собі природний страх, стаючи при цьому справжніми чоловіками.

- Як ви ставитесь до ініціативи курсантів і студентів коледжу відтворити на базі САТК міський аероклуб?

- Дуже позитивно. Про це саме і говориться на наших засіданнях і нарадах. Свого часу, 75 років тому, у Слов'янську був створений такий аероклуб – єдиний не тільки на Донеччині, а, можливо, і у всій східній Україні. Відтак, ми просто зобов'язані відновити і підтримувати цю традицію. Впевнений, що депутати, керівники промислових підприємств, міська влада підтримають ініціативу курсантів і студентів коледжу, адже наш аероклуб буде відкритий для всіх бажаючих – учнів, студентів, просто молодих людей. Кращі учні шкіл міста і району, які займатимуться в аероклубі коледжу і матимуть позитивну характеристику, прийматимуться на навчання в коледж поза конкурсом.

Останнім часом керівництво коледжу і командирський склад справді перейняли ідеєю створення клубу. А це парашутний спорт, авіамоделний, пілотування легких і понадлегких літальних апаратів (з отриманням посвідчення пілота), конструювання подібних апаратів.

Нещодавно на відкритому кубку Києва з аеромоделизму курсант Слов'янського авіатехнічного коледжу Раміз Гусейнов зайняв у класі швидкісних моделей перше місце.

Зрушилася справа і в парашутному спорті. Розповідає Руслан Білозуб: «Два місяці ми займалися в парашутній секції, але стрибки не проводилися через погодні умови. Нарешті керівник клубу П.І.Пастухов повідомив нам, що цього чудового сонячного дня здійсниться наша мрія...

...Я підійшов до виходу з літака, подивився вниз і завмер. Як уві сні почув команду інструктора: «Пішов!». Автоматично відповів: «Є, пішов!». Відштовхнувся від літака і... Перша думка, котра прийшла в голову – зробити все, як казав інструктор. Я порахував: 501, 502, 503, і вирвав кільце. За ці три секунди, поки не відкрився парашут, пролетів 150-200 метрів – це було враження, котре я ніколи не зможу забути... Велика вдячність нашому інструктору Віталію Федоровичу Пулю за його допомогу в підготовці перед

стартом, він є для нас прикладом. Так само, як і наш керівник аероклубу Петро Іванович Пастухов.

Ми можемо цілком сміливо і відповідально сказати: скрутні часи – це не виправдання для власних помилок. Навпаки, вони саме і є критерієм міцності і мужності, вірності своїй справі. Слов'янський авіаційно-технічний коледж витримує іспит часом і обставинами.

Олександр Романько. м. Слов'янськ
Газ. «Світлиця» (м. Донецьк), № 45, 2 серпня 2002 р.

ЮВІЛЕЙ АВІАЦІЙНОГО КОЛЕДЖУ

Нинішній рік для Слов'янського авіаційного коледжу цивільної авіації (САТК ЦА) є, безперечно, одним з визначальних у його новітній історії навчального закладу незалежної України.

Напередодні свого сорокаріччя коледж вступив до складу Національного авіаційного університету (м. Київ), став його навчальною ланкою, але залишився при цьому самостійним навчальним закладом і юридичною особою. Це проявляється передусім у тому, що випускники САТК ЦА за рівнем навчання бакалаврат мають змогу вчитися на п'ятому курсі НАУ – відмінники безкоштовно, інші – з 50-відсотковою знижкою в оплаті (вже цього року можливістю продовжити навчання в Києві скористалися близько 100 випускників САТК ЦА). Викладачі ж та співробітники коледжу мають віднині можливість підвищити власний рівень в аспірантурі та докторантурі авіаційного університету на безкоштовній основі.

Щорічне свято посвячення у студенти та курсанти коледжу цього року проходило з особливою урочистістю. Почалося воно з шикування на території коледжу і продовжилося вже безпосередньо на центральній площі Слов'янська – перед очима жителів міста та батьків першокласників, котрі завітали до коледжу з усієї України. Були тут гості з Криму, Львова, Вінниці, Харкова тощо. Навіть дощова погода не могла зіпсувати ні святкового настрою, ні програми свята – поворотне шикування, винесення прапору, офіційне оголошення наказу про зарахування і, звісно ж, духовий оркестр коледжу – незмінний учасник всіх не тільки святкових заходів САТК, а й загальноміських також (в ньому, до речі, грають хлопці, які навчаються в музичному взводі і, окрім навчання, постійно мають можливість удосконалювати свою майстерність і вміння музики).

Далі на гостей і учасників очікували показові виступи спортсменів та концертна програма у клубі коледжу у виконанні виключно його художніх колективів (завідувач клубом, художній керівник В.П.Загнойко). І, звісна річ, «авіаційна» програма: на аеродромі – виконання фігур вищого пілотажу на літаку Як-52 майстром спорту Ю.В.Никоновим, а на стадіоні САТК – демонстрація у дії авіамодельної техніки (керівник клубу – П.І.Пастухов).

Особливо варто відзначити спеціальну програму для батьків у межах Дня відкритих дверей. Окрім усіх зазначених заходів на них очікували знайомство з викладацьким складом і класними керівниками, відвідання навчальних і житлових приміщень, обід у курсантській їдальні.

З метою подальшого поглиблення співпраці між САТК і НАУ цими ж днями Словянськ відвідав проректор НАУ з соціальних питань та кадрової політики В.Ф.Авраменко. Столичний гість відзначив позитивні зміни у коледжі за останній рік (останнього разу він відвідував Слов'янськ рівно рік тому) – ліцензування нових спеціальностей та проходження акредитації по бакалаврату ще з трьох спеціальностей (тепер чотирирічне навчання проходить вже з 8 спеціальностей і, відповідно, випускники саме з цих спеціальностей мають змогу продовжити навчання в НАУ), а також проведення ремонту учбових та житлових приміщень, підвищення рівня матеріально-технічної бази, зокрема, комп'ютерне забезпечення, обладнання спортивних споруд тощо, написання та випуск власних підручників з авіаційних дисциплін зусиллями викладачів коледжу.

Безпосередньо ж начальник САТК ЦА Володимир Петрович Юньов у завданнях на поточний навчальний рік, які стоять перед викладацьким і студентсько-курсантським особовим складом, особливо відзначив наступне: продовження сертифікатно-акредитаційної діяльності коледжу (в тому числі, й за третім рівнем акредитації за рівнем навчання «спеціаліст»), перехід на нові стандарти навчання, написання нових навчальних посібників, вивчення та обслуговування нової авіаційної техніки (в першу чергу літаків та сучасного обладнання аеропортів), підвищення матеріально-технічного рівня навчання та наукової кваліфікації викладацького складу. Загальне ж і основне завдання коледжу – підготовка висококваліфікованих фахівців з 21 спеціальності та виховання національно свідомих культурно освічених громадян українського суспільства, які б відрізнялися своєю активністю й ініціативністю, виробничою та громадською дисципліною.

Кузьма Ігнатенко. м. Слов'янськ
Газ. «Донеччина», № 58 (14902), 10 жовтня 2002 р.

**ЄВГЕН ЯРОШЕНКО: «...НЕ ІСНУЄ ПРОБЛЕМ,
ЯКИХ НЕ МОЖНА БУЛО Б ВИРІШИТИ В ПРИНЦИП...»**

Ще минулого року наша газета в одному з матеріалів про Словянський авіаційно-технічний коледж розповідала про співпрацю цього навчального закладу з Національним авіаційним університетом (м. Київ) та про подальші перспективи його розвитку. З початком березня в коледжі розпочалися заняття другого навчального семестру – майже 1700 студентів і курсантів завітали до навчальних аудиторій у самому Словянську, а ще понад 500 студентів навчаються на заочній формі в 7 навчально-консультативних пунктах (філіях) коледжу в 6 (!) областях України.

Про поточний стан справ та найближчі плани Словянського коледжу Національного авіаційного університету (такою тепер є повна назва колишнього авіаційно-технічного училища цивільної авіації) ми ведемо розмову із заступником начальника коледжу з навчальної роботи Євгеном Івановичем Ярошенком.

- Євгене Івановичу, розкажіть, будь ласка, про обсяг і характер співпраці коледжу з Національним авіаційним університетом, які перспективи ця співпраця відкриває, перш за все, для курсантів, студентів, викладачів СКНАУ?

- На сьогодні, залишаючись самостійною юридичною особою й окремим вищим навчальним закладом 2-го рівня акредитації, ми, водночас, входимо до складу Національного авіаційного університету як одна з його ланок. Така форма співпраці дозволяє говорити не стільки про вертикальне підпорядкування, а, скоріше, про рівноправне партнерство і співпрацю у підготовці висококваліфікованих кадрів для авіаційної галузі.

Наші навчальні плани узгоджені з програмами авіаційного університету і затверджені його вченою радою. Звісно, загальноосвітні програми з будь-якої дисципліни єдині для всіх навчальних закладів України у тій чи іншій галузі, але подібне до узгодження, в нашому випадку, має на меті якомога тіснішу співпрацю у навчальному процесі. Це стосується, зокрема, того, що наші випускники за рівнем бакалавр, після закінчення 4 курсу, мають можливість продовжити навчання на 5-му безпосередньо в Києві у стінах Національного авіаційного університету. Це ж стосується і молодших спеціалістів, які, щоправда, продовжують навчання, здебільшого, на 3-му курсі НАУ. Відразу скажу, що вже минулого літа такою можливістю продовжити своє навчання в Києві скористалися 92 наших випускники, що говорить як про ефективність такої співпраці, так і про високий освітній рівень наших випускників зі свого фаху.

Стосовно ж викладацького фаху, то угодою обумовлено безкоштовне навчання наших викладачів в аспірантурі та докторантурі НАУ, а також всебічне сприяння з боку університету їхній науковій діяльності та професійному зростанню, в тому числі з певних позицій і з фінансового боку.

Рішенням нещодавньої наукової ради авіаційного університету було вирішено і затверджено ряд нагальних питань по нашому коледжу, які з'явилися останнім часом. Це свідчить про те, що наша співпраця не є суто формальною, а має доволі гнучкий характер, що дозволяє обом сторонам вчасно реагувати на поточні й актуальні питання сьогодення, творчо втілювати у життя обумовлені в загальній угоді положення.

- В коледжі за останні роки з'явилося багато нових спеціальностей та збільшився набір абітурієнтів на вже існуючих – кого зараз ви готуєте?

- На сьогоднішній день коледж готує фахівців з 21 спеціальності, 8 яких за рівнем бакалавр, а решту – молоді спеціалісти. Наших традиційних «фірмових» спеціальностей в авіаційній галузі 9 (4 з них за рівнем бакалавр) – це обслуговування повітряних суден, світлового, електричного, технічного обладнання аеропортів, фахівці зі спецавтотранспорту на злітних смугах та в ангарах, механіки тощо. Всі професії престижні й користуються попитом на ринку праці. Серез 12 нових, неавіаційних спеціальностей (з яких теж 4 за рівнем бакалаврів) є, зокрема, такі, як обчислювальна техніка, контрольно-вимірювальна техніка, контрольно-вимірювальні прилади та автоматика,

обслуговування медичного устаткування та обладнання, автомобільна справа, а також фахівці з трьох економічних спеціальностей.

Що ж до безпосередньо авіаційних спеціальностей та попиту на наших фахівців у роботодавців, то варто відзначити той факт, що ми постійно отримуємо запити щодо проходження виробничої практики нашими курсантами, – з подальшою перспективою їхнього працевлаштування, – на авіаційних підприємствах Донецька, Харкова, Запоріжжя тощо. В цілому ж, попит на наших випускників пов'язаний із процесом «оживання» авіації в Україні, який ми можемо спостерігати нині. Це стосується як «великої» авіації – транспортної та пасажирської, так і «малої» – сільськогосподарської, приміром, чи то – спортивної.

- Євгене Івановичу, не є секретом, що придбання нової та вельми дорогої авіаційної техніки для навчальних потреб – проблема майже не вирішувана. Як підходите до її вирішення ви і в якому стані взагалі матеріально-технічна база коледжу?

- В нашому авіаційному парку, котрий ми, безпосереднім чином, використовуємо у навчальному процесі, знаходяться літаки АН-2, АН-12, АН-24, ЯК-40, вертоліт Мі-8. Маємо, звісно, і свій навчальний аеродром. Постійно оновлюється й модернізується обладнання начальниково-виробничих майстерень.

Коли ж говорити про авіаційну техніку найсучасніших зразків, то це, і справді, є певною проблемою – коштів для її придбання не має не тільки наш коледж, а й усі подібні навчальні заклади, та й, часто-густо, й авіаційні підприємства також, адже така техніка коштує мільйони. Між тим, не існує таких проблем, яких не можна було б вирішити в принципі за умови належного ділового підходу, винахідливості та наполегливості. Зокрема, наші курсантські групи виїжджають для проходження навчально-виробничої практики до Донецька, де така техніка є в експлуатації, й безпосередньо в робочій атмосфері ознайомлюються з її технічними характеристиками та особливостями її експлуатації.

Окрім того, і наші викладачі, і керівництво коледжу на чолі з його начальником Володимиром Петровичем Юньовим не сидять, склавши руки. Постійні відрядження по всій Україні з метою ознайомлення з новою авіаційною технікою та плідна робота над власними навчальними посібниками, підручниками та методичними рекомендаціями дозволяють компенсувати певний брак інформації, як тільки він з'явиться. Не останню роль в цьому відіграє, звісно, і наша співпраця з Національним авіаційним університетом та Харківським аерокосмічним університетом.

- Знаю, що останнім часом колектив коледжу поповнився цілим «загоном» молодих спеціалістів. Чим це викликано і якими, взагалі, принципами керується керівництво коледжу в роботі з кадрами?

- Так, з початку нинішнього навчального року колектив коледжу розширився, і саме за рахунок молоді. Раніше щороку до нас приходило 2-3 нових викладачів, в основному, на заміну тих, що звільнялися з якихось причин, – тобто, відбувалася природна ротація. Але саме цього року ми взяли

на роботу понад 20 молодих фахівців без суттєвого скорочення серед попереднього кадрового складу. Зумовлено це тим, що у нас стало більше курсантів і студентів через відкриття нових спеціальностей та збільшення кількості груп на вже існуючих. Загальна політика керівництва в роботі з кадрами визначається двома основними чинниками: спадкоємність поколінь та поступове омолодження колективу без зашкодження досвідові.

Є такі висококваліфіковані фахівці, як, скажімо, Володимир Іванович Книш, викладач із фахової дисципліни «Конструкція та експлуатація авіаційних двигунів». Або ж, приміром, завідуючий відділенням автомобільних спеціальностей Юрій Генріхович Сакевич – ефективна робота очолюваного ним відділення забезпечується високою організацією навчального та виховного процесів, створенням навчально-матеріальної бази відповідного рівня, що і було відмічено у висновках державної кваліфікаційної комісії про якість підготовки спеціалістів.

Серед найбільш досвідчених наших працівників треба згадати й Володимира Єрофійовича Єрмолаєва, викладача з дисципліни «Конструкції літаків та вертольотів», який працює в коледжі понад 30 років.

Упевнений, що ці висококваліфіковані фахівці своєї справи і природжені педагоги передадуть свій досвід молодому поповненню нашого колективу, допоможуть міцно стати на ноги своїм молодшим колегам – і в професійному відношенні, і з огляду на їх людські якості та активну громадську позицію, а останні, в свою чергу, донесуть набутий досвід професіоналізму та людяності до курсантів та студентів.

- Євгене Івановичу, із самого початку свого створення Словянське авіаційно-технічне училище цивільної авіації, а нині – СКНАУ, працювало на задоволення потреб ринку праці на теренах всієї тогочасної держави. Таким коледж залишається й за нинішньої доби історії свого існування – і не тільки через співпрацю з Києвом та Харковом...

- Справді, окрім навчального центру в самому Словянську, випускники якого і так працюють по всій Україні, ми маємо ще й 7 навчально-консультаційних пунктів (філій коледжу) в 6-ти областях України, де студенти навчаються за заочною формою навчання. Також у п'яти обласних центрах України (Львів, Сімферополь, Вінниця, Київ та Харків) ми маємо ще й зональні приймальні комісії. І те й інше дозволяє нам прямо на місцях у регіонах України і працевлаштовувати наших випускників – вихідців із цих самих областей.

- Напередодні свого 40-річчя Словянський авіаційно-технічний коледж лишається, як і в попередні роки, одним із найунікальніших навчальних закладів України, що готує висококваліфікованих фахівців як для авіаційної галузі, так і з цілої шерехи інших спеціальностей. САТК НАУ – це справді феномен загальноукраїнський і цілком може слугувати прикладом професіоналізму за умов нинішнього нелегкого та непевного часу.

Дякуємо Вам, Євгене Івановичу, за розмову та надану можливість поінформувати своїх читачів з приводу стану справ у вашому навчальному закладі, бажаємо Вам всього найкращого.

- Я також бажаю майбутніх успіхів вашій газеті. Сподіваюся на подальшу співпрацю.

Олександр Романько. Член Національної спілки журналістів України.

Газ. «Донеччина» (м. Донецьк), 10 квітня 2003 р., стор. 2.

СЛОВ'ЯНСЬК НЕ СЛАБШИЙ ЗА КИЇВ

Принаймні у спорті й серед галузевих авіаційно-технічних навчальних закладів

Слов'янський коледж Національного авіаційного університету, який у наступному році святкуватиме своє 40-річчя, завжди славився і досягненнями своїх курсантів у спорті, й матеріально-технічною базою (зараз коледж має 5 спортивних залів, тир, сучасний стадіон), і, зрештою, новаторською методикою та відданістю своїй справі у роботі викладачів фізкультури та тренерів.

Після того, як коледж увійшов до складу Національного авіаційного університету, між Слов'янськом і Києвом почали налагоджуватися тісні партнерські стосунки у всіх галузях діяльності – від уніфікації навчальних програм (Слов'янські випускники за рівнем бакалавр, дякуючи цьому, можуть продовжувати своє навчання в Києві відразу на 50-у курсі), до обміну спортивними, навчальними, іншими делегаціями тощо.

Так, наприкінці квітня делегація зі Слов'янська завітала до Києва, де і відбувся перший етап «Фестивалю спорту», приуроченого до 70-річчя НАУ. Готувалися до виїзних матчевих зустрічей наполегливо і заповзято – начальник коледжу Володимир Петрович Юньов особисто контролював хід підготовки до змагань, а під час поїздки й очолив нашу делегацію.

...Загальний рахунок напруженої командної боротьби з чотирьох видів спорту – 2:2. Так, зокрема, кияни були сильніші у настільному тенісі (2:3) та баскетболі (61:67). Зате наші земляки-курсанти взяли гору в дзю-до (рахунок по вагових категоріях розгромний, тому його й не наводимо), а також, і що найприкметніше, у міні-футболі (6:3).

І ось наприкінці травня відбувся й другий етап «Фестивалю спорту» – тепер вже на базі слов'янців, а кияни були гостями. Очолив делегацію авіаційного університету проректор з виховної роботи Я.В.Козачок, котрий особисто завітав до Слов'янська вперше. Не дивно, що гостей приємно вразив високий рівень як навчальної, так і спортивної бази коледжу, умови проживання курсантів у гуртожитку, а також медичне обладнання амбулаторії та власний музей авіації!

Самі ж змагання, із тих самих видів спорту, проходили не менш напружено, аніж це було у Києві. Й знову фактична нічия – 2:2. Не вистачило везіння слов'янцям у настільному тенісі – 2:3, що і в Києві. Далі була дошкульна поразка з баскетболу... Між тим, кияни не привезли, як домовлялися раніше, власних дзюдоїстів, пояснюючи це хворобою. Проте,

якщо згадати, що в СКНАУ плідно працює філіал вищої школи Олімпійського резерву з дзю-до, то, мабуть, треба визнати, що київським дзюдоїстам і справді не варто було їхати у таку далечинь... І, нарешті, апофеоз програми і «улюбленець мільйонів» – футбол (грали у приміщенні, хоча попередньо планували на стадіоні. 11:6 на користь Слов'янська, і коментарі зайві...

- Спорт і фізична підготовка курсантів, – говорить керівник фізвиховання СКНАУ Віктор Іванович Нескородь, – завжди були візитівкою нашого навчального закладу. Ігрові спортивні майданчики й гімнастичні тренажери дозволяють проводити заняття одночасно більш ніж з 250 вихованцями навіть у зимовий період, тобто, під дахом. Вранішня фіззарядка у денному розпорядку курсантів, робота спортивних секцій більш як з десяти видів спорту, постійний змагальний цикл від внутрішньо коледжових заходів до участі в обласних і республіканських турнірах – все це дозволяє нам підтримувати високі фізичні та моральні кондиції наших вихованців.

У найближчій перспективі співпраці між авіаційним університетом і його Сло'вянським коледжем, окрім, звісно, навчального процесу, у спортивній площині виробляється, зокрема, програма проведення змагань між усіма навчальними закладами, що входять до складу НАУ – Київ (сам університет, технікум і два ліцеї), Кривий Ріг, Лубни, Слов'янськ. Окрім того, у середині вересня будуть проводитися офіційні заходи зі святкування 70-річчя НАУ, а вже наступного року і сам Слов'янський коледж відзначатиме своє 40-річчя.

Олександр Романько, член Національної спілки журналістів України.
Газ. «Донеччина» (м. Донецьк), № 31 (14950), 30 травня 2003 р., стор. 1.

«Я ТАК НІЖНО ЇХ ЛЮБИВ...»

...Кохання не як закоханість, а як пошук свого ідеалу жінки.

Ця думка викликана однією невеличкою виставою, виконаною студентською і курсантською молоддю Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету і яка називалася «Я так ніжно їх любив... Жінки у драмі кохання Т.Г.Шевченка. Літературно-музична композиція». Подія не була приуроченою ні до річниці, ні до будь-яких свят. Просто у молодих людей, котрі постійно відвідують художню бібліотеку коледжу і котрих об'єднав навколо себе бібліотекар-методист Тетяна Миколаївна Пехтерева, виникла така ідея, яка була покликана тільки щирим бажанням і тільки натхненням!..

...Можливо, що найбільш гідною Шевченкового пошуку ідеалу жінки і його любові до цього ідеалу була Варвара Репніна, яку у п'єсі зіграла студентка економічного відділення СКНАУ Наталя Косарева.

Оксана Коваленко – перше кохання ще юного Тараса і про яку ми чули в школі. Передати у сценічному образі цю справжню щирість і безпосередність випало студентці коледжу Катерині Кривоступовій.

Амалію Колберг – петербурзьке кохання Шевченка-художника, натурницю його картин і чарівницю – зіграла Аліна Бутовська. Ганну

Закревську – світську даму і суперницю Варвари Репніної у виставі – грала Ольга Головка. Дружину коменданта тієї фортеці, де Шевченко відбував заслання, з якою Шевченко був у дружніх і теплих стосунках, доки плітки не поклали край цій дружбі, Агату Усакову втілила власною грою Наталя Слепцова. Зовсім юну п'ятнадцятирічну актрису Катерину Піунову, котру Шевченко вчив української, якій запропонував руку і проти чого категорично виступили батьки дівчини, зіграла Віталія Брагіна. І, нарешті, останнє розчарування Шевченка у коханні, – простувату, але при цьому доволі «підприємницьку» і не без хитроців Лікеру Полусмакову знову зіграла Наталя Слепцова, перевтілившись під кінець вистави і в цей образ.

Шевченка у виставі грають одразу два актори – брати-близнюки В'ячеслав і Сергій Ляльки. Один – більш безпосередній і, можливо, навіть довірливий, – це Шевченко до заслання і солдатчини, інший – зосереджений і часом похмурий – вже немолодий поет.

Хлопці – В'ячеслав і Сергій – коли вже говорити про них, як про одного «персонажа», відчули цю різницю і непогано зуміли відтінити відповідні риси героя кожен своєю грою. Шевченко справді вийшов «різний» і, до того ж, колоритний.

...Великий Кобзар, не тільки як поет і художник та персоніфікований геній нації, а ще й також і як людина, завжди буде цікавити і нашу допитливість, і нашу уяву. Так яким же він був насправді? Прикметне і вельми приємно, що саме студентська і курсантська молодь СКНАУ звертає свій погляд до образу Кобзаря і надихається його творчістю та життєвим шляхом.

Олександр Романько, член Національної спілки журналістів України.

Газ. «Світлиця» (м. Донецьк), 30 травня 2003 р.

Газ. «Вісті», № 60 (14279), 31 травня 2003 р.

РОБОТОДАВЕЦЬ РОЗСУДИТЬ

Фахівців з економіки вдосталь, але готують їх по-різному – з досвіду підготовки в Слов'янському коледжі Національного авіаційного університету

Коли на початку 90-их років минулого століття – у найтяжчий період «виживання» для всіх навчальних закладів України – Слов'янське авіаційно-технічне училище цивільної авіації змінило свій статус на авіаційний коледж, перед його керівництвом на чолі з начальником коледжу В.П.Юньовим стояло нагальне завдання – зберегти матеріально-технічну базу закладу, його імідж і, головне, викладацький склад. А для цього потрібно було, у першу чергу, вчасно і вже самотужки реагувати на запити ринку праці, відкриваючи нові спеціальності і відділення, котрі б, водночас, і задовольняли нагальні потреби роботодавців, і були б перспективними й на майбутнє. Випробування часом довело, що зі своїм завданням і керівництвом, і колектив коледжу впоралися на відмінно.

Нині в Слов'янському коледжі Національного авіаційного університету (такий зараз статус і назва навчального закладу) навчають студентів і курсантів із 22 спеціальностей, 9 із яких за рівнем бакалавр і 13 – молодший спеціаліст. Коледж, зберігаючи статус самостійної юридичної особи, входить до складу Національного авіаційного університету, що дозволяє, окрім іншого, випускникам зі Слов'янська продовжувати навчання безпосередньо в Києві і одразу на п'ятому курсі. В коледжі ведеться активна методична, селекційна, профорієнтаційна робота. Відкриваються нові спеціальності, поповнюється молодими фахівцями викладацький склад.

...Одними із таких провідних підрозділів СКНАУ із середини 90-х років стало економічне відділення, на якому одразу з декількох спеціальностей готують «капітанів ринкової економіки», – як для державних підприємств, так і для приватного бізнесу.

Олена Борисівна Шелест очолила економічне відділення рік тому. До цього працювала головою циклової комісії на цьому ж відділенні. Закінчила Полтавський кооперативний інститут за фахом «Бухгалтерський облік та аналіз господарчої діяльності».

- До цього ми готували фахівців з трьох спеціальностей, – говорить Олена Борисівна. – «Бухгалтерський облік», «Комерційна діяльність» та «Економіка підприємств», але вже з нового навчального року до згаданих спеціальностей додається ще одна – «Облік і аудит». Готуємо на відділенні як молодших спеціалістів, так і бакалаврів, набір проводиться не тільки серед випускників 11-х, а також і 9-х класів. Зрозуміло, маємо й заочне відділення, а окрім того, ще й низку навчально-консультативних пунктів у всіх регіонах України, де теж навчаємо студентів за заочною формою навчання. Загалом наше економічне відділення (як і коледж у цілому) охоплює майже всі області нашої держави.

Найперше, що, на думку автора, варто відзначити, так це таку деталь: випускники економічного відділення Слов'янського коледжу НАУ мають дуже високий відсоток працевлаштування. Даний факт говорить, з одного боку, про існування попиту на ринку праці щодо відповідних фахівців, а, з іншого, – про високий рівень підготовки студентів на економічному відділенні СКНАУ та про активну роботу щодо працевлаштування своїх випускників (в т.ч. й через проходження студентами відділення ознайомчої та виробничої практики на підприємствах, які в перспективі можуть виступати їхніми майбутніми роботодавцями). Так, зокрема, за спеціальністю «Економіка підприємств» відсоток працевлаштування випускників відділення за фахом становить 96%, а «комерційна діяльність» – 93%.

Окрім того, випускники економічного відділення СКНАУ, за бажання, мають можливість продовжити власне навчання як в Національному авіаційному університеті, так і в Національному технічному університеті (КПІ) та Донбаській державній машинобудівній академії.

Навчання на відділенні проводиться згідно найновіших стандартів та вимог, що, відповідно, передбачає високий професійний рівень

викладацького складу, методичне, інформаційне та технічне забезпечення навчального процесу.

На економічному відділенні, без перебільшення, краща бібліотека в північному регіоні Донецької області з відповідного напрямку, що дозволяє у повному обсязі забезпечувати студентів навчальною літературою з фахових дисциплін найостанніших і найновіших видань.

Два комп'ютерних класи та клас машинопису дозволяють належним чином готувати майбутніх економістів, бухгалтерів та підприємців із технічного та інформаційного боку справи.

З розширенням кількості спеціальностей на відділенні та збільшенням обсягів набору студентів поповнюється новими кадрами й викладацький колектив відділення. Прийшли до коледжу молоді фахівці з економічних дисциплін О.Б.Гребець, О.В.Тищенко, Н.В.Польська, Т.М.Симоненко, Н.В.Поух. До речі, підвищення кваліфікації викладачів кожні 5 років – на відділенні стовідсоткове.

Не в останню чергу (а, можливо, чи й не в першу) важливе значення мають і соціально-побутові умови життя студентів та курсантів. Особливе місце в цьому відношенні займає робота викладачів та керівників груп до адаптації першокурсників до умов навчання в коледжі, зміни соціального статусу зі вчорашніх школярів на сьогоднішні студент чи курсант. Робота, що проводиться в цьому напрямку, дозволяє досягти практично стовідсоткового збереження студентів першого курсу.

Культурне і спортивне життя в коледжі в цілому – насичене й різноманітне. Активну участь в ньому беруть й студенти економічного відділення СКНАУ – від традиційних КВК (не тільки на рівні коледжу, а й Слов'янська) та художньої самодіяльності, до спортивних змагань міжвузівського рівня. Забезпечуються студенти й гуртожитком, в якому проведено сучасний ремонт.

Мусимо визнати такий факт нашого сьогодення: нині багато хто з навчальних закладів беруться готувати фахівців з економічних, управлінських, юридичних спеціальностей тощо, не маючи для цього ані належних матеріально-технічних, ані кадрових підстав та можливостей. Слов'янський коледж НАУ – навчальний заклад зі славними та глибокими традиціями (наступного року колектив коледжу святкуватиме 40-річчя свого навчального закладу), з високим кадровим, матеріально-технічним, інформаційним потенціалом, і тут не дозволили б собі випускати фахівців, які б не відповідали вимогам сучасного ринку праці. Найпереконливіше свідчення цьому – ті високі показники працевлаштування його випускників, які ми наводили, результати перевірки експертних акредитаційних комісій, відкриття нових спеціальностей, оновлення та удосконалення всіх складових навчального процесу.

Олександр Романько, член Національної спілки журналістів України.

Газ. «Світлиця» (м. Донецьк), 4 липня 2003 р., стор. 2.

СКНАУ: ДОВІРА, ВИМОГЛИВІСТЬ І СПРАВЕДЛИВІСТЬ

...Завідуючий автомобільного відділення Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету Юрій Генріхович Сакевич може сміливо пишатися очолюваним ним підрозділом – підстави для цього цілком вагомими. Всі експертні та акредитаційні комісії, котрі відвідували коледж, одностайно визнали – автомобільне відділення СКНАУ за рівнем організації навчального процесу та практичного навчання – одне з найкращих серед тих, котрі їм доводилося «екзаменувати»!

Особлива розмова – викладацький колектив. Тут органічно поєднані досвід та молодість, традиції та іновації, сила та краса, – поряд із такими досвідченими викладачами фахових дисциплін, як Валерій Вікторович Соболев, працюють минулорічні випускниці Донецького національного технічного університету Оксана Малецька та Олена Тимченко – також викладачі з фахових спецдисциплін. І, що прикметно, це на відділенні, де і працюють, і навчаються переважно чоловіки. Справді ж бо: чоловічий гурт без жіночої краси та ніжності, що степ без волошок!..

Відповідає вище сказаному й рівень навчально-методичної та матеріально-технічної бази. Відділення розташоване у трьох корпусах у центрі Слов'янська. Виробничо-практичний підрозділ складають: навчальний аеропорт коледжу, виробничі майстерні, лабораторії, спеціалізовані кабінети і класи. На балансі коледжу майже 50 одиниць як спеціалізованої автомобільної техніки з обслуговування аеропортів, так і звичайного автотранспорту, на яких студенти та курсанти й опановують на практиці свою справу і фах.

За такого підходу до справи працевлаштування випускників СКНАУ як з авіаційного спецавтотранспорту, так і звичайного – фактично стовідсоткове. До речі, до можливих посад випускників автомобільного відділення належать: механік автоколони, механік з ремонту автомобілів і двигунів, механік зі спецобладнання спецмашин тощо, а за рівнем випуску бакалавр такі посади, як технік з обліку напрацювання ресурсів, бригадир водіїв спецмашин (в аеропортах), помічник інженера та молодший інженер, – у будь-якому з автопідприємств стане у нагоді.

Історична довідка.

Підготовка молодших спеціалістів за напрямком «Авіація та космонавтика» у Слов'янському авіаційно-технічному училищі почалася з 1964 року, тобто з моменту створення самого навчального закладу.

У 1976 році виділено в окремий підрозділ автомобільне відділення, яке дуже швидко набуло популярності серед молоді. Зараз на відділенні навчається майже 500 студентів і курсантів. За рівнем навчання бакалавр тут готують фахівців зі спеціальностей «Технології та технологічне обладнання аеропортів» і «Автомобілі та автомобільне господарство», за рівнем молодшого спеціаліста – «Технічне обслуговування засобів механізації та автоматизації в аеропортах», «Обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів».

Майже всі аеропорти України та велика кількість «цивільних» автопідприємств серед своїх співробітників мають випускників автомобільного відділення Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету.

...Приваблює, безумовно, молодих людей у СКНАУ і той факт, що тут існує військова кафедра, на яку можна бути зарахованим на конкурсній основі. Тому не дивно, що, маючи погони лейтенанта і диплом автомобіліста, багато хто з випускників СКНАУ працюють у структурах МВС, ДАІ, на митниці.

Крім того, випускники відділення мають можливість продовжити власне навчання у Харківському Національному автодорожньому університеті, Горлівському автомобільному інституті та у Краматорській державній машинобудівній академії.

«Довіра, вимогливість і справедливість» – такі принципи сповідує стосовно своїх підлеглих начальник Слов'янського коледжу НАУ В.П.Юньов. І колектив авіаційного відділення, як і колективи інших ланок та підрозділів коледжу, під керівництвом свого завідуючого Ю.Г.Сакевича, цілком відповідає цим вимогам свого керівництва, виправдовує не тільки його довіру, а й довіру, виказану з боку абітурієнтів, які приходять на відділення навчатися автомобільній справі.

Олександр Романько, член Національної спілки журналістів України.

Газ. «Світлиця» (м. Донецьк), 11 липня 2003 р., стор. 3.

У ГОРОДА АВИАЦИИ – БОЛЬШОЕ БУДУЩЕЕ

В ряду чередующихся праздников, которые мы отмечаем в августе-сентябре, есть один, который можно без преувеличения назвать своим и родным для Славянска – День авиации, отмечаемый 30 августа. И правда, ведь не мыслим наш город без авиационно-технического училища – нынешнего Славянского колледжа Национального авиационного университета – без синей формы сотрудников и учащихся колледжа на улицах города, без колонн курсантов, марширующих строем на учебу, без монумента-самолёта и духового курсантского оркестра на всех городских мероприятиях, в конце концов, без троллейбусной остановки, так и называемой в народе «САТУ».

Образованное в Славянске в 1964 году, авиационное училище внесло свой ощутимый вклад в историю города, в его обустройство, в формирование его неповторимого лица – не только города-курорта или города керамиков, но и авиационного центра в Донецкой области и во всей Украине.

Сегодня Славянский колледж Национального авиационного университета – это популярное и уважаемое учебное заведение, мощная хозяйственная структура. 5 учебных корпусов, 4 общежития, 3 библиотеки, клуб на 500 мест, столовая на 400 мест, 5 компьютерных классов, 5 спортивных залов и оздоровительный центр с легкоатлетическим манежем, стадион, медицинский центр со стационаром, аэродром и аэроклуб, более 50 единиц действующей автомобильной и авиационной техники на

балансе – все это сегодняшней колледж. Но прежде всего колледж – это его люди, славные традиции, которые необходимо продолжать. Коллектив преподавателей и сотрудников более чем в 300 человек и личный состав (курсанты и студенты колледжа) в две с половиною тысячи есть нашим главным достоянием, основной движущей силой любых начинаний и свершений. Сегодня колледж – это одна из самых значимых «строчек» в визитной карточке Славянска. Но необходимо помнить, что все это стало возможным только благодаря неустанной и кропотливой работе дружного и сплоченного коллектива.

Руководство и коллектив Славянского колледжа НАУ поздравляет всех, кто имеет отношение к авиации, с их профессиональным праздником, а всех славянцев – с Днем города! Желаем вам, земляки, крепкого здоровья, голубого высокого неба, материального благополучия и новых духовных свершений!

В.Юнев, начальник Славянского колледжа
Национального авиационного университета,
А.Романько, преподаватель колледжа.
Газ. «Совет» (Слов'янськ), № 66, 3 сент. 2003 г.

ЯКИЙ БІЛЬ, ЯКИЙ БІЛЬ! ЩОПРАВДА, 5:1

Кубок Донецької області з футболу другий рік поспіль залишається у Слов'янську – в футбольному клубі «Словхліб»

Фінал Кубку Донецької області серед аматорів «Словхліб» (Слов'янськ) – «Шахтар» (Торез)

5 : 1 (2:0)

...Злет футбольного клубу «Словхліб» на теренах Донецької області в аматорському футболі останніми роками, з одного боку, вражає, а з іншого, є цілком закономірним. Виграш чемпіонату Донецької області 2001-2002 років, та Кубка області в 2002 і тепер вже, в 2003 році, лідерство після першого кола нинішнього чемпіонату області 2003 року (другими й третіми йдуть відповідно «Шахтар» Дзержинськ і «Олімпік» Донецьк – головні конкуренти «Словхлібу» за чемпіонське звання в цьогорічному сезоні) – такий сплеск перемог, погодьтеся, не може не привернути до себе уваги. І стає цілком зрозумілим, що відповіді на всі можливі питання треба шукати в організації справи та фінансуванні клубу. Власне, все це і відбито у назві клубу, яка відповідає титульному спонсору команди – ВАТ «Хліб» (м. Слов'янськ). І вже так точно – окрема мова про голову правління цього підприємства і чи не єдину в Україні жінку-президента футбольного клубу (до речі, сама досягала успіхів зі спортивною гімнастики) Наталію Володимирівну Скиданову – про неї, як про людину і підприємця, ми розповімо нашим читачам у найближчих номерах – котра і взяла на себе весь тягар фінансових витрат із забезпечення життєдіяльності ФК «Словхліб»...

Між тим, повернемося до самої події – фіналу кубка Донецької області серед аматорських команд. Кінцевий рахунок матчу не повинен вводити в оману читачів – боротьба на полі точилася протягом усіх 90 хвилин і була аж

ніж не забавкою для жодної з команд. Так, справді, протягом першого тайму «Словхліб» володів беззаперечною територіальною та ігровою перевагою, але вже на перший по-справжньому гольовий момент у своєму штрафному майданчику на 8-й хвилині «гірники» з Торезу вже на 9-й відповіли швидкісною контратакою по лівому флангу з прострілом у центральну зону, який замикав капітан команди Олексій Базилюк – м'яч пройшов поряд зі стійкою. І так, власне, протягом усього першого тайму – слов'янці насідали, а торезці «огризувалися».

Особливо сильно виглядав правий фланг атаки «Словхлібу», на якому виокремлювався неабиякою активністю правий півзахисник і беззаперечний ігровий лідер команди – Олег Бугаков. Майже всі атаки «Словхлібу» йшли саме через нього. Окрім іншого Олег виконував і всі стандарти. Зрештою, він мав пряме відношення до всіх п'яти голів, забитих у ворота суперників...

(Далі похвилинно автор коментує основні гострі моменти матчу, в т.ч. й забиті голи – Прим. - уклад. Вал. Ром.)

Далі – все, як і має бути. Радість переможців, подяка з боку гравців вболівальникам, вручення кубка.

Варто відзначити, що перемога у цьому матчі заслужена і по грі (особливо це засвідчив перший тайм, коли команди ще грали у рівних складах). В той же час і «Шахтар» проявив себе як амбітна і непоступлива команда, здатна будь-якого моменту додати у грі і не складати зброї до останньої хвилини матчу, – що, власне, і засвідчує не випадковість їхнього потрапляння до фіналу.

Окрім іншого, на матчі були присутні словянський міський голова А.Левіт, начальник обласного управління з питань фізичної культури і спорту В.Кирбаба, член виконкому ФФУ, перший віце-президент ФФДО І.Гайворонський.

Насамкінець – про майбутнє, чи то – можливе майбутнє... Нинішній успіх ФК «Словхліб» має закономірний характер у всіх відношеннях. На сьогоднішній день клуб і гравці вже переросли рівень змагань, в яких беруть участь, і для подальшого професійного зростання команді конче необхідно змагатися з колективами фізкультури на республіканському рівні. За можливої підтримки керівництва міста (природно, що ВАТ «Хліб» не в змозі нести такий тягар самотужки!), – переговори щодо цього активно тривають, команда б могла гідно представляти і місто, і область спочатку у кубку України серед аматорів, а згодом – і в чемпіонаті України на тому ж рівні. А там, дивись, – чом би й ні, і у другій лізі серед професійних команд! Хоча б, для початку, у другій...

Олександр Романько.

Член Національної Спілки журналістів України.

/Газ. «Донеччина» -2003. -?

ФУТБОЛЬНИЙ БУМ У СЛОВ'ЯНСЬКУ – ОБЕРТИ ТІЛЬКИ ЗБІЛЬШУЮТЬСЯ

Нещодавно був надрукований на сторінках газети репортаж про фінал кубку Донецької області з футболу серед аматорів, в якому слов'янський клуб «Словхліб» (президент клубу Наталя Скиданова) переміг «Шахтар» із Торезу з рахунком 5:1. ФК «Словхліб» є також ще й одноосібним лідером в першості області, хоча переслідувачі й «дихають в потилицю». Звісно, у Слов'янську очікують на нову перемогу своїх футболістів, котра вже стала б третьою поспіль в першостях області!..

В контексті цього «новочасного» футбольного буму, в межах «одного, окремо взятого» міста, відбувся і матч збірної Слов'янська зі збірною ветеранів Росії. Так, саме тієї «зіркової» збірної, хай навіть і ветеранської, котра час від часу грає в Києві під прапорами «Спартака» проти ветеранів «Динамо» Сам матч офіційно був приурочений до 50-річчя міського стадіону «Хімік» (святкування цієї дати має перманентний характер. тобто, заходи триватимуть протягом всієї осені), а також проводився як такий, що відповідає характерові заходів в межах проведення року Росії в Україні. І хоча наші футболісти (українські) й поступилися у цьому матчі, головного було досягнуто – у Слов'янську відбулося справжнє свято футболу: Україна (збірна Слов'янська) – Росія (збірна ветеранів) – 1:4.

...Саме такого статусу – міжнародного – ми і надали цьому матчеві. Власне, до цього спонукає не тільки приналежність команд до, справді ж бо, різних держав, а й передматчева атмосфера на стадіоні та оформлення самого стадіону «Хімік»: на флагштоках майорі державні прапори України й Росії, а безпосередньому початку матчу передувало виконання державних гімнів!.. (Хоча зрозуміло, ні та, ні інша з команд не є офіційним представником своєї держави, але, погодьтеся, подібна «помпа» додає таки справжнього вболівальницького ажіотажу на трибунах, та й самих гравців «зобов'язує» і «спонукає»!).

Відразу скажемо, що збірна Росії виступала у своєму справді зіркового складі, за виключенням хіба що Ріната Дасаєва та Юрія Гаврилова.

Забігаючи наперед, скажемо, що кращим гравцем матчу було визнано Валерія Массалітіна, а, окрім того, особливо сподобалися вболівальникам технічний Цвейба та артистичний і «сухарний» Гатаулін.

Росіянам з боку України протистояли дехто з гравців основного складу ФК «Словхліб», декілька досвідчених ветеранів слов'янського футболу, але здебільшого – гравці молодіжного складу «Словхліб», найпомітнішим з яких протягом всього матчу був Володимир Бершак (1983 року народження). котрий, зрештою, і забив єдиного м'яча у ворота росіян.

Ще перед самим початком матчу гравців привітали міський голова Анатолій Левіт, голова райдержадміністрації Григорій Горобець, а також голова міської федерації футболу Юрій Скиданов, - він же головний тренер «Словхлібу», а в цьому матчі – і збірної Слов'янська. Ю.П.Скиданов, зокрема, передав через Федора Черенкова подарунок до 60-річного ювілею відсутньому Юрію Гаврилову, а всі гравці збірної Росії отримали на згадку

про Слов'янськ керамічні статуетки Кубку Світу, вкриті (а як ви гадали!) позолотою – ну, майже оригінал!... Окрім того, мер Слов'янська А.В.Левіт зробив перишій удар по мячу, розпочавши футбольний поєдинок.

...Завершувалося свято яскраво і феєрично. Задля розваги публіки гравці пробили ще й по 5 пенальті. І знову на горі були імениті гості – 4:2. Проте, це аж ніяк не засмутило місцевих уболівальників.

Завершимо ж нашу розповідь справами нагальними і вже серйозними. Вже найближчими тижнями на стадіоні «Хімік» будуть встановлені близько 3 тисяч пластикових сидінь, – останні придбані зусиллями міського голови Анатолія Левіта. Між тим, є побажання, щоб й у інших напрямках роботи у нас було вжито відповідних заходів. Хоча б, приміром, щодо відновлення коментаторських кабін та встановлення стаціонарного радіовузла для дикторів по стадіону тощо.

Між тим, якщо бути серйозним, слов'янські вболівальники очікують від своїх футболістів тільки нових перемог. І у клубі це чудово розуміють. Ю.П.Скиданов, головний тренер «Словхлібу», сказав, зокрема, вашому кореспондентові:

- Дякуючи вдалій грі наших футболістів останніми роками, чуйності та активності слов'янських вболівальників, а також фінансовій підтримці ВАТ «Хліб», давні футбольні традиції міста нарешті відроджуються. Ми усвідомлюємо, який тягар і яку відповідальність взяли на себе – тепер ми вже просто не маємо права підвести свого уболівальника. І як би нелегко нам не було, перш за все, з матеріального боку справи, оскільки всі фінансові витрати клубу несе на своїх плечах, на жаль, виключно самотужки лише ВАТ «Хліб», ми й надалі докладатимемо всіх можливих зусиль, щоб гідно представляти на спортивній арені все наше місто, радувати новими перемогами своїх вірних і палких вболівальників!

Олександр Романько.

Член Національної Спілки журналістів України.

/Газ. «Донеччина» -2003, - ?

НАТАЛІЯ СКИДАНОВА: «Хліб для мене – це відповідальність і усвідомлення власного обов'язку!»

Недавня, хоча й нетривала, та все ж таки криза на продовольчому ринку викликала цілком виправдану бурхливу реакцію як серед засобів масової інформації, так і в суспільстві загалом. Було вже досить багато обговорено й сказано, і тому числі і з вуст вищих посадових осіб держави щодо нагальних проблем дня. Проте питання як таке ще не вичерпане остаточно. Окрім того, саме зараз, можливо, найкращий момент, щоби спокійно і без ажіотажу оцінити ситуацію в її кількох суттєвих аспектах.

Перший з них пов'язаний із самою кризою. Якщо причини того, що відбулося, і можливі подальші приховані наслідки недавньої кризи – це питання радше до відповідних контролюючих органів та економістів-аналітиків, то, скажемо, поведження і дії конкретних суб'єктів ринку

(виробників і підприємців) безпосередньо в цей період – тема аж ніяк не позбавлена інтересу і для широких читацьких (читай – споживацьких) кіл.

Другий же нюанс, на який ми пропонуємо звернути увагу, змушує абстрагуватися від недавньої кризи як від явища все-таки тимчасового для того, щоб «не загубити за деревами лісу». Існує комплекс проблем, що складаються в загальну картину, яка і характеризує стан справ у тій чи іншій галузі, та які ні в якому разі не можна випустити з уваги, роблячи при цьому висновки, що ґрунтуються на неповній інформації. Тобто, йдеться про те, що сама криза, як явище неординарне, цілком може відвернути багатьох від проблем застарілих і щоденних, хоча, здавалося б, і повинно бути навпаки...

У нашому випадку йдеться про виробництво хлібобулочних виробів і, в першу чергу, хліба як такого. Ніхто й не буде заперечувати, що хліб – це, без перебільшення, стратегічно важливий продукт у будь-якій державі, і без благополуччя, порядку і стабільності на ринку хліба навряд чи можливо говорити про нормально функціонуючу економіку і про стабільність у суспільстві загалом!

Наталія Володимирівна Скиданова очолила правління ВАТ «Хліб» у Слов'янську (раніше – міський хлібокомбінат) у лютому 1998 року. Приймала Н.В.Скиданова підприємство, м'яко кажучи, далеко не в кращому стані. Різні борги, якими на той момент обріс комбінат, вирости майже до 400 тисяч доларів. 20 років на підприємстві не оновлювалося устаткування, не було жодного власного борошноперевізного автомобіля, жодної хлібної машини – тільки за оренду транспорту доводилося сплачувати щодня тисячі гривень. На комбінаті панував пригнічений настрій і, як у нас завжди відбувається на «безхозному» підприємстві, скрізь мали місце крадіжки і нехлюйство. Обійнявши посаду голови правління ВАТ «Хліб», Наталія Володимирівна приділила основну увагу головним стратегічним напрямкам діяльності комбінату: повернення боргів самому підприємству, технічному переоснащенню виробництва, за наявності можливостей – придбання власного транспорту для виробничих потреб комбінату, щоб уникнути непомірної оренди, а також – безперервний поточний ремонт приміщень. Ну і, звичайно ж, наведенню виробничої дисципліни в трудовому колективі. Як результат вжитих заходів – поліпшення якості продукції, збільшення її обсягу й асортименту, ліквідація заборгованості комбінату як перед державою, так і перед колективом, збільшення заробітної плати, нарешті, визнання на офіційному рівні ВАТ «Хліб» найкращим роботодавцем року серед своєї групи підприємств, а також одним із найсумлінніших платників податків в області!..

- Недавня криза на ринку продуктів виявила і контрастно висвітлила принципово важливі моменти, у тому числі, й у виробництві хлібобулочної продукції, – говорить Н.В.Скиданова. – Окрім того, що критична ситуація зайвий раз продемонструвала всю ціноутворюючу значимість хліба для ринку продуктів і не тільки, вона ще й наочно показала всім, хто серед виробників відчуває власну відповідальність і пов'язаний із нею тягар – із

забезпечення ринку продуктів хлібом і, крім того, усвідомлює всю важливість взятих не себе зобов'язань.

Хліб – це політика. Причому як у кращому розумінні цього слова, так і у гіршому – це і стабільність у суспільстві та на ринку, й економічне зростання, але, водночас, хліб дуже часто перетворюється на предмет як економічних, так і політичних спекуляцій – починаючи з роздування цін і закінчуючи дестабілізацією суспільства. І виражатися це може у всіляких формах: від найпростіших – зменшення ваги продукції при збереженні ціни, із навмисної підміни назви виробів, зниження якості тощо, до оголошення «полювання на відьом» у пошуках винних на загальнодержавному рівні.

- Тим часом, – продовжує Наталія Володимирівна, – якщо проблема лежить в економічній площині, то й вирішення її і подолання повинні проводитися економічними ж методами – цілком легальними і законними, а, окрім того, я б сказала, ще й морально виправданими. З чим саме зіткнулися ми на нашому підприємстві? Якщо говорити стосовно самої кризи і підвищення цін на зерно та борошно, а звідси і нерентабельність основних сортів хліба – 1 і 2 гатунку, житнього та «сумішей», то перед нами був тільки один вихід – триматися якомога довше за рахунок інших, умовно кажучи, дорожчих, хоча й не настільки масово споживаних видів продукції, а саме – булочних і кондитерських виробів. На щастя, нам це вдалося, ми перечекали найсутужніші для нас місяці (липень – серпень), не підвищуючи цін на хліб – щоденний продукт споживання всього населення, у тому числі, й найменш забезпеченої частини громадян. Хоча й далось нам це економічно ой як нелегко!

Звичайно, завжди існує можливість зменшити так звані непрямі витрати, пов'язані з діяльністю і розвитком підприємства, і тим самим спробувати перекрити відсутній прибуток. Проте ми прекрасно знаємо, до цього це веде в остаточному підсумку – є тому наочні приклади й у самому Слов'янську! Якщо в підприємства немає прибутку, який би постійно вкладався в саме виробництво, його відновлення і подальший розвиток, якщо воно нерентабельне, потрібно відразу ж забути і про майбутнє самого підприємства, і про задоволення нагальних потреб споживача. Ну і, звичайно ж, не може бути і мови, ні з моральної, ні з юридичної точки зору, про вирішення проблем собівартості та відпускнуої ціни за рахунок зниження якості продукції!

Але існує й ще один нюанс, на який я б хотіла звернути увагу саме сьогодні. Власне, він не пов'язаний із кризою як такою, але саме остання стала каталізатором давно існуючої проблеми. Оскільки ми зіткнулися з ситуацією, коли рентабельність (а точніше – нерентабельність) масових сортів хліба нам довелося компенсувати за рахунок булочних і кондитерських виробів, то дехто звернув увагу на виборчий (і тому необ'єктивний) порівняльний аналіз відпускнух цін саме за цими видами продукції. Сьогодні чимало приватних підприємств, що випускають винятково булочні та кондитерські вироби, «не зв'язуючись» при цьому з не таким уже й прибутковим хлібом масових сортів. Дані підприємства,

сплативши одного разу вельми незначну, з будь-якої точки зору, суму за патент приватного підприємства, надалі вже не сплачують податків та зборів, які вносить регулярно до державної скарбниці та місцевого бюджету таке підприємство, як наше. Відтак, ми маємо розуміти, що їхня продукція і споживачеві, і державі обходиться, насправді, значно дорожче за нашу – за рахунок тих несплачених податків (на законній, здавалося б, підставі – ми ведемо зараз мову тільки про це!). Не говорячи вже про те, що хтось повинен-таки займатися не тільки достатньо рентабельними кондитерськими та булочними виробами, а ще й масовими і відносно недорогими сортами хліба для широкого споживацького загалу.

Треба також згадати і про те, що головні компоненти для виробництва хліба – такі, як борошно, олія, цукор, дріжджі – й без недавньої продовольчої кризи аж ніяк не дешевшають. Це стосується й електроенергії, розцінки на яку з 1 серпня нинішнього року піднялися для нас на 13 відсотків. А ще ж існують витрати й на інші виробничі потреби, заробітню платню тощо.

- І все ж , на сьогодні, – підсумовує голова правління ВАТ «Хліб» Н.В.Скиданова, – наше підприємство має стабільну ціну на основні сорти хліба: 1 сорт 700 грамів – 1,05 грн., 1 сорт 400 грамів – 0,6 грн., «Бородинський» 300 грамів – 0,55 грн. і 500 грамів – 0,9 грн. Подорожчання на ці сорти хліба не входить у наші плани і не передбачається найближчим часом. Як би там не було, а наше основне завдання – забезпечити споживача хлібом (а це Словянськ, Святогірськ і частина Словянського району) належної якості та за доступної ціни, і саме це завжди буде для нас на першому місці. Але і споживач має при цьому розуміти: щоб ми могли виконати це, головне для нас завдання, підприємство повинно бути рентабельним, але не за рахунок безбожного і необґрунтованого підвищення цін на масові сорти хліба!

Розповідаючи читачам про ВАТ «Хліб» і шляхи подолання цим підприємством підвищення цін на сировину для виробництва власної продукції, необхідно додати ще кілька слів про поточний стан справ на комбінаті. Так, зокрема, тут працює колектив з 350 співробітників, і середня заробітна плата по комбінату – 402 гривні, що, погодьтеся, для провінції доволі-таки пристойно. На підприємстві триває поточний ремонт даху виробничих приміщень, а для цього потрібні металоконструкції, будівельні і покрівельні матеріали для площі, більшої, аніж площа спортивної арени! У середині літа на ВАТ «Хліб» відбувся виїзний семінар Словянського міськвиконкому – як на підприємстві, чия діяльність є однією з найуспішніших у місті.

Н.В.Скиданова є також, окрім іншого, президентом ФК «Словхліб» – переможця чемпіонату області з футболу серед аматорських колективів 2001 і 2002 сезонів, а ВАТ «Хліб» небезпідставно вважається одним з найвідоміших меценатів дитячих і медичних установ міста (коли дозволяє прибуток). Наприкінці липня Н.В.Скиданова і колектив ВАТ «Хліб» були визнані гідними нагород «Хрест пошани» та Диплома «За духовне

відродження» Українського фонду науково-економічного і юридичного співробітництва.

Звичайно, потрібно врахувати, що події, котрі відбулися недавно, вносять певні корективи і в економічну, і в суспільну діяльність ВАТ «Хліб» та особисто Наталії Скиданової. Але ж недарма сама Наталія Володимирівна має репутацію серед людей, які знають її особисто, людини непоступливої, але при цьому принципової та щирої, котра має тверді світоглядні та життєві позиції і, що є далеко не останнім не тільки в наш час, вміє їх відстоювати, навіть якщо це буває комусь і не до вподоби... А це вже одне саме по собі може слугувати і достатньою підставою, і гарантією рентабельності ВАТ «Хліб», головою правління якого і є Н.В.Скиданова.

Олександр Романько.

Член Національної Спілки журналістів України

Газ. «Донеччина». – 2003 р.

/Газ. «Молодь України» (Київ). – 28 жовтня 2003 р., стор. 2.

(У співавторстві з Наталією Зоц).

ПОМАРАНЧЕВИЙ МАЙДАН – 2004

21.12.2004 р.

Замість передмови

...Під час виступів на Майдані в ході Помаранчевої революції популярність її лідерів Віктора Ющенка, а також Юлії Тимошенко (скандування багатотисячного зібрання «Юля! Юля!» – це, скажу я вам, вельми зворушливо і навіть пікантно) зашкалювала вище всіх розумних меж. І хоча в цілому це виглядало цілком здорово і природно, у людини, яка звикла мислити критично й іронічно водночас (тобто, по-філософськи) так само природно закрадалася думка: «А чи не створюємо ми собі кумирів? Чи не перебираємо ми у своєму запалі і натхненні? Зрештою, чи не заважким виявиться по часі тягар такої довіри і відданості їм наших кумирів і вождів («вождь», до речі, німецькою буде «фюрер» – це для тих, хто в школі вивчав англійську чи французьку мови).

Події цих днів, ще в переддень остаточного акту виборів (в результаті яких, до речі, на київських пагорбах вже ніхто не сумнівався) отримали належного аналізу на сторінках мало не кожного з видань, працівники якого бодай трохи поважають себе (причому, незалежно від спрямування та профілю конкретного ЗМІ – від тваринницьких чи пенсійних!). Врешті решт, постійні нагадування про альтернативи контрреволюції, консенсусу, диктатури, – з відповідними паралелями до Великої французької революції чи то Англії за керування Бромвелем – тобто, всього того, що може чекати на нас після виборів у виконанні наших же кумирів (від пекла до раю), чесне слово, аж набило оскомину! Між тим, аналіз явищу та оцінку подіям давати таки треба, як би там не було, але робити це треба зважено, спокійно і серйозно, тобто, знову ж таки, по-філософськи (критично й з часткою іронії), бо ж хіба не пам'ятаєте, яку характеристику дав Жан Поль Сартр журналістській праці? Хіба ні? Тоді нагадаю: «Журналістський матеріал – це

щось розжоване й заслинявлине, але так і не дожоване...». Отож доцільніше дивитися на події такого масштабу з точки зору соціолога чи політолога, соціального психолога чи того ж таки філософа. Говорю вам це і як журналіст, і як філософ водночас... Велике можна оцінити тільки з великої відстані, все ж таки – Революція!

ЧАСТИНА І. В УКРАЇНСЬКОМУ ДОМІ

Розділ І. Киянка Лариса – психолог і просто мила пані

«...Лягти і вбити цю ніч»

Віктор Цой.

...Хвилини натхнення та запаху, духовного підйому та злету думок й почуттів згаювати не можна, бо, можливо, це навіть гріх. Так само й стосовно визначних подій в житті твоєї держави, твого народу, твоєї нації – навіть якщо тобі ніхто й не нарікне за це, сам будеш картатися за сонливість чи байдужість і повторюватимеш рядки зі старого радянського вірша: «Революціє! Революціє! Я тоді не робив тебе!..».

Відтак і той час, який мені випало провести в Українському Домі серед революціонерів (здебільшого з Галичини – бо саме вони «захоплювали» Дім у перші дні революції) я намагався використати максимально, в тому числі й за рахунок сну.

Табличку-вказівник з написом «Психолог» я сприйняв зацікавлено спочатку саме як журналіст: а й справді, що думає з приводу цього «бедламу» саме психолог, яка атмосфера з його професійної точки зору панує в Домі, які, можливо, проблеми виникають у людей з психікою в години такої емоційної напруги, зрештою, – хто він за психологічним типажем, революціонер Помаранчевої революції?..

Проте, як можете відмітити й самі, всі ці питання настільки складні, що в ході спілкування з Ларисою (так було звати мою нову знайому – психолога) довелося поволі втілюватися з журналіста у філософа, а частково і моїй співрозмовниці – з соціального психолога в соціального філософа. Тобто, обом нам, роблячи спільну спробу дати якомога глибшу і всеохоплюючу оцінку подіям і людям, доводилося підійматися на все вищий і вищий ступінь узагальнення, не перестаючи при цьому й самим залишатися учасниками цих подій – громадянами, українцями, «помаранчевими», революціонерами. Бо ж і були ми з нею в цей момент саме в цьому місці в першу чергу як небайдужі, і вже тільки опісля – як фахівці. В ході Революції кожен робив те, що вмів і привносив до неї те, на що здатен...

...Гадаю, Лариса вже мала б вибитися з сил, оскільки вона намагалася водночас і працювати на своєму робочому місці, і брати найактивнішу участь в доленосних для країни подіях. Все ж таки інколи, гадаю, вона таки спала, – бо всі люди потребують сну і їжі. А ще – щирості і любові, поваги і гідності, свободи і права вибору і, можливо, ці речі набагато важливіші за сон та їжу, бо саме вони й роблять з нас людей, виділяють з тваринного світу та когорти двоногих і прямо ходячих рабів...

...Лариса – мила й симпатична жіночка. Ми з нею десь одного віку і, можливо, одних уподобань. На жаль, з'ясувати цього не вдалося – не стільки за браком часу, як за недоречності ситуації. Знаєте, це як в буремні роки громадянської війни 1917 – 20 років – в годину таких переломних подій не до «буржуазних сентиментів», хоча в наметовому містечку, кажуть, й було зареєстровано до десятка офіційних шлюбів. (Уявляю, скільки їх було «неофіційних», а «одноразових». – так й поготів!). Один знайомий лікар пропонував видавати безкоштовно революціонерам не тільки медикаменти, а й контрацептиви. Між тим, ніщо не заважає мені віднайти Ларису в Києві вже тепер – за більш спокійних і більш сприятливих для «буржуазних сентиментів» часів...

(На жаль, спогади-роздуми на цьому перериваються, і далі не були продовжені. Відчувається, що автор вдається у деталі, підходить до питання з філософської, й особливо психологічної точки зору, разом з тим перед читачем потроху починають розвиватися реальні події, будні тих революційних подій в Українському Домі, у Києві загалом... Тому є підстави думати, що попереду перед автором, а, значить, і перед читачем предстало б ще багато сцен та психолого-філософських роздумів про ті незабутні події, про тих людей, з якими доля звела хлопця з Донеччини. Недарма ж він розпочав нумерацію своїх спогадів – Розділ I...

Про що думала, про що мріяла тодішня молодь у роки Помаранчевої революції? Знову розчаровано повторюся для себе й для читача – продовження цієї розповіді-спогадів немає. А нам би були цікавими й прості факти – навіть сухі, короткі, якщо авторові вже не вистачало часу, щоб «дати якомога глибшу і всеохоплюючу оцінку подіям і людям». Не судилося... Скоріше всього, передавати пережити сухими фактами автор не захотів, а на більш детальні розповіді часу не знайшов.

Дещо з тих подій відгукнулося у віршах Олександра, але саме на цю тематику їх – обмаль. – Прим. укладача – В.Ром.).

«Я СЧАСТЛИВ, ЧТО СУДЬБА ПРИВЕЛА МЕНЯ В СЛАВЯНСК...»

(К 60-летию доцента СГПУ В.И.Романько)

20 января исполняется 60 лет со дня рождения доцента Славянского государственного педагогического университета Валерия Ивановича Романько. Кроме преподавательской деятельности Валерий Иванович проводит большую общественную и творческую работу: он член Национальных союзов писателей, журналистов, краеведов Украины, является председателем Донецкой областной краеведческой организации, редактором вузовской газеты «Педагог» в педуниверситете, отличник образования Украины. Накануне юбилея наш корреспондент встретился с В.И.Романько и взял у него интервью.

- Уважаемый Валерий Иванович! Вас хорошо знают не только в нашем городе, но по всей Донецкой области и даже за её пределами. Как удаётся справляться с обязанностями преподавателя (слышали о Вас положительные отзывы от студентов, от Ваших коллег как о

высококвалифицированном и творческом специалисте), быть активным краеведом, писателем, журналистом? И семье, конечно, нужно уделять внимание.

- Действительно, забот хватает. Но, знаете, все предыдущие трудовые годы прошли вот в таком напряжённом трудовом ритме. Первые 12 лет трудовой деятельности проработал учителем в сельской школе села Новотроицкое Красноармейского района нашей области, из них половина – директором этой школы. А работа учителя, а тем более руководителя требует собранности, ответственности, дисциплинированности, пунктуальности, хороших знаний своего предмета, необходимо быть хорошим педагогом и психологом – ведь работаешь с людьми. Это если к своей работе относиться с любовью, зная, что это твоё любимое дело. И я счастлив, что нашел «сродный труд» (согласно учению Г.С.Сковороды), по есть любимый, по душе.

И вот уже 25 лет в Славянском педуниверситете на преподавательской должности. И тут требовательности с себя не снимаю: ведь преподавателю надо быть примером для студентов. Считаю, что за какую бы работу ты ни взялся, надо её выполнять качественно и вовремя. Да и на учителей своих мне везло: требовательные, мастера своего дела – в Гродовской школе учительница истории О.М.Ватуля, директор школы в с. Новотроицкое П.Г.Буряк, руководитель кандидатской диссертации в Киеве, академик А.Р.Мазуркевич, мой наставник в Славянском педуниверситете профессор О.Е.Ольшанский... Стараюсь их не подвести.

- Так получается, что в этом году у Вас ещё один юбилей – 25 лет как Вы в Славянском педуниверситете.

- Получается, что так. Приехал я сюда в 1987 году по приглашению названного уже выше Олега Ефимовича Ольшанского и в те годы заведующего кафедрой русского языка и литературы Владимира Андреевича Глущенко. Успешно прошёл конкурс, позже защитил кандидатскую диссертацию, над которой работал ещё будучи учителем. И активно включился в преподавательскую и общественную деятельность.

- Интересно узнать, чем для Вас является город Славянск, какое место он занял в Вашей жизни?

- Что я знал о Славянске, будучи школьником, а потом учителем сельской школы? Что это город керамиков, соледобытчиков, здесь изготавливали карандаши... А ещё меня интриговало то, что на этих землях происходила битва Игоря с половцами, воспетая позже в «Слове о полку Игореве», что здесь родился поэт Михаил Петренко, автор известной песни «Дивлюсь я на небо...». И я счастлив, что судьба привела меня в этот древний и прекрасный город. В первые месяцы проживания здесь начал знакомиться с историей Славянщины: посетил городской краеведческий музей, а потом поехал в Славяногорскую среднюю школу, где встретился с педагогом-краеведом И.Н.Овчаренко, осмотрел школьный музей «Литературный Донбасс».

Рад, что за эти годы кое-что и сам лично сделал для Славянска: установил факты пребывания в нашем городе поэта В.Н. Сосюры – в результате вышла моя книга «Володимир Сосюра у Словянську», а на здании корпуса педуниверситета по улице Ленина, 12 поэту открыта мемориальная доска; стал редактором первого в Славянске историко-краеведческого альманаха «Відродження»; был инициатором создания в вузе и в городе в 1991 году краеведческой организации и длительное время её возглавлял...

- Нам известно, что Вы являетесь участником многих городских мероприятий: конференций и вечеров, конкурсов и встреч со школьниками и учителями в ряде школ, в педуниверситете, в Центральной городской библиотеке, в краеведческом музее; уже восемь лет подряд бессменный член жюри литературного конкурса «Місто моє...». Как руководитель областной краеведческой организации Вы с группой краеведов выступили с предложением 2012 год считать годом поэта-земляка Михаила Петренко... О Вас отзываются как о специалисте, который всё знает о Славянске литературном...

- Спасибо, что помнят о моих добрых делах. Добавлю, что в прошлом году я действительно завершил работу над книгой «Словянськ літературний: перша половина XIX – початок XXI століття». Прошло уже три презентации, небольшой тираж книги мгновенно разошёлся, и сегодня ко мне обращаются студенты и учителя городских школ, библиотекари с просьбой приобрести эту книгу. Необходим дополнительный тираж, а на это нужны деньги. Первый выпуск осуществлен на свои средства.

- У Вас уже больше 20-и книг. Какая из них наиболее Вам дорога?

- Трудно ответить на этот вопрос. Ведь каждой книге отданы месяцы, а то и годы, и каждая из них дорога, как родное дитя.; всё же могу выделить те, которые особенно востребованы учителями и студентами: «Литература родного края» (1995), разработки уроков «Література донецького краю» (1996), а также изданные в 2011 году «Словянськ літературний...» и «Незабутній Володимир Сосюра».

Особо хотел бы сказать о книге, которую посвятил моему родному селу Журавка, что в Красноармейском районе, где я родился: «Село Журавка на Донеччині: історія, люди, події». (2008).

- Разрешите поздравить Вас с юбилеем. Здоровья Вам, творческого вдохновения. Пусть сбываются все Ваши мечты.

- Благодарю.

Александр Романько.

//Славянская правда. – 2012. - № 3 (67). – 19 января. – С.16.

ИСКРЕННОСТЬ ДЕТСКОГО ВЗГЛЯДА

«Природа глазами детей» – именно такая выставка детских фоторабот экспонируется в эти дни в Славянском краеведческом музее. Воистину, «станьте как дети» и мир вокруг вас преобразится, предстанет непосредственным и чистым. Природу мы любим все, но так приятно, что именно среди юного поколения есть и такие из нас, кто

умеет эту красоту передать и выразить. А это в данном случае 147 художественных фоторабот 73-х участников из 15-ти учебных заведений Славянска и Святогорска. Шикарная, поверьте, выставка будет работать до начала февраля.

В день Старого Нового года в экспозиционном зале музея подводились итоги первого (и, наверняка, не последнего) конкурса детских фоторабот на тему окружающей природной среды. Идеальный вдохновитель самого конкурса – это старший научный сотрудник Славянского краеведческого музея Александр Михайлович Гаевой. Также на подведении итогов были люди, представляющие организации, которые непосредственно помогли в подведении конкурса и, что совсем немаловажно, обеспечили «призовой фонд» для победителей и номинантов. Славянский городской совет представляли Лариса Владимировна Соловей (начальник отдела экологии и природных ресурсов), Оксана Владимировна Гусейнова (отдел культуры), Ирина Михайлова Рябова (отдел образования). Отдельные призы вручили в своих номинациях и Северско-Донецкое бассейновое управление водных ресурсов (в лице начальника управления Виктора Егоровича Антоненко), а также представители ландшафтного парка «Святые Горы».

(Кстати, очень приятно, что среди различных призов, приятных и полезных, вручались и такие солидные издания, как «101 найцікавіший музей» и атлас «Донбасс заповідний»).

Не забыты были и организаторы конкурса. Л.В.Соловей вручила грамоту городского совета и огласила благодарность коллективу Славянского краеведческого музея за пропаганду защиты природной среды, профессионализм, лидерство и инициативу. А В.Е.Антоненко, в свою очередь, от имени бассейнового управления отметил призами старшего научного сотрудника музея А.М.Гаевого, а также руководителя туристического клуба «Тор» Центра детского и юношеского творчества Валентину Рогову – за активное вовлечение молодёжи в делозащиты водной среды, привитие молодым любви к родному краю.

Но все же главные участники события – это сами конкурсанты (маленькие и не очень, с родителями и без). Именно они услышали в свой адрес самые тёплые слова: об искренности, об эстетическом чутье, о любви к природе (и теперь, надеемся, уже никогда не сломанном деревце из хулиганских соображений) и, конечно же, о профессиональных перспективах молодых дарований в любимом уже для них деле. Председатель компетентного жюри, признанный фотохудожник из Краматорска Петр Чередниченко (а кроме него в жюри были не менее маститые художники из Славянска Фарид Сейфулин, Василий Гнатюк, Роланд Рухадзе), в частности, отметил, что талантливые дети внутренним чутьём угадывают всё то, чем со временем овладеют и на профессиональном уровне – общая композиция, схватывание главной детали, передача настроения. И именно последнее выделяли все выступающие взрослые как главное в детских фотоработах. На вопрос: «Если я попаду туда, в кадр, как мне будет там – красиво,

комфортно, легко?» – в отношении наших 147-ми выставленных работ можно правдиво ответить: «Именно, именно так!».

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2012. - № 3 (67). – 19 января. – С.18.

«НЕ УМОМ, ТАК КАТАНЬЕМ, НЕ ЗАКОНОМ, ТАК ИЗМОРОМ»

Именно так, перефразировав народную поговорку, характеризует *Юрий Михайлович Шевченко, председатель Прелестнянского сельского совета*, ситуацию и отношение к себе со стороны Славянского районного совета. Председатель, можно сказать, необычный и особенный, поскольку именно вокруг его персоны закрутилась история, отображающая целый ряд проблем, скопившихся в самом Славянском районе.

В своё время мы писали о Ю.М.Шевченко как об одном из наиболее добросовестных сельских голов, который живет проблемами своих избирателей, своих земляков.

Актуальный во всех отношениях вопрос на злобу дня: кто и что мешает сегодня сельскому голове Прелестного добросовестно и продуктивно выполнять свои функции председателя сельского совета, почему уже девять месяцев жители сельского совета взбудоражены и не знают покоя?

Наш материал в марте 2001 г. под названием «Буду землю грызть, но наше село станет лучшим в Украине» был, кроме прочего, связан с не самым приятным (и даже нелицеприятным) событием в жизни района. Речь шла о том, что сельского голову обвинили «во всех смертных» и, скажем прямо, попросили. И обвинили тогда Шевченко, в частности, в неисполнении делегированных ему полномочий.

Что примечательно, депутаты Прелестнянского сельского совета приняли решение № 6/3-43 от 24.03.2011 о долгосрочном прекращении полномочий своего головы на внеочередной сессии, которая состоялась в отсутствие самого Шевченко, пребывающего на тот момент на больничном. Более того, не было ни установлено, ни указано, какие именно нормы Конституции либо какие конкретно Законы Украины были нарушены Ю.М.Шевченко при исполнении им служебных обязанностей председателя.

То есть решение фактически принималось незаконно. И это при том, что на вопрос самих депутатов сельсовета: «А правомочны ли мы таким образом снимать голову совета?» – юрист райгосадминистрации заверил спрашивающих в правильности и законности действий.

Непосредственно же ситуация тогда складывалась следующим образом. Из слов Ю.М.Шевченко корреспонденту «СП» в марте прошлого года:

«...Школьный автобус, уголь детям войны, зарплаты – всё это стало возможным только после того, как я ездил добиваться этого в Киев. Сейчас районные власти за это мне мстят, хотят убрать меня и хозяйничать на своё усмотрение». Дальнейшие действия представителей районной власти, по словам Ю.Шевченко, совершались по следующей схеме: собирали депутатов сельского совета небольшими группами, «убедительно просили» созвать досрочную сессию и принять необходимое для района решение. Заодно и

подробно объяснили депутатам, что, если те «не внемлют» просьбам района, им будут гарантированы «неприятности». Решение, как мы теперь знаем, было соответствующим...

...И это, заметьте, в то время, когда более половины избирателей, пришедших на выборы в октябре 2010 года, отдали свои голоса повторно за Юрия Шевченко, выбрав его на место председателя сельского совета на второй срок подряд!

День сегодняшний: Шевченко – председатель совета

Вернёмся теперь уже к ситуации сегодняшней.

Как видим, ещё тогда Юрий Шевченко публично предупредил своих оппонентов о том, что так он этого не оставит. (Да и дело ведь не только и не столько в самом Шевченко, сколько в законности и порядке – в селе, районе, области).

Девять месяцев мытарств и борьбы за свои права и права своих избирателей наконец-то увенчались успехом. Постановлением Славянского горрайонного суда от 23 декабря 2011 года (дело № 2-а-20732-2011, председательствующий судья – В.Р.Гладун) решение 3 внеочередной сессии Прелестнянского сельского совета Славянского района Донецкой области VI созыва № 6/3-43 от 24 марта 2011 года «О досрочном прекращении полномочий сельского головы» Шевченко Юрия Михайловича признано противоправным и подлежащим отмене. Ю.М.Шевченко должен быть восстановлен в должности, а Прелестнянский сельский совет компенсировать Шевченко Ю.М. средний заработок за время вынужденного прогула.

Что же происходит сейчас относительно восстановления Юрия Михайловича Шевченко в должности? Какова роль участников событий в происходящем ныне? События, а также их возможные последствия излагает адвокат Славянской юридической консультации Александр Алексеевич Бутко:

- Постановление об открытии исполнительного производства, с требованием добровольного исполнения постановления суда в части восстановления на работе Шевченко Ю.М. и немедленного взыскания среднего заработка за время вынужденного прогула за один месяц, 29.12.2011 года были вручены под роспись исполняющей обязанности председателя Прелестнянского сельского совета Сыроватке С.Н., с требованием сообщить об их исполнении в течение 5 дней. При этом и.о. Прелестнянского сельского головы Сыроватка С.Н. до сегодняшнего дня постановление суда не исполнила и соответствующего распоряжения о восстановлении Шевченко Ю.М. в должности председателя Прелестнянского сельского совета не издала.

Таким образом, имея на руках постановление о восстановлении на работе в должности председателя сельского совета, которое подлежит немедленному исполнению, Шевченко Ю.М. с 23.12.2011 года по сегодняшний день юридически на работе не восстановлен, а постановление суда, исполнение которого согласно действующему законодательству

является обязательным и немедленным в части восстановления на работе, не исполнено.

Видя такое «необязательное» к себе и решению суда отношение со стороны и.о. головы С.Н.Сироватки, Юрий Шевченко обратился в суд с соответствующим заявлением. Суд, в свою очередь, 16 января обязал Прелестнянский сельский совет предоставить отчёт об исполнении постановления суда. В дальнейшем суд может установить новый срок предоставления отчёта, а также наложить на виновное должностное лицо, ответственное за исполнение постановления, вполне солидный штраф – от 100 до 300 минимальных зарплат. А это на сегодняшний день ни много ни мало от 107300 грн. до 321900 грн., половина из которой взыскивается в пользу истца, а другая половина – в государственный бюджет Украины.

...И в данном вопросе Верховная Рада не дремлет

Насколько Славянский район уникален, обязательно поговорим в другой раз. А вот что касательно нашего сегодняшнего вопроса, то, видимо, наш случай не единственный прецедент в Украине, связанный с незаконным вмешательством в деятельность представительских органов власти (в деятельность местных советов) со стороны как вышестоящих советов, так и представителей исполнительных органов местной власти. И прежде всего – в вопросах принятия решений о досрочном прекращении полномочий глав местных советов.

Именно об этом говорится в предупреждении Комитета Верховной Рады Украины по вопросам государственного строительства и местного самоуправления, обращенного к главам областных госадминистраций и советов, а также, соответственно главам городских и районных советов и администраций.

Исходя из наметившейся негативной практики и руководствуясь нормами Закона Украины «О местном самоуправлении в Украине», Законе «О комитетах Верховной Рады Украины», Комитет отмечает, что в дальнейшем при осуществлении контрольной функции будет более тщательно изучаться каждый отдельный случай досрочного прекращения полномочий сельского, поселкового, городского головы по решению соответствующего местного совета, а также основания, по которым совет прекратил полномочия головы.

В нашем случае до Комитета Верховной Рады пока ещё дело не дошло. Неужели будет необходимо и это? Не легче ли выполнить решение суда, тем самым избавив от ненужной нервотрепки всех жителей и избирателей Прелестнянского сельского совета, депутатов данного совета, а руководство района от ответственности перед законом?

«Когда амбиции – выше закона»

А что же происходит в реальной повседневной жизни?

Начался новый год, и остро стоящий вопрос о принятии годового бюджета был вынесен на сессию. Но на назначенной десятой внеочередной сессии сельского совета и.о. председателя Сыроватка С.Н. вместо объявления депутатам постановления Славянского горрайонного суда о легитимности

полномочий Юрия Михайловича попросту самоустранилась, проигнорировав выполнение. Также и остальных требований постановления. В силу сложившихся обстоятельств Ю.М.Шевченко вынужден был лично доводить до сведения депутатов решение постановления суда, а также содержание исполнительного листа о восстановлении его в должности уже в принудительном порядке.

На замечание некоторых депутатов сельского совета относительно того, а что же, мол, думает (может, советует?) по этому вопросу районный совет, Шевченко зачитал и письмо от самого районного совета, в котором четко говорится, что для выполнения данного судебного решения необходимо обращаться именно в Прелестнянский сельский совет.

(А ведь при этом не забываем, чьи инициативные действия вообще привели к данной ситуации!..).

Круг, можно сказать, замкнулся: село спрашивает у района, тот отправляет назад – к полномочиям сельского совета. Можно бегать по кругу и дальше?

А пока районное начальство размышляет, Юрий Михайлович проводит вполне рабочие заседания исполкома – по, пусть и обыденным, но вполне актуальным вопросам: график работы магазинов, выдача ордеров, график приёма избирателей головой и секретарём, прочее.

Жизнь, как видим, идёт своим чередом, и работа кипит. Только тот вопрос остается: так кто есть кто в этом селе и этом сельсовете? На каком основании не выполняется решение горрайонного суда и Ю.М.Шевченко не восстанавливают в должности Прелестнянского головы?

Согласитесь, ведь не по своей же частной инициативе и.о. сельского головы С.Н.Сыроватка не исполняет решение суда, вызывая тем самым огонь исключительно на себя, рискуя понести за это ответственность! Тогда вполне логичный вопрос: по чьей инициативе (просьбе, приказу) она это делает и неужели эти указания (если таковые имеются) столь устрашающи?

...В данной ситуации считаем не лишним спросить Юрия Шевченко: в чем он видит выход из ситуации и какой бы исход его удовлетворил?

- Признаюсь честно, я устал от этой волокиты, от выяснений отношений и от доказывания своей правоты. В то же время я не могу бросить все и наплевать, безответственно отнестись к доверию своих односельчан, возлагавших на меня надежды. Я уверен в своей правоте и хочу трудиться с пользой для моих земляков. Хочу, чтобы их жизнь улучшилась, чтобы счастливы были наши дети, а наши села были бы самими лучшими. И отступать я не намерен! Может, хватит уже нашим районным руководителям решать вопросы любыми путями?! Ведь по их делам народ судит о власти в целом. Лично я никогда не ставил свои амбиции выше интересов громады и считаю, что нас и выбирают именно для того, чтобы решать проблемы и нужды народа, а не вести междоусобные войны. Надеюсь, что здравый смысл и справедливость восторжествуют.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2012. - № 4 (68). – 26 января. – С.5.

ДОЛЖНЫ ЛИ МЫ ПЛАТИТЬ ЗА ХРАНЕНИЕ ТЕЛ?

...Да в том-то и дело, что в обычном и простонародном понимании значения слова «морг», т.е. здания и учреждения одновременно, у нас нет. Есть рабочее помещение под таким названием в здании Славянского отделения Донецкого областного бюро судебно-медицинской экспертизы. И храниться там могут только те трупы (тела), которые находятся на экспертизе (судебно-медицинской, конечно!), то есть такие, в отношении которых есть подозрения на насильственную смерть. Все, точка!

В чем проблемное место такого положения вещей и такой ситуации?

Зачастую так случается, что жителям города необходимо на какое-то время (буквально на несколько дней) сохранить в нормальном состоянии тело усопшего. (Усопшего вполне естественной смертью и без каких-либо подозрений на насильственную). Мало ли, издалека добираются родственники на похороны или же попросту лето жаркое, а в однокомнатной квартире и душно, и негде... Куда обращаются в такой ситуации люди? Правильно – в морг. На самом же деле они обращаются в местное отделение областной судебно-медицинской экспертизы. Но оно, отделение, существует совсем для других целей – собственно, для экспертизы как таковой, для содействия и оказания помощи судебно-следственным органам.

Таким образом, получается, что хранить тела (трупы), не подпадающие под подозрение насильственной смерти, негде. И в то же время при большом желании в помещении морга, который используется для экспертизы, это возможно. Другое дело, официально или подпольно, платно, бесплатно или за умеренную законную плату...

Ситуация вырисовывалась такая: для жителей – сложная, для понимания – прозрачная. После того, как полтора года назад открылось новое здание морга, судмедэкспертиза стала его единственным хозяином. Городу своих обычных мертвецов, умерших естественной смертью, хранить стало негде. Люди вынуждены бить поклоны и упрашивать работников морга (отделения бюро судмедэкспертизы) принять на хранение тела их близких, которых они не могут похоронить прямо сейчас и сегодня. Людям просто больше идти с такой проблемой некуда. Не хранить же покойника, скажем, пять дней на балконе или в квартире? Понятно, что тела у них принимают и, конечно же, за плату – бесплатного у нас уже ничего не осталось, даже если что-то и было. Сколько это стоит? Спросите в морге, потому что с нами об этом говорить не захотели, а вам, как тому, кто реально будет платить, скажут.

По данным, которыми располагаем мы, – со слов хоронивших недавно своих и близких, и забиравших тела из морга – хранение стоит порядка трехсот гривень за сутки, и столько же – за одевание, туалет и макияж трупа, сделанные особо тщательно...

Славянск находится в таком положении и имеет такую проблему, конечно же, не единственный в стране. Очень остро она стоит во всех регионах Украины без исключения. Другое дело, что тема платных неофициальных услуг в моргах тщательно затирается, замалчивается и при

этом никак не решается. Славянск же оказался на передовой, потому что здесь первыми серьёзно подняли этот вопрос.

Конечно же, ситуацию нужно решать в принципе и по существу. Логичнее всего действительно легализовать услуги моргов, находящихся в подчинении отделов бюро судебно-медицинской экспертизы. Других моргов попросту не существует. Но этот вопрос не может быть решен силами отдельно взятого городского совета, а должен решаться на уровне Верховной Рады и Министерства здравоохранения. Хотя это никоим образом не снимает ответственности с тех, кто оказывает такие услуги сегодня и неофициально...

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 5 (69), 2 февраля 2012 г., стр. 5.

О НАШИХ ГЕРОЯХ ЖЕЛЕЗНОЙ ДОРОГИ...

Городской клуб семейного досуга «Словянські вечорниці» провел своё очередное заседание уже по сложившейся традиции в последнюю пятницу месяца, 27 января в читальном зале Центральной городской библиотеки. Тема прошедшего заседания – «Герои магистрали». Ни для кого ведь не секрет, что Славянск можно назвать, с полным на то правом, городом железнодорожников. И в этот день в зале были люди в железнодорожной форме – ветераны-путейцы, студенты Славянского техникума железнодорожного транспорта.

Обширный доклад о легендарном стахановце машинисте Петре Федоровиче Кривоносе сделал научный сотрудник Славянского краеведческого музея В.И.Ступко. Ведь именно в нашем локомотивном депо работал П. Ф. Кривонос, когда 1 июля 1935 года на паровозе «Эу-684-37» провел грузовой состав на участке «Славянск – Лозовая» с удвоенной рекордной скоростью.

Содержательно и при этом тепло выступил начальник Славянского локомотивного депо Виктор Николаевич Кудрявцев: выразил уверенность в перспективах развития депо, упомянул о прошедшей накануне аттестации депо Укрзализныцею, поздравил ветеранов и призвал поддержать молодёжь в её трудовых начинаниях. Поделился также начальник депо планами высадить в ж/д микрорайоне липовую аллею, пригласив по весне на это мероприятие всех присутствующих.

В свою очередь, руководитель клуба семейного досуга «Словянські вечорниці» Василий Александрович Чернобровый выдвинул идею выступить инициаторами установления памятника железнодорожникам-героям Великой Отечественной войны на месте памятника Свердлову (а когда-то давно там стоял памятник вообще Александру III !)

Особый колорит всему вечеру придало выступление ветерана железной дороги, потомственного путейца, а ныне преподавателя профессионального лицея имени П.Кривоноса, Геннадия Павловича Агатьева. Ведь этот человек лично знал П.Ф.Кривоноса, принимал у него символическую трудовую эстафету в 1971 году (*помещено фото*).

Закончилось заседание клуба, как и в целом прошло, в теплой атмосфере – завершили его небольшим концертом студенты техникума железнодорожного транспорта.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 5 (69), 2 февраля 2012 г., стр. 19.

КУДУ ДЕВАТЬСЯ БЕЗДОМНЫМ ИЗ РАЙОНА? СПАСЕНИЕ – ГОРОД...

...И всё-таки мы не обозлились, а в чём-то даже становимся добрее. На территории бывшего медвытрезвителя, по переулку Лермонтова, 30, ныне функционирует чистенькая, уютная гостиница (можно – общежитие) на 33 койко-места. И в эти дни все места заняты. Это коммунальное учреждение Центр учёта бездомных граждан и Дом ночного пребывания при нем. Работают эти учреждения на городские средства и благодаря круглогодичной программе «Бездомный», разработанной и принятой Славянским горисполкомом. Неоценимую помощь оказывают также религиозные организации города, простые жители Славянска, помогающие нуждающимся, в частности, одеждой и питанием.

В данный момент Центр действует по графику мероприятий, утвержденному решением горисполкома № 772 от 16.11.2011 г. об утверждении мероприятий на осеннее-зимний период 2011-2012 гг. о социальной защите бездомных лиц.

- Мы сотрудничаем со всеми организациями, которые хоть в чём-то могут нам помочь, – говорит заведующая Центром Алла Ивановна Шарапова. – Помимо религиозных организаций города это ещё и УЖКХ, квартальные, участковые, линейный отдел милиции, руководство ж/д вокзала, лечебные учреждения города. Особо хочу поблагодарить руководителей микрорайонов города, которые организовали среди жителей своих районов наиболее активный сбор зимней одежды для нуждающихся. Это Павел Игнатьевич Маслаков – руководитель м-на Восточный, Любовь Борисовна Ушкало – мкр-н Славкурорт, Ольга Юрьевна Карпенко – мкр-н «Центр-2».

Благодаря усилиям управления труда и социальной защиты населения, а также религиозных общин города, с 1 декабря 2011 года по 1 февраля нынешнего года в Центре роздано 1468 бесплатных обедов (каждый день питается 45-50 человек бездомных и малоимущих). А ведь это, согласитесь, и здоровье, и даже иногда жизнь наших сограждан и земляков!..

В Центре учёта и Доме ночного пребывания бездомных работают всего 11 сотрудников, из них – медсестра, специалист по социальной работе, социальный работник, дежурный по режиму. Ценою их усилий с начала октября 118-ти людям роздана одежда, 114 взято на учёт, из них 82 обследованы (в первую очередь – флюорография на туберкулёз и в отношении кожно-венерических заболеваний). Из пожертвований жителей города создан банк одежды.

Все остающиеся на ночлег проходят собеседование с социальными работниками и санитарную обработку у медсестры. А до получения результатов анализов из больницы временно пребывают в изоляторе. Пребывать на учёте в Центре и проживать в Доме ночного пребывания можно сроком до полугода.

Район, как всегда, работы подбросит

Алла Ивановна Шарапова отмечает тот факт, что, кроме городских бездомных, в Доме ночного пребывания сейчас находятся и жители района (из сел Черкасское, Маяки, Юрьевка, Былбасовка), которым и деваться-то больше некуда. Некуда по той простой причине, что социальной защитой и помощью в районе, по-видимому, никто особо и не занимается. В райадминистрацию и райсовет городскими службами направлено письмо соответствующего содержания. В нем, в частности, говорится о том, что на сегодняшний день в Центре проживают 15 жителей района. А вот Алла Ивановна Шарапова и от себя лично, сердечно переживая за бездомных, приглашает своих районных коллег из служб социальной защиты и помощи прийти в Центр. Прийти, чтобы лично познакомиться с людьми, которые так и не нашли помощи, поддержки и понимания в родном районе. Теперь для этих людей спасение – город. Особенно учитывая, какая холодная и завьюженная зима выдалась нынче.

А Славянск лучше Краматорска

Не могли мы не поговорить хотя бы с несколькими постоянными посетителями Центра и жильцами Дома ночного пребывания.

Говорит Юрий, проживающий в районе железнодорожного вокзала:

- У меня есть своё скромное жильё, но мне нечем его отапливать. Сюда я прихожу поесть и взять что-нибудь из тёплой одежды. Вот сегодня, представь, выбрал приличные сапоги с целыми замками. Спасибо всем жителям города, которые помогают малоимущим.

Александр Владимирович из Запорожья:

- При Центре проживаю уже третий месяц. Утерял документы, и в Краматорске милиционеры посоветовали мне поехать сюда, в Славянск, где есть такой центр. Да и ехать мне больше особо некуда и не к кому. Скоро мне восстановят документы и я пойду работать – места сторожем или разнорабочим есть, я уже узнавал. Спасибо, что приютили в вашем городе.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 6 (70), 9 февраля 2012 г., стр. 4.

ФИЛОСОФЫ В БЕЛЫХ ХАЛАТАХ

Работа врача-патологоанатома по самому определению подразумевает некий особый взгляд на вещи – более спокойный и взвешенный, может, даже миротворенный. И в то же время оптимистический. В силу своей профессии, общаясь и с живыми и мёрвыми (на разных, конечно же, «языках» с первыми и со вторыми), патологоанатомы просто не имеют права быть людьми «тяжелыми» - иначе это уже будет «тяжесть в квадрате». В силу этого они просто

обречены быть немножко философами – людьми, умеющими абстрагироваться от ситуации, способными иногда взглянуть на мир и на себя «со стороны и глубже».

Юрий и Виктор – мужчины в самом расцвете сил – 36 и 46. Работа у них не из легких и расслабиться эмоционально не позволяет – ни на рабочем месте, ни по жизни в целом. А ведь для многих представителей сильного пола, не умеющих контролировать свой психо-эмоциональный фон, это уже возраст, сопряжённый с кризисом мужчины средних лет.

Впрочем, не так всё просто в этой жизни – даже в патологоанатомов. У каждого своя судьба, – писал Герман Гессе, – и лёгких не бывает.

Говорит заведующий патологоанатомическим отделением городской больницы им. В.И.Ленина Юрий Владимирович Овсянник:

- Специалистов нашей профессии катастрофически не хватает во всей Украине. Посудите сами: в Артемовске – 3 человека на 9 вакансий, в Краматорске – 2 человека на 9 ставок, в Красном Лимане патолоанатом – глубокий пенсионер весьма преклонных лет, – и так практически везде.

Мы с коллегой вдвоём выполняем тот объем вскрытий и лабораторных гистологических исследований, который, согласно служебной нагрузке, рассчитан на 5 врачей. За прошлый 2011 год мы провели порядка 400 вскрытий и более 12-ти тысяч исследований гистологических препаратов. И нагрузки с каждым годом возрастают.

Трудно не поверить Юрию Владимировичу: поскольку тут, наверняка, сказывается и специфика самой профессии (если и есть какая-то романтика, то весьма сомнительного свойства), и, как обычно, размер заработной платы – 1500 гривень, и это уже с надбавкой за вредность. Хотя, нужно отметить (и пусть автора поймут не превратно – он скажет только то, что скажет, и не слова больше), в ту же судмедэкспертизу на такие же работу и должность соответствующие специалисты идут очень охотно...

В то же время не столько удивило, сколько расширило круг познаний в области медицины и то, что всего лишь на 30% работа патологоанатома состоит из вскрытий. Остальные же 70% – это, образно говоря, живые люди. Если точнее, всё то, что удаляется или берётся на соответствующий анализ коллегами других специальностей – хирургами, гинекологами (аппендикс и частички кишечника, фибромы, соскобы, частички печени, прочее). Да и само вскрытие состоит из двух этапов – макроскопический (собственно само вскрытие) и микроскопический (гистологическое исследование секционного материала).

В предыдущем номере «СП» мы уже писали о том, что врачи патологоанатомического отделения производят вскрытие только тех тел, которые поступают к ним из стационарных лечебных учреждений города, кроме травматологии, и никаких других. Все остальные смерти (бездомные, погибшие в авариях, умершие скоростной смертью, прочие случаи) – этио уже компетенция местного отделения бюро судебно-медицинской экспертизы.

Статистика проведенных вскрытий и поставленных диагнозов выглядит следующим образом. (Конечно, это не общая картина смертности и даже не статистический срез по лечасьимся заболеваниям в лечьных учреждениях города. Тем не менее, эти цифры говорят о наиболее опасных болезнях, которые, в конечном итоге, излечить удастся далеко не всегда – даже в условиях стационара).

В 2001 году врачи паталогоанатомического отделения поставили следующие диагнозы по результатам проведенных вскрытий.

У 351 взрослого больного, умершего во время лечения в стационаре, диагностировано:

- сердечно-сосудистые заболевания – 302, из них инсульты – 83, хроническая ишемическая болезнь – 71, инфаркт миокарда – 37;

- инфекционные заболевания – 68, туберкулёз – 39, СПИД – 28 и один редкий случай менингококковой инфекции;

- органы пищеварения – 37 случаев, из которых, в частности, цирроз печени – 17;

- также были поставлены диагнозы по новообразованиям (опухоли), заболеваниям мочеполовой сферы, органов дыхания.

Проведено 18 вскрытий детских тел (возрастом до 14 лет на момент смерти), поступивших в патологоанатомическое отделение роддома и детской больницы.

- Какова дальнейшая судьба тела (по патологоанатомической терминологии – трупа), поступившего к вам, – спрашиваем опять у зав. отделением Ю.В. Овсянника.

- Трупы поступают из лечьных учреждений, и вскрытие мы проводим на основании имеющейся истории болезни. Обязательно присутствие на вскрытии врача из той больницы, в которой лечьлся умерший. Родственники приходят за телом близкого им человека со своим паспортом и паспортом умершего. Обмывание и одевание тела наши санитары (правильно – младшие медсестры) производят бесплатно.

Родственники получают на руки «Врачебное свидетельство о смерти», в обмен на которое они уже потом получают постоянное свидетельство о смерти в РАГС. Если же труп (тело) в течение трёх дней не забирают (родственники отказались это делать либо же человек был совсем одиноким), мы обращаемся с просьбой о его захоронении в городское похоронное бюро.

- Обращу внимание читателей на некоторые нюансы данной ситуации, – берёт слово врач-паталогоанатом Виктор Владимирович Рыбников. – Окончательный диагноз (через 5-7 дней после вскрытия – такой срок гистологических лабораторных исследований, если, конечно, в наличии имеются все необходимые реактивы) мы можем сообщить только близким родственникам. Таковыми являются муж-жена и родители-дети. А они уже сами поступают, как считают нужным – сообщить ли эту информацию остальным близким или же нет. Тем не менее, при обмене в РАГС врачьного свидетельства о смерти на постоянное свидетельство у близких

родственников всё равно остаётся «корешок» с диагнозом – «Довідка про причину смерті».

(Не всегда в жизни так бывает, что именно жена и муж, состоящие в законном браке, являются самыми близкими людьми. Да и дети могут быть не родными, а отношения с родителями – не самыми лучшими. Тем не менее, именно эти категории лиц считаются самыми близкими, в отличие от, например, брата или сестры, племянников, тёти или дяди... - *прим. автора*).

- В отношении СПИДа, то, наверное, и сами знаете, что зачастую родственники узнают о причинах смерти близкого им человека только из нашего диагноза, если больной на СПИД не желал разглашать своей истинной болезни при жизни – даже самым близким.

...Виктор Владимирович провёл в этот день два вскрытия – это мужчины 69-ти и 75-ти лет, поступившие из кардиологического отделения. Диагнозы патологоанатома не расходятся с историей болезни – инсульт и инфаркт миокарда... И кажется, что всё это так обыденно, так повседневно. Светит солнце и потрескивает мороз, а двух человек в живых уже нет. Но ведь остальным-то – жить, а нашим собеседникам, Юрию и Виктору, каждый день делать свою работу... Человеку со стороны, наблюдающему работу патологоанатома, если и не станет плохо, то в любом случае мысли и ощущения посетят не из приятных. Вроде бы ни души, ни сознания в этом теле уже нет, а всё равно – кого-то жалко. Может быть, всех нас...

- История болезни и внешние признаки трупа много чего говорят квалифицированному патологоанатому, – продолжает Виктор Владимирович Рыбников. – Так, например, признанный специалист в нашем деле, врач Абрикосов, говорил: «Классный патологоанатом должен уметь поставить диагноз, не вставляя ножа в тело». Но, конечно же, лабораторные гистологические исследования (как по секционному материалу, так и относительно живых больных) забирают у нас львиную долю времени. Поэтому очень бы хотелось, чтобы вовремя приходили все необходимые для этого реактивы, и задержки постановки диагноза, по результатам гистологических исследований, не будет.

Оба наши собеседника закончили в своё время Донецкий национальный медицинский университет им. М.Горького. Оба, кстати, некурящие. Как они нас сами заверили, из семи человек дневной смены курит только один сотрудник. Это мы к тому, что существует предвзятое мнение, будто бы все, кто связан с работой в морге, являются заядлыми курильщиками. Впрочем, поскольку в патологоанатомическом отделении тела (трупы) длительное время не хранятся, то и атмосфера тут вполне здоровая, не требующая перебивать неприятные запахи сигаретным дымом...

По жизни наши врачи имеют и увлечения. Виктор – велосипедист, имеет и спортивный велосипед, и полную экипировку, регулярно делает с друзьями велопробеги. Кроме того, он ещё и киноман – предпочтение отдаёт ужасам, комедиям и мелодрамам, естественно в формате 3D. Юрий – отец двоих детей и считает их воспитание своим основным и увлечением, и предназначением в жизни. Но кроме того занимается также и пчеловодством

– в своё время дедушка жены подарил ему одну пчелиную семью и теперь их у него уже более десяти. Согласитесь, занятие не только полезное, но и весьма приличествующее врачу-патологоанатому.

Суть проводимых реформ в сфере медицины видят в том, чтобы четко определиться с тем, какая же у нас должна быть медицина – государственная, частная или страховая, и честно об этом сказать людям. Но сегодня ещё никто чётко не определил её статус – ни на данный момент, ни в перспективе. Ни для кого не секрет, что любая реформа – это испытание, но главное в реформировании медицины – это чтобы по её результатам не прибавилось работы нашим новым знакомым, Юрию и Виктору.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 6 (70), 9 февраля 2012 г., стр. 17.

С ВЕРОЮ В ГОСПОДА И С НАДЕЖДОЙ НА ИСЦЕЛЕНИЕ

(В Славянск прибыли иконы Божией Матери «Иверская» и «Всецарица», а также икона Великомученица целителя Пантелиимона)

Полдень субботы, 18 февраля, стал особенно значимым и волнующим для всех без исключения православных верующих Славянска. В город прибыли святыни со Святой горы Афон – иконы Божией Матери «Иверская» и «Всецарица», а также икона Великомученика целителя Пантелиимона.

Уже к десяти часам прихожане кафедрального Собора Александра Уже к десяти часам прихожане кафедрального Собора Александра Невского потихонечку стали собираться в храме в ожидании торжественного и волнующего момента – встречи святынь. За иконами в Краматорск (а до этого они пребывали в храмах соседнего города) отправился лично настоятель кафедрального Собора Александра Невского отец Николай.

Встречать иконы собралось не менее двухсот – порядка трехсот православных христиан практически из всех районов города. И в дальнейшем, в течение дня, люди продолжали прибывать – сначала на молебен, а затем и с тем, чтобы прикоснуться к святым иконам, с верою и надеждою исцелиться.

...Во все последующие дни пребывания святынь в Храме Александра Невского не переставал убывать людской поток, и для того, чтобы прикоснуться к иконам, необходимо было выстоять в очереди полтора-два часа. Есть, видимо, вера в нашем народе.

Сегодня, в день выхода газеты, иконы последний день пребудут в Храме Александра Невского, после чего еще два дня будут доступны для поклонения и молитв славянцев – уже в храме на Черевковке. К сожалению, святыни не побывают в Свято-Воскресенской церкви на Славянском курорте, о чем с грустью сообщили нам по телефону служители тамошнего храма.

Из Славянска целительные православные святыни отправятся к еще одним нашим соседям – теперь уже в Красный Лиман – необходимо, чтобы как можно большее количество истинно верующих православных получили возможность помолиться чудотворным образам. И, если на это будет воля

Господня, исцелиться от тяжелого недуга, в частности онкологических заболеваний, но и не только.

Примечательно, что именно в последний день пребывания святынь в Славянске – 25 февраля, Православная Церковь отмечает день памяти Иверской иконы Божией Матери. Согласно православному преданию, икона написана евангелистом Лукой.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 8 (72), 23 февраля 2012 г., стр. 1, 3.

ОБ АРМИИ – С ТЕПЛОТОЙ, К НЫНЕШНЕЙ МОЛОДЁЖИ – С ВНИМАНИЕМ

...В далёком 1967 году Виталий Петрович Бойко поступил в Алма-Атинское пограничное училище, а уже в 1970-м служил замполитом на Термезской пограничной заставе в Узбекистане. Те времена вспоминает с душевной теплотой и, как сам говорит, с чувством «дикой ностальгии». Ныне Виталий Петрович – майор запаса. А по жизни – педагог-организатор, военрук (преподаватель предмета «Защита Отечества») Славянского профессионального машиностроительного лицея.

Более того, при лицее, по инициативе его директора Валерия Витальевича Манзелы, коллектива педагогов и учащихся в 2007 году создан казачий юрт станицы Торской Миусского округа Великого Войска Донского (атаман станицы – казачий генерал В.П.Винниченко). В юрте сейчас состоит 4 офицера, 47 казаков и кадетов, из которых 36 – учащиеся лицея. Атаманом юрта и настоящим «дядьком Черномором» – командиром, наставником, старшим и многоопытным товарищем для молодых – и является Виталий Петрович, будучи в казачьем чине войскового старшины (эквивалент подполковника). Занятия в казачьем юрте – это настоящая и действенная школа подготовки к «большой» жизни для молодых. Выпускаясь из лицея, молодые люди не выходят из состава юрта, а принимают активное участие в его жизни, продолжая обучение в других учебных заведениях, включаясь в трудовую жизнь, неся службу в Вооружённых Силах Украины. С военкоматом у лицея и юрта особые отношения, ведь именно их воспитанники есть одними из самых подготовленных призывников. Как говорит сам В.П.Бойко, каждый из его кадетов и казачков – это активный по жизни молодой человек, небезразличный к судьбе и своего города, и своей Родины, защищать которую он готов.

Главное сегодня, считает В.П.Бойко, не отступать от традиций своего народа и всячески поддерживать молодёжь в её начинаниях, предоставлять молодым возможность реализовать себя в жизни.

Сегодня, 23 февраля, в День защитника Отечества, в Славянском профессиональном машиностроительном лицее будет проводиться торжественный праздник «Защитникам Родины – слава!». Кадеты и казаки, учащиеся, педагоги и руководство лицея присоединяются к многочисленным поздравлениям в адрес тех, для кого сегодняшний День был и остаётся дорогим и значимым.

Байки бывалого, или Записки «охотника»: на кабана – с автоматом.

Армия – это не только муштра и полевые учения. Это ещё и повседневные будни, человеческие отношения, забавные ситуации, одним словом – просто жизнь. Об одной такой ситуации из своей жизни рассказывает В.П.Бойко.

- Никогда в жизни я не был на охоте на кабана ни до этого случая, ни после. Да, видимо, уже и не стоит... На заставе, где я служил замполитом, в плавнях Амударьи водятся в достатке кабаны. На тот момент у них была как раз лежка, для чего они выбирают среди болотистой местности сухие островки.

Меня, молодого лейтенанта, пригласили с собой на охоту бывалые и заядлые охотники, старослужащие старшина Голиков и связист Степаненко. У них, как и полагается, с собой ружья, я же на своём номере – с автоматом. Под утро я задремал. Вдруг слышу и вижу – метрах в 30-ти от меня матёрый кабан. Ну и я, как на полигоне по мишени №2 (в боковую фигуру бегущего кабана), открываю по нему огонь из автомата. Кабан – на меня! Как и куда я бежал по болоту в своей новенькой серой шинели замполита, помню смутно, слышал только за спиной ружейные выстрелы сослуживцев... Позже мы определили, что этот «кабанюра» пробежал с жиганом в сердце метров 15! В УАЗик мы его втроём еле запихали. И как же обидно было, когда оказалось, что кабан этот очень старый, а его мясо было жестким и невкусным... А вот мою новенькую светло-серую шинель, по пояс пропитанную болотной тиной, пришлось просто обрезать под домашнюю фуфаячку...

А вообще-то отношения тогда были особые. В часть приезжали с концертами местные аматорские коллективы, привозили подарки для солдат. Местные жители пограничной зоны всегда были бдительными в отношении незнакомых лиц и обязательно уведомяли нас, если таковые появлялись. Мы же, в свою очередь, помогали хозяйству собирать хлопок...

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 4.

РЕОРГАНИЗАЦИЯ – ШАГ ВПЕРЁД ДЛЯ УНИВЕРСИТЕТА

Славянский государственный педагогический университет является для города одним из учреждений, которые формируют его культурное, образовательное, спортивное, молодёжное лицо (наряду с четырьмя техникумами Славянска и авиационным колледжем, лицеями и школами). Правда, последнее время именно с СГПУ связаны некоторые вопросы жителей города, в первую очередь нынешних студентов университета и их родителей относительно дальнейших перспектив учебного заведения. И прежде всего их волнуют вопросы касательно реорганизации университета и открывающихся при этом перспектив его развития.

О работе СГПУ и его ближайших перспективах мы поговорили с проректором по научно-педагогической работе, кандидатом физико-математических наук, доцентом, депутатом городского совета Станиславом

Олеговичем Чайченко.

- Станислав Олегович, ещё 10 лет назад у нас в городе был педагогический институт, последние годы – уже университет, а что будет с учебным заведением уже в следующем учебном году? Как университет будет называться и что это означает по сути – как для города, так и для самого вуза?

- Уже в самом начале этого года (если быть совсем точным, то 25.01.2012 года) мы получили новую лицензию Министерства образования и науки, молодёжи и спорта Украины. Это означает, что специальности, по которым лицензия закончилась, успешно прошли аккредитацию вплоть до 2016 года. Данный факт означает, что педагогический университет предоставляет и будет предоставлять образовательные услуги высокого уровня, согласно всем государственным стандартам.

- И всё же, в каком качестве он будет это делать?

- Согласно распоряжению Кабинета Министров Украины под № 992 от 12 октября 2011 года «О реорганизации некоторых высших учебных заведений» и приказу МОН, МС Украины № 1600 от 30.12.2011 г. «О создании государственного высшего учебного заведения» проводится реорганизация Славянского государственного педагогического университета и Горловского государственного педагогического института иностранных языков путем слияния этих вузов и создание на их базе нового учебного заведения – Донбасского государственного педагогического университета. Именно он выступит правопреемником имущества, прав и обязанностей обоих вузов, участвующих в реорганизации.

На сегодняшний день идёт процедура прекращения вузов, славянского и горловского, по завершении которой будет создан новый университет как новое юридическое лицо под вышеуказанным названием. Предположительно это произойдёт уже в ближайшие месяцы.

- На судьбе студентов, преподавателей и сотрудников это как-то отразится?

- Понимаю, что это самый главный вопрос, волнующий всех без исключения. Сразу же хочу успокоить и студентов, и их родителей, и общественность города. В самом распоряжении Кабинета Министров отдельным пунктом оговаривается, что все студенты, горловские и славянские, автоматически продолжают обучение в новом вузе. Всем сотрудникам будет предложена работа в новом университете на тех же условиях, на которых они работали и ранее. Проще говоря, все действующие контракты остаются в силе – реорганизация как таковая никаких сокращений научно-педагогических работников за собой не повлечет.

- Надеемся, что главный офис и ректорат будут в Славянске...

- По моему мнению, все объективные предпосылки для этого имеются. В тексте упомянутого приказа по Министерству за Донбасским государственным педагогическим университетом закрепляется почтовый адрес: г. Славянск, ул. Генерала Батюка, 19. Кроме того, наш университет имеет четвёртый уровень аккредитации (по сравнению с третьим уровнем

горловского института). Мы имеем преимущества по основным количественным показателям – числу факультетов и аккредитованных специальностей (в том числе на уровне магистратуры), количеству штатных докторов наук, профессоров, кандидатов наук, доцентов, контингенту студентов как дневной, так и заочной форм обучения. Наш научный потенциал, материально-техническая база не уступают соответствующим горловским показателям.

В целом же хочу сказать, что данное объединение должно стать для нас шагом вперед и новым этапом нашего развития. Мы становимся более крупным университетом с более широкими возможностями. Расширяется перечень специальностей, причем со временем могут создаваться учебные группы по нашим специальностям в Горловке и по их – в Славянске. Безусловно, это будет куда удобнее для самих студентов близлежащих регионов. Объединяются, естественно, все возможности обоих вузов – научный потенциал, кадровый, материально-техническая база. Мы действительно сделаем ощутимый шаг вперед. Город от этого только выиграет.

Сегодня же в университете кипит обычная работа, связанная не только с учебным процессом как таковым, но и с «непрекращающейся битвой за абитуриента». Проводятся открытые дни факультетов и университета, для выпускников школ работают подготовительные курсы по предметам. Преподаватели кафедр, в рамках профориентационной работы, посещают школы и организации не только Донецкой области, но и соседних областей. Есть планы по открытию новых специальностей... Но об этом мы поговорим в следующий раз.

Александр Романько

Газ. «Славянская правда». – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 5.

ХОТИТЕ СДЕЛАТЬ АНАЛИЗ ВОДЫ? ПОЖАЛУЙСТА!

В принципе, даже недорого...

Экологическое состояние воды, воздуха и плодородной почвы – основа нашего здоровья. Всё остальное можно как-то пережить (кроме, конечно, ещё войны, генномодифицированных продуктов и плохой медицины).

Так вот, сейчас конкретно о воде. Поскольку каждый человек потребляет примерно до трёх литров воды ежедневно, то вопрос, что имеем мы употребляем, всегда был и остаётся актуальным. Особенно сейчас, когда о плохом качестве воды в Украине не говорит разве что совсем равнодушный. Как и где, на практике и реально, можно определить качество воды лабораторным способом? Доступна ли такая услуга населению? Если ещё проще, где и как каждый из нас может сделать анализ воды из любого источника – из крана, колодца, личного или общественного пользования, родника, бутилированной воды?

Если ввести в интернет запрос «Лабораторный анализ воды, Донецкая область», то ничего ближе Донецка мы не найдём. Тем не менее, как-то не верится, что такие услуги не предоставлялись населению и на уровне

конкретных городов области. За помощью обращаемся в Славянскую межрайонную санитарно-эпидемиологическую станцию (СЭС). Наш собеседник – заведующий отделением гигиены окружающей среды и коммунальной гигиены Павел Викторович Чуканов.

- Наша основная функция, и в отношении воды тоже – это контроль за соблюдением санитарных правил качества. Сейчас такие правила объединены по всей питьевой воде – из централизованной системы водоснабжения (т.е. из водопровода), из источников – прежде всего, колодцев общественного пользования, бутилированной воды. Делаем мы это, придерживаясь контрольных графиков, утверждённых на год; существуют контрольные точки взятия проб воды. Если конкретно, то водопроводную воду мы проверяем один раз в месяц, точно так же – на фильтровальных станциях, в резервуарах (Черевковский и Северный резервуары), на насосной станции (в районе ЦНИЛа). Проверяем также регулярно и состояние воды в колодцах общественного пользования – весной и осенью, в период паводковых вод и осенних дождей. В прошлом году, правда, выборочно и в пределах специальной акции проводили анализ питьевой воды и в колодцах личного пользования. На Западной Украине дети отравились нитратами, содержащимися в воде, поэтому и мы проконтролировали нашу воду – на всякий случай. Всё обошлось.

- А если, всё-таки, люди сами хотят провести анализ «своей» воды?

- Да, мы предоставляем такую официальную услугу. На прошлой неделе, например, к нам с такой просьбой обращалось двое жителей города. Необходимо написать заявление на имя главного врача СЭС и оплатить услуги в бухгалтерию. Делаются две пробы воды – на микробиологическое исследование и санитарно-химическое. В зависимости от того, по скольким позициям будет проводиться конкретный анализ воды, будет колебаться и стоимость услуг. Речь идёт о том, на какие возможные нарушения есть подозрения у жителя. Как правило, стоимость не превышает 200 гривен, хотя может составлять и меньшую сумму. Поэтому те жители города и района, у кого возникли подозрения по поводу потребляемой воды ими лично, могут обращаться к нам по адресу: ул. Свободы, 12. Точно такие услуги предоставляет населению и Славянская гидрогеологическая режимно-эксплуатационная станция – ул. Героев Труда, 41 (район МРЭО и Славкурорта). Единственное, на что обращаю внимание – мы не принимаем воду, доставленную нам самими жителями. Наши специалисты самостоятельно выезжают на место по указанному адресу и берут пробы согласно всем правилам и требованиям.

Понимаем, что наших читателей интересует, как наша водичка, так сказать, вообще. Мнение специалиста:

- Ясно, что если она проходит по требованиям качества в лабораториях СЭС, то потреблять её можно. Правда, имеет и свои объективные особенности – она у нас достаточно жёсткая. Критического предела не превышает, но, тем не менее, это так.

Из практики можно сказать, что для того, чтобы несколько снять жёсткость, воду необходимо кипятить. Те же натриевые и кальциевые соли частично выпадут в осадок. Хотя полностью это тоже проблемы не решит. (А если, скажем, в течение всей жизни пить воду действительно жёсткую, можно легко заработать камни в почках).

Что ещё? При проверке воды обращается внимание на наличие металлов и тех же нитратов. Проводится анализ и по гербицидам. Конечно же, сюда входит и бактериологический анализ на предмет болезнеобразующих бактерий.

Отдельный вопрос – это обеззараживание воды путём хлорирования. От взаимодействия той же хлорки с органическими веществами (фекалиями, например) образуются хлорорганические вещества. Однозначно не доказано, что именно они могут приводить к онкологическим заболеваниям. Тем не менее, хорошего от их присутствия в питьевой воде тоже мало. Но, с одной стороны, и на наличие таких веществ анализ проводится тоже. А с другой – проблема эффективного обеззараживания воды (приемлемого по стоимости) – это проблема не столько Славянска и даже не Украины, а всего мира.

Добавим также, что начинают исследовать воду ещё на самом первом этапе в КП «Компания «Вода Донбасса». В посёлке Донецкий находятся две фильтровальные станции, на которых берут воду как из скважины, так и с Северского Донца. Отстаивают, фильтруют, хлорируют воду и проводят как её поэтапный анализ, так и конечный – в резервуарах чистой воды.

Имеет свою лабораторию, конечно же, и Славянский горводоканал. С ним сотрудничает Святогорск, а вот Николаевка имеет свою небольшую водную лабораторию. В принципе, проводить анализ питьевой воды может даже Северско-Донецкое бассейновое управление водных ресурсов, но они специализируются, прежде всего, по водоёмам. Потребности же курорта по анализу качества воды во всех отношениях удовлетворяет Славянская гидрогеологическая станция.

Вопрос контроля качества воды, как мы убедились, это сложный и многоэтапный процесс. И на всех её этапах проводится тщательная проверка той воды, которую мы потом потребляем как питьевую. А санэпидстанция контролирует работу своих коллег. Руководствуются при этом специалисты СЭС Законом «Об обеспечении санитарного и эпидемиологического благополучия населения». Существует также Водный кодекс Украины, Закон о водоснабжении и другие нормативные акты.

В процессе подготовки материала пришлось все-таки столкнуться с тем фактом, что далеко не все жители города знают о возможности проведения анализа воды и по их личной инициативе тоже. Хотя и за свои, конечно, деньги. Впрочем, не такие уж и большие, если речь идёт о серьёзных подозрениях по поводу качества воды. И если в централизованной сети качество воды контролирует не одна лаборатория («Вода Донбасса», горводоканал, СЭС), то в отношении качества воды в источнике или вашего личного колодца лучше побеспокоиться самому. Слишком дорогую цену мы платим затем за плохую воду.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 10 (74), 7 марта 2012 г., стр. 15.

ОН ПРОСТО ОТ НАС И НЕ УХОДИЛ

Тимофеев Геннадий Тарасович

Родился 27 декабря 1954 года в городе Барановичи, Беларусь. В трёхлетнем возрасте переехал с родителями на постоянное место жительства в Славянск. Уже с ранних лет проявил способности к музыке и поэзии. С самого начала связал своё творчество с гитарой. Не имея музыкального образования, стал автором популярных романсов, признанным Маэстро шансона.

Лауреат и дипломант многих конкурсов и фестивалей бардовской песни, в том числе и таких, как «Струны надежды», «Славянская осень», афганской песни. Записал и выпустил в свет 7 магнитоальбомов и 2 компакт-диска. В 1997 году стал членом Шаляпинского центра в Москве. С 2003 г. – почётный лектор университета культуры Управления МВД в Донецкой области.

Ушёл из жизни 15 декабря 2003 года. Похоронен на Северном кладбище в городе Славянске.

С 2005 года на Славянском курорте, в санатории «Юбилейный», проходят фестивали авторской песни, посвященные памяти поэта, композитора, певца Геннадия Тимофеева. 17 декабря 2005 года на Славкурорте была открыта памятная доска, на которой написано: «На Славянском курорте начинал свою творческую деятельность поэт, композитор, певец, Маэстро шансона Геннадий Тимофеев». Мемориальную доску Г.Тимофееву можно увидеть и на здании школы-интерната №1, где в своё время обучался будущий поэт и певец.

Из песни «Тихий мой Славянск»:

*...Тихий мой Славянск, любимый мой,
Нас не разлучить вовек с тобой,
Птицей над горою Карачун
Я к тебе прилечу.*

Из песни «Славянский вальс»:

*У солёных озёр загрузили плакучие ивы,
Я судьбе благодарен за то,
что здесь встретил любовь.
Мой Славянск дорогой, до свиданья,
до встречи счастливой,
Я вернусь непременно,
чтобы вновь повидаться с тобой.*

Из стиха Анатолия Манько «Осенняя песня», посвященного памяти Геннадия Тимофеева:

*...Пришли к тебе твои друзья –
Стоит гитара на виду,
Молчат портреты.
Сосновый бор, курорт родной,
Любви рассветы.
Так пой, маэстро, свой шансон
На этом свете.*

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 11 (75), 15 марта 2012 г., стр. 17.

УШЕДШИХ – ПОЧИТАТЬ, ЖИВЫХ – ПОДДЕРЖИВАТЬ

Теплота и искренность отношений – основа человечности и залог успеха любого мероприятия. В этот день, в субботу, 10 марта, на Славянском курорте от человеческих чувств было тепло. Добрым словом вспоминали о земляке и творческой личности, о поэте и музыканте. Накануне, в пятницу, 9 марта, в клубе санатория «Юбилейный» прошел конкурсный день VII межрегионального фестиваля авторской песни «Я – вольный ветер»...», посвященного памяти Маэстро шансона Геннадия Тимофеева.

Память об усопших и почитание достойных – залог преемственности и неразрывности традиций, оберег творческих и культурных достояний общества. Об этом говорили со сцены организаторы фестиваля – генеральный директор дочернего предприятия Славянский курортно-реабилитационный центр «Славянский курорт» В.В.Яковленко и председатель ассоциации журналистских организаций «Северский Донец», главный редактор газеты «Дружковский рабочий» Б.В.Южик.

Об особенностях нынешнего фестиваля говорит заведующая клубом санатория «Юбилейный» Виктория Даревич:

- Радует, что фестиваль приобретает большую популярность, а профессиональный уровень участников растёт. В этом году жюри было крайне трудно определиться с лауреатами. А география и вовсе существенно расширилась. Из Славянска участников было только трое – Григорий Хаджинов, Кристина Магер и дуэт «Славяне». Остальные же участники были из других городов Донецкой области, а также из Киева, Харькова, Керчи, Балаклавы. А что особенно приятно – один участник в этом году был из-за рубежа, Патрик Хьюз из Ирландии. А на фестивале у нас всегда атмосфера самая дружеская и доброжелательная.

Под стать мероприятию была и публика в зале – культурная, думающая, понимающая, взрослая...

Во второй части концерта свои песни для женщин Славянска в течение часа исполнял гость из Москвы Олег Алябин.

Хочется верить, что цифра «7» – счастливое число, и она станет новым отправным пунктом в истории фестиваля, каждый год его стараются не пропускать все серьезные ценители бардовской песни Славянска. Данное мероприятие является ценным в обоих смыслах – и как почитание памяти Маэстро шансона Геннадия Тимофеева, и как высокохудожественный песенный фестиваль.

P.S. Часть денег, собранных с помощью спонсоров фестиваля для его проведения, организаторами конкурса было решено вручить многодетным матерям из числа работников курорта. Можно сказать, что Гена Тимофеев продолжает и с того света беспокоиться о своих земляках. А если уж совсем точно, то он просто и не уходил от нас.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 11 (75), 15 марта 2012 г.

СЮЖЕТ ИЗ ИСТОРИЙ О НЕЗНАЙКЕ И ЕГО ДРУЗЬЯХ

Питбуль мне достался вообще-то случайно – отчасти подарили, отчасти перепоручили щенка «на содержание». Держать питбуля во дворе можно, но всё равно надо либо сажать на цепь, либо в вольер. Иначе, не дай Бог, вырвется на волю. Хотя, я, если честно, не понимаю, зачем люди целенаправленно заводят бойцовских собак, как сторожевых или домашних – я-то с ним «мучился», можно сказать, поневоле.

Питбуль на цепи – проблема семьи

...А у вас был личный опыт приучения маленького питбуля к вольеру на цепи? Сначала его закрыли в беседке, загородив выход листом шифера. Возмутило это его «до не могу». Несколько дней он истошно кричал на всю улицу (рычать и лаять он ещё не умел) и неустанно пытался зубами ломать края шифера. Успокаивался он только тогда, когда полностью выбивался из сил. После нескольких часов сна крики (возможно, с руганью и угрозами на собачьем языке) начинались снова.

Через несколько дней его попытались посадить на привязь. Просто тут же, посреди двора, чтобы в кругу людей он не чувствовал себя брошенным. Щас! Реакция была более спокойной, но не менее упрямой. Маленький Булька просто натягивал верёвку до упора, пятась при этом, и так замирал. С опущенной головой от натянутой верёвки, задом к людям – в таком положении, молча и абсолютно не двигаясь, он простаивал по несколько часов кряду, пока не засыпал тут же, где и стоял. И так снова и снова...

Ну не цепной и никак не сторожевой это пёс! (Кстати, Булька – так звали собаку в произведениях Николая Носова о Незнайке и его друзьях).

Жестокость – элемент дрессировки

Маленький питбуль – маленькие проблемы, большой питбуль – и проблемы соответствующие.

Из опыта многих знакомых знаю, что кто берется держать и хоть как-то дрессировать злую собаку (обычно это бойцовские породы, хотя и не только), готовы ещё в процессе, так сказать, налаживания отношений нещадно бить такую собаку. Не говоря уже «о потом». Речь идёт о расстановке акцентов – кто в доме хозяин. Для сильной по натуре и характеру собаки (читай – упрямой и противной) одного того, что именно ваша рука «есть кормящей», ещё мало для подчинения вашей воле. Именно поэтому помните: если вы не готовы быть жестким с собакой (вам это претит, как, например, мне), то и не беритесь воспитывать такого сложного пса. В конце концов, не бывает плохих воспитанников, бывают плохие педагоги. А за животное всегда в ответе его хозяин как морально, так и юридически.

Мои проблемы с питбулем в том и заключались, что я вообще не люблю никого бить, а уже братьев наших меньших – и подавно...

Когда уже подросший Булька не хотел после моциона снова садиться на цепь, за ним приходилось гоняться по всей усадьбе (двор, садик, огород). В конце концов, он сам прятался в будку, так и не дав посадить себя на цепь. Тут такая психологическая штука. Если двор – это наша с ним общая

территория, где всё-таки старший – это я, то будка – это уже его личная квартира. Полезть туда рукой, чтобы его вытащить и защелкнуть на ошейнике карабин с цепью, мне даже такое на ум не приходило. Лишиться руки, знаете ли, тоже вещь не из приятных. Срабатывала всегда одна и та же хитрость. Машешь перед будкой походным поводком и говоришь: «Булочка, пошли на озеро плавать». Булочка, дурашек, всегда и вылезал. И попадал иногда, конечно, действительно на озеро, а иногда и на цепь.

Сторож – это хорошо, но ведь он ещё и боец

Для питбуля главный враг – не чужой человек, а другая собака. Любая. Субординация по возрасту, весовой категории, породам для него не существует. В этом смысле у него психология камикадзе. И при этом надо учесть очень слабую восприимчивость к боли. Это совсем не значит, что вы не будете, хотя бы периодически, устраивать для питбуля тренировочных (а по сути – психологически разгрузочных) собачьих боев, рано или поздно его агрессия будет направлена на кого-то другого (а не на собаку-противника). Скорее всего, на того, кто всегда «под рукой», то есть, на вас...

Поэтому держать пита исключительно как сторожевого пса и при этом не удовлетворять его бойцовских потребностей – не просто глупо, но ещё и опасно.

В возрасте где-то года, подростком, Булька несколько раз умудрялся сам находить себе спарринг-партнеров. Один раз – лично сам, а дважды ему подфартило. Дома он умудрился перелезть через забор (именно перелезть – как обезьяна) и сцепиться с соседним питбулем (у соседа тоже, кстати, был питбуль). Удачным тут было то, что они как раз были ровесниками, поэтому мы с соседом спокойно наблюдали за их спаррингом. Надо же обоим выпустить пар.

Второй раз, на диком пляже на лимане, отдохавшая компания отпустила своего питбуля побегать. Мой был со мной на поводке. Когда я понял, что обоих одновременно растянуть в разные стороны не могу, а своему только мешаю, и он не может надлежаще ответить, я поступил справедливо. Отцепил с поводка и своего! А уже когда прибежал хозяин второго пита, вдвоём мы их и растянули.

Третий случай самый скверный, но и достаточно показательный. В людном месте на него выскочил «коллега» (хозяин того пса явно переоценил значимость команды «к ноге!» для питбуля, если рядом находится другой питбуль). Тут уже растянуть не получилось – вцепились друг в друга намертво. Без надлежащего «инструмента» пришлось просто обильно лить воду обоим псам на голову. Благо дело, ряд ларьков находился рядом, именно девушки-продавщицы выручили с водой. И всё это – при большом скоплении «болельщиков» из числа молодёжи.

Питбуль – это тоже «человек». Надёжный, бесстрашный, опасный...

У пита, да, нет страха. В том числе и страха смерти – почти. Когда он плыл за мной по лиману, то никогда не останавливался и не возвращался к берегу сам. И если бы я решил как-нибудь не останавливаться вообще, он плыл бы и плыл за мной, пока не утонул бы... Один раз, кстати, пришлось

помогать ему доплыть до берега. Ох, и расцарапал же он меня когтями – он ведь тоже помогал мне помогать ему.

...Взрослый питбуль – это не только реальная угроза для других собак и чужих людей, но и определённое психологическое напряжение для ваших домашних и близких. В возрасте Бульки уже после года в отсутствие кого-либо из мужчин мама давала ему поесть, пододвигая миску ногой к границе радиуса действия его цепи. Собственно говоря, он и меня-то уже не особо слушался (ну, не люблю я бить собак, даже если они этого и выпрашивают – могу разве что замахнуться и накричать). Немножко, конечно, меня любил – за компанию, за выгуливание.

Куда он у меня делся? Да, с ним уже было тяжело, но чтобы выбросить или усыпить – конечно же, нет! Просто он однажды убежал и не вернулся. Правда.

Учитывая, что у Бульки заниженные болевые рефлексы, он, например, никогда специально не прятался в будку от дождя или снега. Лупасит холодный дождь, ветер, а он сидит, ссутулившись, и о чём-то своём, хоть и собачьем, но глубокомысленном, думает... Я как-то заметил, что он мне напоминает офицера царской армии в семнадцатом году – в шинели без погон, бредущего под дождём разъезженной степной дорогой. На что мама ответила: «Да, вроде бы элита, а никому в той ситуации его способности и качества не нужны». И тут не нужны – не должен пит сидеть на цепи и мучиться на должности сторожа. Да, и вообще-то, сильно сомневаюсь, что и в обычной квартире типичной семьи ему место.

...Если бы специализированные собаки были все с собачьими паспортами, с родословной, они бы стоили дорого. И кто ни попадя не покупал бы за копейки полукровок просто ради баловства. И хозяин некомпетентен, и собака, по сути, вырожденец – ни чистоты породы, ни умения дрессировать. Потому и дешево, потому и опасно.

(Поміщено фото: брат Олексій з маленьким Булькою породи пітбуль).

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 11 (75), 15 марта 2012 г.

**«І МЕНЕ В СІМ'Ї ВЕЛИКІЙ, В СІМ'Ї ВОЛЬНІЙ, НОВІЙ,
НЕ ЗАБУДЬТЕ ПОМ'ЯНУТИ НЕЗЛИМ ТИХИМ СЛОВОМ»**

Ожидая в коридоре директора общеобразовательной школы №6 им. Т.Г.Шевченко, учителя украинского языка и литературы высшей категории Наталию Ивановну Дубровскую, изучал обстановку и стенды на стенах, вдыхал воздух этой школы. Ну очень она опрятная и ухоженная, чистенькая и «зелёная». И, конечно же, в украинских тонах. Еще бы, ведь с 1961 года эта школа носит имя Тараса Григорьевича Шевченко. А в гимне самой школы есть такие строки:

«Тут дитинства ясний світ

І Шевченків заповіт.

Тут лунає, мов та пісня, рідна мова».

И о какой же ещё школе, как не об этой, и о том, как отмечали в ней Шевченковские дни накануне, рассказать нам именно сейчас!

Самой школе в этом году исполняется уже 103 года! А в том далеком 1961 году усилиями учителя Анны Дмитриевны Калиберды, ныне пенсионерки, а также тогдашних учеников школы, была заложена традиция проводить украинские вечерницы – именно 9-10 марта. Жива традиция и ныне. Более того, к Дням памяти Кобзаря ныне приурочивают мероприятия в течение целой недели. И в этом году, конечно же, проводили и конкурс чтецов поэзии Шевченко, и конкурс рисунков к произведениям поэта, оформляли стенные газеты. Так, в частности, в конкурсе поэзии на этот раз победителями стали: среди младших классов – Ольга Араминас и Анжелика Перевозная (обе – третьеклассницы), среди средних – София Задерий (6-й класс) и Ирина Коваленко (8-й класс).

Особое место среди мероприятий недели чествования Кобзаря занимает кулинарная ярмарка. Дети, учителя, родители сами пекут различные выпечки, готовят прочие блюда. Приносят варенье домашнего приготовления. Были в этом году, впрочем, как и всегда, и два больших таза украинских вареников – с картошкой и капустой. Покупателями на школьной кулинарной ярмарке выступают жители микрорайона Железнодорожный и гости школы.

Завершают Неделю Шевченковских дней в ООШ №6 все те же, традиционные на протяжении пятидесяти лет, украинские вечерницы. В этот раз желанными гостями вечерниц были городской голова Неля Игоревна Штепа и депутаты горсовета Павел Анатольевич и Вадим Анатольевич Придворовы. Кстати, на одном из стендов школы, посвященном спонсорам и меценатам школы, написаны слова Нели Игоревны: «Давайте смотреть на мир добрыми глазами! Откликаться на радость или беду другого человека добрым сердцем! И помогать добрыми делами!». А рядом слова Тараса Григорьевича: «Раз добром зіграє серце – вік не прохолоне». В своё время Неля Игоревна помогала школе с ремонтом столовой. А братья Придворовы и вовсе опекают школу непрерывно: закупили стулья для актового зала, помогли со стройматериалами для его ремонта, подарили спортзалу баскетбольные мячи. А с помощью партии регионов купили для школы шесть новеньких компьютеров. Поэтому и ничего удивительного нет в том, что именно на этих вечерницах депутатов Придворовых торжественно посвящали в меценаты школы (Неля Игоревна Штепа прошла эту приятную процедуру ещё в прошлом году).

По сценарию самих вечерниц дивчина Галя под присмотром бдительных тата и матуси впервые отправляется на вечерницы. Там, в гостях у «тітки Олени» её ждут игры, танцы и песни, традиционные для украинского народа. Например, шуточная забава откусывания калиты (большого калача). Заключается она в том, чтобы, кусая калач, участник забавы не засмеялся. За несдержанность же смешливых вымазывают сажей. Ну и, конечно же, какие вечерницы без гаданий на сужено-ряженого. На этот раз гадали на варениках – чей вареник выберет собака, той девушке и повезет. Но поскольку собака, по сценарию, убежала, выбирать пришлось парню...

В проведении вечерниц нужно отметить как самих ребят-старшекласников, так и их учителей – завуча по воспитательной работе Наталию Владимировну Бучинскую (на фото рядом с портретом Шевченко), учителя украинского языка и литературы высшей категории Ирину Владимировну Ткаченко, педагога-организатора Инну Владимировну Слауту.

Лейтмотивом и эпитафией к традиционным для ООШ №6 имени Т.Г.Шевченко ежегодным украинским вечерницам были на этот раз слова Великого Кобзаря:

«І на оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син і буде мати,
І будуть люде на землі».

Почетная и одновременно ответственная миссия выпала Славянской общеобразовательной школе №6 – носить имя Великого поэта и символа украинской нации Тараса Григорьевича Шевченко. И школа, ее педагогический коллектив, и ученики нескольких поколений уже более пятидесяти лет несут это гордое имя и никогда не забывают об этом».

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 11 (75), 15 марта 2012 г., стр. 16.

КАРТОФЕЛЬ – ПРОДУКТ СТРАТЕГИЧЕСКИЙ. А ВРЕМЯ УЖЕ ПОДЖИМАЕТ

Картошка, как справедливо утверждают в народе, - это второй хлеб. И не только, скажем, в Беларуси, а и у нас тоже. В среднем каждый житель Украины съедает за год 130 килограммов картофеля. Особенность украинского картофелеводства заключается в том, что 98% от общего производства картофеля обеспечивают личные хозяйства населения. И только 2% připадает на сельхозпредприятия. Проще говоря, народ сам себя кормит в прямом смысле слова. И именно в эти дни пора уже заняться подготовкой посадочного материала, особенно если речь идёт о ранних сортах.

50% урожая зависит от сорта и своевременного обновления семенного материала

Именно ранние и среднеранние сорта рекомендуется выращивать в нашей климатической зоне, где летняя жара наступает очень рано. Клубни картофеля должны успеть сформироваться до наступления по-настоящему жарких дней, поскольку при высокой температуре картофель останавливается в росте. И даже если после, через пару недель, жара спадёт, процессы роста уже не возобновятся. Впрочем, тут есть и два существенных «но».

Во-первых, Славянск – это ещё не степная зона как таковая (скорее, лесостепь на границе со степью), хотя жаркое лето у нас всё равно наступает всегда рано. Во-вторых, почва у нас всё-таки достаточно влажная, учитывая, что город находится в низине, а грунтовые воды у нас достаточно активны. А если вы к тому же в состоянии обеспечить обильный полив

своего земельного участка в течение всего лета, вам вообще не стоит опасаться выращивать более поздние сорта картофеля.

Кроме того, примерно раз в 3-5 лет надо закупать новый семенной картофель. Не обязательно менять сам сорт (если ваши сорта вас устраивают), но обязательно обновлять посевной материал, завозя «свежий» с другого региона, выросшего на немножко иной почве. В отношении украинских сортов, да к тому же рекомендованных именно для нашей климатической зоны, этот срок может быть больше. А вот большинство зарубежных сортов (особенно голландские, в меньшей степени – немецкие и польские) требуют обновления семенного материала чуть ли не каждые год-два.

Самое главное – все время помнить о том, что, по расчётам специалистов, именно от сорта и своевременного обновления посадочного материала зависит порядка 50% урожая. Разница в сроках созревания сортов разных групп скороспелости (сверхранние, ранние, среднеранние, среднеспелые, среднепоздние и поздние) составляет 90-160 дней. На сегодняшний день в государственном реестре сортов картофеля находится порядка 150 сортов, из которых две трети – украинские и треть – зарубежные. Из тех, которые больше всего подходят для нашей зоны – это Славянка, Пикассо, Косень-95, Беллароза, Невская, Святковий, Левада, Синеглазка, Ривьера, Миневра.

Прорастить и посадить. Протравливать или нет?

Вообще-то, думаю, что практически все, кто собрался садить картошку у себя в огороде, и сами прекрасно знают, что и как им делать сейчас. Тем не менее, в двух словах освежим память.

Для посадки картофеля используют клубни фракций (размера) 30-60 мм в диаметре и массой 50-60 грамм. Резать посадочные картофелины нежелательно, поскольку это приводит к увеличению заболеваемости. Своевременное проращивание посадочного картофеля позволяет получить урожай на несколько недель раньше. Для получения раннего урожая посадочный материал нужно готовить уже сейчас и проращивать на свету до 25 дней. Если вам по каким-то причинам не удалось вовремя заняться проращиванием картофеля, то для ускорения процесса прорастания можно провести тепловое обогривание в течение 10-14 дней.

Клубни картофеля проращивают в условиях природной вентиляции. Во время проращивания температура воздуха должна быть для ранних сортов 8-12 градусов, средних и поздних – 12-16 градусов до появления проростков длиной 5 миллиметров.

Следующий этап – протравливание. Специалисты утверждают, что, так называемые фунгициды, которые наносят на поверхность картофелин, есть своеобразным защитным экраном против вредных организмов. Протравливание уменьшает количество патогенов в пять-восемь раз.

И в то же время многие хозяева опасаются протравливать картофель «на посадку», предпочитая ограничиться травлей колорадского жука уже на ботве и когда для этого придёт время (хотя дело ведь не только в жуке). И для этого есть основания. Обрабатывается сам посадочный клубень,

химические элементы попадают непосредственно внутрь «материнской» картофелины, и это, как ни крути, дополнительная химическая нагрузка на последующий урожай... Вам это надо? Вообще, решайте сами.

Высаживать картофель нужно только в прогретый грунт с температурой не ниже 7-8 градусов. Расстояние между рядами должно составлять 20-25 см для ранних сортов и 30-35 – для средних и поздних. Глубина посадки картофеля на легких грунтах и в сухом жарком климате – 8-12 см, а в условиях влажного климата – 7-10 см.

Картошка – это всегда актуально и перспективно. В то же время специалисты напоминают: формула успеха в выращивании любой культуры включает в себя современные технологии, качество посевного материала и, конечно же, непрерывное обучение.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 11 (75), 15 марта 2012 г., стр. 19.

КАКАЕ НАШИ ГОДЫ! И ВСЕ УСПЕХИ ЕЁ ЕЩЁ ВПЕРЕДИ

О юном поэте и музыканте, о красивой девушке Ане

Анна Кандыба в свои неполные пятнадцать лет – настоящий состоявшийся поэт. Даже если она в будущем ничего и не напишет и ничего не опубликует, поэтом она останется на всю жизнь. (Считайте, что это и мой «диагноз» тоже!) Впрочем, расставаться с поэзией Аня и не собирается. Сейчас у неё один избранный сборник стихов – «Мій маленький секрет», который вышел в свет ещё в «далёком», как для её юного возраста, 2008 году! И в ближайших планах – издание второго авторского сборника, который вместит в себя поэзию последних трёх лет. И как поэт, и как музыкант, и как ещё совсем юная девушка, Аня – олицетворение искренности и оптимизма. Общение с таким вот милым и открытым человеком, как она – это всегда весомый повод лишний раз вспомнить о том, что, может быть, и ты тоже не самый плохой человек на свете, а другие люди – не все «злые».

Первый свой стих Аня написала в четыре года, а писать постоянно стала в семь-восемь лет. Как говорит она сама, первые её поэтические порывы были связаны с переживанием красоты природы. Вдохновляло стремление передать и выразить в слове теплоту, солнце, краски окружающего мира. Сейчас Аня, девятиклассница ЗОШ № 17, часто пишет о других людях, о родном городе и, конечно, о любви. Последнее, правда, пока лишь для себя – как нечто сугубо личное, интимное.

- Творческое вдохновение, – говорит Анна Кандыба, – зачастую никак не связано с событиями, происшедшими с тобой накануне. Иногда случается и среди ночи проснуться и искать ручку с бумагой. Главное для меня в поэзии – выразить себя, своё отношение к людям и свои чувства. Когда у тебя переживаний много и все они яркие и впечатляющие, не будешь же постоянно навязываться с разговорами к близким, друзьям, к незнакомым людям на улице. А, кроме того, выражая свои чувства в поэзии, оказывается, помогаешь и другим людям – ведь и они думают и чувствуют так же, только почему-то не говорят об этом вслух и открыто, а держат это в себе.

Совсем скоро, в мае, Аня Кандыба заканчивает Школу искусств по классу фортепиано. И её ждёт выпускной концерт. Произведения, которые она исполняет именно сейчас, и эмоциональные и одновременно разноплановые, дополняющие друг друга.

Впрочем, профессиональным музыкантом Аннушка становиться не собирается. Хотя музыка, как и поэзия, безусловно, уже навсегда. Её планы сегодня – поступить после окончания школы в наш педагогический университет на отделение иностранных языков филологического факультета.

Будучи девушкой не только симпатичной, не только чувствительной, но так давно с удовольствием и пониманием открыла для себя поэзию Гете. Сначала благодаря школьной программе по зарубежной литературе, а потом, шире и глубже, уже и самостоятельно.

Разносторонность и многогранность личности Анны Кандыбы выражается и в её учёбе в школе – исключительно на «отлично». Каждый год она защищает честь школы на городских олимпиадах не только по украинскому и русскому языку и литературе, но и, например, по физике. На областной олимпиаде, как победитель городской, участвовала по украинской филологии. А кроме того, дважды побеждала по Славянску в конкурсе украинского языка имени П.Яцыка. Не девушка, а клад – во всех отношениях.

От природы, конечно, зависит многое. Но всё остальное – это повседневный труд родителей, самого подростка, девушки, парня. Не стал бы я сейчас громогласно восклицать, что нынешняя молодёжь морально несостоятельна и делает все не так и не то. Достоевского с Блоком, правда, вряд ли читают, но ведь и не на них одних свет клином сошёлся! Дорогие взрослые, не забывайте, любую критику надо начинать с самокритики – как воспитаете, того и имеете.

Но и в этом контексте надо уважительно сказать о родителях Ани, воспитавших такого ребёнка – Наталии Петровне и Андрее Валентиновиче. Всегда выслушают, поддержат, помогут во всём. И они же – первые слушатели Анны и как исполнителя, и как поэта. А о маме так и вовсе речь особая – за творческие успехи дочери она переживает больше (и это как раз нормально), чем сама Аня.

Что ценит в людях прежде всего талантливая девушка Анна, на каких ценностях пытается выстраивать свои отношения с окружающим?

- Для меня самое главное в человеке – это честность и открытость, искренность чувств и отношений. Мне симпатичны люди вежливые и воспитанные, поэтому хамство и грубость воспринимаю очень болезненно. Свою жизнь стараюсь строить на любви и доброте. Если между людьми устанавливаются хорошие отношения и есть взаимопонимание, то все в жизни у них обязательно получится. И в работе, и в дружбе, и в семье.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 12 (76), 22 марта 2012 г., стр. 16.

(Після журналістського матеріалу додаються два вірші Ганни Кандиби: «Законы жизни», «Тебе, мой Славянск!»).

ИНСУЛЬТ ИЛИ БЕЗ НЕГО: ДЕЛО ЗАЧАСТУЮ В НАШИХ РУКАХ

Проблема гипертонии, а также её фатальных осложнений – одна из самых насущных для всех регионов Украины. А для Славянска конкретно – тем более. «Старенький» наш город по населению, что ни говори. А возраст, знаете ли, здоровья не добавляет. Впрочем, дело не только в возрасте, но и в небрежном отношении к своему здоровью, недостаточной профилактике заболеваний. экологической ситуации. Да и, чего греха таить, зачастую у нас не хватает денег, чтобы обеспечить себе нормальную жизнь! Отсюда и болезни, отсюда и нежелание диагностироваться. Ведь каждому заранее понятно: какой уровень жизни, такой будет и диагноз, так зачем же лишний раз портить себе настроение...

Это должен знать каждый!

Инсульт – это острое нарушение мозгового кровообращения, вызывающее гибель мозговой ткани, что связано с недостатком питания в головном мозге. Происходит закупорка (ишемический инсульт) либо разрыв (геморрагический инсульт) сосудов мозга, и как следствие, повреждение значительного участка головного мозга.

Симптомы: повышенное давление, головные боли (часто – в одном из полушарий), могут быть судороги либо, наоборот, сонливость, заторможенность, тошнота или даже рвота; нарушение речи, психические отклонения, выраженная напряженность мышц шеи и конечностей. Большая часть из этих симптомов относится к геморрагическому инсульту, тогда как ишемический инсульт – более коварен, а его симптомы нечетки, нарастают постепенно и при этом мерцают. Приехавший по вызову врач может увидеть «вполне здорового человека», а сам больной чувствовать себя нормально, тогда как приступы будут возобновляться и при этом усиливаться. В результате больной, не будучи госпитализированным, может полностью утратить речь и оказаться наполовину парализованным в течение ночного сна.

Первая помощь. При инсульте больного необходимо удобно уложить на кровать и расстегнуть затрудняющую дыхание одежду, обеспечить достаточный приток свежего воздуха. Голова и плечи должны лежать на подушке, чтобы не было сгибания шеи и ухудшения кровотока по позвоночным артериям. При первых же подозрениях на приступ вызывайте «скорую помощь».

За предыдущий год в городе и районе было зарегистрировано 288 случаев инсульта. Из них, как ни прискорбно, 106 (36%) имели летальный исход. Почему так много смертельных исходов? И что всё-таки можно сделать, чтобы уменьшить количество как самих приступов нарушений мозгового кровообращения, так и фатальных последствий инсульта? Рассказывает заведующий неврологическим отделением ГБ № 1 врач высшей категории Олег Васильевич Яли.

- Половина из тех случаев, когда больным с приступом инсульта не удалось помочь, обусловлены сложностью самих случаев, а вот другая половина – поздним обращением в службу скорой помощи. Последнее, как понимаете, вдвойне обидно – люди сами вовремя не помогли себе, проигнорировав опасность для здоровья и жизни. Существует такое медицинское понятие, как «терапевтическое окно». При инсульте оно составляет четыре с половиной часа. Это как раз тот промежуток времени сразу после приступа, когда медицинская помощь будет наиболее эффективна, при этом чем раньше, тем лучше. Именно в течение этого промежутка времени усиливается отёк, и повреждение клеток головного мозга распространяется от ядра повреждения на всю так называемую область «тени».

- К сожалению, – продолжает Олег Васильевич, – есть и такие больные, которые после оказания им первой медицинской помощи отказываются от дальнейшего лечения в стационаре. Таких – порядка 15%. И это при том, что статистика неумолима: только 15-20% из тех, у кого случился инсульт, при своевременной помощи и стационарном лечении возвращаются к полноценной жизни. Ещё 30%, как это ни прискорбно, постигает самая печальная участь – летальный исход. И, наконец, 50% больных становятся после инсульта инвалидами...

Правильный диагноз – половина успеха

Нужно сказать, что за последние несколько лет медицина значительно продвинулась – и в нашем городе также, и в отношении неврологии не в последнюю очередь. Другое дело, что и стоит теперь действительно современное и качественное лечение ой как недешево! Красиво звучит фраза «жизнь все равно дороже», когда у тебя есть чем оплатить лечение, пусть и очень дорогое. А если у тебя денег просто нет – ни на чёрный день, ни на похороны?! А ведь в девяти из десяти случаев (это с позиций оптимиста) их и самом деле нет!

При первой городской больнице в прошлом году на бюджетные средства был открыт центр диагностики, а также освоена новая методика лечения инсультов – системный тромболизис. Больница поддерживает тесные контакты с Донецким научно-исследовательским институтом неотложной воспитательной хирургии им. Гусака. Туда, в частности, отправляются диагностические данные ультразвуковой дептографии. Данная диагностика позволяет исследовать магистральные сосуды шеи на предмет наличия бляшек (сгустков) в сосудах и степени выраженности стеноза (сужения). Именно донецкие специалисты и помогают с определением окончательного диагноза, на основании которого принимается решение – необходимо хирургическое вмешательство или нет.

Сколько стоит выжить?

Сейчас в неврологическом отделении имеются две бюджетные дозы современного высокоэффективного препарата Аклизе. Именно этот препарат предписан при остром ишемическом инсульте, а также остром инфаркте миокарда, острой тромбоэмболии легочной артерии. Методом

системного тромбозиса и в период «терапевтического окна» данный препарат вводится больному. Активизированно растворяет тромб в сосуде и позволяет нормализовать кровоток уже в течение суток.

Фактически данный препарат, при упомянутых выше показаниях, позволяет вытащить человека с того света. И хорошо, что такой препарат вообще есть! Да вот только стоит он 14 тысяч гривен! И если у вас этих денег нет (а вы при этом относитесь к группе риска – гипертоник, диабетик, сердечник, просто пожилой человек), то особо не рассчитывайте на помощь ни провидения, ни доброго спонсора. Если у вас нет денег для лечения, вы (я, любой из нас) умрете от болезни – это касается любого серьезного заболевания.

И слова эти отнюдь не жестокие и не чернушные, а просто объективные – да и что я вам сказал нового, дорогие читатели, вы и сами все прекрасно понимаете. Поэтому лучше прислушивайтесь к мнению специалистов, тщательнее следите за своим здоровьем, не доводите до крайностей.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2012. – № 14 (78), 5 апреля. – С.18.

БЛАГОДАРЯ ЛЮБЯЩЕЙ И ОТВАЖНОЙ СУПРУГЕ СОЛДАТ ДОШЁЛ ДО БЕРЛИНА!

В редакцию «Славянской правды» пришла женщина. С папкой домашнего архива и с большим желанием поздравить любимого племянника. Что ж, обычная просьба для газеты. но когда мы поглубже вникли в семейную историю, вглубь биографии этого рода, стало понятно, что одного поздравления недостаточно. Наша гостья принесла уникальные документы семейного архива, потрясающую историю о любви своих родителей, о подвиге своей молодой на тот момент мамы. Мы печатаем эту историю и ею открываем серию статей о наших дедушках, бабушках, отцах и матерях, прошедших войну. Они – не просто наше прошлое, они – часть нас самих. Лучшая часть...

...Когда началась война, Вере было 23 года, а Михаилу 30. На тот момент у них уже было двое детей.

В самом начале войны Михаил Аврамович попал в плен где-то под Днепропетровском. Когда Вера узнала, что её муж находится совсем рядом и в немецком плену, она тут же собралась в дорогу – спасти мужа.

На ходу заскочив в проходящий поезд и спрятавшись, она вместе с немецкими солдатами добралась до областного центра. На месте стала расспрашивать, где содержат пленных. Ей указали на большое поле, которое надо было перейти, чтобы добраться до лагеря. Молодая женщина не знала, что поле было заминировано...

Ночью, ползком и перебежками, прячась от осветительных прожекторов, женщина перебралась через поле и вышла к домику-сторожке. Удивлению охранника, из числа полицаев, не было предела – ведь поле-то заминировано, откуда ты взялась! Она плакала, упрашивала – мол, муж, Михаил Кисиль, где-то здесь у вас в плену, помогите найти! Полицай пообещал разыскать

мужа среди пленных, но предупредил, что «договариваться» нужно с немцами в конторе.

Придя в указанную контору, Вера Кисиль прождала в прихожей несколько часов, а когда увидела, что немец на несколько минут оставил кабинет без присмотра, решилась войти сама. Увидев на столе книги, разыскала фамилию мужа в списках и вырвала всю страницу! Тем не менее, мужа ещё надо было освободить непосредственно из-под стражи.

Вернувшись снова к охраннику-полицая, Вера Ефремовна узнала, где находится муж Михаил. Правда, охранник сообщил, что тот болен – на ногах раны, и Михаил не может ходить. Впрочем, за особое «вознаграждение» обещал достать мазь и немного подлечить пленного, пока Вера не вернётся из дому с надлежащим магарычом.

Через неделю Вера вернулась, собрав всё, что могла – кур, сало, водку... И вот её привели к сеточному ограждению, за которым находились пленные. Муж её узнал сразу, а вот она его – с трудом. Михаил был опухший, заросший, весь грязный. Когда увидел жену, кричал и плакал от радости. Через сетку поговорили и договорились этой ночью с помощью подкупленного полицая уйти.

Ночью полицай подрезал сетку снизу, и надо было уходить. Но Михаилу было так трудно передвигаться, что он не мог самостоятельно даже проползти под сеткой. Помог другой пленный, который заметил их мытарства и решил воспользоваться шансом и тоже бежать. Впрочем, за ограждением он оставил Веру Ефремовну одну с больным мужем.

Целую ночь супруга Вера где помогала мужу идти, а где и вовсе тащила его на себе. Старалась как можно дальше уйти за ночь от лагеря, чтобы после утренней переклички преследователи не напали на след беглецов. К утру спрятались у жителей одного из сёл.

...Погоня так и не настигла супругов, и через несколько дней они кое-как добрались до дома. Тут ещё были наши, но уже всю шла эвакуация перед продолжавшимся отступлением Красной Армии. Вера Ефремовна доложила о муже в военкомат. Там ей дали несколько дней, чтобы подлечить его и срочно эвакуироваться.

Михаила Аврамовича призвали в ряды защитников Родины. Служба его проходила на передовой, а связана она была с лошадьми. Умел и любил с ними обращаться ещё с детства – ведь родом он из села Хрестыще. Прошёл до конца всю войну, дойдя до самого Берлина. Имел много наград.

Домой вернулся с подорванным здоровьем, но целым и трудоспособным. Опять Вера всеми силами помогала мужу стать на ноги.

В дальнейшем работал на СЗВИ, старом хлебозаводе. Умер в возрасте 77-ми лет. Родственники не забывают о Михаиле Аврамовиче и чтут память о нём и его добром имени.

(Из воспоминаний супруги М.А.Кисиль Веры Ефремовны Кисиль. Записаны и переданы в редакцию дочерью ветерана Марьей Михайловной Логвиновой.

Данные о М.А.Кисиле можно найти в «Книге памяти Украины», Донецкая область, том 24, стр. 159).

А теперь слово и Марье Михайловне Логвиновой, которая рассказала для наших читателей эту историю о своих отце и матери. Сделала она это в подарок своему племяннику – известному в городе депутату Виктору Викторовичу Кисилю.

- Я горжусь нашим родом, своими родителями. И знаю, что многие их замечательные качества унаследовали их внуки. Виктор Кисиль – это опора семьи, он всегда готов помочь. Он в самом деле такой, каким его знают многие в городе – человек слова, надёжный, инициативный. 15 апреля у Виктора день рождения. Будет много гостей, самых добрых и тёплых пожеланий. А я хочу добавить: Виктор, твои дед и отец тобою бы очень гордились! *(Додається вірш «Витя! Я в том уверена, что ты...» - уточн. укладач – Вал. Ром.)*.

Подготовил Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 15 (79), 12 апреля 2012 г., стр. 5.

«Я В ПОЛЁТЕ РАССМАТРИВАЮ СЕБЯ...»

Фарид Сейфулин о себе и об искусстве фотографии

Решив сделать семейную или личную фотографию в студии «3x4», знайте – вы идете не просто в фотостудию и даже не к фотохудожнику Фариду Абдулаевичу Сейфулину. Вы идете в гости к семье Сейфулиных, в которой профессиональные фотографы все: сам глава семейства Фарид, его супруга и хранительница очага Лариса, их дочь Оксана. Хотя, как заверила нас Лариса, клиенты у каждого свои и, как правило, постоянные. А знакомых приводят уже к «своему» мастеру.

« Семейный портрет - это листья родословного дерева...»

Пятнадцать лет назад, когда Фарид создавал свою фотостудию «3x4», он уже позиционировал себя как «Ваш семейный фотограф». И вот сейчас, подводя творческие итоги, Фарид все более и более убеждается в том, что поддерживать традиции просто необходимо – для сохранения жизни как единой неразрывной цепочки. В процессе подготовки выставки своих работ в Славянском краеведческом музее (включая и некоторые работы Ларисы и Оксаны) Фарид использовал такой художественный образ, как семейное дерево. Именно проиллюстрированное фотопортретами генеалогическое дерево. Выставка длилась весь прошедший месяц, и много славянцев успели ее посетить. Говорит сам фотомастер:

- Портрет в фотографии – это вершина искусства. Собственно, для такой работы мы и создавали 15 лет назад фотостудию. За эти годы мы возродили традицию семейных портретов в нашем городе. Семейный портрет – это момент единения. Взглянув на такое фото, ты действительно понимаешь, что у тебя есть семья, понимаешь всю ее непреходящую ценность. Ведь еще в старину семейные портреты были реликвиями, передаваемыми из поколения в поколение.

Листьями родословного дерева Фарид рассказывает, как к нему ходит раз в год фотографироваться одна пожилая женщина и при этом делится воспоминаниями о 60-ых годах прошедшего столетия. Говорит, что в каких бы отношениях ни были родственники тогдашней большой семьи (порой очень напряжённых!), на Пасху всегда собирались вместе и направлялись с визитом к фотографу. Так семейное фото и примиряло, и объединяло большую семью.

Личный интернационал

Себя Фарид идентифицирует, я думаю, по национальности отца. То есть татарин. Ведь не зря же он в разговоре упомянул: утратив силу в каких-либо обстоятельствах фамилию отца, теряешь связь со всем своим родом. Впрочем, и маму, башкирку по национальности, любит и уважает не меньше. Сейчас его родители проживают в Башкирии, неподалеку от города Аркаим, места древних тысячелетних раскопок исторического поселения. Недавно, в январе, Фарид проведаль родителей, а посему и угощаль автором материалами, привезенными издалека – башкирским чаем. Сам же Фарид успел за свои 48 лет прожить в разных местах. Родился на Памире, потом – Башкирия, Азербайджан, Дальний Восток... С 20 до 30 лет жил в Латвии, непосредственно в самой Риге, а учился по специальности "фототехник" в Москве. Это как раз и были годы становления – и самого Фариды как личности, и всей той реальности, которая сложилась ныне – середина 80-х - середина 90-х. И вот теперь уже 18 лет в Славянске!

« Вы красивы ! » - девиз фотостудии « 3x4 »

Ни для кого не секрет, что портрет передает облик человека. Любая из черт лица, а особенно глаза. Передать облик человека посредством фотопортрета – легко ли это и в чем секрет такой передачи?

- Фотография, как и любой носитель информации, несёт о человеке массу информации, – делится своим мнением Фарид Сейфулин. – Опытный психолог по фотографии может описать черты характера человека. Некоторые знахари, колдуньи утверждают, что могут определить даже место пребывания человека и что с ним происходит именно сейчас. Есть даже такое мнение, что и фото меняется со временем – в зависимости от того, что случилось с человеком. Как бы там ни было, но по поводу такой «мистики» у меня уже давно возникал вполне жизненный вопрос: появление фотографии в девятнадцатом веке – это промысел Божий или все же козни и происки дьявола? Фиксировать мгновения физического мира и даже метафизического (рентгеновские снимки) – так ли уж это было необходимо человечеству? У меня лично хранится порядка ста тысяч негативов и цифровых фото. Исходя из этого, я иногда сам себя спрашиваю: а не накапливаю ли я сам в своем рабочем (или жилом) помещении некую энергию, которая не всегда-то может обернуться во благо?

Впрочем, вернемся к повседневному. Фарид, в частности, говорит, что знаменитая фраза «Красота спасет мир» для него отнюдь не банальное выражение, а руководство к действию в его профессии. Для него, как для фотографа, главное и есть – найти эту красоту в каждом из своих персонажей. Именно найти, а не придумать и не создать искусственно!

Потому он и не путает красоту с гламурностью, а истинное лицо человека переданное в образе с искусственно воссозданным типажом. Каждый человек, утверждает Фарид Сейфулин, имеет право на красивую фотографию, которую он вместе со своим добрым именем передаст потомкам. Особо хотел бы отметить работу фотографа с женщинами.

Снова берет слово Фарид:

- Тот факт, что сейчас очень распространена бытовая фотография, сам по себе позитивный – все фиксируется, все сохраняется для памяти. Другое дело – качество фотографий. Мы делаем в быту массу снимков, 90 % (если не больше) из которых – попросту плохие. Особенно это удручает и травмирует психологически женщин. Дети – те всегда непосредственны, пока их еще не испортят своей «серьезностью» взрослые. Мужчины, как правило, относятся к своему внешнему виду, облику в целом, не слишком скрупулезно. А вот у многих женщин годам к сорока вырабатывается устойчивая фобия и к фотографии, и к фотографированию, и потом уже профессионалу достаточно нелегко помочь такой женщине раскрыться в кадре, посмотреть на себя свежим взглядом, с помощью фотографа увидеть свою красоту. И в моей профессии такая психологическая терапия по отношению к клиентам имеет далеко не последнее значение. А вообще-то, мне моя работа нравится. У меня нет времени, чтобы познакомиться с человеком очень близко и узнать все его интересы, раскрыть для себя разные стороны его души. За 10-15 минут знакомства я должен суметь составить правильное впечатление о посетителе, а попутно и ему самому помочь почувствовать себя непринужденно и раскованно.

Лучшее фото – всегда впереди, или И о дзен-буддизме тоже..

- Один достаточно известный московский фотомастер как-то сказал, – берется подвести итог нашему общению Фарид Сейфулин, – что десять фотографий, сделанных на высоком художественном уровне, это уже весомый вклад в достижения мирового фото. В наивысшей же своей точке мне фото видится таким, которое не только фиксирует мгновение, но и позволяет остановить на миг самую мысль, заключенную в конкретном мгновении. А непосредственно в жанре портрета это будет выглядеть приблизительно так: мимолетный взгляд и вовремя нажатая кнопка превращаются в символ заснятого человека. Я верю, что возможно сделать фото не только нетрадиционное по стилю и технике выполнения, но и отличающееся своей внутренней философией. Мы все щелкаем и щелкаем, а ведь Бог, если уж и допустил фотографию, то в первую очередь, чтобы мы имели еще одну возможность подумать о себе и о мире вокруг. Кроме того, поверьте, реальность, которую фотографировали и которую фотографировали, отличается одна от другой! Ведь мы, в большинстве своем, просто еще не умеем воспринимать реальность как таковую, а во всем стараемся ее интерпретировать. В том числе и в фотографии. А мне, как фотографу, хотелось бы видеть и снимать реальность такой, как она есть, неискаженной, а значит – настоящей!..

Александр Романько.

«Славянская правда» - № 15 (79), 12 апреля 2012 г.

...И В ЦЕНТРЕ ЭКСПОЗИЦИИ – ХОРУГВЬ ИИСУСА ХРИСТА

В день открытия выставки «Православие Славящины», 12 апреля, в нашем городском краеведческом музее гостями и главными посетителями стали воспитанники школы-интерната для слепых и слабовидящих детей. И не беда, что не все из детей могли воочию лицезреть иконы и фотографии, нательные крестики и подвески, весьма раритетную хоругвь для проведения крестного хода... Главное – возможность духовно прикоснуться к святыням и артефактам, напоить свою надежду целительным знанием из истории родного края.

Идейными вдохновителями и организаторами художественно-этнографической выставки работ и экспонатов из государственных и частных коллекций выступили сам Славянский краеведческий музей, в лице его старшего научного сотрудника Анатолия Васильевича Шамрая, и Православный центр славянской культуры, представляла который Валентина Александровна Баштовая.

Выставка разделена на две части – историческую и современную. В период перехода от язычества к христианству – с X по XIII век – на территории Киевской Руси начинают появляться первые православные артефакты в виде нательных крестиков и других религиозных украшений-символов. И хотя история крепости Тор начинается несколькими столетиями позднее, подобные археологические находки имеются и в нашей местности. Большую же часть составляют иконы XVIII и XIX столетий. Особенно интересно было узнать о так называемых семейных иконах. Богатые семьи заказывали у признанных художников (менее зажиточные – у обычных маляров) совокупную икону тех святых, чьи имена носили члены семьи. Относительно церквей и почитания святых на территории Слобожанщины наиболее почитаемыми были (да и остаются!) Николай Чудотворец и Пресвятая Богородица. А вот хоругвь Иисуса Христа для крестного хода по основным православным праздникам занимает на выставке центральное место всей экспозиции.

Интересными есть также и фото позапрошлого столетия, на которых запечатлены коллективы воспитанников и педагогов из числа священнослужителей воскресных церковных школ при храмах Славянска XIX – начала XX столетия. В то время такие школы были обязательны при каждой церкви.

Современная часть экспозиции представлена на выставке книгами, керамическими изделиями, фотографиями, которые отображают современную православную жизнь Славянска и края. В частности, это работы таких фотомастеров, как А.Горпинченко, В.Бударина, А.Рогова, А.Скворцова и других.

Столь современная духовная выставка именно к празднику Светлого Христова Воскресения продлится до 9 мая. А там будет уже новая тематическая экспозиция, приуроченная ко Дню Победы.

Александр Романько.

«Славянская правда» - № 16 (80), 19 апреля 2012 г., стр. 18.

ЗА СЕМЬ МИНУТ ДОЙТИ ДО ХРАМА, ИЛИ НЕЛЁГКАЯ ДОРОГА К ГОСПОДУ

Верую, Господи, помоги моему безверию!

Мр. 9; 24.

С моего двора (огорода, веранды) видно православный храм. По дорожке и напрямик – семь минут ходьбы. ...Но до Бога, должен признать, мне как до Киева в весьма неудобном положении для ходьбы. Впрочем, должен сказать себе в оправдание и о том, что бываю я там чаще, нежели три раза в год – на Крещение, Пасху и Спас, как это делают многие, с единственной целью освятить воду, яйца, сало, соль, собственно пасхи, яблоки и мёд. Служители церкви Божией говорят – пусть хоть так, в виде первого шага, люди приходят к Богу... Как знать, как знать...

...В процессе подготовки материала мы долго общались с отцом Николаем по поводу заглавия. Отче настаивал на том, что «долгая» дорога к Господу – не годится. По той причине, что если я уже дошёл до храма (за семь минут), то я уже встретился с Господом – Он всегда там. А если я не почувствовал этого – то это моя вина, моей греховности, замкнутости. Поэтому мы заменили слово «долгая» на «нелегкая» – на этом уже настаивал я – мне, действительно, нелегко эта дорога даётся.

* * *

Основное и, по сути, единственное действительно значимое предназначение храма – быть для верующего местом встречи с Богом. Есть, конечно, и другие функции, и тоже достаточно значимые, но это уже, говоря словами Эклизиаста, сына Давидова, «суета сует». Без главного и основополагающего – встречи с Богом, вообще все и есть «суета сует». ...Даже в храме, даже в присутствии Господа – если мы к этому не готовы, или воспринимаем это как ... развлечение. Вроде бы еще и не грех, а уже кощунство.... Слова – авторские.

Говорит благочинный Александро-Невского благочиния Горловской епархии УПЦ МП настоятель Собора Александра Невского протоиерей Николай Фоменко:

- Храм – это особое место, единственное на земле, где постоянно обитает Господь Бог. В храме человек напрямую общается с Отцом нашим Небесным. Именно в храме становится возможным воздействие на каждого из нас Божьей благодати. Здесь также человек получает нравоучительные наставления и воспитывается не просто как хороший гражданин общества, а как гражданин небесный. Верующий человек, который приходит в храм для общения с Господом, находится выше всего земного. Бог же помогает тому, кто сам старается исправить себя и обращается в этом за помощью к Нему. Пытаться исправить – это уже начало покаяния. В то же время, к Господу надо идти с радостью и благодарностью, даже если мы удручены чем-то в повседневном быту. Не насильно принуждать себя и не отдавать дань моде либо традициям, а с искренним чувством благоговения перед Господом, с чистыми помыслами и открытым сердцем для Господа Бога – с верой в душе.

Путь к Господу нелегок – необходимо преодолеть внутренние и внешние препятствия – это работа души, у которой не должно быть усталости.

Ведь вера – это верность Божественным установлениям, – продолжает отец Николай. – Многие думают, что уже верят в Бога, если признают над собой бытие Бога. Но они ошибаются – этого недостаточно. Можно изучить все науки о Боге, досконально знать Ветхий и Новый Завет, но Бога при этом так и не познать. Познать Господа и Отца нашего Небесного можно только чистым сердцем, а очистить сердце от греха можно только в храме, совершая таинство исповеди, покаяния. Слово «покаяние» как раз и означает изменение мышления и образа жизни.

- Чрезвычайно важным является также и то, что через Бога в храме люди снова единятся вместе, – говорит протоиерей Николай Фоменко. – Ведь мы видим, что ныне человек обособился, стал индивидом и заботится только о своём земном благе, позабыв о ценностях духовных. Церковь же единит людей вокруг себя. Если нарисовать Солнце и исходящие от него лучи, то мы увидим, что чем дальше они от самого светила, тем дальше они и друг от друга. Так точно происходит и с людьми – удаляясь от Бога и от церкви, мы обособливаемся, разъединяемся. Единит же только Бог. При всем нашем желании и рвении только через Него и в Нем мы снова можем обрести единство с другими, любить ближнего своего и доверять ему.

От себя же осмелимся добавить (основываясь и на личном опыте в том числе), что в храме происходит также и единение человека с самим собой. Наше повседневное обыденное Я при помощи Господа пробивается сквозь толщу «облинявшей грязи повседневности» (Габриель Марсель) и находит внутри своей личности некое глубинное Я, не нами самими нам данное... Человек самоидентифицирует себя в качестве целостной гармоничной личности.

Непосредственно в Славянске ныне действующих православных храмов Горловской епархии УПЦ МП уже шесть.

1. Свято-Александр-Невский кафедральный собор (м/р-н ж/д, ул. Комяхова, настоятель – отец Николай).

2. Свято-Воскресенский храм (Славкурорт, ул. Сользаводская, настоятель – отец Виталий).

3. Свято-Духовский храм (пл. Революции, настоятель – отец Роман).

4. Храм Серафима Саровского (пл. Мира, м/р-н Черевковка, настоятель – отец Валерий).

5. Храм Святых Новомучеников (м/р-н Северный, настоятель – отец Петр).

6. Храм Державной иконы Божьей Матери (м/р-н Молодежный, ул. Батюка; на данный момент делами храма занимается благочинный протоиерей Николай).

В Славянском районе на данный момент 30 действующих храмов. Не все они, к сожалению, не только описаны, но и хотя бы упомянуты в литературе. Единственное «гражданское» (мирское) издание, в котором рассказывается и о некоторых храмах района тоже, – это исследование А.И. Духина «К

истокам духовной культуры Славянска и Славянского района». Не все из тридцати храмов района представлены даже на сайте www.pravoslavie.ua (!!!) От себя же напомним, что особый статус, конечно же, имеет Святогорская Лавра, из остальных храмов района своей направленностью и спецификой выделяется Свято-Сергиевский женский монастырь в селе Сергеевка.

Все мы в курсе того, что большую активность в Славянске проявляют протестантские деноминации и секты. Официально их в городе порядка десяти. Каждая из таких организаций имеет свою направленность. Одни работают с наркоманами и алкоголиками (имея, видимо, для этого транши под рабцентры), другие – ухаживают за престарелыми людьми (с дальнейшим наследием жилья), третьи – специализируются на интеллигенции и бизнесменах (обладателях интеллектуального и финансового капитала). Поскольку большинство протестантов храмы не признают в принципе (равно как и святые мощи, иконы, институт святости и таинство священства, почти все остальные таинства), говорить здесь о протестантских храмах нецелесообразно – ни одной кирхи пока еще тоже никто не построил. Само слово «протестант» говорит о том, что представители этой ветви христианства есть выразителями некоего протеста, противления, т.е. являются носителями деструктивного умонастроения. Деструктивного по отношению к тому, что не ними и до них, а позже – без них, было сделано другими – до 1054 года совместно, а после по отдельности католиками и православными.

Обитают же эти общины в переустроенных под молельные дома помещениях. Доходит до того, что это происходит и за счет детей города – ДК им. Артема, и даже в здании бывшего «кабака» - ресторан «Русь» на курорте...

Что касательно других, не христианских, вероисповеданий, то ни мечетей, ни синагог, пагод или каких-либо еще культовых религиозных сооружений у нас пока нет.

Что означает само слово «храм» как таковое и в православии в частности?

Храм – (др.-евр. – место святилища) особое архитектурное строение, в котором создана специфическая атмосфера и обстановка для осуществления культовой деятельности – богослужение, совершение религиозных обрядов и таинств. В Ветхом и Новом Завете храм часто именуется Домом Господним, Домом Божиим. В православном храме (соборе, церкви) наличествует алтарь, отделенный от центральной части храма иконостасом, который представляет всю Священную историю человечества – от творения мира до второго пришествия. В храме совершается главное Новозаветное таинство – причастие Телу и Крови Господнему (евхаристия), а также другие таинства – крещение, священство, покаяние (исповедь), миропомазание, брак, елеосвящение (соборование). Алтарь православного храма обращен на восток – именно с востока ожидается второе пришествие Иисуса Христа: «Ибо как молния исходит от востока и видна бывает даже до запада, так будет пришествие Сына Человеческого» (Мф. 24;27)

Говорит снова отец Николай, настоятель Собора Александра Невского.

- Храм – пример для души, в каком виде необходимо её содержать и какой она должна быть. А быть она должна красивой и чистой – чтобы там мог постоянно обитать Бог. Если же в душе полно греха, то для Бога там места уже не остается. Своей заботой о храме мы стараемся показать пример прихожанам, как они тоже должны о нем заботиться и как они должны заботиться о своей душе. Икона – образ Божий, а человек – живая икона, образ и подобие Бога. Самый лучший храм – это храм души, если там, конечно, есть Господь Бог.

Итак, еще раз и по пунктам. Храм.

1. Архитектурное строение, его внутреннее и внешнее убранство – алтарь, иконостас, купола, крест (православный либо католический), колокольня и т.д.

2. Настоятель храма и другие служители культа (тема для разговора особая и весьма и весьма обширная).

3. Прихожане храма (что за храм без прихожан – от истинно верующих, богомольных, богобоязненных и сугубо религиозных пожилых женщин до молодых бизнесменов, студентов, бывших партийных функционеров и нынешних власть имущих, представителей фирм, освячивающих сдобу фургонами для своих сотрудников – двери храма Господнего открыты для всех).

4. Само функциональное предназначение храма: 1) проведение службы и прочтение проповеди; 2) совершение таинств; 3) молитва, во время которой происходит очищение души от греха и скверны, встреча и общение с Богом и святыми, единение с ближним в лоне церкви, единение с помощью Господа с самим собою и с окружающим миром.

Православный храм для автора лично – это не место, где утирают сопли и лечат от гриппа, диареи или зависимости. Это, в первую очередь, место, где помогают обрести Бога и, благодаря этому, себя самого и свой собственный путь в жизни. Каждый должен заниматься своим делом – врач лечить болезни, сталевар – варить сталь, а священник – спасать душу грешника, каковым является каждый из нас (прошу прощения, души спасает Господь, а священник только наставляет и направляет – согласно имеющегося диплома и рукоположения в сан). Было бы только для этого наше желание и хоть какое-то усилие навстречу Господу. Впрочем...

- К Господу Богу, к Отцу нашему Небесному, – говорит протоиерей Николай Фоменко, – нельзя кое-как или как-нибудь. От этого еще горше... Если человек довольствуется этим «кое-как» и считает себя верующим, то он глубоко заблуждается. Это уже какое-то лицемерие и двоедушие не только перед собою и ближними своими, но и попытка обмануть Господа, что, сами понимаете, невозможно в принципе. К Богу надо идти только с открытой душою и открытым сердцем – и он всегда нас выслушает и даст то, о чём мы просим. ...Мы хотим узреть Господа и созерцать ангелов, а, между тем, начать надобно с самого себя – узреть собственное «я» и признаться самому

себе в своїх недостатках – гріхах. Путь к Господу – это путь честности и откровенности.

Александр Романько.

Р. S. Справедливости ради и во избежание разногласий...

В пределах своей церковной иерархии (не Московского Патриархата и каковых последние считают чуть ли не исчадием ада) имеют статус храмов и другие христианские церкви восточного обряда, хотя архитектурно таковыми и не являются.

Храм Святого апостола Андрея Первозванного – Украинская автокефальная церковь (ул. К. Маркса, настоятель – отец Сава).

Храм всех Святых УПЦ КП (ул. Шевченко, настоятель – отец Владимир).

Имеют свой приход в Славянске и греко-католики, который носит имя Святого Владимира Великого, но их прихожане пока, скажем так, маються «в пріймах», а служба проводится в арендованных помещениях.

В то же время римо-католики – община Кирилла и Мефодия – уже приобрели место под постройку костела по ул. Буденного (в районе ООШ №1 и бывшего кинотеатра «Прогресс»).

Р. Р. S. I вже геть від себе особисто.

Свого часу мене вразила Кобзарева фраза «Готовий Бога проклясти, якщо без України». Нічого собі, думаю, Тарас Григорович загнув – протиставив себе і Україну Господові Богові!... З часом, замислившись над думкою Шевченка глибше, я зрозумів – нічого подібного тут не має місця, і ніхто проти Бога поставати й не мав на думці (а тим більш така побожна людина, як Тарас Григорович Шевченко). Річ в іншому. Насправді Бог, Істинний і Єдиний, не може перешкоджати бодай в чомусь почуттям щирим і чистим – в даному випадку любові до власної Нації і Батьківщини, патріотично-національним почуттям. А якщо якийсь умовний «бог» перешкоджає таким почуттям, то це вже не Бог, то – Мамона. В особі запродавців-церковників, які запобігають перед окупантами та інтервентами і є при цьому імперськими холоуями, подається думка, начебто якийсь там «бог» проти України... «Зась, не дам дмухати на мою кашу!» (Марко Вовчок «Чортова пригода» – почитайте, це цікаво). Не треба свої злодіяння прикривати ім'ям Господа нашого Небесного!

...І взагалі, віра і релігія поняття не тотожні, хоча й суміжні. Віра – це глибоке внутрішнє переконання, віра – це, на основі довіри, ввірвання себе Тому, Кому і в Кого віриш. А релігія – це соціальний інститут, який виконує культову, обрядову, представницьку функцію в інтересах віруючих. Функція неоціненно важлива й ніяким іншим соціальним інститутом не може бути виконана, окрім як в особі Церкви Христової! Втім саму цю важливу функцію безпосереднім чином виконують теж люди, які так само грішні, як і всі ми, сіроманці. Відтак і вони теж ні-ні, та й помиляються несвідомо, а інколи й запродаються свідомо. То ж бо, шановні співвітчизники-українці, вчимося відділяти зерна від плевели, шукаймо Бога істинного, а духовних наставників праведних й богочестивих. ***Боже, храни Україну!***

Газ. «Злагода». – 2012. – № 37 (991). – 13 вересня. – С.16.

ЛИСТ Н.В.СКИДАНОВІЙ

Уважаемая Наталия Владимировна!

Имел честь несколько раз сотрудничать с Вами ранее и писать журналистские материалы о деятельности комбината, а в сотрудничестве с Юрием Павловичем - о ФК «Славхлеб». Девять лет назад, на мое тридцатилетие, Вы поздравили меня большим тортом, а Юрий Палыч – коньяком. Тогда, помнится, Вы, отчасти в шутку, отчасти всерьез, заметили: «Ты поддерживай форму, не теряй профессиональной квалификации, может быть, я еще надумаю выпускать свое издание» (тогда я временно переходил на преподавательскую работу).

Будучи постоянно в курсе исторической, литературной и краеведческой работы, проводимой в крае (мой родственник, Романько В. И., является председателем областной организации Союза краеведов Украины), и, будучи достаточно опытным журналистом, я отметил тот факт, что никто так и не удосужился до сих пор основать серию очерков, документальных повестей о наиболее выдающихся наших земляках. В первую очередь – о ныне живущих, поскольку почитать достойного человека необходимо еще при этой жизни. И рассказывать о них не только, как о профессионалах своего дела, но и как о целостных гармоничных личностях, интересных и неповторимых индивидуальностях.

Уважаемая Наталия Владимировна, такая литературно-публицистическая серия могла бы успешно выходить под Вашим личным патронатом и покровительством. Вы могли бы возглавить редакционный совет предполагаемого (предлагаемого мной) альманаха и определять главное направление его развития (включая, в частности, обсуждение и утверждение тех кандидатур, которые наиболее достойны выступить в качестве героев повествования расширенного очерка либо документальной повести).

Финансовая сторона вопроса не должна стать обременительной ни для одного из участников процесса. Большую часть типографских услуг по выпуску номеров серии «Мое кредо» (рабочий проект прилагаю), полагаю, в состоянии будут оплатить сами персонажи повествования.

Тем не менее, Ваша личная поддержка такого проекта позволила бы не только развивать его на постоянной и твердой основе, но и вывести на принципиально более высокий уровень. Смею полагать, что наше с Вами сотрудничество может быть весьма плодотворным и получить благодарные одобрительные отзывы в обществе.

Прошу назначить мне короткую аудиенцию в любое возможное для Вас время с целью лично изложить наиболее важные аспекты проекта и перспективы его реализации.

С уважением Александр Романько. Тел. 099-30-80-952.

**Концепция литературного цикла
в жанре очерка, эссе или документальной повести
«Мое кредо»**

Идея и тема

Серия расширенных очерков и документальных повестей о выдающихся земляках-современниках задумана как цикл жизненных историй о людях, сумевших состояться как выразительные и яркие личности, проявившие себя во всех сферах жизнедеятельности. Герои (персонажи) очерков и повестей имеют свою собственную жизненную позицию, собственные убеждения, взгляды и принципы. Их жизненный путь, описанный в виде документальной хроники (интервью с самими героями повествования, их близкими, друзьями и коллегами, фотоматериалы, газетные статьи прошлых лет и пр.) должен стать демонстрацией восхождения человека по ступеням профессионализма и моральности, стать ярким примером успешного формирования как личностных качеств, так и высокого уровня гражданского сознания.

Реализуя себя и свой потенциал на практике, эти люди одновременно формируют современную социальную реальность, являются выразителями того времени, в котором живут.

Профессиональная и общественная деятельность, круг друзей и близких главного персонажа повествования, его увлечения и быт и, в конечном итоге, его жизненные принципы и целостное мировоззрение – **тема** каждого из выпусков серии.

«Кредо», в переводе с латыни, дословно означает **«верую»** - то, на чем стою, что исповедую, чем являюсь сам и от чего не могу отступить.

Регламент сотрудничества и выхода выпусков серии.

Каждый выпуск серии посвящается, как правило, одному персонажу, изъявившему желание выступить в качестве главного героя повествования.

Литературная и редакционная работа выполняется исполнителем в лице Романько Александра Валериевича (члена Национального союза журналистов с 1994 г.)

Герой каждого из отдельных произведений (серий выпуска) берет на себя обеспечение финансирования печати тиража серии, посвященной ему, - за свои личные средства или средства привлеченных им спонсоров. Он также обеспечивает выплату заранее оговоренного гонорара исполнителю литературной, редакторской, корректорской части работ – Романько А.В. Последний, кроме уже указанных видов работ, берет на себя также обязательства по выполнению прочих видов услуг и работ по обеспечению печати каждого выпуска серии, его популяризации в читательских кругах:

- организация печати отрывков повести (очерка, нескольких жизненных эссе) в периодической печати;
- размещение произведения в сети Интернет;

- презентация выпуска серии в учебных заведениях, библиотеках, общественных организациях города, организация встречи персонажа с аудиторией;

- включение выпуска серии в сборники всего цикла «Мое кредо» за определенный период времени.

Данные виды работ могут выполняться исполнителем как на общественных началах, так и быть оплаченными согласно отдельным соглашениям.

Отдельным пунктом необходимо отметить факт вхождения повествования о персонаже в целую серию, а не выход отдельным изданием, которое вполне может как затеряться в массе прочих книг и произведений о крае и его людях, так и довольно быстро забыться читателями. Выход каждого нового номера серии станет еще одним напоминанием об уже вышедших в свет номерах цикла.

Построение сюжетной линии

1. Линейное построение сюжета.

Описание жизни героя в хронологическом порядке с врезками интервью и рассказами самого главного персонажа, его друзей и родственников, коллег по работе и единомышленников в общественной жизни. Условно говоря, «Хроника одной жизни».

2. Разветвленная сюжетная линия.

Основное повествование ведется в плоскости той сферы деятельности, в которой он, как считает сам, преуспел наиболее всего. По ходу изложения периодически делаются ответвления на темы других жизненных интересов героя («А тем временем на семейном фронте...», «С друзьями я – другой человек»)

3. Нелинейное статическое изложение.

Разговор с персонажем (изложение его мыслей) ведется в сегодняшнем времени и по поводу дня сегодняшнего, периодически делаются врезки из воспоминаний о предыдущих периодах его жизни; то же самое и относительно друзей, близких, профессии, хобби и пр.

4. «10 интервью с Маэстро. О себе и о других, о прошлой и современной жизни, о друзьях и врагах, записанные в течение десяти дней».

5. Несколько эссе или новелл (6-7 мировоззренческих либо сюжетных миниатюр) от лица персонажа и из его жизни.

Стиль изложения

Персонажу повествования на начальном этапе сотрудничества предлагается 2-3 варианта стиля изложения материала – лирический и мягкий; условно «сухой и жесткий», деловой; плавный и «задумчивый»; быстрый и «детективный», интригующий и т.д. В дальнейшем работа осуществляется в выбранном персонажем стиле.

Психологические аспекты образа персонажа.

При любых обстоятельствах и в чем бы конкретно герой ни преуспел бы более всего, в виде фона всегда должны выступать:

- целостность, разносторонность, гармоничность личности;

- наличие собственной позиции в жизни;
- наличие эстетического вкуса и моральных качеств;
- черты интересной личности и оригинального человека.

Особо стоит отметить необходимость соблюдения баланса между позитивными и, условно говоря, «негативными», «отрицательными» его качествами, с которыми он непрестанно борется в течение всей своей жизни. Иногда их победить удастся, иногда – нет. Персонаж не должен (да и не может в жизни) быть исключительно позитивным и чрезмерно «вылизанным» – это и неинтересно и отталкивает фальшью. Слишком белый снег режет глаза...

Объем произведений и сроки исполнения

Согласно договоренностей и пожеланий персонажа каждого отдельного выпуска серии.

(2012 р.)

ДОКОЛЕ БУДЕТ БЕЗГОЛОВЬЕ?

Думаю, что немногие жители города и района следят одновременно за всеми местными изданиями. Далеко не у всех наших коллег хватает времени и возможностей уделять надлежащее внимание проблемам района и жизни села – туда ведь нужно ещё доехать, да и вообще – основательно вникнуть в сельскую жизнь и тамошние проблемы.

Начиная ещё с прошлого года, мы стали регулярно распространять нашу газету в районе, а следовательно, и сами наведываться в село, общаться с людьми. Не заставила себя долго ждать и ответная реакция – люди нам пишут, звонят, делятся своими бедами.

Сегодня мы реагируем на звонки и жалобы из сел Прелестное и Майданы.

Прелестнянский сельский совет – многострадальный (а это – само село Прелестное, а также село Петровка, в народе – Майданы). На территории совета в двух селах проживает порядка тысячи человек. Последние два года этих людей просто лихорадит от элементарного отсутствия хозяина (по сути – выборной власти тут как таковой нет), а значит – от бесхозяйственности, произвола и бардака. Наши читатели отмечают, что приехали в гости к родственникам и все время просидели без электричества. Молния ударила, и никто пальцем не пошевелил, чтобы оперативно устранить неполадки.

Впрочем, ближе к реальности и к проблемам тех людей, которые на этой земле живут.

Предположим, что самогон на селе пьют все – на то он и натурпродукт. А вот точки приёма металла – это уже прерогатива, скорее, городов. Несколько лет кряду ни в селе Прелестное, ни в Петровке таких пунктов не было – с ними активно боролся предыдущий сельский голова. И обычные жители, и это добрая половина уже пожилых людей, были ему за это, как и за многое другое, весьма благодарны. Согласитесь, если металл некуда сдавать, то нет и особого смысла его воровать. Но ведь мы с вами помним, что

последние два года в этих селах есть только «и.о.», а головы (а может быть, и «башни», извините за простоту) – нет.

На прошлой неделе, например, с фермы уволокли мотор, который качал воду коровам. Уволокли в прямом смысле слова – на санках и как минимум двое. Вещь тяжёлая, не говоря уже о том, что дорогая и очень нужная. Может, к этому времени уже и нашли – всё-таки как для сельской местности происшествие резонансное, а значит, и реакция на происшедшее должна быть адекватной.

А пункты приёма металла таки есть – не могут не быть. Опять же, люди говорят, что два, а ещё не так давно было три. Сами мы, как понимаете, металл по месту не сдавали, да и за руку никого не ловили.

Вода – вещь, безусловно, первостепенной важности – хоть для коров, хоть для людей. Но одной водой сыт не будешь. А поскольку натурального хозяйства с «замкнутым циклом» нет уже давно, даже на селе, – нужен магазин. В Прелестном он ныне есть, в Майданах – нет. Расстояние до ближайшего – шесть километров. Спрашиваем об этой проблеме бабу Женю, пасущую кур вдоль дороги. Знаете, что нам сказала женщина?

- Вот дочка привезла четыре буханки хлеба, повесила их в сенях и теперь растягиваю, как могу. Об остальном и вовсе молчу. Просим всех, кто помоложе, купить и нам заодно что-то из необходимого в магазине. Плюс дети, конечно, когда приезжают из города, то привозят всё нужное. Но ведь это ж ненормально!

А ведь есть в селе и два инвалида-колясочника, которые время от времени делают на своем ручном транспорте заезды в магазин!

Ситуация тут такая. Магазин сельпо в начале двухтысячных «почил в бозе», то есть был продан одной из религиозных организаций под её нужды. Есть на селе и потенциальные арендаторы, готовые использовать помещения магазинов по прямому назначению, но никак не могут сойтись в цене аренды с нынешними хозяевами помещений. В общем, с лета прошлого года магазины фактически не работают. Как нам кажется, если учесть, что именно местные жители передали свои земельные наделы в пользование нынешним хозяевам (одна фирма и два личных фермерских хозяйства), то именно интересы сельчан и должны учитываться в первую очередь. Но поскольку законно выбранной власти в селе нет, то некому их интересы ни представлять, ни защищать. А ведь и так тоже быть не должно! Пусть тогда защищают права прелестнянцев и майдановцев непосредственно райсовет и райадминистрация напрямую из Славянска. Ну, а что – логично – не присылать же сюда представителя Президента из Киева!

Между тем, вспомним и о хорошем тоже. Правда, и было-то оно, хорошее, в прошлом и достаточно давно. Тридцать три года председателем местного колхоза «XII лет Октябрьской Революции» был очень мудрый и уважаемый человек – Константин Харитонович Лысак. Но своем трудовом посту он и ушел из жизни в 1995 году. Собственно, и Прелестное, и Майданы – во многом его детища. Так же, как и детища тех людей, которые трудились с ним рядом плечом к плечу. Но есть в селе Петровка (Майданы) этому

человеку памятник «вверх ногами» – как издевательство, как насмешка. Человек построил в Майданах школу, которая и проработала не один год. Девять лет назад её закрыли. Не секрет, что нас с каждым годом все меньше и меньше, в том числе и детей, и одной школы в Прелестном на два села нынче достаточно.

...На краю села – импровозированная свалка, проще – мусорка. Разбитая автобусная остановка. Лет десять-пятнадцать назад здесь ещё были жилые дома, останавливался автобус. А ныне же какие-то молодые люди что-то ищут среди куч мусора и зарослей бурьяна в человеческий рост. Доберётся ли этот бурьян и эта свалка до самого центра обеих сёл, поглотит ли местных сельчан?

Уже в ближайшие дни ждите нас в гости и к вам, ведь наша помощь в решении ваших проблем может оказаться очень даже действенной. Пишите и звоните нам, уважаемые читатели района, и впредь – без внимания мы никого не оставим.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 6 (122), 7 февраля. – С. 4.

ЧТОБЫ ИМЕТЬ РАБОТУ, НАДО УЧИТЬСЯ.

Но так ли бывает всегда...

В середине XIX ст. всеобщее среднее образование показалось бы фантастикой. Ныне же это – реальность. Более того, жить в современном мире, с его технологиями и социальными реалиями – это, как минимум, «неоконченное высшее» – в провинции и два высших – в столице. Даже если никто бумажки и не выдавал. Нынче люди просто обязаны учиться – всему и много. Другое дело, чему и как учиться и где потом, в частности, трудоустроившись. И не надо отговариваться тем, что у нас и без того переизбыток специалистов по отраслям.

С чем боремся...

Во-первых, так до конца и недореформированная экономика в целом. Во-вторых, не оптимизированная система профессионального образования (как в части лицензирования специальностей как таковых, так и относительно выделения бюджетных мест согласно госзаказу). В-третьих, отсутствие нормальной базы данных вакансий рабочих мест.

Она, конечно, есть – и в территориальных Центрах занятости, и в виде единой информационно-аналитической системы, но проигрывает базам данных частных агентств по трудоустройству, по скромным подсчетам специалистов, в пять раз. Но и последние располагают далеко не всеми реальными данными...

И, наконец, коррупция «в головах» – не только в тех или иных структурах, а сама установка жить по принципу «вась-вась», причем у всех без исключения, на ментальном уровне. И отказаться от этого никак не получается! Как говорится, легче новых родить, чем этих перевоспитать.

Об этом мы и хотим поговорить в нескольких номерах кряду. Приглашаем вас, уважаемые читатели, присоединиться к обсуждению насущных проблем рынка труда и профессионального образования.

Молодым везде у нас дорога...

Славянск – город образования, город студенческий и молодёжный, креативный и разносторонний по своим интересам. Педуниверситет (ДГПУ) и УЗПИ (так – в народе, а ныне правильно – филиал Украинской инженерно-педагогической академии), три техникума и два колледжа, четыре профессиональных лицея (и ещё один в Николаевке) – представляете, какое количество выпускников, квалифицированных молодых специалистов мы каждый год выбрасываем на рынок труда! Я подскажу. Все вместе – где-то до 3-х тысяч рабочих рук и умов, ртов и желудков! И всем им нужны рабочие места!

Все категории учебных заведений города имеют свою специфику.

Профессиональные лицеи до сих пор имеют бесплатное обучение, плюс к тому же именно рабочие профессии только и востребованы легально.

Донбасский государственный педагогический университет – разновекторный и солидный – особенно после объединения с Горловским инязом, но и до этого тоже.

УИПА (филиал в Славянске – с 1960 г.) – маленький, но надёжный и проверенный старый друг для технических специальностей в сфере высшего образования.

Есть еще ряд учебных заведений и учреждений, которые существуют в нашем городе несколько в иной форме – эпизодически и фрагментарно, в представительской форме либо же и вовсе... в прошлом. Вспомним в нужный момент и о них тоже.

Сегодня же мы хотим остановиться на колледжах и техникумах – мощном среднем образовательном звене, вузах I уровня аккредитации. Все они имеют свою специфическую профессиональную направленность, и каждый из них играет значимую роль в жизни Славянска и региона.

Рядом с Чеховым, рынком и автовокзалом – он не старый, а опытный

Славянский химико-механический техникум образован в 1909 году. Директор СХМТ – Виктор Павлович Урайчик. Указываем руководителей учебных заведений, чтобы «народ знал своих героев» – кого благодарить и с кого, если надо, спрашивать.

Сегодня техникум – с 1995 года вуз I аккредитации – готовит студентов по шести специальностям. И все шесть – профильные, что уже само по себе говорит о многом в отношении серьёзности подготовки молодых специалистов.

Старые и проверенные, но и донныне востребованные химической промышленностью, это специальности: «Производство неорганических веществ» и «Обслуживание и ремонт оборудования предприятий химической и нефтегазовой промышленности» (обе специальности, с учётом технического прогресса и изменения стандартов, с 1940 года).

Далее обращаем ваше внимание на специальности, которые открывались уже в «новейшее время» – в условиях современного украинского рынка труда. Это касается всех учебных заведений города и свидетельствует, прежде всего, о том, насколько успешно заведение (в лице его руководства) реагировало на изменения спроса на новые специальности.

С 1993 года в СХМТ открылась уже по-настоящему современная специальность – «Прикладная экология». А в 2008 году техникум освоил и две «керамические» специальности, можно сказать, родные для нашего города – «Производство тугоплавких неметаллических и силикатных материалов» и «Обслуживание и ремонт оборудования предприятий строительных материалов».

И, наконец, совсем новая и очень перспективная специальность – «Фармация», которая открылась в химико-механическом техникуме в 2009 году. Причем в отношении данной специальности планируется уже в этом году открыть и заочное отделение тоже.

Немного оригинальная ситуация со строительно-керамическими специальностями. Как бы это помягче сказать... Мы в любом случае были и будем городом керамиков, но, к сожалению, пока еще не везде на предприятиях этой отрасли спрашивают диплом. А вот «Фармация», что ни говори, во всех отношениях ход удачный и специальность очень даже востребованная. Согласитесь, аптек у нас более чем, а человека с улицы, без надлежащего документа, за прилавок уже не поставишь. Ведется в техникуме работа по усвоению еще двух специальностей, но, как говорится, не говори гоп...

В целом же, можно сказать, что в химдыме (как говорят в народе) всё нормально, и главное теперь – не останавливаться на достигнутом, двигаться вперед, показывая пример коллегам и конкурентам в одном лице. *(Продолжение в следующем номере).*

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 7 (123), 14 февраля. – С. 7.

* * *

Рынок труда и рынок образовательных услуг в сфере профессионального образования должны соответствовать друг другу. С одной стороны, чтобы наличные вакансии по трудоустройству заполнялись, с другой – чтобы сами молодые специалисты были востребованы работодателями.

Славянск, безусловно, город образования; специалистов у нас готовят не только для нужд самого города и района, но и для всего региона как минимум. В предыдущем номере газеты мы начали обзор состояния дел в учебных заведениях Славянска с химико-механического техникума. Сегодня на очереди – следующие три вуза I уровня аккредитации.

Железнодорожный транспорт – это не роскошь

Славянский колледж транспортной инфраструктуры (еще до прошлого года – техникум железнодорожного транспорта) статус

самостоятельного учебного заведения получил в 1938 году. *Директор колледжа – Юрий Владимирович Жиров.*

Все мы в курсе того, что железная дорога (как и керамика, и курорт) – одна из визиток города. Колледж тесно привязан к своей отрасли, что можно рассматривать преимущественно в позитивном свете. Фактически 100%-ое трудоустройство по специальности (и это без всякого преувеличения) – как на самой железной дороге, в локомотивных депо, в частности, так и на всех предприятиях области, где есть железнодорожные подъездные пути. Тут можно только порадоваться за тех, кто профессию выбрал осознанно и по душе, и на работу устроился благополучно. А ведь железнодорожные специальности – самые преемственные среди отраслей, традиции и профессиональные навыки передаются от поколения к поколению, от деда – к отцу, от отца – к сыну.

Ещё со времени основания техникума востребованными остаются специальности «Техническое обслуживание, ремонт и эксплуатация подвижного состава» и «Техническое обслуживание и ремонт вагонов». Со временем к ним присоединились специальность «Техническое обслуживание и ремонт устройств электроснабжения железных дорог», а относительно недавно, в 2002 году – «Обслуживание и ремонт устройств электросвязи на железнодорожном транспорте». Обновление специальностей, по которым колледж готовит своих студентов, связано, в первую очередь, с техническим прогрессом на железной дороге и новыми стандартами обучения.

Кстати, в начале февраля в СлКТИ – тут же, по месту, и в присутствии «принимающей стороны» – прошли вступительные экзамены его нынешних выпускников в Харьковскую академию железнодорожного транспорта, Харьковской институт радиоэлектроники, Днепропетровский университет железнодорожного транспорта.

Хочется верить, что колледж и впредь будет идти в ногу со всеми техническими новациями и требованиями, а железнодорожный транспорт будет работать исправно.

Энергокадры – вопрос стратегический

Славянский энергостроительный техникум образован в 1957 году. Директор – Михаил Иванович Горозий.

В 1998 году техникум, уже в качестве вуза 1 уровня аккредитации, был переподчинён Министерству образования (до этого подчинялся Министерству энергетики). Такое переподчинение создало в работе техникума ряд трудностей во взаимодействии с профильными предприятиями. Понятно, что вуз всецело зависит от энергетической отрасли как таковой. Парадоксальным же здесь является то, что все облэнерго – частные структуры, а готовит специалистов для них за свой счёт государство, да и то не в лице профильного министерства.

В ассоциацию «Энергокадры» входят семь профильных колледжей и техникумов, включая и наш. И каждый – по-своему уникален. Так, по специальности «Строительство тепловых и атомных электростанций» готовят специалистов только у нас и ещё в одном университете. Лишь единицы вузов готовят специалистов по специальности «Монтаж и

эксплуатация средств автоматики электрических систем» (по-народному – релейщики, специалисты по релейной защите). А ведь это, как говорит директор техникума М.И.Горозий, «голубая кровь» энергетики, её элита. Кроме ещё двух «старых» специальностей по подготовке техников-электриков монтажа и эксплуатации электрооборудования как на электростанциях, так и на предприятиях и гражданских сооружениях, в 1998 году открылась специальность «Энергоснабжение».

Немало усилий прикладывалось в техникуме и к тому, чтобы открыть смежные профессии или внедрить новые формы подготовки студентов. Так, в 1998 году была лицензирована специальность «Экономика предприятий» (с 1999 года – и заочное отделение), но в 2010-м лицензия не была продлена в связи с изменившейся нормативной базой. А с 2005 по 2008 годы была открыта лицензия и на шесть рабочих профессий. Но за весь этот период городской Центр занятости, несмотря на заказы техникума, не направил на переподготовку ни одного безработного. Конкуренцию профессиональным лицам, таким образом, составить не получилось.

Можно констатировать, что техникум выстоял в сложных условиях, сохранил материально-техническую базу и кадровый потенциал. Вуз по своей профильной направленности – уникальный, в Восточной Украине таких всего два. Надеюсь, что перед техникумом, отметившим в прошлом году 55-летие, откроются новые перспективы развития.

Будет хлеб – будет и песня!

Славянский техникум Луганского национального аграрного университета (обособленное подразделение). Директор – Татьяна Николаевна Деревьянченко.

Ранее – сельскохозяйственный техникум, а в качестве такового «прописался» в Славянске с 1958 года, хотя с 1952 года здесь уже было учебное хозяйство сельхозтехникума из села Червоный Пахарь Артёмовского района – он-то и является прародителем нынешнего СТЛНАУ.

Со времен образования, а затем и перевода техникума в Славянск, остались две основные специальности: «Эксплуатация и ремонт машин и оборудования агропромышленного производства» (до 2007 г. – «Механизация сельского хозяйства») и «Бухгалтерский учёт». (В принципе, вообще бухгалтер, но и с привязкой к отрасли, надо полагать, тоже). С 2002 года открыта специальность «Финансы и кредит».

Но особенным обещает быть 2013/2014 учебный год. Впервые будет укомплектована группа из тридцати студентов по специальности «Туристическое обслуживание». Прямо скажем, и актуально, и перспективно, и даже со вкусом. Причем импонирует как сама идея, так и то, насколько серьёзно подготовились к её воплощению в жизнь.

В техникуме созданы учебная лаборатория «Туристическая фирма», учебный отель и учебный бар (а бар-то зачем?). Современное программное обеспечение позволит обучаться работе туроператорами по вопросам бронирования отелей, транспортного обслуживания туристов, организации питания, решения прочих организационных вопросов. Должность, на

которую могут трудоустроиваться выпускники по этой специальности – помощник менеджера по туристическому обслуживанию. одним словом, ход оригинальный и, по крайней мере, перспективный. А как оно сложится в будущем, жизнь покажет.

Самое главное, что в Славянском техникуме ЛНАУ прекрасно понимают: сегодня как никогда важно помнить – под лежащий камень вода не течёт. А сам новаторский и творческий поход в техникуме к дальнейшему развитию и усовершенствованию своей работы уже настраивает оптимистически в отношении его будущего. К тому же в СТЛНАУ разработана концепция развития учебного заведения на период до 2020 года – вот так вот! Испокон веков украинский народ души не чает в своей земле и в родной природе, сельское хозяйство и туризм в этом смысле – совсем рядом.

Газ. «Славянская правда». – 2013. № 8 (124), 21 февраля. – С. 9.

* * *

Сегодня мы завершаем серию материалов о техникумах и колледжах Славянска – вузах I уровня аккредитации, которых в нашем городе пять. Цель такого обзорного анализа состояния дел в учебных заведениях имеет два аспекта – профориентационная помощь выпускникам школ и попытка сопоставить данные относительно того, каких именно специалистов готовят у нас в городе и как обстоит дело с их дальнейшим трудоустройством.

Славянск – город авиаторов

Дошло, наконец, дело и до нашего славного Славянского колледжа Национального авиационного университета (обособленное подразделение), ранее и в течение многих лет – Славянское авиационно-техническое училище гражданской авиации. Начальник колледжа – Сергей Александрович Завгородний.

Как ни странно, но именно СК НАУ является самым молодым среди колледжей и техникумов города, год его рождения – 1964-й, и в следующем году колледж будет праздновать 50-летие. В то же время авиационный колледж является самым крупным и мощным учебным заведением города после педагогического университета. А что касательно участия в общественной жизни города, спортивных достижений курсантов и студентов СК НАУ, то колледж много в чем на равных соперничает с университетом. Уникальна и обширна и материально-техническая база колледжа – учебная, производственная, спортивная, сооружения культуры и быта (общеежитие, столовая, клуб, спортивный корпус, стадион, учебный аэродром, учебные корпуса на двух территориях в центре города).

На сегодняшний день в колледже на дневном и заочном отделениях по тринадцати специальностям готовят специалистов по образовательнo-квалификационному уровню «младший специалист». Это, конечно же, пять традиционных специальностей по обслуживанию воздушных судов и двигателей, электрооборудования аэропортов, средств механизации и

автоматизации в аэропортах, пилотажно-навигационных комплексов, эксплуатации авиационных электрифицированных комплексов.

Ряд специальностей были открыты в середине 90-х и начале двухтысячных годов – уже, условно говоря, с общей производственной и хозяйственной направленностью. Это подготовка специалистов по ремонту и обслуживанию электронной техники, по разработке программного обеспечения, а также подготовка экономистов, бухгалтеров и коммерсантов.

По ряду специальностей продолжает вестись подготовка не только по уровню «младший специалист», но и по бакалаврату тоже. Во всяком случае, в этом и следующем году набор бакалавров производиться будет.

Конкуренция между ведущими авиаперевозчиками в мире затронула и авиакомпании Украины, которые эксплуатируют воздушные суда не только отечественного, но и зарубежного производства. Для обеспечения конкурентоспособности выпускников колледжа на рынке труда в СК НАУ проведена работа по разработке учебно-методической документации и переоснащении материально-технической базы в соответствии с европейскими требованиями.

Госавиаслужба Украины провела аудит колледжа на соответствие международным правилам Part-147 и выдала СК НАУ соответствующий сертификат на подготовку студентов и переподготовку инженерно-технического персонала авиапредприятий согласно указанным требованиям.

...и всё-таки они трудоустраиваются!

Что же в целом мы можем сказать в качестве выводов, проанализировав работу наших пяти вузов 1 уровня аккредитации?

В отношении студентов будущих (абитуриентов, старшеклассников) и студентов нынешних – выбор учебных заведений, профессий и специальностей у нас в городе был и остаётся обширным. И дай Бог, чтобы он не только оставался на прежнем, достаточно высоком, уровне, но и приумножался новыми, современными и востребованными специальностями.

Профессии и специальности, по которым славянские техникумы и колледжи готовят молодых специалистов, разнообразные и связаны с разными отраслями экономики. В этом плане учебные заведения в борьбе за абитуриента являются конкурентами лишь отчасти.

Если исходить из того, что образование в целом и профессиональное в частности у нас ступенчатое, то наши техникумы и колледжи выполняют свою миссию и предназначение на очень высоком уровне. Большой процент выпускников продолжают учёбу в вузах более высокого уровня аккредитации. Таким образом, если и эту цифру вносить в общий процент трудоустройства выпускников, то от 80 до 100% студентов находят достойное применение своим дипломам.

Недостатки же с трудоустройством связаны с общими проблемами на рынке труда по всей Украине – он весьма и весьма непрозрачен, и особенно это касается квалифицированных специалистов с дипломом. Тем не менее, и тут сами учебные заведения стараются всеми силами помогать трудоустроиться своим выпускникам – через работу отделов по содействию в

трудоустройстве (в структуре самих вузов). С предприятиями заключаются договоры и поддерживаются тесные связи.

Если мы так хорошо готовим специалистов и тем или иным способом они таки трудоустраиваются, что же нужно сделать, чтобы жить «ещё лучше?» Ответов может быть два: или лучше работать, или же, как говорит Жванецкий, что-то не так с консерваторией, и если что-то и «поправлять», то именно там...

№ 9 (125), 28 февраля 2013 г. – С. 8.

КАКИМ НАШ ГОРОД БУДЕТ ЗАВТРА?

Славянск имеет, конечно же, своё лицо и свой устоявшийся имидж, традиции и ценности городской громады, особенности экономического развития и культурной жизни. но это сегодня, здесь и сейчас, как говорится, по факту. А как в этом отношении будет завтра, через год, через десять лет? Какими мы видим себя в обозримом будущем, в каком городе хотим жить и какими сможем предложить себя, в общем-то, всему миру?

На эти вопросы пытались ответить участники практического семинара «Развитие концепции бренда города Славянска». Состав участников семинара был подобран с таким расчётом, чтобы были представлены все слои и категории громады города: творческая интеллигенция, ветераны, молодёжь, бизнесмены и сама местная власть. Осуществлялась эта работа по программе и под эгидой проекта «Содействие экономическому развитию и занятости» при поддержке немецкого общества международного сотрудничества GIZ.

Работа над брендом города с туристическим будущим

Большинство из нас прекрасно усведомлены, что ещё в начале прошлого года городским советом был утвержден стратегический план экономического развития города до 2016 года. Напомним, что основные приоритеты на ближайшие годы согласно плану следующие: развитие курортно-рекреационной сферы и туризма, формирование благоприятного бизнес-климата и создание комфортных условий для проживания. Исходя из общих стратегических задач развития, ведётся конкретная работа – в данном случае речь идёт о вышеупомянутом семинаре.

Координатором проекта «Создание бренда города» является Алла Николаевна Матвиенко, заместитель начальника Управления стратегического планирования, инвестиционной политики и внешнеэкономических связей, начальник отдела курортной сферы и туризма. И это вполне закономерно, ведь проблемой развития города и курорта Алла Николаевна занимается далеко не первый год и уже при третьем городском голове.

- Я считаю, что курорт – это та точка, - говорит А.Н.Матвиенко, - от которой городу необходимо отталкиваться в своём экономическом росте. На основе Закона Украины «О провозглашении природной территории города Славянска курортом государственного значения»² и принятого депутатами

стратегического плана экономического развития мы разработали конкретную Программу развития курортно-туристического комплекса города Славянска. Одно из направлений этой программы – осуществление эффективной имиджевой и маркетинговой политики, направленной на популяризацию Славянска. Вот с этой целью и запущен проект «Создание бренда города» в сотрудничестве с немецким обществом GIZ.

Эксперт проекта Наталья Денисенко и международный эксперт технической помощи Евгений Клисенко помогли сформировать у участников инициативной группы общее видение процессов разработки бренда города, их связи с решением задач социально-экономического развития, освоить практические инструменты и методы, разработать компоненты платформы бренда Славянска.

Зачем нужен бренд городу, какие дивиденды получит громада и бизнес, какие экономические и культурные задачи может решить городской бренд при правильно организованной и системно управляемой работе, на какие целевые аудитории может рассчитывать город Славянск при фокусировании на развитие туризма, чем уникален город и что даёт ему преимущества в сравнении с ближайшими конкурентами – вопросы, вызвавшие конструктивные дискуссии во время практической работы. Участники семинара собрали первый эмоциональный букет желаемого образа города: здоровые люди, счастливая семья, радушие и открытость, красота и гармония природы, духовное наследие... Очень важно, что в создании бренда принимают участие не равнодушные к судьбе города жители, истинные патриоты Славянска. Жизненный подход «хорошо не там, где нас нет, а там, где я есть» - хороший предвестник будущего успеха воссоздания туристического вектора слывшей когда-то славной Славянской здравницы.

Через две недели на очередном заседании инициативной группы будет подготовлен проект бренд-меморандума, определены ключевые целевые аудитории бренда и предварительная миссия нашего города. Процесс создания туристического бренда города – открытый. Приглашаем активных, творческих, креативных людей стать участниками не только создания, но и коммуникационного продвижения бренда Славянска.

Многое сделать и не меньше учиться

Особо стоит отметить и то, что сам по себе бренд никаких практических проблем, конечно же, не решает и не наполняет собой потребительской корзины. Как отмечал эксперт Евгений Клисенко, бренд – это не химчистка и не причечная, равно как и не скатерть-самобранка. Бренд – это один из инструментов стратегии, дающий возможность создать позитивный имидж города. В процессе же самого создания бренда, который отобразит наше коллективное видение будущего города, громада должна консолидироваться и по-новому пересмотреть свои ценности и свой взгляд на самих себя и свой город. То есть процесс создание бренда (равно как и сам бренд) направлен не только «во вне» - создание имиджа для туристов, гостей и партнеров, но и «во внутрь» - солидарность и сплоченность самих горожан, повышение уровня самосознания, гордости за свой город, патриотизма. И в этой части

работы над брендом актуальным становится вопрос вовлечения максимального количества горожан в процесс выработки единого видения современного лица города и его ближайшего будущего. Ведь бренд – это эмоциональный посыл и совокупный образ, представляющий нас как во всей Украине, так и за её пределами.

Не стоит скрывать и того, что многому нам еще надо учиться и многое учесть (не говоря уже о том, что сделать!). Элементарные примеры. Действительно ли мы умеем быть такими гостеприимными и радушными, как нам кажется – умеем ли мы делать приятное нашим гостям и получать удовольствие от того, что к нам ходят в гости? Ведь даже во Франции и Испании еще не так давно работали национальные программы по развитию гостеприимства. Или, опять же, будем ли мы ответственны за свои слова, приглашая в Славянск туристов и обещая им высокий уровень сервиса, увлекательные развлечения и полноценный отдых, скажем, уже через год?

И, наконец, пожалуй, самое главное в работе над брендом и имиджем города – тесное и конструктивное сотрудничество между громадой, бизнесом и властью. Без этого просто ничего не получится. Если ещё точнее – такое сотрудничество является одновременно и условием успешной работы над брендом, и его смыслообразующим наполнением, и одним из его результатов – сплочение общества вокруг идеи процветающего города с высоким уровнем курортно-туристического сервиса.

Мнение участников семинара

Мы задали несколько вопросов участникам рабочего семинара «Разработка платформы бренда города»: 1. Каковы ваши впечатления от первого рабочего семинара по созданию бренда города? 2. В чём смысл создания бренда? 3. Каким вы видите наш город через ближайшие 5-10 лет?

Елена Борисовна Шелест, заведующая экономическим отделением Славянского колледжа НАУ:

- Такие круглые столы и встречи, безусловно, очень полезны и продуктивны уже одним только обменом мнений и расширением своих представлений о нас самих. Участники семинара представляли различные социальные группы, они имеют разный жизненный опыт, образование взгляды и даже конфессиональную принадлежность. Но группа в целом работала очень конструктивно. Каждый высказывал своё мнение толерантно, внимательно прислушиваясь к мнению других. Данная рабочая группа – это маленький прототип того, каким должно быть наше общество.

Бренд города – это его наглядно представленный имидж, его визитка и символ развития в будущем. В бренде, как едином образе, должны быть представлены все аспекты и направления развития города в ближайшем будущем.

Необходимо реально смотреть на вещи. Что изменилось за прошедшие 10 лет? Тем не менее, я не без основания надеюсь, что, во-первых, наш город станет чище. Во-вторых, появятся новые культурные объекты – спортивные площадки, кинотеатры, ледовый дворец. И, наконец, самое главное – пусть постепенно, но при этом неуклонно будет повышаться общая культура

горожан. А отсюда, как следствие – и наша культура общения, и умение быть гостеприимными.

Сами же молодые славянцы не должны стремиться уехать – город должен быть комфортным для проживания и самореализации горожан. Не знаю, сможем ли мы когда-нибудь войти в десятку или сотню лучших городов Украины, но стремиться к этому необходимо.

Петр Анатольевич Дудник, соучредитель альянса «Украина без сирот»:

- Внутри отдельно взятых социальных групп обмен мнениями по различным вопросам жизни города ведётся очень активно, но у нас действительно нет такой единой площадки, где бы велся конструктивный диалог между различными группами и социальными слоями. Работа над ребрендингом города (определенный бренд, имидж у города, конечно же, уже есть) как раз и позволяет осуществить такую общегородскую дискуссию по поводу нашего ближайшего будущего. Самую рабочую группу, считаю, необходимо расширить, поскольку в ней не представлен, в частности, малый и средний бизнес, а мнение представителей крупного промышленного капитала и вовсе никак не было озвучено.

Эффективность работы над брендом, а затем и самого бренда я вижу в выработке в течение 2-3 лет единой городской идеи, которой прониклись бы все члены громады. Дух этой идеи, выраженный в атрибутах бренда города, должен заключаться в том, чтобы мы видели причину и предпосылку к добрым переменам в нас самих. Только мы сами можем сделать так, чтобы нам было хорошо именно там, где мы, а не гнаться за эфемерным счастьем на чужбине.

В практическом же отношении каждый гражданин города должен отчетливо видеть, во что он вкладывается духовно и эмоционально и во что вкладывает финансово. Я считаю, что через изменение внутреннего видения и отношения мы можем изменить и внешнее. В этом заключается задача меньшинства – вовлечь в работу над городской идеей всю громаду. Своё участие в такой работе считаю важным и необходимым – мне небезразлична судьба моего города, судьба моих земляков, моего народа и моей страны.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 12 (128), 21 марта. – С. 8.

ПРОКАЧУ-КА Я ВАС С ВЕТЕРКОМ!

У всех должен быть свой профессиональный праздник – этого требует элементарная справедливость. Есть такой день и у наших доблестных таксистов – ковбоев современных дорог, романтиков широких центральных проспектов и маленьких темных улочек на отшибе.

22 марта – Международный день такси. Именно в этот день в далёком 1907 году лондонские кэбмены поставили на своих автомобилях первые счётчики – таксометры. Так зародилось, по сути, современное такси, а городской извоз превратился в сервис таксомоторных услуг.

Регламентация деятельности

Таксисты – активные участники дорожного движения. Пожалуй, самые активные. Обслуживают их четыре Славянские информационно-диспетчерские службы, плюс ещё одна, зарегистрированная в Краматорске. Деятельность перевозчиков пассажиров в сфере таксомоторных услуг регламентируется Постановлением Кабинета Министров № 176 «Об утверждении Правил предоставления услуг пассажирского автомобильного транспорта». Проект Закона «О такси» находится в стадии активной доработки.

Пункт № 86 Постановления, в частности, гласит: «Для предоставления услуг такси перевозчики, автомобильные самозанятые перевозчики должны иметь зарегистрированные в соответствии с законодательством транспортные средства, соответствующие лицензию и лицензионную карту на каждый автомобиль, оборудованный согласно установленным техническим требованиям». Кроме того, не реже одного раза в год таксист должен проходить медицинское обследование и не реже одного раза в квартал – техническое обслуживание автомобиля на СТО или в автомастерской.

На сегодняшний день в регионе созданы мобильные группы Главной государственной инспекции на автомобильном транспорте совместно с отделом ГАИ Славянского городского отдела УМВД Украины в Донецкой области. Группы осуществляют отработку профилактических мероприятий в отношении перевозчиков и самозанятых перевозчиков, предоставляющих услуги такси.

Посетив редакцию с дружеским, но при этом деловым визитом, от лица всего отдела ГАИ славянских таксистов с их профессиональным праздником поздравил госавтоинспектор Роман Александрович Рыбальченко:

- Прежде всего, хочется пожелать нашим таксистам безопасности дорожного движения, хороших дорог и исправных автомобилей. Меньше поломок, больше адекватных пассажиров и никаких экстремальных ситуаций!

Специфика профессии

Вполне понятно, что в первую очередь нас волнует сегодняшнее состояние дел в таксомоторном хозяйстве в Украине, а ещё точнее – уровень обслуживания в таксомоторном сервисе в самом Славянске. Сразу скажем – конкуренция среди перевозчиков такси очень высокая, может, даже больше, чем хотелось бы.

Сколько «на глаз» у нас задействовано ныне людей в сфере таксомоторного сервиса и, прежде всего, сколько самих таксистов? Много – пару сотен на более-менее регулярной основе и порядка четырёхсот в целом. Информация, конечно же, неофициальная и «на глаз», но, поверьте, вполне реалистичная.

Как работают различные службы? Да по-разному же и работают. Одни ориентированы на «суровый, но дешёвый» сервис, другие – на соблюдения определенного уровня обслуживания. Это касается как марки авто и его

состояния, так и элементарной культуры общения со стороны таксиста. Хотя потасканная шестёрка – это ещё не значит обязательно грубое обращение, равно как и наоборот – можно быть хамом и на новенькой «Шкоде» или «Ланосе».

Касательно графика работы: у одних что-то наподобие такового имеется, у других – каждый выходит тогда, когда удобно ему самому. Впрочем, у каждой из служб на маршруте всегда машин хватает, а зачастую их даже в избытке. Заработок? Ну, знаете ли, заглядывать в чужой карман неприлично, поэтому об абсолютных цифрах не будем. Что касается относительных величин, то выразимся образно: как и в церковную кассу в Средние века, то есть в пределах «церковной десятины» необходимо отдать «оператору». В принципе, вроде бы даже по-божески, но если учесть, что ездят таксисты на своих машинах, то им же самим их и ремонтировать. Кроме того, опытные таксисты отмечают, что каждодневная эксплуатация автомобиля в качестве такси и «по полной программе» – это 3-5 лет активной эксплуатации, после чего надо покупать новую машину, а эту списывать в утиль.

Сами таксисты признают тот факт, что если у таксиста нет денег – это уже и не таксист. И самое главное, что деньги всегда «живые». Причем, если они есть, можно больше времени уделить семье, другим проблемам – оно и понятно, должны же быть и выходные, и праздники... даже у таксистов! Другое дело, когда деньги закончились – тогда нужно выходить на маршрут, и деньги хоть какие-то, но обязательно будут.

Вообще же, те из таксистов, кто с этого дела кормится на регулярной основе (150-200 водил с опытом и с элементарным чувством ответственности на рабочем месте), если уже и выходят на маршрут, то стараются отработать «свою» смену часов 12. Но главным критерием продолжительности рабочего дня (помимо того, что «пошла жара»!) должно быть состояние здоровья и самочувствие! Рисковать ни своей жизнью, ни жизнью пассажиров или жизнью других водителей серьёзный и ответственный таксист не станет. Поэтому всегда приятно иметь дело с людьми взрослыми и опытными...

Тем не менее, о ремонте и амортизации. Откладывать для этих целей стараются все (ведь автомобиль – это кормилец!), но при этом многим приходится брать краткосрочные кредиты даже под текущий ремонт. Если же говорить о приобретении нового автомобиля, то тут... скопить нереально, будь ты хоть трижды таксист – только через кредит. Либо приобретать авто далеко не новое и с единственной целью – добить его на маршруте!..

О нас, любимых, или Кто бы говорил!

Сколько у нас жителей города пользуется услугами такси регулярно? Скажем, 2-3 раза в неделю? Не знаю, но тоже много. Кого-то же эта орава таксистов возит! Причем, опять же, одни ездят разумно и по мере необходимости, другие – в силу привычки и, можно сказать, потому что «ваша Галя балована». В то же время у многих есть свои автомобили, и к услугам такси им обращаться незачем. А ведь есть ещё и масса народу, который экономит для нужд семьи каждую копейку везде, где только может, и что такое такси, попросту уже и не помнит...

...Существует какой-то замкнутый круг в цепочке взаимоотношений «перевозчик» (включая сюда же, в нашем случае, и диспетчерскую службу, хотя это не одно и то же) – «таксист» – «пассажир». Главное лицо здесь, видимо, всё-таки пассажир, поскольку именно ему оказывают услугу, он платит деньги и тем самым как бы содержит и перевозчика (службу такси), и диспетчера, и самого таксиста. Но что мы имеем с пассажиром? Девяноста процентам из нас принципиально не важно, на чем ехать (хоть на допотопном рыдване) – лишь бы ехать. При этом, конечно, хотелось бы, чтобы услуги и сервис были качественными, но платить за это самое качество мы не готовы – ни по уровню доходов, ни по уровню сознания. Многие из нас уже забыли, что «наш человек в булочную на такси не ездит», а само такси – это не общественный транспорт.

Да, такси является неотъемлемой частью транспортной инфраструктуры каждого города, но это ещё и индивидуально предоставляемая услуга повышенной комфортности с соответствующей недешевой стоимостью. А стоит подорожать проезду в такси на гривню, и таксисты с диспетчерами выслушивают от пассажиров очень даже разное. Объективно стоимость проезда в нашем городе должна составлять хотя бы 5-6 гривен за километр – сейчас она составляет 3-4 гривны. Необходимо понимать: если служба такси (и сами таксисты) не зарабатывает достаточно, чтобы «держат марку» и при этом ещё и пытаться развиваться, то машины все так же будут старыми, а сами таксисты невежественными и обозлёнными.

Таксистам ныне не так хорошо живётся, как может показаться пассажирам, но всё-таки они ездят, они возят нас. Мы проехали и забыли, а у таксиста следующий и снова следующий пассажир. И, скажем, каждый третий или четвертый капает на мозги...

Профессиональная солидарность – где ты, милая?

Пресловутая солидарность таксистов – где и в каком виде она сейчас, да и есть ли вообще? Тут все, как говорится, по Марксу – бытие определяет сознание. Во-первых, большинство нынешних таксистов – это вчерашние учителя и слесари, токари и медики, военные и бульдозеристы. Поэтому и их профессиональная солидарность осталась там, в «той» профессии. Во-вторых, все та же конкуренция по типу «Дикого Запада» – толкотня на стоянках, жесткая борьба за клиента, работа в любую погоду... В общем, до братания дело как-то не доходит. Хотя между собой таксисты, даже из разных служб, общаются, делятся информацией, режутся в нарды или карты в промежутках между заказами. То есть солидарность, как и в любой профессии, есть, а вот уже «пресловутой таксистской» – наверное, и нет...

То, чего пока еще нет

Официальных стоянок такси у нас действительно нет. Собственно, как мы помним, самого Закона «О такси», где бы эти стоянки были прописаны, тоже нет. Инспекторы ГАИ по этому поводу таксистов не гоняют – как бы и не за что, ну, стоят себе люди и стоят, не под запретительными же знаками. Можно было бы эти самые знаки понаставлять везде и всюду, но это бы ни

проблемы не решило, ни таксистов с пассажирами счастливее не сделали бы – в Госавтоинспекции это тоже прекрасно понимают.

Таксомоторные парки – там, говорят, люди и медосмотр проходят дважды (не на год, а на день – перед сменой и после смены), и техническое обслуживание автомобилей, и многое другое. Вплоть до элементарной мойки машин и униформы таксистов. Сами же водители, работая в таксопарке, защищены и социально, и юридически.

Правда, ещё «свежее предание» о «Волгах» с желтенькими «гребешками», а многие нынешние таксисты, уже из опытных, там работали. Сделали люди попытку создать таксопарк и создали. Да вот только не вытянули, не рассчитали реально бизнес-план, взяли «на лопату» больше, чем смогли поднять. И так оно по всей Украине.

Поздравляем – всех!

С Международным днем таксиста поздравляем, конечно же, всех, кого жизнь посадила за руль с целью заработать себе на жизнь. Но в первую очередь тех, кто пришел в эту профессию в результате осознанного выбора и в силу любви к автомобилям, дороге и человеческому общению. Тех, кто является одновременно и опытным водителем, и знатоком города – его улиц, площадей и проспектов, улочек и закоулков. Тех, кто помимо прочего, немножко психолог, как говорится, «по жизни». И, наконец, тех, кто всегда собран и внимателен на своём рабочем месте, кто понимает всю степень ответственности за безопасность и своих пассажиров, и других участников дорожного движения.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 13 (129), 28 марта. – С. 12.

ВОДА, ТЫ – САМАЯ ЖИЗНЬ

Идея проведения Всемирного дня водных ресурсов впервые прозвучала на Конференции ООН по охране окружающей среды и развитию (ЮНСЕД), которая состоялась в 1992 году в Рио-де-Жанейро. С тех пор, начиная с 22 марта 1993 года, ООН отмечает этот день. Кроме того, в декабре 2010 года Генеральная ассамблея ООН приняла решение объявить 2013 год Международным годом водного сотрудничества. Основная задача этого праздника и всего этого года – повысить осведомленность общественности о важности проблем водных ресурсов и необходимости их рационального использования, а также подтолкнуть правительства, организации, сообщества и каждого во всем мире предпринять активные меры для сохранения и восстановления водных ресурсов.

- Северско-Донецкое бассейновое управление водных ресурсов уже традиционно в День водных ресурсов проводит праздничное мероприятие для школьников, вместе со школьниками и при их активном участии. Цель таких ежегодных акций – расширить представление учащихся о роли воды в жизни человека, воспитание бережного отношения к пресной воде и водным ресурсам, – говорит Светлана Кучеренко, специалист отдела информационного системного обеспечения УДБУВР. – В этом году рефераты

на тему воды подготовили ученики ООШ № 12 (руководитель – Л.А.Кузьминская), ООШ № 1 (экологический кружок «Конгломерат», руководитель – Е.П.Задирихина), педагогический лицей (экологический кружок «Эдельвейс», руководитель – Т.А.Иванова).

Подготовили ребята и концертные номера, посвященные воде – читали свои авторские стихи и сказки о воде, исполняли танцевальные и музыкальные номера. А молодой художник Павел Зиганшин подарил бассейновому управлению свою картину.

В своём приветственном слове к ученикам школ и лицей заместитель начальника СДБУ Сергей Трофимчук отметил, что именно нынешний год является годом международного сотрудничества. Уже 28 марта в Донецком областном совете состоится расширенное совещание по оздоровлению реки Северский Донец. В нём примут участие представители трёх областей – Донецкой, Харьковской и Луганской, представители Кабинета Министров. Есть все основания рассчитывать, что через соответствующее постановление Кабмина региону будут выделены средства на очистку русла Северского Донца и впадающих в него малых рек, проведение ремонта очистных сооружений.

Всем жителям нашего региона Сергей Трофимчук пожелал, чтобы в каждой квартире, в каждом доме была всегда чистая вода и чтобы мы, когда пьём эту воду, получали только позитивную информацию. Ведь вода – это ещё и природный информационный носитель.

...А наискосок от бассейнового управления, в корпусе Донбасского государственного педагогического университета, на факультете дошкольного образования и практической психологии, именно в эти же дни проходила выставка, тоже посвященная воде. Студенты факультета написали очерки о малых реках тех областей, районов и неселенных пунктов, из которых они приехали учиться в Славянск. Также придумали сказки и загадки о воде. Эстетическую часть выставки представляли водные аквариумные композиции и детские рисунки на тему войны.

Вода – это купель жизни. И, как говорил один киногоерой, мы все вышли из воды и когда-то должны туда вернуться. Конечно, насчет вернуться – это преувеличение, но то, что без воды биологическая форма жизни невозможна в принципе – об этом знают все.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 13 (129), 28 марта. – С. 13.

БУДУЩЕМУ ПРОЕКТУ КУРОРТОПОЛИСА – СТАТУС НАЦИОНАЛЬНОГО Добиться тяжело, но оно того стоит

Уникальность сегодняшнего Славянска – и как города-курорта, и как потенциального туристического центра Восточной Украины – заключается в благоприятном сочетании лечебно-рекреационных условиях, климата и окружающей природной среды – это с одной стороны. С другой – в совпадении реальной и живой заинтересованности со стороны громады города, депутатов городского совета и

исполнительской власти, а также народного депутата, представляющего наши интересы в Верховной Раде, в том, чтобы уже в самом ближайшем будущем город превратился в развитый курортно-туристический центр. А это, как следствие, и уровень сервисного обслуживания, и дороги, и строительство, и образование, и высокий уровень занятости, вместе с ростом доходов самого местного населения, создание в целом комфортных условий для проживания.

Последний визит народного депутата Украины Алексея Азарова в наш, а теперь уже и свой тоже, город на прошлой неделе был насыщен различными важными мероприятиями и встречами. И большинство из них были связаны именно с нашими перспективами и нашим ближайшим будущим – это благоустройство детских садиков, школ и отдельным пунктом развитие города в качестве курортно-туристического центра. Состоялось рабочее совещание по вопросам развития города Славянска в рамках возможностей Агентства национальных проектов.

Открывая мероприятие, в своём приветственном слове городской голова Неля Штепа, в частности, сказала:

- Почти 2 года назад наш город получил статус государственного курорта. Славянск находится среди целебных озер и лесов, и мы хотим сделать наш город по-настоящему привлекательным для отдыха и оздоровления. Мы поставили цель – стать лучшей государственной здравницей. Мы хотим, чтобы наряду с экологически чистыми промышленными индустриями у нас в городе успешно могла развиваться сфера гостеприимства. Славянск обладает не только природными, рекреационными, человеческими ресурсами. У нас вы найдёте надёжных партнеров в лице городской власти. У нас есть много интересных предложений. Город сегодня открыт для реализации бизнес-идей, инвестиционных проектов.

Доклад начальника управления стратегического планирования, инвестиционной политики и внешнеэкономических связей Надежды Велигуры был акцентирован на стратегии развития города и опыте сотрудничества местной власти с международными организациями, оказывающими техническую помощь в разработке самой стратегии, а также конкретных программ и проектов. Стратегический план социально-экономического развития города до 2016 года был разработан экспертным комитетом при поддержке международного проекта USAID «Локальные инвестиции и национальная конкурентоспособность» и утвержден городским советом в феврале 2012 года. Успешность его реализации по трём приоритетным направлениям – развитие курорта, создание комфортных условий для развития бизнеса, развитие коммунальной инфраструктуры – непосредственным образом зависит от разработки и реализации соответствующих целевых программ.

Согласно Стратегии миссия города Славянска состоит в следующем:

- «город у солёных озёр» и международная здравница;

- центр туризма в Восточной Украине с развитой логистикой и инфраструктурой;

- город керамиков с конкурентной экономикой и привлекательным инвестиционным климатом.

Главная проблема на сегодня, без решения которой невозможно полномасштабное сотрудничество с инвесторами, – это отсутствие плана зонирования и детальной планировки территории города – без этих документов, согласно законодательству, невозможна передача земли в собственность или аренду. В этом вопросе городу необходима консультативно-экспертная, техническая и финансовая помощь со стороны государства, на что и было обращено внимание народного депутата Украины А.Н.Азарова.

Кроме того, город приступил к разработке туристического бренда. Данный проект будет осуществляться при поддержке Немецкого общества международного сотрудничества GIZ. Это позволит принять консолидированный документ Бренд-меморандум, который определит на ближайшее будущее миссию города, основные целевые аудитории туристов и в результате поможет увеличить туристические потоки.

Пожалуй, центральное место занимал доклад начальника отдела курортной сферы и туризма, заместителя начальника управления СПИП и ВЭС Аллы Матвиенко «Состояние курортно-туристического комплекса города Славянска: проблемы и возможности».

А.Н.Матвиенко озвучила некоторые статистические данные, касающиеся хозяйственно-экономической деятельности курорта. В целом по Славянску туристические услуги предоставляют 26 субъектов хозяйствования. Зарегистрировано 15 санаторно-курортных и туристических предприятий, которые имеют собственную базу и оказывают услуги временного размещения. 87% из них функционируют круглогодично. Одновременно на территории курорта могут оздоравливаться 1700 приезжих.

По итогам курортного сезона 2012 года:

- на курорте организовано отдохнуло 18067 человек. это на 25% больше показателей 2011 года. Количество иностранцев, побывавших на курорте, превысило показатели прошлого года в десять раз и составило 733 человека. Увеличение показателей обусловлено проведением чемпионата Евро-2012 в Донецкой области и распространением информации о городе-курорте в информационных сетях, а также современным проведением тендеров на закупку санаторно-курортных путевок;

- объёмы реализованных услуг увеличились на 15% и составили 86,2 млн. грн;

- показатель среднегодовой загруженности здравниц вырос вдвое – до 67%;

- в сфере занято 965 человек, или 1% от трудоспособного населения Славянска.

Анализируя основные проблемы отрасли, Алла Николаевна выделила из них следующие.

1. Низкий уровень развития инфраструктуры (состояние подъездных путей, отсутствие информационных показателей. необустроенность пляжных территорий, отсутствие туристических объектов для семейного отдыха).

2. Низкая экономическая, социальная и экологическая эффективность функционирования курортно-туристического комплекса (3 из 4-х санаториев являются социальными объектами, которые не имеют средств для введения более высоких стандартов услуг; все курортно-оздоровительные заведения Славянска нуждаются в комплексной модернизации и являются потенциальными инвестиционными площадками; короткий туристический сезон и неумение предоставить комплекс дополнительных услуг в осенне-весенний период – основной фактор, сдерживающий последующее развитие и диверсификацию туризма в Славянске).

3. Отсутствие системной имиджевой политики в рекреационной сфере (необходимость участия предприятия сферы туризма и города в международных туристических выставках, в частности, в Москве и Минске).

4. Легализация курортно-туристического бизнеса (с целью поступления местного сбора в бюджет города в полном объёме).

На реализацию Стратегического плана экономического развития Славянска, его приоритетного направления «Развитие курорта» утверждена Программа развития курортно-туристического комплекса города Славянска до 2014 года. Плановый бюджет Программы составляет 64,8 млн. грн., из них 24,7 млн. грн. – из государственного бюджета.

Государственные инвестиции планируется привлечь на разработку и реализацию проектов по строительству, реконструкции, капитальному ремонту дорог, инженерных сооружений и упорядочения территории курорта, развитию инфраструктуры и продвижения курорта. В частности, запланированы реализация и проведение таких проектов и мероприятий:

- строительство канализационного коллектора с подключением частных домостроений в первой охранной зоне озёр Репное и Слепное;
- строительство сетей ливневой канализации в первой и второй охранных зонах курорта;
- вынос автодороги со 100-метровой зоны строгого режима озера Репное;
- проведение капитального ремонта автодороги, по маршруту железнодорожный вокзал – курорт с реконструкцией и обустройством безбарьерных павильонов ожидания общественного транспорта;
- строительство сети троллейбусного сообщения от курорта до железнодорожной станции Славкурорт;
- дальнейшее обновление троллейбусного парка современными машинами.

Начальник отдела строительного планирования и инвестиционной политики УСПИП и ВЭС Елена Сибилева вкратце предоставила информацию об инвестиционных проектах и предложениях, которые на сегодняшний день город может предложить инвесторам. Елена Васильевна заверила, что её отдел и управление в целом прилагают максимум усилий для развития и улучшения инвестиционного климата.

Генеральный директор СКРЦ «Славянский курорт» А.А.Блажко, а также главный врач и первый заместитель директора санатория «Шахтостроитель» В.В.Гутарев сошлись в своих мнениях относительно уникальности наших природных возможностей лечения и оздоровления, необходимости развивать как рекреационную, так и туристическую сферы. В то же время они отметили и крайне неудовлетворительное состояние инфраструктуры в целом, и состояние подъездных дорог к курорту, в частности.

Лейтмотив выступления важного гостя из Киева, директора Государственного предприятия «Город будущего» Андрея Стефановича заключался в одном комплименте и одной рекомендации. Именно он отметил тот факт, что очень редко встретишь у нас в Украине такое единодушие в вопросе видения будущего своего города со стороны громады, местной власти и народного депутата. В то же время А.Стефанович заметил, что получить дополнительное госфинансирование под будущий проект только как города-курорта практически нереально. Только курортно-туристическая англомерация совместно с близлежащими курортными территориями либо же, скажем, курортполис. И при этом главный упор при разработке данного проекта, претендующего на статус национального, должен быть сделан на уникальности предоставляемых услуг, особенностях природных и курортно-рекреационных условий, месторасположении, совмещении лечения с туристическим отдыхом и развлечениями.

Подводя итоги рабочего совещания, народный депутат Украины от нашего избирательного округа Алексей Азаров сказал следующее:

- Сегодня не воспользоваться таким шансом мы не в праве. Да, вопрос очень сложный, и у нас будет много оппонентов из других регионов Украины, городов, которые тоже имеют статус курортов и которые также претендуют на утверждение своих программ в качестве национальных. Необходимо комплексно подходить к решению вопроса – продолжить туристам одновременно оздоровление, активный отдых и духовные ценности Святогорья. Кроме того, и на самом курорте, и в городе должно быть красиво и уютно, человек должен получать удовольствие, пребывая у нас в гостях на отдыхе и лечении. Надо добиваться всеми силами того, чтобы мы были одними из первых, кто получит такое финансирование в рамках Агентства национальных проектов.

Ну, что ж, как говорится, дай-то Бог! Но и не забывая при этом, что судьба конкретных решений и реальные результаты – они всегда зависят, в первую очередь от нас самих, от нашего старания, трудолюбия и нашей настойчивости.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 14 (130), 4 апреля. – С. 5.

ЧТО БЫ ВЫ ХОТЕЛИ ВЗЯТЬ С СОБОЙ В БУДУЩЕЕ?

Работа над созданием современного бренда города, который бы надлежащим образом представлял наш Славянск перед всей «мировой общественностью», – это не только конкретный результат в виде

«вкусенького логотипа» и западающего в душу слогана. В первую очередь это сам брендинг – процесс, происходящий в эмоциональном пространстве городской громады, наших умах и душах, который призван пробудить самих горожан к активному обсуждению перспектив развития города и того, каким мы его хотели видеть уже в ближайшем будущем.

Очередное собрание рабочей группы по созданию бренда города было направлено на доработку бренд-меморандума (что мы подразумеваем под самим брендом, каково его назначение и зачем он конкретно нам с вами), определение целевых групп, на которые бренд должен быть направлен в первую очередь. Напомним, что данная работа по брендингу осуществляется в рамках программы «Содействие экономическому развитию и занятости» и при содействии немецкого общества международного сотрудничества GIZ.

На рабочем семинаре ранее в рабочих подгруппах уже были разработаны четыре варианта бренд-меморандума Славянска, которые теперь необходимо было свести воедино. Так, в частности, под брендом подразумевается следующее. Это инструмент создания позитивного имиджа города, направленный на конкретные целевые аудитории с целью привлечения инвестиций, туристов и квалифицированных специалистов (подготовка своих кадров) в курортно-туристической сфере, медицине, сервисном обслуживании. Бренд – это также эмоциональный посыл о ценностях города, его символ и образ как в глазах самих славянцев, так и будучи направленным на восприятие потенциальных партнеров и гостей города.

Другое дело сам процесс создания бренда – брендинг и ребрендинг (устоявшийся имидж у города, конечно же, есть, но его необходимо постоянно обновлять, усовершенствовать и модернизировать). Работа над брендом должна объединять всех членов громады вокруг некой общегородской идеи и единых городских ценностей, а также консолидировать местную власть, бизнес и саму громаду. Славянский курорт и развитие курортно-туристической сферы – именно та оборотная точка, вокруг которой мы все можем и должны объединиться и в «едином порыве» направить все наши усилия на создание таких условий, которые бы привлекли в город серьезных инвесторов и туристов, активизировали внутренние инвестиции, для самих славянцев были бы комфортными для проживания, развития и самореализации.

Можно ли обойтись без бренда? В принципе, нельзя – стихийно он и так уже сложился, но для его эффективного использования в имиджевой политике бренд должен быть продуманным, современным, привлекательным и управляемым. Кроме того, он должен быть одобрен всеми горожанами, после чего только утвержден официально на уровне городского совета.

В ходе создания и формирования бренд опирается на то, что у нас уже есть в активе, то есть фактически основывается на наших преимуществах. Начальник отдела курортной сферы и туризма и координатор проекта «Создание бренда города Славянска» Алла Николаевна Матвиенко отнесла к нашим преимуществам, в частности, следующие факторы и условия:

духовное и культурное наследие (керамические и купеческие традиции, например, история крепости Тор, близость к Святогорской Лавре); мощный рекреационный потенциал с уникальными климатическими и природными условиями; близкое расположение к транспортным магистралям. Кроме того, Алла Николаевна отметила, что в Восточной Украине у нас практически нет конкурентов. А ближайший курорт находится аж в Полтавской области, в Миргороде. Не воспользоваться нашими преимуществами было бы просто грешно. Если, конечно, их развивать, недостатки устранить, а рисков избежать... Но главное – это делать, делать хоть что-то и прямо сейчас.

Кого, каких туристов мы можем принимать прямо сейчас? Спонтанно, но при этом массово у нас традиционно развит отдых выходного дня – в летний сезон пляжи буквально забиты и самими славянами, и приезжими. Да вот только летний сезон слишком короткий, хотя, пока он длится, весь город работает «на износ». Для более эффективного использования курорта как такового необходимо максимально расширить сферу услуг, предоставляемых и в осенне-весенний период, развивать индустрию развлечений.

В то же время наша цель на перспективу – это семейный отдых, основанный на семейных ценностях и совместном досуге родителей в возрасте 30-40 лет с детьми от 6 до 14 лет. Но это, как мы и сказали, на перспективу, хотя начинать такую работу необходимо уже сейчас, иначе перспектива так и останется исключительно на бумаге и в наших мечтах.

И теперь еще раз и уже конкретно. Бренд основывается на уже существующих возможностях и сложившихся традициях и ценностях. Но поскольку направлен он в будущее, то позиционирует город таким, каким бы мы сами его хотели видеть уже завтра и послезавтра. То есть в этом смысле бренд – это ещё и завлекаловка и обещание чего-то, в том числе и того, чего на данный момент может ещё и не быть. В этом своём функциональном назначении бренд мобилизует и сам город: пообещали – так будьте добры выполнить; пригласили в гости – пожалуйста, примите туристов на надлежащем уровне сервисного обслуживания; задекларировали открытость и содействие инвесторам – содействуйте, насколько это возможно.

Другое дело, не наобещать бы слишком... Но это уже тема для отдельного разговора. Пока же работа над брендом продолжается, и поделимся с вами маленьким секретом: 23-25 апреля горожане и курортники сами станут активными участниками полевой работы группы по созданию бренда, усиленной киевскими и донецкими консультантами и насыщенной молодыми людьми из числа студентов.

Так что ждите нас к себе в гости – мы уже идём к вам, чтобы узнать и ваше мнение тоже – каким вы видите наш город в перспективе, от чего бы вы хотели избавиться навсегда, а что обязательно взять с собой в будущее.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 14 (130), 4 апреля. – С. 8.

СЛОВ'ЯНСЬКОМУ АЕРОКЛУБУ – 85

...Як це було ще донедавна

Напередодні 75-річчя міського, ще довоєнного клубу, у 2002 році курсанти і студенту коледжу звернулись до керівництва міста та депутатів міської ради із пропозицією відродити на базі навчального закладу міський аероклуб. Ідея ця отримала всебічну підтримку. По коледжу був виданий наказ про організацію аероклубу... Очолив аероклуб Петро Іванович Пастухов – випускник Іркутського авіаційно-технічного училища та Київського інституту цивільної авіації, відмінник Аерофлоту. Під діяльність «аеронавтів» було виділено приміщення площею 500 кв. метрів, обладнані аудиторії, в яких проводилися заняття авіамодельної, парашутної, дельтапланової секцій та секції конструювання легких і надлегких літальних апаратів.

Багато студентів та курсантів змогли здійснити свою мрію – випробувати себе небом. Варто зазначити, що в парашутній секції тоді займалися не лише хлопці, а й дівчата з числа студентів та курсантів коледжу. А команда аероклубу з авіамодельного спорту захищала честь міста на багатьох всеукраїнських та обласних змаганнях. На жаль, було все це саме тоді, а не зараз. Хоча на папері, згідно документів, аероклуб СК НАУ міг би повноцінно функціонувати і сьогодні.

З 2007 по 2012 роки діяла громадська організація міського аероклубу, яка, на жаль, на сьогодні припинила свою діяльність.

Тим не менш, піку свого розвитку, за сучасної доби, авіаційний рух у Словянську досяг саме на початку двохтисячних й аж до 2011 року. Саме у ці роки члени аероклубу стрибали з парашутами, проходили льотну підготовку. У розпорядженні клубу були учбово-тренувальний чотирьохмісний літак Як-18Т (нині знаходиться у Краматорському аероклубі) та спортивний учбово-тренувальний двохмісний Як-52 (знаходиться на балансі СК НАУ і чекає на Словянському аеродромі капітального ремонту). а також мотодельтаплан «Бланік» Л-13 чеського виробництва. Роботу з льотного напрямку тоді очолював в аероклубі Павло Лобов.

Нині Павло Сергійович керує авіамодельним гуртком на станції юних техніків та очолює авіаційний клуб «Чайка» на ПАТ «Бетонмаш». До речі, авіаклуб у ці дні святкує 10-річний ювілей, відтак запрошуємо мешканців Словянська у п'ятницю, 12 квітня, об 11.00 до міського краєзнавчого музею на відкриття виставки, присвяченій цій даті. Що ж до звитяг вихованців авіамодельного гуртка, то наша газета писала про них не раз. Восанне – у позаминулому номері від 28 березня: матеріал під назвою «Перша дорога до неба юних авіаторів»...

У рік 85-річного ювілею міського аероклубу постає цілком слушне, але, на жаль, аж ніяк не риторичне питання: чи бути у Словянську такому клубу у найближчому майбутньому? Відповісти на це запитання доволі нелегко ще й через те, що невідомо, кому його поставити...

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 15 (131), 11 апреля. – С. 9.

ЗДОРОВЬЕ СЕВЕРСКОГО ДОНЦА – ЗАБОТА ОБЩАЯ

Программа экологического оздоровления реки Северский Донец – это программа серьёзная и имеющая свою ...историю. И, что самое главное, как раз в отношении конкретной работы и конкретных исполнителей – Северско-Донецкого бассейнового управления водных ресурсов, Донецкого, Харьковского и Луганского областных советов – вопросов никаких. Проблема – в принятии Программы как таковой на государственном и межгосударственном (совместно с Россией) уровнях. Тут, как говорится, загвоздочка ещё та.

Вообще, сама программа инициировалась сразу тремя областями, и только совместными усилиями она может быть воплощена в жизнь. В противном случае все усилия каждой из областей по отдельности будут тщетными, а эффект от разрозненных и спонтанных мероприятий – недостаточным. После встречи президентов Украины и России в далёком уже 2001 году все области, по которым протекает река Северский Донец (три украинские и две российские), подали в 2004-м свои наработанные программы. Вот только ждать им пришлось довольно долго – до новой встречи президентов соседних государств в 2010-м. Впрочем, международные соглашения – это одно, а нам, согласитесь, свою работу делать.

28 марта под председательством главы Донецкого областного совета Андрея Федорука состоялось совещание, на котором были рассмотрены вопросы оздоровления бассейна реки Северский Донец. В совещании принимали участие председатель Донецкой облгосадминистрации Андрей Шишацкий, заместители руководителей Донетчины, депутаты областного совета, представители Харьковской и Луганской областей, деятели науки, профильные специалисты Северско-Донецкого БУВР.

Открывая заседание, председатель облсовета Андрей Федорук напомнил участникам о том, что нынешнее совещание является продолжением прошедшего в декабре 2012 года. Главным акцентом декабрьского совещания стало то, что была поддержана необходимость принятия Государственной целевой программы оздоровления бассейна реки Северский Донец.

- Уверен, что свои предложения в программу по оздоровлению реки подготовит и российская сторона, – отметил в своём выступлении на совещании губернатор нашей области Андрей Шишацкий. – В свою очередь, Донецкая область из экологического фонда готова инвестировать в очистные сооружения в городах региона. Помимо этого разрабатывается программа строительства небольших блочных очистных сооружений для малых населённых пунктов, в качестве альтернативы массивным канализационным коллекторам. Такие мероприятия крайне необходимы, поскольку главными причинами критического состояния одной из крупнейших рек Украины, по мнению экспертов, стали устаревшая технология производства, неудовлетворительное состояние или полное отсутствие водоохраных систем. Следует учитывать также аварийное состояние значительной части

канализационных сетей, изношенность основных фондов, нарушение гидрологического режима.

Начальник Северско-Донецкого бассейнового управления водных ресурсов Виктор Антоненко (главный офис управления находится в Славянске, региональные отделения СД БУВР работают в Луганске, Харькове и Донецке) выступил на совещании с сообщением «О системе мониторинга качества поверхностных вод бассейна реки Северский Донец». Кстати, данные наблюдения ведутся бассейновым управлением и накапливаются в базе данных с 1961 года, со времени основания управления. Мониторинг состояния качества воды, использования водных ресурсов, состояния рек – это основа для принятия любых управляющих решений. На данный же момент система мониторинга требует технической поддержки и обновления оборудования согласно всем современным нормам.

А что же относительно нас с вами, дорогие земляки, и пока ещё вне контекста программы? Вот, например, в вопросе половодья и подтоплений, которые сейчас беспокоят Украину. Оказывается, у нас всё наоборот – который год сезонной воды не хватает.

- Ожидаемое и плановое весеннее половодье с февраля по май – это порядка 50% всего годового стока равнинных рек, – говорит Наталья Алексеевна Белоцерковская, заместитель начальника СД БУВР. – Именно в этот период делаются основные запасы воды в водохранилищах всех степных и лесостепных регионов. Кроме того, благодаря такому естественному притоку воды промываются русла рек, в противном случае они заиливаются, мельчают, зарастают водной растительностью. Как раз это сейчас происходит с нашими реками – прошлый год был засушливым, и этот обещает быть таким же. А последние полноценные плановые половодья, промывающие и «освежающие» русла рек, были только в 2003, 2006 и 2010 годах.

На вопрос автора статьи, когда будем чистить русло реки Колонтаевки (которая течёт сразу же за его огородом), Наталья Алексеевна пояснила: как только будет устранена причина загрязнения реки в районе окончания улицы Шевченко, вопрос об очистке Колонтаевки будет тут же поставлен на повестку дня! Сами понимаете, дело не только в этой маленькой речке, речь идёт обо всех малых реках...

Возвращаясь к теме совещания по оздоровлению реки Северский Донец, отметим, что вопрос этот комплексный и многоуровневый: малые реки бассейна (юрисдикция местных властей), украинский участок реки Северский Донец (три облсовета и обладминистрации) и международный статус и значимость водной артерии. Поэтому как решения, так и финансирование, и общая программа мер и мероприятий по оздоровлению Северского Донца могут быть приняты и реализованы только совместно и сообща усилиями всех, кого мы здесь перечислили.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 15 (131), 11 апреля. – С. 15.

ПЕДАГОГУ І ВІРТУАЗНОМУ БАЯНІСТУ – 75!

...І повірте, не скажеш! Віталій Трохимович Чепіга – педагог від Бога. Невичерпну енергію і професійну майстерність, величезний таланти вкладає він у своїх студентів. Уже 45 років Віталій Трохимович працює на кафедрі музики і хореографії на факультеті підготовки вчителів початкових класів ДДПУ. 30 років очолює вокальний ансамбль «Веснянка», котрий уже четвертий десяток літ радує своїми голосами студентів та викладачів університету, мешканців міста та області.

Відмінно володіючи музичним інструментом, методикою викладання музики, він зумів зацікавити своєю діяльністю більшість студентів факультету підготовки вчителів початкових класів. Свою роботу Віталій Трохимович любить, знає і цінує. З особливим ентузіазмом бере участь у всіх заходах університету та міста. Багато років очолює Раду ветеранів університету та є головою профбюро факультету ПВПК.

В.Т.Чепіга закінчив музичний факультет Краснодарського педінституту за фахом викладача по класу баян. Розпочав трудову діяльність на кафедрі народних інструментів Метовського музично-педагогічного училища Калузької області, а з 1968 року – поряд з нами, в педагогічному інституті та університеті.

Шановний Віталію Трохимовичу! Ваші професійні якості викликають повагу колег та захоплення студентів. Ви дуже обдарована людина, а обдарованість і талановитість – це сонячність, це те, що випромінює, творить, осяває, освітлює. Навколо Вас усе оточення стає талановитим, творчим, обдарованим.

Здоров'я Вам, творчої наснаги і довгих літ плідної педагогічної праці та щасливого життя!

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 4.

ГЕНДЕР – НЕ СТАТЬ, А СОЦІАЛЬНИЙ СТАНДАРТ

Вже рік як у Донбаському державному педагогічному університеті працює Гендерний центр, очолюваний доктором економічних наук, професором, академіком Академії економічних наук Наталією Йосипівною Коніщевою. Свого часу ініціатором цієї роботи на економічному факультеті та в університеті в цілому була Ольга Георгіївна Набока – тодішній декан факультету, а нині – проректор із навчальної роботи. Нині роботою Центру переймається й ректор ДДПУ Світлана Олександрівна Омельченко.

Саме річниці набуття офіційного статусу гендерного руху на Слов'янщині було присвячено звітну науково-практичну конференцію «Формування ефективної взаємодії держави та інститутів громадянського суспільства, порозуміння та миру: гендерний аспект», яка відбулася днями у стінах педагогічного університету.

У своєму вітальному слові до учасників конференції ректор ДДПУ С.О.Омельченко відзначила важливість урахування гендерного фактору не

лише з огляду на законодавство та в економічній площині, а й у педагогіці також. І, можливо, саме в навчально-виховному процесі чи не в першу чергу варто пам'ятати про особливості процесу соціалізації індивіду, формування гармонійної особистості.

Н.Й.Коніщева виступила з доповіддю про напрямки роботи очолюваного нею Гендерного центру: інформаційний напрямок (зокрема й на сайті ДДПУ), просвітницько-розяснювальний, науково-дослідницький, рекламно-інформаційний та робота з підготовки волонтерів гендерного руху. Окрім того, доповідач поділилася із присутніми перспективами співпраці з іншими центрами гендерної освіти у вищих навчальних закладах України.

Досвідом роботи аналогічних гендерних центрів поділилася з присутніми керівник Міжвузівського центру гендерної освіти ВНЗ I-II рівнів акредитації Слобожанського регіону, старший викладач кафедри соціальної педагогіки КЗ «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Ю.В.Дьоміна. Власне, вона ж мала провести майстер-клас для бажаючих на завершенні конференції з напрямку підготовки волонтерів із гендерної роботи з числа студентів та аспірантів.

Підсумовуючи, скажемо від себе наступне. Говорити про дотримання стандартів психо-соціального здоров'я ми можемо лише в разі відповідності своїй гендерній приналежності, задоволення від приналежності саме до свого гендеру, рівності прав усіх громадян як на рівні законодавчому, так і соціальному – у професійній, культурно-цивілізаційній та побутовій сферах життєдіяльності.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 8.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОБГОВОРЮЄ МОЛОДЬ

Науково-практична студентська конференція «Погляд молоді на проблеми сучасного суспільства» вже стала традиційною і четвертий рік поспіль проводиться на відділенні «Економіка і підприємництво» Словянського коледжу Національного авіаційного університету. Цілком слушним і доцільним є сам підхід до окреслення теми конференції та кола розглядуваних на ній проблем – до усунення соціальних вад сучасності варто залучати саме молодь, з її свіжим та креативним поглядом на усталені речі. Окрім того, молодь житиме, працюватиме, виховуватиме дітей саме завтра, яке всі ми спільними зусиллями будемо вже сьогодні.

Ідейний натхненник і організаційний очільник конференції – викладач I категорії СК НАУ Оксана Борисівна Гребець. Саме їй належить ідея проведення в коледжі конференції з такою тематикою, саме вона не жалкує свого часу на опікування молоді і, зокрема, наукових нахилів студентів та курсантів.

Ідею О.Б.Гребець свого часу підтримала і підтримує донині завідувач відділення економіки і підприємництва Олена Борисівна Шелест. Втім, варто відзначити, що робота з молоддю на відділенні була завжди його візиткою, а

за останні десять років спілкування та дружби з викладачами відділення – і на пам'яті автора цього матеріалу також.

Говорить Оксана Борисівна Гребець:

- До чотирьох минулорічних секцій конференції – «Інноваційні підходи в управлінні підприємством: менеджмент і маркетинг» та «Розвиток системи ринкової взаємодії (координатор секцій О.Б.Гребець), «Іноземна мова в контексті міжкультурної комунікації» (координатор – С.Ю.Мальована) та «Проблеми молоді в сучасному світі» (координатор – С.Д.Буряченко) у цьому році додалася ще одна секція – «Інформаційні технології в промисловості, науці та освіті» – координатор П.І.Комишан). Намагаємося, наскільки це можливо, «охопити неосяжне» – заторкнути та розглянути всі найбільш актуальні проблеми та перспективні напрямки розвитку сучасного суспільства.

В цілому ж роботи та доповіді учасників конференції з кожним роком набувають все більш конкретного дослідницького характеру, проводяться на реальному предметному матеріалі і цілком можуть бути використаними на практиці підприємцями й соціальними службами та організаціями, відділами маркетингу та менеджменту підприємств. І це – при дотриманні фундаментальних засад та обґрунтувань у ході проведення досліджень та підготовки статей і доповідей.

- Все частіше дослідження будуються з урахуванням інтересів підприємств та соціальної сфери Слов'янська, – продовжує О.Б.Гребець. – Цього року це такі доповіді, як «Брендінг як інструмент стратегічного розвитку міста» Вероніки Матвієнко (керівник – О.Б.Шелест), «Система автоматизації молочної промисловості при розливі молока в гнучку тару» Владислава Бондаренка (керівник – В.М.Ільченко), «Тенденції розвитку ринку рекламних послуг в м. Слов'янську» Олени Кочубей (керівник – О.Б.Гребець). А робота Богдана Афанасьєва «Економічна безпека банку» (керівник – О.В.Саєнко) у цьому сенсі взагалі звитяжна – написана і запропонована для одного з банків, які працюють у нас в місті, вона була відзначена пристойною грошовою премією з боку самого банку!

Варто відзначити й роботи таких учасників конференції: Аліни Скрипай «Діалектика впливу діяльності транснаціональних корпорацій на економіку України» (керівник – О.Б.Гребець), Олени Леонової «Рекрутинг як один із напрямів управління персоналом» (керівник – Т.М.Салій), по секції іноземних мов – доповідь повністю на англійській мові девятикласниць Марини Соболю та Ірини Поцілуйко «Мова міжнародного спілкування: чому саме англійська?» (керівник – П.О.Румянцева), а також Ганни Ярмиш «Адаптація при перекладі назв фільмів» та Олексадра Ганзери «Мовний етикет британців», яких підготувала до конференції викладач вищої категорії англійської мови Олена Вікторівна Сласна.

Робота секції «Проблеми молоді в сучасному світі» мала цього разу чітке тематичне спрямування – валеологічний напрямок у мистецтві та філософський аспект розуміння здоров'я.

З кожним роком науково-практична студентська конференція «Погляд молоді на проблеми сучасного суспільства» стає не тільки більш цікавішою, а й предметнішою та глибшою водночас. Велика дяка за це Оксані Борисівні Гребець та її колегам-викладачам!

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 8.

ДО НАС ЗАВІТАЛИ ЖИВІ КЛАСИКИ

Власне, це був такий жарт донецького карикатуриста, справді живого класика у своєму жанрі, Миколи Капусти. Делегація письменників зі столиці Донбасу завітала до Словянська на минулому тижні. Відвідали Словянську спеціальну загальноосвітню школу-інтернат I-III ступенів для сліпих та слабо зрячих дітей та Донбаський державний педагогічний університет. Ділилися спогадами та планами на майбутнє, намагалися творчо надихнути студентську молодь на літературні звитяги.

Словянськ – місто літературне. І нехай хтось скаже, що не так! У минулому році ми, нарешті, по-справжньому взяли за популяризацію імені нашого Михайла Петренка. Саме як нашого, оскільки його вірші «Дивлюсь я на небо» та «Взяв би я бандуру» і самі по собі знайшли щирий відгук у народній душі.

Окрім того, у Словянську народилися такі письменники вже ХХ століття, як Володимир Коряк, Борис Слуцький, Наталія Кащук, Володимир Міщенко, Володимир Пучков. Місто на солоних озерах відвідали такі майстри пера, як Антон Чехов, Максим Горький, Володимир Сосюра, Микола Островський, Олександр Олесь, Григорій Костюк та ряд інших. Сьогодні письменницькі традиції продовжують десятки наших талановитих земляків.

Серед них і дійсні члени Національної спілки письменників України: поет Микола Сіробаба, літературознавець Валерій Романько, поет і прозаїк Олександр Яровий. До речі, останній є редактором журналу «ЛітЕра». Працюють літературні об'єднання «Світанок» та імені В.Сосюри. З 2004 року проводиться міський літературно-мистецький конкурс «Місто моє, ти для мене єдине», який виявляє нові таланти, в тому числі в області поезії та прози.

Делегацію поважних гостей очолював голова Донецької письменницької організації прозаїк Павло Куц. Разом із ним завітали до Словянська письменник і головний редактор журналу «Донбас» Віктор Логачов, художник-карикатурист і журналіст Микола Капуста, журналіст і головний редактор молодіжного журналу «Молодість, краса і здоров'я» Ірина Ольшанська. Перед цим гості вже побували у школі-інтернаті для сліпих та слабо зрячих дітей, де, за їх відгуками, вони були вражені зацікавленістю літературною творчістю дітей із вадами зору, тими умовами (чистотою, порядком, організованістю заходу), які гості побачили у цьому специфічному навчальному закладі.

Першим мав слово голова письменницької організації Павло Куш. Він розповів про успіхи письменників Донеччини, про свій шлях у літературу та про деякі свої твори.

Віктор Логачов говорив про нелегкі часи для журналу «Донбас», якому в цьому році виповнюється 90 років і яким він керує вже більше двадцяти років. Згадував і свої приїзди у Словянськ ще в молоді роки. Тоді у складі мистецької делегації приїздили лауреат Державної премії імені Т.Г.Шевченка поет-фронтвик Микола Рибалко із Краматорська, на той момент поет-початківець, а нині визнаний метр і Герой України Борис Белаш, поет Іван Білий, актор Савелій Крамаров.

Микола Капуста, людина з почуттям гумору і в спілкуванні, і у своїй творчій діяльності, ділився враженнями від тих чисельних конкурсів, у яких він брав участь. І в багатьох із них став переможцем – а це близько 500 конкурсів різного рівня. Чимало попрацював карикатурист і на тему Євро-2012, про що свідчить окреме видання, яке М.Капуста разом з альбомом карикатур подарував бібліотеці педуніверситету. Залишили свої книги на згадку про цю зустріч і Павло Куш та Віктор Логачов.

Ірина Ольшанська представила свій журнал і запросила студентство до співпраці – можна надсилати свої статті та вірші, й вони можуть побачити світ на сторінках цього видання. Чи не кожному з присутніх один примірник журналу «Молодість, краса і здоров'я» було подаровано під час зустрічі.

Доцент ДДПУ, керівник літоб'єднання ім. В.Сосюри В.І.Романько розповів гостям і присутнім про ті успіхи, яких досягли словянці на ниві письменства. Свої дослідження з цього питання ним були оформлені у книгу «Словянськ літературний: перша половина ХІХ – початок ХХІ століття», яка побачила світ у 2011 році.

Виступили з читанням своїх віршів і студенти, члени літературного об'єднання імені В.Сосюри, що діє в стінах педуніверситету з 2003 року. Свої вірші читали студенти філологічного факультету Діана Колодяжна (2 курс), Євгенія Феофанова (4 курс), Ганна Кононенко (1 курс), з факультету дошкільної освіти і практичної психології Жанна Алексеєнко (4 курс).

У невеликій вікторині, присвяченій історії розвитку літератури на Донеччині, переможцем стала студентка п'ятого курсу філфаку Анна Масич. Студентам, які виступали на тій зустрічі, письменник Павло Куш видав перший гонорар – кожному з них він подарував календар на 2013 рік «Сучасні письменники Донеччини».

Письменницька праця та поетичний погляд на життя – справа напружена і, даруйте, нервова. Співпереживання чужого болю та й радощів теж – це додаткові стреси, додані до своїх власних переживань та турбот. Але ж і занурення у чужі долі – це неначе ще одне подумки прожите життя. Така вона – ця письменницька доля.

Олександр Романько.

Газ «Славянская правда». – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 9.

ПЕРВЫЕ ШАГИ ПО ДОЛГОЙ ДОРОГЕ В НЕБО

Нынешний год для авиаклуба «Чайка» – это год первого юбилея. Созданный 10 лет назад при заводе «Бетонмаш» (председатель правления Максим Николаевич Флерко), авиаклуб сначала находился в тени авиаклуба СК НАУ. Но с каждым годом «Чайка» набирала все большую высоту, пока, наконец, не расправила гордо свои крылья на полную ширь, а конкурент за это время скромно сошёл с дистанции. Первое праздничное мероприятие, приуроченное к юбилею, авиаclub «Чайка» провел в стенах краеведческого музея как раз на Всемирный день космонавтики и авиации.

В экспозиционном зале современности сотрудник Славянского краеведческого музея Светлана Непочатова и руководитель авиаclubа «Чайка» Павел Лобов принимали гостей.

Первой поздравила наших авиаторов с двойным праздником начальник отдела по делам семьи, молодежи, физической культуры и спорта Татьяна Дервянко. Юным авиаторам, их руководителю Павлу Лобову Татьяна Владимировна пожелала, чтобы никакие препятствия не смогли сдержать их в своём стремлении к небу. Никогда не останавливаться на достигнутом, а осваивать новые знания и покорять новые вершины. Поблагодарила она и работников музея, которые умело раскрывают в своих экспозициях и целевых мероприятиях лучшие достижения славянцев.

От ПАО «Бетонмаш» выступил технический директор Олег Гавриленко. Он отметил особый педагогический дар Павла Лобова, вокруг которого собираются дети и которым тот помогает реализовать способности и найти своё место в жизни. Воспитанники «Чайки», как отметил О.Гавриленко, прославляют не только свой клуб и родной город, но и всю Украину на международных соревнованиях. Именно такие молодые люди, целеустремленные и трудолюбивые, должны стать в будущем основой нашего общества.

Следующий среди поздравителей принял эстафету директор станции юных техников Олег Николаенко. И это тоже не случайно, ведь при станции тоже работает авиамодельный кружок, который возглавляет тот же П.Лобов. Олег Валентинович, педагог со стажем, заметил, что прогресс и благополучие берут своё начало именно с воспитания подрастающего поколения, с первых детских шагов, которые им помогают сделать их педагоги. А дорогу, как известно, осилит идущий.

И, наконец, слово взял заместитель начальника Славянского колледжа Национального авиационного университета по воспитательной работе и социальным вопросам Сергей Романов. Ведь на мероприятии присутствовала и группа курсантов колледжа. Согласитесь, что молодые люди в авиационной форме – это уже неотъемлемый атрибут всех наших городских мероприятий, а сам СК НАУ – один из символов Славянска. Об этом, кстати, сказал и сам Сергей Вячеславович. Также он напомнил, что уже в следующем году колледж будет отмечать 50-летний юбилей, и высказал надежду, что и в дальнейшем город и СК НАУ будут идти и развиваться вместе.

С ответным благодарственным словом к поздравляющим обратился и руководитель авиаклуба «Чайка» Павел Лобов. После этого он провёл небольшую лекцию в соседнем зале с присутствующими курсантами (Павел Сергеевич и сам в своё время окончил СК НАУ) об истории авиации, рассказал о работе клуба «Чайка».

Сегодня авиаклуб работает по таким направлениям, как авиамодельный спорт, первоначальная летная подготовка на спортивном самолёте и парашютная подготовка. И если второе увлечение – это, как говорится, для себя и на будущее, то в авиамодельном спорте достижения славянцев весьма и весьма ощутимы. Это призовые места и на чемпионатах Украины, и на первенствах Европы и мира, о чем наша газета писала неоднократно. Пожелаем авиаклубу «Чайка» так держать и высоту не сбавлять!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 14.

НАС ХВАЛЯТ – И НАМ ПРИЯТНО!

Киевские и донецкие специалисты про брендингу – созданию брендов городов, очень хвалят нашу славянскую группу. Говорят, в Донецкой области нам равных нет, а по Украине таковых единицы. За что, собственно, хвалят? За дружескую атмосферу в группе и отсутствие формализма в работе над созданием бренда города, за эмоциональную насыщенность и проникновенность духом творчества и креатива. То ли подбадривают, то ли и вправду заслужили – дело не в этом, хотя приятно все равно. Эффективность работы группы покажут уже ближайшие два дня «полевых работ» на улицах города.

Проект «Создание бренда города» осуществляется по программе «Содействие экономическому развитию и занятости» и при поддержке немецкого общества международного сотрудничества GIZ. Координатором проекта «Создание бренда города» является Алла Николаевна Матвиенко, заместитель начальника Управления стратегического планирования, инвестиционной политики и внешнеэкономических связей, начальник отдела курортной сферы и туризма. В саму группу, напомним, входят представители разных общественных и религиозных организаций, СМИ, местной власти, малого и среднего бизнеса, творческая интеллигенция, преподаватели и студенты вузов.

Эксперт проекта Наталия Денисенко, курирующая нас по области, привезла с собой в Славянск сразу двух опытных коллег – международных экспертов по брендингу Евгения Клисенко и Александра Алешко. Первой Наталия Денисенко и взяла слово.

- Отрадно, что вы прекрасно понимаете истинную цель и задачи работы над брендом. В процессе создания бренд-меморандума вы уже практически определили ту платформу, на которой должна создаваться единая общегородская идея. Насытив её реальными ценностями, присущими самой славянской громаде, усилив свои плюсы и преимущества, правильно определив вектор перспективного развития города, вы обязательно

достигнете желаемого результата. А таковым может считаться не только создание самого бренда как такового, но и сплочение общества, повышение уровня патриотизма и любви к своему городу у самих славянцев.

Евгений Клисенко, который проводил в славянской группе и первый семинар, отметил, что далеко не во всех городах удавалось добиться такой динамичной и сплоченной работы всей группы, а не двух-трёх человек в её составе. Но главное теперь – выйти на улицы города и вовлечь максимальное число горожан в обсуждение своего будущего. Похвалил Евгений и за самостоятельно проделанную группой работу – разработку проекта бренд-меморандума. Особенно понравилась ему та часть меморандума, в которой, в частности, говорилось, что цель создания бренда – это пробуждение любви к городу, к его прошлому, настоящему и будущему.

Яркими и образными были слова и Александра Алешко, посетившего наш город впервые.

- Меня подкупает ваша готовность дать «похитить» из этих стен наработанные вами идеи, поделиться ими с городом. Бренд – это даже не просто живая конструкция, а, можно сказать, общегородской ребёнок, работу над которым нельзя завершить окончательно, а необходимо постоянно им заниматься – растить, воспитывать, лелеять.

Алла Николаевна Матвиенко представила членам группы и экспертам Проект «Бренд-меморандума города Славянска». После его окончательного утверждения мы обязательно познакомим горожан с его содержанием. Пока же приведём такую выдержку из Проекта.

«Работа над созданием и развитием бренда вовлекает горожан в простые понятные инициативы, помогает выстраивать отношения, обозначать общие преимущества и ценности, анализировать свои идеи, объединяться для решения проблем.

Конструктивный диалог власти, бизнеса и громады в направлении создания и продвижения бренда вовлечёт людей в активную городскую жизнь, консолидирует городские сообщества в разработке совместных проектов, изменит восприятие города у самих участников. В долгосрочной перспективе положительно отразится на внешнем облике города, благосостоянии жителей и культурных традиций местного сообщества».

Семинар продлится ещё два рабочих дня, и основная работа теперь уже будет перенесена на улицы города. Но об этом мы расскажем в следующий раз.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 8.

ТІ, ХТО ДБАЮТЬ ТА ШКЛУЮТЬСЯ!

Здавалось би, докільця – це те, що довкола нас, але аж ніяк не ми самі. Аж ні! Ми теж когось оточуємо, впливаємо на природне середовище. є учасниками загального процесу під йменням «життя». У своїй вихідній значущості – життя біологічне і лише потім уже – соціокультурне. Зважте, саме культурне! Тобто виховане, дбайливе,

турботливе. Є у нас люди і організації, такі є, котрі із власної ініціативи дбають і про природу, і разом з тим про умови нашого з вами дозвілля «на природі».

Працівники Сіверсько-Донецького басейнового управління водних ресурсів не лише за фахом – екологи, в широкому розумінні слова, а й за покликом душі – ентузіасти і свідомі природоохоронці. Недарма ж ще у 2007 році з ініціативи працівників управління та його начальника Віктора Єгоровича Антоненка була створена міська громадська організація «Сіверський Донець – Відродження». Основних напрямків роботи МГО «Відродження» декілька: просвітницька і виховна робота серед молоді, проведення різних природничих конкурсів, а також різноманітних конкретних заходів з упорядкування та догляду мальовничих куточків на берегах наших рік та річечок.

У 2011 році МГО «Сіверський Донець - Відродження» виграло два пілотних проекти, один з яких «Зона відпочинку «Староріччя» в прибережній смузі ріки Казенний Торець у межах міста Словянська». І вже скоро на березі річки, по вул. Комунарів, неподалік із вулицею Свободи, з'явився обладнаний для відпочинку куточок, який у майбутньому можливо, назвуть іменем В.Є. Антоненка – ініціатора й натхненника його відкриття. Напередодні Дня довкілля працівники СД БУВР та учні і студенти ЗОШ №1 і № 15, педагогічного ліцею та технікуму Луганського НАУ провели активно і, так би мовити, на природі – упорядковуючи зону відпочинку «Староріччя».

- Душа радіє від того, що ми створили такий мальовничий і затишний куточок, – говорить Віктор Єгорович Антоненко. – Ввечері тут гуляють мами з дітьми, відпочивають літні пари, та й молодь залюбки милується краєвидом та заспокійливим плином Казенного Торця. І хоча зараз ми вже передали цей майданчик до комунальної власності міста, ми ні в якому разі не полишатимемо його без нашої уваги та шефського догляду. От і молоді люди з числа старшокласників та студентів відгукнулися на наш заклик і прийшли на допомогу працівникам басейнового управління.

Зазначимо, що цього дня «на об'єкті» одночасно працювало понад сотні ентузіастів екологічного руху. По той бік Казенного Торця прибирали берег учні 10-А класу ЗОШ № 1 на чолі з Катериною Павлівною Задирихіною, керівником екологічного клубу «Конгломерат», та учні 10-А вже ЗОШ № 15 на чолі з класним керівником Тетяною Валентинівною Неровною, а також працівники БУВР. А вже на березі «цьому» старанно копали, тягли, корпалися на землі педліцеїсти 9-го технологічного класу під наглядом Ірини Володимирівни Іванової та студенти групи 2М910 СТЛНАУ на чолі з Тетяною Трохимівною Ролинською та все ті ж невтомні жінки з басейнового управління.

Прибирали територію, витягували кам'яні елементи оздоблення майданчика, які несвідомі громадяни скинули донизу, скопували землю, висаджували квіти. Керував всією роботою Сергій Іванович Трофанчук, заступник начальника СД БУВР. А от душею всієї як компанії, так і кампанії

можна вважати Світлану Григорівну Кучеренко, спеціаліста відділу інформаційного системного забезпечення басейнового управління.

Ще зранку Світлана обдзвонювала ЗМІ та навчальні заклади, нагадуючи про захід, організовувала виїзд до зони дозвілля своїх колег. Вдень – активно працювала, так би мовити, на землі і біля води. А вже по обіді в національному одязі на центральній площі міста на Святі Писанки розгортала разом з дітворою загальноукраїнського рушника та пліч-о-пліч з мером Нелею Ігорівною Штепою підіймала до неба декоративне Пасхальне яйце – символ Великодня й Воскресіння Христового. Одним словом, не жінка, а суцільні вогонь, ініціатива та завзяття!

В.Є.Антоненко та С.І.Трофанчук, усі працівники басейнового управління виказали готовність і в подальшому опікуватися зоною відпочинку «Староріччя». І зовсім було би непогано, якби до цієї роботи підключився й хтось із бізнесменів – поміст для відпочиваючих на березі чи, приміром, причал для човнів і катамаранів зовсім би не завадили також...

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 8.

БІЗНЕС ПІД КУТОМ ФІЛОСОФІЇ

Третій регіональний конкурс студентів вищих навчальних закладів 1-4 рівнів акредитації «Маркетинг – філософія бізнесу» за його географією та солідним представництвом, можна сміливо вважати і міжрегіональним, і, сподіваємося, в найближчому майбутньому – всеукраїнським. Хоча три роки тому розпочинався він як вузівський конкурс бізнес-проектів, наступного року став регіональним, і ось тепер підійнявся на ще вищий щабель. Керує проектом натхненний педагог і чудовий організатор, голова циклової комісії «Комерційна діяльність» відділення «Економіки і підприємництва» Слов'янського коледжу НАУ, викладач вищої категорії Людмила Володимирівна Моїсеєва.

Цього року, як ніколи, представницьким був і склад учасників конкурсу студентських бізнес-проектів, і, відповідно, склад поважного журі. Так, зокрема, під час відкриття заходу учасників зі сцени актового залу СК НАУ вітали педагоги і науковці із Краматорська, Донецька, Києва. Від Слов'янського міськвиконкому до коледжу завітали Т.В.Дерев'янка, начальник відділу у справах сім'ї, молоді, фізичної культури та спорту, та Г.Г.Голота з відділу стратегічного планування та інвестицій. Від самого СК НАУ з вітальним словом виступили начальник коледжу С.О.Завгородній, заступник з навчальної роботи Т.К.Лисак та завідувач економічного відділення О.Б.Шелест. Та все ж головна увага була прикута до слів самої Людмили Володимирівни Моїсеєвої, котра, між іншим, сказала:

- Сьогодні ми будемо оцінювати 14 конкурсних робіт бізнес-проектів, які, сподіваюся, вже найближчим часом будуть втілені в життя. А, можливо, деякі з них за своєю креативністю й прогресивністю підходу обганяють свій час і зможуть бути затребувані лише в майбутньому – через п'ять-десять років, оскільки їхня інвестиційна привабливість із часом тільки зростатиме.

Тепер же про головне – власне, самі конкурсі проекти.

Першою в програмі конкурсу стояла доповідь студентки СК НАУ Марини Мухи «Холодний асфальт» (наук. кер. Л.В.Моїсеєва), і молодий науковець не підвела ані свого керівника, ані свій навчальний заклад, посівши в підсумку перше місце в конкурсі бізнесових проектів. Два других місця розділили між собою проекти Дмитра Ярковенка «MP3-освіта» (наук. кер. доктор екон. наук, професор Є.М.Азарян) із Донецького нац. університету економіки і торгівлі ім. М.Туган-Барановського та Богдана Дегтярьова «Проект виготовлення керамічних пляшок для Массандрівського винного заводу» (наук. кер. Л.В.Моїсеєва) – СК НАУ. Треті місця дісталися ще двом конкурсантам: Раїсі Фоменко з проектом «Ароматизовані спонжі для зняття лаку без ацетону» (наук. кер. О.О.Познякова) – ДонНУЕТ ім. Туган-Барановського та Ользі Петровській із доповіддю щодо просування вітчизняного меду на ринку Японії «Інноваційні ринки України» - Інститут міжнародних відносин Київського НУ ім. Т.Г.Шевченка.

Варто також відзначити й інші роботи наших слов'янських студентів авіаційного коледжу, які були безпосереднім чином розраховані на втілення у життя саме на підприємствах нашого міста. Це такі роботи, як «Проект АЗС для електрокарів і електричних устроїв» Дмитра Савченка, «Проект відкриття заводу по випуску органічного молока в місті Слов'янську» Олени Круглової та Владислава Бондаренка, «Розвиток вендінгового бізнесу в Слов'янську» Наталії Дикун.

Всі роботи були відзначені в окремих номінаціях, а переможці-дипломанти – також і цінними призами.

Ні для кого не є секретом, що ключ до успіху в бізнесі знаходиться в інноваційному підході, а останній, у свою чергу – у креативності мислення. Мабуть, це і є ті філософські підвалини, на яких будується «Маркетинг третього тисячоліття». Саме таку назву має міжнародна науково-практична конференція, яка пройде в середині травня в стінах Донецького НУЕТ ім. Туган-Барановського і на яку запросили зробити чотири доповіді саме студентів економічного відділення Слов'янського коледжу НАУ. І одну з цих доповідей – навіть на пленарному засіданні. Чи це хіба не є свідченням високого рівня нашого студентського бізнес-конкурсу та визнання високої педагогічної майстерності викладачів економічного відділення СК НАУ та, зокрема, циклової комісії «Комерційна діяльність» і особисто Л.В.Моїсеєвої! Саме такі викладачі та підготовлені ними студенти продовжують високо тримати прапор коледжу.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 10.

ВЕЛИЧНЕ СВЯТО ПАСХИ В ГОСТЯХУ СТУДЕНТІВ-ЗАЛІЗНИЧНИКІВ

Наступного разу, шановні читачі, зустрінемося з вами на сторінках газети вже після Великодня – тоді й скажемо один одному: «Христос воскрес!» – «Воістину воскрес!» А поки що – чекаємо, говіємо,

спокутуємо... Втім в установах, офісах і особливо навчальних закладах дух свята уже кружляє і над головами, і в головах – причому всіх свят одночасно.

Вправні майстрині – дівчата СлКТІ

Слов'янський коледж транспортної інфраструктури – навчальний заклад, в якому навчаються та працюють люди свідомі і національно, і по-громадянському, шанобливі до Бога і до народних традицій. Свято Великодня, яке напередодні провели у СлКТІ в найкращих національних традиціях, вразило всіх запрошених.

Весь захід студенти перших курсів провели виключно самостійно. Причому першому курсу відводилася найголовніша роль – кожна група підготувала власний родинний Великодній стіл. Звісна річ, усе дійство готувалося під натхненним керівництвом педагогів Ірини Іванівни Бабак, викладача вищої кваліфікаційної категорії української мови та літератури, методиста коледжу, та Вікторії Леонідівни Плохої, заступника директора з навчально-виховної роботи Слов'янського коледжу транспортної інфраструктури.

У коридорах коледжу ще, так би мовити, на підступах до головної сцени, розгорнулася виставка народного та декоративного мистецтва. Одна її частина мала назву «З бабусиної скрині», де були представлені вишивані рушники конкретних майстринь – здебільшого бабусь та прабабусь студентів та викладачів самого транспортного коледжу. Так, зокрема, найбільш вражаючою була колекція бабусиних витворів народного мистецтва студентки другого курсу відділення вагонного господарства Валерії Кривошеєвої. Сподіваємося, дівчина перейняла від бабусі і саме мистецтво вишивання, а не лише отримає рушники у спадок.

Представила на виставці вже свої особисті роботи викладач коледжу Людмила Борисівна Линник – вишиті бісером ікони та декоративні пасхальні яйця. От такі вони майстрині – викладачі правознавства!

Не відстають від своїх викладачів і студентки СлКТІ. Студентка третього курсу відділення вагонного господарства Кристина Маркіна – з тими ж таки іконами з бісеру; Вікторія Гохберг, студентка третього курсу відділення зв'язку – з декоративно оздобленими Великодніми яйцями; Юлія Корабльова, першокурсниця відділення вагонного господарства – з ляльками-мотанками.

Шість великодніх столів у одній українській хаті. Зате хата – велика і з усіма належними атрибутами та причандаллям, від печі і лави, застеленої домотканою доріжкою, до прядильного колеса і бандури. Ну, а на самих столах, звісно, все, що треба для розговіння – і паски з яйцями, і сало з домашньою ковбасою, і сметана з часником, і щось там ще у пляшках – компот... Кожна група першого курсу представляла свій стіл, і це дійство називалося «Як у нас в родині...». Силами першокурсників у ході міні-вистави «У Великодньому кошику» були також озвучені всі «персонажі» на столі – тобто страви та наїдки. Гостей щиро і від душі пригощали пампушками.

Розпочиналася ж вистава із Великодніх дзвонів. На екрані демонструвалися слайди православних храмів Слов'янщини, кадри зі Свята Писанки, яке нещодавно відбулося на центральній площі Слов'янська.

Говорили про Вербну неділю, Страсний, чи Білий, тиждень. Хлопці били дівчат верболозом, примовляючи: «Не я б'ю, верба б'є!».

Ведучим допомагали вести свято Господиня (студентка Юлія Харківська) та її донька Одарка (студентка Ольга Чубенко). Розписуючи яйця, Одарочка розповідає про писанки та крашанки, читає вірша:

*Розмалюю писанку, розмалюю,
Гривастого коника намалюю,
Розмалюю писанку, розмалюю,
Соловейка-любчика намалюю –
Сопілка буде грати,
Соловейко щебетати,
А гривастий козаченько
Славно танцювати!*

Потім Одарочка і Господиня ідуть до церкви святити паски та яйця. Гурт дівчат опускає писанки до миски з водою і вмивається з цієї води.

Зі сцени лунали привітання із прийдешнім святом від директора коледжу Юрія Володимировича Жирова; начальника відділу у справах сім'ї, молоді, фізкультури та спорту Тетяни Володимирівни Дерев'яно; бібліотекаря Центральної міської бібліотеки Валерії Валеріївни Здибель.

Гурти та вокалісти СлКТІ виконували танок «Веснянка», танок «Україна» та «Їхали козаки», пісню Катерини Бужинської «Україна», а вокальний гурт «Орфей» – пісню нашої землячки Інни Куриленко «Христос воскрес».

Варто сказати окремим рядком, що той освітній куточок, який уже багато десятиліть тому утворився на мальовничих берегах озера Михайлівського – ООШ №6 ім. Т.Г.Шевченка, Слов'янський професійний лицей залізничного транспорту ім. П.Кривоноса та Слов'янський коледж транспортної інфраструктури (залізничний технікум), представляє собою справжній оазис українського духу, національної культури та менталітету. Щирі та відкриті люди тут навчаються і працюють, і все у них робиться від душі – тому й виходить завжди вправно і гарно.

З Великоднем вас, шановні земляки!

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 18 (134), 2 мая 2013 г., стр. 9.

**ГОРОД ЦВЕТУЩИХ АБРИКОСОВ,
а также красивых девушек, статных мужчин
и восхищенных курортников**

Приблизительно такой вывод можно сделать о нашем весеннем Славянске по результатам полевых исследований трёх групп, работающих над созданием бренда города. Цель очередного семинара по данному направлению – выйти на улицы города с тем, чтобы и самим

посмотреть на него уже глазами специалистов по брендингу, и немножко потормозить самих славянцев. В хорошем, конечно же, смысле.

Город у нас хорший и даже более того

В составе общей бренд-группы атмосфера – самая доброжелательная и творческая, её состав – со всех общественных слоёв и всех возрастов. На этот раз усилились ещё и обаятельными и умными девушками с экономического отделения Славянского колледжа Национального авиационного университета, за что огромное спасибо заведующей отделением Елене Борисовне Шелест. Общую группу разбили на три подгруппы, и каждая из них имела своё конкретное название и вытекающее из этого задание. Общее название всего семинара-исследования – «Ассоциации и индивидуальность бренда».

Группа «Пульс» должна была посетить все возможные мероприятия, происходящие в городе 24-25 апреля, определить степень информативности горожан относительно того, что вообще происходит в городе изо дня в день, попытаться обобщить основные интересы, увлечения и хобби славянцев.

Группа «Достопримечательности», понятное дело, получила задание очертить круг тех наиболее интересных и людных мест в городе, которые для славянцев являются и знаковыми, и значимыми, и наиболее посещаемыми.

И, наконец, группа «Туристы» имела задание пройти теми маршрутами, которые потенциально могут быть интересными для, опять же, потенциальных туристов. В отношении самих будущих туристов разработчики бренда (в том числе и автор этого материала) искренне надеются, что рано или поздно, но они повалят к нам косяками. Пусть даже для начала и маленькими...

Остановимся на достопримечательностях, поскольку отсюда следуют, как производные, и сами маршруты для туристов.

В каждом городе всегда есть такое лобное место, некий городской форум, где горожане собираются, чтобы попросту пообщаться – себя показать и на людей посмотреть. В летнее время – это площадь (особенно если с работающим фонтаном). На площади сейчас можно покататься детям на электрических автомобилях, на пони, лошади и тарантасе. Зайти в православный храм Святого Духа (на месте корда-то деревянного Троицкого собора) или, как альтернативеа, в универмаг, на главпочтамт, поесть блинчиков и пончиков, сходить в продуктовый маркет или книжный магазин... Что отвечали люди на площади на поставленный вопрос: «С чем ассоциируется у вас ваш город?» Курорт, студенты, керамика... Есть, конечно, много памятников, несколько небольших кинотеатров, пара уцелевших ДК, музей... Пожалуй, и всё. Но есть и много обоснованных надежд – на реконструкцию и возрождение парка, лодочно-велосипедной станции, постройку Ледового дворца, постройку новых троллейбусных остановок (с дальнейшим обновлением и пополнением самого троллейбусного парка) и ещё много чего.

Славянский курорт – возродить, осовременить!

Но самое главное – возродить и осовременить курорт, наладить туристический сервис. Только после этого можно рассчитывать на туристов.

Сразу две группы – «Достопримечательности» и «Туризм» вполне естественным образом оказались на курорте. Если совсем кратко, то – посмотреть на что есть. Другое дело, что всё подзапущено и совсем уж не в духе сервиса третьего тысячелетия. Думаю, вы согласитесь со мной, если скажу, что главная причина этого – мы никогда не умели и не умеем ценить доставшееся даром. В данном случае: природу и лечебно-рекреационные условия – от Бога, пообносившуюся инфраструктуру курорта – ещё от Советского Союза... А вот приедем нравятся – они восхищенно говорят о наших благодатных местах и при этом из вежливости скромно умолкают, когда речь заходит о сервисе.

Относительно событийной насыщенности жизни города и информированности граждан (группа «Пульс»). Я вам скажу так: и то и другое на стабильном уровне выше среднего. На площади у нас – стационарная сцена, а конкурсы, концерты и праздники с гуляньями – регулярно. Кружков, секций, выставок, соревнований, конференций, презентаций – полно. В городе работают два телеканала и выходит чуть ли не с десятков газет, несколько из которых даже весьма интересных и оперативных. А вот то, что люди повсеместно оправдываются, мол, неоткуда и никак узнать, то, поверьте, это лишь отговорка с целью оправдать свой уж слишком размеренный образ жизни по стандартной схеме «работа-кухня-койка». (И повезло тому, у кого работа – интересная, еда – вкусная и регулярная, а жена – любимая и даже не очень сварливая!). Так что жизнь у нас очень даже ничего, а то, что всегда найдется, в чём бы следовало поднатереть – так это тоже нормально. Начинать только нужно каждому с себя.

«Я изменяю этот мир, когда изменяюсь сам» – такой девиз наши молодые брендинги прочитали, вытянув бумажку из шкатулки «Хорошие новости». Вот он, настоящий креативный подход с прицелом на результат, с мыслями и о будущем, и о настоящем! Такую фишку для своих посетителей придумали в одном из кафе города.

Работа над брендом – процесс длительный, кропотливый, но интересный. Будет ещё один семинар с участием международных экспертов немецкого общества международного сотрудничества GIZ. А потом мы должны сами дорабатывать, усовершенствовать, развивать и реализовывать бренд своего города. Но что ещё более важное – бренд должен соответствовать действительности. Да, брендинг – это, в значительной степени, заглядывание в будущее, позиционирование себя такими, какими мы хотели бы быть уже завтра. Но ведь в таком случае, подавая себя миру «белыми и пушистыми» уже завтра, начинать становиться таковыми нужно ещё сегодня...

Александр Романько.

«Славянская правда», № 18 (134), 2 мая 2013 г., стр. 10.

ВРАЧ И УЧЁНЫЙ, ПЕДАГОГ И РУКОВОДИТЕЛЬ ВИКТОР САМОЙЛОВИЧ

Многими земляками мы можем гордиться по праву, и говорим мы сейчас об этом даже не с позиции своего городского или регионального патриотизма, а с точки зрения общеукраинского государственного значения. Нас ценят, и ценят далеко за пределами области и всей Украины.

Последнее время мы все чаще вспоминаем о том, что мы – город-курорт, что его славу необходимо возрождать и при этом развивать туристический бизнес. А ведь наглядным есть пример развитого и успешно действующего санатория, согласно всем европейским стандартам, – это «Шахтобудівельник». Более 35 лет возглавлял его доктор медицинских наук, профессор, заслуженный врач Украины Виктор Анатольевич Самойлович. К великому сожалению, два года назад один из лучших украинских курортологов, признанный ученый и грамотный руководитель ушел из жизни. Но память и среди земляков-славянцев, и среди коллег по всей Украине о Викторе Самойловиче жива.

В прошлом году Славянский городской совет принял решение о присвоении его имени одной из улиц города в будущем микрорайоне «Солнечный». На самом санатории «Шахтобудівельник» уже более полутора лет открыта мемориальная доска в память о его руководителе и главном враче. В школьном музее ООШ №12, которую закончил Виктор Самойлович, открыта экспозиция о своем выдающемся выпускнике. А в прошлом и позапрошлом годах вышли в свет два знаковых издания, где размещены и статьи о В.А. Самойловиче. Книга «Засновники та визначні діячі курортів України» под редакцией члена-корреспондента Национальной медицинской академии наук Украины, доктора медицинских наук, профессора М.В. Лободы вмещает в себя биографии лучших деятелей медицины и курортного оздоровления в Украине. В то же время это и историческая летопись о становлении и развитии курортно-санаторной отрасли в нашей стране за последние несколько столетий. Приятно, что и имя нашего земляка отмечено в этой книге отдельной статьей. Издание «Лидеры» вышло в свет под грифом Международной имиджевой программы «Лидеры XXI столетия» и «500 влиятельных личностей». Данный информационно-биографический каталог напечатан в конце 2012 года по заказу Европейской Бизнес Ассамблеи (Оксфорд, Великобритания), в нём также надлежащим образом отмечены заслуги и достижения ученого, врача и руководителя Виктора Самойловича.

В далеком уже 1975 году Виктор Анатольевич возглавил санаторий. Можно сказать, что он своими руками и благодаря своим организаторским способностям возводил для санатория «Шахтобудівельник» новый корпус. В этом году исполнится 30 лет с его открытия. В.А. Самойлович стоял у истоков создания кафедры валеологии и коррекционной медицины в Славянском государственном педагогическом университете. Он был первым ее заведующим, а сама кафедра была одна из первых в Украине в валеологической отрасли в медицине и педагогике. За годы руководства кафедрой Виктор Анатольевич подготовил более 2800 специалистов и

магістрів. Вел раздел «Медицинские науки» в издании сборника научных работ СГПУ, принимал активное участие в деятельности Харьковского научного общества физиотерапевтов и курортологов, членом которого он был. Своими знаниями и опытом ученый щедро делился с коллегами, проводя мастер-классы и научные семинары, выступая на международных и всеукраинских форумах с докладами.

Виктор Анатольевич был прекрасным отцом и супругом. Он сумел передать свои знания и опыт дочери с сыном, которые являются достойными продолжателями его начинаний: Наталия Викторовна Гутаева – заведующая кафедрой валеологии и коррекционной медицины Донбасского государственного педагогического университета, Денис Викторович Самойлович – директор санатория «Шахтоостроитель».

В.А. Самойлович – автор более 250 научно-практических и научно-методических работ, из них 3 монографии, 5 учебных пособий, 11 патентов Департамента интеллектуальной собственности Министерства образования и науки Украины на изобретения в сфере методики лечения различных заболеваний. За свой труд профессор Самойлович был награжден почетным знаком «Шахтерская слава» трех степеней, «Шахтерская доблесть» трех степеней Министерства угольной промышленности Украины, Почетным отличием профсоюза работников угольной промышленности Украины и знаком «Отличник образования Украины» Министерства образования и науки Украины, медалью «Ветеран труда», Грамотами Академии педагогических наук Украины и Министерства образования и науки Украины, Благодарностью Президента Украины. В 1998 году Виктор Самойлович удостоен высшего профессионального отличия – звания «Заслуженный врач Украины». Память о Викторе Самойловиче живет в сердцах благодарных коллег, учеников и пациентов, всех его земляков. И нет сомнения, что Виктор Анатольевич Самойлович более чем достойный кандидат на присвоение ему звания Почетного гражданина города Славянска.

Александр Романько.

«Славянская правда», № 19 (135), 9 мая 2013 г.

ПИСАНКОВИЙ РАЙ – ДЛЯ ДУШІ ВІДРАДА!

Всеукраїнський фестиваль писанок, який відбувся 2 травня у столиці, зібрав рекордні 58 тисяч робіт із 40-а міст України. Розмальовували їх усі – від малюків до міських голів. Найкращими цього року визнали писанкарів із Полтавщини. На виставці були представлені традиційні писанки та дряпанки, яйця з елементами бісеру. А ще – водограй гірлянди та мозаїка з крашанок! Та все ж найбільші писанки приїхали з Донеччини, зі Слов'янська, з нашого «Писанкового Слов'янська»!

А ще цього дня були встановлені два рекорди. Окрім найбільшої кількості писанок, на виставці був і найбільший великодній вінок із живих квітів.

Говорить член нашої делегації, начальник управління стратегічного планування, інвестиційної політики і зовнішньоекономічних зв'язків Надія Василівна Велігура.

- Скажу чесно і відверто – наша експозиція вразила відвідувачів і організаторів чи не найбільше. А разом з чудовими костюмами, з живою скрипкою в руках молодого слов'янця Ігоря Золотухіна та артистизмом Світлани Кучеренко, котра представляла нашу експозицію і на самій виставці, і з концертної сцени – враження взагалі були незабутніми!

Родзинкою нашої експозиції, звісно, були три керамічні писанки заввишки до метра. Виконані вони з ініціативи мера Слов'янська Нелі Ігорівни Штепи працівниками ПП «Петр» В'ячеслава Петровича Скорикова. На кожному з цих пасхальних яєць зображені наші православні святині – Свято-Вознесенський храм на Словкурорті, Кафедральний Собор Олександра Невського та Святогірська Лавра. Перші дві величні писанки залишаться в Києві – у Михайлівському соборі, а третя – повернеться до Слов'янська, щоб радувати своїм високопоетичним смаком та духовним змістом жителів та гостей міста. Вірогідніше за все, що «пропишеться» цей декоративний витвір у приміщенні Слов'янського краєзнавчого музею.

Писанки під відкритим небом радували відвідувачів різноманітним кольором, розміром та декоративним оздобленням. Відтак, тут першість виборола Полтава, що цілком справедливо – найбільша кількість писанок була створена на Полтавщині за той час, поки тривали заходи конкурсу писанок.

Приємно, що наше славне місто-курорт Слов'янськ було гідно представлене на такому серйозному заході.

Олександр Романько.

«Славянская правда», № 19 (135), 9 мая 2013 г.

ДОНБАСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТУ – РІВНО РІК, СЛОВ'ЯНСЬКОМУ – МАЙЖЕ 75

(Інтерв'ю з ректором ДДПУ, професором С.О.Омельченко)

7 травня – офіційний день народження Донбаського державного педагогічного університету. Рівно рік тому було офіційно зареєстровано новий потужний освітній заклад. Весь цей час очолює університет доктор педагогічних наук, професор Світлана Олександрівна Омельченко. Більш вагомого приводу для розмови з ректором ДДПУ годі й відшукувати- інтерв'ю зі Світланою Олександрівно так і просилося в газету. Принагідно, і перше запитання до очільниці університету теж напрошується саме.

- Світлано Олександрівно, як пройшов рік – чим переймалися перш за все і що вдалося зробити?

- Основні наша клопоти, як ви розумієте, були пов'язані з самою реорганізацією та приєднанням двох вишів до Донбаського державного педагогічного університету в цілому та організацією тісної співпраці між двома підрозділами – базового Університету в Слов'янську та

відокремленого структурного підрозділу «Горлівський інститут іноземних мов». Разом це – потужний вищий навчальний заклад IV рівня акредитації регіонального значення та ваги. Під дахом університету об'єднано 13 факультетів, з яких 9 – у Слов'янську і 4 – в Горлівці. Одночасно у ДДПУ навчається більш як 9 тисяч студентів, а 649 викладачів формують його науковий і педагогічний потенціал, з яких 32 – доктори наук, професори і 345 – кандидати наук, доценти. Університет здійснює підготовку фахівців за 25 напрямками освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр», 26 спеціальностями ОКР «Спеціаліст» і 14 спеціальностями ОКР «магістр».

Але скільки би не було питань з налагодження життєдіяльності такої потужної структури і такої кількості людей в нових для нас умовах, усі вони вирішені. У цілому результатами цієї організаційної та узгоджувальної роботи ми можемо бути задоволеними. Працюємо ефективно, а паритетність сторін збережена. Звісно, юридична особа знаходиться у Слов'янську, і головне управління здійснюється саме звідси. Але всі автономні права Горлівки збережені, у них свій штатний розклад і навіть окреме фінансування. Виграли ж від об'єднання під дахом Донбаського державного педагогічного університету всі – і обидва колишні виші, і студенти, і науково-викладацький склад. Збережено і продовжено на п'ять років рівень акредитації (Горлівський інститут взагалі з III акредитаційного рівня піднявся до IV), набуто статусу регіонального ВНЗ (в якості Донбаського), примножено науковий, педагогічний потенціал, розширено матеріально-технічну базу.

- У чому безпосередньо проявляється співпраця двох підрозділів ДДПУ – Слов'янського і Горлівського?

- Багато в чому, а якщо говорити точно і без зайвої скромності – від науково-методичної співпраці до студентського самоврядування і діяльності профспілок. Останні із заходів, які проводили спільно ось уже в березні – семінар-практикум спільними зусиллями кафедри іноземних мов базового Університету та відповідних кафедр ВСП «Горлівський інститут іноземних мов» (на базі ГПМ), а також науково-практичний семінар із питань організації та методики проведення занять із фізичного виховання викладачами низки наших профільних кафедр і кафедри фізичного виховання та валеології ВСП ГПМ. Двічі ми проводили і науково-методичний семінар серед бібліотек.

Відбувся студентський КВК – одна команда з Горлівки і чотири – зі Слов'янська, проведено зустріч студентського самоврядування обох підрозділів. На базі університету відбулося засідання голів профспілкових організацій області, конкурс художньої самодіяльності ВНЗ півночі Донецької області.

- Чим порадуєте абітурієнтів нинішнього року?

- Уже підписано чотири справи по чотирьох нових спеціальностях, по яких ми проводитимемо набір уже цієї вступної кампанії – педагогіка вищої школи, основи здоров'я, біологія та з підготовки фахівців у справі документознавства. Щодо роботи самого базового Університету, то для

більш ефективної роботи створено підрозділ профорієнтації та сприяння працевлаштуванню. Проводили дні відкритих дверей та профорієнтаційну роботу в загальноосвітніх навчальних закладах.

Великої уваги ми приділяємо розвитку національної самосвідомості, прищепленню любові до історії свого народу, його культури, мови і традицій. У цьому напрямку діють при університеті інформаційно-культурний центр та Центр української культури, студентський дискусійний клуб «Дискусія». Ми провели три кастинги і сформували театральну студію, яка вже братиме активну участь в урочистому концерті до Дня Перемоги, що відбудеться 8 травня в головному корпусі. Працює при університеті й гендерний центр. А наші факультетські команди КВК відомі своїми виступами далеко за межами Слов'янська.

- Науковий напрямок роботи і діяльність вченої ради – які тут досягнення?

- У 2012 році ми випустили 6 підручників і навчальних посібників із грифом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту, надрукували 39 збірників наукових праць, понад 1500 наукових публікацій у вітчизняних та закордонних виданнях, одержали 2 патенти та подали 2 заявки на винаходи. За минулий рік викладачами ДДПУ захищено 3 докторські і 33 кандидатські дисертації, отримано 3 атестати професора і 16 атестатів доцентів. За 19 спеціальностями діє аспірантура.

На базі університету створено спеціалізовану вчену раду за спеціальністю «Соціальна педагогіка». Протягом 2012-2013 рр. у спеціалізованій вченій раді захищено 98 кандидатських дисертацій, і у травні має відбутися захист ще 6 дисертаційних робіт.

У найближчих планах – відкриття ще однієї спеціалізованої ради з філологічного чи педагогічного наукового напрямку.

- Світлано Олександрівно, Ваше особисте зацікавлення такою актуальною і затребуваною нині дисципліною, як валеологія – у чому тут суть справи?

- Зацікавленість валеологією виникла у мене в процесі написання докторської дисертації. Про валеологічний напрямок у педагогіці можна говорити довго, і це могло би стати темою для окремої розмови. Втім, якщо коротко, скажу наступне. Валеологія – наука про здоров'я людини, про здоровий спосіб життя й розвиток, але не тільки. Людина живе в умовах соціуму, і саме людина має бути в центрі уваги. Суспільство повинно бути здоровим і позитивно налаштованим. Щодо нашої професії скажу навіть більше – кожен викладач, кожен учитель має нести позитивний заряд і настрої своїй аудиторії, налаштовувати її на оптимізм і конструктивізм, сприяти психологічному, а відтак і фізичному здоров'ю своїх учнів і студентів. У межах навчального закладу необхідно створити валеологічне середовище.

- Поза наукових захоплень і напрямків роботи та професійної діяльності, чим ще захоплюєтеся, ким себе могли б уявити?

- Не уявляю себе кимось іншим, окрім педагога, вчителя і, зрештою, науковця. Хоча у старших класах мріяла стати актрисою, а в шкільні та студентські роки виступала на сцені як член агітбригади на всіх святах та урочистих заходах. Дуже люблю українську пісню, саме на ній мене виховували батьки. Ще коли дозволяв час, залюбки співала і в церковному хорі.

З іншого ж боку, ще школяркою, не знаючи напевно, який саме предмет я хотіла би викладати, дуже хотіла бути вчителем. Зрештою я і вступила до Ворошиловградського педагогічного інституту, пропрацювала 20 років учителем, організатором позакласної та позашкільної виховної роботи та заступником директора з науково-методичної роботи у Райгородку.

- Які якості цінуєте в людях – і як ректор, і як педагог, і просто людськи?

- Чесність і відвертість, обізнаність, ґрунтовність і компетентність, комунікабельність, креативність, ініціативність і активність. Вважаю, що поставлені перед тобою кимось чи самим собою завдання виконувати треба не просто у відповідні терміни, а завжди на два дні раніше – так налаштовую і себе саму, і своїх підлеглих та аспірантів. Важливо також бути завжди зваженим, розсудливим і справедливим – знайти час і бажання вислухати всі зацікавлені сторони і лише потім приймати якесь рішення.

- Чи допомагають знання психології, педагогіки і професійне спілкування у побуті в особистому житті?

- Звичайно, допомагає, але за однієї важливої умови – вмінні аналізувати, робити висновки і адекватно ставитися до об'єктивної реальності, до самої себе, до інших людей. Погодьтеся, можна ж спілкуватися і говорити дуже багато, але без будь-якого результату і сенсу, і тим лише набридати іншим людям.

- Що допомагає Вам працювати в такому напруженому ритмі і при цьому тримати себе у формі, бути привабливою жінкою?

- Позитивне відношення до життя в цілому і оптимізм – це з одного боку. Я можу бути, звичайно, незадоволеною чимось, але ніколи не тримаю цього в собі, а викажу це прямо і відверто. Тому зіпсувати мені настрій дуже важко, і друга складова успіху й успішності, вважаю, це підтримка найближчих моїх людей – чоловіка, двох дітей, батьків, які, дай Бог їм здоров'я, ще радують своєю присутністю мене та своїх онуків.

Оскільки газета виходить у переддень 9 травня, хочу скористатися нагодою і привітати всіх ветеранів із цим визначним і величним святом. У цей день треба полишити все і вшанувати загиблих, відвідати живих ветеранів, своїх батьків і взагалі пам'ятати, що хтось пожертвував своїм життям заради нас. Здоров'я всім ветеранам, наснаги і щастя!

Олександр Романько.

«Славянская правда», № 19 (135), 9 мая 2013 г., стр. 10.

ПОКЛОНИМСЯ ВЕЛИКИМ ТЕМ ГОДАМ!

Небывалым доселе концертом великий праздник 9 Мая отметил наш родной педагогический университет – ныне Донбасский, а для большинства из тех, кто в нём учился, всё же – Славянский. Мероприятия такого масштаба на памяти ни у кого из зрителей и самих артистов ещё не было. Преподаватели, сотрудники, руководство, студенты до сих пор живут впечатлениями от концерта, а кто его пропустил по какой-то причине, теперь сожалеет.

Концерт в честь Победы «Поклонимся великим тем годам!» является совместным проектом театральной мастерской Донбасского государственного педагогического университета (художественный руководитель Наталья Яковлевна Филиппова) и школы дикторов телеканала «С-Плюс». Активное участие в концерте приняли учащиеся педагогического лицея (директор Оксана Анатольевна Бабенко). Инициатором мероприятия выступала ректор университета Светлана Александровна Омельченко. Сценарий и режиссура концерта легли на плечи Татьяны Анатольевны Евтуховой, преподавателя университета и нашей коллеге по СМИ.

Двенадцать незабываемых номеров концертной театрализованной программы взволновали зрителей, присутствующих ветеранов и не отпускали внимание до самого завершения. Вдохновенная и хорошо поставленная игра и исполнение актёров, вокалистов, музыкантов и танцоров, военное обмундирование и амуниция (вплоть до настоящих автоматов ППШ), а главное – искренность чувства благодарности, скорби по погибшим, памяти о тех горестных и одновременно радостных событиях!

Открывала программу со стихами Светлана Александровна Омельченко. Татьяна Анатольевна Евтухова читала монолог в стихах «Знаешь, Юлька, я против грусти, но сегодня она не в счёт». Никто не может сравниться в проникновенности чтения поэзии с Валентиной Михайловной Хижняковой. Апофеоза же программа достигла тогда, когда преподаватели университета пели поурри из военных песен, завершалось которое «Смуглянкой». И все это под аккомпанемент известного трио баянистов с факультета подготовки учителей начальных классов – Сергея Чугая, Анатолия Роздымахи и Владимира Кривохвостова, а также Виталия Трофимовича Чепиги. Вышли на сцену и все четыре проректора – Ольга Георгиевна Набока, Станислав Олегович Чайченко, Сергей Николаевич Швыдкий и Владимир Николаевич Проскунин – в военной форме и с оружием наперевес. Ну, а песню «День Победы» зал исполнял стоя, вместе с артистами.

Конечно же, ветеранам были вручены цветы и подарки, звучали в их адрес теплые слова. А после концерта их ожидал традиционный праздничный стол.

Хочется отметить, что этот хороший почин на такой великий праздник – событие знаковое. Если ранее преимущественно преподаватели начфака и филфака радовали своих студентов и коллег с концертных сцен университета, то теперь в этот процесс обязаны втянуться все – от студентов до сотрудников, от аспирантов до докторов наук. Семейная и

дружеская атмосфера в коллективе, равно как и память о прошлом, о знаменательных датах – основа основ социального организма, формирующего человеческое лицо членов общества.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 20 (136), 16 мая. – С. 9.

ДЛЯ ТЕХ, КТО В НЕБО ТОЖЕ СМОТРИТ ИНОГДА

«Литературная гостиная»

Звёздное небо над головой и чувство моральной ответственности в груди – так учил настоящий гигант мысли Иммануил Кант. Ему виднее, ведь он – глыба в философии. С другой стороны, широко известен народный афоризм: «Из-под палки на звезды смотреть не станешь». А если выразиться все теми же словами философов – тебя понимают, если уже понимают...

Поэзия – вещь тонкая, а сами поэты – натуры впечатлительные и ранимые, артистические и яркие. Зачастую, правда, ещё и весьма оригинальные либо же чрезмерно эмоциональные. Но это уже, как говорится, издержки производства.

Причем не к одним лишь поэтам это относится, ведь и сама жизнь – штука серьёзная и далеко не всегда предсказуема. А ведь чем глубже, полнее, но при этом и тоньше, тем ранимее, большее и ...зачатую рвётся! Слова Лермонтова «Не вынесла душа поэта» убедительно и ярко говорят сами за себя, но в то же время эту строчку часто и сами поэты с юмором интерпретируют как «Душа не вынесла поэта...».

Поэтому мы сейчас и обращаемся к тем, кто «уже понимает», кто чувствует мир поэтически – и к авторам, и просто ценителям поэзии. К жителям Славянска и района, которые наделены эстетическим вкусом, обладают художественным восприятием действительности и, конечно же, владеют словом. В наших с вами возможностях (а желание, знаю, есть!) радовать своими произведениями окружающих – регулярно и с искренним желанием поделиться со всеми самыми яркими из своих переживаний.

Приглашаем авторов – молодых и зрелых, начинающих и признанных – к общению и творческому сотрудничеству. С вниманием прочитаем произведения всех, пообщаемся лично, прислушаемся к вашим пожеланиям, уважаемые авторы и читатели.

Отдельным пунктом отметим, что мы также постараемся не оставить в стороне и малые жанры в прозе – эссе, афоризмы, новеллы, очерки и рассказы.

Поэзия, как и другие виды искусства, всегда будет востребована среди благодарных читателей – человек не должен, да и не может довольствоваться одной лишь «пищей насущной», игнорируя духовное – моральное и эстетическое – развитие.

В этом дебютном выпуске «Литературной гостиной» «Славянской правды» мы предлагаем вашему вниманию стихи признанного и известного

поэта-земляка, автора десяти книг поэзии и прозы, члена Национального союза писателей Украины Александра Ярового.

Кому, как не ему, чьи стихи известны далеко за пределами нашего города и края, сделать почин и представить «читающему миру» наше общее детище. Стихи, которые Александр Викторович нам любезно предоставил, результат творческих поисков автора в самое последнее время. Можно сказать, эксклюзив. Данный цикл своей поэзии А.В.Яровой озаглавил «Целую вечность», и составляют его более сотни стихов.

Также представляем вашему вниманию и поэзию молодых авторов – студентов Донбасского государственного педагогического университета и Славянского колледжа Национального авиационного университета. Кого же еще поддерживать, как не молодых и талантливых в их добрых и благих начинаниях!

Опыт и молодость, объединенные творческим вдохновением, пусть будут нашим руководящим принципом на этой «Литературной странице! С почином и нас и вас, присоединяйтесь!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 20 (136), 16 мая. – С. 18.

(У 1-ий випуск «Литературной гостиной» її ведучий Олександр Романько помістив вірші Олександра Ярового («Славянск», «Цивілізація», «9 Мая», «Цветы», «Мобільник словно стонет...», «Свирель»), Олени Пальчун («Виходжу в сад...», «Не забувай...»), Софії Топаліді («Моя країно, у тобі моя душа!»), Тетяни Страшко («Мій рідний край»), Катерини Александрової («Нема листів...»). – Укл. – Вал. Ром.

В КАЖДОМ ПРОЕКТЕ – ЧАСТИЧКА ДУШИ

Теплые и приятные слова благодарности, а также грамоты из рук городского головы Нели Игоревны Штепы ожидали в здании исполкома в понедельник, 20 мая, участников областного конкурса проектов местного развития. Мэр лично поблагодарила каждого из инициаторов и авторов тех проектов, которые выиграли конкурс 2012 и были воплощены в жизнь. Пригласила к дальнейшему сотрудничеству и участию в аналогичном конкурсе этого года.

Наиболее восторженные слова звучали в адрес инициаторов создания памятника Чернобыльской славы (автор – А.Б.Дашевский, исполнен монумент на ЧП «Рестро»). Впрочем, и все остальные не были обделены вниманием и добрыми словами.

- Наш памятник чернобыльцам должен был стать одним из лучших в Украине и стал таковым. Я горжусь тем, что частичка и моей души тоже вложена в него. А иконы, входящую в мемориальную композицию, светятся верой тех людей, которые вложили свой труд, старание и душу в этот памятник.

Неля Штепа особо отметила роль в организации и проведении конкурса управления стратегического планирования, инвестиционной политики и внешнеэкономических связей, высоко оценив работу начальника управления

Надежды Васильевны Велигуры и начальников отделов управления Елены Васильевны Сибилевой и Аллы Николаевны Матвиенко.

Благодарность и грамоты за творческий подход и активное участие в реализации областного конкурса проекторов местного развития получили:

1. Храптович Сергей Анатольевич и Городинская Ольга Васильевна – проект «Строительство памятника Чернобыльской славы».

2. Иванов Виталий Владимирович – проект «Спортивная школа – первый шаг на жизненном пути» (спортивная площадка в районе ж/д вокзала).

3. Курьянович Ирина Сергеевна – проект «Создание условий для физического развития молодёжи как неотъемлемая составляющая оздоровления общества» (спортивная площадка, ООШ № 16).

4. Помелило Ольга Сергеевна и Ракитянский Сергей Александрович – проект «Лесная сказка» зажигает звёзды» (звуковое и световое оборудование в детском оздоровительном лагере «Лесная сказка»).

5. Кривова Елена Александровна – проект «Мастерская «Силуэт»: обошьём весь белый свет» (оборудование для школьной мастерской в ООШ № 10).

6. Горобец Ирина Васильевна – проект «Подарим детям радость» (игровой комплекс детского сада № 16).

Начальник отдела стратегического планирования и инвестиционной политики Е.В.Сибилева огласила условия и основные приоритеты областного конкурса проектов местного развития уже на год нынешний. так, в частности, было обращено внимание на то, что 2013 год – это Год детского творчества в Украине. Всего направлений проведения конкурса три: улучшение материально-технической базы бюджетных организаций; создание новых и расширение базы уже существующих кружков и коллективов детского творчества; модернизация объектов наружного освещения...

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 3.

СВЯТЫЕ РАВНОАПОСТОЛЬНЫЕ МЕФОДИЙ И КИРИЛЛ

Кирилл (в миру Константин, по прозвищу Философ, 827-869, Рим) и Мефодий (в миру Михаил, 815-885), Велеград, Моравия) – создатели славянской азбуки, церковнославянского языка и проповедники христианства. Канонизированы и почитаются как святые и на Востоке, и на Западе. В славянском православии почитаются как святые равноапостольные «учители словенские».

В православии дни памяти святых: Кирилла – 14 февраля (27 февраля по н. ст.), Мефодия – 6 апреля (дни представления). В православии день памяти святых – 24 мая, а в католицизме – 14 февраля.

Кирилл и Мефодий происходили из византийского города Фессалоники (Салоники). Их отец, по имени Лев, «хорошего рода и богатый», был офицером, при стратиге (военном и гражданском губернаторе) Фессалоники.

В семье было семь сыновей, причём Михаил (Мефодий) – старший, а Константин (Кирилл) – младший из них.

Согласно наиболее распространенной в науке версии, Кирилл и Мефодий были греческого происхождения. В 19 веке некоторые славянские учёные отстаивали их славянское происхождение, основываясь на прекрасном владении ими славянским языком – обстоятельство, которое современные учёные считают недостаточным для суждения об этничности.

Фессалоники, в которых родились братья, были двуязычным городом. Кроме греческого языка, в них звучал славянский солунский диалект, на котором говорили окружающие Фессалоники племена и который, по исследованиям современных лингвистов, и лёг в основу языка переводов Кирилла и Мефодия, а с ними и всего церковнославянского языка. Анализ языка переводов Кирилла и Мефодия показывает, что они владели славянским языком как родным.

Константин обучался у лучших учителей Константинополя философии, диалектике, геометрии, арифметики, риторике, астрономии, а также многим языкам. По окончании учения Константин принял сан иерея и поступил на службу хартофилаксом (буквально «хранителем библиотеки»; реально это равнялось современному званию академика) при соборе Святой Софии в Константинополе. Но, пренебрегая выгодами своего положения, удалился в один из монастырей на Черноморском побережье. Спустя некоторое время он почти насильно был возвращен в Константинополь и определён преподавать философию в том же Манаврском университете, где недавно учился сам (с тех пор за ним и укрепилось прозвище Константин Философ). На одном из богословских диспутов Кирилл одержал блестящую победу над многоопытным вождём иконоборцев, бывшим патриархом Аннием, что принесло ему широкую известность в столице.

В жизни Кирилла и Мефодия имели место так называемые Хазарская миссия (диспут Константина с мусульманскими имамами), Болгарская миссия (по обращению болгар в христианство, а вслед за ними и сербов) и Моравская миссия (дальнейшее распространение христианства и становление старославянского церковного языка).

В 863 году с помощью брата Мефодия и учеников Константин составил старославянскую азбуку и перевёл на болгарский язык с греческого основные богослужебные книги. Таким образом, создание славянской азбуки можно отнести к 863 году от Рождества Христова.

Среди части богословов Западной Церкви сложилась точка зрения, что хвала Богу может воздаваться только на трёх языках, на которых была сделана надпись на Кресте Господнем: еврейском, греческом и латинском. Поэтому Константин и Мефодий были восприняты как еретики и вызваны в Рим. Там они надеялись найти поддержку в борьбе против немецкого духовенства, не желавшего сдавать свои позиции в Моравии и препятствовавшего распространению славянской письменности. После того, как Константин передал Папе Римскому Адриану II обретенные им в своём херсонесском путешествии мощи святого Климента, тот утвердил

богослужение на славянском языке и переведённые книги приказал положить в римских церквях.

В Риме Константин тяжело заболел, в начале февраля 869 года окончательно слёг, принял схиму и новое монашеское имя Кирилл и через 50 дней (14 февраля) скончался. Он был похоронен в Риме в церкви Святого Климента.

Перед смертью он сказал Мефодию: «Мы с тобой как два вола – от тяжёлой ноши один упал, другой должен продолжать путь». Папа рукоположил его в сан архиепископа Моравии и Паннонии. Мефодий с учениками, получившими сан священников, вернулся в Паннонию, а позже в Моравию.

В 879 году немецкие епископы организовали процесс против Мефодия. Однако Мефодий в Риме блестяще оправдался и даже получил папскую буллу, разрешающую богослужение на славянском языке.

В 881 году Мефодий по приглашению императора Василия I Македонянина приехал в Константинополь. Там он провёл три года, после чего вместе с учениками вернулся в Моравию. С помощью трёх учеников он перевёл на славянский язык Ветхий Завет и святоотеческие книги.

В 885 году Мефодий тяжело заболел. Перед смертью своим преемником назначил ученика Горазда. 19 апреля, в Вербное воскресенье, он попросил отнести себя в храм, где прочитал проповедь. В тот же день он и скончался. Отпевание Мефодия происходило на трёх языках – славянском, греческом и латинском.

Кирилл и Мефодий разработали для записи текстов на славянском языке специальную азбуку – глаголицу. Пользуясь созданной азбукой, братья выполнили перевод с греческого языка Священного Писания и ряда богослужбных книг. Следует отметить, что даже если кириллические начертания букв были разработаны их учеником Климентом, то он опирался на работу по вычленению звуков славянского языка, проделанную Кириллом и Мефодием, а именно эта работа и есть главная часть в создании новой письменности.

Современные ученые отмечают высокий уровень этой работы, давшей обозначения практически для всех научно выделяемых славянских звуков, чему мы обязаны выдающимся лингвистическим способностям Константина-Кирилла.

Памятнику основателям славянской письменности в Славянске – быть!

23 мая, накануне Дня святых Мефодия и Кирилла, а также Дня славянской письменности и культуры, в главном корпусе Донбасского государственного педагогического университета начала свою работу Международная научно-практическая конференция «Методология и историография языкознания». Конференция посвящена Дню славянской письменности и культуры, а также 1025-летию Крещения Руси.

Примечательным есть и тот факт, что началу конференции предшествовали торжественная закладка и освящение камня на месте

будущего памятника святым равноапостольным Кириллу и Мефодию. Решение исполкома по этому поводу уже имеется. Славянск, таким образом, после возведения со временем самого памятника, станет в один ряд с Киевом, Донецком, Москвой, Одессой, Севастополем и другими городами, в которых такие памятники уже имеются. Праздники в честь Кирилла и Мефодия являются государственными также и в Чехии, Словакии, Болгарии, Республике Македония и России.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 11.

ПОБУВАЛИ НА «СРІБНИХ ДЗВОНАХ»

Літературно-мистецьке свято «Срібні дзвони» вже вишосте пройшло 17-18 травня у місті Дебальцеве, на батьківщині відомого українського поета Володимира Сосюри.

Цього року свято було приурочене до 115-ої річниці від дня народження славетного поета-земляка. У ході свята проводився конкурс читців, поетів та художників, учасниками якого стали близько 130 представників чотирьох областей України. Крім того, відбулося урочисте відкриття пам'ятного каменя на місці майбутнього скверу, де заплановано спорудити пам'ятник В.М.Сосюри. На завершення свята відбувся великий святковий концерт, підготовлений силами майстрів Дебальцівської школи мистецтв, Артемівського музичного училища ім. І.Карабиця та колективів художньої самодіяльності з міста Лисичанськ.

Почесними гостями цьогорічного свята «Срібні дзвони» були дружина Президента України Л.О.Янукович, правнуки поета Олексій та Олеся Сосюри з Києва, заступник директора Інституту літератури НАН України, відомий сосюрознавець С.А.Гальченко.

Участь у дводенному літературно-мистецькому святі взяли й представники Донбаського державного педагогічного університету. Делегація слов'янців складалася з 9 осіб: викладачі вишу В.І.Романько та В.А.Глуценко та семеро студентів, учасників конкурсу. У номінації «Поети» свої вірші читали Олена Пальчун (факультет підготовки вчителів початкових класів), Діана Колодяжна та Євгенія Феофанова (філологічний факультет). У номінації «Читці» змагалися Арина Левченко з філологічного факультету, Дарина Руденко та Ілона Шаповалова з факультету ПВПК. Артем Бородін (факультет ПВПК) взяв учасить у номінації «Художники» – він представив на конкурс свої дві картини.

Слов'янські студенти показали високий рівень підготовки. Серед переможців журі назвало Олену Пальчун – вона була відзначена за кращий вірш у номінації «Поети» й отримала диплом та спеціальний приз. За майстерно продекламовані вірші про рідний край у номінації «Читці» грамотами від Національної спілки краєзнавців України нагороджено Діану Колодяжну та Арину Левченко.

Крім того, учасники конкурсу взяли участь у майстер-класі, що його провели майстри ораторського мистецтва та відомі письменники. Побували й

на презентації календаря «Срібні дзвони» та літературно-художнього альманаху «Натхнення» з творами учасників конкурсу. Незабутніми залишаться й спілкування з учасниками свята, перебування серед чудової природи в таборі відпочинку «Салют».

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 11.

ТВОРЧЕСТВО ЮНЫХ ПРИЯТНО ВДВОЙНЕ

«Литературная. гостиная»

*«Поэт раскрывает и описывает тайны
других за счёт той маленькой тайны,
которую не может разгадать в самом себе».*

Серен Кьеркегор.

...А вообще-то, признание – дело наживное. И это прекрасно, что вы, например, юны и молоды по возрасту – значит, все у вас ещё впереди. Для мальчиков и юношей – мужественность, солидность и рассудительность, для девчонок и девушек – женское обаяние и красота, безошибочная женская интуиция (например, в смысле – врёт он вам или нет). Для тех и других – профессиональное становление, семейное счастье и для некоторых даже признание.

Впрочем, всем становится известными поэтами не обязательно – этак некому будет ни стать варить, ни больных лечить, ни подсолнухи пропалывать. В то же время одно другому не мешает, а художественный взгляд на вещи и эстетический вкус делают жизнь каждого только богаче, ярче и полнее. Творите, создайте, радуйте!

Тут, главное, не путать грешное с праведным: творчество – Музам, а окружающим – повседневное внимание и нормальное человеческое общение. Нет, вы, конечно, читайте им свои стихи и даже посвящайте их любимым и близким, но, Бога ради, не заставляйте их слушать вас насильно или ради приличия. Не только зерно должно быть плодоносным (ваша поэзия и проза, картины и музыкальные произведения), но и почва плодородной, а слушатели и зрители – благодарными и доброжелательными.

Нынешний, 2013 год, Указом Президента Украины объявлен у нас в стране Годом детского творчества. Отсюда и конкретные производные – как в плане различных мероприятий, так, и, например, нашего внимания. Причем не только в отношении творчества детского как такового, но и подросткового и юношеского, школьного и студенческого. А если уж и поддерживать подрастающее поколение, то на всех уровнях. В конце концов, пока человек растёт и совершенствуется, он принадлежит к поколению «подрастающему», а значит, и поддерживать его стоит. А если расти перестал – уважать, вносить в хрестоматию, ставить памятники. Причем без иронии – примеры для подражания и почитания нужны.

На прошлой неделе в городском Центре детского и юношеского творчества были торжественно подведены итоги сразу двух творческих конкурсов: «Поезія України, поезія природи» и конкурс буклетов «Я

пишають своїм містом». Победители и лауреаты конкурсов представляли свои работы, читали стихи.

Дипломами и цветами лучших награждали директор ЦДЮТ Ольга Дмитриевна Нежиденко и методист Центра, организатор обоих конкурсов и руководитель педагогического клуба старшеклассников Татьяна Николаевна Попова. Работы победителей и лауреатов будут представлены на областных конкурсах. ...

Желаем молодым людям и в дальнейшем не терять вдохновения, совершенствовать своё мастерство и помнить, что условием успеха и признания является не только талант, но и упорный труд. Ведь сам талант – бесплатный дар и аванс, а реализовать и раскрыть его на благо людям – это не вопрос желания, а долг одарённой личности.

Талантливые дети есть во всех школах без исключения, поэтому мы приглашаем в гости всех юных поэтов.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 18.

(Ведучий сторінки «Литературная гостиная» помістив до підбірки вірші таких школярів: Олександра Бойко (ЗОШ № 1, 8 кл.); Валерія Ніценко (ЗОШ № 15, 11 кл.); Олексій Великородний (ЗОШ № 8, 6 кл.); Поліна Шишкун (ЗОШ № 15, 10 кл.); Марія Феофанова (ЗОШ № 13, 4 кл.); Тетяна Кізко (ЗОШ № 15, 11 кл.); Ганна Новак (ЗОШ № 1, 10 кл.) – Укл. – Вал. Ром.

СЛАВЯНСК – ЦЕНТР ДУХОВНОСТИ И НАУКИ

23 мая в стенах Донбасского государственного университета под патронатом Славянского городского головы Нели Игоревны Штепы состоялась Международная научно-практическая конференция «Методологія та історіографія мовознавства», посвященная Дню славянской письменности и культуры и 1025-летию Крещения Руси. Началу конференции предшествовал молебен «Перед началом доброго дела» на месте будущего памятника святым равноапостольным братьям Кириллу и Мефодию, который совершил Преосвященный Митрофан, Епископ Горловский и Славянский.

Памятник святым равноапостольным братьям Кириллу и Мефодию будет установлен перед главным корпусом университета по улице генерала Батюка, 19. После совершения молебна участники и гости конференции перешли в актовъй зал ДГПУ, где состоялось пленарное заседание.

Конференция

В своём приветственном слове к участникам Международной научно-практической конференции «Методологія та історіографія мовознавства» ректор ДГПУ Светлана Александровна Омельченко отметила историческое значение крещения Киевской Руси князем Владимиром. Это событие позволило нам стать полноправными участниками процесса культурного развития Европы, быть полноправными членами большой христианской семьи. Сказала С.А.Омельченко и о неocenимом вкладе святых равноапостольных Кирилла и Мефодия в дело подвижничества христианской веры, просвещения и развития лингвистических наук.

- Значимым событием является для нас и чествование святых равноапостольных Кирилла и Мефодия . Просветители славян, святые братья Кирилл и Мефодий уподобились до святых апостолов, а их труды в благовести веры Христовой. Подвижнический труд просветителей стал объектом исследований многих историков, особенно славянских стран. В процессе интенсивного развития нашего государства знаковым есть событие установления камня на месте будущего памятника святым Кириллу и Мефодию.

Городской голова Неля Игоревна Штепа, в свою очередь, поблагодарила всех участников конференции, ее организаторов и неравнодушных горожан, которые выступили инициаторами установки памятника учителям Словенским Кириллу и Мефодию.

- Сегодняшние торжества, – сказала Неля Игоревна, – являются знаменательным событием не только для нашего города, но и для региона в целом. Благодарю всех неравнодушных граждан, которые приняли участие в этом большом добром деле. Вы – настоящие патриоты своего города! Спасибо прекрасному профессиональному коллективу университета во главе со Светланой Александровной. Низкий поклон духовенству всего нашего региона, которое всячески нам помогает!

- Для меня, – продолжила Неля Игоревна, – сегодняшние события чрезвычайно важны. Я уверена, что такие мероприятия способствуют духовному развитию нашего общества, нашей молодёжи. И уверена, что мои дедушки и бабушки, мои родители гордились бы сейчас тем, к чему я сегодня причастна.

Присутствующие также с большим интересом выслушали доклады участников конференции. О килилло-мефодиевистике конца XX – начала XXI веков, исследующей разностороннюю деятельность Кирилла и Мефодия как первых славянских фонологов, лексикологов и грамматистов, говорил профессор В.А.Глущенко (Славянск). Антропоцентрический и лингвоцентрический подходы в освещении синтаксических категорий стали предметом изучения профессора В.М.Брицына (Киев). Когниотипу как базовому понятию исторического терминоведения посвятила свой доклад доцент И.А.Казимилова (Киев), фразеологическим номинациям как приему семантико-когнитивного описания концепта – доцент А.М.Сердюк (Бердянск).

В дальнейшем работа продолжалась в секциях. Их было семь – и на всех были представлены яркие доклады, вызвавшие оживлённую дискуссию. Участие как в отправлении молебна, так и в работе конференции приняли и представители духовенства из Славянска, Краматорска, Красного Лимана, родного для ректора ДГПУ Райгородка, а также Горловки и Донецка. Самих же участников рабочей части конференции было более ста – из России, Беларуси и Украины.

На заключительном пленарном заседании были подведены итоги конференции. Гости и преподаватели ДГПУ отметили её уникальность (единственная в Украине!) и высокий уровень проведения. Конференция

стала важным шагом в разработке актуальных проблем методологии и историографии языкознания, литературоведения, исторических наук, в изучении культурного и духовного наследия Кирилла и Мефодия в контексте истории культуры славянских народов.

24 мая, в день памяти святых равноапостольных братьев Кирилла и Мефодия, участники конференции посетили Свято-Успенскую Святогорскую Лавру.

Еще раз о памятнике

Идея создать и установить памятник святым равноапостольным братьям Кириллу и Мефодию изначально принадлежит представителям общественности предпринимателям Анатолию Жулию и Константину Загнибиде. В процессе подготовки конференции идею создания памятника поддержала городской голова Неля Игоряна Штепа. Соответственно, и в самом университете были только «за», и в Горловской епархии тоже. Во всяком случае, теперь это коллективная забота города и университета, духовенства и самих инициаторов идеи из числа активистов-общественников.

Следует сказать о том, что установка самого памятника – это завершающий этап длительного процесса: создание конкурсной комиссии и объявление самого конкурса на проект памятника, создание соответствующего фонда для сбора средств на изготовление монумента или архитектурной композиции, прочее. Хотя в отношении последнего проблем быть и не должно, учитывая, что горская власть тоже является одним из инициаторов создания такого памятника. То есть, по нашим весьма приблизительным, но тем не менее авторитетным экспертным оценкам, памятник Кириллу и Мефодию может быть установлен не раньше, чем через год. А если подходить к этому делу взвешенно и без излишней спешки, то и позже, причем это вполне нормально. Если уж устанавливать памятник, то, естественно, он должен быть эстетически, архитектурно и композиционно выдержанным, как говорится, на уровне. Впрочем, зная требования нашего мэра к внешнему виду города и его сооружениям, можно быть уверенным, что памятник не только будет установлен, но и станет одним из лучших и в Украине, и среди братских славянских стран тоже.

И снова о главном

А главное в нашем деле – это люди. Конференция завершила свою работу, прошли выходные. Светлана Александровна Омельченко призналась, что очень устала. Мероприятия за мероприятиями, а тут ещё – и такое значимое! В ближайшие дни – ученый совет и защита диссертационных работ, сессия у студентов и защита дипломных. К тому же новая вступительная кампания. Но это, как говорит Светлана Александровна, усталость приятная, ведь всё получается. И дай Бог, чтобы так было и дальше!

Необходимо отметить первостепенную роль в проведении самой конференции её главного вдохновителя – инициатора и организатора конференции и четыре года назад (тогда она проводилась впервые), и ныне –

Владимира Андреевича Глущенко, доктора филологических наук, профессора ДГПУ, заведующего кафедрой общего, германского и славянского языкознания и одного из ведущих специалистов в Украине в данной научной сфере.

Вся научная составляющая конференции, да и добрая половина организационных вопросов легли на его плечи и плечи членов оргкомитета – преподавателей и лаборантов кафедр филологического факультета. От рассылки приглашений участникам и печати сборника научных статей и материалов конференции вплоть до экскурсии в Святогорск на второй день работы конференции.

Выйти на новый, более высокий уровень проведения конференции было бы невозможно без патроната городского головы Нели Игоревны Штепы и её личного участия и помощи в проведении данного мероприятия. Отели, транспорт, приём уважаемых гостей как из числа духовенства, так и из учёных кругов – поддержка мэра города значима и весома. А личное участие в молебне и пленарном заседании конференции придало значимости и самим мероприятиям.

Надеемся, что не только данная конференция будет из года в год проводиться на самом высоком уровне, но и все другие мероприятия, проводимые университетом и городом совместно, будут всегда знаковыми, значимыми и запоминающимися.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 1,8.

«ВЕНЕЦ ВСЕХ ДОБРОДЕТЕЛЕЙ СТЯЖАТЬ»

«Мій євшаний край» – гармония природы, человека и духовности» – под таким названием в Славянском колледже Национального авиационного университета 28 мая прошла научно-практическая конференция, посвященная 1025-летию Крещения Киевской Руси.

Организатор и вдохновитель конференции – Людмила Владимировна Поух, преподаватель высшей квалификационной категории цикловой комиссии социально-гуманитарных наук СК НАУ. Гостями колледжа в этот день были благочинный, настоятель храма Александра Невского протоирей Николай и настоятель Свято-Воскресенского храма протоирей Виталий.

Работа конференции проходила по нескольким направлениям и проектам: «Общая Киевская купель», «Свято-Успенская Святогорская Лавра – Великая обитель земли нашей», «Христианский идеал личности», «Словянщина – мій євшаний край» и «Православные храмы Славянщины». Атмосфера в актовом зале колледжа, равно как и доклады выступающих студентов, курсантов и преподавателей, отличались особой сосредоточенностью, серьёзностью и духовным настроем. Оно и не удивительно – тема конференции обязывала быть серьёзными.

И об этом, кстати сказал в своём обращении к присутствующим отец Николай: о том, что вера – это очень серьёзно, а Богослужение нельзя

превращать в увеселительные мероприятия, как это принято в некоторых религиозных организациях.

- В современном мире, – отметил также протоирей Николай, – много разъединяющих и отвлекающих факторов. И только Церковь Христова объединяет в своём лоне всех нас. И наши отцы, и наши деды знали, как правильно молиться Богу и славить Господа, как знали и то, что нужно посещать храм. Такие мероприятия, как ваша конференция, дают толчок к изучению христианства. Но необходимо идти дальше на пути к Богу. Источник Веры, Надежды и Любви можно черпать в Храме, где всех вас ждут и каждому будут рады.

Отец Виталий призвал студентов, курсантов и их преподавателей к тому, чтобы «право славить Бога» не только своими устами, но и своими делами стало правилом нашей жизни. А жертвенная Христова Любовь стала той основой, на которой все мы должны строить свои отношения и в семье, и в обществе, и в государстве.

Завершил отец Виталий своё обращение стихами, строчку из которых мы предлагаем вниманию читателей в заголовке к этой заметке.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 9.

«МОЙ УНИВЕРСИТЕТ»: ИСТОРИЯ ВУЗА ГЛАЗАМИ РЕКТОРА

В преддверии 75-летия Донбасского государственного университета работа по исследованию и популяризации истории, а также сегодняшних достижений вуза приобретает особую значимость. В этом контексте исторический очерк Алексея Филипповича Хворостянова «Мой университет», который недавно вышел в свет отдельной книгой, есть значимым вкладом в историческую, краеведческую и педагогическую работу.

Можно сказать, что в период работы Алексея Филипповича Хворостянова на должности ректора Славянского государственного педагогического института в 1977-1986 гг. наш вуз сформировался как престижное учебное заведение регионального значения, стал одним из ведущих педагогических вузов Украины.

Чего стоят такие достижения за этот период, как постройка главного корпуса СГПИ по улице Генерала Батюка, 19 и следом за ним – девятиэтажного общежития рядом с корпусом; создание спортивной и материально-технической базы для открытия сначала отделения, а потом на его базе и факультета подготовки учителей физического воспитания (первого в Донецкой области!), открытие новых специальностей – учитель начальных классов и музыки, а затем – хореографии, информатики, английского языка в начальной школе. Преподавателями СГПИ в этот период были защищены первые докторские диссертации и присвоены им звания профессоров. Из года в год неуклонно возрастал набор студентов для обучения сначала на пяти, а потом уже и шести факультетах. (Ныне в ДГПУ 9 факультетов – в Славянске и ещё 4 – в Горловском обособленном подразделении).

Автору этого материала, несмотря на приличную разницу в возрасте, довелось поработать вместе с Алексеем Филипповичем, совместно преподавая дисциплину «Политология» в Славянском колледже Национального авиационного университета. Человек это коммуникабельный, открытый и доброжелательный, всегда готовый поделиться опытом и помочь молодым, при этом не навязывая своего мнения и не проявляя, скажем так, закоренелых начальственных навыков и привычек.

Ныне А.Ф.Хворостянов, находясь на пенсии и утратив зрение, не теряет жизненного оптимизма и творческого настроения. При недавней встрече он сам заметил:

- В жизни, как и при езде на велосипеде – пока крутишь педали, пока и едешь и находишься в устойчивом вертикальном положении. Как только перестал что-то делать, сразу же падаешь, обрастаешь ленью, брюзгливостью, пессимистическим настроением и болезнями.

В таком же креативном духе автор говорит о родном для него вузе и в предисловии к своей работе «Мой университет»: «Его главным богатством являются научно-педагогические кадры, которые на разных этапах развития университета решали сложные проблемы и добивались поставленных целей. Также главным его богатством являются его выпускники, которые работают не только в школах и дошкольных учреждениях, а и в высших учебных заведениях Украины и многих государственных органах, включая высшие эшелоны власти.

...В настоящей публикации дана история университета в кратком изложении. Скорее всего, это история университета в лицах. Рассчитана на студентов всех факультетов, изучающих курс «Введение в специальность», преподавателей, широкую общественность».

Автор благодарен за помощь в сборе и редактировании материала отделу кадров университета, коллегам и друзьям, профкому ДГПУ, а также студенткам 4 курса факультета подготовки учителей начальных классов Людмиле Базюк и Валентине Осадчей.

А.Ф.Хворостянов руководил обществом охраны памятников истории и культуры в Енакиево и затем – в Горловке. Является автором раздела об истории города Еникиево в 25-томном издании «Городов и сёл УССР», книг по истории предприятий и организаций этого города. А в 2010 году вышла в свет его книга «Жизнь для молодёжи». Пожелаем Алексею Филипповичу здоровья и творческих успехов.

Александр Романько.

//Славянская правда. – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 10.

НАС МОНІТОРИЛИ І ДАЛИ ВИСОКУ ОЦІНКУ

Створення справді конкурентного проекту – завдання для висококваліфікованих фахівців у сфері проектування. За умови долучення до цієї справи і вузькоспеціалізованих спеціалістів із конкретних галузей, проект буде придатним для реалізації і свого втілення. Останнє – за умови тісної співпраці місцевої влади, підприємців та громади. Всі перераховані чинники у нас наявні і враховані.

Слов'янськ із метою моніторингу відвідав представник товариства міжнародного співробітництва GIZ із Німеччини пан Кюнцел. 30 травня цього року в міськвиконкомі зібралися представники влади, науки, громадськості, ЗМІ з метою обговорити реалізацію на території міста проекту «Сприяння економічному розвитку та зайнятості» за підтримки міжнародного співробітництва міжнародного співтовариства GIZ і Донецької облдержадміністрації.

- Ми раді, що стали пілотним містом проекту, - зазначила в привітальному слові міський голова Неля Штепа. – Це дало можливість реалізувати кілька значущих для нас проектів. Впевнена, що досвід, який отримали працівники виконавчих органів міської ради в рамках проекту, стане корисним для подальшого економічного розвитку і дозволить нам конкурувати серед інших міст не тільки області, а й України.

Обласний координатор проекту Лариса Івашечкіна відмітила, що Слов'янськ вчасно приєднався до числа пілотних міст області. Це дозволило успішно реалізувати чимало проектів у галузі туризму, архітектури, інвестиційної привабливості, підтримки малого та середнього бізнесу.

У рамках проекту в місті розроблено інвестиційний паспорт, проведено закритий архітектурний бліц-конкурс ідей щодо забудови територій центральної частини міста – парку культури та відпочинку, створено керамічний кластер, презентовано Слов'янськ із промо-роликом «Місто солоних озер» в Києві під час Євро-2012. Проведено круглі столи з питань розвитку санаторно-курортної сфери. Крім того, триває активна робота з розробки платформи туристичного бренду Слов'янська.

Гість із Німеччини залишився задоволеним результатами реалізації проекту у Слов'янську, зазначивши, що сьогодні для досягнення позитивних результатів соціально-економічного розвитку мало займатися тільки вирішенням проблем міста, необхідно всебічно використовувати зовнішні можливості розвитку. У міста є потенціал, економічні точки зростання в галузі туризму, в керамічному виробництві, у сфері науки і культури. І в цьому напрямку треба рухатися далі.

Восени цього року проект закінчується. Сподіваємось, що досвід, який почерпнули працівники апарату від поїздок до Німеччини та Криму, конкурсу з розвитку центру міста тощо матиме своє логічне продовження для розвитку громади. Наша спільна мета – це місто комфортного проживання з наявними перспективами власного розвитку.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 7.

ПРОФЕСІЙНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І ЗВАЖЕНІСТЬ СУДЖЕНЬ

Віктор Петрович Скрипник. Народився 2 січня 1941 року на Харківщині. Закінчив Барвінківську СШ №1, Слов'янське технічне училище № 17. У 1960-1963 роках служив у лавах радянської армії. Має трудовий стаж арматурником (гарячий цех) на АІЗІ та спеціалістом відділу стандартизації і патентної експертизи СКТБ. Працював і вчився водночас на Слов'янському загальнонауковому факультеті Харківського держуніверситету за спеціальністю викладача російської мови та літератури.

Зі студентських та робітничих років активно співпрацював із міськрайонною газетою «Комуніст» («Вісті»), у штат якої був зарахований у 1974 році. В редакції пройшов усі щаблі службового сходження: кореспондента, заввідділу, заступника редактора та головного редактора газети.

Певний час працював лектором-міжнародником райкому партії. Після повернення у 1988 році в редакцію на посаду заступника редактора, у 1994-му В.П.Скрипник був обраний колективом на посаду головного редактора газети. Під час його керівництва редакція отримала сучасну комп'ютерну базу, а газета – сучасний вигляд.

Організаторські та новаторські здібності В.П.Скрипника у повній мірі проявилися у виграші редакцією одразу двох міжнародних конкурсів: підтримки української преси Фонду «Відродження» та на краще висвітлення проблем економічного розвитку Фонду «Євразія». Матеріали, які тоді друкувались у газеті, були гострими і злободенними, але водночас й ґрунтовними та конструктивними. Газета впевнено тримала курс на підтримку розбудови нової незалежної держави.

Протягом всієї своєї журналістської роботи Віктор Петрович регулярно друкувався в обласних газетах «Донбасс» і «Донеччина». З 2001 року перейшов на роботу власним кореспондентом газети «Донеччина», де працює і донині. Матеріали Скрипника мають виразний державотворчий характер, проникнуті національною та громадянською свідомістю автора, свідчать про його глибоке розуміння тих соціальних процесів, які відбуваються нині в українському суспільстві. Окрім того В.П.Скрипник регулярно веде в обласній газеті рубрику «Вісті зі Слов'янська».

У процесі своєї роботи Віктор Петрович ретельно ознайомлюється з місцевою пресою, слідкує за всіма місцевими новинами по телебаченню, особисто відвідує найбільш значущі події в місті та районі. Одним словом, тримає руку на пульсі і за потреби може дати фори в активності та поінформованості багатьом молодим колегам. Втім це не заважає йому займатися публіцистикою, історико-дослідницькою та краєзнавчою роботою.

В.П.Скрипник – член Національної спілки журналістів України та Національної спілки краєзнавців України, Почесний краєзнавець Донеччини (звання присвоєно в 2008 році), нагороджений Золотою медаллю української журналістики (2011 рік). Голова міської організації НСКУ. Автор таких книг,

як «Слово...» на землі Славянської» (матеріали про похід князя Ігоря 1185 р.); «Славянск. Кто есть кто» (історія міста в особах), «Прозріння» (збірка власних публіцистичних творів 1990-их років, присвячена 15-річчю незалежності України), «Земля Славянская в Великой Отечественной войне» (к 60-летию звільнення Донбасу); «Славянск. История и современность города-курорта» і «Краткая история города-курорта»; в рамках проекту «Наші славні земляки» видані нариси про багатьох видатних слов'янців.

Найближча мета – встановлення у Слов'янську пам'ятника поету-романтику ХІХ ст. Михайлу Петренку, меморіальної дошки та пам'ятнику історичному, письменнику та громадському діячу Григорію Данилевському, завдяки чим зусиллям у 1868 році розпочалося будівництво Слов'янської залізничної станції. І, напевно ж таки, передача професійного досвіду молодим колегам-журналістам, подальша дослідницька робота та написання нових книг.

Віктор Петрович цікава людина, не обділена почуттям гумору та легкою іронією, що в нашій роботі є доволі важливим фактором. Ерудована і різностороння особистість, досвідчений журналіст та дослідник історії і сьогодення рідного краю.

Віктор Петрович Скрипник, член Національної спілки журналістів України з 40-річним стажем професійного журналіста:

- Вітаю всіх колег із професійним святом. Творчої наснаги та натхнення всім вам, міцного здоров'я та небайдужості в житті.

Підвищуйте невпинно свій професійний рівень і будьте відповідальними у своїй роботі. Будьте коректними у своїх запитаннях до співрозмовника, ретельно вивчайте досліджувану проблему, завжди перевіряйте достовірність отриманої інформації.

Вас читають і на вас дивляться сотні і тисячі людей, то ж перейміться думкою: я відповідальний за своєчасну і достовірну поінформованість більшості жителів Слов'янська і району, я впливаю на формування громадської думки, а відтак, маю бути відповідальним за написане чи сказане в ефірі. Ідіть до простих людей – розмовляйте з ними, цікавтесь їхньою думкою. Поважайте своїх читачів і глядачів і, повірте, ваша робота буде мати високу оцінку в очах громади.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 8.

СВОБОДА СЛОВА І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА СЛОВА:

Кодекс професійної етики українського журналіста

Перший український кодекс професійної етики журналіста був прийнятий Спілкою журналістів України 25 вересня 1992 року. Але через його недосконалість у квітні 1997 року на ІХ з'їзді СЖУ було прийнято другий варіант кодексу. І, нарешті, нині чинний Кодекс професійної етики українського журналіста 2002 року – той, який ми пропонуємо вашій увазі.

Перші кодекси професійної етики журналістів з'явилися в країнах Європи та США наприкінці XIX – початку XX століття. На цей час уже минуло близько трьохсот років з моменту появи перших періодичних видань та народження журналістики як соціального інституту.

Найбільш активно процес етичного самовизначення та формального закріплення норм професійної поведінки працівників преси відбувається у двадцяті-тридцяті роки минулого століття.

Згідно розвідок фінського дослідника Ларса Брууна, першим документально зафіксованим документом був шведський Кодекс етики журналістів, прийнятий 1900 року, що не отримав тоді широкого розповсюдження. Першим же загальновизнаним етичним національним документом журналістів дослідники вважають «Хартію професійних обов'язків французьких журналістів», прийняту французьким Національним синдикатом журналістів 1918 року. Хартія закликала журналістів братися лише за ті завдання, котрі сумісні з їх професійною гідністю, зобов'язувала не використовувати статус журналіста заради наживи й, зокрема, не ставити власного підпису під комерційними та рекламними матеріалами. Згідно з хартією гідність журналіста виключає нечесні способи отримання інформації.

На сьогоднішній день базовим міжнародним документом у сфері журналістської етики є «Декларація принципів поведінки журналістів», прийнята на II Всесвітньому Конгресі Міжнародної федерації журналістів (Бордо, 25-28 квітня 1954 р.), зі змінами на 18-ому всесвітньому Конгресі МФЖ (Хельсінгбор, 2-6 червня 1986 р.).

Олександр Романько, член НСЖУ з 1994 р.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 9.

(Нижче друкується повний текст «Кодекс професійної етики українського журналіста», прийнятий 14.04. 2002 р. на X з'їзді НСЖУ).

ДРУЖНЯ АТМОСФЕРА В КОЛЕКТИВІ І ЦІЛЕСПРЯМОВАНІСТЬ КЕРІВНИЦТВА

З рідною альма-матер Юрій Володимирович Жиров пов'язаний по життю тісно і нерозривно. Колишній студент і спортсмен. випускник СТЗТ після закінчення Дніпропетровського інституту залізничного транспорту повернувся до рідних пенатів, де пройшов всіма службовими сходами – від викладача навчального закладу до його директора. Саме на час його керівництва випала відповідальна, але приємна місія – зустрічати разом з коледжем його 75-річний ювілей.

Очоливши 3 березня 2009 року технікум, Ю.В.Жиров прийнявся виконувати свою передвиборчу програму: створення команди одноступенів, розвиток матеріально-технічної бази та зміцнення плацдарму для подальшого розвитку навчального закладу. Але першочергово – виконання плану набору студентів на наступний навчальний рік. Хто не був педагогом чи працівником вищого чи професійного навчального закладу, той не знає, як це

щорічна «битва за урожай», особливо коли йдеться про період «пожинання плодів» спаду народжуваності у 90-х роках уже минулого століття.

Саме в цей час технікуму вдалося утримати і кількість студентів і, відповідно, не скорочувати навчальні плани, викладацький склад та штат майстрів виробничого навчання. Більше того, технікум отримав у минулому році статус коледжу, що дозволяє готувати фахівців із більш широкого діапазону спеціальностей.

Одна з таких нових спеціальностей уже проходить стадію акредитації та ліцензування – «Технічне обслуговування та ремонт апаратури зв'язку та оргтехніки».

Юрій Володимирович – людина комунікабельна і креативна, в той же час вміє організувати і налаштувати колектив на досягнення поставлених цілей. Разом із тим, Ю.В.Жиров і дбайливий господарник. Так, зокрема, суттєво поліпшено тепловий режим в гуртожитку – встановили власну автономну котельню, що дозволило не лише покращити опалення, а й заощаджувати на витратах.

Відремонтували вугільну котельню та встановили новий економічний котел, а найближчим часом буде встановлено й ще один, що значно поліпшить опалення в навчальних аудиторіях. Зроблено центральний вхід до нового навчального корпусу, перекрито всі дахи. Особлива увага приділяється в коледжі енергозбереженню – зрештою, це не лише заощадження власних коштів, а й слідування вимогам часу.

Проведено низку ремонтних робіт – аудиторій, музею коледжу тощо. Створено ще один комп'ютерний клас, підключено швидкісний Інтернет. Зроблено тренажерний зал і обладнано його належним сучасним інвентарем. Робота спортивного клубу «Старт» є гордістю коледжу (технікуму) ще з кінця сімдесятих років. Таким він лишається і донині – активним і сучасним, з різноманітними секціями та напрямками роботи, традиційними турнірами та змаганнями. Юрій Володимирович і сам у студентські роки був активним спортсменом, а нині не уявляє своє життя без, скажімо, турника та зимового купання й обливання водою, без настільного тенісу та регулярних велопробігів. У тому числі і в колективі з колегами по коледжу. Працює і спортивно-оздоровча база для студентів та викладачів.

Робота і чудовий стан виробничих майстерень СлКТІ – розмова окрема. Недарма ж Юрій Володимирович обіймав посади і завідувача виробничих майстерень, і заступника директора з навчально-виховної роботи. Вони збережені, а устаткування оновлено і осучаснено. Студенти коледжу отримують виробничі професії і власноруч на заняттях виготовляють вироби більш ніж двадцяти найменувань – від молотка, зубила і сокири до граблів, сапок і навіть пасатижів. До речі, багатьом технікумам і коледжам доводиться проводити таку навчально-виробничу роботу на базі підприємств через відсутність власних сучасних майстерень і відповідного устаткування.

І, нарешті, найголовніше – отримані випускниками СлКТІ дипломи за відповідними спеціальностями й подальша доля молодих спеціалістів.

Говорить начальник Слов'янського коледжу транспортної інфраструктури Юрій Володимирович Жиров:

- Перш за все варто відзначити високий відсоток працевлаштування за фахом. Незважаючи на реструктуризацію Укрзалізниці, всіх «бюджетників» ми розподілили на нещодавньому розподіленні навесні. Зараз же запрошує на роботу й випускників-платників, зокрема, та ж Донецька залізниця. А ціла низка студентів, яким коледж дає рекомендацію, продовжують навчання у профільних вузах вищих рівнів акредитації – як на денній формі навчання, так і на заочній, якщо, скажімо, і відповідне робоче місце теж отримано. Традиційно наші випускники продовжують навчання у Дніпропетровському національному університеті залізничного транспорту та в Харківській державній академії залізничного транспорту. Тісні стосунки ми за останній час налагодили і з Харківським національним університетом радіоелектроніки. У всіх цих вузах радо приймають наших випускників до числа своїх студентів. Відзначу також, що випускні іспити в самому коледжі зараховуються приймальними комісіями цих вузів у якості вступних на відповідний курс. У цілому кількість тих, хто отримує нашу рекомендацію і продовжує навчання за ступінчатою схемою, перевищує 30 відсотків кожного випуску.

Суспільне та культурне життя у коледжі завжди вирує. Загальновідома у місті та області команда КВК залізничників «Анна Кареніна», такі конкурси, як «А ну-мо, хлопці!» та «Міс коледжу», «Найкращий студент» та «Найкраща група» - давно вже стали традиційними. А про святкові та урочисті заходи говорити й поготів!

На завершення нашої розмови ми запитали Юрія Володимировича, які якості він цінує перш за все у людях у цілому і, відповідно, у своїх підлеглих, на що він відповів наступним чином:

- Перш за все – це щирість і відвертість у стосунках. Погодьтеся, що це є основою будь-яких стосунків і запорукою атмосфери в колективі в цілому. Позначається це і в нашій тісній співпраці, наприклад, з нашим локомотивним депо, стосунках з іншими міськими та галузевими структурами. Обов'язково також грамотність і кваліфікованість, вихованість і порядність, наявність власної позиції в житті, здатність прийти на допомогу колесі.

У переддень свого визначального ювілею коледж вбачає свої завдання у подальшій підготовці кваліфікованих кадрів для залізниці та інших галузей і підприємств, а також у своєчасному реагуванні на вимоги часу. Це стосується як постійного підвищення кваліфікації самих викладачів та майстрів коледжу, так і відкриття нових перспективних спеціальностей. Щастя і зі святом, шановні!

Обличчя вузу – його випускники

Зрозуміло, всіх випускників СЛКТІ, які досягли значних звершень у своєму житті, не перерахуєш...

У коледжі сподіваються, що всі вони завітають у гості до рідного навчального закладу в день святкування його 75-річного ювілею.

Між тим, залізничний технікум, а нині коледж транспортної інфраструктури завжди відзначався особливим ставленням до своїх випускників. А вони до нього – з доброю згадкою, теплотою та повагою. Відтак, день зустрічі випускників тут – це особлива подія в межах кожного навчального року.

Саме так сталося і цього року в першу суботу червня, тобто в перший день літа. За словами заступника директора СлКТІ з навчально-виховної роботи Вікторії Леонідівни Плохої, тільки тих із числа колишніх випускників, які зареєструвалися у цей день, було в гостях у коледжа більш як вісімсот чоловік. Зокрема, й ті, хто закінчив технікум і 40, і 45, і навіть 50 років тому. Грали у футбол і волейбол з нинішніми студентами та поміж собою, подивились приготівлений для них концерт. Відвідали рідні аудиторії. Чесно скажемо і від себе також: усім навчальним закладам такої атмосфери та уваги з боку колишніх випускників!

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 23 (139), 6 юнія. – С. 16.

ДУША ЖУРНАЛИСТА К СТИХАМ БЛАГОСКЛОННА

«Литературная гостиная»

Журналистский труд эмоционально насыщен, можно сказать «до не могу». Каждый день новые люди – со своими проблемами и переживаниями, и каждого необходимо выслушать и, по возможности, понять.

И формально, и по сути вробе бы и сказано с иронией (а никак не с сарказмом!), то есть в любом случае – по-доброму, а привкус горечи, тем не менее, имеет место быть...

Есть такая журналистская интерпретация известного выражения «Довели человека до ручки». Дескать, когда человека «отфутболили» во всех возможных инстанциях, в которые он обращался, и идти ему со своими бедами уже некуда, тогла он берёт ручку и пишет письмо: «Дорогая редакция...». Это его последний шанс и последняя надежда – может, хоть тут, в редакции, выслушают и поймут!

Надеюсь, вы поняли, к чему это я и о чём. Если журналисту приплюсовать ко всему этому ещё и свои собственные эмоции (а ведь он тоже человек, несмотря а то, что ему-то писать письмо уже и некуда!), то получится фонтан эмоций. Поэтому очень часто журналистам свойственны творческие наклонности и в других литературных жанрах, кроме собственно профессиональных – информационных и публицистических. Нередко наши коллеги также играют и на музыкальных инструментах, время от времени поют, а иногда и пишут картины. У многих неплохо получаютя афоризмы – тут уж сам род деятельности, так сказать, и располагает к типу мышления, и

предоставляет обилие разнообразного и занимательного жизненного материала.

В данном выпуске «Литературной гостиной» мы предлагаем вашему вниманию наше собственное творчество – поэтические произведения пяти корреспондентов «Славянской правды». В конце концов сегодня, в день выхода газеты, День журналиста по современному украинскому стилю памятных дат и профессиональных праздников. Хотя и пишем-то мы стихи отнюдь не для праздников и даже не для печати, а в первую очередь – для души. Ещё Пифагор как-то изрёк: «Нет у тебя, человек, ничего, кроме души», а она ведь, душа, тоже иногда просит дать ей слово!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 17.

(У черговій підбірці «Литературной гостиной» - вірші журналістів «Славянской правды» Геннадія Плотниченка, Олександра Романька, Альони Ларюшкіної, Олени Придворової, Анастасії Юрко.

Крім того, ведучий сторінки О.Романько увів цікаві вислови своїх любимих авторів. які теж мають відношення до поезії: «Маса людей живе зануреними в земну журбу та радість, але вони сутнісно ті, хто лишається сидіти в залі, вони вже не беруть участі в танці» (Сьорен Кіркегор «Страх і трепет»; «Я ведь всего только и хотел попытаться жить тем, что само рвалось из меня наружу. почему же это было так трудно?» (Герман Гессе).

РУКОЮ МАЙСТРА ПИШЕ ЧАС: А.М.ФЕДЬ

Зовсім недавно у видавництві «Склянка часу» («Zeitglass») вийшла з друку нова книга – роман-диалогія «Переддень Доби Водолісвої». Це перший том семитомного видання повного зібрання творів нашого відомого земляка Анатолія Михайловича Федя. Автора ми знаємо за багатьма його попередніми творами як філософського, так і літературно-художнього змісту. Власне, відділити у творчості А.М.Федя філософське від художнього неможливо – його авторський спосіб філософського осягнення світу сполучає глибокий науковий аналіз із своєрідною образною системою та естетичним світовідчуттям.

Роман присвячено... Проте, важко сказати, чому або кому його присвячено. Це, скоріше, спроба осмислити певний просторово-часовий відрізок Всесвіту водночас із космічної висоти та з глибин людської душі. Можна повторити слова відомого французького філософа Ж.Марітена: «Не художник малює світ, а світ малює себе художником, як пензлем». У романі А.М.Федя вигадливо сполучаються повсякденні проблеми людей українського села наприкінці 40-х років ХХ століття, фахове дослідження вітчизняної історії в її тягlostі та філософське осягнення смислу буття.

Власне, якщо пробувати визначити, чому ж присвячено роман, то найкраще буде сказати – проблемі людської свободи. Адже найбільше питання всіх часів – це питання свободи і відповідальності людини. Особистість наділена свободою вибору, свободою думки, дії вже тому, що є

людиною і усвідомлює себе. Навіть у найстрашнішій в'язниці в глибині душі людина є вільною. Але це накладає тяжку відповідальність за будь-який вчинок, думку, почуття, і тому людина часто віддає свою свободу, стаючи релігійним фанатиком, борцем за ідею та пристрасним прихильником вождя. В романі Анатолія Федя йдеться якраз про це – як зберегти свою людяність, залишившись вільним, і винести тягар відповідальності за це.

Герої роману по-різному живуть, по-різному відчувають, проте всі вони є складовими величної картини буття, замисленої Космічним Розумом. Цю картину можна порівняти з українською вишиванкою, де людина в її фізичному втіленні бачить лише зворотній бік – той, де вузлики, незрозуміла плутанина різнокольорових ниток, і можна лише вгадувати візерунок. Натомість філософ або художник бачить лицьовий бік цієї вишиванки в усій її красі.

Ось про все це і ще багато про що роман «Переддень Доби Водолієвої». Частинами він уже друкувався в газеті «Донеччина» і викликав надзвичайно широкий резонанс, було багато відгуків. Тепер же, коли він з'явився як перший том семитомного зібрання творів Анатолія Федя, він став довгоочікуваною подією для українського читача. Сьогодні ми розмовляємо про цей роман з його автором.

- Шановний Анатолію Михайловичу, як відомо, ХХ століття виявилось найбільш кривавим з усіх попередніх. Це знають усі. Одна польська газета свого часу навіть організувала суд над минулим століттям. Ви прожили його добру половину і на свої очі все бачили. Тобто, Вам не важко уявити себе у ролі позивача.

- Цікаве питання... Зазвичай питають: «Скільки часу Ви потратили на написання?» При цьому роблять лівим оком прищур:»Якби я не того, то вже б вийшла книга». А ви отак, масштабно...

Я бачу ХХ століття в образі фашизму і сталінізму. Це взаємопов'язані ланки історичного процесу. Не було б сталінізму, який тоді загрожував усьому світу, не народився б фашизм і гітлеризм. Сталінізм і фашизм (багато хто не розуміє й сьогодні) є «авторами» голодоморів і воєн. Попри час, таке не забувається ніколи. Я, хто пережив голод 1946 року, до цього часу не можу наїстися хліба, в моїх вухах дзвенить стукіт коліс поїздів із вагонами зерна, яке відправляли на Захід для зміцнення країн соціалістичного табору.

Роман не стільки про життя голодних дітлахів у воєнну та післявоєнну пору (вони народилися у 1933 році), скільки про дух нескорений і упокорений, високе і низьке. До речі, інопланетяни, які постають у творі живими образами та діючими персонажами, дійшли висновку про те, що людина – найнедосконаліший експеримент, який будь-коли траплявся у практиці Космічного Розуму.

- З титульної сторінки Вашої книги, яка чудово видана у міжнародному видавництві на екологічно чистому фінському папері, стає зрозуміло, що Ви маєте намір видати сім томів, у тому числі й роботи минулих років. Мені здається, те, про що писалося 30 років тому, підлягає переосмисленню.

- Так. Кожен із нас міцно прикутий до галери свого часу, час має свій колір, запах і звук. У мене є книга, яка видавалася масовим тиражем у Москві (видавництво «Молода гвардія»). Тоді, до речі, держава не заощаджувала на культурі, у Києві 1981 року вийшла моя книга тиражем – не повірите – 200000 екземплярів! А згадайте, скільки було у Словянську книгарень – та яких! Останній притулок книголюбів – міська бібліотека.

- *Докладніше, будь ласка. про «Воспитание прекрасным», видану у Москві.*

- Продаж у Союзі був обмежений, добра половина тиражу пішла комсомольським організаціям країн зарубіжжя. Чого, ви думаєте, Китай сягнув висот економіки? – Двічі переклав мою книгу китайською мовою!

Так, час інший. Колір – із червоного на сірий. У мене, як пригадуєте, є роман, який так і називається – «Сірий». Сучасному читачеві не цікаво читати про комуністичну працю, комуністичні суботники Та й марсистсько-ленінська ідеологія хвостом мелькнула у Лету. Натомість усього того я зараз проводжу логічний ланцюжок безоплатної праці: від комуністичних суботників у 1919 році до колгоспів у 1929 році. Суть питання у тому, хто володіє виробництвом, засобами виробництва і робочою силою. Володіння меншості всім названим стається тому, що відбулося зрощення політики і економіки.

- *Цікаво. А як буде називатися нова книга?*

- Мабуть, «Два кольори часу (нотатки на полях давно написаної книги)». Це буде 5-й том із семитомного видання.

- *Для кого Ви стараєтесь, бо ж мало зараз читають. І це загальносвітова тенденція...*

- Одного учасника визвольних змагань у ніч перед розстрілом запитали: «За кого ти помираєш? Ти ж бачиш, люди не варті того: зрадливі, боязкі, ниці...» Той відповів: «Так. Я знаю. Багато таких, можливо, більшість. Та я помираю за ідею».

Щось відбувається і в моїй душі. Ви помітили присвяту до роману? Там написано: «Присвячується дітям, у 2048 яким виповниться п'ятнадцять».

- *Чому такий тривалий час для осягання ідеї?*

- Для того, щоб відповісти на Ваше «чому», треба написати цілий роман.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 18.

«ЩАСТЯ НАРОДУ І МОЄ ОСОБИСТЕ ЩАСТЯ МОЖЕ БУТИ ТІЛЬКИ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ»

Наша героїня, Аліна Скрипай – переможниця низки конкурсів, лауреат наукових конференцій, студентка-відмінниця. Вона малює і пише вірші, співає і займається сучасними танцями. Справді визначним є конкурс, у якому вона посіла перше місце минулого навчального року – обласний захід, який проводили «молоді регіони» з виразною і символічною назвою «Я пишаюся тим, що я українець». Аліні Скрипай, студентці

Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету, не було рівних у Донецькій області в номінації «Письмова творча робота».

Чи правильно роблять журналісти, коли на сторінках своїх видань та в ефірі розхвалюють справді перспективну молодь, яка подає великі надії, але при цьому ще має формуватися і як особистість, і як професіонал. Гадаємо, що це, як мінімум, виправдано – кого ж іще підтримувати, як не молодих і перспективних. А визнання реальних заслуг з боку суспільства – це заслужена подяка людині, і це цілком нормально.

Інша річ, як поставиться до цього сама молода людина. Це випробування на вихованість, на моральність і на серйозність ставлення до життя вже для самого героя чи героїні публікації. Даруйте, але і через це також треба пройти.

У випадку з Аліною Скрипай, студенткою третього курсу економічного відділення СК НАУ за спеціальністю «Облік і аудит», наша увага до героїні, впевнені, цілком виправдана. Спираємося в такому твердженні не лише на особистий досвід знайомства з дівчиною, а й на ті відгуки про неї, які почули від її викладачів і які також пропонуємо вашій увазі.

Аліна Скрипай – донька землі Ізюмської, власне Слобожанщини. Зростала і закінчила дев'ятирічку в селі Комарівка. Це мальовниче місце на березі Червонооскольського водосховища, і про свою малу батьківщину Аліна не шкодує яскравих барв та епітетів ані у своїй творчій конкурсній роботі «Я пишаюся тим, що я українка», ані у власних віршах, ані в нашій із нею розмові. Дівчина насправді проникнута любов'ю до рідного краю і, звісно ж, до України.

Мама Аліни і молодшої сестри Наталі, Тетяна Вікторівна, вчитель початкових класів Комарівської ЗОШ, тато, Сергій Павлович, механізатор приватного сільськогосподарського підприємства «Світанок-1».

До речі, рідна для Аліни Скрипай Комарівська школа цими днями святкуватиме 50-річний ювілей. Не так давно, два роки тому, школі присвоїли ім'я її колишнього випускника, загиблого в Афганістані воїна-інтернаціоналіста Анатолія Зайця, про що свідчить меморіальна дошка на фасаді школи. Безпосередньо ж у день урочистого святкування ювілею школи Аліна, як одна з кращих її випускниць, вестиме зі сцени клубу концертну програму.

Розділ «Моя родина» своєї конкурсної роботи «Я пишаюся, що я українка» Аліна розпочинає такими словами: «Я народилася і виросла в Україні в мальовничому селі Ізюмського району – Комарівка. На мій погляд, це найкраще місце на землі, це мій рідний край, частинка мене самої, моя мала Батьківщина».

І далі продовжує віршами:

Село Комарівка –

Це моя домівка.

Краєвиди гарні,

Чудові, різнобарвні.

В кожному пору року

*Воно миле оку...
...Приїздить усі до нас –
Ми зустрінемо радо вас,
Добрим словом привітаємо,
Щастя, радості побажаємо.*

Юна дівчина пише у своєму проектному творі й наступне: «Немає в людині нічого милішою над Батьківщину, над свою рідну землю... Щастя народу і моє особисте щастя, добре життя і розвиток можуть бути тільки на рідній землі. Вона ніколи не забувається, а туга за нею все збільшується, якщо доля нас заносить далеко і надовго від неї. Рідна земля – матінка рідна, що вміє потішити і приголубити нас. От чому ми любимо свою Україну і називаємо Мамою. Ніколи не забуваймо свого рідного, українського – де б ви не були, вдома чи на чужині, ми мусимо скрізь свято зберігати все рідне, зобов'язані не цуратися нічого свого!».

Про свою родину Аліна Скрипай пише таким чином: «За християнським віровченням, сім'я – мала Церква і покликана не лише сприймати, підтримувати, але й передавати з покоління в покоління духовно-релігійну, національну й вітчизняну традицію. Українська сім'я – то є найбільша вихователька дітей.

Моя любов до калинової України розпочалася з колискової пісні, яку наспівувала мені ненька. Від народження мати співала мені колискові. Вони були такі чудові, що досі пам'ятаю їх напам'ять, адже ці слова, які звучали з маминих вуст, були ніжні та ласкаві. Колискова, на мій погляд, це пісня материнської душі, ласки, неповторності і ніжності. А тому переплетені тут радість і біль, добро і любов, тривога і надія.

Славною родиною села Комарівки є династія механізаторів Монастирських: Монастирський Павло Петрович (мій прадід) – Солдат Перемоги, кавалер орденів Слави I-III ступенів, ордена Леніна.

Змалечку мама, Монастирська Тетяна Вікторівна, розповідала мені про історію нашої України, про героїв Великої Вітчизняної війни. Одного разу ненька розповіла мені про прапрадіда Монастирського Павла Петровича, повного кавалера орденів Слава, Героя Великої Вітчизняної війни, який із 1941 по 1945 роки захищав рідну Україну від німецько-фашистських загарбників. Він був справжнім патріотом своєї Батьківщини, відстоював честь, гідність і свободу України. Павло Петрович брав участь у Сталінградській битві, за що отримав бойову медаль «За оборону Сталінграда». Він був нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ст., кількома бойовими медалями. До ордена Слави III ст. був представлений після Перемоги. За сумлінну працю отримав орден Леніна і звання Героя Соціалістичної праці.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 24 (140), 13 июня 2013 г., стр. 8.

И ПОЗДРАВЛЕНИЙ ТЁПЛЫЕ СЛОВА ИЗ ТЫСЯЧ УСТ ЕГО ВЫПУСКНИКОВ

*Дорог железных паутина
Легла на сотни тысяч вёрст.*

*Сложи все рельсы воедино –
Домчатся сможешь и до звёзд.*

(Из песни «Железнодорожная наша держава»).

Юбилей бывают у всех – и у людей, и организаций, и значимы они тоже для всех. Но в учебных заведениях они празднуются по-особому, ведь это праздник не только для коллектива преподавателей, сотрудников и нынешних студентов, но и для десятков тысяч выпускников – и тех, кто рядом. и тех, кто за тысячи километров.

Прошлая неделя для Славянского колледжа транспортной инфраструктуры (техникума железнодорожного транспорта) стала особой – в эти дни проходили различные торжественные мероприятия, посвященные 75-летию учебного заведения. Своего апофеоза праздник достиг в пятницу, 7 июня – приезд и встреча высоких гостей из числа бывших выпускников техникума и колледжа, праздничный концерт «75 лет свершений» на сцене Дома культуры железнодорожников и, конечно же, юбилейный огонёк.

...Музейная экспозиция об истории СТЖТ и современных буднях и праздниках СлКТИ, выставка методических разработок преподавателей колледжа, творческих работ студентов и сотрудников, демонстрация приветственных юбилейных стендов газет, презентация книги об истории и современности колледжа «Славянскому колледжу транспортной инфраструктуры – 75 лет», презентация видеофильма «Жизнь нашего колледжа: от истоков к современности». Всё это имело место в течение семи дней официального празднования юбилея учебного заведения. Сама же неделя началась с мероприятия День встречи выпускников. И вот, наконец, в ДК железнодорожников собрались все, кого так долго ждали, началось то, к чему так долго готовились.

Техникум – это не только история,

А 75 – не только слова!

В них жизни мгновенья бесценные,

Судьба в них твоя и моя.

Такими торжественными и одновременно тёплыми словами ведущие праздничного концерта приветствовали сидящих в зале студентов, мастеров и преподавателей, выпускников и ветеранов техникума и колледжа, но виновниками торжества в этот день они были все вместе. Дружный и сплоченный коллектив единомышленников, коллег и, можно сказать, побратимов. Их объединил техникум, их собрал вместе колледж... Все приветственные слова со сцены Дома культуры были наполнены теплотой, ностальгией, любовью.

Первым на праздничную сцену с поздравлениями вышел, конечно же, директор колледжа Юрий Владимирович Жиров. В своём приветствии он не забыл никого, и все услышали в свой адрес тёплые слова. Особо директор

СлКТИ отметил ту ответственность, которая лежит на плечах нынешних сотрудников колледжа – поддержать и продолжить многолетние традиции железнодорожного техникума, не теряя старых позиций, отвоевывать всё новые и новые – как внутри самой транспортной отрасли, так и в целом в экономике и производстве Украины. А на самом завершении своего выступления Юрий Владимирович обратился, по его словам, к главным участникам торжества – нынешним студентам СлКТИ, которым посчастливилось учиться в год знаменательного юбилея. Ведь именно студенты – главные действующие лица в каждом учебном заведении, именно они – лицо колледжа, и для их профессионального обучения и становления старается весь коллектив преподавателей, мастеров, кураторов и руководство колледжа.

От имени Укрзалізниці СлКТИ поздравил его бывший выпускник Анатолий Дмитриевич Ракипов, заместитель начальника Главного управления вагонного хозяйства. Почётными грамотами от Укрзалізниці были награждены Ю.В.Жиров, В.В.Агулов, О.Е.Видиборова, А.Г.Кравчуновский, В.Е.Кочоева, П.П.Онищук, А.К.Шпак.

- 75 – это большая веха, – сказал А.Д.Ракипов, – и необходимо и дальше возвращать зёрна, посаженные много лет назад, готовить высококвалифицированных специалистов для железной дороги. Обращаюсь к вам, сегодняшние студенты: девочки и мальчики, вы стали частью славной традиции и влились в ряды железнодорожников, успехов вам и энергии в ваших славных свершениях. От всей души хочется сказать большое спасибо всему колледжу и глубокий вам поклон, дорогие!

От имени Донецкой железной дороги коллектив СлКТИ поздравил начальник службы вагонного хозяйства Александр Андреевич Куликов. В частности, он отметил, что они всегда рады видеть в своих рядах выпускников колледжа и поэтому ждут новых образованных и квалифицированных специалистов из Славянска в возглавляемую им вагонную службу.

Городской совет представляла Татьяна Владимировна Деревянко, начальник отдела по делам семьи, молодёжи, физкультуры и спорта – давний друг железнодорожного техникума. Она поздравила юбиляров от имени депутатов городского совета и городского головы Нели Штепы, наградила дипломами преподавателей и сотрудников СлКТИ. В частности, Татьяна Владимировна сказала: «Колледж – это звучит прогрессивно и современному. И хотя мы только привыкаем к этому названию, мы знаем и помним, что это вы. И это именно ваши достижения – и в своей отрасли, и в культуре и спорте, и в жизни города. Мы всегда с вами, и невозможно представить современное лицо города без вас».

Наиболее представительным выпускником техникума на сцене ДК железнодорожников стал Александр Валентинович Филатов, начальник Южной железной дороги. И, чего греха таить, подарок из его рук был действительно щедрым. А.В.Филатов пообещал и в дальнейшем поддержать родной для него вуз.

Лучших деятелей профсоюза поздравляла грамотами Татьяна Викторовна Борисенко, главный специалист Краснолиманского комитета профсоюзов. Приказом же по базовому региональному колледжу были отмечены все нынешние сотрудники СлКТИ, которых лично поздравляли на сцене директор Ю.В.Жиров и заместитель директора по учебной работе В.В.Агулов.

Ветеранов колледжа поздравляла и награждала председатель профсоюзного комитета колледжа Ирина Ивановна Сулима. Было много других поздравлений...

Колледж-юбиляр поздравляли концертными номерами популярные и очаровательные вокальные исполнительницы Анастасия Петренко и Манана Саруханян, молодой и перспективный певец Владимир Рожанский. а также вокально-инструментальный ансамбль из Красного Лимана «Поющие сердца». Танцевальные номера исполняли коллективы «Вдохновение» и «Овация». Ну, а всех артистов, ведущих, помогающих в награждении из числа нынешних студентов СлКТИ, просто не перечислить. Впрочем, о культурной жизни колледжа «Славянская правда» писала немало, и многие из его студентов были героями наших публикаций, а нередко и их авторами.

Присоединяемся к многочисленным поздравлениям и самым добрым пожеланиям, которые прозвучали в адрес Славянского колледжа транспортной инфраструктуры, уверены – лучшее всегда впереди.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 24 (140), 13 июня 2013 г., стр. 9.

ПОКОРЯЕМ ПОЭТИЧЕСКИЕ ВЫСОТЫ

«Литературная гостиная»

...А хорошая у нас подбирается компания. Геннадий Плотниченко, Пётр Карпенко, Екатерина Беляева – очень интересные, оригинальные авторы. Их тексты создают эстетические идеалы для наших современников.

Мы надеемся, что наша литературная страница будет всё активнее набирать обороты, привлекая новых авторов и читателей. Именно на страницах нашей газеты будут дебютировать и восхищать читателей своим творчеством и талантливая молодёжь, и люди известные.

Впрочем, знаете, поэты тоже бывают разные. И скромные, кстати, тоже, хотя последнее и не так уж часто, как того хотелось бы. Но в данном случае все три наших автора – люди порядочные и, так сказать, морально выдержаны и художественно развиты на уровне. Я, конечно, сейчас немного словесно ерничаю, но исключительно из симпатии к окружающим, а особенно – нашим поэтам.

Геннадий Васильевич Плотниченко – опытный журналист, член Национального союза журналистов Украины и Национального союза краеведов Украины. Его жизнь тесно связана со спортом и, в частности, с футболом. Был он и в молодости действующим игроком и сейчас остаётся таковым – жизнерадостным и спортивным мужчиной. В своё время закончил

Славянский техникум железнодорожного транспорта и Украинский заочный политехнический институт, работал на железнодорожном транспорте и в государственном пожарном надзоре. Занимал также должность исполнительного директора футбольного клуба «Динамо» Славянск.

Геннадий Васильевич Плотниченко является автором серии очерков и книг об истории футбола в Славянске, о предприятиях и людях города, принимал активное участие в создании «Книги памяти Украины». Можно сказать, что как автор он отдаёт предпочтение мужской тематике, а как мужчина всегда внимателен к окружающим его женщинам.

Пётр Степанович Карпенко тоже инспектор и тоже по противопожарной безопасности – в Славянском колледже Национального авиационного университета. Имеет диплом архитектора. Молодые студенческие годы провёл в крупном культурном центре – Санкт-Петербурге. Имеет также образование медицинского техника, полученное в СК НАУ. Также увлекается спортом – настольным теннисом, плаванием и велоспортом. Играет на гитаре, даёт уроки игры на инструменте и сам изготавливает гитары. Организовал несколько лет назад поэтический кружок в колледже и ныне имеет желание его возродить, благо талантливой и пишущей молодёжи в авиационном колледже хватает.

Так плавно мы переходим к нашей девушке – Кате. То есть Екатерине Беляевой, студентке всё того же СК НАУ. Сама родом из Донецка, и в Славянске живёт совсем недавно. С Катей мы познакомились во время работы над городским брендом в стенах горсовета. При том, что Екатерина пишет стихи, профессию бухгалтера она выбрала вполне осознанно, и ей считать и «калькулировать» тоже нравится. Впрочем, не исключает девушка и возможности самой преподавать, если такой случай представится. С легкой иронией говорит о том, что на дух не переносит комнатные растения, а из животных ценит более всего собак. Любит классику и рок-музыку, фантастику и не любит женские романы.

Таким образом, на трёх наших авторов приходится два пожарных инспектора и два представителя СК НАУ. А если учесть, что Г.В.Плотниченко давний друг СК НАУ и как журналист, и как спортсмен, то можно считать, что все три наших поэта являются представителями авиационного колледжа.

Пожелаем всем нашим авторам покорения новых поэтических высот!

Александр Романько.

«Славянская правда», № 25 (141), 20 июня 2013 г., стр. 18.

(На сторінці «Літературна вітальня» після авторського вступу розміщено вірші Геннадія Плотниченка «Ветеранам футболу», «Цариця льда», «Победа над собой», «Журналісту і футболісту»; Петра Карпенка «Славянський дощ», «...І буде вокруг теплеє, світлеє...»; Катерини Беляєвої «С тобой, душа моя...», «Ви життя шлейф с плеч сбросьте...», «О ней (его устами)».

«А МЫ ЖИВЁМ В ОСОБЕННОМ ГОРОДЕ»

Анна Руденко – член инициативной группы по развитию бренда города Славянска, магистрант Донецкого национального университета по специальности «Политология». Профессионально занимается брендингом политических институтов. Будет защищать дипломную магистерскую работу по политическому маркетингу. Участвовала в разработке и продвижении разных социальных, некоммерческих проектов, в том числе по формированию положительного имиджа Донецкой области.

В работу над брендом города Анна Руденко включилась уже на втором семинаре, проводимом представителями немецкого общества международного сотрудничества GIZ. Причем предложила свои услуги сама, узнав о создании инициативной рабочей группы с брендинга города.

- Стараюсь постоянно следить за новостями Славянска и региона. На сайте Славянского городского совета увидела приглашение всех заинтересованных членов громады присоединиться к созданию бренда родного города. Связалась с Аллой Николаевной Матвиенко, координатором проекта «Создание бренда города», заместителем начальника Управления стратегического планирования, инвестиционной политики и внешнеэкономических связей, начальником отдела курортной сферы и туризма.

Вкратце представилась, высказала некоторые из своих идей, и меня пригласили на очередное собрание инициативной группы. Очень рада, что в Славянске начался такой процесс, что есть инициативные и неравнодушные горожане, которые любят свой город и хотят сделать его лучше.

- Анна, мы уже писали об этом не раз, но, тем не менее, каково Ваше видение работы над брендом и ее значимости?

- Создание бренда подобно огранке алмаза в бриллиант. Чем больше граней, тем больше пластов, которые можно брать за основу бренда. Славянск очень разный – это и город студенческой молодёжи, и давних купеческих традиций, известен своей керамикой и, конечно, курортом.

Молодёжи и людям старшего возраста нужен разный город. Поэтому чем точнее будет сформулировано послание, тем ценнее становится «камень» – наш бренд. Нужен объединяющий стержень в виде идеи и единая платформа, из которой эта идея произрастает. А для этого нужно искать, обсуждать, привлекать как можно больше участников в инициативную группу, чтобы и мы не варились в своих же идеях.

- Что даёт самому городу брендинг как процесс – и прямо, и опосредованно, то есть на долгосрочную перспективу?

- Представьте себе, что Славянск осознал свою уникальность, свою роль в мире и реализует своё предназначение. Жители города – предприниматели, представители традиционной и современной культуры, власти, общественность сотрудничают для того, чтобы город стал популярным. Представьте, что через несколько лет мы вместе создали уникальную атмосферу города, дух и стиль которого проявляются в местном юморе и

фразах, в интерьерах кофейен, в особенных фонарных столбах и лавочках. Бизнесмены умело выстраивают и усиливают образ города, экспортируют его в мир, участвуя в выставках и конференциях. И власть города помогает бизнесу увеличить поток клиентов...

И вот уже мимо Славянска не проезжают на большой скорости, а заезжают и останавливаются, и получают впечатления, и тратят деньги в местных гостиницах, ресторанах, музеях. И восторгаются, и возвращаются вновь. А о «Славянском феномене» пишут, приводят в пример, перенимают опыт... Это, конечно, по максимуму и в идеале, но достижение даже части из перечисленного – грандиозный скачок вперёд!

- Что можно сделать уже сейчас, здесь и теперь?

- Пока ещё процесс разработки бренда города идёт, уже нужно, чтобы Славянск «звучал». Для этого, на мой взгляд, надо развивать событийный туризм. К тому же у нас идёт разработка именно туристического бренда города. У нас и так сейчас очень часто проходят какие-то фестивали, выставки, презентации. Нужно о них чаще рассказывать, выходить за границы города.

Сейчас очень популярны ролики, когда у детей спрашивают о политике, экономике и пр. Дети – это кластер, который воспринимается очень положительно. Почему бы не сделать ролик «Дети о Славянске».

Можно провести фестиваль граффити. Моя идея связана с ассоциацией «Какого цвета Славянск?» и ответом – смотря какое время года: весна и лето – зелёный, а осень и зима – серый. Так, может, реально перекрасить город в зелёный, чтоб он зеленел круглый год. Например, провести фестиваль граффити «Зелёный город» (условие: на рисунке обязательно должен быть зелёный цвет). Сейчас граффити очень популярно в Донецке. Группа донецких художников «Добрые люди» раскрашивают Донецк по согласованию и заказу управления благоустройства и коммунального обслуживания Донецкого горсовета.

Я в Донецке как-то проходила мимо облгосадминистрации. И в это время там была какая-то презентация заводов со стендами, небольшими и почти импровизированными выступлениями. И у меня появилась идея: почему бы не сделать презентацию нашего города – «Славянск в гостях у Донецка». Для этого нужно согласование с властями Донецка и сотрудничество с предпринимателями Славянска, которых здесь можно очень заинтересовать и которые могут выступить спонсорами.

Это изготовление стендов с презентацией Славянска и одновременно рекламой предприятий, магазинов, ресторанов, гостиниц Славянска (что они могут предложить для туристов). Это могут быть тематические стенды «Славянск керамический», «Славянск – курорт», «Славянск купеческий». Можно провести какую-то лотерею с сувенирной продукцией Славянска. Параллельно может быть выставка фоторабот и картин художников с видами города. Если будут изготовлены стенды, то с ними можно будет потом и в другие города ездить в гости и устраивать аналогичные презентации Славянска по всему региону.

В первую очередь, бренд города определяют знаковые архитектурные проекты с красивыми легендами. Необходимо на очередном рабочем собрании инициативной группы обсудить, какие памятники архитектуры мы можем сделать символами нашего города (например, для той же сувенирной продукции). Отдельно хотелось бы сказать о поместье «Вилла Марии» – соседях Славянского краеведческого музея. Сейчас там размещается Центр Славянской культуры для детей и молодёжи, который также стремится активно заявить о себе, устраивает какие-то встречи, субботники, конференции. Активно они ведут свою деятельность и в социальной сети. А это очень хороший стейкхолдер (тот, кто активно работает над брендом и популяризирует его).

Мне очень понравилась идея о заявке в Книгу рекордов. Люди очень любят рекорды, ещё больше их любит СМИ.

В этом году на Пасху по всем всеукраинским каналам в топновостях и в Интернете прошел репортаж, что в Харцызске испекли самую большую пасху в Украине, которая попала в Книгу рекордов Украины. В Донецке на 9 Мая собирались массово петь песню «День Победы» на рекорд. Собрать народ, чтобы попасть в Книгу рекордов Украины в итоге не получилось, но новость всё равно уже прошла по всем телевизионным каналам и печатным СМИ.

Когда Судак в прошлом году разрабатывал свой бренд, он тоже активно проводил акции для привлечения внимания к себе, например, приготовление самого большого и длинного салата «Шуба» для Книги рекордов.

Нам тоже нужно подумать, где мы можем поставить рекорд, и это будет ассоциироваться только с нами.

Кстати, искала в Интернете информацию по фестивалю лечебной грязи в Украине. Вроде у нас такого не проводилось. Это действительно может стать нашей фишкой. Единственно, нужно очень тщательно всё продумать.

По поводу социальной рекламы. Думаю, размещать её стоит не только на билбордах, но и в маршрутках, троллейбусах. А в перспективе, может, и на них. Как вам, например, такой слоган: «Слов'янськ – місто натхнення» («Славянск – город вдохновения»). Впрочем, если в этом направлении поработать, подключить к ней горожан, то можно придумать много чего интересного и красивого.

- Что мы имеем в результате? Точнее, какую реальную перспективу Вы предлагаете?

- Чем популярнее город, тем успешнее бизнес предпринимателей. Увеличиваются отчисления в бюджет, поднимается культура, появляются новые рабочие места. Но для того, чтобы «продать город», нужно сначала «купить» его у самих себя. Привлечение внимания к городу в любом случае способствует притоку инвестиций и иностранных туристов, увеличению потока внутренних туристов, повышению деловой активности малого бизнеса, а это деньги в местный бюджет. Расширяется возможность

эффективно инвестировать средства, выделенные на поддержку предпринимательства и туризма.

Это добровольный социальный проект. Ни власть самостоятельно, ни один специалист, ни одна консалтинговая компания не владеет таким набором компетенций и методик.

Образ города создают предприниматели, таксисты, художники, рестораторы и отельеры, официанты, продавцы, прохожие... просто люди. И лучше всех знают свой город сами горожане. Поэтому брендинг Славянска – дело всех, кто в нём живёт и работает.

Хотели бы вы, чтобы через 10 лет о Славянске говорили так: «Это совершенно особенный город. И те, кто в нём живёт – счастливы. А те, кто в нём побывал, с гордостью показывают фотографии. Многие хотели бы стать частью этого города...». А мы уже его часть. И всё вышесказанное может стать правдой о нашем городе. И сделать Славянск особенным городом – увлекательно и абсолютно реально. Но для этого всем нам придётся хорошо и, главное, дружно поработать.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 26 (142), 27 июня 2013 г., стр. 9.

«СЕГОДНЯШНИЙ СЛАВЯНСК – ГОРОД ВОЗМОЖНОСТЕЙ ДЛЯ МОЛОДЫХ»

У Иоанна Ростова действительно достижений много, да и социальных статусов - сразу несколько. Он студент двух вузов: Славянского колледжа Национального авиационного университета (на двух отделениях - «Авиационной техники» и «Экономики и предпринимательства»), а также студент Донецкого юридического института МВД Украины. Помощник депутата Славянского городского совета, участник многих конференций и конгрессов. В девятнадцать лет он уже успел многое, но главные свершения ожидают его, конечно же, впереди.

Началось все для Иоанна Ростова в Славянске недавно – в 2010 году он, 16-летний выпускник 9-го класса Харцызского разнопрофильного лицея № 2 по совету родителей поступил на общеобразовательный цикл СК НАУ. Уже тогда у Иоанна было твердое желание успеть сделать в жизни как можно больше, да и, вообще, со взрослой жизнью настоящими делами – не откладывая «на потом». А ведь многие студенты считают, что годы обучения – это время пожить в свое удовольствие. А кто сказал, что для Иоанна Ростова это не так! Вот только его «удовольствие» – максимально участвовать в общественной жизни региона и страны уже сейчас, в студенческие годы. И, как он говорит: сделать как можно больше для своей страны. В этом и проявляются его активный характер и лидерские качества, заложенные, наверняка, его родителями и окружением еще в Харцызске и получившие свое развитие в Славянске. Отец Иоанна, Николай Михайлович, работает на Харцызском трубном заводе. Мать, Елена Ивановна, госслужащий, которая к тому же имеет три высших образования –

техническое, экономическое и юридическое, а также закончила Академию управления при Президенте. Не только со сверстниками, но и с более старшими людьми из Харцызска Иоанн Ростов продолжает поддерживать тесные отношения и ныне. Но при этом считает, что именно Славянск стал для него жизненным трамплином, который позволит ему реализовать намеченные планы. Не в последнюю очередь и в самом нашем городе.

- Сегодняшний Славянск, в котором я живу и учусь, – говорит Иоанн Ростов, – город возможностей для молодых. Современной, креативно настроенной молодежи уже не нужно, чтобы ей предоставили все в готовом виде – так и не перспективно, да и неинтересно. Чтобы общество развивалось, необходимо создавать условия для молодых. А когда делаешь социально значимое дело, благодаря своим знаниям и способностям, своей инициативе, развиваешься сам как личность и получаешь моральное удовлетворение от приносимой пользы обществу и государству.

С первых же дней обучения в СК НАУ Иоанну, как он сам рассказывает, повезло с наставником – Людмилой Иосифовной Поух, преподавателем истории. Хотя тема его доклада на первой крупной конференции в Донецком филиале Европейского университета была связана с экономикой: «Инвестиционный климат Донбасса». Сама конференция носила название «Экономика глазами молодых». Подготавливая доклад, Иоанн тогда близко познакомился с экономической жизнью Славянска, с нашим керамическим производством и деятельностью «Зевс Керамики» – лидера керамической промышленности. Значимым событием для себя Иоанн Ростов считает Международную конференцию в Ливадии «Этничность и власть. Международные угрозы глобальной безопасности». В 17 лет Иоанн был единственным студентом, который выступил на той конференции с докладом. В том же 2011 он стал участником Киевского Международного моделирования ООН, а в октябре 2012 года во второй раз принял участие в моделировании деятельности и работы комитетов ООН. Иоанн работал в ЭКОСОС (экономико- социальный комитет), а также представлял в ООН Японию, предварительно проштудировав все возможные материалы о современном экономико- политическом развитии этого государства.

Между этими двумя мероприятиями в апреле 2012 г. Иоанна Ростова пригласили на моделирование Верховной Рады Украины. 450 молодых «народных депутатов» прошли серьезный предварительный отбор и представляли все регионы Украины. Первый Президент нашего государства Леонид Кравчук приветствовал молодую элиту в Украинском Доме. Там же состоялась и сессия молодежной Верховной Рады Украины. Работали также в комитетах и разрабатывали законопроекты. Молодой представитель нашего города и региона Иоанн Ростов в законопроекте "Про вищу освіту" разрабатывал подпункт "Финансовая сфера". Участвовал курсант колледжа вместе с Алиной Скрыпай в областном конкурсе «Я горжусь, что я украинец» (о девушке мы писали в № 24 «Славянской правды»). Там Алина заняла первое место, а Ионан – третье. Вместе они потом ездили и в Киев. И еще одно приглашение на весьма значимое обучение – на семинар "Школа

лидеров", который проводил Донецкий областной детско-молодежный центр совместно с областным советом в Святогорске. Здесь уже непосредственным образом проводились тренинги по развитию личности, семинары по лидерским качествам и поведению лидера в различных ситуациях, по планированию времени и формированию мотивационной сферы в окружающих. То есть, у перспективных молодых людей развивали навыки современного лидера. В том же 2012 году Иоанн принял участие в экономическом конгрессе в Харьковском региональном институте Украинской академии государственного управления при Президенте. Как говорит Иоанн, он всегда старался на таких экономических конгрессах и конференциях надлежащим образом показать роль и значение Донбасса, а кроме того, раскрыть туристические перспективы нашего региона. В 2011 г. он вступил в «Молодые регионы» и стал помощником депутата городского совета В.П. Юнева. В октябре 2012-ого вступил в Партию регионов. В феврале 2013 г. на конференции Славянской городской организации «Молодые регионы» по предложению председателя В.М. Ляха был утвержден его заместителем.

-У каждого своя жизненная модель, – говорит Иоанн Ростов. – Главное – правильно определить приоритеты. В любом общении – тщательный анализ и правильные выводы. Само же межличностное общение – это возможность посмотреть на себя со стороны. Каждый должен учиться формировать себя.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 26 (142), 27 июня 2013 г., с. 14

ОН ДОСТОИН НАШЕГО ПОЧИТАНИЯ

Данные о Григории Петровиче Данилевском легко найти на различных сайтах. Кроме того, есть о нём статьи и в украинских печатных энциклопедиях. Но там он представлен в первую очередь как литератор и известный романист, в меньшей степени – как общественный деятель. Большую часть данных, связанных с Барвенково, Прелестным и самим Славянском, собрали о Данилевском наши краеведы, в частности Виктор Петрович Скрипник. Ведь именно благодаря активной общественной позиции Г.П.Данилевского 145 лет назад, 5 мая 1868 года, началось строительство железнодорожной станции Славянск.

Известный романист родился 26 апреля 1820 г. в богатой дворянской семье в селе Даниловка, Изюмский уезд, Харьковской губернии, ныне – Барвенковский район, Харьковская область.

Учился в Московском университетском пансионе и Петербургском университете, где в 1850 г. закончил курс со степенью кандидата прав. За год до того он по ошибке был привлечен к делу Петрашевского и несколько месяцев просидел в Петропавловской крепости в одиночном заключении.

С 1850 по 1857 годы Г.П.Данилевский служил в Министерстве народного просвещения чиновником особых поручений и неоднократно получал командировки в архивы южных монастырей. В 1856 г. он был одним

из писателей, посланных великим князем Константином Николаевичем для изучения различных окраин России. Ему было поручено описание прибрежных территорий Азовского моря и устьев Дона.

Выйдя в 1857 г. в отставку, Данилевский надолго поселился в своих имениях, был депутатом Харьковского комитета по улучшению быта помещичьих крестьян, позднее – членом училищного совета, губернским гласным и членом Харьковской губернской земской управы. Был также почетным мировым судьёй, ездил с земскими депутациями в Петербург. Умер в Петербурге 18 декабря 1890 года в возрасте 61 года.

Наиболее удачными считаются повести автора из малороссийского быта и старины, собранные в 1854 г. в книгу «Слобожане». Первый роман, обративший на Данилевского внимание большой публики – «Беглые в Новороссии» (1862), подписанный псевдонимом «Д.Скавронский». За ним последовали «Беглые воротились» (1863) и «Новые места» (1867). В 1874 г. появился «Девятый вал». Позже появились произведения «Княжна Тараканова» (1883), «Сожжённая Москва» (1886), «Чёрный год» (1888) и ряд рассказов из семейной старины. Полное собрание сочинений Данилевского (сначала в 4-х, позднее – в 9-и томах) выдержало с 1876 года 7 изданий. В 1866 году Данилевский издал книгу «Украинская старина» (исторические и биографические очерки), удостоенную малой Уваровской премии.

После выхода в отставку Г.П. Данилевский поселился в родном имении Пришиб. В это время он познакомился с помещиком Ф.В. Бантышем и часто посещал его в Прелестном. Данилевский ухаживает за дочерью хозяина, но девушка ранее дала обет уйти в монастырь... Общественная работа помогает Григорию Петровичу не думать о своей неудавшейся любви.

В составе делегации Харьковского губернского земства Данилевский добивается разрешения от столичных властей империи на строительство Курско-Харьковско-Азовской дороги. Этого требует развитие южных регионов страны.

При этом Г.П. Данилевский лично отстаивает необходимость прокладки дороги через Славянск. Вывоз зерна и соли по железной дороге, а также развитие бальнеологического курорта – весомые аргументы со стороны Григория Петровича. Кроме того, и местные помещики поддержали эту инициативу, взяв на себя обязательство бесплатно передать землю под дорогу.

Официальное строительство началось одновременно по всей линии Белгород-Харьков-Лозовая-Славянск 5 мая 1868 г. А уже в декабре 1869 года первый поезд прибыл на станцию Славянск, сооруженную в 6 верстах от центра города. Славянцы отправили Данилевскому письменную благодарность «за труды во имя переговоров города со строителями железной дороги относительно приближения к Славянску железнодорожной станции».

К сожалению, это единственное, чем славянцы отблагодарили своего заступника и благодетеля. И если имена помещиков, бесплатно передавших

под дорогу землю, увековечены в названиях станций (Языково, Бантышево, Шидловсквя), то имя Г.П.Данилевского и его заслуги практически забыты.

Краеведы Славянска уже несколько лет предлагают увековечить память земляка. Особенно это важно в год юбилея. Дело за небольшим: необходимо изготовить мемориальную доску с уже разработанного проекта и установить её на здании вокзала. Для этого нужно согласие руководства станции Славянск и некоторая финансовая поддержка от общественности и предпринимателей города.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 27 (143), 4 июля 2013 г.- С. – 15.

ПОДДЕРЖИВАЯ МОЛОДЁЖЬ, ПОМОГАЕМ РАСКРЫТЬСЯ

«Литературная гостиная»

Мы придерживаемся своих обещаний и уделяем регулярное и пристальное внимание поэзии девушек и юношей учебных заведений города. В первом выпуске «Литературной гостиной» у нас были в гостях студентки ДГПУ и СК НАУ. Второй выпуск мы посвятили детским конкурсам поэзии, проведенным в стенах городского Центра детского и юношеского творчества. Выпуск №3 был посвящен Дню журналиста Украины, а уже в № 4 снова разместили стихи студентки авиационного колледжа.

Наша сегодня гостья – старшеклассница ООШ №13 Алиса Польщикова.

Алиса не так давно, чуть более года, приехала к нам из Полтавы. В своём родном городе она принимала участие в различных конкурсах – художественных, исторических, поэтических. Успела девушка проявить себя с наилучшей стороны и в Славянске. За последнее же время Алиса приняла участие в конкурсах «Слов'янськ, тобі моя любов, тобі моє натхнення», «Книга, которая изменила мою жизнь», во Всеукраинской ученической олимпиаде по экологии, в городском этапе Всеукраинского конкурса знатоков украинского языка имени П.Яцыка.

Она защитила исследовательскую работу по русской литературе «Мечты» (сборник поэзий) при школьном научном объединении «Дивосвіт» ООШ №13, была награждена сертификатом 1 степени. Ныне свои стихи Алиса Польщикова представила на конкурс в 10-й, юбилейный альманах «Місто моє, ти для мене єдине»

(Додаються вірші А.Польщикувої «Дождливая осень...», «Кто я? Дитя городов...», «Тихий вечер сквозь звёзды печально...», «Яичница-небо в снегу затаилось...», «Вчерашний день уже сбежал...»).

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 27 (143), 4 июля 2013 г. – С.18.

РАМАДАН – СВЯЩЕННЫЙ ПРАЗДНИК ДЛЯ ВСЕХ МУСУЛЬМАН

Украина – многонациональная страна, в которой рядом живут представители различных народов. У нас, в Славянске, многочисленны общины греков, армян, азербайджанцев, татар, пакистанцев, узбеков и других национальностей. В городе и районе также проживает большая турецкая община. В самом Славянске, в Хрестыще, Семеновке и Николаевке, в Червоном Молочаре и Маньках проживает много мусульман турецкой национальности. Их вера, как известно, ислам. Именно в эти дни по лунному календарю начался священный для всех мусульман месяц Рамадан.

Накануне праздника нашу редакцию посетил имам Руслан, ещё молодой мужчина, который, тем не менее, почитает традиции своего народа. Возраст тут, конечно, ни при чем. Хочу сказать, что имам Руслан является одним из тех людей, кто неравнодушен к моральному, культурному и религиозному наследию своих отцов и дедов. Он окончил Исламский университет в Киеве при Духовном управлении мусульман Украины. Изучал основы ислама, арабский язык, культурные и нравственные основы Востока. Теперь же Руслан – имам города Славянска. Проводит различные мероприятия и в самом городе, и в районе, направленные на религиозное и духовное воспитание мусульманской молодёжи. Искренне переживает по поводу того, что в современных условиях цивилизационной неразберихи молодёжь не так легко наставлять на правильный путь.

В то же время, необходимо признать, что исламская культура является ориентированной на сохранение традиций, уважение к старшим, исповедование культа семьи. На вопрос, можно ли в современном мире быть успешным и счастливым без поддержки общины, родных и близких людей, однозначно отвечает, что нет. Именно поэтому он посвящает своё время и усилия разъяснительной, пропагандистской и воспитательной работе. И в редакцию он тоже зашёл, чтобы поздравить одноплеменников и единоверцев с началом священного месяца Рамадана.

Представителей мусульманских общин, в частности турков, зачастую в народе называют турками-месхетинцами. Хотя, в принципе, это не совсем правильно. Правильно – просто турки, или, как говорит имам Руслан, «ахыска-туркляр». Да, в своё время эти люди, их отцы и деды, проживали в Месхетии, на территории Грузии. В 1944 году личным распоряжением Сталина весь народ, а это порядка 115 тысяч турков-ахыска из 220 сел Месхетии, был за один день выселен из традиционно обжитых мест в Узбекистан. Но и там народу не удалось обрести покой, и там им «рука Москвы» не позволила жить счастливо, несмотря на то, что с самим узбекским народом турки жили дружно. Сейчас в Узбекистане турков-ахыска осталось совсем немного, остальные проживают компактными группами в Украине и России, часть перебралась в Турцию.

Сам по себе это трудолюбивый народ, занимающийся сельским хозяйством – земледелием и животноводством. Есть среди них и люди образованные, но традиционный и духовно ориентированный образ жизни

для народа в целом – ближе. Поэтому так значимы для этой нации религиозные праздники и духовные традиции.

Присоединяемся к поздравлениям всех мусульман с началом месяца Рамадан. Желаем нашим славянским землякам-мусульманам терпения, благополучия, успехов во всех начинаниях.

Хотим напомнить, что человечество и сформировалось как таковое благодаря культурному и национальному многообразию и самобытности. Мы разные, и это хорошо, главное, чтобы в основе наших отношений лежали общечеловеческие ценности, чтобы мы относились друг к другу с уважением. Справедливость и достоинство каждого человека должны объединить все народы Украины вокруг общего благополучия и совместного процветания. Уважение принципов и ценностей других людей и народов – основа стабильности в обществе.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 28 (144), 11 июля 2013 г. – С.7.

РІВЕНЬ ПІДГОТОВКИ – ВИСОКИЙ, ЯК ЗАВЖДИ

У минулому номері ми спробували зробити загальний аналіз підсумків навчального року – у професійних ліцеях міста, технікумах та коледжах Слов'янська. Пишалися кількістю випускників у цілому та кількістю дипломів із відзнакою (червоних дипломів). Не забули ще раз згадати й про нещодавнє святкування на головній площі міста із приводу вручення золотих та срібних медалей випускникам загальноосвітніх шкіл. Сьогодні пропонуємо вам наш звіт із приводу цьогорічного випуску в Донбаському державному педагогічному університеті.

Почнемо з картини загальної, а відтак, одразу визначимо – наскільки цей рік став вдалим для майбутніх педагогів, психологів, тренерів, економістів тощо. Загалом педагогічний університет випустив у цьому році 2504 дипломованих фахівців – як денної, так і заочної форми навчання, бакалаврів, спеціалістів та магістрів. Це означає, що освітні можливості університету зростають із кожним роком й статус регіонального (Донбаського) не дарма присвоєний університету. Як мінімум ми таким чином забезпечуємо весь східний регіон фахівцями відповідних спеціальностей. У той же час навіть із власного досвіду автор може засвідчити, що у ДДПУ (а раніше СДП і СДПУ) навчаються студенти з усіх регіонів України – центральних, південних, західних областей країни. До того ж приведена цифра кількості випускників стосується власне Слов'янська (дев'ять факультетів), і до неї ще можна додати випускників відокремленого підрозділу – Горлівського інституту іноземних мов (ще чотири факультети).

Втім, якщо підійти до загальної кількості дипломів диференційовано, то не всі з випускників одразу завершать навчання. Із загальної цифри у дві з половиною тисячі випускників 1163 – за освітньою кваліфікацією бакалавра. Тобто переважна більшість цієї категорії випускників продовжить навчання – спеціалістами чи магістрами. Власне, у нашій освітній практиці спеціаліст – це і є повноцінна вища освіта, до якої всі ми звикли. Тоді як рівень магістра,

запозичений із західноєвропейської освітньої практики, вже наближений до нашого наукового звання кандидата наук. Відповідно, і відсоток спеціалістів і магістрів теж суттєво відрізняється: у цьому році в самому Слов'янську кваліфікацію спеціаліста отримали 1067 випускників, а магістрів – 274.

Тепер про ще приємніше – про ті ж таки дипломи з відзнакою. Цього року на дев'яти слов'янських факультетах позитивна картина має наступний вигляд: 35 бакалаврів отримали червоні дипломи, 57 спеціалістів відповідно – також, і ще 36 – магістри. Знову ж таки, як і в минулому номері газети, коли ми аналізували випуск профліцеїв, технікумів і коледжей, не станемо загострювати увагу на тому, які з факультетів є передовиками з кількості червоних дипломів. Вони відрізняються і за кількістю студентів в цілому, і за специфікою підготовки фахівців. Одні з них орієнтовані на більш прикладні дисципліни, інші – на фундаментальні й загальнотеоретичні. Відтак десь теоретичне знання більш вагоме, а десь, навпаки – більш значущі методики. Хоча, звісно, все це теж доволі відносно, але, тим не менш, не будемо говорити, що хтось кращий за інших. Будь-яка установа – це єдиний колектив, і тільки в якості єдиного цілого вона може досягати вагомих результатів.

Цікавіші цифри з приводу розподілення по професіях у цілому – вони свідчать про те, які галузі мають тенденцію до пріоритетного розвитку в суспільстві. Так, зокрема, по бакалаврах першість тримають факультет дошкільного виховання та практичної психології (187 дипломів бакалавра) та філологічний факультет (182 дипломи), третіми йдуть бакалаври факультету початкової освіти (149). По спеціалістах: знову ж таки філфак (225), дошкільної освіти (173) і, цікаво, економісти (144). І, зрештою, цифри по магістрах: філологи (45), дошкільне виховання (43) і фізичне виховання (39).

Підсумок виглядає наступним чином. Безперечно, що найбільш затребувані «жіночі» спеціальності, які водночас пов'язані з вихованням дітей молодшого віку – дитячі садки, початкова школа й, зрештою, філологія. Мають своє чільне місце викладачі фізичної культури та економісти. Втім не варто забувати й певні специфічні нюанси. Наприклад, вчитися на фізико-математичному факультеті доволі складно, й це передбачає певний тип мислення, який не може бути загально розповсюдженим. Рідний для автора цього матеріалу дефектологічний факультет теж не може бути найбільшим поміж інших – логопедів і викладачів допоміжних шкіл не може бути у потребі на рівні шкіл загальноосвітніх.

Але в цілому можемо констатувати: у нас у країні таки поліпшується ситуація з народжуваністю, відтак виховання дітлахів – знову стає затребуваною професією, і статус вчителя і педагога треба підіймати на належний рівень. Як це було завжди і як це має й бути. Що ж стосовно до підготовки самих учителів у Донбаському державному педагогічному університеті, то ми завжди були на належному рівні і, впевнені, лишатимемося такими завжди.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 28 (144), 11 юлія. – С. 11.

«БУДУЩЕЕ СЛАВЯНСКА ОБЪЕДИНЯЕТ ВСЕХ НАС»

Работа над брендом города – процесс кропотливый и длительный. В то же время – интересный, увлекательный и творческий. Изучить настроение горожан, учесть интересы чуть ли не каждого, тщательно проанализировать наши преимущества и, возможно, какие-то упущения – это, помимо прочего, еще и ответственность. Причем сразу двойная: во-первых, не стать равнодушным и безынициативным при любых обстоятельствах и, во-вторых, быть максимально объективным при учете интересов различных групп горожан. Люди, обладающие такими качествами, у нас есть. Сегодня мы говорим с Ларисой Николаевной Мамедовой, директором централизованной библиотечной системы.

Человеческий фактор – это мы сами

Когда формировалась инициативная группа по созданию бренда города, куратор проекта Алла Николаевна Матвиенко старалась, чтобы в группе были представлены все социальные слои громады, различные профессии, все возрастные категории: работники культуры и представители искусства, предприниматели и представители промышленности города, работники сферы услуг и сферы образования, религиозные общины. Равно как и по возрастной шкале: молодежь, люди среднего возраста и зрелого. И эта цель была достигнута. Другое дело – человеческий фактор. Кто-то из этой работы выпал – либо через занятость, либо через меркантильность и личное равнодушие к общественным проблемам. Но в то же время появляются люди новые – инициативные, креативные, болеющие душой за судьбу родного города и благополучие своих земляков.

Знаете, и это нормально. В конечном итоге время и сама громада города оценят дела каждого из нас по заслугам – и тех, кто служил людям, и тех, кто заботился только о себе в ущерб окружающим...

Мнение и участие педагога

Лариса Николаевна Мамедова не только в силу своей должности директора Центральной городской библиотеки, но и благодаря своим личностным качествам как-то незаметно и без лишней суеты стала одним из наиболее активных членов группы. Теперь уже бренд города – это и её личное дело. Педагог по профессии, мать, воспитавшая сына и дочь и уже имеющая двух внуков, Лариса Николаевна неравнодушна к будущему молодого поколения.

- Я уверена, что каждому родителю очень хотелось бы, чтобы наша молодежь не покидала родной город, – говорит Лариса Мамедова. – Согласитесь, что, по большому счету, Славянск всегда был и остается весьма развитым и благополучным городом во всех отношениях. Но особенно хочу отметить ту культурную и творческую атмосферу, которая присуща нашему городу. Возьмем такой пример: у нас практически каждый ребёнок школьного возраста занимается в каком-либо творческом коллективе, в кружке или секции. А то в нескольких сразу. А это воспринимается как норма – по-другому и быть не должно. Из собственного опыта и по отзывам жителей других городов знаю, что не везде так. У нас в музыкальную школу

(Школу искусств) ещё попробуй ребёнка устроить! Хорошие отзывы имеет Лингвистический центр, традиционно активно и плодотворно работают Центр детского и юношеского творчества и Станция юных техников, при дворцах культуры – танцевальные и вокальные коллективы. На той же станции и в ДК «Бетонмаша» работают авиамодельные кружки. Работа краеведческого музея и всех наших семи библиотек централизованной библиотечной системы – это и вовсе разговор особый.

Ваша газета много внимания уделяет жизни учебных заведений города – как общеобразовательных школ, так и профессиональных лицеев, техникумов и колледжей, Донбасского государственного педагогического университета. И это не удивительно, поскольку наш город действительно в этом отношении молодой, а студенческая жизнь активная и разнообразная.

Центральная городская библиотека. в свою очередь, очень тесно сотрудничает с библиотеками и преподавателями учебных заведений – стараемся привить учащейся молодёжи любовь к слову и книге, привить молодым людям чувство патриотизма и гордости за родной город.

Библиотека – это информационно-культурный центр

На наш вопрос относительно причин того, почему наша городская библиотека проводит так много массовых и творческих мероприятий и тем берёт на себя дополнительный груз, Лариса Николаевна ответила следующее.

- Библиотека – это информационно-культурный центр, который несёт людям культуру. Проводя различные мероприятия, не отказывая никому, кто бы к нам не обратился, мы помогаем развиваться городу. Начиная от мероприятий, приуроченных к юбилею Михаила Петренко, презентаций новых книг наших земляков, «Словянських вечорниць», постоянных выставок художников и заканчивая уже традиционным фотоконкурсом «Наша победа», тесным сотрудничеством с краеведами города и готовящимся к выпуску 10-м юбилейным альманахом «Місто моє...» – все эти мероприятия направлены на то, чтобы культурная жизнь в городе была насыщеннее и ещё разнообразнее. Чем увлекательнее жизнь в нашем городе, тем интереснее самим славянцам и тем позитивнее наш имидж в глазах гостей. Делать город интереснее и привлекательнее – это задача, конечно же, и городских библиотек тоже.

Дети и бренд города: единение будущим

- Кстати, по поводу тех же школ, – продолжает Лариса Николаевна. – Мы по праву можем гордиться тем, какое пристальное внимание руководство города и лично Неля Игоревна Штепа уделяют их благосостоянию и работе. Школы и детские садики ремонтируются и оснащаются технически исключительно за средства города либо же средства, привлеченные от спонсоров и депутатов. В других городах родители вынуждены проводить ремонт за собственные средства – знаю об этом, в частности, и со слов дочери, которая проживает с семьей в Ясиноватой, а также со слов знакомых. Помимо прочего, тут важен и такой аспект: обучаясь в прекрасных условиях и видя такое внимание к себе со стороны города, наши дети и подростки и сами проникаются уважением к родному городу и поэтому в будущем

обязательно оплатят ему добром. А ведь у нас в каждой школе обязательно есть школьный музей, который создается и приумножается экспонатами силами и самих же детей! В какой-то степени эффективная работа дошкольных учреждений, школ, учебных заведений и творческих коллективов – это самый значимый и весомый вклад в будущее города.

Стартовые позиции у Славянска всегда были прекрасными. Работа над созданием бренда города призвана придать нашему позитивному облику надлежащую огранку. Важно, чтобы все то хорошее, что у нас имеется, было доведено до жителей других городов и регионов. Славянск – курортный город. При надлежащем подходе мы можем и даже должны сделать все, чтобы эта приоритетная сфера стратегии нашего города получила максимальное развитие. Привлечение в город инвестиций и приезд тысяч туристов позволят создать новые рабочие места, строить новое жилье, эффективно развивать город экономически. Молодые люди должны получить максимально возможные условия для самореализации, и тогда они не будут уезжать со Славянска. А это уже, в свою очередь, придаст дополнительный импульс развитию города. Ведь молодые люди – это всегда инициатива, новые идеи и новые возможности!

Кроме того, отмечу, что сам по себе бренд – некая ментальная конструкция в наших умах и душах. Городской бренд должен объединять славянцев различных профессий и возрастов. Многообразие интересов и перспективных путей развития – это огромный плюс при условии наличия объединяющей идеи, способной сплотить вокруг себя всех горожан.

Сегодня наша задача – вовлечь в работу над брендом максимальное число славянцев. Каждый должен высказать свои пожелания относительно перспектив города. Ведь наше будущее – это то, что мы сами хотели бы и смогли сделать для себя. Будущее Славянска объединяет всех нас – тех, кто равнодушен к судьбе города и кому безразлично, каким мы передадим его подрастающему поколению. Но на наши плечи также ложится и ответственность пробудить остальных, заинтересовать их своей работой и собственными идеями. Это должно заинтриговать и увлечь всех славянцев, подтолкнуть их к креативному мышлению, пробудить в них гордость за свой город.

- Мышление тех, кто работает над брендом, – говорит Лариса Николаевна, – обязательно должно быть конструктивным и позитивным. Конечно, мы должны учитывать недостатки и бороться с ними, равно как и брать во внимание все возможные риски, подстерегающие нас на этом пути. Но в конечном итоге самым важным остается главное – любить свой город и думать о нем хорошо, как в настоящем, так и в будущем. Ведь если мы сами будем видеть себя не в лучшем свете и не будем развивать свои лучшие качества, то как сможем сделать наш город и нашу жизнь комфортнее и счастливее?

Только от нас с вами зависит, в каком облики мы предстанем перед гостями города и туристами, потенциальными инвесторами. Работа над

брендом – это и есть совокупная проекция в будущее наших желаний и возможностей.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 29 (145), 18 июля 2013 г. – С.5.

РЕАЛЬНЫЕ ВОЗМОЖНОСТИ «ВИРТУАЛЬНОГО СЛАВЯНСКА»

В последнее время Славянск всё больше и больше приобретает имидж креативного и активно развивающегося города. Множество проектов, как культурного, так и инвестиционного направления, непрерывное улучшение внешнего вида города – такой сегодня современный Славянск. И вот уже ныне наш город можно посетить виртуально в формате 3D туров и панорам. Современный и высококачественный сайт «Виртуальный Славянск» позволяет это сделать с любой точки планеты.

В управлении стратегического планирования, инвестиционной политики и внешнеэкономических связей начальник стратегически-инвестиционного отдела Елена Васильева Кошеленко представила нам и нашим коллегам с телевидения молодого мужчину, патриота Славянска, высококвалифицированного фотографа и веб-дизайнера – Александра Прудкогляда.

Будучи уроженцем Луганской области, в Славянске Алексей прожил более десяти лет. Тут обзавёлся семьёй и имеет двоих детей, которые уже являются коренными славянами. Алексею близки проблемы города и перспективы его развития, ведь свою судьбу он связал со Славянском, надо полагать, навсегда.

Сайт, который разработал Алексей Прудкогляд в виде 3D панорам из разных уголков города, позволяет представить наш город в Сети очень привлекательным и современным образом. Уверен, все мы с вами солидарны относительно того, что показать нам, потенциальным туристам и гостям действительно есть что. И вот появилась реальная (на самом деле виртуальная – каламбур, однако) возможность представить миру наш город профессионально и, что тоже важно, с любовью. Есть у этого проекта и перспективы развития, и социальная направленность, и, естественно, деловая составляющая.

Первой взяла слово Елена Васильевна Кошеленко:

- В контексте стратегического развития города в целом и курортно-туристической сферы в частности мы еще ранее запланировали создание профессионального сайта о нашем городе. Но поскольку ресурсы громады ограничены, а дело это хлопотливое и недешевое, пришлось повременить с реализацией идеи.

В один из дней к нам пришел молодой человек Алексей Прудкогляд с инвестиционным предложением создания и продвижения сайта «Виртуальный Славянск», на котором бы наш город был показан в 3D. Мы прекрасно понимали, что наличие такого нового и современного инструмента позволит и жителям нашего города, и потенциальным гостям совершить

виртуальную экскурсию по всему Славянску, а затем приехать к нам отдыхать. Тем самым мы увеличим число потенциальных туристов и клиентов, более эффективно сможем работать с инвесторами.

В целом это прекрасный стратегический проект, который органично вписывается в общегородские планы. Он будет иметь информационную поддержку на официальном портале городского совета, надеемся, что и СМИ города не оставят без внимания такое благое начинание. И если этот проект поддержит весь наш бизнес – керамический, курортный, торговый и сферы обслуживания, это позволит уже сейчас с помощью сайта, как мощного инструмента, реализовывать множество социальных программ.

Говорит Алексей Прудкогляд:

- Виртуальные панорамы я впервые увидел на иностранных сайтах, стал интересоваться, как с этим обстоит дело у нас, в Украине. Скажу без ложной скромности: например, в Донецкой области подобного сайта пока нет ни у одного города, по крайней мере, на том уровне, который уже освоили мы. Действительно сильный сайт с использованием 3D туров и панорам есть, например, у Одессы. Многие предприятия курортной и туристической сферы Западной Украины создали подобные сайты. А ведь Славянск – курортный город, и эта сфера является приоритетной для его развития, поэтому нам необходимо иметь сайт, который бы позволил потенциальным туристам посетить наш город виртуально с тем, чтобы потом приехать лично. Моё предложение о сотрудничестве встретило живой отклик в Славянском городском совете, мы очень быстро нашли общий язык, и все это без каких-либо проволочек.

Хотя, если честно, – продолжает Алексей Прудкогляд, – изначально, создавая сайт, я руководствовался более общими мотивами, которые, конечно же, остаются в силе и ныне. Из любви к Славянску, который стал для меня родным, хотелось показать, в каком симпатичном и доброжелательном городе мы живем. Кроме того, такой сайт – это прекрасная возможность для поддержки социальных проектов и инициатив. Мы разместим на сайте «Виртуальный Славянск» все культурные и исторические объекты, школы, детские садики и так далее. Все это, конечно же, бесплатно для самого города. Безусловно, наш проект имеет и коммерческую составляющую. Мы готовы создать виртуальные панорамы любого предприятия, осуществить экскурсии в 3D по гостинице или кафе, супермаркету или павильону. Но самое главное, что и сами славянцы смогут наслаждаться прекрасными видами города, лучше знать, чем он живёт сегодня и как выглядит любой его уголок.

Уже сейчас на сайте «Виртуальный Славянск» размещены панорамные сюжеты о значимых, а также живописных местах города. Прежде всего – это площадь Октябрьской Революции. Причем не просто так, в будний день, а во время проведения керамической ярмарки. Далее идёт панорама сегодняшнего железнодорожного вокзала, точнее привокзальной площади, с точки, где когда-то стоял памятник Свердлову, а ещё до революции – Александру II.

Условно говоря, глазами одного из этих персонажей мы и осматриваем панорамно местность, запечатленную в яркий солнечный день.

Прекрасно сняты и демонстрируются объемно и в движении по кругу также улица Свободы, памятник погибшим сотрудникам милиции по ул. Ленина, памятник вдове и матери солдата на площади Семейко, главный вход в центральный рынок с памятником предпринимателям 90-х. Из живописных мест – это зона отдыха «Староречье» на Казенном Торце и, например, залитая солнцем проселочная дорога между Хрестыщем и Макатихой.

Как выглядит сайт «Виртуальный Славянск» в целом и какова его структура, что на нем уже размещено по содержанию и что запланировано еще привнести? Так, в частности, на главной верхней панели уже зарезервированы окна: Святогорск, Славкурорт, в которых, как и по Славянску в целом, будут представлены рубрики «Природа». «Музеи», «Храмы», «Гостиницы», «Площади», «Улицы», и так далее. Отдельно создано окно «Украина», и там уже представлены родные для Алексея места в Луганской области, но через время будут размещены 3D панорамы из всех регионов Украины.

Возможно также, что на сайте уже сейчас присутствуют городские новости, которые регулярно обновляются, есть обзор местных газет и различные анонсы. И хотя сайт достаточно новый, он быстро обретает популярность, и уже имеются отклики на его работу.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 29 (145), 18 июля 2013 г., стр. 13.

«...И СВОЙ РАССВЕТ БОГОТВОРИЮ»

«Литературная гостиная»

Елена Кузнецова, наш сегодняшний автор и гость «Литературной гостиной», женщина, о которой в поэзии можно сказать «бегущая по волнам». Она обладает вкусом и стилем, сама образованна и элегантна. Пишет картины и стихи, обладает высоким мастерством вокала (трижды была лауреатом песенного конкурса имени Гненнадия Тимофеева), по профессии – исполнитель на фортепиано, по должности – концертмейстер кафедры музыки Донбасского государственного педагогического университета.

Впрочем, мало кто знает, какой ценой даётся такая лёгкость и изысканность вкуса поэту, художнику и музыканту Елене Кузнецовой, какой ценой даётся «ноктюрн» из материала обыденности и повседневности... В своей каждодневной и профессиональной деятельности Елена очень сдержанный и ответственный человек. И, наверное, так и должно быть: повседневность и творчество – разные вещи.

Стихи, которые мы предлагаем вашему вниманию сегодня, из только что увидевшего свет сборника Елены Кузнецовой «...И свой рассвет боготворию». Пусть стихи сами говорят о себе, тут комментарии могут быть только обременительным обстоятельством. До этого у Елены уже выходили в

свет два поэтических сборника: «Все о тебе, все для тебя» (2009), а также «И жизнь, и слёзы, и любовь...» (2011). Хотим лишь вспомнить об аутентичном начале.

Во вступительном слове ещё к своему первому сборнику Елена написала такие слова: «Вот и вышла в свет моя первая книга поэзии. В ней – моё откровение, моя душа, моя искренность и, конечно же, любовь. Любовь, которая вдохновляет, воодушевляет, любовь, которая стала неотъемлемой частью меня самой». В этом же дебютном сборнике автор позиционирует себя следующим образом: «Я сегодня девчонка-грустинка, //Но о том не скажу никому...». И там же, но уже в другом стихе: «Разожгу снова пламя свечи, //Чтоб тревогу унять непомерную...». В таком образе она почему-то и предстаёт мне лично (хотя персонально с самим автором я и не знаком) – «девчонкой-грустинкой», трепетной и тревожной свечой...

Принцип, по которому мы, с разрешения автора, отобрали стихи из сборника по собственному усмотрению, прост до прозрачности – женственность и элегантность. Собственно, а какой у нас мог быть ещё выбор, если сама женственность и элегантность посетила нашу «Литературную гостиную»!

Я никогда не завидую поэтам, включая и себя самого тоже, скорее даже наоборот – глядя на «всё это» со стороны, всегда с пониманием сочувствую. Поэт – это человек, умеющий сделать обратное движение вокруг себя и самим этим движением сотворить на свет Божий образ. Потому и поэтический дар – от Бога!.. Одинокая строчка, талантливая и неповторная, сама оправдывает себя и своего автора. «Душа молчит, надорвана другими...» – пишет Елена во втором своём сборнике «И жизнь, и слёзы, и любовь...». Скажите, чем хуже классического «Не вынесла душа поэта»? Вот только какой ценой даётся такая строчка автору!

Образ «бегущая по волнам» я привёл не только с молчаливой ссылкой на Грина, но также и на Ницше. У последнего, кстати, также талантливого музыканта и поэта (а не только философа и профессора греческой филологии), есть такое коротенькое: «Твой оплот – тонкий лёд, //Если танец – не полёт». В контексте поэзии Елены Кузнецовой вспомнились и эти строчки тоже...

...Ну, а мы с Геннадием Плотниченко, как хозяйева гостиной, только рады приветствовать такую талантливую и элегантную гостью, как Елена Кузнецова. Как настоящие мужчины, мы можем быть только огранкой, только фоном для истинной Женщины!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 29 (145), 18 июля 2013 г., стр. 18.

(У черговому випуску «Літературної вітальні» уміщені такі вірші Олени Кузнецової: «Всё не зря – не напрасно путь начат...», «Ну нету мне, нету покоя!», «А любовь облаками плыла...», «Ну что ты! Бог с тобой!!!», «Измоталась душа, надорвалась...», «Не скрипи до рассвета калиткой...». А «огранкой», як висловився ведучий сторінки, стали вірші самих журналістів й поетів цієї газети: Г.Плотниченка – «Память», «Обелиски»; та

О.Романько – «Межею неба вибір зупинився...», «Я зачайся між каміння із думок...»). – Прим. упор. Вал. Ром.

ИЗ КИЕВА – С ЗАРЯДОМ ТВОРЧЕСКИХ ИДЕЙ

После того, как в самом начале аппаратного совещания Людмила Иосифовна Поух сердечно и с букетом цветов поблагодарила Нелю Игоревну Штепу за поддержку проекта «Храмы Славящины», состоялась пресс-конференция и для СМИ города. Напомним нашим читателям о проекте вкратце.

Проект «Храмы Славящины», которым руководит его автор, преподаватель истории СК НАУ высшей квалификационной категории Л.И. Поух и в котором задействованы 16 студентов и курсантов авиационного колледжа, получил в своё время благословенные благочинных Николая Фоменко и Валерия Лебеда, а также всестороннюю поддержку от мэра Славянска Нели Штепы.

Общегородская презентация проекта (она носила название «Славянск православный») состоялась в стенах Центральной городской библиотеки в День Святой равноапостольной княгини Ольги, 24 июля, и накануне Дня святого равноапостольного князя Владимира Великого и празднования 1025-летия Крещения Киевской Руси.

На презентации Неля Игоревна, в частности, сказала: «Людмила Иосифовна, команда, которая работает под вашим руководством, – это смелые и грамотные люди. Кроме того, я бы сказала, что этот проект создан настоящими патриотами своего города». В рамках поддержки проекта мэр пообещала сделать молодым людям подарок и организовать для них экскурсионную поездку на несколько дней в Киев – нашу столицу и вместе с тем православную купель для всех восточных славян. И своё слово Неля Игоревна сдержала.

И вот уже в малом зале исполкома Людмила Иосифовна, а вместе с ней две студентки – участницы проекта «Храмы Славящины» Ирина Поцелуйко и Марина Соболев – ещё раз презентуют свой проект славянским журналистам, делятся планами на будущее и, конечно же, впечатлениями от трёхдневного пребывания в Киеве. Выставки, музеи и храмы – такова была программа пребывания десяти юных участников проекта в столице (остальные, к сожалению, не смогли поехать в связи с занятостью).

Эта поездка запомнится ребятам на всю жизнь, ведь ни один из них ещё ни разу не был в Киеве. Особенно же, со слов Ирины и Марины, им понравилось величие и архитектура Михайловского Златоверхого.... Впрочем, о самом пребывании наших ребят в Киеве и о планах творческого коллектива Л.И.Полух мы расскажем в ближайших номерах. Завершила же встречу с журналистами Людмила Иосифовна следующими словами: «Наша задача – рассказать всем славянам, но особенно тем, кто ступил на первую ступеньку восхождения к храму и хочет подниматься дальше. Мы благодарны Неле Игоревне за незабываемую поездку, для нас особенно

приятно иметь поддержку от такого политика, христианки и женщины, как Неля Штепа. Обещаем продолжать нашу работу».

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 33 (149), 15 августа 2013 г., стр. 2.

СПАС – ЭТО СПАСИТЕЛЬ И ГОСПОДЬ НАШ ИИСУС ХРИСТОС

Уже постоянной на страницах нашей газеты стала рубрика, в которой мы анонсируем православные христианские праздники и с помощью настоятелей славянских храмов разъясняем их правильное значение. Можно сказать, что мы вместе с представителями духовенства стараемся помочь нашим читателям «не путать грешное с праведным» и своевременно и правильно «отделять зерна от плевел». Сегодня небольшую разъяснительную проповедь по поводу правильного понимания трёх праздников Спаса проводит благочинный Александро-Невского благочиния настоятель Кафедрального Собора Александра Невского протоиерей Николай Фоменко.

В сегодняшние дни, говоря о духовном возрастании нашего народа, нельзя не говорить и о духовном совершенствовании каждого человека, которое начинается с малого. Предел совершенствования, конечно, установить невозможно, ибо человек совершенствуется с Божественной помощью и в Боге, который бесконечен. С малого начиная, человек должен помнить, что если он верен в малом, то верен и в великом, неверен в малом – неверен и в великом. В самом начале поста Церковью установлено празднование Всемиловитого Спаса и Пресвятой Богородицы, т.е. первый Спас. В этот день происходит изнесение на средину храма Древа Честного Животрепещущего Креста Господня, а также празднуется день семьи братьев Маккавеев, матери их Соломонии и учителя их Елеазара. В этот день мы, вспоминая эти празднования, участвуем в них не просто созерцательно, а каждый человек применительно к себе все более и более соединяется с самим Богом, как и соединялись наши благочестивые предки в Таинстве Причащения.

Празднование семи братьев Маккавеев переносит нас в далекую древность, во второй век до Рождества Христова. Тогда они жили, и с тех пор и доньше они прославлены Богом среди всех людей. Учитель их, Елеазар, которому предлагалось нарушить Божественное установление воздержания от вкушения свиного мяса, не просто устоял в этом, но и показал другим образец подражания. Закон Моисеев предписывал воздерживаться от вкушения свиного мяса. Елеазару даже предлагали близкие ему люди приготовить для него особым способом другое мясо и выдать его за свиное – тем самым и не согрешить и сделать вид, что он выполнил требования недоброжелателей. Он отвечал, что это будет лицемерием, а он уже не в том возрасте, чтобы так низко падать и при этом дать соблазн другим людям.

Его примеру последовали семь братьев Маккавеев. Их предавали страшным мукам, принуждая поклониться языческим идолам и вкушить мясо – с них снимали кожу, им отрезали языки и другие члены тела, после чего,

еще живыми, их помещали в печь огненную на раскаленной сковороде. Но они устояли и всего лишь, будем говорить, в малом воздержании от вкушения. Уже первые христиане помнили этот подвиг и особо к ним обращались, воспевая их в песнопениях церковных. С тех пор и донныне Церковь воспеваает мучеников Маккавеев.

Но в сегодняшние дни люди либо по своему незнанию, либо по забвению приписывают этот праздник созреванию мака. Мак как раз здесь и ни при чем. Это лишь языковое созвучие. Маккавеев – это было их наименование, фамилия. Но сегодня люди приходят в храм и вместе с водой и медом приносят на освящение еще и мак. Есть дни, когда можно приносить все созревшие плоды и семена на освящение, но это не имеет никакого отношения к празднованию Всемилоственного Спаса и памяти святых мучеников Маккавеев и изнесению Честного Христа Господнего.

В первый день поста Церковь освящает, как мы уже сказали, воду и мед. Этим дается людям понять, что мы должны, глядя на свою жизнь, увидеть, насколько она наполнена горечью. Мы огорчаем и Бога, и свою жизнь тем, что нарушаем Божественные установления. Сегодня становится как бы модно соблюдать пост, но люди должны понимать, что это – величайшее средство, подвиг и труд для совершенствования человеческого, но никак не цель. А гордятся: а я соблюдаю! Посему Церковь считает необходимым заострить внимание каждого человека на следующем.

Предложение сладкого вкушения меда делается для того, чтобы сменить горечь греха на приятную сладость добродетелей. Окромя того, глядя на мед и вкушая его, мы должны понимать, что эту сладость принесли пчелы посредством большого-большого труда. Это нам также должно являться примером для подражания. Хотя ни сам по себе мед, ни его вкушение, конечно же, не являются святыней для поклонения. Заметим также, что освящается уже зрелый мёд, а от молодого мёда люди воздерживались до этого момента, что тоже являлось постом от вкушения нового мёда.

В середине поста Церковь празднует Преображение Господне, то есть второй Спас, в день которого всем нам предлагается обратить внимание на преобразование наших душ. Мы должны увидеть, что наши души далеко не соответствуют тому требованию, которому мы должны следовать, живя по заповедям Божиим. Это напоминание о том, что мы можем преобразиться от худшего к лучшему. Но, конечно, самостоятельно человеку это сделать невозможно, ибо у нас много греховных привычек, много греховных чувствований. Мы можем воздержаться от греха в делах своих, мы можем воздержаться от греха в словах своих, но в чувствах своих часто человек даже не может разобраться, а тем более себя изменить. А Господь Бог как раз видит, что у нас внутри. И самому человеку, пребывающему в греховности либо в заблуждении, справиться невозможно. Ибо чувства одолевают человека – и чувство зависти, и чувство гордости. Это основополагающие греховные чувства, которые движут человеком.

Иногда человек говорит: «А что, я не гордый». Но стоит ему что-либо начать претерпевать, он тут же вопрошает: «За что же это мне?» Дескать, я

достоин лучшего, не замечая при этом, что этим он уже совершает горделивое намерение и склонность. В зависти же человек говорит: «А почему у того человека это есть, а у меня – нет?». Даже если он говорит это только в душе, ведь не обязательно произносить свои мысли вслух. И так сегодня можно перечислять многие чувствования, которые в человеке есть, а он с ними не справляется. Справиться с ними и может помочь Господь Бог и тем самым дать человеку возможность преобразиться.

В этот день мы освящаем плоды винограда и яблок. Но если посмотреть на природу той же яблони, то необходимо понять, что сегодняшние плоды мы вкушаем от акульятого дерева – преобразенного. В нем есть дичка, корень простой дикой яблони, на которую привита акульяция. После чего яблоко, как мы видим, становится таким приятным. Ибо оно преобразилось от худшего к лучшему. Так же и виноград. Есть дикий виноград, а есть сортовые плоды. И мы должны понимать, что, глядя и вкушая эти продукты, мы тоже должны стремиться к тому, чтобы с Божьей помощью преобразиться. Коль у нас в душе есть корень зла, мы можем туда привить корень добродетели, и ветви тогда дадут добрые плоды нашей жизни.

Сразу же после окончания поста Церковь на следующий день празднует третий Спас – празднование Нерукотворного Образа Господа и Бога Спаса нашего Иисуса Христа. В этот день, по обычаю, освящают принесенные плоды орехов. Мы знаем, что орехи масланистые и очень питательные. Если мед услаждает, яблоки и виноград питают, то орехи дают много сил и маслом своим смягчают черствые наши сердца. Как в посту мы исполняли воздержание с Божественной помощью, так и в физическом труде и в духовном делании в дальнейшее время, уже вне поста, мы всегда можем получать необходимую энергию и силу от Бога посредством тех плодов, которые Господь дает нам в нашей жизни.

Древние говорили: «Мы живем не для того, чтобы кушать, а кушаем для того, чтобы жить». Это мы должны всегда помнить и не потреблять чрезмерно, а всегда видеть необходимое воздержание в каждодневной жизни, а не только в посту. И вне поста мы всегда должны быть воздержанными. При этом не только в пище. Ибо воздержание в пище, как мы говорили в самом начале, – это верность в малом, а ведь еще есть и воздержание от своих дел, слов и чувствований греховных. Чтобы не только в посту, не только в день Преображения, но во все дни нашей жизни мы поступали воздержанно, контролируя себя, и с Божьей помощью мы сможем тогда себя одолеть.

На всех вас призываю Божье благословение! Прохождение нами всего Успенского поста пусть будет таковым, каковым позволит нам с достоинством праздновать Успение Пресвятой Богородицы. Своим Успением она не оставила мир без попечения, наипаче молит и доньше Бога о Его милости ко всему человеческому роду.

Страницу подготовил Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 33 (149), 15 августа 2013 г., стр. 4.

ТРУД И ОТВЕТСТВЕННОСТЬ – ОГРАНКА ТАЛАНТА

«Литературная. гостиная»

Не бывает поэтов хороших или плохих

– это либо поэт, либо нет.

Анна Ахматова.

Не открою большого секрета, если скажу, что стих необходимо сначала выносить, а потом в минуту вдохновения написать. Но, помимо этого, стиху, как и молодому вину, нужна ещё и выдержка, и дегустация самим хозяином, то есть авторская обработка.

Вариант, когда пишешь по наитию и получается гениально, означал бы, что вы – лорд Байрон или Поль Верлен, то есть гений. А если вы, скажем так, просто талантливы (без претензий на гениальность), то, помимо вдохновенного всплеска творческого написания, над стихами ещё необходимо кропотливо потрудиться! В противном случае вы либо ленивый человек, либо безответственный субъект. Впрочем, великие поэты тоже черкают и переписывают по несколько раз свою поэзию...

И тем не менее, ни в коем случае не бойтесь писать стихи, читайте их близким и родным, приходите к нам, мы поможем. Вы только и со своей стороны сделайте всё, что от вас зависит. Посидите – потрудитесь и помучайтесь! Вы – талантливы, но для того, чтобы реализовать свой талант надлежащим образом, нужен ещё и большой труд!

Не раз авторы мне говорили: «Я вчера написал стихи, возьмите – отредактируете сами...» или, например: «До завтра, если надо, я вам напишу, а вы правьте, сли считаете нужным...».

Так вот, таким образом – и не надо! Не надо ни штамповать, ни делать под заказ (поздравительная нота – это совсем другой случай). Реализовывайте свой талант, проявите себя, пишите стихи и приносите нам. И я, действительно, если это будет необходимо, помогу с правкой. Но только помогу, потому что и самим авторам необходимо серьёзно относиться к своим текстам.

И жизненный опыт... Сегодня у нас в гостях два взрослых и опытных автора, с которыми наши читатели уже знакомы, и один молодой человек.

Геннадий Васильевич Плотниченко – член двух Национальных союзов Украины – журналистов и краеведов. Автор десятка книг по истории города и истории футбола в Славянске. Сам в прошлом спортсмен, он также проработал много лет на железной дороге и в пожарной инспекции. Геннадий Васильевич – человек надёжный и при этом скромный и не навязчивый. Последние двадцать лет тесно связал свою жизнь с журналистикой.

Петр Степанович Карпенко ныне работает пожарным инспектором в СК НАУ, но при этом человек он разносторонний. Много лет жил в Питере, имеет архитектурное образование и диплом медтехника. Помимо стихов, увлекается игрой на гитаре, изготовлением музыкальных инструментов и так далее.

...і юний талант. *Тарас Нікітін* – здібний і активний хлопець. Намагається писати вірші, як то говориться, не «в стіл», а для читача, для людей. Зараз Тарасові вже 14 років, і він є учнем Райгородської загальноосвітньої школи. Брав участь у чисельних конкурсах, зокрема, таких як «Сіверський Донець очима молоді», поетичний конкурс, присвячений 65-ій річниці Перемоги, конкурс «Діти – наше майбутнє», приурочений до визволення Словянська. Посів перше місце в номінації «Поезія» в обласному конкурсі дитячої творчості «Живе джерело. Літературна спадщина Івана Костирі», двічі ставав лауреатом першого ступеня обласного конкурсу «В сім'ї вольній, новій».

Два останні роки друкувався у щорічному альманасі «Місто моє, ти для мене єдине» і пройшов конкурс на участь у щорічному, 10-у, ювілейному випуску альманаху, котрий невдовзі вийде у світ.

Окрім того, Тарас намагається, за редакторської участі мами, вчительки української мови та літератури Райгородської ЗОШ Вікторії Нікітіної, видавати невеличкі збірочки власних поезій для, так би мовити, внутрішнього користування. Таких у нього вже три: «Моя перша збілочка» (2010), «Моя друга збілочка. Я і Шевченко» (2011), «Моя третя збілочка» (2012).

Знайомимо і вас, читачі, з його поетичними творами.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 33 (149), 15 августа 2013 г., стр. 18.

(У добірці «Літературної вітальні» ведучий цієї сторінки помістив такі твори: Геннадій Плотниченко – «Акорд за акордом...», «Стихотворение – творенье...», «Как можно написать о голоде...»; Петро Карпенко – «Пепел»; Тарас Нікітін – «Солдатові Великої Вітчизняної», «Учитель», «Як виросту», «Мені наснилися білі голуби», «Ти і я», «День Незалежності»). Прим. уклад. Вал. Ром.

ГОРОД СЕМЕЙНЫХ ЦЕННОСТЕЙ И СЛАВНЫХ ТРАДИЦИЙ

Поиск своего места и предназначения в мире, непрерывный процесс самоидентификации – одна из важнейших задач каждой личности, общины, народа, страны. Нынешние весна и лето стали жаркой порой работы над брендом Славянска. Тот или иной имидж самопроизвольно складывается у каждого города и без специальных усилий к этому, но если этот процесс сделать контролируемым и управляемым, дивиденды могут вырасти в разы. В конце концов, бренд – это, с одной стороны, процесс самоопределения, а, с другой – осознанный месседж всему миру и мощный инструмент стратегического развития города.

Если вы обратите внимание на фотографии, которые иллюстрируют этот материал, то уже поймете многое. *(У газеті – два фото: 1. Листівка з написами: «Славянск курортный», «Славянск керамический». 2. Сімя з чотирьох чоловік: батьки та двоє дітей – Уточнення уклад. – Вал. Ром.).* В них представлено видение инициативной группы сегодняшнего облика

Славянска и развитие города как в ближайшем будущем, так и на длительную перспективу.

Что мы имеем уже сегодня и чем славимся традиционно? Прежде всего, это «Славянск курортный» и «Славянск керамический». В принципе, думаю, никто не станет этого оспаривать – так действительно исторически сложилось. Конечно, есть ещё и «Славянск купеческий», и «Славянск студенческий» «Литературный», «Железнодорожных традиций», «Город православных храмов», «Славянск – крепость Тор» и много-много ещё чего.

И всё это, конечно, тоже учтено разработчиками бренда, ведь в состав инициативной группы вошли представители различных социальных слоёв громады, организаций и учреждений. При этом все они люди творческие и инициативные, неравнодушные к судьбе своего города. А кроме того, творцы бренда старались максимально учесть все пожелания и предложения со стороны общественности и рядовых горожан. Впрочем, работа над брендом продолжается, да и, вообще, это процесс перманентный, то есть непрерывный и постоянно длящийся.

На прошлой неделе в малом зале административного здания городского совета состоялось расширенное заседание инициативной группы по разработке бренда города. Это была одновременно и пресс-конференция для городских СМИ (в виде подведения итогов проделанной работы), и само рабочее совещание с рассмотрением конкретных вопросов.

Сначала был доклад-презентация «Стратегическое видение бренда города Славянска», который неделей ранее был представлен от лица нашего города в Донецке в торгово-промышленной палате. Проект представили координатор проекта, заместитель начальника управления, начальник отдела курортной сферы и туризма УСПИП и ВЭС Славянского городского совета Алла Николаевна Матвиенко, а также член инициативной группы, магистр политологии и аспирантка Донецкого национального университета Анна Федоровна Руденко.

Было отмечено, что для продвижения бренда Славянска в качестве курортно-туристического центра необходим маркетинговый бюджет, который позволил бы осуществить серьёзную и эффективную маркетинговую работу по продвижению на рынке туристических услуг и Славянского курорта, и города в целом. Да, для этого и сам город должен быть обустроенным, ухоженным и комфортным, интересным как для потенциальных инвесторов, так и для будущих туристов. Впрочем, мы знаем, сколько усилий прилагает наш нынешний мэр Неля Игоревна Штепа и для развития инфраструктуры города, и для обустройства дорог, какое пристальное внимание уделяет стратегии развития города.

На нынешнем этапе работы над брендом города уже сделаны следующие конкретные шаги: осуществлен мониторинг курортно-туристических услуг; разрабатывается ряд проектов тематических экскурсий по городу; проведен широкомасштабный опрос-анкетирование среди студенческой молодёжи Славянска, а также прошли собеседования с лидерами городских общественных организаций и представителями социального бизнеса. На

сайте «Славянск виртуальный» разрабатывается 3D проект «Славянск без барьеров».

Есть и конкретное задание непосредственно на сегодняшний день – выдвижение социальных инициатив по развитию бренда и самой социальной сферы города в целом. Предложения принимаются от всех организаций и жителей Славянска. Это может быть что угодно: от дня благодарения на площади до семейного парка, от эффектных слоганов на билбордах до спортивных площадок во дворах многоэтажных домов.

Поделались опытом работы над собственным брендом и гости из Краматорска: президент областного клуба предпринимателей «Наше дело» Т.В. Борозенцева и президент Центра гражданских инициатив «Звезда Крама» М.В.Запорожец. Обе выступающие высоко оценили нашу работу над брендом Славянска, которая была проделана за последние четыре месяца.

Так какой же образный ориентир мы сегодня имеем, чтобы представить приоритетные для славянцев ценности? Предложен следующий наработанный вариант. Славянск – это город-чаша, город семейных ценностей и славных традиций, город уютного и комфортного проживания, город гостеприимства и духовного тепла. А вы согласны с этим?

Александр Романько.

Газ «Славянская правда». – 2013. - № 34 (150). – 22 августа. – С.8.

ЗАСЛУЖЕННАЯ НАГРАДА КАК ПОВОД ДЛЯ НОВЫХ СВЕРШЕНИЙ

О проекте «Храмы Славяницы» (он же «Славянск православный») наша газета писала не раз. Собственно, такое внимание к проекту вполне заслуженное – недаром ведь и сама мэр Славянска Неля Игоревна Штепа обратила пристальное внимание на этот культурологический проект и поддержала ребят. Прекрасная идея развития духовности наших земляков, умные и добросовестные студенты СК НАУ, грамотный и опытный преподаватель Л.И.Поух, а самое главное – искренняя забота об истории, о духовности, о православии. Помните, как на Запорожской Сечи: «За нэньку Украину и православную веру»...

Напомним в двух словах. Проект «Храмы Славяницы» разработан и организован преподавателем истории высшей квалификационной категории Славянского колледжа НАУ Людмилой Иосифовной Поух. Преподаватель объединила вокруг своей идеи шестнадцать молодых парней и девушек, студентов и курсантов колледжа, которые тщательно исследовали историю храмов Славянска, а также села Долина.

По каждому из храмов выпустили собственными силами номер альманаха «Храмы Славяницы», провели конференцию «Мій євшаний край» – гармония природы, человека и духовности» при участии протоиерея Виталия Веселого, а вслед за этим провели и презентацию проекта в целом в стенах Центральной городской библиотеки и при личной поддержке городского головы Нели Штепы. Более того, Неля Игоревна решила отблагодарить ребят за их кропотливый и безвозмездный труд трехдневной

поездкой в Киев. Естественно, ребята, а большинство из них посетили нашу столицу впервые, постарались использовать эти дни с максимальной пользой и посетить как наши православные святыни, так и другие исторические места.

Говорит участница проекта студентка экономического отделения СК НАУ Ирина Поцелуйко:

- В первый же день нашего пребывания в столице, после того, как мы разместились в общежитии Национального авиационного университета, сразу же отправились в святая святых нашего православия – Киево-Печерскую Лавру. Это один из первых по времени основания монастырей в древнерусском государстве. Основан он в 1051 году при Ярославе Мудром монахом Антонием. Сооснователем Печерского монастыря стал один из первых учеников Антония – Феодосий. С монастырём связаны, в частности, имена летописца Нестора (автора «Повести временных лет»), художника Алипия. Ещё ранее сюда удалялся для молитвы священник близлежащего села Берестова – Илларион, который выкопал здесь первую пещеру. В 1051 году Илларион был поставлен митрополитом Киевским, и его пещера опустела. Примерно в то же время в Киев пришёл с Афона монах Антоний, который и поселился в пещере Иллариона.

Благочестие Антония привлекло в его пещеру последователей, в числе которых был и Феодосий. Когда их число возросло до 12, они устроили для себя церковь и кельи. С увеличением числа иноков, когда в пещере стало тесно, они построили над ней церковь Успения Пресвятой Богородицы и кельи. Число приходящих всё увеличивалось, и Антоний добился разрешения использования всей горы над пещерой у великого князя Изяслава Ярославича. Была построена церковь на месте нынешнего главного собора (1062 г.), а возникший монастырь получил название Печерского.

- В этот же день, – продолжает Ирина, – мы также посетили Парк Славы и поклонились Могиле Неизвестного солдата, были возле мемориала и в музее жертвам Голодомора. Любовались панорамой Киева. вечером, конечно же, не отсиживались в комнатах, а гуляли по вечернему Крещатику и Майдану.

- Кстати, – берёт слово вторая участница проекта и тоже студентка экономического отделения Марина Соболев, – по поводу панорамы Киева. Лично мне она чем-то наповнила вид с горы Артёма в Святогорске – те же лес и река. Может, вы скажете, что это несколько надумано и вычурно, но, хотя столица и произвела на нас колоссальное впечатление, мы и там не забывали о родном крае! Наиболее же насыщенным был у нас второй день пребывания в Киеве. Сначала мы посетили «Мистецький Арсенал», где в это время была выставлена экспозиция «Велике і величне», представлявшая 35 художественных, исторических и археологических музеев Украины. А это более тысячи экспонатов – древних икон, археологических памятников, картин украинских художников.

- Во второй половине дня, – рассказывает Марина, – мы посетили Владимирский собор, ознакомились с историей его строительства, с

фресками Васнецова, которыми украшен собор. Побывали мы также в Михайловском Златоверхом соборе, чья архитектура нас особенно поразила. посетили и Андреевскую церковь – храм апостола Андрея Первозванного и, соответственно, спустились уже под вечер на Подол Андреевским узвозом. Конечно же, задержались возле памятника и дома Михаила Булгакова.

На третий день, как рассказали Ира и Марина, удалось побывать на оригинальной выставке «Украина в миниатюре», на которой в макетах представлены самые значимые объекты нашей страны. Приятным для ребят стало и то, что там представлена и наша «Донбасс Арена». А уже вторую половину третьего дня посвятили ...шопингу, и это неудивительно, ведь в делегации был только один парень и один мужчина-преподаватель, а все остальные, включая Людмилу Иосифовну Поух, – представители слабого, но зато прекрасного пола...

Как заверила нас автор и руководитель проекта Л.И.Поух, уже с сентября ребята займутся историей храмов Славянского района, а их у нас порядка тридцати в двух благочиниях – Александро-Невском и Свято-Серафимовском. Также есть желание провести мероприятие, посвященное 70-летию освобождения Славянска, под названием «Славянск – город-воин», а ещё 29 сентября запланирован памятный вечер в стенах колледжа, посвященный памяти жертв Бабьего Яра.

Талантливые студенты, инициативный руководитель, поддержка как со стороны православного духовенства Славянска, так и лично мэром города Нелей Игоревной Штепой – и мы уверены, что из этих молодых людей вырастут грамотные специалисты, разносторонние личности и настоящие патриоты своего города, края, государства.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 34 (150). – 22 августа. – С.9.

СВЕТЛЫЙ ПРАЗДНИК СПАСА – ПРЕОБРАЖЕНИЯ ГОСПОДНЯ

Все три праздника Спаса пользуются в народе большой популярностью, а особенно второй Спас 19 августа – Преображение Господня, в народе – яблочный. Сам по себе праздник светлый и радостный, пора года – благодатная. Люди святят в храмах яблоки и виноград, а заодно, задним числом, мёд и воду (медовый Спас, Происхождение Древ Креста Господня, отмечают 14 августа, в первый день Успенского поста).

Впереди, 29 августа, нас ожидает и третий Спас – Нерукотворного Образа Иисуса Христа, в народе – ореховый. Именно он завершает Успенский пост на следующий день после Успения Пресвятой Богородицы. С этого дня можно есть мясо, молоко, яйца, сметану, печь хлеб и пироги из муки нового помола. Хотя Успенский пост и является строгим, но есть и некоторые исключения, – так, например, в день второго Спаса во второй половине дня, после окончания службы, можно было есть рыбу.

В понедельник, 19-го августа, в Свято-Воскресенском храме и на храмовом дворе, как и положено в такой день, было многолюдно. Службу

правил настоятель храма протоиерей Виталий. Это была Божественная литургия, которая служится в храмах во все праздники, а также в воскресные дни. (В кафедральных соборах литургию – благодарение – служат и в будние дни). Во время литургии происходит ресоусуществование хлеба и вина в Тело и Кровь Христовы. Ближе к концу литургии святой отец причащается в алтаре сам и выходит с чашей причащать народ. Те из верующих, кто готовился к причастию (соблюдал пост, читал соответствующие молитвы и исповедовался), причащаются.

И, конечно же, освящение принесённых прихожанами даров природы и ожидающих этого действия вокруг храма. На этот раз освящал яблоки и мёд отец Пантелеимон, который уже традиционно не жалеет святой воды во время окропления.

А вообще Свято-Воскресенский храм – особый. Чистый и светленький, после реконструкции, он не окружен высотными домами. Если смотреть на него издалека, то ощущается легкость, свобода пространства и радостное настроение. Да и в самом храме по-домашнему уютно и тепло. И здесь всегда ждут как своих постоянных прихожан, так и гостей города, отдыхающих на курорте.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 34 (150). – 22 августа. – С.9.

ПРАВЫ И ТРАДИЦИИ НАРОДА, или ЗНАКОМСТВО С АКСАКАЛОМ (Турецкая община Славянщины)

...А вы знаете, поначалу я этого парня, Руслана Мухамедова, имама города Славянска, недооценил. Пришёл в редакцию молодой человек и предложил сотрудничество с мусульманской общиной Славянска и района. Ну, парень как парень, и предложение как предложение. Хотя само по себе это даже интересно, ведь это целый мир – для нас, православных славян, мир особый, специфический, во многом неизвестный.

Имам города Славянска

После того, как Руслан пять лет отучился в Киеве в Исламском университете, он был распределён в Славянск в должности имама города. Сейчас в его обязанности входит просветительская религиозная и культурная работа среди мусульманской турецкой общины города и района. Проводить лекции, организовывать кружки, постоянно встречаться с людьми – такова его работа. Его соплеменники более старшего возраста при встрече с нами хвалят молодого имама, благодарят его за проводимую работу, за поддержку, за уважение к старшим и заботу о молодёжи. В планах Руслана – создать национальный ансамбль, сотрудничать со СМИ (возможно, выпускать самостоятельно свою небольшую газету).

В планах общины и постройка собственного культового сооружения – мечети. Наиболее же компактно представители турецкой национальности проживают в Червоном Молочаре, куда мы с Русланом и его сестричкой Али

и направились в гости к одному из старейшин общины – аксакалу Илимдару Нуриеву.

О самом народе и его нравах

Представители турецкой общины Славянщины уже более двадцати лет (с 1989 года) являются нашими земляками и согражданами. Они живут и трудятся рядом с нами – в Червоном Молочаре и Хрестыще, Маяках и Николаевке, в том числе и несколько семей проживают в самом Славянске. Кстати, о семьях – именно так считают наши турки своих соплеменников и единоверцев, в отличие от нас, славян, когда подсчет ведётся подушно. Семья у них нечто большее, чем ячейка общества – это неотделимая составляющая и народа в целом, и конкретной громады в частности. Как рассказывает Руслан, редко кто из турок, живущих, скажем так, в диаспоре (а не в самой Турции), отделяется от общины и живёт сам по себе. И даже если такое случается, человек всё равно старается поддерживать тесную связь и со своим народом.

Исконные земледельцы, они успешно и активно занимаются у нас в Славянском районе овощеводством, разведением скота, производством мяса и молочных продуктов. Соответственно, все произведенные продукты реализуют на наших рынках, что является огромным подспорьем для насыщения рынка продуктами. В своё время многие представители турецкого народа получали правительственные награды за трудовые достижения в сельском хозяйстве, особенно в хлопководстве в Узбекистане. Это факт, свидетельствующий, что труд для турок-месхетинцев – определяющая нравственная ценность. Общаясь с этими людьми, вы сразу отметите почтение к труженикам.

Многие представители наших турок получают сегодня образование в техникумах, колледжах города, а также педагогическом университете (я лично преподавал у ребят турецкой национальности, проживающих в Хрестыще). Однако подавляющее большинство – по оценкам самих турок – предпочитает суете города патриархальную и спокойную атмосферу сельской жизни. На земле, говорят они, надежнее и спокойнее, да и воздух чище, а детей не испортит современная городская культура.

Здесь, в сельской турецкой семье, вы встретите классический патриархальный быт: например, в домашней печи фурун они готовят вкуснейший домашний хлеб, а из молока делают различные виды сыров. Большая часть частных хозяйств турок сосредоточена в растениеводстве.

Ещё важная деталь: в быту и в любом бизнесе община живёт концентрированно, её представители поддерживают друг друга. Огромное значение имеют родственные и просто человеческие связи внутри диаспоры, хотя в общении с представителями других национальностей турок нельзя назвать замкнутыми – это открытые, гостеприимные и общительные люди.

Орденосец, делегат, паломник

Сейчас Илимдару-ака («уважаемому») уже 88 лет. У него четыре дочери и четыре сына, 43 внука. Сам он родился в Грузии, в Месхетии, но в тринадцать лет вместе со своим народом был принудительно переселен в

Узбекистан. Впрочем, в этой республике у турецкого народа более пятидесяти лет всё складывалось прекрасно. Сам Илимдар сначала работал трактористом, а потом окончил Ташкенский сельскохозяйственный институт по специальности агроном (со специализацией хлопководство, семеноводство, шелководство). И уже позже за выдающиеся трудовые заслуги был удостоен звания «Заслуженный агроном Узбекистана». Является ветераном труда. Но как гражданин Украины свою заслуженную годами пенсию получает уже здесь, в Украине. Кроме того, есть ещё более значимые вехи в его жизни: в 1969 году Илимдар Нуриев был награжден орденом Трудового Красного Знамени, а в 1972 году – уже орденом Ленина! Согласитесь, впечатляет.

Покинуть Узбекистан не по своей воле пришлось в 1989 году, во время Ферганской трагедии турецкого народа. Многие уехали в Казахстан, кто-то – в Турцию, а кто-то хотел поселиться на Кубани... Ведь это тоже сельскохозяйственный край, и это импонировало трудолюбивым туркам, испокон веков занимающимся земледелием, садоводством и животноводством. Впрочем, Россия, как и ранее Грузия, оказалась весьма негостеприимной к турецкому народу – их не прописывали, не давали возможности покупать или арендовать землю, всячески притесняли... Хотя, конечно же, в самой России турок проживает немало. В личной беседе Илимдар в моём лице (а он полюбопытствовал, какой я национальности) несколько раз благодарил Украину за гостеприимство, понимание, за предоставленные условия для проживания, честного труда и для сохранения своих традиций. Угощали в доме Илимдара брынзой и сметаной, чаем и печеньем. Приглашали через два месяца на Курбан Байрам, праздник жертвоприношения барана, после чего мясо раздается малоимущим и нуждающимся. Обещали найти невесту... Впрочем, вернёмся к Илимдару, ведь человек этот действительно достойный во многих отношениях.

В 2011 году Илимдар Нуриев (как и наш уже старый знакомый Руслан Мухамедов) был делегатом пятого съезда мусульман Украины, который проходил в Киеве, во Дворце «Украина». На съезде, как сами понимаете, решались глобальные, а также насущные повседневные вопросы жизни мусульман Украины.

И ещё. Каждый мусульманин хотя бы раз в жизни обязан совершить паломничество (хадж) к святым местам в Мекку (Аравийский полуостров), на родину пророка Мухаммеда. Посетить могилу пророка и выполнить ритуалы хаджа. Если, конечно, сделать это позволяют физические и материальные возможности. Так вот, Илимдар – единственный из представителей нашей славянской мусульманской турецкой общины, кто это сделал.

С Украиной Илимдара связывает не только сегодняшняя жизнь, но и более давние события. С 1943 по 1947 год его отец служил в рядах Красной Армии, освобождая Днепропетровск, Одесскую область, Молдавию. Сейчас у Илимдара только старшая дочь проживает в Турции, а все остальные дети и внуки живут вместе с ним и ведут большое хозяйство. Знаете, приятно, что

этим людям у нас комфортно жить и они имеют все возможности и для самореализации, и для сохранения своей национальной самобытности – пусть так будет всегда.

При всей непростой истории этого народа надо понимать, что новые поколения – это уже коренные граждане Украины. Ценности украинского многонационального общества для них естественны. Турки-месхетинцы старшего поколения благодарны приютившей их Украине.

Будучи относительно немногочисленной диаспорой, турки-месхетинцы остались самобытным народом, соблюдают свои национальные традиции. И у этих людей в государстве Украина, уверены, хорошее будущее. Трудолюбие и усердие этого народа, верность своим национальным и религиозным традициям, взаимная поддержка друг друга внутри общины – это хороший пример для подражания и для нас с вами, славян. А мирная совместная жизнь в одном регионе, сотрудничество и культурный обмен только на пользу нашим народам.

P.S. – Наша справка

Мы опираемся здесь на материал из Интернета, датированный ещё декабрем 2002 г. и подготовленный нашими казахстанскими коллегами. И Украина, и Казахстан стали для турок-месхетинцев второй родиной. Именно в этих государствах (в отличие от России и Грузии) к ним отнеслись с пониманием и участием. Впрочем, и сами турки отвечают тем же – дружелюбием, открытостью в общении, упорным и плодотворным трудом.

Первый вопрос, который может возникнуть у заинтересованного читателя: какая, собственно, разница между турками и турками-месхетинцами? Разницы-то, на первый взгляд, вроде никакой и нет. Сами турки-месхетинцы считают себя этническими турками, но такими, которые проживали конкретно в Месхетии, одном из исторических районов Грузии, который ещё ранее входил в состав Турции. В то же время турки, которые из Турции, признают в турках-месхетинцах близких им людей, относятся с уважением. 14 ноября 1944 года турок-месхетинцев депортировали из Месхетии в Узбекистан и Казахстан. На совести «отца народов» Сталина много погубленных душ и репрессированных народов.

И турки-месхетинцы стали, наверное, единственным из репрессированных народов, который не смог вернуться на земли, откуда их выслали в 1944 году. Грузия и грузины всегда были против возвращения турок-месхетинцев в Месхетию.

Потом в трагической судьбе турок-месхетинцев были печально знаменитые события в Узбекистане (Ферганская трагедия 1989 года) с погромами и убийствами. И совсем недавно, в наши дни, в Краснодарском крае РФ местные власти объявили турок-месхетинцев нежелательными гостями. (Напомним, что эта информация от 1 декабря 2002 года – прим. автора). Поэтому вдвойне отраднее, что именно Украина, и в частности, Славянщина, стала уютным домом для представителей этого народа.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 34 (150). – 22 августа. – С.10.

ИКОНА «ВСЕЦАРИЦА» БЫЛА И В СЛАВЯНСКЕ

Накануне выхода очередного выпуска газеты, 28 августа, мы праздновали Успение Пресвятой Богородицы, а непосредственно 29-го – Третий Спас, то есть Нерукотворного Образа Иисуса Христа. Об этих праздниках мы уже рассказывали в предыдущий раз, поэтому пришла пора поведать о праздниках грядущих.

В разговоре с настоятелем Свято-Воскресенского храма протоиреем Виталием Веселым мы предложили на ближайшие две недели выделить такие праздники, как 31 августа – Иконы Божией Матери «Всецарица» и 11 сентября – Усекновения главы Пророка Предтечи и Крестителя Господня Иоанна. На что отец Виталий ответил нам: «Важно вспомнить и о празднике 8 сентября – Сретение Владимирской иконы Пресвятой Богородицы».

Икона Божией Матери «Всецарица» (по-гречески – «Пантанасса») находится на Святой горе Афон в Ватопедском монастыре. Написана в XVII веке. Впервые икона Божией Матери «Всецарица» прославилась случаем, когда подошедший к ней молодой человек вдруг был брошен на землю невидимой силой. Тут же юноша слёзно признался, что занимается магией, и после раскаяния начал вести благочестивый образ жизни. Когда к прославившейся иконе Божией Матери стали притекать паломники, обнаружилось, что после молитв перед ней многие излечились от раковых заболеваний.

30 августа Православной Церковью на всернем Богослужении поётся акафист образу Божией Матери «Всецарица», а 31 августа служится торжественный молебен праздничной иконе.

Напомним жителям нашего города, что в 2013 году с 18 по 25 февраля у нас, в Славянске, в двух храмах (Кафедральном соборе Александра Невского и соборе Серафима Саровского) пребывали привезенные с Афона списки (точные копии) с трёх чудотворных икон: Божией Матери «Всецарица», Божией Матери «Иверская», а также Святого Великомученика целителя Пантиилимона. Именно тогда и мы тоже познакомили наших читателей с целебными свойствами этих икон и, в частности, относительно способности «Всецарицы» излечивать онкологических больных.

8 сентября – Сретение Владимирской иконы Пресвятой Богородицы (празднество установлено в память спасения Москвы от нашествия Тамерлана в 1395 г.).

Владимирская икона Божией Матери написана Евангелистом Лукой на доске от стола, за которым трапезовал Спаситель с Пречистой Матерью и праведным Иосифом. Божия Матерь, увидев этот образ, произнесла: «Отныне ублажат Меня все роды. Благодать Рождшегося от Меня и Моя с этой иконой да будет».

В 1131 году икона была прислана на Русь из Константинополя святому князю Мстиславу и была поставлена в Девичьем монастыре Вышгорода – древнего удельного города святой равноапостольной великой княгини Ольги.

Сын Юрия Долгорукого, святой Андрей Боголюбский, в 1155 году принес икону во Владимир и поместил в воздвигнутом им знаменитом

Успенском соборе. С того времени икона получила именование Владимирской. В 1395 году икону впервые принесли в Москву. Так благословением Божией Матери скрепились духовные узы Византии и Руси – через Киев, Владимир и Москву.

Владимирской иконы Пресвятой Богородицы празднование бывает несколько раз в году. Наиболее торжественное празднование совершается именно в честь сретения Владимирской иконы при перенесении её из Владимира в Москву.

11 сентября – Усекновение главы Святого Пророка Предтечи и Крестителя Господня Иоанна.

День мученической смерти святого Иоанна Предтечи вспоминается Православной церковью 11 сентября и называется Днем Усекновения главы Иоанна Предтечи. В этот день положен строгий пост. Святая Церковь чтит Иоанна Предтечу выше всех святых после Богоматери.

После крещения Иисуса Христа Иоанн продолжал учить и крестить народ, проповедуя приближение Царства Божия и призывая всех к покаянию. Проповедь Иоанна Предтечи была непродолжительна. Приготовив людей к принятию Спасителя, он закончил свою жизнь мученической смертью.

А уже 12 сентября, непосредственно в день выхода очередного номера газеты, мы все вместе будем праздновать День Перенесения мощей благоверного князя Александра Невского – храмовый праздник для нашего Кафедрального Александро-Невского собора, а также День святого для всех Александров.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 35 (151), 29 августа 2013 г., стр. 4.

ДЕНЬ АВИАЦИИ УКРАИНЫ И ДЕНЬ ЗНАНИЙ МЫ ПРАЗДНУЕМ ВМЕСТЕ

31 августа, последняя суббота месяца – День авиации Украины. Наш город имеет славные авиационные традиции. Ещё в 20-ые годы прошлого столетия в Славянске успешно работал клуб авиаторов, воспитанники которого впоследствии в годы Великой Отечественной войны защищали наше небо от завоевателей.

В 1964 году на базе механического техникума было создано Славянское авиационное техническое училище, ныне Славянский колледж Национального авиационного университета. Именно к начальнику СК НАУ Сергею Александровичу Завгороднему мы обратились в преддверии профессионального праздника.

- Конец августа – это время, когда каждый год все авиаторы Украины отмечают свой праздник, – берёт слово Сергей Александрович. – Украина – авиационное государство, а Славянск – это город, в котором уже почти столетие утвердились и живы авиационные традиции. Подготовка специалистов для авиационной отрасли была и остаётся нашим приоритетным направлением. А это механики авиационных двигателей, специалисты по радиационно-электронным и пилотажно-навигационным

системам, спецавтотранспорту и электросветовому оборудованию аэропортов. Поэтому от всей души хочу поздравить всех, кто связал свою жизнь с авиацией, с нашим общим праздником: военных и гражданских лётчиков, тех, кто работает на авиационных заводах и тех, кто готовит молодых специалистов. Желаю всем чистого неба над головой и, как говорят у нас, в авиации, «видимость миллион на миллион».

- В эту вступительную кампанию, – продолжает С.А.Завгородний, – мы полностью выполнили план по набору на бюджетные места, и ряды наших студентов и курсантов пополнили 213 молодых людей. Помимо важной и востребованной профессии, ребята также имеют возможность продолжать обучение как в Национальном авиационном университете, так и в других вузах, с которыми мы тесно сотрудничаем. Поздравляю с Днём знаний и началом учебного года всех первокурсников не только нашего колледжа, но и других учебных заведений. Желаю, чтобы они стали настоящими профессионалами в своей специальности, получили полезный жизненный опыт, состоялись как гармоничные личности и сознательные граждане Украины.

Студенты СК НАУ достойно представляют колледж в общественной жизни города, на научно-практических конференциях различного уровня по всей Украине, в различных мероприятиях общественного характера. Так, в частности, к 1025-летию Крещения Киевской Руси студентами и курсантами СК НАУ под руководством преподавателя истории Л.И.Поух был реализован проект «Славянск православный». Ни одно военно-патриотическое мероприятие в городе не проходит без участия наших курсантов – ведь работа именно этого направления поставлена у нас на высочайшем уровне. Широко известны и спортивные достижения колледжа. Могу с уверенностью заверить всех: в СК НАУ созданы все условия как для подготовки высококвалифицированных специалистов, так и для самореализации студентов и курсантов, комфортного проживания и обучения. Еще раз поздравляю всех с Днем авиации Украины и Днем знаний, всего вам наилучшего!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 35 (151), 29 августа. – С. 11.

«ВСТРЕЧА ДРУЗЕЙ» И УВЛЕКАТЕЛЬНЫЕ СОРЕВНОВАНИЯ

Живу я фактически на курорте, поэтому немного пройтись к зданию бывшей школы №14 мне не составляет большого труда. Когда я проходил мимо Свято-Воскресенского храма, по проезжей части меня обогнал на велосипеде, как-то не заметив знакомого, Анатолий Перог, который и пригласил нас на городские соревнования «Встреча друзей».

Энтузиаст спорта, организатор различных спортивных и физкультурных мероприятий, в том числе и для молодёжи, и для людей пожилого возраста, и для инвалидов. Заядлый велосипедист, бегун на длинные дистанции, турист, этот человек очень много делает для оздоровления своих земляков. Официальные должности Анатолия Перога звучат так: руководитель

спортивно-реабилитационного клуба «Марафон», а также инструктор Донецкого представительства «Инваспорт».

В этот раз нас пригласили на мероприятие «Встреча друзей», приуроченное к 25-летию общественного движения инвалидов в Славянске. В программе соревнований было запланировано три вида спорта: пулевая стрельба из пневматической винтовки, дартс и нововведение – игра бочче.

Открыл мероприятие официальным поздравлением присутствующих Николай Алексеевич Гончар, председатель правления общества инвалидов «Амалла», один из соорганизаторов мероприятия:

- Я знаю, что это будет не просто – первый турнир по бочче в Славянске, мы эту игру первые в наш город и привезли. Будучи в прошлом году 3 декабря в Киеве, в Международный день инвалидов, мы познакомились с этой игрой. Мы – это руководители трёх славянских организаций инвалидов: В.Н.Бондаренко, председатель Славянского городского общества инвалидов, С.В.Лукьянова, председатель общества инвалидов-спинальников «Оберіг», а также я, как руководитель общества «Амалла». Уже через полгода мы этим же составом из трёх человек заняли в Одессе третье место по Украине. Теперь хотим научить и вас играть в бочче.

Кроме этих трёх обществ, в этот день в соревнованиях приняли участие члены общества инвалидов «Возрождение» (председатель Л.И.Яровая), тот же клуб «Марафон» (директор А.Л.Перог) и отдыхающие здесь же, на курорте, в реабилитационном центре «Сотружество». Кстати, именно на базе «Содружества», которому в своё время благодаря Неле Игоревне Штепе было передано здание бывшей школы № 14, и проходили соревнования. От областной организации инвалидов участие приняла Надежда Степановна Паламарчук.

Подобные мероприятия с участием людей хоть и с ограниченными возможностями, но сумевших преодолеть свой недуг, проходят всегда особенно тепло и в дружеской атмосфере. Ведь здесь главное не участие, а совместное времяпрепровождение и умение поддержать друг друга. Так оно, конечно же, было и в этот раз. Начали с новой для всех игры бочче, всё более и более втягиваясь в неё. Продолжили стрельбой и дартсом. Мероприятие затянулось не на один час.

Хочется поддержать всех людей с ограниченными возможностями города и района (а это, по неофициальным данным, порядка 7-8 тысяч различных категорий и групп инвалидов) и поблагодарить их за мужество, оптимизм и умение преодолевать трудности. Они пример для всех нас, остальных жителей Славянска.

Александр Романько.

Газ. «//Славянская правда». – 2013. - № 35 (151), 29 августа. – С. 11.

P.S. Бочче (итал. Воссе) – спортивная игра на точность, принадлежащая к семье игр с мячом, близкая к боулингу, петанку и боулзу, имеющих общие истоки в античных играх, распространенных на территории Римской империи. Созданная в своём нынешнем облике в Италии, игра распространена по всей Европе и других континентах, куда была завезена

итальянскими мигрантами. Игра известна в Австралии, Северной и Южной Америке, в Европе.

ПОЭТЫ-ПЕДАГОГИ ПОЗДРАВЛЯЮТ С ДНЁМ ЗНАНИЙ

«Литературная гостиная»

В преддверии Дня знаний и начала учебного года мы, как и положено в таких случаях, обратились к поэзии педагогов. И Татьяна Федоровна Чала, и Владимир Андреевич Глущенко не просто опытные и заслуженные педагоги и интеллигенты до мозга костей, но и признанные поэты.

Татьяна Чала – украинская поэтесса, автор нескольких поэтических сборников, таких как «Журавка», «Дорогою батьків», «До світла», «Літопис про Рідний Край», сборник поэзии для детей.

Родилась Татьяна Федоровна на Днепропетровщине, окончила Харьковский и Донецкий университеты. Много лет проработала учителем украинского языка и литературы в Николаевской СШ №3, а также заместителем директора. Кроме поэтических произведений, Татьяна Чала пишет картины, преимущественно пейзажи родного края.

Наша газета уже публиковала стихи Владимира Андреевича Глущенко, хотя это и было к определенным событиям и вне «Литературной гостиной». Сегодня мы предлагаем вниманию читателей подборку новых произведений поэта.

Владимир Глущенко родился в 1952 году в учительской семье. Окончил Харьковский государственный университет (1975), аспирантуру (1983) и докторантуру (1993) Института языковедения им. А.А.Потебни Национальной Академии наук Украины. Доктор филологических наук (с 1999 г.), профессор (с 2001 г.), академик Международной академии наук педагогического образования, г. Москва (с 2002 г.). Награжден знаком «Отличник образования Украины» (1999). Работает в Донбасском государственном педагогическом университете, заведует кафедрой общего, германского и славянского языкознания и межведомственной научной лабораторией «Методология и историография языкознания». Является ответственным редактором сборника научных трудов «Вісник Донбаського державного педагогічного університету» (серия «Филологические науки»). Автор около 300 научных публикаций по русскому и украинскому языку и сборника стихотворений «Ощущение доброго ветра» (2012).

И, наконец, ваш покорный слуга и ведущий этой страницы. Его педагогический опыт ограничивается аспирантурой и восемью годами преподавания в СК НАУ и ДГПУ, что, впрочем, не так уж и мало. А кроме того, вторая функция журналистики тоже во многом «педагогическая»: формирование общественного мнения! Член Национального союза журналистов Украины с 1994 года, а трудовую книжку в должности корректора открыл в семнадцать лет еще в 1991 году. Учился на факультете журналистики Днепропетровского национального университета и работал на областном телевидении, в Донецке – в областной газете «Донеччина», два с половиной года работал в Киеве – редактировал газеты «Народ и армия» и

«Гвардия Украины». Автор поэтического сборника «Не замучит меня хромота...» (1999).

Поздравляем всех педагогов и учащихся, от школьников до магистрантов, а также их родителей с началом учебного года и Днем знаний.

Используйте детские, юные и молодые годы эффективно – учитесь жить!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 35 (151), 29 августа. – С. 18.

(До підбірки «Літературної гостині» увійшли твори Володимира Глущенко – «Время», «Сезон в приозёрье», «Прогулка», «Перемены», «Актёр», «Сон»; Тетяни Чалої – «Народу України», «Словянська осінь, яснокрила...», «Своїй школі присвячую»; Олександра Романька – «Камбек», «Все наче стерлося...»).

С ДНЁМ РОЖДЕНИЯ, ЛЮБИМЫЙ ГОРОД!

«Литературная гостиня»

В эти дни мы отмечаем двойной праздник – и традиционный уже День города, и 70-летнюю дату освобождения Славянска от немецко-фашистских захватчиков. Мы помним всех тех, кто отдал свою жизнь за нас с вами. Мы даём себе также отчёт и о том, что будущее нашего города в наших с вами руках – не надо ни на кого перекладывать ответственность за порядок и благополучие в своём доме.

И все же главное сегодня – это наш с вами двойной праздник. Мы радуемся мирному небу и процветанию нашего города, края, страны. Поздравляем всех земляков своими стихами, которые исключительно о Славянске и его людях.

(До підбірки, яку підготував журналіст газети «Славянская правда» О.Романько, увійшли вірші таких авторів: Г.Плотниченко – «Родной Славянск», «Статистика войны», В.Глущенко – «Слов'янські озера», І.Приходько – «Слов'янські хліб і сіль», О.Кузнєцова – «Сиреневая гордость», О.Яровий – «Фонари», В.Погорелов – «Первоклассникам 1945 г. Маяцкой школы», Г.Білека – «Пісня про слов'яночок», О.Дудка – «Слов'янські дівчата», О.Романько – «Це – лише мій Слов'янськ»).

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 36 (152), 5 сентября 2013 г., стр.18.

ЗВАНИЕ ПОЧЁТНЫХ ГРАЖДАН СЛАВЯНСКА ПРИСВОЕНО ЧЕТЫРЁМ ЗЕМЛЯКАМ

Вечером 7 сентября на центральной площади города мы официально чествовали Почётных граждан Славянска, кандидатуры которых были утверждены на сессии, состоявшейся накануне Дня города – Эдуарда Арутюняна, Виктора Самойловича (посмертно), Сергея Харченко и Геннадия Пушкарева. Это звание было учреждено и впервые присвоено в 1967 году. И хотя периодически в разные годы оно не присуждалось, за последние несколько лет и при нынешнем мэре Неле Игоревне Штене этого звания стали снова удостаиваться лучшие из лучших.

Общие положения о «Почетном гражданине»

1. Звание «Почетный гражданин города Славянска» присваивается гражданам Украины, других государств за большой личный вклад в социально-экономическое и культурное развитие города Славянска, своими достижениями в науке, технике, культуре и спорте, в военной и государственной сферах, способствовавших росту авторитета города в государстве и за его пределами.

2. Решение о присвоении звания «Почетный гражданин города Славянска» принимает городской совет.

3. Решение о присвоении звания «Почетный гражданин города Славянска» может быть присвоено посмертно.

4. Звание «Почетный гражданин города Славянска» может быть основанием для увековечения памяти тех, кому оно присвоено в названиях улиц, проспектов, площадей. Имена Почетных граждан города Славянска могут быть присвоены предприятиям, учреждениям, организациям решениями соответствующих органов (собраний, конференций и др.).

5. Почетный гражданин города Славянска имеет право участвовать во всех торжественных мероприятиях, проводимых в городе Славянске, как почётный гость.

6. Решение о присвоении звания «Почетный гражданин города Славянска» может быть отменено городским советом в случае осуждения судом лица, имеющего это звание, за совершенное уголовное преступление, карающееся законами Украины.

Для справки

В списке Почётных граждан Славянска до 2012 года насчитывалось 36 имён. Среди них широко известные на уровне страны люди: Иосиф Кобзон, Юрий Богатиков, Мстислав Росропович, Герой Советского Союза Владимир Шандула, известный железнодорожник, Герой Социалистического Труда Петр Кривонос, известный меценат XIX столетия Арсений Шнурков, а также другие славянцы, которые приобрели известность своими делами на уровне города и области.

Так, в частности, в прошлом году это звание было присвоено директору ООШ №12 Г.И.Гагацевой, городскому депутату многих созывов и многолетнему начальнику САТУ ГА В.П.Юневу.

День сегодняшний

И вот в нынешнем году на сессии, которая предшествовала Дню города, звание Почетного гражданина города Славянска присвоено двум историкам города и авторам многочисленных книг – **Эдуарду Арутюняну и Геннадию Пушкареву**. Первый известен своей кропотливой работой над «Книгой Памяти Украины в Донецкой области» и военно-патриотической тематикой в целом, второй – такими, например, книгами по истории Славянска, как «Славянск. История застройки», «Славянск. История в фотографиях», «Тор-Славянск».

На протяжении 27 лет бессменным руководителем санатория «Шахтостроитель» был главный врач – директор, доктор медицинских наук,

профессор, заслуженный врач Украины **Виктор Анатольевич Самойлович**. Виктор Самойлович стоял также у истоков создания кафедры валеологии в Донбасском государственном педагогическом университете.

Автор 245 научно-практических и научно-методических трудов, из них: 2 монографии. 4 учебных пособия, 11 патентов Департамента интеллектуальной собственности Министерства образования и науки Украины на изобретения различных методик лечения. Его профессиональные заслуги отмечены многочисленными наградами: медалью «Ветеран труда», Почетным знаком «Шахтерская слава» трёх степеней, «Шахтёрская доблесть» трех степеней, Почетным знаком профсоюза работников угольной промышленности Украины и знаком «Отличник образования Украины» Министерства образования и науки Украины, а также Благодарностью Президента Украины, грамотами Академии педагогических наук Украины и Министерства образования и науки Украины.

Умер Виктор Анатольевич Самойлович 29 июня 2011 г. Звание Почетного гражданина города Славянска ему присвоено посмертно, и заслуженную награду на праздничной сцене получила его вдова – Любовь Ивановна Самойлович.

Сергей Иванович Харченко – уроженец Славянска, глава Государственной казначейской службы Украины. После окончания школы окончил энергостроительный техникум, служил в Вооружённых Силах СССР. Впоследствии окончил Украинский политехнический институт. Работал инструктором, начальником отдела исполкома Славянского горсовета, а также секретарем исполкома. Окончил Донецкую государственную академию управления по специальности «Экономика и управление в народном хозяйстве».

С 1994 по 2000 годы – начальник Славянской объединенной государственной налоговой инспекции. Затем возглавлял налоговую инспекцию в Харьковском и Дарницком районах Киева. С августа по март 2005 – заместитель министра финансов Украины. С 2006 по 2007, а также с 2010 года занимает должность главы Государственной казначейской службы Украины. Государственный служащий 2-го ранга, советник налоговой службы 1-го ранга. Кандидат экономических наук, заслуженный экономист Украины, кавалер ордена «За заслуги» III степени.

Также были награждены почетными грамотами и ценными подарками и 20 победителей конкурса «Человек года – 2013». Награды вручали Славянский городской голова Неля Штепа, помощник народного депутата Украины Алексея Азарова Олег Ермак и президент общественной организации «Столичні ініціативи» Игорь Добруцкий.

Заслуженная артистка Украины, посол мира, кавалер ордена Св. Марии Наталия Шелепницкая, приехавшая в Славянск в качестве члена жюри «Парада вишиванок», по просьбе Неля Штепы выступила перед горожанами. В её исполнении прозвучали шедевры мировой классической музыки.

Поздравляя славянцев, Наталия Шелепницкая сказала: «Я влюбилась в ваш город, в вашего мэра Нелю Игоревну», – и пожелала Славянску любви и процветания.

Звание «Почетный гражданин города Славянска» присуждается лучшим из наших земляков. Поздравляем нынешних номинантов, и мы уверены, что у нас еще много достойных кандидатов на звание и «Человек года», и «Почетный гражданин».

(Вміщено 4 портрета: Е. Арутюнян, Г. Пушкарьов, В. Самойлович, С.Харченко – Почесні громадяни міста Слов'янська).

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 37 (153), 12 сентября 2013 г., стр. 5.

СБОРНИК, КОТОРЫЙ НАМ ДОРОГ («Місто моє...»)

Да, представьте, мы уже к нему настолько привыкли за десять лет, что литературный альманах «Місто моє, ти для мене єдине» стал неотъемлемой частью общегородских событий, посвященных Дню рождения Славянска и Дню его освобождения. А в этом году так и вовсе стихи и проза авторов были еще приурочены и к Году детского творчества, и 1025-летию Крещения Руси. Но все же заглавное место на титульной странице альманаха занимает надпись «Дню города Славянска посвящается».

Приветствие от мэра

В своём приветственном слове в альманахе мэр Неля Игоревна Штепа сказала: «В Славянске праздники Победы и освобождения города были и навсегда останутся самыми святыми днями. В книге, которую вы держите в руках, – память и боль, почёт и уважение, восторг от мужества и величия подвига наших дедов и прадедов, которые воплощены в литературных, поэтических, художественных произведениях, фотографиях».

Можно смело сказать, что благодаря нынешнему мэру альманах «Місто моє, ти для мене єдине» не только продолжает из года в год выходить в свет и радовать как самих авторов, так и читателей. Он только становится качественнее и конкурентнее, растет и в объёме, и по существу.

Дела житейские

В силу уже устоявшейся традиции авторов разделили на поэтов и прозаиков (в том числе и публицистов), а потом в обеих категориях – на юных и взрослых. Отдельно в заглавии выделены номинанты литературного конкурса как среди детей, так и среди взрослых. Ну, и, конечно же, отдельная каста – это участники и номинанты фотохудожественного конкурса. Всего 88 участников! Поверьте мне на слово: такого количества авторов, художников и фотохудожников не было ни в одном из предыдущих выпусков альманаха! И это при том, что имел место быть действительно конкурсный отбор, и редакционной коллегии сборника таки пришлось потрудиться. Основную работу по отбору и редактированию выполнили Ольга Владимировна Караблёва (поэзия), Галина Александровна Лошкарёва (общее редактирование), Светлана Федоровна Непочатова (художественный

конкурс), Валерий Иванович Романько (молодежная поэзия и вступительное слово «Конкурс, що поєднує серця»).

Впрочем, в той или иной мере поработать над нынешним сборником пришлось и библиотекарям Центральной городской библиотеки, и преподавателям-филологам ДГПУ, и отделу культуры городского совета. Но при этом издание в целом стало возможным при личной поддержке Славянского городского головы Нели Игоревны Штепы.

Что касательно победителей в номинациях, то нам кажется, что все авторы равны, тем более, что каждый из них прошёл редакционный отбор и все произведения печатались на конкурсной основе. В конце концов, в «Литературной гостиней» я уже приводил слова Анны Ахматовой: «Поэтов не бывает хороших или плохих – это либо поэт, либо нет». Но в нашем случае еще более важным является то, что все авторы альманаха (равно как и «Литературной гостиней») – патриоты Славянска и вкладывают душу в свои произведения и художественные работы. С таким подбором кадров у нас действительно неплохие перспективы на будущее.

В будущее смотрим с оптимизмом

Завершить же тоже можно словами городского головы Нели Штепы из все того же приветственного слова в альманахе «Місто моє, ти для мене єдине - 2013». «Я благодарю всех участников конкурса, которые так любят родной Славянск и воспевают его в своём творчестве. Я уверена – вместе мы обязательно сделаем наш город самым лучшим в мире! Счастья и процветания нашему Славянску, радости и любви каждому из вас, мои родные!» – с теплотой к авторам обращается Неля Игоревна.

Надеемся (и даже уверены!), что это был не последний юбилей в истории альманаха «Місто моє, ти для мене єдине». Равно как и уверены в том, что все усилия во главе с нашим мэром, направленные на благополучие и процветание Славянска, будут только успешными.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 37 (153). – 12 сентября. – С.9.

ПРЕСТОЛЬНЫЙ ПРАЗДНИК ДЛЯ ХРАМОВ АЛЕКСАНДРА НЕВСКОГО

12 сентября (30 августа по ст.ст.) Православная церковь празднует память перенесения мощей святого благоверного князя Александра Невского из города Владимира в Санкт-Петербург, которое произошло в 1724 году. Это особый праздник для всех храмов, носящих имя князя. У нас в городе тоже есть Александро-Невский кафедральный собор, который очень популярен в народе. Настоятель собора – благочинный протоиерей Николай Фоменко. Кроме того, это также День святого для всех Александров.

Храм в честь святого благоверного князя Александра Невского был построен и освящен в 1895 году вблизи привокзальной площади станции Славянск. Его воздвигли труженики железной дороги в знак благодарности Богу за отмену крепостного права императором Александром II.

С приходом советской власти начались годы гонений на церковь. В начале 30-х годов в Александро-Невский храм станции Славянск власти допустили служить раскольников, которые заняли один из приделов храма. В 1937 году храм был закрыт. Были сброшены колокола, сожжены многие иконы. В помещении храма был открыт спортивный зал, а позже оно использовалось как столовая.

В годы Великой Отечественной войны храм вновь был открыт. Это произошло в 1944 году и практически совпало с днем памяти святого благоверного князя Александра Невского. Во время боев за Славянск на территорию храма неоднократно падали немецкие бомбы и снаряды, но ни один из них не разорвался. В этом жители Славянска видят особое заступничество святого Александра Невского. С 1944 года и по сей день в Александро-Невском храме, ныне имеющем статус собора, регулярно совершаются богослужения и возносятся молитвы великому русскому святому.

Житие

Александр Ярославич Невский (в монашестве Алексий; род. 13 мая 1221, Переславль-Залесский – умер 14 ноября 1263, Городец) – князь Новгородский (1236-1240, 1241-1252 и 1257-1259), великий князь Киевский (1249-1263), великий князь Владимирский (1252-1263), знаменитый русский полководец. Второй сын Пепеяславского князя (позже великого князя Киевского и Владимирского) Ярослава Всеволодовича.

В 1225 году Ярослав «учинил сыновьям княжеский постриг» – обряд посвящения в воины, который совершил в Спасо-Преображенском соборе Переяславля-Залесского епископ Суздальский Святитель Симон.

В 1236 году Ярослав уехал из Новгорода княжить в Киев (оттуда в 1238 году – во Владимир). С этого времени началась самостоятельная деятельность Александра.

(Життя і вчинкам Олександра Невського у статті присвячені й інші розділи: «Отраженние агрессии с Запада», «Великое княжение», «Смерть Александра» - прим. упор. – Вал. Ром.)

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 37 (153), 12 сентября 2013 г.- С.18.

ВОЗРОДИМ ГОРОДСКОЕ ЛИТОБЪЕДИНЕНИЕ!

Славянск – это город образования и студенческой молодёжи, художников и фотомастеров, креативных керамистов (художественная роспись и новые оригинальные формы) и, конечно же, поэтов.

Ежегодно знаковым событием для всех славянских авторов, большинство из которых именно поэты, является выход в свет на День города альманаха «Місто моє, ти для мене єдине». А в этом году в особенности – ведь сборник был юбилейный, 10-й по счёту! Кроме того, увеличилось и число авторов: из 88-ми участников – 54 поэта. И это при том, что редколлегия отбирала только лучших из лучших. Все получилось великолепно: и сам альманах 2013 года, и его презентация в ДК

железнодорожников, и встреча авторов в стенах Центральной городской библиотеки, которая состоялась 12 сентября. Нужно отметить, что основная работа и ответственность за организации встреч легли на плечи неутомимой и творческой Валерии Здыбель, заведующей отделом обслуживания ЦГБ. Именно она и писала сценарий, и вела встречу.

Теперь о самой встрече авторов нынешнего выпуска альманаха и, что еще более важно, относительно её результатов. Но сначала – лейтмотив.

По моим подсчётам, у нас в городе порядка ста авторов-аматоров, которые пишут постоянно и по возможности время от времени где-то печатаются либо читают публично свои стихи. Настоящих профи в этом деле, условно говоря, порядка десяти человек. (Это те люди, которые сами могли бы возглавлять литстудии и чему-то научить других в поэтическом мастерстве). Если же попробовать подсчитать, сколько людей у нас в городе любят поэзию и пробуют писать (но при этом не знают, как привильно это делать и куда обратиться с написанным), то получится ну очень впечатляющая цифра.

Проблема в следующем: в городе нет городского литературного объединения, а газеты уже давно перестали печатать поэзию (кроме, конечно, «Славянской правды» и газеты «Злагода»). Хотя в педуниверситете есть своё литобъединение имени В.Сосюры (руководитель В.И.Романько), в Центре детского и юношеского творчества – «Клуб старшекласников» (руководитель Т.Н.Попова), где тоже находят пристанище юные поэты; поэтический клуб в детской библиотеке в микрорайоне Лесной. В ООШ №8 работает собственная литстудия и уже 5 лет издаётся сборник стихов учеников и учителей школы. Но всё равно огромное количество молодых и взрослых поэтов оказываются невостребованными как творческие личности.

Сама встреча проходила в чрезвычайно тёплой и дружеской атмосфере – выступили все, а это порядка сорока авторов и членов редколлегии. Результатом же встречи участников «Місто моє, ти для мене єдине» стало решение собраться в стенах Центральной городской библиотеки через две недели уже ...на первое заседание Славянского общегородского литературного объединения! Будет ли это возрождение «почившего в бозе» «Світанка», либо же объединение новое, молодое и по-настоящему креативное, пока не знаю. В данном случае хочу, во-первых, от лица всех поэтов поблагодарить сотрудников ЦГБ за инициативу по объединению литературных сил Славянска, а, во-вторых, отметить, что именно альманах «Місто моє...» послужил тем толчком, который, наконец-то, пробудил и самих поэтов.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 38 (154). – 19 сентября. – С.4.

АКТУАЛЬНАЯ СПЕЦИАЛЬНОСТЬ ДЛЯ СФЕРЫ ТУРИЗМА

Славянский техникум Луганского национального аграрного университета имеет уже годами сложившийся свой особый имидж. Традиционно его воспринимают в городе как учебное заведение, можно

сказать, «семейного типа»: небольшой, но дружный коллектив преподавателей и студентов, преемственность традиций, династии студентов (от дедушек до внуков). Но техникум не стоит на месте, а активно развивается – в этом году открылась новая специальность «Туристическое обслуживание». Согласитесь, для Славянска, который имеет статус города-курорта, это более чем актуально.

Опыт открытия новых специальностей в Славянском техникуме ЛНАУ уже есть: в своё время начали обучать студентов по специальности «Финансы и кредит». К открытию «Туристического обслуживания» и набору в этом году первой учебной группы готовились тщательно и серьезно. Это создание специализированных аудиторий, в которых можно моделировать работу туристической фирмы (учебная лаборатория «Туристическая фирма»). Учебный бар (который, между тем, является и действующим буфетом для студентов) и учебная гостиница при студенческом общежитии, в которой уже в ближайшие дни будут закончены все необходимые работы по благоустройству. Есть и предварительные соглашения с туристическими фирмами. и с аграрными усадьбами в сфере зеленого туризма.

- Открытие такой востребованной для нашего города и современной специальности, как «Туристическое обслуживание», стало толчком для работы всего учебного заведения, – говорит директор СТЛНАУ Татьяна Николаевна Деревянченко. – В этом году мы набрали группу на базе 9-и классов со сроком обучения 3,5 года, но в будущем году обязательно проведем набор и на базе 11-и классов. Мы возлагаем большие надежды и на эту специальность, и на развитие туристической сферы в нашем регионе. Учебные программы, по которым мы приступили к подготовке будущих специалистов в сфере туризма, позволят молодым специалистам самостоятельно составлять смету туров и экскурсий, разрабатывать внутренние и международные маршруты, проводить рекламную деятельность с целью привлечения граждан к оздоровлению и проведению активного и содержательного отдыха, ознакомления туристов с историко-культурным наследием и природной средой. Все мы прекрасно знаем, что основным направлением стратегического плана развития Славянска есть именно курортно-туристическая сфера, и для нее необходимы квалифицированные кадры.

- Важно также сказать и о развитии зеленого туризма у нас в регионе и в Украине в целом, – продолжает Татьяна Николаевна. – Этот вид деятельности позволяет создавать новые рабочие места и решать актуальные социально-экономические проблемы современного села. Перспективы этого вида бизнеса неоспоримы. Так, в частности, только в селе Прелестное у нас имеется 9 агроусадьб, которые уже принимают туристов и предоставляют им соответствующие услуги. Эта информация вошла в каталог «Сельский туризм на Донетчине». Примером успешной работы в сфере зеленого туризма является гостиница «Ваш каприз» в селе Пискуновка: современные условия проживания, прогулки на катамаранах, лодках и байдарках, конные прогулки, библиотека, банкетный зал. В целом же можно сказать, что

существует множество перспективных видов туризма – от экологического и спортивного до религиозно-паломнического. И везде будут востребованы наши выпускники.

От себя же добавим еще и такую мысль. А ведь и правда, все зависит от самих людей, от кадрового потенциала. Молодые и креативные специалисты способны развить наш туристический бизнес до надлежащего уровня и содействовать привлечению туристических потоков в город и район.

При знакомстве с группой, классным руководителем которой является Марьяна Владимировна Мельникова, мы спросили ребят, какими они видят своё будущее.

- В городе появилась информация о новой туристической специальности в аграрном техникуме, и это меня заинтересовало, – говорит выпускник ООШ № 4 Владислав Литвиненко. – После того, как я отучусь в техникуме, продолжу своё образование дальше, в одном из университетов. Думаю, что большинство из нас в будущем смогут открыть собственные туристические маршруты.

А вот соседка Владислава по парте, Вероника Мелюс, выпускница 9-го класса ООШ № 13, говорит следующее:

- В аграрном техникуме учились мои родители, тетя, а также родной брат, и у всех остались самые тёплые воспоминания о годах учёбы. Сами понимаете, пойти учиться я могла только сюда, а тут ещё и новая перспективная специальность. Будем в будущем развивать туристический бизнес у нас в городе и регионе.

В ближайших планах руководства и коллектива открытие ещё одной новой и не менее перспективной специальности «Оценочная деятельность». Это специалисты оценщиков имущества и земельных участков, биржевых маклеров, сотрудников агентств недвижимости и нотариальных контор, дилеры ценных бумаг, риелторы и прочее. Все бумаги уже подготовлены, остались небольшие формальности, и можно готовить учебные помещения и учебные планы, чтобы уже в следующем году набрать группу и по этой специальности тоже.

А вообще, скажу я вам, экскурсия по Славянскому техникуму ЛАНУ, которую для корреспондента провели его директор Т.Н.Деревянченко и заместитель директора по учебной работе Л.В.Назарова, оставила самое приятное впечатление. Все фотографии из учебных аудиторий, библиотеки, спортзала и музея за один раз не опубликуешь, но мы надеемся на дальнейшее тесное сотрудничество со Славянским техникумом ЛНАУ. Фотографии, которые автор отснял во время посещения СТ ЛНАУ, впечатлили коллег по редакции – все по-современному, чисто, аккуратно и на самом высоком уровне. Так держать!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – № 38 (154). – 19 сентября 2013 года. – С.10.

ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ ЛИЦЕЙ В ПРЕДДВЕРИИ ЮБИЛЕЯ

Славянский профессиональный художественный лицей – особенное учебное заведение. Само название «художественный» уже говорит за себя. Ещё в предыдущем учебном году мы плодотворно сотрудничали с этим учебным заведением. В нынешние же дни художественный лицей заслуживает особого внимания, ведь фактически уже через месяц, 22 октября, СПХЛ официально и празднично отметит 70-летний юбилей своего создания.

День сегодняшний

...А вы знаете, не такой уж он и маленький, как для своего статуса, наш добрый друг – художественный лицей! На сегодняшний день в нём обучается 450 учащихся, из которых 210 – новобранцы нынешнего года. Говорит социальный педагог СПХЛ, преподаватель спецдисциплин Виктория Романовна Диброва:

- К традиционным специальностям – облицовочник-плиточник, маляр-штукатур, парикмахер-маникюрщица, живописец, портной – мы в этом году также набрали учебные группы по таким специальностям: секретарь руководителя-администратор и монтажник гипсокартонных конструкций-штукатур.

- Если же говорить непосредственно о социальных категориях учащихся, – продолжает Виктория Романовна, – то в этом году из 16 выпускников-сирот десять мы успешно трудоустроили, а остальные 6 продолжили обучение в техникумах. Пришло к нам сирот в этом году меньше – 7 человек, но, конечно же, они будут обеспечены всем необходимым. Традиционно мы также набрали на специальность живописца и группу ребят «з вадами здоровья» – они у нас обучаются по специализированной программе в течение 2 лет. Все у нас сейчас обучается 22 учащихся детей-сирот и 13 инвалидов, и каждому из них будет уделено пристальное индивидуальное внимание.

Кроме того, в СПХЛ работают все предметные кружки и целый ряд спортивных секций, отдельно – кружки по вокалу и танцам. На прошлой неделе в лицее прошёл традиционный День здоровья. Особенно тщательно ребята и их наставники готовятся к проведению праздничных концертных программ, посвященных Дню учителя (4 октября) и 70-летию юбилею лицея (22 октября). Лицей приглашает всех своих выпускников, друзей и партнеров на эти мероприятия.

Из истории лицея

Живописное место на берегу Лимана по ул. Волжской, 125, где ныне расположены учебный корпус, мастерские и общежитие Славянского профессионального художественного лицея, было выделено под строительство ещё в конце 50-х годов прошлого столетия. Ведь в 1958 году строительная школа №22 получила статус училища, и в старом помещении коллективу уже стало тесно. А вообще же свою историю СПХЛ отсчитывает с 1943 года – именно тогда 22 октября для промышленности строительной керамики была открыта школа ФЗН № 49, которая и стала основой будущего училища, а ныне – лицея.

В 1965 году строительное училище было переименовано в городское профессионально-техническое училище № 76. В 1999 году оно снова меняет свой статус и отныне именуется как художественное профессионально-техническое училище № 76. В 2003 году к нему присоединяют ПТУ № 57, и в училище появляются новые специальности: парикмахер, маникюрщица, слесарь по ремонту автомобилей, аппаратчик химпроизводства, электросварщик.

В 1992 году на должность директора училища был назначен молодой и энергичный специалист Павел Петрович Тимченко, который и поныне возглавляет учебное заведение. Благодаря его успешному руководству и усилиям всего коллектива СПХЛ успешно прошёл все испытания тяжёлых 90-х, готовит востребованных специалистов сегодня.

В 2004 году училищу присвоено звание лицея, и с тех пор учебное заведение носит название Славянский профессиональный художественный лицей.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 38 (154). – 19 сентября. – С.10.

ЛАУРЕАТИ КОНКУРСУ ІМЕНІ М.ПЕТРЕНКА ОТРИМАЛИ ЗАСЛУЖЕНІ НАГОРОДИ

Минулого року ми на високому рівні провели Рік нашого славного земляка, поета-романтика Михайла Петренка. До справи тоді долучилися всі: міська рада, громадські організації, навчальні заклади, краєзнавчий музей, Центральна міська бібліотека, міська організація краєзнавців та й, власне, всі небайдужі до історії свого краю слов'яниці. 195-річчя від дня смерті поета та 150 років від дня його народження – такі дати ми святкували у 2012 році.

Одним із чисельних досягнень минулорічного відзначення Року Михайла Петренка стало, зокрема, заснування щорічного літературно-мистецького конкурсу імені славетного поета-земляка. Звання лауреата присуджується від імені Донецької обласної організації Національної спілки краєзнавців України, за рішенням комісії, до якої входять представники місцевих та обласних громадських організацій, згідно рішення президії Донецької обласної організації НСКУ та за підтримки Слов'янської міськради.

Відповідно до Положення про літературно-мистецький конкурс пам'яті М.Петренка звання лауреата присуджується за такими номінаціями: 1) поетичні твори, які продовжують манеру поета-земляка; 2) публіцистичні, літературно-художні, науково-методичні твори, відео- та телефільми, радіопередачі, які популяризують життя і творчість М.М.Петренка; 3) музичні, архітектурні роботи, фото та живопис, а також музейна робота з увічнення пам'яті поета-земляка. Так, зокрема, минулого року звання лауреатів конкурсу із врученням пам'ятного знаку-медалі та посвідчення було присуджено одразу дванадцятьом лауреатам: В.С.Антоненку, О.А.Бабенку, В.І.Бутку, О.В.Зонтову, І.О.Зоцу, В.М.Квітницькому,

І.Ф.Приходьку, Н.П.Рамазановій, О.К.Рогову, В.І.Романьку, В.П.Скрипнику, О.В.Тарасенку.

Цьогорічне урочисте вручення почесних знаків лауреатів конкурсу зібрало повну читальну залу в міській центральній бібліотеці з числа інтелігенції Слов'янська, міських ЗМІ, студентів та курсантів СК НАУ та ліцеїстів Слов'янського педагогічного ліцею.

Вела програму заходу бібліотекар ЦМБ елегантна Ірина Вікторівна Смоляр.

Розпочався святковий та водночас урочистий захід дещо оригінально – народним волевиявленням шляхом голосування. За ініціативи голови Слов'янської міської організації НСКУ В.П.Скрипника на загальне схвалення була винесена пропозиція щорічно вшановувати пам'ять М.Петренка саме 19 вересня – на день православного свята Михайла. Оскільки достеменно так і не встановлено точної дати дня народження поета, то було також запропоновано вважати символічно таким днем саме день святого Михайла. Народним зібранням одноставно було підтримано таку ініціативу.

Першою учасників урочистого та святкового заходу від імені міської ради та особисто мера Слов'янська Н.І.Штепи привітала начальник міського відділу культури Світлана Григорівна Кучеренко. Очільниця культури поздоровила переможців конкурсу та подякувала організаторам. Окрім того, Світлана Григорівна закликала присутню у залі учнівську та студентську молодь брати приклад з наших громадських, наукових та мистецьких діячів у їхньому творчому підході до життя та вивчення нашої історії, вчитися у старшого покоління любові до рідного міста, краю та Батьківщини.

Надалі слово взяв голова Донецької обласної організації НСКУ, доцент Донбаського державного педагогічного університету В.І.Романько. Його місія була і відповідальною, і приємною. Першим кроком стало вручення членських квитків та значків організації новоприйнятим членам Національної спілки краєзнавців України. Віднині краєзнавцями офіційно стали: Оксана Анатоліївна Бабенко, кандидат педагогічних наук, директор Слов'янського педагогічного ліцею; Марія Сергіївна Рижкова, кандидат педагогічних наук, викладач Української інженерно-педагогічної академії; Володимир Вікторович Давиденко, викладач Краматорського економіко-гуманітарного інституту, а також досвідчені журналісти «Слов'янської правди», багаторічні члени Національної спілки журналістів України Геннадій Васильович Плотниченко та Олександр Валерійович Романько.

Наступною частиною програми постала ще одна приємна місія, яка випала голові обласної організації краєзнавців – вручення грошової винагороди за перемогу у конкурсі на кращий проект пам'ятника Михайлу Петренку у Слов'янську. Нагадаємо, що згідно рішення Слов'янської міської ради від 07.03. 2013 р. за № 113 було оголошено відкритий конкурс на кращий проект пам'ятника М.Петренку у Слов'янську. Обов'язок виплатити премію взяла на себе Донецька обласна організація НСКУ. Відповідно до протоколу №2 засідання журі конкурсу від 22.08. 2013 р. щодо спорудження пам'ятника поету-земляку М.М.Петренку (голова журі Н.В.Велігура)

перемогу у конкурсі отримав художник Олександр Костянтинівч Рогов (м. Слов'янськ). Власне, переможцеві і була урочисто вручена премія з дипломом.

І, нарешті, настала найурочистіша мить цього дня – вручення почесних знаків лауреатів літературно-мистецького конкурсу імені Михайла Петренка 2013 року.

За довгорічну подвижницьку працю по збору матеріалів про життя та творчість поета-земляка Михайла Петренка, популяризацію його творчості звання лауреата конкурсу посмертно присуджено Івану Микитовичу Овчаренку – учителю, краєзнавцю, директору Святогірської ЗОШ. І.М.Овчаренко – це знана людина у нас в краї та поза його межами. Нагороджений орденами Вітчизняної війни I ст. та «Знак пошани», численними медалями. Удостоєний звання «Відмінник народної освіти УРСР», відмічений знаком «За активну участь в охороні пам'ятників Великої Вітчизняної війни 1941 – 1945 років». Лауреат обласної літературної премії ім. В.Сосюри, член Національної спілки журналістів України, Почесний громадянин м. Святогірська. І.М.Овчаренко – автор семи книг з історії літератури та педагогіки, зокрема таких, як «Йому жити у віках: Михайло Петренко» (1997) та «Слов'янський сокіл: Михайло Петренко» (2004).

Отримувати винагороду за батька вийшла донька – завідувач кафедри української мови та літератури, декан філологічного факультету ДДПУ Н.І.Овчаренко. Наталія Іванівна, подякувавши присутнім за пам'ять про батька та за справедливе визнання його заслуг, сказала, що на сімейній раді з мамою будуть вирішувати, де зберігатися почесній нагороді.

Наступним лауреатом цього річного конкурсу стала, на жаль, теж вже посмертно, Валентина Дмитрівна Нестелеєва. Ще працюючи педагогом у ЗОШ №15, вона почала створювати перший в Україні музей Михайла Петренка. Пізніше, перейшовши до Слов'янського педагогічного ліцею, продовжила цю роботу і тривалий час на громадських засадах була директором єдиного поки в Україні музею поета. Цю працю гідно продовжують і нині у педагогічному ліцеї, про що пізніше сказала його директор Оксана Анатоліївна Бабенко. Отримувати ж нагороду за В.Д.Нестелеєву вийшов її онук – доцент ДДПУ Максим Аркадійович Нестелеєв. Символічним стало рішення родини лауреатки конкурсу передати винагороду у музей М.Петренка, який створила Валентина Дмитрівна.

Оскільки премія присуджується Донецькою обласною організацією НСКУ, то цього дня до Слов'янська завітали і дві шановні гості, також лауреатки цього річного конкурсу, з Лисичанська та Красноармійського району.

Алла Олександрівна Проневич – лауреат у номінації «Поезія». Досвідчений педагог, шанувальник творчості М.Петренка і сама теж поет. Автор п'яти поетичних збірок, має у своєму доробку понад 30 ліричних пісень, лауреат та дипломант низки поетичних конкурсів та фестивалів. Закінчила спочатку Лисичанське педагогічне училище за фахом дошкільне виховання, а згодом й історичний факультет Донецького державного

університету. Працювала у дошкільних виховних закладах та викладачем історії у професійно-технічному училищі. Є відповідальним секретарем Лисичанського літературного об'єднання «Исток».

Людмила Василівна Овсяник – лауреат у номінації «Пропаганда життя і творчості М.Петренка». Після закінчення філологічного факультету Донецького державного університету працювала у рідній школі села Миколаївка Красноармійського району на посадах старшої піонервожатої, вчителя української мови та літератури, директором школи. Нині керує Красноармійським районним методичним об'єднанням учителів української мови та літератури. Готує власних вихованців до виступів на літературознавчих студіях та конференціях з історії літератури, надає всіляку методичну допомогу у цій роботі вчителям шкіл району. Активно пропагує творчість Михайла Петренка. Має звання «Відмінник освіти України», визнана «Кращим краєзнавцем року 2011».

І, звісно ж, чи міг би бути такий захід по-справжньому святковим і піднесеним без пісні! Наталія Рамазанова, лауреат премії ім. М.Петренка 2012 року, виконала власну пісню на слова М.Петренка «Слов'янськ, Слов'янськ...». А на завершення присутні у залі ще раз із задоволенням переглянули кліп на пісню «Слов'янський сокіл» на вірші Алли та Віктора Антоненків, музика Володимира Лук'яненка, у виконанні Миколи Федорова.

Лише дев'ятнадцять поетичних творів Михайла Петренка дійшли до нас крізь часові виміри протяжністю в півтора століття. А перші два рядки його «Сокола» взагалі ввели поета у вічність. Ми по-справжньому згадали про нього тогоріч і тепер вже не маємо права забувати, зрештою, він зробив для Слов'янська більше, ніж слов'янці свого часу для нього. І літературно-мистецький конкурс імені поета-романтика – це не лише відзначення справді достойних, а й згадка про найдостойнішого – самого Михайла Петренка!

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 39 (155), 26 сентября 2013 г., стр. 9.

КРЕСТ ЖИВОТВОРЯЩИЙ, ДАРУЮЩИЙ ВЕРУ, НАДЕЖДУ, ЛЮБОВЬ

Еще на прошлой неделе, в субботу, 21 сентября, православный люд праздновал величественный день – Рождество Пресвятой Богородицы. А уже на этой неделе, в пятницу, 27 сентября, нас ждёт не менее значимый православный праздник, который также относится к двенадцатым непереходящим праздникам – Воздвижение Честного и Животворящего Креста Господня. О чём мы должны помнить в этот день?

Вечером накануне праздника. когда Царские врата еще закрыты, священник кладёт украшенный цветами Крест на престол и ставит перед ним зажженную свечу. Украшается Святой Крест зеленью и цветами в знак того, что через него (т.е. через страдания и смерть на нём Спасителя) дарована нам вечная жизнь. В этот праздник положен однодневный пост в воспоминание крестных страданий Иисуса Христа.

Начинается всенощное бдение – торжественная вечерня и утренняя, содержащие в себе множество вдохновенных молитв и песнопений, прославляющих Крест Господень как средство нашего спасения.

За всенощным Богослужением (на утрене) во время пения великого славословия («Слава в вышних Богу...») священник в полном облачении кадит с четырех сторон Крест, лежащий на престоле и украшенный цветами, поднимает его над головой и выносит из алтаря. Остановившись у Царских ворот, он возглашает: «Премудрость, прости!» Хор трижды поёт праздничный тропарь, священник кладёт Крест на аналой, посталенный посреди храма. Во время троекратного пения тропаря «Спаси, Господи, люди Твоя...» священник кадит Святой Крест.

Воздвижение Креста Господня связано с прекращением гонений на христиан в начале IV в. при римском императоре Константине Великом. Император сам убедился в силе и славе крестного знамения Христова. Однажды накануне решительной битвы он и всё его войско увидели на небе знамение креста, составившееся из света, с надписью «Сим побеждай» (по-гречески Ника). В следующую ночь императору явился Сам Иисус Христос с Крестом в руке и сказал, что этим знамением он победит врага. Иисус Христос повелел сделать воинское знамя с изображением Святого Креста.

Константин исполнил повеление Божие и победил врага. Он принял христиан под своё покровительство и объявил веру Христову господствующей. Он отменил казнь через распятие и издал законы в пользу Церкви Христовой. За свои заслуги и усердие в распространении христианской веры Константин Великий и его мать Елена называются святыми царями равноапостольными.

Константин захотел найти Крест, на котором был распят Спаситель. Исполнить желание царя взялась его мать, святая равноапостольная царица Елена. В 326 году царица Елена отправилась в Иерусалим. Много труда положила она, чтобы отыскать Крест Христов, так как враги Христовы скрыли Крест. После долгих поисков оказалось, что Святой Крест брошен в пещеру и завален мусором и землёй, а сверху выстроен языческий храм. Царица Елена приказала разрушить это здание и откопать пещеру.

Когда откопали пещеру, то нашли в ней три креста и отдельно от них лежащую дощечку с надписью «Иисус Назорей, Царь Иудейский». Нужно было узнать, который из трёх крестов есть Крест Спасителя. Иерусалимский патриарх Макарий и царица Елена твёрдо верили и надеялись, что Бог укажет Святой Крест Спасителя.

По сонету епископа они стали подносить кресты один за другим к одной тяжелобольной женщине. От двух крестов не произошло никакого чуда; когда же возложили третий крест, то она тотчас исцелилась. Случилось, что в это время мимо несли умершего для погребения. Тогда стали возлагать кресты один за другим и на умершего; и когда возложили третий крест, покойный ожил.

Таким образом узнали Крест Господень, через который Господь совершил чудеса и показал животворящую силу Своего Креста.

Святые равноапостольные цари Константин и Елена над местом стаданий, погребения и воскресения Иисуса Христа построили великолепный храм в честь Воскресения Христова. Построили также храмы на Елеонской горе, в Вифлееме и в Хевроне у Дуба Мамрийского.

Царица Елена часть Креста Господня принесла своему сыну, уарю Константину, а другую часть оставила в Иерусалиме. Этот драгоценный остаток Креста Христова и до настоящего времени хранится в храме Воскресения Христова.

Подготовил Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 39 (155). – 26 сентября. – С.10.

P.S. Также мы помним о том, что 30 сентября праздник святых мучениц Веры, Надежды и Любви, трёх сестёр, нареченных в честь главных христианских добродетелей, а также матери их Софии. Девушки приняли истязания и были затем обезглавлены за то, что отказались поклониться римским языческим богам. Три дня их мать София молилась у захоронения своих дочерей, после чего предала свою душу Господу. Помним об их подвиге за веру Христову.

ЖИВОПИСЬ, ФОТО, ПОЭЗИЯ – ЕДИНАЯ МУЗЫКА ДУШИ

И хотя до Дня художника ещё остаётся достаточно времени (это будет 13 октября), у нас имеется повод рассказать о группе молодых художников Славянска. По совместительству большинство из них также и поэты, а некоторые – и музыканты. Креативным лидером группы молодых людей является наша сегодняшняя гостя Евгения Феофанова.

До этого Евгения, ныне студента пятого курса Донбасского государственного педагогического университета, уже дважды приглашала меня на художественные выставки, которые она проводила совместно со своими друзьями. Вообще-то Женю я знаю в первую очередь как поэта, поскольку ими занимаюсь и в газете, и по жизни, и потому что сам же являюсь таковым. Наконец-то с третьей попытки мне удалось попасть на выставку Евгении Феофановой и К. Состоялось это на День физической культуры, а сама выставка в течение всего дня работала и радушно принимала гостей на центральной площади, рядом с фонтаном.

Нужно сказать, что от первой выставки в парке культуры и отдыха и до третьей – на площади и в праздничный для всех день (различные мероприятия на центральном «майдане» Славянска длились до вечера) – наблюдается ощутимый рост. Причем касается это как самой их организации, что на совести молодых художников, так и того внимания, которое проявили горожане к выставленной экспозиции.

Как отмечает Евгения, организовывая нынешнюю, уже третью выставку, сильно рисковала и своим репутацией, и своим, скажем так, настроением. Ведь предыдущие две встречи были холодно и равнодушно – все куда-то спешат, чем-то озабочены – своим и повседневным. Будем откровенны: если у нас творческих людей, по большому счёту, в достатке, то реакция на творчество местных талантов весьма непредсказуема – то ли пан, то ли

пропал. На этот раз оказалось, что таки «пан». Главное – быть настойчивым и никогда не опускать руки, и тогда можно достучаться даже «ну до очень занятых людей».

- Первую выставку по весне, – говорит Евгения Феофанова, – мы проводили вшестером, и это была одна живопись. Не так в этот раз. Самых только художников выставлялось тринадцать человек, но, кроме этого, было также несколько коллажей, порядка 30 фоторабот. А еще были представлены в распечатанном и развешанном виде стихи участников выставки. Лично я представила 15 своих художественных работ, 6 фото и ряд поэтических произведений. У Андрея Бородина, например, было представлено 7 картин, 6 – у моего отца Андрея Феофанова, а также работы Сергея Дубровина, Татьяны Феофановой, Анны Стативы, Ивана Проскунина и всех остальных участников выставки.

Среди фоторабот наиболее активными были Кирилл Ермаков, Олег Фриц, Оксана Кушнир. Представлены были также и детские работы – моей сестры Марийки, а также её одноклассника Павла Черкасова – оба ученики 5 класса ООШ № 13; Дарьи и Елизаветы Овчаренко – девочек дошкольного возраста. Особо хочу отметить большой вклад в организацию и проведение выставки музыканта Владимира Глобы. А вообще, в выставке принимали участие ребята как из Славянска, так и из Краматорска. В книге отзывов, в которой мы предлагали желающим что-то написать, множество тёплых пожеланий и благодарностей – на этот раз мероприятие оправдало себя и прошло очень живо и весело.

Приводим одну из записей из книги отзывов: «Ребята-художники! Ваши пляшущие на ветру полотна, словно целебные бинты на мои кровоточащие раны! Огромное спасибо – это классно!».

Рассказывая о себе, Евгения Феофанова благодарит в первую очередь своих родителей – за творческую атмосферу в семье и за поддержку во всех начинаниях. «Мои родители – самые лучшие», – говорит Женя. В своё время Андрей и Татьяна Феофановы приехали в Славянск из Еникиево. И там, и здесь они были активными членами городских литобъединений. Тогда, в середине 90-х, представители старшего поколения поэтов еще продолжали писать исключительно о пафосе труда и «светлом будущем». Поэтому молодые поэты организовали собственную группу авторов, которую назвали «Зазеркалье». Сама же Евгения, до того как стать студенткой педуниверситета, окончила Славянский профессиональный художественный лицей по специальности «Живописец» и всегда с теплотой вспоминает период обучения в лицее.

Сначала несколько сурово Евгения заметила: «В этом мире можно быть либо экзистенциалистом, либо жестким сатиром». Правда, сразу же после сказанного смягчилась: «Хотя необходимо стараться быть добрее к окружающим и видеть в жизни лучшее». Девушка отмечает, что у нас в городе очень много людей рисуют «в стол», не зная, куда «пристроить» свой талант (я не раз то же самое говорил и писал по поводу поэтов!). Именно поэтому Женя хочет помочь другим авторам разбудить остальных земляков,

оставить и свой след в жизни. Сейчас, например, она вместе с друзьями организывает свою музыкальную группу, которая будет играть в смешанном стиле джаза и рока фолка и панка. А тот же Олег Фриц с помощью друзей-предпринимателей в ближайшие недели собирается открыть арт-кафе (в микрорайоне Артёма, вблизи остановки «Ясная»), где регулярно будут проходить презентации, выставки и концерты. Там Олег предлагает Жене заниматься именно художниками, живописью.

В конце нашего разговора в редакции Евгения сказала: «Напишите обязательно молодым матерям, чтобы они не бросали своих детей возле компьютеров и телевизоров и чтобы дети не были для них каким-то нежелательным придатком. А всем остальным передайте пожелание: пусть они не ограничивают свою жизнь квартирой, рабочим местом, общением исключительно в Контакте либо выпивкой в баре. Жизнь должна быть интересной, увлекательной и насыщенной!».

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. - № 39 (155). – 26 сентября. – С.10.

«СОФИЕВСКИЕ ЗОРИ» ЗАЖИГАЮТ В СЛАВЯНСКЕ

Украина – страна особая, песня – это наша отличительная черта. Но, помимо этого, есть и особенности образовательной системы, характеризующей нас как народ. Наибольшее количество вузов II-IV уровней аккредитации – это либо педагогические, либо аграрные учебные заведения. С удивлением узнал, что специалистов для аграрной отрасли у нас готовят более сотни профильных учреждений – техникумов, институтов, университетов и академий. И вот, представьте себе, наш Славянский техникум Луганского национального аграрного университета уже не первый раз занимает высокие места на фестивале «Софиевские зори», проводимом среди аграрных вузов Украины.

- Сложно представить Украину без песни и талантливых исполнителей, – говорит Светлана Николаевна Висицкая, заместитель директора СТЛНАУ по воспитательной работе. – Яркое тому подтверждение – фестиваль «Софиевские зори», который уже 12 лет проводится по инициативе и при поддержке Министерства аграрной политики и продовольствия Украины. И уже десять лет как наш фольклорно-этнографический коллектив «Перевесло» принимает участие в этом фестивале.

Ежегодно Уманский национальный университет садоводчества принимает 1,5 тыс. гостей во время проведения финального тура фестиваля «Софиевские зори». Но и этому этапу предшествует длительная и кропотливая работа – областные и региональные конкурсы. Славянский техникум ЛНАУ уже традиционно победил сначала у нас в области, а затем и в региональном конкурсе северо-востока Украины (6 областей), причем речь идёт о вузах всех уровней аккредитации.

Коллективу «Перевесло» уже десять лет, а именно в свой дебютный год, в 2003-м, ребята уже выигрывали фестиваль, завоевав Гран-при конкурса. В 2010 году тоже было второе место. И вот нынешнее достижение

– «серебро» в номинации «Народные обычаи и обряды». А сегодня возглавляет коллектив художественный руководитель Антонина Петровна Грисенко. Кроме того, «Перевесло» наградили грамотой профсоюза АПК за исполнительское мастерство и популяризацию лучших образцов украинского искусства.

- Подобные мероприятия несут огромное воспитательное значение, – продолжает Светлана Николаевна, – утверждают и возвеличивают духовность человека и народа в целом.

Отрадно, что именно наши ребята из года в год остаются неизменными лидерами на фестивале «Софиевские зори». а руководство техникума, в лице его директора Татьяны Николаевны Деревянченко, всецело поддерживает творческие начинания студентов и их классных руководителей.

* * *

А накануне студенты СТЛНАУ оригинальным способом поздравили своих преподавателей с профессиональным праздником.

Увлечение декоративными композициями из цветов студентами техникума отнюдь не случайно. Уже не первый год преподаватель биологии Татьяна Ивановна Островская прививает любовь к цветам своим студентам – ведёт кружок «Царство цветов» и даёт мастер-классы по декоративному искусству.

На выставке, приуроченной ко Дню работников образования, было представлено 25 работ. Примечательно, что все они были подписаны от имени учебных групп, а не авторскими подписями. «Таким образом, – говорит заместитель директора по воспитательной работе Светлана Николаевна Висицкая, – мы формируем у ребят чувство коллективизма и дружескую атмосферу в группах». И тут же эту мысль поддерживает и директор СТЛНАУ Татьяна Николаевна Деревянченко: «Лучшие работы будут, конечно же, отмечены призами. Причем это уже традиционно будут сладкие призы к чаю – ребята должны больше времени проводить вместе, всей группой, не только на учебных занятиях. Коллектив должен быть сплоченным и дружным, представлять единое целое».

Из наиболее запомнившихся работ можно отметить композиции: «Рог изобилия» (1 курс, туристическое обслуживание и финансы), «Экомобиль» (3 курс, бухгалтерский учёт), «Танец цветов» (1 курс, механики), «Чудо природы» (3 курс, финансы и кредит). Впрочем, все без исключения работы были оригинальными и запоминающимися. Вместе с тем в выставочном помещении были представлены авторские работы руководителя кружка «Царство цветов» Т.И.Островской.

Выразить дух и настроение выставки можно словами представителя студенческого совета СТЛНАУ Дмитрия Складова: «Благодарность нашим любимым наставникам за их нелёгкий труд и безграничное терпение мы решили выразить на языке цветов».

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 42 (158), 17 октября. – С. 13.

ТВОРЧЕСКИЕ УСПЕХИ ЗЕМЛЯКОВ

«Литературная гостиная»

Нас очень радует, что эксперимент нашей «Литературной гостиной» стал успешным проектом, который вызывает широкий резонанс у наших читателей.

Приятно, что гостями этой страницы становятся как молодые дебютанты-аматоры, так и поэты-профессионалы. К сожалению, мы пока не размещаем полноценные работы авторов поэтического текста, но надеемся, что в ближайшее время сможем это сделать.

(Після короткого вступного слова ведучий сторінки помістив вірші наших земляків: Володимира Глуценка («Жил-был человек на белом свете...»), «Прошло четыре десятка лет...»), Костянтина Клименка («Директор, вспомните Вас я рад...»), Анатолия Гливи («Памятник учителю»), Віктора Царенка («Ложь»). Анатолия Манька («Да, мы дети войны»), Любові Меженіної («Не покидай меня, судьба», Євгенії Корабльової («Работникам библиотеки с любовью»), Алли Литвин («Не обижайте стариков»), Олени Пальчун («Першокласниця», «Перша вчителька»).

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 42 (158), 17 октября. – С. 22.

ПРЕЗЕНТАЦИЯ И МЕЖДУНАРОДНАЯ ВЫСТАВКА: ПЕРВЫЕ СЕРЬЁЗНЫЕ ИСПЫТАНИЯ

В рамках проекта «Содействие экономическому развитию и занятости» Немецкого общества международного сотрудничества GIZ 10-11 октября в Купеческом доме «Андреевский» прошла консультационная сессия «Разработка платформы бренда города». В мероприятии приняли участие: эксперт по территориальному брендингу Александр Алешко, модератор Наталья Денисенко и инициативная группа по разработке бренда города. Задачи данной сессии были серьёзными – подготовка к презентации бренда и международной туристической выставке в Киеве.

Необходимо сказать, что работа над брендом длится более полугода. Впрочем, ничего удивительного в этом нет, ведь работа эта действительно кропотливая и ответственная. Во-первых, это не должен быть бумажно-кабинетный документ, неадаптированный к практическим задачам и целям стратегического развития города, не проникнутый духом городских ценностей и интересами рядовых горожан. Во-вторых, бренд, как мощный инструмент развития города, реально сможет работать только при условии вовлечения в его создание и продвижение всех субъектов городской жизнедеятельности: местной власти, малого и большого бизнеса, общественных организаций, учебных заведений, религиозных общин и, конечно же, всех неравнодушных к судьбе своего города славянцев. И, наконец, в-третьих, работа над брендом, в принципе, никогда закончена и не может быть, ведь его постоянное обновление согласно всё новым и новым требованиям – залог его эффективности.

Важно также отметить, что успехи на этом пути у нас действительно весомы. Подтверждение этому – продление сотрудничества с нашим городом Немецкого общества GIZ за счет прекращения такой работы в других городах, где процесс «не пошёл». (Впрочем, есть и много удачных примеров для подражания: тот же соседний Краматорск, где данная работа началась раньше. Хотя в этом есть и свои плюсы. Так, в частности, мы можем учесть ошибки соседей либо же перенять наиболее успешные методологические приёмы для создания бренда Славянска).

В первый день работа кипела над созданием финальной версии презентации концепции бренда города – уточнение задач, миссии, стратегического видения и коммуникационных инструментов.

Миссия – это то, для чего мы в принципе живём, почему любим свой город, почему занимаемся различного рода общественной деятельностью. А вот уже стратегическое видение – это более конкретная и предметная вещь. Не стоит путать глобальную стратегию развития города на длительный период, скажем, лет на 20-30, со стратегическим видением бренда. Видение – это конкретные планы развития города максимум лет на пять и ближайшие бизнес-проекты на два-три года, не более.

Важное место занимает и процесс конкретизации наших с вами общегородских ценностей, которые в то же время создадут позитивный имидж города у потенциальных туристов и инвесторов. Ведь не забываем о том, что одним из стратегических направлений города является развитие курортно-туристического бизнеса.

Славянск – один из немногих городов Украины, которые имеют общегосударственный статус города-курорта. При этом позиционирование наших городских ценностей ни в коей мере не должно быть проделано произвольно. Необходимо реально посмотреть на себя. Напомним, что в процессе работы над брендом рабочая группа по его созданию, в которую вошли представители различных слоев населения и организаций, сформулировала те ценности, которые, по мнению её членов, близки всем славянкам. Конкретно, это семейные ценности и продолжение таких славных традиций, как город керамиков и город-здравица.

На финальной стадии работы над брендом особо важное значение приобретает разработка коммуникационной стратегии бренда – участие в выставках, собственные презентации, сотрудничество со СМИ.

Все это было проработано в первый день работы семинара и в ближайшее время будет представлено в виде масштабной городской презентации.

Второй день был посвящен вопросам участия Славянска в Международном туристическом салоне «Украина – 2013», который пройдет 23-25 октября в Киеве. Важно отметить, что действительно серьезно подготовленное участие подразумевает его многоэтапность: сама подготовка, собственно участие и пиар-кампания после. Так, во время выставки необходимо заранее иметь в арсенале ряд эффективных приёмов, например, по привлечению внимания посетителей и участников выставки к нашему

стенду. После её окончания важно наладить и развить сотрудничество с теми из участников, кто так или иначе будет контактировать с нашими представителями на выставке.

Наше участие в Международном туристическом салоне стало возможным благодаря всемерной поддержке народного депутата Украины Алексея Азарова и той работе, которая осуществляется в городе и по стратегическому планированию и инвестициям, и по созданию бренда.

Из конкретики отметим следующее. Инициативная группа обсудила вопросы внедрения различных социальных групп инициатив в жизнь, дальнейшей своей институализации и создания специального веб-сайта бренда города. Кроме того, группа должна в ближайшие дни принять окончательный вариант логотипа и слогана бренда города.

«Брендостроители» уже активно ведут свою деятельность в социальных сетях... Присоединяйтесь, и все вместе мы изменим Славянск к лучшему!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 43 (159), 24 октября 2013 г., стр. 6.

ПУСТЬ МАЛЕНЬКИЙ, НО ПЕРВЫЙ ЮБИЛЕЙ!

«Литературная гостиная»

А ведь и вправду, этот выпуск «Литературной гостиной» – уже десятый! Не так уж много количественно, но по времени – полгода... Не стоит, конечно, переоценивать наши собственные усилия и заслуги, но, будучи в единственном числе в городе (среди периодических СМИ), как-никак, а явление почти эксклюзивное!..

Мы пробовали не один способ представления наших авторов. По пять-шесть стихотворений трех или четырех авторов на странице. Были возрастные подборки школьников и студентов. Тематические «Гостиные»: спорт, День журналиста и День работников образования, страница из девяти авторов одновременно ко Дню города и 70-летию освобождения Славянска от немецко-фашистских захватчиков.

Последнее время славянцы всё больше и больше стихов присылают и приносят в редакцию. И даже при том, что мы теперь уже регулярно стараемся печатать как можно больше авторов (пусть всего и по одному-двум стихотворений), всё равно приходится придерживаться очередности. Не обижайтесь, никто вниманием обделён не будет. Помните, как в песне: «Надо только выучиться ждать. //Надо быть спокойным и упрямым...». И тогда все у нас будет самым наилучшим образом!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 45 (161). – 7 ноября. – С.19.

(У 10-ий випуск «Літературної вітальні» увійшли вірші Станіслава Малявка, Генналія Плотниченка, Алли Проневич, Олени Кузнєцової, Анатолія Манька, Олени Пальчун, Валентини Литвиненко, Григорія Білека, Алли Литвин, Олександра Романька).

БІЛЬ І СКОРБОТА ГОЛОДОМОРУ

Історія українського народу в усі часи була складною і часто трагічною. Вкрай важким видалося для України й ХХ століття. Територія нашої країни перетворилася на арену кривавих боїв у громадянській та двох світових війнах. Держава стала об'єктом економічних, політичних та національних експериментів комуністичної доби, внаслідок яких тричі (1921-1922, 1932-1933, 1946-1947 рр.) потерпала від голодомору. Однак найжорстокішим був саме голод тридцятих років, який забрав життя мільйонів наших земляків. Скорботну вісімдесятирічну дату голодомору-геноциду ми з сумом і болем відзначаємо цьогогоріч.

Так, голодомор залишив по собі не тільки мільйони безіменних поховань, не тільки сталінську «стовідсоткову колективізацію», а й страшну духовну руїну та навиліковані рани в душі всього народу. Ніякі цифри не зможуть відобразити тієї втрати, якої зазнав генофонд української нації.

Українці повинні пам'ятати, яку жахливу ціну заплачено предками за право жити, просто існувати. Всеосяжність національної катастрофи 1933 року можна збагнути лише глибиною внутрішнього потрясіння кожного, хто вважає себе цивілізованою людиною.

...Приблизно такими словами, переповненими болем і скорботою, відкривали працівники центральної міської бібліотеки Раїса Федорівна Захарова та Зоя Яківна Щеглова книжкову виставку «Полин голодомору у пам'яті нащадків». А Валерія Валеріївна Здибель зі сльозами на очах читала вірш про долю маленького хлопчика у ті трагічні роки...

У першому розділі «Гірка пам'ять нашого народу» представлені книги, в яких вміщено документи і матеріали, що переконливо розкривають причини, перебіг, масштаби та наслідки найстрашнішої трагедії в історії українського народу, інспірованої тогочасним політичним режимом на початку 1930-х років, а також монографії українських та зарубіжних істориків, художні твори, в яких представлена тема голодомору.

Наступний розділ тематичної виставки – «Свідки пекла на землі». У цьому розділі знаходяться збірники спогадів-свідчень, щоденники тих, хто пережив цю жахливу трагедію. Зокрема, чотиритомне видання матеріалів Конгресово-президентської комісії США з вивчення Великого Голодомору в Україні 1932-1933 років. Це видання містить свідчення очевидців-емігрантів з України, що були зібрані протягом 1983-1984 рр. за спеціальною методикою і є доказом геноциду українського народу. Свідчення очевидців є одним із найцінніших джерел з історії колективізації та голодомору в Україні 1932-1933 років.

Трагічні події того часу не оминули і нашого краю. Відтак третя частина виставки носить назву «Голодомор 1932-1933 рр. на Донеччині». Про це розповідають книги С.Бледнова, «Голодомор у Донбасі (1932-1933 рр.)», «Невгамовний біль. 1932-1933», «Гірка пам'ять». А «Національна книга пам'яті жертв голодомору 1932-1933 років в Україні. Донецька область» містить у собі три частини: матеріали про перебіг голоду в Донецькій

області, свідчення очевидців і мартиролог – дані про людей, яких забрала голодна смерть. Зокрема, в першій частині книги вміщено статтю К.М.Колесникова, Почесного голови Словянського товариства жертв політичних репресій, «Голодомор в Україні. Голодомор в Славянске», в якій він розповідає про те, що бачив і пережив сам у Словянську в 1931-1932 роках.

Окрім того, до виставки доданий стенд з документами – свідченнями трагедії, підготовлений працівником виконкому Денисом Бегуновим.

Протягом наступних трьох днів виставку відвідали школярі ЗОШ № 6 та двічі – ЗОШ № 15. Збентежено і з тривогою учні слухали розповідь працівників бібліотеки та переглядали документальний фільм «Німа правда. Свідчення, загублені в стерні» (технічне забезпечення перегляду – зусиллями Тетяни Зобніної).

А у п'ятницю, 22 листопада, в переддень Всеукраїнської акції «Запали свічку пам'яті» і Дня пам'яті жертв голодомору, перед учнями 9-Б класу ЗОШ № 15 виступила відома поетеса та художник, ветеран педагогічної праці Тетяна Федорівна Чала. Вона поділилася зі школярами спогадами про голодомор своїх батьків та земляків із Дніпропетровщини.

Говорить заступник директора з виховної роботи ЗОШ № 15 Ольга Сергіївна Помеліло:

- Від імені дітей і педагогів хочу щиро подякувати працівникам бібліотеки як за цю акцію, так і за турботу, яка проводиться в Центральній міській бібліотеці повсякчас. Ви самі бачили, наскільки були збентежені школярі тим, що їм розказували і демонстрували, наскільки їх вразили трагічні події 30-х років в Україні. І хоча тема голодомору вивчається на уроках історії в 10-му класі, ми вирішили привести саме девятикласників – з тим, щоб вже зараз привернути їхню увагу до тих трагічних подій у нашій історії. Ще раз дякую працівникам бібліотеки за їх працю – нині так рідко зустрінеш піклування про молодь безкоштовно і з щирим переживанням за їх виховання. Нам навіть на думку не спадало не відгукнутися на запрошення відвідати виставку і переглянути відеофільм, коли до нас звернулися.

Голодомор 1932- 1933 років – жахлива трагедія української нації, і про неї повинні знати нинішні та прийдешні покоління. Нехай пам'ять про всіх невинно убієнних згуртує нас, живих, додасть нам сили, волі і мудрості для зміцнення власної держави на власній землі.

Працівники центральної бібліотеки запрошують усіх жителів міста та району відвідати книжкову виставку «Полин голодомору у пам'яті нащадків» у читальному залі бібліотеки – вона продовжує свою роботу.

А ввечері в суботу, 23 листопада, у вікнах Центральної міської бібліотеки, як і по всій Україні, горіли свічки скорботи за жертвами голодомору...

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 48 (164). – 28 ноября. – С.7.

P. S. А тим часом, коли номер готувався до друку, нам стало відомо, що ЗОШ № 15 замовила для своїх учнів ще декілька екскурсій-переглядів виставки та фільму, присвячених голодомору.

ОБЩЕСТВЕННЫЕ ОРГАНИЗАЦИИ И ГОРОДСКАЯ ВЛАСТЬ: ПАРТНЁРСТВО КРЕПНЕТ

Девять месяцев назад, ещё в начале весны, в Славянске была начата работа по созданию собственного бренда города. Работа, должен вам сказать, интересная и творческая. Изначально к ней были подключены представители не только местной власти, но также общественных, творческих, религиозных организаций, учебных заведений, представители малого и среднего бизнеса, работники СМИ и творческих союзов, музея и центральной библиотеки... Не раз и мы подробно писали о работе брендостроителей.

И вот одним из производных данной работы стало появление новых общественных организаций и объединений, более тесное и продуктивное их сотрудничество с городским советом, в частности, с управлением стратегического планирования, инвестиций и внешнеэкономических связей.

«Наш город» – взгляд в будущее

...Вообще-то одним из наиболее грандиозных достижений по продвижению имиджа Славянска как города-курорта стало участие нашей делегации в Международном туристическом салоне в Киеве 23-25 октября «Украина-2013». Это, конечно же, помимо таких глобальных и долгострочных достижений, которые были осуществлены еще ранее: получение общегосударственного статуса города-курорта и утверждение городским советом Стратегического плана развития города. Ну и, конечно же, разработка самого бренда, который, правда, еще необходимо утвердить.

Помимо этого, есть и рабочие нюансы, которые можно расценить как вполне продуктивные и весьма перспективные в дальнейшем. Так, в частности, еще в августе была создана инициативная группа из числа брендостроителей под названием «Наш город». одновременно с этим была создана и группа в Контакте под таким же названием.

И вот уже в конце октября в стенах Центральной городской библиотеки состоялось учредительное собрание по созданию на базе инициативной группы общественной организации «Наш город». Присутствующие (на сегодняшний день это порядка двадцати активных членов группы, плюс постоянно пребывающие активисты, плюс волонтеры и помощники из числа студентов СК НАУ и ДГПУ) утвердили Устав и единогласно избрали руководство общественной организации «Наш город». В состав правления вошли: председатель – Максим Горбунов (профессиональный рекламист и общественный деятель); заместитель председателя – Анна Руденко (дипломированный политолог, специалист по брендингу); секретарь – Даниил Евтухов (фотохудожник, частный предприниматель, общественный деятель).

Основными задачами деятельности организации «Наш город» на учредительном собрании были определены: социально-экономическое и культурное развитие города; налаживание и укрепление диалога, развитие партнерских отношений между громадой, бизнесом и властью; организация

семейного и молодёжного досуга; утверждение семейных ценностей среди славянцев; развитие туризма и сферы туристического обслуживания в Славянске; сохранение исторического и культурного наследия прошлого, утверждение имиджа Славянска как «города славных традиций» и «города семейных ценностей»; формирование позитивного образа «города комфортного проживания» и «города максимальных возможностей для самореализации» как в глазах самих горожан, так и потенциальных партнеров, инвесторов и гостей Славянска.

Что же конкретно и уже сегодня предлагают члены инициативной группы и создатели общественной организации «Наш город»?

Прежде всего, это создание Семейного парка, уютного места для проведения досуга хоть всей семьей, хоть парой молодожёнов – с именными деревьями, специализированными уголками и сквериками, мини-фонтанами и прочее...

Тесное сотрудничество с властью и бизнесом

Активно членами группы, совместно с городской властью и представителями бизнеса, обсуждаются такие идеи, как размещение в ближайшее время социальных билбордов с пропагандой семейных ценностей, создание ассоциации общественных организаций, участие в грантовых проектах. Из совсем уж конкретных предложений: веревочный парк для скалолазания и активного экстремального отдыха со взрослыми и детскими трассами; необходимость создания полноценного выставочного зала либо галереи; прокладка велодорожек и создание велостоянок, развитие велотуризма и велоспорта; создание аналитического социологического центра с целью как мониторинга общественного мнения, так и общегородского обсуждения социальных проектов; разработка единого плана эстетического оформления центра города.

Что же касается самой местной власти и, в частности, инвестиционного управления, то все социальные инициативы обязательно будут рассмотрены и перспективные – поддержаны.

Так, ныне ведётся работа по созданию двух туристических маршрутов – «Славянск купеческий» и «Славянск керамический». Кроме того, инвестиционным управлением городского совета совместно с ещё одной группой – общественной организацией развития инициатив «Славянск купеческий. От истоков к возрождению» (председатель правления Валентина Николаевна Лимаренко), а также Славянским краеведческим музеем и при поддержке областной организации Национального союза краеведов подан проект в Фонд Рината Ахметова по созданию интерактивного пола в гордском музее. Это должна быть суперсовременная 3Д-экспозиционная комната с проекциями во всех направлениях и максимальным эффектом присутствия в определенном уголке города. Партнёрами проекта также готовы выступить Союз производителей художественной керамики и ООО «Славтрейд Браво».

В завершении хотелось бы отметить, что на сегодняшний день все больше и больше зарождается в умах наших активистов и общественных лидеров творческих и продуктивных идей. И ни одна из них не остается без

внимания – управление по инвестициям готово рассмотреть каждое из предложений и всесторонне поддержать рациональные и продуктивные идеи. А если ещё будет создана ассоциация общественных организаций и максимально вовлечен малый и средний бизнес (то есть будут вовлечены внутренние инвестиции), то перед нами откроются вполне реальные перспективы развития туризма и туристического сервиса, а как следствие – и привлечение инвестиций внешних.

Александр Романько.

Газ «Славянская правда». – 2013. – № 48 (164). – 28 ноября. – С.10.

...И НАЧАЛО РОЖДЕСТВЕНСКОГО ПОСТА

Сегодня, 28 ноября, в день выхода очередного номера газеты, начинается четвертый и последний в году церковный многодневный пост – Рождественский. Продлится он, соответственно, до самого Рождества Христова, то есть до 6 января включительно. Кроме того, в ближайшие дни нас ожидают такие праздники, как: 29 ноября – апостола и евангелиста Матфея, а 4 декабря – последний из двенадцатых непереходящих праздников в 2013 году, Введение во храм Пресвятой Богородицы.

Последний из многодневных постов

Рождественский пост начинается 28 ноября и кончается в ночь под Рождество 6 января. Длится сорок дней и потому именуется в Церковном уставе Четыредесятницей, так же, как и Великий пост.

Он называется также Филипповым постом, потому что начинается после 27 ноября – дня памяти святого апостола Филиппа. Рождественский пост служит для всех православных освящением последней части года таинственным обновлением духовного единения с Богом и приготовлением к празднованию Рождества Христова.

Установление Рождественского поста, как и других многодневных постов, относится к древним временам христианства. Первоначально Рождественский пост длился у одних христиан семь дней, у других – несколько больше. На соборе 1166 года всем христианам было положено хранить пост перед великим праздником Рождества Христова сорок дней.

Понятно, что во время поста не благославляется мясо, сливочное масло, молоко, яйца, сыр. Рыба во время Рождественского поста разрешается в субботние и воскресные дни и великие праздники, например, в праздник Введения во храм Пресвятой Богородицы. А также по вторникам и четвергам в дни прославляемого святого; в понедельник, среду и пятницу – только в том случае, если полагается в этот день всенощное бдение, например, в престольный праздник. Если в такие дни нет особого праздника, то надо готовить пищу на растительном масле во вторник и четверг. И без него в понедельник, среду и пятницу, в храмовые праздники и в дни великих святых, если они приходятся на вторник или четверг. Разумеется, для детей, старых и больных людей, беременных и кормящих женщин правила поста ослабляются. Пост для человека, а не человек для поста.

В последнюю неделю накануне Рождества пост усиливается, и в эти дни даже в субботу и воскресенье рыба не благословляется. Между тем именно на эти дни приходится празднование гражданского Нового года. Православным христианам надо быть особенно собранными, чтобы весельем, винопитием и вкушением пищи не нарушить строгость поста.

Пост телесный без поста духовного ничего не приносит для спасения души, даже наоборот, может быть и вредным: если человек, воздерживаясь от пищи, проникается сознанием собственного превосходства. Истинный пост связан с молитвой, покаянием, с воздержанием от страстей и пороков, искоренением злых дел, прощением обид, с воздержанием от супружеской жизни, с исключением увеселительных и зрелищных мероприятий.

- Телесный пост есть вспомогательным в отношении поста духовного, – акцентирует наше внимание настоятель Свято-Воскресенского храма протоиерей Виталий Веселый. – Это лишь средство для успешного проведения духовного поста. Но и последний тоже не есть самоцелью, а также является средством для очищения сердца и души, достойной встречи Рождества Христова. Это неразрывная цепь, где каждое звено значимо.

Пост – время самоанализа, возможность взглянуть на себя как бы из-за пределов собственного «я». Пост – это удивительный духовный опыт, дающий нам ощущение пути и цели. И основа покаяния – осознание греха как такового и искреннее желание избавиться от него, то есть стать лучше, чище, человечнее.

В Рождественский пост и одиннадцать дней последующих за ним Святки не совершаются венчания.

29 ноября – апостола и евангелиста Матфея.

Святой апостол и евангелист Матфей, именуемый также Левию, один из двенадцати апостолов, брат апостола Иакова Алфеева, автор одного из Евангелий в Новом Завете. Был мытарем, то есть сборщиком податей для Рима. Матфей, услышав глас Иисуса Христа: «Иди за Мной» (Мф. 9,9), оставил свою должность и пошел за Спасителем. Христос и Его ученики не отвергли приглашения Матфея и посетили его дом, где разделили трапезу с друзьями и знакомыми хозяина – такими же мытарями и грешниками.

Это событие поразило фарисеев и книжников. Мытари, люди корыстолюбивые и жестокие, считались у иудеев за предателей и изменников родины и религии. Говорить со сборщиком податей считалось грехом, общаться с ним – оскорблением. Но иудейские учителя не могли понять, что Господь «пришел призвать не праведников, а грешников к покаянию» (Мф. 9,13).

Матфей, осознав свои грехи, возместил вчетверо тем, кого прежде обирал, раздал остальное свое имение нищим и вместе с другими апостолами последовал за Христом. Святой Матфей внимал наставлениям Божественного учителя, видел бесчисленные Его чудеса, ходил вместе с 12 апостолами с проповедью, был свидетелем страданий, смерти и Воскресения Спасителя и славного Его Вознесения на небо.

Восприняв благодатные дары Духа Святого, сошедшего на апостолов в день Пятидесятницы, апостол Матфей вначале 8 лет проповедовал в Палестине. Перед уходом на проповедь в далёкие страны святой апостол Матфей запечатлел в Евангелии земную жизнь Спасителя мира и Его Учение.

В ряду книг Нового Завета Евангелие от Матфея стоит первым. Местом написания Евангелия называют Палестину. Евангелие написано святым Матфеем в 42-м году (по Рождестве Христовом) на современном ему еврейском языке и переведено на греческий. Его Евангелие является ярким доказательством того, что Иисус Христос – подлинный Мессия, предреченный пророками, и другого не будет (Мф. 11, 3). Богословское содержание Евангелия, кроме христологической темы, включает также учение о Царствии Божиим и о Церкви.

Святой апостол Матфей обошёл с благовестием Сирию, Лидию, Персию, Парфию, закончив свои проповеднические труды мученической кончиной в Эфиопии. Апостол Матфей основал здесь Церковь и построил храм в городе Мирмены, поставил епископом своего спутника по имени Платон.

Однажды святой апостол именем Иисуса Христа исцелил жену и сына правителя страны Фулвиана, одержимых нечистым духом. Это чудо обратило к Господу множество язычников. Но властелин обвинил апостола в колдовстве и приказал казнить его. Святого Матфея положили лицом вниз, засыпали хворостом и подожгли. Когда костёр разгорелся, что все увидели, что огонь не вредит святому Матфею. Испуганный эфиоп обратился к святому с мольбой о пощаде и, по молитве мученика, пламя улеглось. Тело святого апостола осталось невредимым, и он отошел к Господу.

По приказу Фулвиана, тело святого Матфея положили в железный гроб и бросили в море. При этом Фулвиан сказал, что если Бог Матфеев сохранит тело апостола в воде, как сохранил его в огне, то следует поклоняться Этому Единому, Истинному Богу.

...Вынесенный на следующий день волной гроб был с честью перенесен в храм, построенный апостолом. Фулвиан попросил у святого апостола Матфея прощения, после чего епископ Платон крестил его с именем Матфей, которое дал ему, повинувшись повелению Божию. Вскоре святой Фулвиан-Матфей отказался от власти и стал пресвитером. После смерти епископа Платона ему явился апостол Матфей и увещал возглавить Эфиопскую Церковь – принять епископство и продолжить дело своего небесного покровителя.

4 декабря – Введение во храм Пресвятой Богородицы

Введение во храм Пресвятой Девы Марии празднуется славной Церковью 4 декабря. День этот считается великим двенадцатым непереходящим Богородническим праздником, который в песнопениях церковных называется «предвестием Божия благоволения к людям». С этого праздника начинают петь в церкви во время утрени «Христос рождается...».

Когда Деве Марии исполнилось три года, благочестивые родители Её приготовились исполнить свой обет Богу. Родители Девы Марии, праведные

Иоаким и Анна, молясь о разрешении неплодства, дали обет: если родится дитя, посвятить его на служение.

Они созвали родственников, пригласили сверстниц своей Дочери, одели Её в лучшие одежды и, провожаемые народом с пением духовных песен, повели Её в храм Иерусалимский для посвящения Богу. Её подруги-сверстницы, как и Сама Мария, шли с зажженными свечами в руках. Навстречу им вышли из храма священники во главе с первосвященником.

Иоаким и Анна поставили Марию на первую ступень лестницы, ведущую в храм. Лестница же эта имела пятнадцать больших ступеней по числу псалмов, которые священники пели при входе в храм. И вот трёхлетняя Мария без всякой посторонней помощи взошла по высоким ступеням. Там первосвященник встретил и благословил Её, как это он всегда делал со всеми, посвящаемыми Богу. А затем по внушению Духа Святого он ввел Её во Святое Святых. Это было самое священное место в храме. Туда никто не имел права входить, кроме первосвященника, и то только один раз в год. Дух Святой внушил первосвященнику, что Мария – избранная Богом, поэтому достойна входить в самое священное место. Ей предназначено стать Матерью Сына Божия, который откроет людям вход в Царство Небесное.

Иоаким и Анна, исполнив свой обет, возвратились домой, а Мария осталась жить во храме. Там она вместе с другими девочками обучалась Закону Божию и рукоделию; много молилась, читала Священное Писание и строго соблюдала пост.

При храме Божиим Пресвятая Мария жила около одиннадцати лет и выросла глубоко благочестивой, во всем покорной Богу, необычайно скромной и трудолюбивой. Пресвятая Мария решила посвятить свою жизнь только одному Богу. Для этого Она дала обет навсегда остаться Девой. Дух Божий и Святые Ангелы охраняли Божественную Деву.

- В этом отношении, – говорит отец Виталий, – примечательным есть замужество Девы Марии. Никто ранее такого обета не давал, а по устоявшейся традиции в 15 лет девушка обязана была вступать в брак. Стал вопрос: нарушить традицию либо способствовать нарушению обета? В мужья Деве Марии был выбран благочестивый 80-летний старец Иосиф Обручник, обязавшийся оберегать Марию и заботиться о ней как о сестре. А помимо прочего, тем самым был обманут и дьявол, который, благодаря пророчеству, ожидал появления Сына Божьего от Девы, но никак не мог предположить, что Пресвятая Дева окажется замужней...

- Пресвятая Богородица, – продолжает протоиерей Виталий Веселый, настоятель Свято-Воскресенского храма, – это чистейший сосуд, выбранный из числа всех людей для пришествия Сына Божьего, и никакая другая представительница рода людского, кроме Марии, не смогла бы выполнить эту миссию.

Поэтому необходимо помнить, что наше спасение, наше искупление воплотившимся Сыном Божиим стало возможно потому, что избранная послужить для этого Пречистая Богородица была введена своими родителями в храм Божий и получила воспитание при храме. Этот поступок

родителей Марии Церковь ставит в пример всем верующим, указывая, что истинные христиане должны воспитывать в своих детях любовь ко Всевышнему с самого раннего возраста, как только ребёнок начинает понимать окружающее.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2013. – № 48 (164). – 28 ноября. – С.12.

И В КАЖДОМ ДНЕ УВИДЕТЬ ЗНАК НЕБЕСНЫЙ

Безусловно, для человека истинно верующего, для христианина, нет праздников более значимых и величественных, нежели Рождество Господа Бога и Спасителя нашего Иисуса Христа и Пасхи, или Светлого Христова Воскресения. То же самое относится и к строгости и длительности Рождественского поста и Великого поста, предшествующих этим праздникам. Впрочем, о большом мы помним всегда и потому четыре раза в году до храма таки доходим (плюс Крещение и Второй Спас – с тем, чтобы посвятить, соответственно, воду и мед с яблоками).

А ведь есть ещё множество знаковых и значимых дней в жизни мирянина, о которых он, к сожалению, и не знает. Продолжая наш скромный труд, в который уже раз попробуем восполнить эти проблемы в сознании наших ближних.

Секулярный новый год (то есть мирский, светский) для православного христианина начинается весьма оригинально. Ведь именно *первого января* церковь празднует день памяти святого Вонифатия (год смерти – 290), который, помимо прочего, помогает людям, злоупотребляющим алкоголем, избавиться от своего порока. Утренняя служба так и называется – Чаша Неупиенная.

А ведь практически никто и не знает, что есть такая служба и такой святой! А знай об этом, многие бы пришли в это утро в храм, несмотря на то, что это утро после Нового года, не все ведь встречали его со спиртным. Конечно, по любой проблеме к Господу, к Пресвятой Богородице, к святым можно обращаться в любой из дней, но когда служба правится целенаправленная и проповедь батюшки посвящена конкретной проблеме и обращена к конкретным людям, то и настроение в храме особое, и слово праведное глубже западает в душу.

Второе января, день почитания святого праведного Иоанна Кронштадтского – предпоследняя возможность исповедоваться и причаститься в период Рождественского поста. А поскольку к причастию надо готовиться, то и пост соблюдать тоже необходимо. Вообще-то Православная Церковь рекомендует в период Великого и Рождественского поста причащаться трижды, а значит, столько же и исповедоваться, поскольку это обязательно для получения разрешения на причастие. Можно ограничиться двумя причастиями, но без одного вовсе никак нельзя. В Успенский и Петров посты допускается причащаться один раз. В целом же Православная Церковь рекомендует исповедываться и причащаться не чаще

одного раза в две недели (дабы не превращать храм в столовую, а причастие – в приём пищи) и не реже одного раза в два месяца (дабы не обрати чрезмерно грехами и не уповать чрезмерно исключительно на собственные силы).

Восьмого января, на второй день Рождества, Святая Церковь созывает православный люд для благодарственного прославления Пресвятой Девы, жизнь Которой послужила великому таинству Воплощения Сына Божия. Это собрание и празднество называется Собором Пресвятой Богородицы.

Одиннадцатое января – день тоже по-своему особый. Ведь он посвящен 14-ти тысячам замученных Иродом младенцам. Ирод рассчитывал, что среди убитых детей будет и Иисус, в Котором он видел соперника. Погубленные младенцы стали первыми мучениками за Христа. Окромя прочего, необходимо также напомнить, что именно святым младенцам, Христа ради убиенным в Вифлиеме, молятся об убиенных во чреве младенцах матери, которые в своё время сделали аборт, но со временем покаялись в содеянном.

Тринадцатого января мы ещё продолжаем праздновать Новый год, тепер уже – «старый новый» (странное, однако, сочетание слов). А ведь в этот день, и об этом тоже надо бы знать и помнить, почитаем Святителя Петра Могилы – святого, который был архимандритом (настоятелем) Киево-Печерской лавры и митрополитом Киевским и Галицким. Святой Петр Могила основал Киево-Могилянскую академию, большое внимание уделял типографскому делу, как и написанию собственных богословских и воспитательных, наставительных трудов.

Наш с вами соплеменник восстановил Софию Киевскую, Выдубицкий и Михайловский монастыри, распорядился освободить из-под слоя земли Десятинную церковь, под развалинами которой были найдены мощи святого равноапостольного великого князя Владимира. Согласитесь, именно в наше время, когда и с образованием, и с духовностью у нас далеко не всё в порядке, а в государстве имеет место быть гражданское противостояние, отнюдь не лишним было бы обратить свои взоры к таким выдающимся «постатям» в многострадальной истории неньки Украины, как Петро Могила. Именно они могли объединить нас, уж коль скоро мы не можем сделать этого сами.

Четырнадцатого января мы праздновали Обрезание Господне, а также святого Василия Великого. Расставим, как принято говорить, все точки над «і». Ветхозаветное установление обрезания для младенцев мужского пола символизировало знамение Завета Бога с праотцом Авраамом и его потомками. В то же время сам Христос уже в новозаветных установлениях заменил обрезание Таинством Крещения. Таким образом, для новозаветного современного православного христианина акт обрезания является лишь бессмысленным членовредительством. Что же касательно самого Иисуса, то после совершения обряда обрезания ему и было дано это имя, что означает Спаситель и о чём возвестил ещё Архангел Гавриил в день Благовещение Пресвятой Деве Марии.

Церковь на своих Соборах давно уже выработала своё отношение к Ветхозаветным установлениям: что-то оставили, а от чего-то и избавились, как утратившее своё значение. Например, в Ветхом Завете запрещается есть свинину, ныне – допускается. Обрядовые установления и служение остались, но приобрели иной вид и выражение. Осталось и внутреннее устройство храма. В то же время раньше служба правилась в святая святых – святилище. а народ находился либо во дворе храма, либо в притворе («прихожей» храма). В новозаветное же время все, как говорится, сделали шаг вперёд – служба перенеслась в алтарь, а народ находится в святилище (собственно, в помещении храма). В притворе же остаются некрещенные и те, кто временно наказан Церковью за непослушание либо серьёзные прегрешения. Последнее, впрочем, практикуется ныне крайне редко.

Наконец, *пятнадцатого января* – день памяти преподобного Серафима Саровского или же, если говорить более официально, представление, второе обретение мощей преподобного Серафима Саровского, чудотворца. Ведь и у нас в городе есть храм Серафима Саровского, а значит, этот праздник является храмовым как для его служителей, так и прихожан.

17-летним юношей он оставил мир и удалился в Саровскую пустынь. Восемь лет был послушником у старца Иосифа в Саровском монастыре, после принял монашество и был посвящен в иеродиаконы, рукоположен в иеромонаха.

Имея склонность к уединению, стал служить в лесу в келии. В качестве аскетических подвигов и упражнений носил одну и ту же одежду зимой и летом, сам добывал себе припитание в лесу, мало спал, строго постился, перечитывал священные книги (Еванглия святоотечественного писания), ежедневно подолгу молился. Наиболее послужился Господу именно как пустынный, позже – затворник и особенно – столпник (моление на камне). Тысячу дней и ночей Серафим провёл в подвиге столпничества на каменном валуне.

Преподобный Серафим заповедал своим духовным детям послушание и сам до конца жизни был верен ему. Самым главным подвигом считал молитву. Во время богослужения советовал стоять в храме то с закрытыми глазами, то обращать свой взор на образ или горящую свечу. Он оставил Церкви собрание кратких, но ёмких по содержанию наставлений. Наибольшим из грехов считал уныние, отчаяние. Ему принадлежат слова: «Нет хуже греха и ничего нет пагубнее духа уныния». Он сам светился духовной радостью, и этой тихой, мирной радостью он с избытком наполнял сердца окружающих его людей.

Перейдём теперь к тем праздникам, которые нас ожидают с 17 по 23 января. Собственно, *17-го числа* – *собор 70 апостолов*. Ещё при земной жизни, в свои последние дни перед началом пути на Страсти, Иисус избрал ещё 70 апостолов, помимо тех 12-ти, которые уже были его учениками и спутниками. Он, согласно евангелисту Луке, сказал им: «Жатвы много, а делателей мало» и разослал их с проповедью в различные города и провинции, в которые сам хотел идти, но уже вряд ли бы успел это сделать.

А по сошествии святого Духа апостолы разошлись с проповедью по различным странам, некоторые сопутствовали апостолам из числа 12, призванных первыми. Это, например, святые евангелисты Марк и Лука, сподвижник святого апостола Павла, Тимофей, ученик святого евангелиста Иоанна Богослова святой Прохор и другие.

Наконец-то, *19 января* и Святое Богоявление, и Крещение Господне. Если Рождество положило начало новой эре человечества, то Крещение Господне – это событие, которое окончательно провело границу между Ветхим и Новым Заветами. Иоанн крестил Иисуса. И тут же, как рассказывает евангелист Лука, «отверзлось небо, и Дух Святой снизошёл на Него в телесном виде, как голубь, и был глас с небес, глаголющий: Ты Сын Мой Возлюбленный, в Тебе Мое благоволение!». Таким образом Бог сообщил людям, которых на реке Иордан рядом с Иоанном собралось довольно много, что Спаситель уже пришёл, более того – Он рядом с ними.

И уже *20 января* – Собор Предтечи и Крестителя Господня Иоанна. Церковью Иоанн Креститель прославляется одновременно и как ангел, и как апостол, и как мученик, и как пророк, и как свечник и друг Христов. Блаженный Августин говорит о нём: «Святой Креститель Господень Иоанн является величайшим ходатаем и заступником христиан. Молитва, вознесенная к нему, помогает очистить наши души и исцелить плотские недуги».

Поэтому давайте постараемся быть искренними и честными с окружающими и с собой. И тогда наши молитвы будут услышаны.

Боже, храни Украину!

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 3 (171), 16 января 2014 г., стр. 7.

ДЕНЬ ПАМЯТИ ПРЕПОДОБНОГО СЕРАФИМА САРОВСКОГО

В среду, 15 января, в день памяти великого подвижника и чудотворца Православной Церкви преподобного Серафима Саровского, свой престольный праздник отметил главный храм Серафимовского благочиния.

Свято-Серафимовский храм был полон людьми, приехавшими из разных микрорайонов Славянска, а многим православным довелось и вовсе слушать службу в притворе и даже возле дверей храма. Службу правили в этот день настоятель храма отец Валерий, настоятель кафедрального собора Свято-Александро-Невского отец Николай, а также сонм служителей. После Божественной литургии состоялся Крестный ход вокруг храма с окроплением храма и всех присутствующих. Завершальную проповедь к православным прихожанам совершил благочинный Александро-Невского благочиния протоирей Николай.

Отец Николай напомнил о подвигах святого (пустынничество, затворничество и столпничество) и отметил, насколько милосердным и бескорыстным был Серафим Саровский. Разбойников, которые напали и жестоко избili его, он всецело простил и даже огласил, что готов покинуть монастырь, если их накажут. Святой Серафим светился тихой и мирной

духовной радостью, которой с избытком наполнял сердца окружающих, неизменно приветствуя их пасхальными словами: «Радость моя! Христос воскрес!» Отец Николай призвал присутствующих мирян делиться своей радостью с ближними и отметил уникальную особенность радости и дарованного нам Божьего дара любви – приумножаться в зависимости от того, сколь щедро мы дарим их окружающим. Более того, Храм Серафима Саровского очень быстро приобрёл популярность во всем Славянске, а для жителей микрорайона Черевковка и вовсе стал настоящей отдушиной, окном в мир духовности и света. Подготовка к его строительству началась ещё в 1999 году. Место под строительство освятил епископ Алипий. А 1 августа 2004 года настоятель храма протоирей Валерий Лебедь провёл здесь первое богослужение. 15 января 2007 года состоялось полное освящение Свято-Серафимовского храма. При этом произошло событие, которое митрополит Илларион назвал настоящим знамением и даже более того – чудом.

Во время Крестного хода в самом храме не осталось никого. Двери храма были закрыты. Владыка Илларион обнёс вокруг здания Святой Антиминс с частицей мощей мученика Трифона, остановился напротив входа и прочитал молитву на вхождение во храм. Именно в этот момент две створки двери синхронно распахнулись. И это при том, что в храме никого не было... Владыка вошёл в храм и убедился, что внутри действительно никого нет, и открывать перед ним двери было некому. Словно сам Серафим Саровский приглашал православных на богослужение.

Напомним, что с 1 января 2010 года решением правящего архиерея в городе Славянске образованы два благочиния. Благочинным Александроневского благочиния Славянска (15 приходов на сегодняшний день) поставлен протоирей Николай Фоменко, а Серафимовского (14 приходов) – протоирей Валерий Лебедь. При храме Серафима Саровского действует воскресная школа, служители храма ведут благотворительную работу.

Закончилось празднество престольного дня в трапезной храма, где для всех желающих были приготовлены угощения.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 4 (172), 23 января 2014 г., стр. 6.

КРАЩІ ПОЧИНАЮТЬ ПЕРШИМИ

Ось і закінчилися головні зимові свята – і релігійні, і світські. А разом з ними добігли свого кінця й зимові канікули. Втім, не всі студенти (а також курсанти) технікумів і коледжів міста одночасно приступають до навчання – багато чого залежить від навчальних відділів, заступників директорів вишів із навчальної роботи, самих керівників. Кожен навчальний заклад сповідує свою тактику і власну «політику» у складанні навчальних планів.

Як завжди, найпершими до навчання у другому семестрі приступили студенти і викладачі коледжу транспортної інфраструктури (колишнього залізничного технікуму). Вже з понеділка, 13 січня, саме на старий Новий рік, групи всіх курсів коледжу завітали до навчальних аудиторій та

виробничих майстерень. Не набагато відстали від залізничників і хіміки: перший курс Слов'янського хіміко-механічного технікуму вийшов із канікул того ж таки тринадцятого числа, останні ж приєдналися до них за тиждень.

Наприкінці січня заступлять на освітню вахту і колективи Слов'янського технікуму Луганського національного аграрного університету та Слов'янського енергобудівного технікуму. Нарешті, і вже за усталеною традицією останніх років, останніми ввійдуть у робочу колію студенти, курсанти та викладачі Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету – у них другий семестр розпочинається разом із весною, тобто 3 березня. Втім, варто відзначити і позитивні зрушення в роботі господарчих і фінансових структур СК НАУ цього року у порівнянні з роком минулим – навіть зараз, на канікулах, корпуси опалюються.

Відтак розпочнемо наш огляд стан справ у слов'янських вишах I-II рівнів акредитації з тих, хто найпершими розпочав навчання, тобто із залізничників, із СКТІ. У понеділок, тринадцятого січня, у коледжі транспортної інфраструктури не тільки розпочалися заняття, а й були проведені збори трудового колективу, педагогічна рада та студентська рада навчального закладу.

На першому із зазначених заходів трудовий колектив заслухав звіт директора СКТІ Ю.В.Жирова щодо його роботи на посаді керівника закладу з часу обрання на неї та затвердження на посаді. Колектив високо оцінив роботу свого керівника, а в його особі і свою власну працю. Це стосується і безперервних ремонтних робіт у коледжі, і удосконалення навчального процесу, і зміцнення зв'язків із галузевими підприємствами та університетами, і, власне, відзначення 75-річного ювілею коледжу (технікуму) минулого року.

Порядок денний педагогічної ради передбачав одне з таких питань, як переведення найбільш успішних і активних студентів денного відділення з контрактної форми навчання на бюджетну. Такої честі заслужили Анастасія Зарівчацька та Олександра Козлова, студентки відділення «Обслуговування та ремонт пристроїв електрозв'язку на транспорті» («Зв'язок»), та Вадим Лаврінов, Сергій Тропезніков, Ігор Веремйов, студенти відділення «Технічне обслуговування, ремонт та експлуатація тягового рухомого складу» («Локомотиви»).

Що ж до зворотного боку медалі, то за результатами першого семестру відраховано було лише два студенти по всьому коледжу. Останнє рішення було затверджено й рішенням студентської ради, яка відбулася одразу після педагогічної. Ті чи інші рішення з низки важливих питань керівництво навчальних закладів має обов'язково узгоджувати зі студентською радою – такі нині діючі нормативні вимоги. Розглядалося на педраді й питання пропуску занять студентами та впровадження заходів боротьби з цим явищем.

І, нарешті, найприємніше – затвердження рішення щодо присудження іменних стипендій. Кращими із кращих стали: студентка 4 курсу Христина Кулакова (відділення «Зв'язок») – іменна стипендія Донецької залізниці, та

студент 3 курсу Олег Сафронов (відділення «Локомотиви») – іменна стипендія Верховної Ради України. Окрім того, зазначимо, що наприкінці семестру на конкурсній основі були визначені й найкращі групи коледжу по відділеннях...

Наприкінці першого семестру в транспортному коледжі пройшов тиждень циклової комісії «Технічне обслуговування, ремонт та експлуатація тягового рухомого складу». В межах цього тижня була проведена конференція «Інновації залізниці», на якій перед студентами 3-4 курсів виступили з рефератами, підготовленими за результатами проходження виробничої практики, їхні однокурсники. Викладачами циклової комісії були також проведені декілька відкритих уроків із фахових дисциплін. Відбувся також і професійний конкурс «Кращий майбутній технік-електромеханік» між трьома групами студентів 4-го курсу відділення «Локомотиви».

Викладач циклової комісії «Локомотиви» Сергій Андрійович Рожанський, член міського клубу філателістів, підготував тематичну підбірку-виставку марок і, зокрема, з історії розвитку локомотивів. І, нарешті, конкурс «Господарочка» – на виявлення кращої з кращих дівчини і господині на відділенні «Локомотиви».

Наступною у черзі на проведення свого фахового тижня – циклова комісія «Соціально-економічних дисциплін». І проведений він буде саме у Шевченківські дні, що, безумовно, розширить і поглибить програму вшанування у коледжі 200-річного ювілею Великого Кобзаря.

Зазначимо також, що віднині всі коледжеві події висвітлюються у власній газеті «Студентський експрес» – симпатичному кольоровому і цікавому виданні. Днями побачить світ уже другий номер газети.

Неначе й не переривалися ані навчальний процес, ані соціально-культурне життя у Слов'янському коледжі транспортної інфраструктури – на одному диханні тут закінчили перший семестр і дружньо розпочали семестр другий. Гарний приклад не лише іншим навчальним закладам, а, можливо, й багатьом галузям та сферам нашого суспільства – менше святкувати, не з'ясовувати непотрібних стосунків, не відкладати на потім те, що можна зробити вже сьогодні.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». - № 4 (172), 23 января 2014 г., стр. 7.

МУЧЕНИЦА ТАТИАНА, СИЛОЮ ВЕРЫ УСМИРЯЮЩАЯ ЛЬВА

В Новом Завете у Иисуса Христа есть высказывание, лейтмотив которого можно передать приблизительно следующим образом: само по себе богатство не есть пороком, другое дело, каким образом оно добыто и как им распоряжается его владелец. Да и состоятельность человека никак не связана с полноценностью его бытия, в том смысле, что не является источником счастья. Даже, наоборот, существенно затрудняет его обладателю путь к Господу.

Само же высказывание звучит так: «Богатому так же трудно попасть в Царство Небесное, как и верблюду пройти через игольное ушко». То есть

теоретически, может, и возможно, но на практике, что поделаешь, определяться, с кем ты и что для тебя наиболее значимо, надобно ещё при жизни этой. А уж когда желание разбогатеть становится страстью, то и вовсе беда...

Святая мученица Татиана, жившая в первой половине третьего столетия после Рождества Христова, родилась и воспитывалась в знатной и богатой семье. Её отец трижды был избран консулом, но при этом был тайным христианином и дочь свою воспитал в христианских ценностях и согласно Божественным установлениям. Это как раз тот случай, когда социальное положение и материальное состояние послужили преградой, чтобы быть богочестивым человеком.

Достигнув совершеннолетия, Татиана не стала выходить замуж, а все свои силы отдала Церкви. Она была поставлена диаконисой в одном из римских храмов и служила Богу, в посте и молитве ухаживая за больными и помогая нуждающимся. Но с 222 года возобновились жестокие гонения на христиан. Схвачена была и диакониса Татиана. Её принуждали принести жертву в храме Аполлона, а за отказ сделать это придавали истязаниям – жестоко избивали, выкололи глаза. Но вера в Господа придавала сил Татиане, а палачи, потрясённые её стойкостью, обращались в христианство.

Широко известен и рассказ о том, как голодный лев, выпущенный из клетки для съедения Святой, не тронул её, а стал кротко лизать ей ноги. Когда же льва захотели загнать обратно в клетку, он растерзал мучителей. Её пытались сжечь, но ничего не получалось. Остригли ей волосы, чтобы якобы лишить чародейных сил. Но Господь не оставил Татиану. Наконец, ей вынесли смертный приговор, и жизнь Татианы была прервана ударом меча. Вместе с ней был казнен и её отец, открывший дочери истины веры Христовой.

Кстати, к студенчеству святая Татиана не имеет никакого отношения. Просто еще в 1755 году в день почитания святой российской императрицей Елизаветой Петровной был подписан указ об открытии Московского университета. Со временем этот день утвердился как всеобщий праздник студентов, не более того. Впрочем, если в этот день студенты посетили храм Божий и обратили свои молитвы к святой мученице Татиане, то это очень похвально и богоугодно.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 5 (173), 30 января 2014 г.

УСПЕХИ И ПЕРСПЕКТИВЫ

В этом году Славянскому техникуму Луганского национального аграрного университета исполняется 85 лет. И хотя праздничные мероприятия официально будут проводиться в ноябре-декабре нынешнего года, приподнятое настроение (или ожидание такового) уже имеет место быть. И пусть день рождения не десятикратный, тем не менее, это год, который позволяет в очередной раз подвести итоги –

порадоваться успехам и устранить невольные упущения, а также наметить планы на будущее.

Между тем юбилей – это хорошо и приятно, но есть ещё и повседневная жизнь со своими заботами и проблемами. И насколько успешно они преодолеваются и решаются, является залогом продуктивной деятельности государства, учреждения, учебного заведения.

В очередной раз, ведь общаемся уже не впервые, легко и непринужденно находим общий язык с директором СТЛНАУ Татьяной Николаевной Деревянченко по вполне конкретному, но при этом архиважному вопросу. В учебном заведении главная персона – это отнюдь не преподаватель, ведь на место некомпетентного и неквалифицированного специалиста всегда можно подыскать другого – рынок труда перенасыщен выпускниками вузов, имеющими право преподавать. Главным действующим лицом в любом вузе является, по крайней мере так должно быть, его студент. И бороться за него необходимо не только в период агитационной, профориентационной и вступительной кампаний, но и в течение всего процесса обучения. Особенно на первом курсе, когда молодой человек, даже подросток, меняет статус школьника на статус студента и впервые сталкивается с уже вполне серьезными и взрослыми проблемами самостоятельной жизни и ответственности за себя и свои поступки. С этого вопроса наш разговор с Татьяной Николаевной Деревянченко и Лидией Владимировной Назаровой, заместителем по учебной работе, начался и им же, по истечению более чем часового отрезка времени, завершился.

Какие основные моменты выделили руководители аграрного техникума в работе со студентами, особенно с первокурсниками, которые на данный момент в СТЛНАУ – это выпускники девятых классов?

Прежде всего, тщательный анализ пропусков занятий и работа по соблюдению дисциплины. Больше половины студентов СТЛНАУ обучаются за счёт госбюджета. И это учебному заведению, как ни парадоксально, выгоднее, нежели готовить контрактников. На сегодняшний день Министерство аграрной политики и продовольствия выделяет 17-18 тысяч гривен на одного студента в год, тогда как плата на контрактной основе не превышает и четырёх тысяч. Казалось бы, учись в своё удовольствие. А если учесть, что практически все бюджетники имеют направления и соответствующие договоры с районными управлениями сельского хозяйства, согласно которым они потом ещё и обязаны отработать затраченные на них средства, то учиться такие студенты просто обязаны. Уже существует общая схема, и вот-вот будет внедрён непосредственный механизм возврата денег студентом, затраченных на его обучение государством, если он был отчислен, забрал документы сам либо же после получения диплома отказался выполнить условия договора.

Следующий момент – работа с родителями и индивидуальный подход к каждому студенту. Многие ребята воспитывались в неполной семье – как вы понимаете, без отца. В школе у них были учителя – преимущественно одни женщины. Как следствие – своенравие, строптивость и непослушание. Это,

конечно, не аксиома, но закономерность. И здесь уже руководству техникума, кураторам и преподавателям-женщинам приходит на помощь не только личный опыт работы с юношами и девушками, но и преподаватели-мужчины – техники-механики и физруки. В педагогическом, безусловно, смысле слова – беседы, воспитательные часы, внеклассная работа, дежурство преподавателей на переменах и прочие педагогические способы воздействия на подопечных, апелляция к их совести и самосознанию.

В отношении последнего из указанных подходов в воспитательной работе с подопечными Татьяна Николаевна отмечает, в частности, и такое:

- Если студент сломал или испортил какую-то вещь или мебель, я ему говорю: теперь возьми и отремонтируй сам. В конце концов ты – мужчина, так покажи, что ты что-то умеешь сделать своими руками. Может быть, это несколько и нетрадиционный воспитательный метод, но, вы знаете, действует.

Большое значение в адаптации вчерашних школьников к нынешнему статусу студента имеет и работа психолога техникума Алексея Александровича Литвинова. Именно он помогает молодым людям перейти из детского возраста в период взрослой юности. А в некоторых случаях студенты направляются на обязательное собеседование с психологом, и Алексею Александровичу практически всегда удаётся найти общий язык и взаимопонимание с возмутителем спокойствия.

В этом году Славянский техникум пополнился на 106 первокурсников, и по результатам первого семестра ещё ни один студент не был отчислен ни с одного из курсов. Здесь борются за своих студентов, и всеми силами стараются им помочь стать достойными людьми и квалифицированными специалистами. Отчислить проще всего, воспитать и научить гораздо сложнее.

Пополнился техникум в этом году и студентами-заочниками – 167 человек. Сама цифра говорит о том, что работа заочного отделения, которым руководит Алла Николаевна Проскунина, и вовсе заслуживает наивысшей оценки. Вот и сейчас на подходе горячая пора профориентационной работы для отделения и техникума в целом. Ведь уже в феврале состоится выпуск в Александровском и Северском сельскохозяйственных лицеях по специальности «конторский служащий», а это потенциальные второкурсники и для дневного отделения, и в основном заочного.

СТЛНАУ относится к тем учебным заведениям в регионе и в своей отрасли, которые готовят специалистов по востребованным специальностям, а кроме того, открывает новые, спрос на которые появляется и неуклонно растёт на рынке труда. Приведу наглядные примеры.

Так, в частности, к подготовке уже традиционных для техникума специалистов по ремонту и обслуживанию сельскохозяйственной техники и бухгалтерского учёта на основе проследней специальности приступили в своё время к подготовке финансистов. С нынешнего учебного года начато обучение по специальности «туристическое обслуживание». Согласитесь, не только модно и эффектно, но ведь и актуально, и перспективно! А уже в

грядущую вступительную кампанию будет сформирована первая группа будущих экспертов-оценщиков по специальности «оценочная деятельность». Подобных специалистов так и вовсе ныне огромный дефицит, поэтому и конкурс будет, и трудоустройство после окончания учёбы гарантировано. Мало какие из учебных заведений не только в городе, но и в регионе могут похвалиться подобной прозорливостью, тщательным анализом состояния рынка труда и перспектив его развития. Можно сказать, что план развития СТЛНАУ до 2020 года, принятый в своё время в техникуме, оказался очень продуманным и грамотным, ведь результаты его выполнения налицо.

Непосредственно в данный период, в январе и феврале, на базе СТЛНАУ проводится целевое обучение руководителей и специалистов управлений агропромышленного развития райгосадминистраций, предприятий различных форм собственности, учреждений и организаций АПК по вопросам внедрения современных методов хозяйствования. Занятия для таких уже многоопытных абитуриентов проводят как сами преподаватели техникума, так и ведущие специалисты АПК, преподаватели аграрных вузов области, специалисты налоговой инспекции. А это – прекрасная возможность и для обмена мнениями, и для повышения собственной квалификации, и для профориентационной работы сразу с представителями шести районов севера Донецкой области.

Славянский техникум Луганского национального аграрного университета не без основания с оптимизмом смотрит в будущее и с хорошим настроением неспешно, но уверенными шагами приближается к своему юбилею.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 5 (173), 30 января 2014 г., стр. 11.

ВОСПИТАНИЕ ДОСТОЙНЫХ ЛЮДЕЙ

Основная задача в работе Светланы Николевны Висицкой, заместителя директора Славянского техникума Луганского национального аграрного университета по воспитательной работе – подготовить к жизни всесторонне развитых, воспитанных и образованных членов общества. Работа, безусловно, трудоемкая, но ведь при этом и чрезвычайно важная, и самая по себе интересная.

Со Светланой Николаевной мы попытались охватить взором минувший семестр и вспомнить те мероприятия, которые проводились в самом техникуме и в которых принимали участие его студенты на общегородском, областном и даже всеукраинском уровне.

Наиболее значимое мероприятие, в котором приняли участие студенты и преподаватели СТЛНАУ в прошлом году – это Парад вышиванок в Киеве. Они составили костяк Славянской делегации в столице Украины, поскольку именно в аграрном техникуме нашлись такие необходимые «по случаю» пятьдесят национальных костюмов. В других учебных заведениях города с этим дело обстоит, мягко говоря, скромнее. Сравниться с техникумом в наличии национальных декораций, костюмов и репертуара может разве

ООШ №6 им. Т.Г.Шевченко, учителям и ученикам которой сам Бог велел быть национально сознательными.

И второе событие всеукраинского масштаба, в котором студенты СТЛНАУ уже традиционно проявили себя с наилучшей стороны, – это ежегодный фестиваль аграрных вузов «Софійські зорі», финал которого проходил в городе Умани. Наш фольклорно-этнографический коллектив «Перевесло» (руководитель Антонина Петровна Грисенко) занял почётное второе место в номинации «Народные обычаи и обряды», а также был отмечен грамотой АПК «За высокий уровень исполнительского мастерства». Кроме того, сам учебный год начался в СТЛНАУ 2 сентября литературно-музыкальной композицией «Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття». Благо дело, в подготовке мероприятий организаторам и руководству есть на кого опереться, ведь, кроме фольклорного коллектива «Перевесло», в техникуме работают и другие коллективы: театральная студия «Гротеск», ансамбль танца «Акварель», вокальные ансамбли «Наместо», «Черешенька» и «Славяночка», команда КВН «Надои нашего времени».

Также стоит отметить и некоторые другие достижения студентов и преподавателей техникума. Это 2-е место Ларисы Алексеевны Зозули в региональном конкурсе «Куратор-2013» среди аграрных учебных заведений. Второе, теперь уже общекомандное место, в финале Всеукраинских игр по нескольким видам спорта среди аграрных вузов I-II уровня аккредитации. Принимал активное участие техникум и во всех городских мероприятиях, приуроченных ко Дню города, 70-летию освобождения Донбасса, в фестивале «Писанковий рай», общегородском квесте. На высоком уровне отметили профессиональный праздник – День работников сельского хозяйства. Отремонтирован и возобновил работу студенческий центр досуга, расположенный в студенческом общежитии. В ближайшее время будет оборудована комната психологической разгрузки. Кроме того, в двух общежитиях на каждом этаже имеются спортивные комнаты.

Впереди у техникума, конечно же, Год Т.Г.Шевченко в Украине, собственное 85-летие и повседневная воспитательная и культурно-массовая работа.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 5 (173), 30 января 2014 г., стр. 11.

НЕЗЫБЛЕМАЯ ВЕРНОСТЬ: БЛАЖЕННАЯ И СВЯТИТЕЛЬ

(Блаженная Ксения Петербургская, Святитель Иоанн Златоуст)

У автора этих строк несколько лет назад в одном из изданий был напечатан материал под названием «За семь минут дойти до храма, или Нелегкая дорога к Господу». Знакомясь с житиями святых, лишний раз убеждаешься в том, что дорога к Богу и вера в Господа – это нелёгкий и кропотливый повседневный труд. Или же, если говорить кратко, верность избранному пути.

Блаженная Ксения Петербургская, день памяти которой Православная церковь отмечает 6 февраля, даже в ряду прочих святых занимает особое

место. Её подвиг ради Христа заключается в принятии добровольного безумия. Если попытаться каким-то образом определить такой поступок в мирских категориях, то можно сказать, что она в определенный момент сосредоточила все свои помыслы и свою жизнь на одной-единственной задаче – вымолить у Бога прощение прегрешений своего умершего супруга, раба Божьего Андрея.

Супруг Ксении умер, когда она была ещё молодой 26-летней женщиной, и произошло это так скоропостижно, что муж её скончался без должного христианского приготовления и не успев принести покаяния. Вследствие принятого решения об искуплении грехов супруга Ксения умерла для мира, приняв на себя подвиг юродства Христа ради. В день похорон мужа она облачилась в его одежду и всем говорила, что представился не Андрей Федорович, а умерла его супруга Ксения Григорьевна. Уже одно это – верность памяти супруга и безмерная забота о спасении его души (а не собственной) – даже чисто по-человечески возносит Ксению на должную высоту и заслуживает уважения и почитания.

Долгих 45 лет Ксения несла на себе добровольно принятый крест, ведя крайне аскетический образ жизни, блуждая улицами Петербурга и его окрестностями. Не принимала даже милостыни, беря только «царя на коне» – медные копейки, которые тут же раздавала беднякам.

За великие подвиги Господь удостоил блаженную дара прозорливости и исцеления. Душа блаженной Ксении предстала перед Всевышним в 1803 году.

9 февраля – перенесение мощей Святителя Иоанна Златоуста в 438 году из города Коман в Константинополь по требованию верующего люда. Умер Иоанн в 407 году на пути к месту ссылки.

Иоанн Златоуст – великий вселенский учитель и иерарх, осужденный по проискам императрицы Евдоксии за смелое обличение пороков, царивших в Константинополе. На тот период, как изобличает сам Иоанн, среди византийского духовенства процветали такие пороки, как сладострастие, обжорство и жадность. Его представители сожительствовали с «возлюбленными сестрами», которые, кроме прочего, «имеют манию вмешательства во все, они решают церковные вопросы и сеют везде ссоры» (из обвинительных речей Иоанна Златоуста). Константинопольское духовенство проводило время в многочисленных пиршествах (кстати, на латинском «пир» звучит как «глотка»). Будучи патриархом Константинопольским, Иоанн распорядился продать все шелковые и золотые драпировки алтарей, избавился от мраморных колонн, продав их на аукционе, разбил либо продал дорогостоящие чаши, желая иметь только самые простые.

Но наибольшая его «провинность» перед сильными мира сего заключалась в том, что Иоанн выступал категорически против слияния церкви с государством и содержания первой за счет второго.

Противостояние Иоанна со светской властью дошло до того, что на праздник Воздвижения Честного Креста он запретил братии пускать

императрицю Евдоксию в храм, мотивируя это её несправедливым и беспутным образом жизни. Вследствие чего, находясь в роли Константинопольского верховного епископа, был низвергнут собором и оказался не признан никем, кроме народа. Претерпел заточение, ссылку и умер в изгнании.

Из обвинительной речи Иоанна Златоуста 403 года в адрес современного ему духовенства: «Соберите ко мне постыдных пророков, едящих пищу Изабели (жены библейского царя Ахава; здесь – в адрес духовенства, находящегося на содержании Византийской империи – прим. авт.), чтобы я сказал им, как Илия: до каких пор будете вы хромать на обе ваши ноги? Если есть Властелин Бог, идите вслед Его, а если пища Изабели есть ваш Бог, то да стошнит вас, когда вы её едите!» Также он называл союз церкви с государством «проституированием» первой.

По настоянию самих константинопольцев прах святителя Иоанна Златоуста был перенесён в Константинополь через тридцать лет после его смерти, сначала в храм Святой Ирины, а затем в храм Святых Апостолов.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 6 (174), 6 февраля 2014 г., стр. 15.

ОСЕРЕДОК НАРОДНИХ ТРАДИЦІЙ І НАЦІОНАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ

Загальноосвітня школа № 6 імені Тараса Григоровича Шевченка носить імя Великого Кобзаря ще з повоєнних років. Із початку 60-х щороку у школі під час Шевченківських свят проводяться «Українські вечорниці». Півстоліття тому ініціатором і першим організатором цих заходів була вчителька української мови і літератури Ганна Дмитрівна Каліберда. Нинішнє покоління педагогів на чолі з директором школи Наталією Іванівною Дубровською підтримує ці традиції і примножує честь та славу школи, яка виховує гідних громадян своєї держави і національно свідомих українців.

Десять років тому Наталія Володимирівна Грек після закінчення філологічного факультету педагогічного університету прийшла до своєї рідної школи вчителювати. Нині вона обіймає також і посаду заступника директора із виховної роботи.

- План заходів із підготовки та відзначення в ЗОШ № 6 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка та Року Кобзаря в цілому, – говорить Наталія Володимирівна, – обширний і різноманітний. У ньому враховані всі пропозиції та ініціативи вчителів та учнів школи, і розрахований він на вшанування пам'яті поета, художника та мислителя упродовж всього Року у його честь. Важливим чинником виступає і наш багаторічний досвід проведення різноманітних виховних та культурних заходів і свят, спрямованих на прищеплення нашим учням шани та любові до національних традицій, розвиток патріотичних почуттів. Я сама вчилася в цій школі і теж виховувалася в такому ж дусі, тому і нинішня моя робота і всі наші загальношкільні задуми і плани мені, як нікому, близькі і зрозумілі.

Втім, у плані заходів присутні не лише внутрішні заходи. Так, зокрема, в обов'язковому порядку школа, її учні та вчителі візьмуть участь у Всеукраїнському конкурсі «Обєднаймося, брати мої» та в конкурсі обласної організації Національної спілки краєзнавців України і газети «Донеччина» – «Донецька Шевченкіана». В останньому конкурсі передбачені такі номінації, як «Пам'ятник Т.Г.Шевченку у моєму населеному пункті», «Тарас Шевченко у моєму житті» (прозові твори) та «Поетичні рядки у вінок Кобзареві». І робота у цьому напрямку ведеться найактивнішим чином. Окрім того, обов'язково учні ЗОШ № 6 візьмуть участь у I Відкритому фестивалі дитячої творчості «Словянськ – місто добрих надій».

Уже зараз майже завершена робота по створенню альбому «Шевченко у житті школи та міста». Напередодні Шевченківських свят на початку березня та безпосередньо під час них будуть проведені: конкурс стінних газет, присвячених життю та творчості Т.Г.Шевченка; конкурс читців поезії Шевченка та поетичних творів, присвячених йому; конкурс авторських віршів та конкурс малюнків до творів Кобзаря. А також різноманітні вікторини, виховні години, святкова лінійка третього березня.

Але все це лише традиційний набір чи, умовно кажучи, академічний мінімум заходів та урочистостей. До родзинок проведення Року Шевченка у Словянській ЗОШ № 6 можна віднести, наприклад, створення зусиллями учнів 9-11 класів електронної карти «Подорож Шевченка Україною», показовий концерт «Поезія Шевченка мовами різних народів», електронну презентацію виставки «Шевченко в автопортретах», читання та обговорення знакових поезій Шевченка: «Рече та стогне Дніпр широкий», «Минають дні, минають ночі», «Мені тринадцятий минуло», «Думи мої, думи», поема «Кобзар» та інших.

Окрім того, такі оригінальні та цікаві заходи, як театралізована постановка «Образ жінки в поезії Шевченка» (за сюжетами «Катерини» та «Наймички»). бінарний урок «Шевченко як живописець та митець» (образотворчі, поетичні та музичні твори про нього та його послідовників у поезії та, зокрема, в українській графіці). видання брошури за результатами пошукових робіт учнів «Шевченкові пам'ятники та пам'ятки у світі». Завдяки допомозі друзів-філателістів зі Словянська та Краматорська планується також провести виставку марок різних років, присвячених постаті Кобзаря. А викладачі кафедри української мови та літератури Донбаського державного педагогічного університету проведуть для учнів та вчителів школи тематичний семінар у стінах університету.

Звісна річ, найактивніша участь у всіх міських заходах, у тому числі обов'язково й в урочистому покладанні квітів до пам'ятника Т.Г.Шевченку 9 березня та святковому гала-концерті.

І, нарешті, вже традиційні «Українські вечорниці». Цього року вони будуть побудовані по мотивах твору «Назар Стодоля». Щорічно у шкільних постановках «Вечорниць» задіяні і старшокласники, і менша дітвора, і, звісно ж, вчителі включно з адміністрацією школи.

Пропонуючи вам, шановні читачі, у такому розгорнутому вигляді план роботи по вшануванню пам'яті Т.Г.Шевченка в його Рік у ЗОШ № 6, ми тим самим відзначаємо ту велику роботу з національно-патріотичного, естетичного та духовного напрямків, яка проводиться у цій школі. Повірте, все заплановане буде обов'язково виконано, і зроблено це буде на найвищому рівні. Автор говорить це, спираючись на трирічний досвід знайомства з педагогічним колективом школи та особисто з її директором Наталією Іванівною Дубровською.

Наші кореспонденти обов'язково висвітлюватимуть заходи до 200-річчя Кобзаря, які будуть проводитися в ЗОШ № 6 протягом року. Зрештою, так само, як і відповідні заходи в усіх інших навчальних закладах міста.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 6 (174), 6 февраля 2014 г., стр. 15.

«ВІДЧУТИ СТАН ЙОГО ДУШІ»

Підготувати, а потім і видати, мистецьке видання нині – справа, м'яко кажучи, копійка і коштовна. А це ж іще, як правило, багаторічна праця з підготовки матеріалу – як його збору, так і щодо власного творчого доробку. Так, зокрема, є і в нашому випадку. Нещодавно вийшло з друку, без перебільшення, вишукане і цінне видання творчого надбання доктора філософських наук, професора кафедри філософії, соціально-політичних і правових наук Донбаського державного педагогічного університету Віктора Власовича Дубініна.

Кольоровий альбом автор присвятив 200-літтю від дня народження Тараса Григоровича Шевченка. Його зміст зі 175 сторінок складають...музичні твори професора філософії В.В.Дубініна на поезії Великого Кобзаря! Окрім того, до видання включені кольорові фотоматеріали з музею Т.Г.Шевченка в Києві – це в основному фото репродукцій картин Кобзаря да деяких пам'ятних місць з його життєвого шляху. Окремим розділом вміщені і фото пам'ятників Тарасу Григоровичу у Донецькій області, в тому числі у Слов'янську, Краматорську, Горлівці тощо, та пам'ятників у Харкові та Києві. Та все ж основна цінність альбому – це ноти музичних творів до поезії Кобзаря (тексти віршів, зрозуміло, додані) Що ж надихнуло автора на таку визначну звитягу, яка крок за кроком втілювалася у життя протягом багатьох років?

У вступному слові до своєї, без перебільшення, визначної праці автор говорить наступне: «Як і кожна людина, народжена в Україні, я зі шкільної пори люблю і шаную Т.Г.Шевченка як особистість, яка мужньо несла свій хрест борця за справедливість, повагу до людини, зокрема української. В його поезії відбилась і біль, і радість українського селянина в умовах тодішнього самодержавного поневолення».

І далі продовжує, переходячи вже й на особисті мотиви власного творчого доробку: «Тарас Григорович... своїм героїзмом надихає і нас сьогодні жити за законами совісті, сподіватися на краще. Поезії Т.Г.Шевченка надихали і мене на непомітні, не кричущі вчинки: походити

стежинами та політати степами разом з поетом, відчуті стан його душі і відобразити все це в пісні. ...погорювати й поспівати разом з кріпаками та козаками, серед яких Тарас Григорович – невмируща особистість».

Віктор Власович Дубінін закінчив середню школу №16 імені Т.Г. Шевченка м. Краматорська в 1957 році. Старшокласником навчався на заочних курсах при Всесоюзному Домі народної творчості ім. Н.К. Крупської і закінчив курс гри на баяні по нотах музичного відділення із загальною оцінкою «відмінно». Після школи оволодів професією токаря, працював на НКМЗ. Затим, як і годиться, служба у Збройних Силах. У ці, здавалося би, далеко не творчі роки ніколи не розлучався з музикою. Після армії поступив на ...філософський факультет Московського університету. Багато років пропрацював викладачем філософії в Краматорському індустріальному інституті (з 1994 р. – Донбаська державна машинобудівна академія). Захистив кандидатську дисертацію у Москві і докторську – у Києві.

Останніми роками у Віктора Власовича з новою силою пробудився інтерес до музики, і він зайнявся композиторською діяльністю, створюючи музику на вірші переважно місцевих поетів. Його збірки пісень на поезії А.О.Тарана, А.А.Кібірева, М.О.Рибалка, А.Ф.Остафійчук незаперечно стали неоціненним внеском до мистецької скарбниці не лише Донецького краю, а й всієї України. І ось нині нове звершення композитора і філософа – 120 пісень до 200-ліття від дня народження Т.Г.Шевченка!

Важливо відмітити і таке суттєве зауваження В.В.Дубініна щодо роботи композитора з віршами поета (зауважимо від себе: не лише композитора, а й критика, журналіста, іншого поета, художника тощо). Йдеться про урахування трьох складових: епоха, в умовах яких творив поет; сучасні обставини, за яких ми адаптуємо поета до сьогоденних реалій; мотиви творчості та життєвий шлях поета, в даному випадку, звісно, Кобзаря. Враховуючи всі ці обставини, Віктор Власович і намагався передати поезію Шевченка в музиці якомога більш наближено до самої постаті поета і, разом з тим, щоб їхня «співпраця» з Кобзарем щонайвдаліше «вживилася» в сучасні українські цінності і реалії. І навіть більше від того! Автор видання, композитор В.В.Дубінін, говорить: «Я переконаний, що музика закладається у віршах саме поетом, а музиканти, в кращому випадку, влучно її відтворюють».

Висловимо щире подяку авторів видання «Музичні твори на поезії Тараса Григоровича Шевченка» та композиторів самих музичних творів Віктору Власовичу Дубініну за його невтомну працю з мистецького та національно-патріотичного виховання своїх співвітчизників, тобто нас з вами.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 9 (177), 27 лютого 2014 г., стр. 9.

ІМ'Я ТАРАСА ШЕВЧЕНКА НА КАРТІ СЛОВ'ЯНЩИНИ

Як відомо, 2014 рік згідно Указу Президента України від 11.04.2012 р. оголошено Роком Т.Г.Шевченка. 9 березня виповнюється 200 років від дня народження Т.Шевченка. Українська громадськість, світова спільнота широко відзначають цю дату.

Саме у рамках вшанування Т.Г.Шевченка 28 лютого у науковій бібліотеці університету відбулося літературно-краєзнавче свято «Ім'я Тараса Шевченка на карті Слов'янищини». На захід зібралися студенти й викладачі, гостями були бібліотекарі, поети та краєзнавці міста Слов'янська.

Свято розпочалося піснею «Реве та стогне Дніпр широкий». Від імені ректорату слово привітання виголосив кандидат історичних наук, проректор С.М.Швидкий, від колективу філологічного факультету – кандидат філологічних наук, декан Н.І.Овчаренко. З повідомленням на тему «Кобзар у пам'яті слов'янців» виступив доцент, кандидат педагогічних наук, очільник краєзнавців Донеччини В.І.Романько. Він наголосив на актуальності поезії Кобзаря у наші дні, розповів про те, як зберігається пам'ять про Шевченка у нашому краї. А історія підтверджує, що наші земляки свято зберігають пам'ять про поета. Зв'язок Шевченка зі Слов'янищиною можна вважати з далекого 1857 року, коли, за переказами, уродженець Слов'янська, автор відомої пісні «Дивлюсь я на небо...», поет Михайло Петренко зустрівся з Тарасом Шевченком. Ймовірно, що Кобзар знав про місце народження поета, творчість якого йому була близькою, так як петренківський вірш «Недоля» він власноруч переписав у свій зошит.

Слов'янці одними з перших на Донеччині увічнили пам'ять Кобзаря: у 1919 р. вулиця Харківська була перейменована на вулицю імені Т.Шевченка. У 1929 р. ім'я Т.Шевченка було присвоєно Слов'янській залізничній школі №6. З'явилися й пам'ятники: перший – у 1955 р. (Кобзар у глибокій задумі сидить на постаменті), а на тому ж місці в 1992 р. побудовано новий пам'ятник – за бюстом поета у небо піднялася висока стела.

У багатьох сім'ях здавна зберігається «Кобзар» – книга, яку передавали із покоління в покоління. Час від часу в школах, у педінституті, в будинках культури проводилися вечори, присвячені пам'яті Кобзаря, аматори ставили п'єсу «Назар Стодоля».

Слов'янський драматичний театр ім. В.Маяковського з початком театрального сезону 1939-1940 рр. поставив п'єсу С.О.Головачівського «Доля поета». роль Тараса Шевченка майстерно зіграв талановитий актор В.Войнович. Критик Н.Юров в одній із рецензій писав: «Цікаво відзначити, що «Доля поета» Голованівського, яка не мала великого успіху у ряді крупних театрів, у Слов'янську поставлена дуже вдало. Успіх вистави в першу чергу відзначається справжньою майстерністю і творчим натхненням, з яким виконує роль Тараса Шевченка артист Войнович. Артист з граничною виразністю, з благородною простотою та емоційною насиченістю створює образ великого поета-революціонера Т.Г.Шевченка».

Поезія Кобзаря надихала партизан загону М.І.Карнаухова на боротьбу проти фашистів, що діяв у Слов'янську та в найближчому Теплинському лісі. Боець групи «Ведмідь» Ніна Погорелова, яка представляла партизанський загін Карнаухова на другому антифашистському мітингу у Москві 7 червня 1942 року, у своєму виступі сказала: «Немцы уже почувствовали, что такое народная месть. Удирают от партизан, как чёрт от ладана. Не скроются! Скажу им словами Тараса Шевченко, словами Кобзаря нашего: «...не втечете //не сховається; всюди /Вас найде правда-мста, а люде /Підстережуть вас... біснуватих...». Про цей факт у місцевій пресі нашим землякам нещодавно нагадав журналіст і краєзнавець Віктор Скрипник.

У травні 2002 р. Слов'янськ тепло зустрів письменників з України, Росії, Білорусі – учасників Шевченківського Міжнародного літературно-мистецького свята «В сім'ї вольній, новій».

Чимало зроблено в питанні вшанування пам'яті Кобзаря в рік його 200-річчя від дня народження. Ініціаторами багатьох заходів стали слов'янські краєзнавці: відкриття меморіальної дошки на будинку № 4 по вул. ім. Т.Г.Шевченка, випуск календаря на 2014 рік, комплекту листівок «Поети Слов'янська – Тарасові Шевченку», вечорів зустрічі з місцевими поетами, заходу «Виставка однієї книги – «Кобзаря» Т.Г.Шевченка». У місцевій пресі на шевченківську тематику друкувалися статті В.Скрипника, Г.Плотниченка, В.Романька, О.Романька, В.Рогової. У газетах «Славянская правда», «Злагода», у літературно-мистецькій збірці «Місто моє...» надруковано й планується до публікації чимало віршів, фото та репродукцій картин земляків, присвячених Т.Г.Шевченку. Була відкрита Шевченківська світлиця у міській центральній бібліотеці, у краєзнавчому музеї підготовлена історико-етнографічна виставка «У вінок Кобзареві», по шевченківській тематиці багато зроблено у Школі мистецтв, у Донбаському державному педагогічному університеті, у всіх без винятку школах та вишах різного рівня акредитації.

На згаданому заході в педуніверситеті кульмінацією стала презентація комплекту листівок під назвою «Поети Слов'янська – Тарасові Шевченку». Під однією обкладинкою зібрано твори 14 земляків, які присвячені пам'яті Кобзаря. А потім свої вірші читали Володимир Глущенко, Любов Меженіна, Олена Пальчун, Олександр Романько, Микола Сіробаба, Юрій Стояновський, Тетяна Чала, Тетяна Чорноброва, Вікторія Щербатюк. Автором проекту та укладачем цього цікавого видання став доцент В.І.Романько.

Крім того, присутні оглянули представлені на слайдах пам'ятники Т.Шевченку, які є сьогодні на Донеччині; познайомилися з тією багатогою літературою, яка є у фондах університетської бібліотеки (огляд підготувала бібліотекар Олена Кравцова). На завершення пролунав вірш Т.Шевченка «Заповіт» у виконанні відомого актора Костянтина Степаненка.

Шевченківське свято, підготовлене спільними зусиллями викладачів філологічного факультету, бібліотекарів університетської бібліотеки та краєзнавців міського осередку, пройшло на високому рівні. Воно підтвердило, що життя Т.Г.Шевченка, його безсмертна поезія, багата

мистецька спадщина надихала й надалі будуть надихати мешканців Слов'янщини на добрі справи.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 10 (178), 6 марта 2014 г., стр. 15.

ОПЫТ ГЕРМАНСКИХ БИБЛИОТЕК ПЕРЕНИМАЮТ В СЛАВЯНСКЕ

Не так давно один из наших библиотекарей получила возможность посетить Германию и ознакомиться, в частности, с работой немецких библиотек. Увлекательный рассказ о поездке заведующей библиотекой-филиалом № 8 Светланы Федоровны Смирновой мы предлагаем вниманию наших читателей.

Нам есть над чем работать и к чему стремиться, но уже сейчас мы представляем читателям инновационные услуги, одной из которых я овладела. Во Всемирной сети можно найти множество интересных предложений самостоятельного онлайн-обучения иностранным языкам. Программы рассчитаны на разные возрастные категории, представлены в различных интерактивных вариантах, доступных каждому. Аудиоуроки немецкого языка, онлайн-уроки для начинающих учить немецкий с нуля, немецкий за 7 уроков – всё это есть и работает для наших читателей в библиотеке-филиале № 8, которую я возглавляю. Собственно, и мне, благодаря этому курсу, было достаточно легко во время пребывания в Германии.

Рациональные немцы никогда не отличались склонностью собирать домашние библиотеки, ведь книги занимают место, стоят немалых денег, и, когда они годами просто стоят на полках, это отнюдь не греет душу прагматичного хозяина, а, напротив, вносит в неё некий дискомфорт. Поэтому наша привычка «собирать» любимые книги вызывает у немцев прежде всего недоумение. А городские библиотеки в Германии, вопреки расхожему мнению о том, что чтение бумажных книг уходит в прошлое, уступая дорогу всевозможным электронным носителям, чувствуют себя так же превосходно, как и в прежние времена.

Знакомство с культурой и встречи с обычными жителями страны оставили неизгладимое впечатление от путешествия. Как библиотекарю, мне интересно было увидеть работу библиотек Германии.

Практически в каждом немецком городе есть публичные библиотеки. В Германии нет своей главной библиотеки, как в США (Библиотека Конгресса) или Великобритании (Библиотека Британского музея), хотя Федеральный библиографический центр Немецкой библиотеки во Франкфурте-на-Майне получает экземпляр каждой книги, напечатанной в Германии после 1945 года (общий фонд библиотеки 14 млн томов). В большинстве библиотек трудятся не только штатные сотрудники, но и волонтеры, работающие здесь на общественных началах, удовольствия ради. Никаких привилегий, кроме возможности бесплатно посещать культурные и просветительские

мероприятия, проводимые в этих стенах, добровольные помощники библиотечных работников не имеют.

Абонемент в библиотеку стоит всего 10-15 евро в год. Но читатели в немецких библиотеках есть всегда. Помимо немцев, это и русские, и турки, и итальянцы, и французы, ведь практически в каждой библиотеке имеется литература на иностранных языках.

Особенно меня поразила библиотека в Штутгарте. Этот архитектурный шедевр был включен в список 25-ти самых красивых и 7-ми оригинальных библиотек планеты. Библиотека в Штутгарте имеет 8 этажей. Центральное городское хранилище ценной коллекции книг занимает площадь 20,200 кв. метров. Затраты на неё строительство составили 80 млн евро, а на реализацию проекта было отведено три года. Основным цветом отделки здания библиотеки как изнутри, так и снаружи, выбран белый. Центральное пространство является открытым, а по кругу проходят лестницы. Книги хранятся вдоль сцен на каждом этаже.

На шестом этаже размещен отдел, который называется «Мир». Туда попадают те, кто ищет книги на одном из ста иностранных языков. На этих полках стоят в основном книги, пожертвованные частными лицами. Но есть своего рода рейтинг. Книги, которые не пользуются спросом, не хранятся.

«Жизнь», «Дети», «Музыка», «Литература», «Знания» – так называются другие разделы-этажи библиотеки библиотеки. От вида, открывающегося с последнего, восьмого этажа, захватывает дух. Здесь видишь внутреннюю конструкцию здания: сбегаящие вниз белоснежные лабиринты лестниц, коридоров и галерей, украшенные пёстрыми пятнами стеллажей.

Среди рекордов штутгартской библиотеки – самые продолжительные часы работы из всех библиотек Германии. Стеклопакетные двери, на которых выгравированы приветствия и прощания на немецком, английском, турецком и русском языках, открываются здесь шесть дней в неделю с 9 утра до 9 вечера. А для тех, кто срочно захочет духовно обогатиться среди ночи, есть «Библиотечка для тех, у кого бессонница».

Сдать прочитанную книгу можно круглосуточно. Когда библиотека закрыта, книгу можно положить в специальный автомат, который взамен выдаст читателю квитанцию. Тот же автомат считывает название книги и сортирует сданные тома по разделам. А уже затем работники библиотеки внимательно осматривают сданную книгу на предмет повреждений, вырванных страниц и пометок на полях. Если таковые обнаруживаются, небрежному читателю выпишут штраф, а книга выбраковывается.

Потрепанных, зачитанных до дыр книг в немецких библиотеках нет. Как только издание приобретает «нетоварный» вид, оно изымается из пользования, но не выбрасывается – подобные книги бесплатно раздаются всем желающим во время читательских конференций и встреч с писателями, проводимых в библиотеке.

Прямо у входа, в камере хранения с 40 ячейками и прозрачными дверцами, покоятся круглосуточно доступные книги, DVD и компакт-диски.

Открыть «книжный автомат» можно с помощью электронной карточки абонента.

Библиотека выдает и произведения изобразительного искусства. «Графотека» – собрание из двух с половиной тысяч оригинальных произведений искусства. Графика, коллажи и фотография современных художников, известных в Германии и за рубежом, доступны членам библиотеки всего за два с половиной евро страхового взноса. Работы выдаются на восемь недель, можно продлевать срок до шести раз, если на картину больше никто не претендует.

На всех этажах есть не только стационарные компьютеры, но и более 100 ноутбуков и плееров для проигрывания аудиокниги. На каждом этаже библиотеки лежат стопки крепких и вместительных пластиковых сумок. С этими «кошёлками» абоненты ходят по этажам и собирают в них книги, диски, альбомы, которые хотят взять в библиотеке. Практично и удобно. А выбор огромный: в каталоге городской библиотеки Штутгарта – 460000 наименований. Новая библиотека баварского города Аугсбурга открылась два года назад на средства, выделенные из городского бюджета, а также на пожертвования частных лиц и организаций Баварии.

«Проектом века» назвали открытие крупнейшей электронной библиотеки в Германии. В Интернете открыт доступ к книгам, фотографиям, фильмам, музыке и другим архивным данным. Почти каждый пятый немец предпочитает именно электронные книги.

Немецкая культура – это прежде всего культура носителей немецкого языка. Однако сейчас культура Германии является неоспоримой мировой ценностью. Институты ГЕТЕ (их 128 штук) служат распространению немецкого языка и культуры в мире. Немецкий язык – официальный язык в Германии, Австрии, Лихтенштейне, Бельгии и Европейского союза. И, конечно же, главным носителем языка, как и в предыдущие столетия, является книга и широкая сеть общественных библиотек.

День книги проходит в Германии ежегодно 10 мая. Дата эта выбрана не случайно – она напоминает миллионам людей во всем мире об истинном лице фашизма. Именно 10 мая 1933 года в Берлине и некоторых других немецких городах произошла варварская акция сожжения национал-социалистами книг, не угодных гитлеровскому режиму.

Франкфуртская книжная ярмарка – крупнейшая в мире. Она ежегодно проходит в середине октября в городе Франкфурт-на-Майне. В течение пяти дней в ней принимают участие более 7000 экспонатов из примерно 100 стран мира и порядка 300000 посетителей.

Лейпцигская книжная ярмарка – вторая по величине книжная выставка после франкфуртской, одна из наиболее известных выставок в составе большой Лейпцигской ярмарки. Проходит ежегодно в середине марта. Лейпцигская книжная ярмарка появилась в XVIII веке. К XVIII веку Лейпциг превратился в центр книжной торговли Германии. На ярмарке многочисленные издатели из Германии и других стран мира представляют литературу разного рода: школьные учебники, газеты и журналы, календари,

художественные альбомы, аудиокниги. Одних только компаний, спеціалізуються на випуску дитячої літератури, на цьому заході можна нарахувати близько чотирьохсот.

Посетители выставки могут не только приобрести книги и другую печатную продукцию. но и побывать на лекциях, дискуссиях, встретиться с писателями и художниками, увидеть церемонию награждения лучших издателей и авторов. Стоимость входного билета на все дни работы выставки, как правило, не превышает 20 евро.

Город Лейпциг всемирно известен. Он расположен в федеральной земле Саксония. Лейпциг широко известен как город технических выставок и книги. Дважды в году – весной и осенью – здесь проходят выставки. Много стран принимает участие в выставках и демонстрирует свои лучшие достижения в области науки и техники. В Лейпциге находится очень большая библиотека. С 1913 года она собирает все произведения, которые появляются на немецком языке. Сегодня здесь 3 млн книг.

Город Веймар привлекает также много туристов. Его называют городом немецкой классики. Здесь жили и работали два больших немецких классика – Гете и Шиллер. Туристы хотят видеть дома Гете и Шиллера, в которых сегодня действуют музеи. Эти авторы были большими друзьями. Перед старым театром стоит памятник Гете и Шиллеру – символ этой дружбы.

Германия – страна высокой культуры. ФРГ – это красивейший пункт назначения для многих туристов, так как здесь прекрасные горы, реки, озера, леса. Туристы посещают немецкие города с целью ознакомления с их историческими и культурными достопримечательностями.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 11 (179), 13 марта 2014 г.- С. 16.

МУДРІ ЗАПОВІТІ ЯРОСЛАВА

У дні святкування знаменної дати видатного сина української землі Тараса Шевченка всі інші постаті якось відходять на другий план. Це цілком зрозуміло, але, погодьтеся, не зовсім справедливо. Забувати про інших видатних постатей, зокрема ще Русі-України, було би «і не гоже, і не Боже». У даному випадку йдеться про благовірного князя Ярослава Мудрого, за правління якого Київська Русь набула своєї найбільшої могутності. А за свої богоугодні справи Ярослав шанується як святий 5 березня – у день представлення його душі перед Господом.

Повноцінно про Ярослава Мудрого з усіх загальноукраїнських каналів згадав лише телеканал «2+2» і продемонстрував ввечері восьмого березня (з повтором наступного дня) художній фільм «Ярослав. Тисяча років тому». А окрім усього іншого, треба сказати, що саме в цьому місяці виповнилося 960 років від дня смерті нашого видатного пращура.

Святий благовірний князь Київський Ярослав Мудрий, син Володимира Великого, у святому хрещенні Георгій, народився у 978 році. Батько відправив його правити спочатку Ростовом, а після – Новгородом. Після смерті Володимира розпочалася, як це часто бувало в нашій історії, жорстока

боротьба за владу між його синами. Старший син Святополк, прозваний Окаянним, підступно вбив своїх наймолодших братів Бориса і Гліба (до речі, перших святих землі руської). Наступним мав бути Ярослав. Між братами зав'язалася боротьба, в якій переміг Ярослав – остаточно 1018 року. Прикметно, що на боці обох воювали наймані, і це було в ті часи цілком природнім: на боці Святополка – поляки і печеніги, а Ярослава – варяги. Переможець і став правити в Києві, спочатку разом зі своїм братом Мстиславом, а після смерті останнього – самотійно.

За Ярослава Мудрого Київська Русь стала настільки могутньою, що її почали визнавати як самотійного гравця на міжнародній арені всі держави. Землі Русі за його правління сягали на півдні Кавказьких гір, а на півночі включали балтійські та фінські племена. Ярослав продовжив працю батька і навернув до християнства практично всі племена Київської Русі.

За часів Ярослава було збудовано вал навколого міста із трьома воротами: Львівськими, Лядськими й Золотою брамою (Золотими воротами).

Київський князь надавав великої уваги поширенню освіти й писемності в державі. Збудував велику кількість храмів, у тому числі й славетну Софію Київську (будівництво було розпочато 1037 року і завершено у 1054 році – у рік смерті Ярослава). Саме в ній він зібрав свою знамениту бібліотеку, яку, на жаль, спочатку було частково пограбовано у 1169 році, під час захоплення Києва князем Андрієм, а згодом спалено остаточно Батием у 1240 році, коли було зруйновано майже всю столицю.

До речі, на початку XIII століття, головне дякуючи Ярославу як будівничому, в Києві існувало близько 600 церков. Але спочатку велика пожежа, а потім все ті ж монголо-татари знищили більшість із них.

Великого значення має розпочатий за Ярослава Мудрого літопис, який донині дійшов із переробками. У ньому, зокрема, було вміщено: оповіді про Кия, Аскольда і Діра та їх сестру Либідь; пам'ять і похвала Володимирові монаха Якова; «Повість про початок Печерського монастиря»; «Житіє Феодосія Печерського» тощо.

Ще одне важливе завдання, яке Ярослав Мудрий виконав за життя, – укладання збірника законів, однакових для всіх земель держави. Це його знаменита «Руська правда». Доповнена його синами та онуком Володимиром Мономахом, вона стала правовою основою для Русі на тривалий час.

І ще одна сторінка з життя Ярослава Мудрого, про яку не кожна з гілок українського православ'я згадує... Але, погодьмося, правда понад усе.

Розуміючи роль і вагу церкви в державі, Ярослав Мудрий вважав, що для того, аби Русь була сильною, її церква має бути незалежною і національною, самотійно обирати собі митрополита (а Царград лише формально затверджувати його в якості першоієрарха). Тобто бути автокефальною. До того ж наочний приклад був поруч – це болгарська церква, з діяльністю якої Ярослав був добре знайомий. Власне, така спроба й була зроблена у 1051 році. Князь скликав у Києві Собор єпископів, на якому без згоди Царгорода обрали митрополитом Київським свого кандидата. Це був священник Іларіон із церкви Спаса села Берестова (нині там знаходиться Києво-Печерський

монастир). Утім Царгородський патріарх не дав благословення митрополитові Іларіонові й не визнав його як першоієрарха Київської митрополії. Проте можна цілком впевнено припустити, що коли б князь Ярослав прожив довше, а після нього княжа держава залишалася об'єднаною та могутньою під одним правителем, то православна церква Русі-України назавжди закріпила би свою самостійність. Це наші вічні «але» і «якби» протягом усієї нашої історії...

Ярослав Мудрий заповідав своїм синам: «Любіть один одного, і Бог буде серед вас і покорить вам ворогів ваших, а ви будете жити у мирі. Коли ж будете ненавидіти один одного і сваритися, то загинете самі й згубите землю батьків своїх і дідів, яку дістали вони працею великою». Та після смерті Ярослава у 1054 році наша «улюблена справа» – міжусобні чвари за владу – спалахнула знову.

Та все ж хочеться сказати, що велика праця Ярослава Мудрого і для віри Христової, і для своєї землі не стала марною – лишень не змарнувати би її тепер.

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2014. – № 12 (180), 20 марта. – С. 10.

МАТЕМАТИК, БУДУЩИЙ МЕДИК, ПОЭТ

О конкурсе «Юный оратор» мы рассказывали в предыдущем номере. Конкурс проводился между учащимися школ Славянска, Николаевки и Славяногорска и проходил на базе школы-интерната №1. Организовал его методкабинет отдела образования. Первое место, напомним, разделили Татьяна Коптеева, ученица ООШ №5, и Дарья Киркач, представляющая Святогорскую ООШ №1. Мы посетили пятую школу и познакомились с одной из победительниц конкурса.

Татьяна Коптеева учится в 10-Б. Девять классов она окончила в ООШ № 20 и теперь продолжает обучение в одной из лучших школ города с математическим уклоном. Более того, в разговоре с нами она поделилась планами на будущее: после окончания школы Татьяна собирается поступать в медицинский университет, благо учится она на отлично.

В то же время Татьяна не случайно стала одной из победительниц конкурса «Юный оратор». Она участвует в концертных и творческих мероприятиях школы (и предыдущей № 20, и нынешней № 5), пишет стихи. Также является постоянным участником литературной студии пятой школы, которую организовала и ведёт заместитель директора по воспитательной работе Виктория Валентиновна Василина-Тимофеева.

Своим сверстникам Татьяна Коптеева пожелала творческого вдохновения, иметь в жизни цели и уметь их достигать. Предлагаем вашему вниманию стих Татьяны, посвященный приходу весны.

*Я так люблю, когда природа оживает,
Все словно пробуждается от сна,
И нам в который раз напоминает,
Что снова постучала в дверь весна.*

*Она всегда полна добра и теплоты,
А душу радуют весенние цветы,
С ее приходом сердце оживает,
И трепетно от счастья замирает.
И просто хочется творить, любить, мечтать
И никаких проблем волкруг не замечать,
Ведь в жизни незаметна суета,
Когда вокруг лишь только красота.*

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2014. – № 13 (181), 20 марта. – С. 12.

ЕТНІЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ – В ОЧІКУВАННІ СВЯТА

Україна – це багатонаціональна земля. І тут завжди поважали всі народи, бережно ставилися до національних культур. Бо ж завжди знали, що це наша перевага – доповнювати один одного, взаємозбагачувати, допомагати у біді. Об'єднуючим фактором і засадничим підґрунтям виступала, власне, сама українська етнокультурна – багатовікове надбання народу, який проживає тут від початку цивілізаційної доби. Саме на цих засадах планується провести 16-18 травня у нас в місті «Етнофестиваль – 2014» в рамках «Слов'янського керамічного ярмарку – 2014».

Справді, у нас, в Слов'янську, проживає справжній «інтернаціоналізм» – український народ прийняв представників російської, грецької, єврейської, азербайджанської, вірменської, турецької національності тощо. І це ніколи не заважало нам спільно жити, трудитися й зберігати власні традиції.

Сама ідея етнонаціонального фестивалю була запропонована наприкінці минулого року українськими, грецькими та єврейськими громадськими організаціями. Пройшовши певний етап переосмислення, ідея набула більш виразного і чіткого вигляду. Тим паче, що вона органічно вписувалася в концепцію керамічного ярмарку – соляні, крейдяні та глиняні залежі краю представники усіх зазначених народів освоювали спільно.

На сьогоднішній день, згідно Положення про проведення Регіонального мистецького «Етнофестивалю – 2014», на меті стоїть підтримка усіх видів та напрямків народних промислів, творчого потенціалу та народних традицій громади міста, району та регіону в цілому. Ідея фестивалю ґрунтується на принципах вільного творчого пошуку нових мистецьких форм на основі діалогу між низкою творчих напрямків, об'єднаних етнічною тематикою.

Які завдання, власне кажучи, ставлять перед собою очільники фестивалю в особі міського відділу культури та етнічних громадських організацій? Говорить Світлана Григорівна Кучеренко, заввідділу культури Слов'янської міської ради:

- Ставимо за мету зібрати разом представників різних національних культур за для більш тісної співпраці та обміну надбань. Фестиваль має стати тим майданчиком, який дасть поштовх новим формам творчого пошуку нашим митцям, народним колективам та умільцям. Особливо варто відмітити і наші намагання залучити молодь регіону до продовження та

розвитку національних традицій. З позицій безпосереднього зиску для міста, безумовно наші намагання спрямовані на сприяння регулярному проведенню культурно-мистецьких заходів в Парку культури і відпочинку, в місті в цілому, і аж до залучення потенційних інвесторів у сфері як народних промислів, так і мистецької діяльності. І, звісно ж, прищеплення любові до рідного міста у підростаючого покоління, виховання національної свідомості, історичної пам'яті, любові до українського етносу і фольклору та поваги до інших культур.

Як ми вже відзначили, фестиваль є складовою частиною «Слов'янського керамічного ярмарку – 2014», відтак пройде він з 16 по 18 травня на території Центрального парку культури і відпочинку. Заходи фестивалю відбуватимуться з 10.00 до 22.00 години. В рамках фестивалю працюватимуть етномайданчики національних громад міста та регіону. Відбуватимуться виступи фольклорних колективів, здійснюватиметься показ давніх обрядів, виконання танців та вокальних номерів. На «галявинах автентичних танців» відбудеться майстер-клас із традиційних народних танців із фольклорними гуртами. Для дітлахів працюватиме окрема галявина, де виступатимуть дитячі колективи та будуть проводитися різноманітні ігри, майстер-класи з виготовлення ляльки-моталки, працюватимуть виставки дитячих робіт.

Учасниками фестивалю можуть бути народні колективи, музиканти та солісти, поети та прозаїки, барди, художники, фотографи, хендмейдери (люди, які роблять різні вироби власними руками), представники всіх напрямків та жанрів мистецтва. Це можуть бути як професіонали, так і аматори...

Олександр Романько.

Газ. «Славянская правда». – 2014. – № 13 (181), 20 марта. – С. 13.

С БЛАГОЮ ВЕСТЬЮ И БЕЛОЙ ЛИЛИЕЙ В РУКЕ...

Все ближе и ближе к нам величественный праздник Светлого Христова Воскресения. И осознание этого наполняет души православных христиан радостью и светом. Но вместе с тем и скорбью при мысли о распятии невинного, взявшего на себя людские грехи, и чувством ответственности и благоговения перед образом Того, Кто смерть поправ своим воскрешением.

В то же время в преддверии Пасхи нас ожидает ещё один, особый по своей значимости праздник, входящий в число двенадцатых непереходящих – Благовещение Пресвятой Богородицы. А также некоторые другие значимые дни для православного человека.

Благовещение Пресвятой Богородицы отмечается 7 апреля и считается днем воплощения Спасителя. Это особый праздник, который святые отцы, учителя Церкви, называют началом Божественных праздников и торжеств. Помимо того, читаем в православном календаре, изданном совместно Горловской и Донецкой епархиями, что древние церковные историки считали этот день также днём сотворения мира.

Событийно Благовещение выглядит следующим образом. Когда Марии исполнилось 14 лет, она перешла жить в дом своего обручника Иосифа. По Евангелию, ей явился архангел Гавриил с вестью о том, что она станет матерью Сына Божия.

В главе первой Евангелия от Луки читаем: «В шестой же месяц послан был Ангел Гавриил от Бога в город Галилейский, называемый Назарет, к Деве, обрученной мужу, именем Иосифу, из дома Давидова; имя же деве – Мария. Ангел, войдя к Ней, сказал: «Радуйся, Благодатная! Господь с Тобой; благословенна Ты между жёнами». Она же, увидев его, смутилась от слов его и размышляла, что бы это было за приветствие. И сказал ей Ангел: «Не бойся, Мария, ибо Ты обрела благодать у Бога; и вот, зачнешь во чреве, и родишь Сына, и наречешь Ему имя: Иисус» (стихи 26-31). Напомним, что имя Иисус означает «Спаситель», а Христос – «Помазанец».

Руководствуясь вполне мирской логикой, Мария вопрошала у Ангела: «...как будет это, когда Я мужа не знаю?». Ангел сказал Ей в ответ: «Дух Святый найдет на тебя, и сила Всевышнего осенит Тебя; посему и рождаемое Святое наречется Сыном Божиим». (стихи 34, 35). Дева Мария вняла слову посланца Божьего. Тогда Мария сказала: «Се, Раба Господня; да будет Мне по слову твоему». И отошёл от Неё Ангел (стих 38).

Зарождение Богомладенца во чреве Девы Богородицы стало воплощением Бога Слова, и именно в этот день Бог вочеловечился и поселился среди людей. Архангел Гавриил явился Марии не только для того, чтобы возвестить Ей то, что Бог избрал её своей Матерью, но и затем, чтобы испросить Её согласие на это. Поэтому, согласившись исполнить волю Божию, Дева Мария стала соучастницей нашего спасения.

Установлен праздник в IV веке в Константинополе, но нынешнее название получил позже. У древних христиан этот праздник назывался по-разному: Зачатие Христа, Благовещение о Христе, Начало искупления, Благовещение Ангела Марии. И только в VII веке ему на Востоке и Западе было присвоено название «Благовещение Пресвятой Богородицы». А уже в VIII веке святой Иоанн Дамаскин и митрополит Никейский Феофан составили праздничные каноны, которые и теперь поются Церковью.

Уже на следующий день после Благовещения, 8 апреля, совершается память – «собор» в честь Ангела Гавриила, принесшего Деве Марии весть о рождении от неё Спасителя мира. Архангел Гавриил принадлежит к семи главным ангелам. Его имя на еврейском языке означает «сила Божия» – именно эту силу он засвидетельствует в приносимых посланиях. По мнению некоторых отцов церкви, Гавриил, помимо приносимых посланий, был также послан для подкрепления Спасителя во время молитвы в Гефсиманском саду.

На иконах Архангел изображается иногда с райской ветвью (белой лилией) в руке, которую, по преданию, он принес Деве Марии в день Благовещения.

Александр Романько.

Газ. «Славянская правда», № 14 (182), 3 апреля 2014 г., стр. 7.

ЗОШ №10 — «БОГ І УКРАЇНА ПОНАД УСЕ»

День знань і свято першого дзвоника – два місяці тому вони здавалися нам такими нереальними і неможливими за умов окупації і війни. Але все сталося якнайкраще, і всі, без виключення, школи Слов'янська, університет, технікуми, коледжі та ліцеї розпочали навчальний рік вчасно. Особливо приємно за школярів, і в першу чергу – першокласників, бо ж для них це особливий день: «Перший раз – у перший клас».

Прискіплива увага – до шкіл, які суттєво постраждали від обстрілів та перебування в їх стінах небажаних гостей з числа терористів і сепаратистів. Так, зокрема, ЗОШ № 10 відбудували солдати Державної спецслужби транспорту міністерства інфраструктури, яку очолює голова адміністрації ДССТ генерал-лейтенант Микола Мальков. Не говорячи вже про те, що відновлення школи контролювала перша леді країни Марина Порошенко, нещодавно особисто відвідавши її.

І от саме генерал завітав на перший дзвоник до десятої школи. Привітавши малечу, він запевнив усіх присутніх, що його підлеглі та він особисто завжди готові прийти на допомогу слов'янцям. Він також передав школі штандарт державного прапора із зображення Господа і написом «Бог і Україна понад усе», пам'ятну дошку про те, хто відбудовував школу та кольоровий альбом, де поетапно відображено сам процес відновлення школи.

Особливо хвилююча мить свята – це вручення першокласникам бійцями ДССТ маленьких державних прапорців із зображенням все тих же іконки і надпису. Напевне, цей день відіб'ється у свідомості маленьких українців на все життя.

Пролунали перші дзвоник і розпочався навчально-виховний процес. Головне, щоби ніякі погані люди, як українського громадянства, так й іншої держави, не завадили б цьому, а ми, дорослі, не дали б їм цього зробити.

Газ. «Злагода» - 2014. - № 22 (1079). – 11 вересня. – С.1.

«ВІЙНА ЗАКІНЧИЛАСЬ, БІЛЬШЕ ВІЙНИ НЕ БУДЕ»

Як же приємно і відродно було спостерігати минулої суботи на дитячому майданчику між міськрадою і бібліотекою цілу зграю дітлахів, які копирсалися у пісочниці і щось там будували – яскраве і різноманітне. Керували діяльністю маленьких архітекторів слов'янські волонтери-психологи, які вже півтора місяця проводять такі дитячі акції у нас в місті та приймають відвідувачів у кабінеті № 120 в приміщенні міської ради. У руках у дітлахів були не лише совочки й формочки, а також й роздані їм організаторами прапорці, квітки, стрічки та... солдатиками, танчики, машинки швидкої допомоги. Усім цим вони оздоблювали свої пісочні витвори, які мали відобразити «Картину світу» – таку назву мала акція. Психологічний метод, який тут застосували психологи, так і називається: «пісочна терапія».

По завершенні свого творчого процесу маленькі слов'янці, з найсміливіших, мали розповісти своїм мамам і папам, фахівцям та журналістам, які їх оточили щільним кільцем, що саме вони збудували і що хотіли висловити. Хлопчик Максим збудував у своєму світі наш

Слов'янський курорт, а іграшкові танк і солдатики поряд – це наша українська охорона від можливих загарбників і окупантів. А от маленький чоловічок Ілля збудував вежу і поставив поряд машинку швидкої допомоги – це, виявляється, пам'ятник тим мужнім лікарям, які допомагають пораненим. Дівчинка ж Аліна відтворила підводний світ – там, на відміну від нашого, ніколи не буває війн, стихійних лих та розбрату, і всі його мешканці живуть щасливо й у злагоді.

Усі учасники акції по її завершенні отримали корисні подарунки – набори з альбомів, фломастерів, фарб тощо.

У той час, коли дітлахи займалися будівництвом світів, їхні молоді мами й татусі спілкувалися з куратором проекту кризових психологів-волонтерів, кандидатом психологічних наук, завідувачкою кафедрою прикладної психології, доцентом Донбаського державного педагогічного університету Тетяною Сергіївною Асланян та її колегами по професійному цеху. Психологи розповіли про ті проблеми, які можуть спіткати молодих батьків та їхніх чад у зв'язку з пережитими страхіттями бомбардувань, стрілянини, окупації. Батьки задавали свої питання, ділилися проблемами. Так, наприклад, для трьохрічної дівчинки при будь-якому гучному звукові стало звичним слово «ба-бах!». А от інша дівчинка стала задавати мамі не по віку складне питання: «А чи страшно вмирати?..» Психологи відповідали на всі поставлені проблемні питання, роз'яснювали, як бути в тій чи іншій ситуації.

Про все це можна дізнатися на індивідуальній консультації (як для дорослих, так і для дітей з батьками) в тому ж таки кабінеті № 120 в приміщенні міськради, а попередньо домовитися про візит за телефоном 095-85-24-453.

За час роботи психологів-волонтерів після звільнення Слов'янська наші одинадцять фахівців прийняли понад 600 відвідувачів, регулярно проводять групові заняття з дітьми Семенівки. Окрім того, в приміщенні центральної бібліотеки проводять прийом бельгійські психологи з місії «Лікарі без кордонів».

Психологічні наслідки будь-якої пережитої ситуації ще роками відбиватимуться в наших душах і думках. Але якщо у дорослих це відбувається відразу і більш-менш очевидним, а, значить, і передбачуваним чином, то психіка дитини – це міна уповільненої дії. Психологи говорять про те, що наслідки війни в дитячій психіці спрацюють через 5–6 років. Відтак, треба упередити майбутні негативи, мінімізувати такі можливі наслідки, і старі методи тут вже не працюють – тому й треба консультиватися з психологами, підвищувати рівень власної психологічної освіченості.

Під час копіткої роботи старанних архітекторів-початківців довелося підслухати слова хлопчика років п'яти: «Все, війна скінчилася, більше війни не буде». Нехай Господь почує слова цього малюка!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2014. - № 22 (1079). – 11 вересня. – С.2.

«МИ БОРЕМОСЯ ЗА ВАШІ СЕРЦЯ»

Бійці добровольчого батальйону спецпризначення «Січ» за ті декілька місяців, протягом яких вони перебувають у Слов'янську, зарекомендували себе, без перебільшення, найкраще чи не з усіх підрозділів, які стояли та стоять у нас в місті. Особисто був присутнім на Покрову і День козацтва у центральній міській бібліотеці, де вони разом зі студентами сільгосптехнікуму та енерготехнікуму брали участь у конкурсах «Анну-мо, хлопці». Під час передвиборної кампанії довелося якось разом з ними поганятися за тими «агітаторами», які роздавали хабарі виборцям... А взагалі-то дві з половиною сотні «січовиків» стоять поперемінно на бойових позиціях у Пісках поблизу Донецького аеропорту, охороняють Курахівську ТЕС та забезпечують спокійне і мирне життя в самому Слов'янську. А ще допомагають навчальним закладам (наприклад, інтернату сліпих), зустрічаються зі школярами та студентами. Та й нічого дивного – більшість добровольців батальйону мають вищу освіту, а дехто, взагалі, педагогічну, а кожен без виключення – вихована, дисциплінована та національно свідомою людиною. Недарма ж у самому батальйоні панують правила поведінки та дисципліни Запорізької Січі – демократичні, але й суворі водночас.

Цього разу спецпризначенці «Січі» завітали до Донбаського державного педагогічного університету. Закарпатець Василь Васильович, найстарший з чоловіків, по життю – викладач праці і креслення в училищі, потім – підприємець, згодом – сотник Майдану гідності, а нині – у нас, тут. Віктор (псевдо – Богун) теж педагог – вчитель іноземних мов, уродженець Кіровограду, а нині – киянин. Юрій (прізвисько – Халк) – депутат Львівської міської ради. А от Максим (Лютій), котрий і командував цим маленьким десантом «доброї волі», представився як боєць, воїн і ... батько з восьмирічним стажем, і віриться, що у хлопця попереду і успішна кар'єра воїна, і щаслива батьківська доля. До речі, це саме йому належать слова, винесені у заголовок.

Аудиторії «січовики» розказували не стільки про свою службу, скільки про те, як вони розуміють, що таке бути українцем. Цитували класиків, приводили приклади з історії України, були щирими і відкритими до запитань присутніх студентів і викладачів. Освічені, свідомі і приємні хлопці (Василь Васильович – дядько), гадаю, нашим дівчаткам з філологічного факультету дуже сподобалися. Це вам, перепрошую, не денеєрівське бидло! Нагадали також, що у нас нині точаться дві війни – на фронті та з корупцією, і на кожній з них не може бути ані байдужих, ані сторонніх. Інакше просто замучить совість! Додам від себе: у кого вона є... Зрештою, і хлопці виказали здивування: як можна не отямитися після того, коли вже пережив окупацію та свавілля бандитів і терористів!

У подальшому «січовики» пообіцяли продовжувати свою «гуманітарну місію» з нашого з вами порятунку. Воно й правда, така допомога нам не завадить, але при цьому, шановні земляки, давайте й самі «шевелитися», досить вже «жувати соплі» та сподіватися на те, що все якось владнається саме по собі. Без нас, кожного особисто, не владнається ніколи!

Якщо на вулиці ви бачите хлопця в однострої з шевроном, на якому зображено чубатого козака і написано «Січ», знайте... Далі мали би йти банальні та всім відомі слова про надійність, честь тощо. Звісно, що так. Але я скажу ще й по-іншому: знайте – вони прийшли до Слов'янська, щоби нагадати багатьом з нас (чого там приховувати!) про нашу людську гідність, про те, що ми на своїй землі, а відтак і боятися нам не варто. Більше від того, ми відповідальні за цю землю і за всю Україну. Як лунало ще на «помаранчевому» Майдані: «Не спи, моя рідна земля, прокинься, моя Україна!» Моя східна Україна...

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2014. - № 36 (1093). – 18 грудня. – С.1.

ПОЕТИ ОБ'ЄДНУЮТЬ НАЦІЮ

Раніше у нас в місті було літературне об'єднання «Світанок», багато років було – не одне десятиліття. Потім декілька років нічого не було. А нині ж маємо аж два «Світанки»! Не знаю, як там будуть з'ясовувати між собою стосунки їхні очільники та члени, але мені особисто і як поетові, і як журналісту, і як мешканцю Слов'янська, громадському активістові та свідомому громадянину приємно, що нині у нас так «засвітило». Чим більше поетів, гарних і вправних, тим краще. Окрім того, вже після окупації відновило свою роботу й молодіжне «Арт-кафе». Поки, щоправда, без кафе, а в найманій студії, але, гадаю, і тут все налагодиться і буде, принаймні, не гірше, аніж до війни, а то й ще краще.

Цього вечора у затишному кафе «Старые друзья» зібралось не так вже й багато поетів (для першого разу – нормально), але всі вони – з розряду «важкої артилерії». Принагідно відзначу, що наймолодшими з присутніх були ваш покірний слуга та колега по «поетичним поневірянням» Едуард Кожелупенко, а нам же обом – вже трішки за сорок (треба глянути у свій паспорт – скільки мені там точно...)

Зібрав під свої прапори «стару гвардію» заслужений і поважний слов'янський поет, член Національної спілки письменників України Олександр Яровий, який свого часу вже очолював «Світанок», ще той старий – класичного зразка. Він розповів про перспективи тісної поетичної співпраці в межах літературного об'єднання та наголосив на необхідності спілкування поетів між собою та обміном думок і, звісно ж, творчими доробками.

Про що говорили, чим ділилися, які вірші читали?

Звісно ж, про перипетії окупації та ті нищівні руйнування та збитки, які принесли нам «денеєрівці», разом з казачками та чеченцями. Так, зокрема, Вячеслав Приземлін, лікар Словкурорту, розповів про ту розруху, яку згадані негідники вчинили у санаторіях. В унісон відгукувалися й інші. Втім, розповідали й анекдоти – все про те ж ДНР, а також про Росію і їхнього президента.

Почин поетичним вакаціям зробив Геннадій Плотніченко рядками:

«Заревом рассветы полыхают,
Колокол набатный душу рвет,

Развернулось грозное пожарище
И взыграл людской водоворот».

Віктор Лаврік прочитав поетичні рядки, в яких намагався відповісти на наступне запитання: в кого я маю стріляти – не бачу ворогів. Хтось саджає картоплю, хтось до садочку веде дитину – і я нікого не хочу вбивати. І завершує таким чином:

«...Где граница, где фронт,
А где тут, нейтальная полоса?...»

У Петра Проскурякова у вірші, присвяченому тим дітлахам, які народилися саме в 2014-му році, є такі рядки:

«...Это ли, Господи,
Ты называешь любовью?»

Погодьтеся, симптоматично.

Едуард Кожелупенко у вірші, який, зверніть увагу, написаний ще за рік до нинішньої війни, говорить:

«...В левой руке у меня – кольцо,
В правой – граната.
Может не стоит гранату бросать?
Мозг мой терзает сомненье...».

Автор цих рядків теж у дещо пророчому вірші, написаному за тиждень до 12 квітня, дня захоплення Слов'янська, говорить вже про день сьогоднішній:

«...Розчахнута верба,
Заросла лозовієм –
Таке воно твоє життя...
...Та ні, навряд чи вже прозрієм»

І якщо воно справді так, то, погодьтеся, стає сумно...

І, нарешті, сам Олександр Яровий. В унісон нинішнім воєнним подіям він прочитав вірш про афганську війну «Ошибка. Афганский излом». Зокрема, прозвучали такі рядки:

«...В кишлаки мы входили открыто,
Чтоб сберечь население от бед,
И не знал я, что буду убитым
Пацанёнком двенадцати лет...»

Подумалося, невже може дійти до того, що й нашим хлопцатам доведеться стати поряд з нами, дорослими, у нашій майбутній (боронь Боже!) визвольній партизанській війні з окупантами? Бо ж й українському народові, так само як і афганському, не треба ніякого щастя ззовні, та ще й на багнетах – якось вже самі дамо собі ладу, нехай лишень залишать нас в спокої наші сусіди.

А ще Олександр Яровий сказав про час, в тому числі й сьогоднішній, такими поетичними словами:

«...Кто кого обманул – время нас
Или мы на часах переставили время?
И живем мы тепер от зимы до зимы,

И несем это время как бремя».

Хочеться вірити, що літоб'єднання регулярно збиратиметься й надалі та розширить коло своїх активних членів. Що ж до того, хто є хто і по життю, і в цьому місті, зокрема, то, повторюся, мені особисто якось все-одно – треба любити поезію в собі, а не себе в поезії.

Зазначу, що всі, про кого йшлося, це солідні і поважні люди, але, як гадаю, більшість читачів знає і без мене: поетів по-батькові не називають. Тому так і по тексту.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 1 (1096). – 8 січня. – С.3.

СИТУАЦІЯ ЗАГОСТРЮЄТЬСЯ – ЗБЕРІГАЄМО СПОКІЙ

Минула неділя видалася для Слов'янська, як, зрештою, і для всієї України, доволі насиченою і напруженою. У переддень одного з найбільших християнських свят, Хрещення Господнього і Богоявлення, у багатьох містах України пройшла скорботна хода під назвою «Я – Волноваха». Так наші співвітчизники виявили свою скорботу за загиблими мирними жителями в підбитому терористами автобусі під містом Волноваха та взагалі за всіма, хто загинув на цій війні, починаючи з 12 квітня минулого року і ще раніше – на Майдані Гідності.

Колона, яку на центральній площі сформували небайдужі до лихоліть нинішньої війни слов'янці, налічувала близько півтори тисячі городян – цю цифру озвучив виконуючий обов'язки міського голови Олег Зонтов, та й візуально так видавалося. Пройшли вулицею К. Маркса до будівлі СБУ, де запалили скорботні свічки та поклали квіти у знак пам'яті по замордованим співвітчизникам під час трьохмісячної окупації Слов'янська; коротеньку промову сказав очільник міста О. В. Зонтов.

Надалі повернули у бік гуртожитку авіаційного коледжу, далі – мимо Палацу культури ім. Леніна по центральній вулиці міста імені все того ж вождя, потім – по вулиці Жовтневої Революції, перетинаючи Юних Комунарів, і мимо приміщення райадміністрації до братської могили загиблих від рук терористів біля дитячої лікарні. Упродовж усього шляху звучали скорботні пісні з репродуктора, а колона потужно виголошувала лозунги: «Слава Україні! – Героям слава!», «Слава нації! – Смерть ворогам!», «Герої не вмирають!», «Україна – єдина!», «Донбас – це Україна!» та «Слов'янськ – це Україна!» У багатьох ще під час ходи на очі наверталися сльози, перехожі на вулицях міста зупинялися, фотографували ходу та морально підтримували її учасників. Ніколи ми ще після звільнення в липні не збирали такої велелюдної ходи!

Вже під час мітингу біля братської могили і в своїй промові, і в інтерв'ю журналістам Олег Зонтов відмітив, що людей не треба було зумисне організовувати – всі прийшли виключно добровільно, настало-таки протверезіння від заблуджень, прокинулася, нарешті, національна та громадянська свідомість. Слов'янськ продемонстрував, що це українське місто і що живуть тут не лише прихильники терористів. Всього на мітингу

виступило близько десятка бажаючих – говорили про необхідність гуртування у протидії війні та тим, хто її розпалює, про те, що вже набридло боятися і прийшов час визначатися, з ким ти – зі злочинцями чи із законною владою та всією Україною.

...Останніми залишали місце проведення мітингу автор цих рядків та двоє колег-журналістів з Громадського телебачення та з 17-го каналу. Вирішили заскочити до парку культури та відпочинку – там за нашими даними мали збиратися на другу годину дня молодики, яких в народі називають «тітушками». Так і було насправді – цівочками стікалися до парку групи юнаків років 15–16, які, напевне, ще є неповнолітніми, а відтак і не підпадають під карну відповідальність. Зрозуміло, що за всім цим дійством стояли дорослі, та тільки жоден з них так і «не засвітився» на публіці, підставляючи тим самим наших дітлахів... Допоки учні місцевих шкіл та професійних ліцеїв збиралися (в кількості близько сотні), ми з колегами-журналістами та представниками шкільного братства (наша присутність їх підбадьорила) виявили в кущах заготовлені заздалегідь з сотню палиць довжиною в метр-півтора та декілька упаковок шприців... Зафільмували це на відео і фото та вилучили декілька екземплярів у вигляді речових доказів. Разом з працівниками кафе «Мисливець» викликали і посиленій наряд міліції, який, треба визнати, у кількості трьох машин прибув оперативно. Присутність журналістів та міліції не дозволила молодикам озброїтися, відтак вони рушили до центральної площі міста голіруч, озброєні хіба що плакатами на підтримку Леніна... Якщо приблизно прикинути вік молодих людей, то народилися вони десь років за 8–9 після остаточного розпаду СРСР, цікаво – що вони взагалі знають про той період нашої історії та, зокрема, і про того ж таки товариша Ульянова? Напевне тільки те, що їм надули у вуха їхні наставники та організатори акції, та й то не факт, бо, як сказав колись дуже давно Римський імператор Віспасіан, гроші не пахнуть – і відкрив перші платні туалети в історії людства... Тож навіщо обтяжувати свідомість зайвими знаннями, та ще й, борони Боже, правдивими!

І ще такий цікавий і приємний факт. Коли ми з колегами проходили бульваром Пушкіна, поспішаючи на загальноміське віче, нас зупинили літні жіночки і спитали мене російською:

– Чоловіче, от ви з українським прапором на плечах і, разом з тим, – з палицею. На вас, на наших місцевих українських активістів, це не схоже – ви, зазвичай, толерантні та виховані хлопці та дівчата.

Погодьтеся, приємно таке почути на свою адресу та у бік своїх національно свідомих братів та сестер.

Відповів, як є:

– Так, ви цілком праві, жіночки, а це – вилучений речовий доказ он у тих молодих людей, нам же ані за професією, ані за переконаннями такі речі ні до чого. Хоча й, як відомо, добро повинно бути з кулаками, та наші кулаки завжди при нас!

У двох словах щодо віче. Окрім присутності біля ніг Ілліча маленьких неповнолітніх «тітушок» саме віче виокремилася цього разу, на наш погляд,

двома фактами. По-перше, привселюдно прийняв присягу держслужбовця новий начальник відділу освіти Слов'янської міської ради Вадим Миколайович Овчаренко. Окрім того, новий очільник міської освіти окреслив і основні напрямки своєї роботи – ретельний контроль за витратами бюджетних коштів і прозоре проведення тендерних закупівель, а також кадрова політика, яка має бути базована на принципах професіоналізму та громадянської свідомості з огляду на відповідність займаних посад. Простіше кажучи, крадіям, хабарникам та сепаратистам не місце в освітній сфері. Нарешті маємо таки адекватного начальника відділу освіти.

І друге, що варто відзначити з програми віче, це відкритий лист від громадських організацій міста, навчальних та публічних закладів Слов'янська до міністра внутрішніх справ України А. Б. Авакова. У ньому, зокрема, висловлюється подяка за присутність у місті добровольчого батальйону спецпризначення МВД «Січ». Більшість бійців батальйону мають вищу освіту, а всі без виключення – виховані, культурні та національно-свідомі громадяни. Батальйон проводить у місті значну і вагому патріотично-виховну та гуманітарну роботу, в першу чергу – в навчальних закладах міста, виступає гарантом нашої безпеки. Відтак громадськість звернулася до пана міністра з проханням залишити батальйон «Січ» у Слов'янську на постійній основі. Лист було схвалено та підтримано присутніми на віче.

...«Тітушки» покричали та під наглядом міліції та військових забралися геть. А учасники віче ще довго не розходилися після його закінчення і вже в сутінках продовжували спілкування між собою та роздавали інтерв'ю місцевим телевізійникам.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 3 (1098). – 22 січня. – С. 1,3.

ЯК ВІДРОДИТИ СЛОВ'ЯНСЬК

Навесні, улітку та по осені минулого року Слов'янськ став містом, про яке взнали і говорили мало не у всьому світі. Спочатку ми стали першим окупованим містом в Україні та центром сепаратизму, а його мешканці, так само, першими підневільними політики ДНР. Вже потім, у липні 2014-го, Слов'янськ перетворився на символ звільнення України від прийдешніх покидьків та власних запроданців – тоді здавалося і вірилося, що ось воно, почалося, швидко і блискавичне повернення своєї території, звільнення України від загарбників...

Разом з тим, не варто приховувати і забувати й про те, що багато слов'янців мало не з хлібом-сіллю зустрічали терористів і тим додали місту додаткової недоброї слави. Прикро, що ані окупація, ані війна, яка триває і нині, не навчили значну частину місцевої громади цінувати мир, любити Україну і свій край, бути готовими захистити себе і своїх близьких, в тому числі і зі зброєю в руках.

Слов'янськ – місто непросте й суперечливе, і тут має місце доволі чіткий водорозподіл між його мешканцями. Одні, не приховуючись, є симпатиками ДНР і, далі, Путіна, інші ж давно вже перестали боятися

«власної тіні» (та й взагалі будь-чого) і всіма силами намагаються відстояти свої «укрівські» права і свободи. І якби не армійські, гвардійські та добровольчі батальйони, що дислокуються в місті, ще невідомо, який би розвиток отримали події щодо з'ясування стосунків між місцевими «сепарами» (вони називають себе «патриотами Славянська») і місцевими ж «укропами».

І, все ж, Слов'янськ – це українське місто. Так, зокрема, полюбляє говорити на різних заходах і нинішній очільник міста, секретар Слов'янської міської ради і виконуючий обов'язки міського голови Олег Зонтов, до цього – депутат міської ради, а певний час, після звільнення півночі Донецької області, і мінометник одного з добровольчих батальйонів. Слов'янськ – це Україна, і по-іншому не може і бути.

Трохи більше трьох місяців, а саме – символічні сто днів, минулися у березні місяці з того часу, як Олег Зонтов обійняв посаду мера у Слов'янську. З цього приводу міський голова (з приставкою в. о.) провів чергову, щомісячну прес-конференцію для місцевих, регіональних та загальноукраїнських ЗМІ, а також ексклюзивно відповів на запитання «Діалогу з депутатом».

«Сто днів» для керівника – це, говорить жартома Олег В'ячеславович, щось на кшталт 8-го березня. Якщо ти протягом року не приділяв належної уваги своїм жінкам (читай тут – не працював на своїй посаді день-у-день «у поті чола свого» та регулярно не звітував перед громадою), то тоді й доводиться всіляко виправдовуватися, а то й навіть замилувати очі. Для відповідального ж працівника кожен день як останній, чи, пак, звітно-виборчий. Варто визнати, що сам Зонтов – персона на диво (як для Слов'янська) публічна і відкрита, сам він вважає, що діяльність будь-якого чиновника, держслужбовця має бути прозорою, немов кришталь. Зрештою, ані у нього, ані у нас у всіх, слов'янців, іншого вибору, аніж бути відкритими і чесними, і немає – перш за все, перед самими собою, але і перед всією Україною також, інакше знову докотимося до нового «де-не-ер» і нової ганьби.

- Ще будучи депутатом міськради, – говорить Олег Зонтов, – я особисто наполегливо вимагав від тодішньої міської голови Нелі Штепи і її підзвітності, і підзвітності заступників у визначені терміни. Відтак і мої чотири заступники найближчим часом відзвітують перед депутатським корпусом міста. Що ж до міського голови, то по закону він має звітувати перед депутатами і громадою не рідше, аніж один раз на рік. Але, погодьтеся, рік – це аж надто великий термін у нашій нинішній непростій і швидкоплинній ситуації, тому я і започаткував ще в минулому році щомісячні брифінги для журналістів. Більш розширені звіти міських голів, це стосується не лише Слов'янська, вважаю варто проводити по завершенні сезону, в даному випадку – зимового.

Найбільш важливим на початок весни для Слов'янська є те, що ми виходимо з зими без втрат. 70 відсотків документації на зруйновані

багатоповерхівки лежало мертвим вантажем – без експертних висновків. Мало не адміністративно-вольовими рішеннями вдалося увійти в опалювальний сезон, таки закілювавши теплові контури по всіх цим зруйнованим під'їздам і будинкам. Вдалося завершити й деякі з ремонтних робіт ще по осені, решту робіт продовжуємо зараз і, наголошую, вони будуть проводитися й надалі.

Проблемним залишається приватний сектор. Нещодавно я їздив до кабінету, – продовжує мер Слов'янська, – зокрема, в міністерство регіонального будівництва, в комісію Верховної Ради. Ще раз з'ясовував порядок відшкодування від ушкоджень під час ведення бойових дій, оскільки і до сих пір не існує механізму відшкодувань по відновленню приватного сектору. Звісно, ми надавали і надаємо значну допомогу у вигляді будівельних матеріалів – скла, руберойду, шиферу тощо, допомагають громадські та релігійні організації, але це стосується так званого частково постраждалого житла. Але ж є і вщент зруйноване житло! Або ж люди вже самі щось відбудували, і їм треба якось відшкодувати витрати згідно представлених рахунків. Втім є й приємні приклади – два відновлених з фундаменту будинки, на відкритті яких я був присутнім. Працювали на їх відновленні вахтенним методом бригади волонтерів з Рівного. Наш новий місто-побратим Коростень, приміром, надіслав нам у вигляді допомоги 20 тон напільного покриття. А взагалі будемо надсилати, згідно моїх останніх домовленостей, акти до Мінрегіонбуд і відновлювати приватний сектор.

Я не прихильник того, щоби списувати всі негаразди та недоліки виключно на війну, але ж, погодьтеся, війна триває і від цього нікуди не дінешся. Зараз є багато міст, які постраждали набагато більше, ніж Слов'янськ, а регіон в цілому є інвестиційно непривабливим. Спостерігається й спад в малому та середньому бізнесі. До війни у Слов'янську і районі було зареєстровано близько семи тисяч приватних підприємств, тоді як зараз їх кількість скоротилася до п'яти тисяч. А місто, тим часом, наповнюється вимушеними переселенцями. **(Від редакції.** Кожен сьомий мешканець у 130-ти тисячному Слов'янську нині – це переселенець. Не говорячи вже про військові підрозділи, які дислокуються в межах міста). Насправді, і з урахуванням сказаного, вже те, що ми підтримуємо життєдіяльність всієї міської інфраструктури на належному рівні – це вже добре. Звісно, орієнтуватися треба на більш високі стандарти, але необхідно враховувати ситуацію, в якій знаходиться країна і бути реалістами. Наочний приклад – підприємство «Словважмаш», чії замовники, підприємства коксо-хімічної галузі, знаходяться нині на окупованій території, отже і завод вимушений простоювати через відсутність замовлень.

Важливі кадрові та структурні рішення ми прийняли в системі ЖКГ. Прийшли нові люди, не обтяжені, скажемо так, старими гріхами – перший заступник голови з питань ЖКГ, начальник відповідного управління. Нові керівники призначені на посади двох великих комунальних господарств, які забезпечують комфортність проживання в нашому місті – КАТІ і

міськводоканал, а це означає, що і з вивезенням сміття, і з водою у нас все буде нормально.

Є досягнення і в гуманітарному блоці питань. Багато нарікань (якщо не безліч – **від ред.**) у громади було до діяльності відділу освіти. Новий начальник цього відділу Вадим Овчаренко зумів дуже швидко налагодити системну роботу з національно-патріотичного виховання у школах і дитсадках, намагається боротися з порушеннями у тендерних поставках продуктів харчування. Дуже обережно і виважено, але наполегливо проводить кадрову політику серед керівного та педагогічного складу навчальних та дошкільних закладів.

У системі охорони здоров'я теж є свої досягнення: відновлено постраждалу будівлю полового будинку, до Центральної міської лікарні та інших лікувальних закладів міста постійно надходить нове обладнання.

Можна виокремити і суспільно-політичне життя Слов'янська. З одного боку воно просто вирує, а з іншого – створено всі умови для життєдіяльності всіх патріотично налаштованих організацій, а українська громада міста почуває себе цілком комфортно, навіть у порівнянні із сусідніми містами. (**Від ред.** – Ще б пак, а як ми ще повинні себе почувати у себе вдома! Втім, спасибі, звісна річ, у тому числі і чинній місцевій владі, але в першу чергу – нам самим).

- Я пов'язую це з тим, – й надалі продовжує виконуючий обов'язки міського голови Олег Зонтов, – що Слов'янськ, переживши трагедію, зазнав вагомих змін в душах і головах городян. Відчувши на собі, що таке справжнє беззаконня і свавілля, керування «людини з рушницею», ми тепер глибше розуміємо, де наша Батьківщина і що саме українська держава може нам гарантувати і мир, і спокій, і ті ж таки соціальні виплати та гарантії. Зверніть увагу, якими велелюдними стали патріотичні акції: на Шевченківські дні, марш-підтримки «Я – Волноваха», щонедільні народні віче на центральному майдані міста. Однозначно, рівень патріотизму серед слов'янців зріс.

Стосовно силового блоку і співпраці з військовими. Ми пережили вже три ротації коменданта міста, особового складу Національної гвардії, добровольчих батальйонів та підрозділів ЗСУ. Наше досягнення – це налагодження чіткої взаємодії між собою всіх цих підрозділів, їх тісна співпраця як з міською владою, так і місцевою громадою. І якщо, скажімо, чотири місяці тому комендатура фіксувала близько двадцяти порушень протягом тижня, в тому числі й за участі військових, то нині 1-2 порушення – це вже й забагато. І це теж є результатом нашої роботи по налагодженню нормального мирного життя у Слов'янську.

Говорив і буду говорити: «Слов'янськ – це українське місто і Слов'янськ – це мирне місто». І таким воно лишатиметься надалі. Я це знаю, я в цьому впевнений, і так воно й буде!

Записав Олександр Романько.

Газета «Донеччина», №3 (15872), 31 березня 2015 р.
Журнал «Діалог з депутатом» (м. Київ). - № 1., 2015 р..

І ТРАВЕНЬ - МАЙ В ПОЕЗІЇ ЮНАЦЬКІЙ

Повірте, неправдою є, коли говорять, що ліра замовкає під час гуркоту гармат. Поетична ліра, так само, як і сурма, закликає бійців до подвигу і підтримує їх у тяжку хвилину своїм ніжним звучанням. Навіть перебуваючи на війні, не можна думати лише про війну, і ніхто і ніколи не відмінить ані весни, ані кохання, ані любові до рідного краю. Так було і сімдесят років тому, так воно є і нині.

Цю тезу підтвердив літературно-мистецький захід у стінах Слов'янського коледжу НАУ, проведений спільними зусиллями його викладачів української мови та літератури Ірини Меркулової, Вікторії Святченко та Олени Сайфуліної разом зі своїми студентами, зусиллями юних поетів-старшокласників ЗОШ № 1, № 5 і № 8, учасників «Слов'янського поетичного десанту» на чолі з поетом Олександром Романьком, а також за участі знаного краєзнавця, члена Спілки письменників України, доцента Донбаського державного педагогічного університету В. І. Романька.

Так, зокрема, Валерій Іванович Романько розповів про поетів-земляків, які воювали на фронтах Другої світової війни, і детально зупинився на біографії і творчості одного з них. Поет-фронтовик, лауреат Державної премії України імені Т. Г. Шевченка Микола Рибалко у своїх творах оспівував воєнний подвиг свого покоління і кращі людські якості, які найвиразніше проявляються у скрутну годину.

Та все ж основну частину літературного заходу склала сама поезія, яка лунала з вуст юних авторів – старшокласників та студентів і курсантів СК НАУ. Варто відзначити, що і за нинішньої доби випробування для народу України потяг до поезії у юнацтва аніскільки не знизився, а навіть навпаки. Тематика ж творів молодих авторів розмаїта – це і природа, і рідний край, і батьки, і школа, і кохання... І, звісно ж, тема патріотизму, любові до України та війни вже сучасної, яка точиться нині. Про це, зокрема, сказала в інтерв'ю телеканалу САТ та газеті «Злагода» юна чотирнадцятирічна восьмикласниця ЗОШ № 8 Євгенія Солдатова: «За такої скрутною години для України, для нашого краю і усіх нас я особисто не можу думати про щось інше, окрім нашого спільного лиха і можливих шляхів його подолання». Втім, попри юнацький максималізм Жені, все ж повторимо: ніяка війна не здатна скасувати чи відмінити ані весни, ані кохання!

Справді, тематика віршів молодих обдарувань учнів ЗОШ № 1, № 5 і № 8 та студентів і курсантів СК НАУ охопила цього дня весь спектр можливих мотивів. У той же час дорослі поети, а це дев'ятнадцятирічні поетеси сестри Валерія і Кароліна Акімови та керівник проекту «Слов'янський поетичний десант» Олександр Романько, все ж у своїх творах тяжіли здебільшого до патріотичної тематики та проблем сьогодення, так само як і вже згадувана юна Женя Солдатова. Варто також відзначити, що студенти СК НАУ читали як власні авторські вірші, так і поезії, написані їхніми викладачами-мовниками, організаторами цього заходу.

Наприкінці зустрічі, яка тривала понад дві години, найактивніші з авторів отримали подарунки – книги і буклети місцевих авторів, а бібліотека

коледжу – цілу добірку видань у подарунок. Завершуючи зустріч, заступник начальника коледжу з навчально-виховної роботи Т. К. Лисак відзначила не лише мистецьку, а й виховну вагомість таких заходів та висловила побажання частіше відвідувати коледж місцевим авторам, відгукуватися на запрошення його викладачів та студентів.

...А вже 13 травня, в переддень виходу газети, відбулася творча зустріч викладачів та студентів СК НАУ зі знаною слов'янською поетесою, автором чисельної кількості збірок Тетяною Чалою та бардом Людмилою Киценко. Можна сказати, що в авіаційному коледжі нинішньої весни за керівний лозунг до дії взяли тезу «Ні тижня без поезії».

Кузьма Ігнатенко

Газ. «Злагода» - 2015. - № 19 (1114). – 14 травня. – С.1. (під псевдонімом – імя та прізвище прадідуся по материнській лінії).

ВШАНОВУЄМО ЗАГИБЛИХ ЗА СЛОВ'ЯНСЬК

У неділю 23 травня, На День Героїв, який цього дня святкують в Україні, на Семенівці було урочисто відкрито пам'ятний знак на честь захисників Вітчизни, котрі загинули в бою з терористичними сепаратистськими угрупованнями рік тому. Поблизу місця, де встановлено пам'ятник, загинули четверо офіцерів: Герой України, полковник СБУ Олександр Григорович Аніщенко; Герой України, підполковник ЗСУ Тарас Михайлович Сенюк; кавалер ордена «За мужність» III ступеня Віктор Григорович Долінський; капітан СБУ, кавалер ордена «Богдана Хмельницького» III ступеня Руслан Михайлович Лужевський. Усі вони віддали життя, визволяючи Слов'янськ.

На урочистому відкритті пам'ятника, його освяченні військовим капеланом та поминальному салюті були представники міської ради на чолі з виконуючим обов'язки міського голови Олегом Зонтовим, близькі родичі та друзі загиблих, представники ЗСУ, Національної гвардії та СБУ, волонтери, Слов'янські активісти та чисельні журналісти як місцевих, так і загальноукраїнських ЗМІ. Пам'ятник встановлено з ініціативи місцевої влади та особисто київської волонтерки Марини Квітки.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 21 (1116). – 28 травня. – С.1.

ПАМ'ЯТІ КОБЗАРЯ

Днем раніше, 22 травня, у День перепоховання Тараса Шевченка, активісти Слов'янська пройшли урочистою ходою вулицею, названою ім'ям Кобзаря, та провели мітинг біля пам'ятника поетові і духовному батькові української нації. У заході взяли участь працівники відділів міської ради, члени організацій «Просвіта», «Пласт», ВО «Свобода», «Жертв сталінських репресій», Національної спілки краєзнавців України, викладачі та студенти ДДПУ, а також журналісти, яким небайдужа і значима ця подія (на жаль, не від усіх місцевих ЗМІ!).

На мітингові лунали палкі та теплі слова на адресу Тараса Григоровича Шевченка, вірші як самого Кобзаря, так і авторські твори, присвячені поетові.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 21 (1116). – 28 травня. – С.1.

«НАЙКРАЩА СЕРЕД ШКІЛ, ЗВИЧАЙНО, ВОСЬМА...»

Того ж таки 22 травня в ЗОШ № 8 була презентована щорічна збірка поезій учнів цієї школи. Це вже сьомий випуск даного видання, який має назву «Навіяне дитинством». До збірки ввійшли також авторські роботи батьків, вчителів та випускників школи, а це понад двадцяти авторських творів. Треба відзначити, що видання здійснюється за кошти самих авторів і не має державного чи міського фінансування. Ідейним же натхненником видання такої збірки вже всьоме є директор ЗОШ № 8 Світлана Валентинівна Делеске, сама – філолог, чуйний педагог і чарівна жінка. На заході також були присутні голова відділу освіти міськради Вадим Овчаренко, представники методичного центру та центральної міської бібліотеки, Слов'янський поет і випускник ЗОШ № 8 Олександр Романько, якому належить поетичний рядок, винесений у заголовок.

Варто відзначити, що така щорічна збірка є справжнім феноменом у поетичному та шкільному житті міста, за що і велика шана учням, вчителям та керівництву ЗОШ № 8.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 21 (1116). – 28 травня. – С.1.

БЕРІМО ПРИКЛАД З МОЛОДИХ!

Ще рік тому нам не вірилося, що буде новий, 2014–2015 навчальний... Але все відбулося для Слов'янська якнайкраще – без вуличних боїв і важкого бомбардування, з відновленими, дякуючи всій Україні, школами, урочистим 1-м вересням у жовто-блакитних кольорах і, нарешті, останніми дзвониками і останніми лінійками та випускними вечорами для 11-ти класників!

У нинішньому році 21-у загальноосвітню школу Слов'янська успішно завершили 732 випускники, з яких 34 – із «золотими» медалями, і ще 11 – зі «срібними». За цими молодими людьми – наше майбутнє.

Ілюстрацією до випускних урочистостей можуть слугувати, наприклад, ЗОШ № 5 і ЗОШ № 8. Так, у школі номер п'ять у двох випускних класах з сорока випускників 3 завершили навчання із «золотом» і 3 – зі «сріблом». Класні керівники – Світлана Миколаївна Осадча та Аделіна Миколаївна Сєдих. А ще шестеро молодих людей склали випускні іспити екстерном, оскільки самі – з окупованих територій.

У ЗОШ № 8 теж вдалий врожай – серед 24-х випускників, опікувалася якими як «класна мама» Ольга Михайлівна Юрченко, теж троє «золотих» медалістів. Так тримати!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 22 (1117). – 4 червня. – С.1.

В. о. міського голови Зонтову О. В.
Начальнику відділу освіти
Слов'янської міської ради Овчаренку В. М.
члена Національної спілки журналістів України,
члена Національної спілки краєзнавців України Романька О. В.

Доповідна записка

Журналістика справедливо вважається однією з найдемократичніших професій, зокрема і з огляду на вимоги до наявності фахового диплому (чи його необов'язковості) – на перше місце виступають самі навички та вміння, комунікабельність, етика спілкування, відповідальність у роботі з інформацією, ораторське мистецтво тощо. Втім, усі ці навички не даються самі по собі, а набуваються в процесі навчання та удосконалюються з досвідом. Не говорячи вже про професійну журналістську етику та солідарність, які базуються на принципах правдивості, відповідальності, честі та гідності.

Усі перераховані вище якості закладаються у майбутніх журналістів ще під час занять у юнкорівських гуртках у підлітковому віці і потім розвиваються і закріплюються під час навчання на факультетах журналістики.

З 1987 по 1989 рік я займався у юнкорівському гуртку при міськрайонній газеті «Маяк» (м. Красноармійськ), а з 1989 по 1991 рік – у клубі «Репортер» при газеті «Комуніст» (м. Слов'янськ), який офіційно функціонував у Будинку піонерів і для керування яким існувала штатна посада в системі міськвн. Неодноразово у шкільні роки був учасником юнкорівських фестивалів у відрядженні за державний кошт – щорічний фестиваль Юнпрес у Донецьку, фестивалі в Євпаторії, Харкові та Калінінграді. Вже в лютому 1993 року власними зусиллями провели студентський фестиваль молодих журналістів «Донецька Швейцарія – 1995» у містах Слов'янськ, Слов'яногірськ та Донецьк, у якому взяли участь близько 150-ти молодих журналістів з України, Росії та Білорусії. Подальше навчання продовжив у Дніпропетровському державному університеті на факультеті журналістики, а згодом і сам працював протягом трьох років наставником молодих журналістів у відділі практики Інституту журналістики Національного університету ім. Т. Г. Шевченка безпосередньо в м. Києві.

Ще починаючи з початку 90-их років Слов'янськ вирізнявся поміж інших міст Донецької області високим рівнем поінформованості громадян зусиллями значної кількості засобів масової інформації. У різні часи в Слов'янську працювали три телекомпанії (причому, одночасно) – ТВ-32, САТ і «Схід»-С+; три радійних редакції (дві – дрогового радіо і одна ФМ-станція); ціла низка друкованих засобів. На передвоєнний період у Слов'янську активно працювали в інформаційному просторі близько десяти друкованих видань, а офіційно зареєстровано – близько 20-ти ЗМІ. Останнім часом до друкованих та електронних ЗМІ додалися і мережеві – спеціалізовані інформаційні сайти.

Більшість журналістів Слов'янська, попри відсутність професійної освіти, мають, здебільшого, належний (прийнятний) фаховий рівень. Значна кількість журналістів є членами НСЖУ. Втім завжди має мати місце і невинний професійний зріст, так само, як і процес поповнення журналістських рядів новими членами. Водночас, серед шкільної та студентської молоді міста спостерігається сталий запит на творчу самореалізацію у якості юнкорів, громадських кореспондентів з подальшим опануванням професією фахового журналіста. На жаль, ані окремі редакції, ані інші організації та установи (на відміну від кінця 80-х – початку 90-х рр..) не мають бажання займатися вихованням молодих журналістів.

На сьогоднішній день на філологічному факультеті ДДПУ читається навчальний курс «Основи журналістики» (правда, тільки на російсько-українському відділенні), що дає можливість майбутнім філологам отримати загальне уявлення про роль ЗМІ у суспільстві, а окремим студентам обрати майбутню професію журналіста.

Прикрим недоліком є відсутність необхідної ланки профорієнтації та початкової професійної підготовки в системі позашкільної роботи відділу освіти Слов'янської міської ради – юнкорівського клубу, роботу якого вкрай необхідно поновити з урахуванням сучасних обставин та вимог до підготовки майбутніх журналістів.

Метою роботи клубу має бути: 1) виховання громадянської свідомості та суспільної відповідальності у молодих авторів; 2) отримання первинних знань, навичок та досвіду з фаху журналіста, оскільки навіть при вступі на журфак за умовами творчого конкурсу вже необхідно мати не менше п'яти друківаних публікацій чи сюжетів, які вийшли в ефір; 3) направлення на навчання до ВНЗ України (згідно укладених угод), які мають факультети журналістики (Київ, Дніпропетровськ, Львів, Харків); 4) поповнення журналістських рядів м. Слов'янська, навчання на різноманітних курсах (досвід роботи МАУ), які проводить НСЖУ, організація подібних курсів безпосередньо у нас.

Досвід редагування поетичного клубу «Літературна вітальня» на сторінках газети «Слов'янська правда» та літературного альманаху «Місто моє, ти для мене єдине», редакторської правки збірок місцевих авторів до друку, особистого спілкування як із поетами-аматорами, так і з вже визнаними літераторами дозволяє мені зробити певні висновки щодо літературного процесу у нас в місті та внести деякі пропозиції щодо виведення його на новий більш високий рівень.

На даний момент у Слов'янську працюють на постійній основі три літературні студії: «Світанок-1» (керівник – Т. Ф. Чала, кількість членів – близько 15, вік – похилий); «Світанок-2» (керівник – О. В. Яровий, кількість – 15-20 авторів, вік – середній і похилий); «Арт-кафе» (молодіжний рух «артового» та «модерного» спрямування, який охоплює близько 50-ти молодих поетів, музикантів та художників). Окрім того, молоді поети гуртуються також навколо літоб'єднання ім. В. Сосюри ДДПУ, «Клубу

старшокласників» Будинку дитячої та юнацької творчості, культурологічного клубу «Слов'янські вечорниці» при Центральній міській бібліотеці.

Будучи вхожим на засадах «своєї людини» до всіх цих об'єднань (попри їх різновекторність та не завжди дружні стосунки між собою) можу засвідчити наявність стійкого запиту до поетичної творчості у нас в місті. В той же таки час треба відзначити значні труднощі, з якими стикається творча інтелігенція у своїх намаганнях самореалізації, розпорошеність їхніх дій, недосвідченість в організаційних питаннях.

Окремим рядком треба сказати про шкільну, а також студентську поезію, які взагалі лишаються кинутими напризволяще. Даною ланкою роботи взагалі ніхто не займається – ані офіційно, ані з неформального боку. Юним талантам якщо і вдається тим чи іншим чином самореалізовуватися, то виключно дякуючи зусиллям ентузіастів з числа вчителів та викладачів навчальних закладів. Навіть по тим школам, де маненьким і юним талантам приділяють належну увагу (перш за все – ЗОШ №5 і №8, а також – ЗОШ №1, №15, №12, №6, періодичними сплесками – ЗОШ №10, №13, №17), горизонти творчої самореалізації поетів та музикантів обмежуються внутрішньо шкільними заходами. З цього приводу доводилося неодноразово вислуховувати нарікання з боку директорів шкіл та заступників з виховної роботи.

(Справді, у Слов'янську набагато легше бути художником чи фотолюбителем, аніж поетом чи музикантом. Знову ж таки, на платній комерційній основі у нас в місті вдало працюють вокальні та танцювальні студії, тоді як поетична студія – це, за визначенням, є нерентабельною справою. Що ж стосовно до відділів освіти та культури, то вони взагалі далекі від цього напрямку роботи з дітьми, підлітками та юнацтвом).

Таким чином, пропоную наступне:

- Об'єднати на даному етапі два напрямки роботи з розвитку та підтримки юнкорівського та літературно-поетичного рухів у Слов'янську в межах позашкільної роботи відділу освіти, у кооперації з відділом культури Слов'янської міської ради.

- Виділити (вивільнити, створити) штатну одиницю методиста відділу освіти (при методкабінеті, Будинку дитячої та юнацької творчості, Центрі мистецтв в районі залізничного вокзалу, в межах Централізованої системи публічних бібліотек, тощо) для організації та ведення даної роботи.

Цілеспрямована робота у даному напрямку дозволить:

- 1) надати можливість творчої самореалізації молодим талантам;
- 2) підтримати паростки ентузіазму у самих навчальних закладах;
- 3) поліпшити позашкільну роботу відділу освіти та роботу відділу культури у розвитку та підтримці юнкорівського та молодіжного літературно-мистецького рухів у Слов'янську.

Безпосередні заходи, які можна проводити найближчим часом:

- 1) робота гуртка юнкорів – 1-2 рази на тиждень;
- 2) робота літературного гуртка – 1 раз на тиждень;

- 3) налагодження регулярного випуску стінних газет у школах, а не лише показових «газет»-плакатів до свят;
- 4) допомога у виданні друкованих студентських газет в навчальних закладах (час від часу нерегулярно такі газети виходять в ДДПУ, СК НАУ, СКТІ);
- 5) лекції по школах для старшокласників у межах виховних годин та предмету «Людина і світ», а також у навчальних закладах для студентів з журналістики, розвитку громадських рухів у Слов'янську, літературних та мистецьких рухів, новинок сучасної української літератури;
- 6) поетичні рейди (а такий досвід вже апробовано по школах міста) у складі двох-трьох досвідчених поетів та одного-двох молодих початківців;
- 7) друк шкільних та студентських віршів, юнкорівських матеріалів в місцевих ЗМІ (поетичні сторінки нині є в «Панорамі тижня» і «Злагоді»), на сайтах громадських організаціях, міської бібліотеки, веб-сторінках відділу освіти та відділу культури;
- 8) кращі поетичні твори представляти на телебаченні у виконанні авторів (зокрема у межах таких проектів як «Війна очима земляків», «Екологія душі», «Місто моє, ти для мене єдине», «Слов'янськ – це Україна»), попередньо ця ідея вже обговорювалася мною з керівництвом обох ТБ-каналів;
- 9) створення веб-сторінки на сайті міськради «Слов'янськ освітянський» та періодичний друк бюлетеня творчими зусиллями юнкорів, студентів, вчителів та викладачів.

Означену вище роботу проводити у тісній співпраці з НСЖУ, НСПУ, НСКУ, спілками художників та керамістів, Централізованою системою публічних бібліотек, краєзнавчим музеєм, громадськими організаціями та ЗМІ.

Перспективи розвитку.

1. Тісна співпраця з ВНЗ України і направлення на навчання на факультетах журналістики випускників клубу юнкорів.
2. Створення власного сайту та періодичного видання «Слов'янськ освітянський».
3. Відновлення виходу щорічного альманаху «Місто моє, ти для мене єдине».
4. Проведення юнкорівських поетично-музичних фестивалів, курсів, семінарів.
5. Участь у загальноукраїнських фестивалях та семінарах.
6. Створення Центру молодіжних ініціатив.
7. Створення школи молодих лідерів, як окремого напрямку роботи зі старшокласниками.
8. Участь у міжнародних проектах та грандах.

2015 р.

**«СКАЖИ, ХТО ТВІЙ ДРУГ»,
– СПИТАЛА НАС БІБЛІОТЕКА**

У Міжнародний день друзів Слов'янська міська центральна бібліотека вирішила зробити приємний сюрприз для своїх найпалкіших і найщиріших друзів – зібрати їх разом і тим започаткувати нове свято, День друзів – наш, свій, Слов'янський!

Серед запрошених були, в першу чергу... ті, хто спеціально задля цього на півдня (повірте, це саме так!) покинули передову – бійці рідного вже для Слов'янська батальйону «Січ» на чолі з загальновідомими всім патріотам Слов'янська Василем Васильовичем Вовкуновичем та Максимом Лютим. Не залишились осторонь і нинішні наші захисники – гвардійці, яких особисто познайомив з гостями полковник Олег Білий. Серед бажаних гостей були краєзнавці, журналісти, освітяни, волонтери і всі-всі, хто зі щирим почуттям і доброзичливістю переступив поріг бібліотеки.

Найпалкішими були, власне, виступи директора бібліотеки Лариси Мамедової, яка так і не змогла, за її словами, навіть перерахувати всіх друзів бібліотеки від Львова до Луганська, та прес-офіцера батальйону «Січ» Максима Лютого, який наголосив на важливості ідейного згуртування українців у цій неоголошеній війні. Захід, який планувався за сценарієм на дві години, тривав усі чотири – кожен присутній хотів поділитися з друзями своїми враженнями та спогадами.

Варто також відзначити, що завершився захід солодким столом, кавою та чаєм, до якого, і це вже стало традицією, ніколи не долучається адміністрація міста.

І все ж, «Скажи, хто двій друг», – спитала нас бібліотека, а у відголос – побажання, щоби свято стало традиційним.

Міська бібліотека – вісь земна,
Навколо неї обертаються і люди, і події,
Але події ці ініціює й втілює вона сама
Зусиллями оцих дівчат – на все у них достане
і наснаги й сили.

Чи ходять нині люди у бібліотеку?
Цікавить це питання часто земляків і читачів моїх...
Не знають тільки ось вони,
яка це у Слов'янську нині Мекка –
Для клубів, для гуртків, для волонтерів і гостей –
вона єднає патріотів всіх!

Не все у нас у місті і його культурі, ой, не все гаразд!
Та ми навколо цих дівчат давно вже згуртувались –
Вони і ми ще доведемо нескінченну кількість раз,
Що всі ми з Україною, із краєм рідним й одне з одним
більше ніж побрались...

Рефреном не напишеш усього вірша,
Але підкреслити важливу думку треба й варто:
Скажи мені, хто в тебе друг, і я скажу, яка твоя душа,
Наш друг – бібліотека, вона нас зігрива, неначе
в ніч холодну ватра.

Іще під час присутності чужинців серед нас
Дівчата стерегли не лиш майно, а й сам патріотизм!
Як тільки нас звільнили – їх ентузіазм
Єднав всіх нас, кому огидний путінський рашизм.

Ми укри всі, ну, що поробиш, нас украми
Господь створив,
Ми – друзі українських всіх
на кулі на Земній бібліотек!
Та цю, Слов'янську і центральну, найщиріше
кожен полюбив,
Вона – це наша гордість,
це наш найголовніший
із усіх респект!

Олександр Романько – від імені усіх друзів
Центральної міської бібліотеки.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 23 (1118). – 11 червня. – С.1.

ЗВІТУВАЛИ КРАЄЗНАВЦІ СЛОВ'ЯНСЬКА

У минулий четвер, 11 червня, у читальній залі Донбаського державного педагогічного університету пройшов обласний краєзнавчий захід, на якому звітували про свої досягнення дослідники рідного краю – наші земляки. У гості до слов'янців були запрошені краєзнавці з Артемівська, Димитрового, Дружківки, Костянтинівки, Краматорська, Красноармійська. Зацікавленість питаннями краєзнавства виявили представники освіти та культури міста й району – на захід прибули вчителі та бібліотекарі Слов'янська та Слов'янського району. Від імені ректорату педуніверситету гостей привітав проректор, кандидат історичних наук С. М. Швидкий. Велику й цікаву виставку краєзнавчої літератури підготували бібліотекарі читального залу наукової бібліотеки ДДПУ.

Захід розпочався відеокліпом про рідне місто та піснею «Любимый мой Славянск» відомого барда-земляка Геннадія Тимофєєва. Подальші слайди нагадали присутнім про ті герби, які мало за свою довгу історію місто Слов'янськ.

Про досягнення краєзнавців Донецького краю розповів голова правління Донецької обласної краєзнавчої організації Валерій Романько. Він наголосив на тому, що даний захід проходить у рік, багатий на краєзнавчі ювілеї: 370 років від заснування міста Слов'янська, 25 років виповнилося Донецькій

краєзнавчій організації, 90 років від дня заснування Національної спілки краєзнавців України. Валерій Іванович коротко повідомив про ювілейний пленум НСКУ, який пройшов у Харкові 27 травня і у роботі якого він узяв участь – із всеукраїнської трибуни голова ДонОО розповів про успіхи й проблеми краєзнавців Донеччини, у тому числі про досягнення слов'янських дослідників рідного краю.

Від імені голови правління НСКУ О. П. Реєнта Валерій Іванович вручив відомчі відзнаки груп краєзнавців. Серед нагороджених були й наші земляки: грамотою НСКУ відзначена заступник директора СК НАУ Т.К. Лисак, званням «Почесний краєзнавець України» – провідний науковий співробітник зі Святогірська В. М. Дєдов.

А потім про свої особисті досягнення звітували слов'янські краєзнавці – члени НСКУ: Володимир Давиденко, Володимир Дєдов, Тетяна Лисак, Геннадій Плотниченко, Марія Рижкова, Валентина Рогова, Валерій Романько, Віктор Скрипник. На жаль, не всі з тих, хто стоїть на обліку, змогли бути на цьому заході, але їхні фото, біографічні відомості та внесок у краєзнавство було висвітлено на екрані з нового біографічного довідника «Краєзнавці Донеччини», який уклав та видав на початку цього року В. І. Романько.

На зібранні розглянуто заяви молодих дослідників рідного краю бібліотекаря Тетяни Ремпель та вчителя Наталії Магули, які побажали вступити до лав краєзнавців, і прийнято рішення рекомендувати правлінню НСКУ прийняти їх до Національної спілки краєзнавців України.

Від імені гостей виступили Олег Максименко з Краматорська та Діана Білоконь з с. Петрівка Красноармійського р-ну. Після обідньої перерви гостям була запропонована екскурсія по Петренківським місцям Слов'янська.

Краєзнавчий захід підтвердив – на Донеччині багато зроблено з дослідження історії рідного краю, і в авангарді цієї відповідальної й почесної місії йдуть краєзнавці Слов'янщини. Але попереду ще багато роботи. Присутні зійшлися на тому, що виховувати патріотизм, любов до свого краю необхідно в тісному поєднанні з вихованням національно-державницької свідомості, розуміння того, що Донеччина – це давня, прекрасна й невід'ємна частина України.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 24 (1119). – 18 червня. – С.1.

**МІТИНГ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ
ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ
у Слов'янському районі 27 червня 2015 року.**

Чому мені не хочеться радіти?

Чому так тяжко? Чому душа болить?

Чи спрагле літо, сонцем перегріте.

Цей смуток навіває кожну мить...

Такими віршованими рядками розпочався мітинг вшанування пам'яті загиблих військовослужбовців Збройних сил України у Слов'янському

районі, що відбувся у переддень Дня Конституції України, у суботу 27 червня. Але не спрагле літо навівало смуток на учасників мітингу...

Основна частина заходу відбувалася на блокпосту №1 у селищі Мирному, оскільки саме тут рік тому, 26-27 червня, відбувся бій між бійцями 95-ої окремої Житомирської аеромобільної бригади та денеерівцями. Тоді ворожий танк під українським прапором підійшов до нашого поста з боку дислокації українських підрозділів і підступно вдарив по десантникам, після чого відбувся масований штурм з боку бойовиків. У цьому нерівному бою загинуло четверо наших бійців (це офіційно, але поки встановлюється достовірність іще одного, п'ятого загиблого). Їх імена будуть увіковічені на цьому місці в граніті, а поки написані на дерев'яному скорботному хресті.

Це старший солдат Максим Добрянський, солдат Ігор Ващук, сержант Андрій Коган, усі – з 95-ої окремої Житомирської аеромобільної бригади, а також Артур Гулик, солдат Національної гвардії України, учасник Революції Гідності в складі 2-ї сотні Самооборони Майдану. Під час революції Артура було поранено в око та в голову, і він мав їхати на лікування до Польщі, але чоловік пішов добровольцем захищати незалежність України. Нагороджений Президентом України орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Саме річниця цих кривавих подій і стала приводом для вшанування пам'яті загиблих. Організатором заходу виступили вже загальновідома на Сході України і, зокрема, у Слов'янську волонтер Марина з позивним «Квітка» та відділ культури Слов'янської районної держадміністрації за активної участі творчого колективу Будинку культури селища Мирне.

Захід відкрив заступник голови райдержадміністрації Костянтин Черніков, а освячував служителів Української греко-католицької церкви отець Василь. Серед виступаючих були: Капітан Борис Золотоверхий, заступник командира батальйону по роботі з особовим складом 95-ї бригади, Надія Лисенко, офіцер батальйону Національної гвардії України імені Кульчицького; представники громадськості та жителі селища Мирне.

Після місця розташування блокпосту №1 у селищі Мирному десантники та гвардійці, разом зі Слов'янськими патріотами та активістами, волонтерами, організаторами заходу і журналістами направилися до блокпостів №4 та №5, між Слов'янськом та Краматорськом, де загинули генерал-майор Національної гвардії Сергій Кульчицький, Герой України разом з бійцями 25-ої окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади: кавалерами ордену «За мужність» III ступеня Олександром Серебряковим та Романом Менделем. Саме там стояла 25-та бригада, хлопці з якої приїхали цього дня до Слов'янська як з Дніпропетровська, так і з передової. Присутніми на заході були також бійці 95-ї бригади, гвардійці батальйону імені Кульчицького та бійці Західного Територіального управління Національної гвардії України, які нині дислокуються у Слов'янську.

2015 р.

Кореспондент – Олександр Романько. Оператор – Дмитро Качін.

З БОГОМ – У СЕРЦІ І З УКРАЇНОЮ – У ДУШІ!

Цього року ми чекали 5-те липня з особливим настроєм і натхненням, ще б пак – перша річниця звільнення Слов'янська! Очікували на цей день городяни з українською державницькою свідомістю більше, ніж Дня Незалежності чи Дня міста. Так тепер, зрештою, для нас день 5-го липня є водночас і символом нашої української незалежності, і повноцінного існування Слов'янська як такого. Ви уявіть собі тільки, що би було, якби минулоріч нас, разом з Краматорськом, Дружківкою і Костянтинівкою не обміняли б (будемо називати речі своїми іменами) на Донецьк! А от донеччан, звісно, жаль...

Втім, це аніскільки не знижує роль наших військових – армійців, гвардійців та бійців добровольчих батальйонів, які нас таки реально звільняли і багато з яких віддали життя за нашу свободу! ...Окрема тема, від кого таки нас звільнили? Після тривалих роздумів вирішили все ж назвати речі своїми іменами, а саме: звільнили нас від російсько-терористичних сил! Досить мямлити про серйозність якихось там ДНР і ЛНР, є реальне політичне бажання і замовлення держави на ймення Росія, яка поставила собі за мету привнести деструкцію в Україну, поставити під загрозу нашу незалежність і, як мінімум, соборність! Звичайно, війна є і вона триває, але все останнє... Скажу словами класика української літератури Марка Вовчка із оповідання «Чортова пригода»: «Зась! Не дам дмухати на мою кашу!» Зрештою і перше святкування річниці звільнення Слов'янська від російсько-терористичних сил підтвердило це – ми не тільки не зганьбилися перед всією Україною і провели цей День на належному рівні, а навіть і трішки перевершили себе, враховуючи, скільки ще у нас, як говорять нині, «вати» (українською можна сказати більш звично – хохляцького бидла, і це буде, може, трішки й брутално, але цілком літературно, а головне – по суті справи!). У цьому сенсі цілком риторичним є запитання: хто би ще звільнив нас від нас самих, від байдужості, зомбованості тощо?.. Звісно, це зробити можемо тільки ми самі.

У сам день святкування звільнення міста (і, по суті, його другого дня народження) було по-щирому жаль організаторів, а разом з ними і всіх місцевих журналістів, які розривалися між більш ніж десятка заходів. Найбільший організаційний тягар ліг на плечі відділу внутрішньої політики – Дмитро Кравченко та Денис Бігунов, відділу культури – Катерина Гончарук; координували дію журналістів дівчата з прес-служби Слов'янської міської ради – Інна Звегіна та Дар'я Кузьміна. Як вже стало звичним, значний внесок в організацію державницьких заходів зробила громадська організація «Гуртом Слов'янськ» – Михайло Нечипоренко, Капітоліна Пасікова та Євгенія Білецька, а також Василь Хоменко, котрий керує Слов'янським автомайданом і організовує всі автопробіги. Значний організаційний тягар взяли на себе й протестанти під орудою Петра Дудника.

Розпочалося все о 9.00 офіційно перед міськрадою. Зокрема, було урочисто піднято державний прапор, який рік тому підійняли над міськрадою бійці Національної гвардії України. Його оригінал повернеться до музею у

Київ, а копія залишиться у нас. Долучилася і молодь, в особі Діани Соколовської та Тараса Нікітіна, яка прочитала власних патріотичних віршів і багато ще чого. Так, зокрема, виступив і народний депутат Олег Ляшко.

Після цього кавалькада Слов'янського автомайдану та два автобуси з журналістами і громадськими діячами рушили в бік Краматорська, де поруч з трасою наші сусіди відкривали пам'ятну стелу загиблим десантникам окремої Житомирської 25-ї аеромобільної бригади. Варто відзначити, що і в Слов'янську, і поблизу Краматорська активну участь взяли й активісти з Дружківки. Потім були Карачун-гора, Семенівка, Рибхоз – усі меморіальні місця.

З обіду в ДДПУ та в «Теплиці» працював економічно-демократичний Форум «Донбас – Україна». У приміщенні міськради журналісти зустрілися з відомими волонтерами на чолі з Олексієм Мочановим. У Парку культури працював фольклорний фестиваль, зокрема й з пригощанням українським борщем та іншими національними стравами. На площі демонструвався документальний фільм «Відторгнення. Битва за Україну», який представила його автор, київська журналістка Марія Томак. І, звісно ж, хода вулицями міста з національною символікою та національними гаслами. Надвечір на сцені відбувалося нагородження волонтерів, активістів, військових. Дав концерт ансамбль Національної гвардії України, який вже вкотре завітав до Слов'янська. І вже ближче до ночі – молодіжний концерт зусиллями виконавців та гуртів, які теж завітали до нас зі столиці та інших міст України. Всі ці заходи тією чи іншою мірою були показані по низці національних телевізійних каналів.

Звільнення Слов'янська, який першим був захоплений російськими терористами, є нині символом звільнення всієї України, в яке всі ми віримо. Слов'янськ – це Україна, а Україна для нас, слов'янців, – понад усе, і ми не мислимо свого життя без неї. З Богом – у серці і з Україною – у душі!

Газ. «Злагода» - 2015. - № 27 (1122). – 9 липня. – С.1.

ВІСІМ ДОСЯГНЕНЬ МІСЬКОГО ГОЛОВИ, ЯКИЙ НЕ КРАДЕ

Уже один той факт, що мер у нас не краде і не бере хабарів, – це така звитяга!.. Нехай заздрять нам інші міста України, а ми цим пишаємося і бережимо те, що є, – не розтринькуємо, а, навпаки, плекаємо і примножуємо. Відправна точка нашого поступу є, це – ми з вами і нинішній очільник міста Олег Зонтов.

Уже вдруге протягом року (з жовтня 2014-го по жовтень 2015-го) ми стаємо свідками двох мужнів вчинків з боку Олега Зонтова. Скажіть, чи багато ви би знайшли охочих очолити це місто тогоріч? Ні! А от зараз, як бачите, приїхали люди аж ген звідкіля (не полінились!) і, як писав колись мій наставник в журналістиці В.Ф. Савенко, «лізуть у депутати». Тільки тепер вже не в депутати, а одразу в мери, в голови – і в сенсі посади міського голови, і безпосередньо в наші з вами голови також. І боротися з такими пройдисвітами, накаченими баблом, теж комусь треба, а для цього треба мати неабияку мужність, яку і виявив вдруге Олег Зонтов, висунувши свою

кандидатуру на міського голову. Відтак маємо два чоловічих серйозних вчинки – вміння брати на себе відповідальність і нести її, і того року, і нині, тепер.

Ще тогоріч, у вкрай напруженій ситуації, він зголосився виступити тією, начебто, компромісною кандидатурою, яка б змогла «примирити непримирених» як у стінах міської ради, так і поза нею. Звісна річ, примирити нас, украв, з ними, сепарами, він не зміг, та й навряд чи це можливо взагалі. Але досягти стабільності в життєдіяльності міста спільними зусиллями та під його орудою ми таки змогли. Це, скажімо так, перша заслуга Зонтова перед громадою Слов'янська.

Заслуга друга – нормальне входження в опалювальний сезон восени минулого року, коли під загрозою залишитися без тепла опинилися близько двох тисяч жителів багатоповерхівок, що, в свою чергу, могло викликати соціальний вибух.

Третій пункт виразного позитиву – це налагодження тісної співпраці з силовими структурами та військовими підрозділами та сприяння їх взаємодії між собою. Зрештою, інцидентів (та й навіть прецедентів), пов'язаних з правопорушеннями з боку військових чи їх непорозуміннями з місцевими жителями, ми не маємо. Навпаки, все більше і більше слов'янців пристають тієї думки, згідно якою присутність українських військ у Слов'янську якомога довший термін тільки бажана, навіть якщо би війна скінчилася саме зараз, а нам би повернули всі наші території (а по-іншому вона не може завершитися!)

У контексті безпеки нашого з вами спільного життя варто згадати і проект «Безпечне місто», який нині вже запущений і діє. Мова йдеться про встановлення камер відеоспостереження, які розташовані на в'їздах до міста, у центрі та найбільш людних місцях. Їх нині діє близько двох десятків, і картинка з усіх потрапляє до міського відділу внутрішніх справ. Відтак ані нашкодити потай, ані вдертися до міста колоною непоміченим вже не вийде! І це вже буде четвертий пункт. Сам проект став можливим, перш за все, завдяки ініціативі і сприянню Олега Зонтова, а підтримали його вже місцеві підприємці в галузі комунікацій.

Але! Але... Усі ці дії міського голови (нехай і з приставкою «в. о.», це суті справи не міняє, тим більш, що через півтора тижня ми цю приставку можемо сміливо зняти), всі його конструктивні намагання наражалися на тихий саботаж з боку... його ж оточення. І це, як вважає сам Зонтов, найбільша проблема, яка докучала йому протягом усього року перебування в кріслі голови та секретаря міськради. Його пропозиція до кабміну провести дострокову атестацію держпрацівників Слов'янської міськради в Києві не отримала підтримки, а якимось іншим чином (окрім «за власним бажанням») звільнити «апаратника» майже нереально. От і довелося Олегу В'ячеславовичу працювати зі старими кадрами, по суті – затягненими бюрократами та почасти. Саме в цьому пункті, говорить Зонтов, якби повернути час на рік назад, він би діяв більш жорстко та рішуче, але...

Комунальні заклади – п'ятий пункт – особливий клопіт для виконуючого обов'язки голови. Але й тут вдалося проблеми, як то кажуть, розгребти

належним чином. І у відношенні КАТП, і щодо керівництва та роботи міськводоканалу, і керівників ЖКГ тощо.

Нарешті, освіта – мало чи не головний клопіт для всіх, хто бодай трохи розуміється на законах суспільного розвитку. Тут також вдалося зрушити «воза» з мертвої точки. Вадим Овчаренко, нинішній очільник відділу освіти, вмів й без поспіху проводить кадрову політику в навчальних закладах, зумів розібратися з тендерами і позбавитися порушень, які робилися в цій галузі попереднім керівництвом відділу. А найголовніше – це орієнтація педколективів міста на новий підхід у національно-патріотичному вихованні учнівської молоді згідно з тими вимогами, які пред'являє до освіти профільне міністерство і, що головніше, саме життя.

До речі, щось подібне зробити у відношенні реформування медицини не вдається суто з кадрових причин. У нас-то і гарного лікаря віднайти не так вже легко, а щоби він при цьому був ще й вправним управлінцем – і поготів!

Окремим пунктом варто відзначити пункт сьомий – публічне обговорення призначень на посади в міськраді. І суть справи навіть не в тому, наскільки це було ефективно в тому чи іншому випадку, а в самому принципові публічності і відкритості таких призначень – нехай майбутній держчиновник ще на стадії претендента на посаду розуміє, в якому режимі і відкритому просторі він буде працювати, і тут-таки визначиться – влаштує це його чи ні!.. Присяга ж держслужбовця, яку раніш взагалі ніхто не складав, а лише формально розписувався десь там, тепер, при Олегові Зонтові, стала обов'язковим атрибутом до приступання до виконання службовцем своїх обов'язків. Зік! (Вау!) До чого ж ми були докотилися!.. Самі знаєте – до денеер...

Нарешті восьме. Це 100 мільйонів гривень, приведених в місто Олегом Зонтовим у вигляді дотацій, субвенцій та інвестицій. Плюс також збільшення місцевого податку, що дозволило приступити як до поточного ремонту доріг, так і капітального.

Що ж до головного меседжу Олега Зонтова на посаді очільника міста, то йдеться про принципове розмежування бізнес-інтересу й обов'язків «слуги народу». Якщо в першому варіанті головне – це прибуток, то в другому – якість наданих послуг тим людям, за рахунок оподаткування яких і фінансується діяльність всієї держави.

До речі... Мер, який вчиться... Окрім того, що Олег В'ячеславович свого часу закінчив аспірантуру, нині він поступив на заочне відділення академії управління при Президенті України і намагається всіляко підвищувати свій рівень керівника.

Цей рік ми прожили під двома гаслами. Спочатку Олег Зонтов задекларував свої погляди у вислові «Слов'янськ – це Україна», нині ж іде на вибори під гаслом «Не словами, а справами». І, справді, стидатися йому нічого, і навряд чи хтось з так званих господарників (професіоналів у справі розкрадання державного майна) зміг би зробити більше. А от нашкодити!..

Зрештою, і як говорить Олег В'ячеславович Зонтов, і в чому переконані ми також, двадцять п'яту річницю Незалежності України ми будемо

святкувати не лише в гарному настрої, але й у всіх областях, районах, містах та селах без виключень. Україна – єдина, і по-іншому бути просто не може!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2015. - № 42 (1136). – 22 жовтня. – С.1-2.

«ДІАЛОГ У СЛОВ'ЯНСЬКУ: РОБОТА ЗМІ В ЧАСИ КОНФЛІКТУ»

Текстовки до сюжету

Три основні питання були винесені на обговорення під час діалогу, який відбувся між журналістами місцевих та регіональних ЗМІ Донецької області, який відбувся 15-16 червня у Слов'янську і який був організований і проведений Координатором проектів ОБСЄ в Україні. А саме: безпека журналістів під час конфлікту, журналістська етика у його висвітленні, пропаганда та інформаційна війна. Окрім того п'ять разів було пряме Інтернет-включення з Відня, де у студії були присутні не лише представники ОБСЄ – очільники різних напрямків з розвитку свободи слова, паблік рілейшен та становлення громадянського суспільства, а й повпреди від ЗМІ та громадянських інституцій низки країн, в тому числі й Росії та України. Мали також можливість регіональні журналісти зі Слов'янська, Краматорська, Артемівська, Красноармійська та Маріуполя поставити запитання в режимі он-лайн зарубіжним експертам і колегам під час веб-конференції «Відень-Слов'янськ». Самі ж між собою представники ЗМІ жваво обговорювали наболілі питання з означених напрямків.

Представник Координатора проектів ОБСЄ (не плутати зі спеціальною моніторинговою місією ОБСЄ в Україні), один з модераторів діалогу, Андрій Дзюбенко так охарактеризував мету та ідею заходу: (*Андрій Дзюбенко – синхрон*).

Перший день роботи викликав більшу присутність бажаючих взяти участь в діалозі, але, як відзначив один з журналістів Петро Сливка: «У них там, у Відні, надто багато теорії і патетики, у нас – суцільна конкретика і гола реальність». Зрештою і самі закордонні партнери і колеги відкрито визнавали: з Лондону усього, що коїться в Україні, не розгледіти.

Та все ж більш цікавим й інтригуючим, і це не лише на наш погляд, видався день другий. Причина тут у самих питаннях, винесених до обговорення. Якщо першого робочого дня говорили про безпеку журналістів та професійну етику – питання перманентні, які мають лише корегуватися згідно обставин, за яких діє журналіст, то тема інформаційної війни і, зокрема, шкідливості пропаганди та згубна дія мови ворожнечі – це проблема, з якою ще не стикалося жодне з поколінь українських журналістів. А працівників регіональних ЗМІ – і поготів. Врешті рещт, якщо у нас офіційно на державному рівні не визнано самої війни, то як ставитися до терміну «інформаційна війна» і яку об'єктивну реальність він відображає? Що таке пропаганда за нинішніх умов і в професійному журналістському розумінні? Власне, а чи відповідає сам фаховий рівень місцевих журналістів тим складним вимогам, які постали перед ними нині?

З приводу сучасної пропаганди другої хвилі один з доповідачів другого дня діалогу у Відні професор Національної академії держуправління та Маріупольського державного університету Георгій Почепцов (*у кадрі*), зокрема, відзначив її емоційний зміст і спрямованість (усупереч, навіть, здоровому глуздові!) та рейковий зміст (приклад із розіп'ятим хлопчиком у Слов'янську) у виконанні замовних тролів. На прикладі ж нинішньої російської пропаганди війни доповідач відзначив її концептуальність, яку треба змінювати в українському інформаційному просторі. Йдеться про образ доброзичливого і вихованого російського «воїна-визволителя» і негативні постаті українських «нацистів» і «карателів», які є «хунтою».

У свою чергу ще один з віденських доповідачів директор Бюро представника ОБСЄ з питань свободи ЗМІ Андрій Ріхтер (*у кадрі*) наголосив на деформації ідей в свідомості спільноти засобами пропаганди, де основними пропагандистами виступають саме державні ЗМІ. Відключення ж телевізійних каналів іншої держави – аж ніяк не вихід із ситуації і є лише політично вмотивованим рішенням. Вихід – не в обмеженні ЗМІ, а у вихованні глядача і читача та в ідеологічному роззброєнні суб'єктів пропаганди та її споживачів.

У цьому контексті цікавим став коментар присутнього у віденській студії грузинського журналіста, який на прикладі Грузії та Осетії з Абхазією, а також України з Росією, у якому він відзначив, що за умов військового конфлікту журналісти з боку ворогуючих сторін навіть один з одним починають говорити або як політики, або як воїни. Справді, погодьмося, якщо ми вже говоримо про війну саме інформаційну, то на ній, як і на кожній війні, мають бути свої солдати. Причому з обох боків!

Обидва ж високоповажні доповідачі зійшлися у засобах боротьби з негативною пропагандою, в тому числі і з пропагандою війни. Це мають бути два чинники: необхідний мінімум все ж таки цензури та максимальне сприяння розвитку плюралістичності думок у суспільстві, виражених через ЗМІ.

Щодо студії у Слов'янську та й взагалі ситуації в інформаційному просторі на Донеччині, то приведемо думку одного з учасників діалогу, журналістки з Артемівська Галини Олійникової. (*Галина Олійникова – синхрон*).

У підсумку дводенної роботи учасники дискусії прийняли робочий проект рекомендацій для включення у фінальний документ за підсумками конференції. До нього, зокрема, увійшли такі положення: підвищення відповідальності журналіста за можливі наслідки оприлюдненої інформації (а мова йдеться не лише про розголошення «закритої» інформації, а й за суспільний резонанс в умовах поляризації суспільства і наелектризованості атмосфери); підвищення професійного рівня, який би дозволив опановувати нові методи роботи з інформацією за умов конфлікту; наявність, все ж таки, світоглядної та громадянської позиції у журналіста, особливо за обставин його громадянськості однієї з держав, які задіяні в конфлікті.

Підсумувала роботу дискусійної частини роботи та й усього «Діалогу у Слов'янську: робота ЗМІ в часи конфлікту» один з його модераторів, експерт з підтримки діалогу Діана Проценко. *(Діана Проценко – синхрон).*

Кореспондент – Олександр Романько.

Оператор – Артем Іванов.

І БІЛЬШЕ НАС НІХТО НЕ РОЗ'ЄДНАЄ!

22 січня у День Соборності та Свободи України, а саме так називається цей День, який відзначається щорічно відповідно до Указу Президента України № 1209/2011 від 30.11.2011 р., у Слов'янську теж відбулися урочисті заходи.

Ще з самого рання міський голова Вадим Лях разом зі своїми заступниками та деякими депутатами поклали квіти до пам'ятника Тарасу Шевченку. Та все ж найбільш велелюдні і по-справжньому народні відзначення свята відбулися пізніше.

О 15:30 місцеві мешканці, активісти громадських організацій та представники політичних партій і місцевої влади зібралися на центральній площі міста для урочистостей. Привітав слов'янців зі святом Соборності заступник мера Підлісний Юрій Іванович. Після завершення люди створили «живий ланцюг», взявши один одного за руки та випустили голубів у знак миру та єдності.

У 16:00 відбулась державна хода містом, всі бажаючі могли взяти в ній участь. Люди йшли з прапорами центральними вулицями міста, співаючи Гімн України та вигукуючи патріотичні гасла. Учасники ходи з нагоди Дня Соборності пройшли до пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченку. Зі словами привітань виступили представники громадських організацій «Слов'янська Січ», «Просвіта» та ВО «Свобода». На заході читали вірші. Отець Володимир, настоятель храму Всіх Святих УПЦ Київського патріархату, прочитав молитву за Україну та українських військових.

97-а річниця Акту возз'єднання Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки, що відбувся в цей день 1919 року на Софійській площі в Києві, не лишилася поза уваги українців Слов'янська. Прикро лишень, що ані мітинг, ані хода так і не стали велелюдними, а міський голова та українська громада Слов'янська знову проводять «свої» заходи окремішньо, як це було ще до війни при регіоналах та Нелі Штепі. Втім, варто зазначити, що хоча Неля Ігорівна зараз «далече», та регіонали, всі вони ось тутечки, поряд... То ж чому дивуватися тому, що історія повторюється знову? Той же таки Вадим Лях є колишнім очільником Молодих регіонів Слов'янська... Як то говориться, «Ленін жил, Ленін жив, Ленін будет жить!»

І, все ж таки, не все так погано, як того комусь би хотілось. Ми ніколи вже не станемо такими, як були колись, і нашого духу не зламати, а на шию не напнути ярма. В контексті цього оптимістично звучать слова голови Слов'янської партійної організації ВО «Свобода» Сергія Лілеєва, які він виголосив на мітингові цього дня:

– У цей нелегкий для нашого народу час державі як ніколи раніше потрібна наша єдність. Тисячі українців об'єднались сьогодні, прагнучи допомогти своїм співвітчизникам. Це військові, добровольці, волонтери та інші активісти. Всі вони здійснюють опір та дають гідну відсіч нашому запеклому ворогу – російському агресору. Не дивлячись на «гібридну» війну фальшивої імперії, наша нація залишається незламною. Ми сильні, бо ми єдині».

Слава Соборній, єдиній і неподільній Україні!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 4 (1150). – 28 січня. – С.1.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Відтинок часу між 12 квітня і 5 липня для Слов'янська нині особливий. За цей період у 2014 році ми пережили 85 днів окупації, ставши першим українським містом, захопленим терористами та окупантами з Росії. Під час звільнення Слов'янська Україна втратила 60 своїх кращих синів, вояків Збройних Сил України та Національної гвардії, п'ятьом з яких посмертно присвоєно звання Героя України, а інших нагороджено медалями та орденами різних ступенів – як загиблих, так і живих.

Другого травня 2014-го в селі Андріївка загинули два бійці 95-ої аеромобільної бригади ЗСУ – Петро Коваленко з Вінниччини та Сергій Панасюк з Житомира. Так, зокрема, Петро Коваленко загинув від вибуху гранати прямисінько під його ногами, граната розірвалася, а Петро своїм тілом прикрив сімох товаришів, які знаходилися за ним. Поховано двадцятирічного старшого солдата у рідному селі Рахнівці Гайсинського району Вінницької області.

Указом Президента України за особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Петро Миколайович Коваленко нагороджений орденом «За мужність» 3-го ступеня (посмертно).

Рішенням Гайсинської районної ради вулиця Жовтнева у селі Рахнівка перейменована на вулицю Петра Коваленка. На фасаді школи, в якій навчався Герой, встановлено меморіальну дошку. 5 травня 2016 року у Вінниці урочисто відкрили меморіальну дошку на честь випускника технічного ліцею, де навчався наш хоробрий вояк.

І ось 19 червня, у неділю, до Слов'янська завітав батько Петра Микола Федорович Коваленко. Це вже його другий візит до нашого міста. Але спочатку цього дня був Лиманський район.

19 червня в селищі Ямпіль відбувся багатолюдний урочистий мітинг з нагоди 2-ої річниці визволення Лиманщини від російсько-терористичних військ. На місці найжорстокіших боїв встановили Меморіал Пам'яті українським воїнам-героям 25-ої аеромобільної бригади, які загинули два роки тому. На пам'ятнику викарбовано 11 імен визволителів, 9 з яких загинули саме 19 червня.

Слов'янськ щиро зустрів і привітав вельмишановних гостей з Вінничини: Миколу Федоровича Коваленка, батька загиблого двадцятирічного солдата-героя Петра Коваленка, учасника бойових дій в Афганістані, волонтера ГО «Ніхто крім нас» Петра Мельничука та волонтера Івана Мельника.

Слов'янці і гості патріотичним автопробігом відвідали місце загибелі солдат-героїв поблизу Слов'янська, в районі села Андріївка. Виступили гості, сказав слово від групи АТО полковник Олександр Шовковий, читав вірші слов'янський поет Валерій Білодід. А освятив усе дійство настоятель Свято-Андріївського храму української автокефальної церкви архімандрит Сава.

Надалі ж продовжили мітинг-реквієм на Соборній площі у Слов'янську. Упродовж усієї зустрічі на адресу вояків-героїв лунали слова вдячності за сміливість, мужність і відвагу, за чисте, мирне небо над головою.

Основним лейтмотивом заходу були гасла: «Герої не вмирають!», «Слава Україні – Героям слава», а на адресу батька Петра Коваленка – «Дякуємо!». Наприкінці заходу вдячні слов'янці подарували на довгу пам'ять батькові героя гігантську підлогову вазу, розписану вручну, вишитий рушник як етнічний символ української нації, книжки місцевих істориків і краєзнавців, написані про події дворічної давнини, а також Державний прапор України зі словами подяки за виховання сина – справжнього патріота України. Симптоматично, що місцева влада до таких подій взагалі ніякого відношення не має. І, знаєте, так воно й на краще, нам з ними не в один і той самий бік. Слава Україні – Героям слава!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 25 (1171). – 23 червня. – С.1.

МАСКОВСКИЄ ІДУТ, АБО ХТО ЗУПИНИТЬ САРАНУ?

Вкотре нога (чи рука) Москви, в особі Православної церкви Московського патріархату, крокує Україною – вільно, без перепон, як по своїй землі. Із зухвалістю і показною помпезністю, з інтерв'ю направо й наліво, з нахабним оскалом сатани! І це двома колонами, з Тернополя й Святогірська, назустріч один одному, по всьому тілу бідолашної України! І Богом тут і не пахне – ані за тисячу кілометрів, ані за вічність!

У московитів, як відомо, совісті немає і ніколи не було, так само, як і у їх холуїв в Україні. Намісники Кремля задурюють людям голови, призводячи до масового психозу й істерії значну частину довірливих громадян України.

Ні для кого не є секретом, що саме московські попи відкрито чи приховано підтримували сепаратистів та російсько-фашистських окупантів у Слов'янську в 2014 році та продовжують потай підтримувати ворога й нині, роздмухуючи тим самим маховик війни. Звертаємося з жорсткою вимогою до Президента України Петра Порошенка, голови Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павла Жебрівського, Слов'янського міського голови Вадима Ляха зупинити цю істерію та демонстративну гру

м'язами з боку агентів ФСБ в рясах, які діють в Україні і провокують масові безпорядки. Ні сатанинській вакханалії, розбрату і війні в Україні!

Бог і Україна понад усе!

Свідомі українці Словянська

Газ. «Злагода» - 2016. - № 28 (1174). – 14 липня. – С.1.

НЕВЕСЕЛА СПАДЩИНА ВІТАЛІЯ ВЕСЕЛОГО, АБО «БЕЗДУШНЕ» СЬОГОДЕННЯ СЛОВ'ЯНСЬКА

...Ох і натворили ми справ! І ті, хто «творив», і хто осторонь стояв, і ті, зокрема і я, хто все це допустив... А починається все, як всім відомо, саме з голови – з ідеологічної обробки, промивання мізків, задурювання свідомості. Система освіти та засоби масової інформації несуть свій хрест за все, що з нами відбувається, і ще довго будуть і спокутувати власні гріхи, і докладати неймовірних зусиль для залагодження й виправлення ситуації. А от як бути з представниками Православної церкви Московського патріархату, навіть і не знаю... Після того, що вони натворили і продовжують витворяти зараз, їх і «духовенством»-то можна назвати хіба що в лапках... От і зараз – вкотре нахабно і зухвало перетоптали українську землю і зібралися на свій шабаш у самому серці України, в Києві. Втім, прямо зараз, тут і тепер, дещо про інше, про Слов'янськ – ще такий недавно вчорашній, безпосередній сьогоднішній і дуже близький – завтрашній.

Був у мене «друг і товариш», якого звали Віталієм. Спільні уподобання у нас з ним були – футбол, рок-музика, поетична творчість. Та й за віком – майже ровесники. Більше від того, саме отцю Віталію, настоятелю Свято-Воскресенського храму, що на Словкурорті, я вперше в житті сповідався і, відповідно, саме у нього вперше й причащався! Хто ж його знав, як воно все обернеться...

Хоча вже тоді був у Віталія один «бзик» в голові, так би мовити, справжній жирний таракан (українською – тарган) – любов до московітів, зневага до усього українського і люта ненависть до будь-чого європейського і американського. Так само й щодо католиків та протестантів. Говорив, що вони людожери, свідомі прислужники сатани і що їх треба не рятувати, а винищувати чи хоча б, як мінімум, відгородитися від них муром і колючим дротом... Ну геть тобі людиноненависник, коли по карті наліво чи на південь, і сама любов і благість, якщо по карті на схід і північний схід!

От такий він був («був», бо не знаю, де він зараз, – в бігах чолов'яга, в бігах), протоієрей Віталій Веселий, настоятель Свято-Воскресенського храму ПЦ МП. І що ж тоді дивного в тому, що саме навколо Свято-Воскресенського храму в Слов'янську, де отець Віталій був настоятелем та духовним керівником «Центра Славянської культури “Введение”» (написав російською – як пишуть це вони самі), розташованого на території архітектурно-історичного пам'ятника «Вілла Марії» й також очолюваного Віталієм Веселим, точиться найбільше розмов серед місцевих жителів та представників ЗМІ, у тому числі й загальноукраїнського рівня. Зрештою достеменно доведено фактологічно та засвідчено очевидцями, що і

напередодні окупації Слов'янська (12 квітня 2014 року) до «Віллі» завозилися у великій кількості громіздкі ящики у формі гробів й вочевидь далеко не порожні. А прихожанки отця Віталія й «завсегдатаї» «Віллі» жіночки і бабульки масово зносили сюди ж різноманітний провіант (як потім виявилось – для дорогих гостей). Потім вже саме з цієї території в місто висувалися озброєні люди в камуфляжах та й, власне, мешкали тут-таки.

От така от, як бачите, «кухня», яку заварив професійний кухар Віталій Веселий (ще до армії він закінчив ПТУ за цим фахом, не здавши перед цим належним чином іспитів на історичний факультет Полтавського педінституту). А от семінарію він, за його словами в розмові з автором, закінчив лише заочно. Якщо формально таке дозволяється, то що ж поробиш, але цікаво, як це можна вчитися Божої науки та спілкуватися з Господом «заочно», «по мобілі» чи «по скайпу»?!

Нині настоятелем Свято-Воскресенського храму є протоієрей Олексій Бездушний, про чие минуле нічого невідомо, а сам він чомусь його не хоче публічно оприлюднити. Але ми обов'язково спробуємо дізнатися бодай щось про пана Бездушного, аж до офіційного запиту до єпархії. Не з Місяця ж його до нас прислали!

Вже після звільнення Слов'янська від окупантів Віталій Веселий в інтерв'ю журналістам говорив, що він мало не слізно умовляв терористів полишити «Віллу», а сам тільки «за мир у всьому світі». Начебто й СБУ його попередньо допитала. Але затримувати не стала. Отець Віталій не став очікувати ані «на грім небесний», ані на «суд людський» і просто-напросто зник, завіявся. Втім, людина не голка, і бодай якусь інформацію про будь-кого можна знайти навіть і в мережі. Ретельно відслідковувати пересування Віталія Веселого планетою – це аж ніяк не наш обов'язок, але трохи все ж цікаво (як говорив Остап Бендер Зосі з приводу Корейко: «А все ж цікаво, де конкретно прилаштовуються такі люди!») Відтак, ділимося тим, що віднайшли... *(Далі буде)*.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 29 (1175). – 21 липня. – С.2.

У попередньому номері газети автор розпочав оповідь про своє знайомство та дружні стосунки з тепер вже сумнозвісним Віталієм Веселим – начебто батюшкою начебто патріархату. Продовжимо цю розповідь.

Наша довідка

За соціологічними опитуваннями, які передували військовим подіям в нашій державі, з усіх державних та громадянських інституцій чи не найбільшою довірою користувалася церква – 70% їй довіряли, 20% – ні. Але події, які відбувалися, починаючи з 2014 року і продовжують відбуватися й донині, внесли свої корективи до свідомості громадян. Багато в чому це спричинено й поведінкою самих святих отців різних віросповідань та конфесій. Хтось вивозив з окупації мирних людей та нині служить капеланом на передовій, підтримуючи духовно українських бійців, а хтось з перших

днів конфлікту служив проповіді на ДНР-івських блок-постах, а нині якоюсь дивною «хресною» ходою закликає до «міру во всем міре», ні слова не промовивши про суверенітет України, вигнання окупантів, переслідування за законом власних злочинців та повернення кордонів України в їх законні межі... Скрутна година дає чіткі відповіді на запитання «хто є хто».

Далі про Віталія

...Вже в середині серпня 2014 року, на Преображення Господнє, Віталій Веселий, як з'ясувалося, був у Росії (хто би сумнівався), в Кронштадті. На російському блозі «Дневник протоіерея Геннадия Беловолова» читаємо матеріал під назвою «Стихи из Славянска» від 26 серпня 2014 року. Зокрема автор розчулено пише (мова оригіналу):

«Буквально накануне Преображения Мемориальную Квартиру св. Иоанна Кронштадтского посетил священник из Славянска. В гостях у Всероссийского Батюшки он молился о своей многострадальной родине. Мы познакомились по телефону. Это и был протоиерей Виталий Веселый, приехавший на богомолье в Кронштадт. Я пригласил его помолиться у нас в храме на Леушинском подворье.

Протоиерей Виталий служит настоятелем Свято-Воскресенского храма г. Славянска, *является духовником Серафимовского и Александро-Невского благочиний (виділення наше – О. Р.)*, руководит просветительским Центром Славянской культуры «Введение» («Вилла Марии»).

Отец Виталий рассказал о своём храме.

Свято-Воскресенский храм в Славянске считается старейшим в городе и один из старейших в епархии. Он был основан еще в середине XVII века на берегу Старо-Майданного (Вейсова) озера. Спустя столетие на месте деревянного храма был воздвигнут каменный трехпрестольный храм. Важно отметить, что, будучи проездом в Славянске, в этом храме дважды Литургию совершал святой праведный Иоанн Кронштадтский. Вот поэтому отец Виталий и решил посетить Святую Квартиру Дорогого Батюшки в Кронштадте».

Одразу дамо пояснення щодо чи то посади, чи сану духовника. У широкому розумінні – це священник православної церкви, який здійснює таїнство покаяння, приймає сповідь у віруючого, наставляє, дає поради, благословляє. Але при цьому варто зазначити: якщо сповідь звичайної людини – справа відповідальна, то сповідь духовенства (а батюшки теж мають комусь сповідатися) – справа особлива. Так виникає потреба у відповідальному священникові в межах благочинія (як правило, збігається адміністративно з районом). У нас благочиній два, одним керує отець Ніколай Фоменко, іншим – отець Валерій Лебідь, між собою вони – свати (а ми говоримо: «Кумівство, кумівство...»). Разом – це близько тридцяти храмів.

І от, уявіть собі, в межах цих двох благочиній духовником для всього священства саме і був Віталій Веселий! Посада наскільки серйозна й відповідальна, настільки ж і небезпечна! Це, образно кажучи, щось на кшталт церковного КДБ чи ідеологічного відділу міськкому КПРС!.. Таку посаду

може обіймати лише людина, яка і сама має вплив на колег, і контактує напямуч з вищим керівництвом по «партійній лінії»... Ніяких сумнівів у цьому бути не може. Відтак, «веселуха» повна...

І далі на тому ж таки московитському блззі:

«В бесіде выяснилось, что отец Виталий пишет стихи. Когда он их почитал, я понял, что Господь действительно награбил священника поэтическим талантом и он посвятил свой талант на служение Богу, Церкви и Отечеству.

Главное, что стихи оказались очень актуальными, хотя и написаны в разные годы. Такие стихи сегодня точно могут быть приравнены к духовному оружию. Свои стихи отец Виталий иногда подписывает псевдонимом – «В.В. Воскресенский», что отражает не только имя его храма, но и его глубокую веру в воскресение Святой Руси! Хочу поделиться стихами славянского батюшки. Пусть поэзия поможет в торжестве Правды Божией».

Щоби читачі зорієнтувалися як щодо світогляду Веселого, так і його поетичного «дару», приведемо три невеличких «перли» Віталькиного авторства:

Русь Великая, Малая, Белая!
Триединая наша страна!
Кто не хочет, чтоб ты была целою?
Это прежде всего сатана!

Люблю я русского великого солдата,
На смерть готового за Родину стоять,
Ее – Любимую от монстров типа НАТО
И прочих хищных террористов защищать!

І витримки з вірша, який взагалі називається «Хохол»:

Я – простой православный хохол
И живу на Руси Исторической!
Мне приятен Двуглавый Орел,
И к Москве нет вражды истерической!
... Украинцы, все – Русские мы!
Ведь откуда пошла Земля Русская?!
Неужели же выйти из тьмы
Нам не даст самостийнутость узкая?!

...Просто немає слів, як це прокоментувати – чи то як духовне збочення, чи як свідоме інтелектуальне паскудство...

Ну і, нарешті, ми підійшли до так званої «Вілли Марії!», яку в серпні 2011 року і на підставі відповідного рішення Слов'янської міськради (№ 245/2 від 06.04.2011) тодішня міська голова Неля Штепа передала у

безкоштовне користування терміном на 50 років релігійній православній громаді «Свято-Воскресенська» парафія Горлівської єпархії ПЦ МП (договір від 26.08.2011, реєстраційний номер – 5565). От після цього потихеньку-потихеньку на «Віллі» й почалися справжні дива, «веселі» такі дива... (Далі буде).

Газ. «Злагода» - 2016. - № 30.

У попередніх двох номерах «Злагоди» ми публікували матеріали під назвою «Невесела спадщина Віталія Веселого...», в яких йшлося про особу настоятеля Свято-Воскресенського храму православної церкви Московського патріархату у Слов'янську і, за сумісництвом, духовного керівника і наставника «Православного центру» в приміщенні архітектурно-історичної пам'ятки під загально відомою в місті назвою як Вілла Марії. Продовжуючи цю тему, ми переходимо безпосередньо до самої Вілли – що там творилося до війни, який договір укладено між міською владою і московською церквою, що там коїться нині і як нам бути з Віллою Марії у майбутньому...

...З цією Віллою Марії воно, справді, історія, немов з якоюсь «віллою» в сенсі блат-хати. Перетворили чудове і мальовниче, і духовне місце в бог знає що... Тут до війни козачки варили на свята уху і, не сумніваюся, глitalи горілку. Гарсали на конях і розводили собак. А юні спортсмени, підвісивши великі циліндричні груші безпосередньо в приміщенні Вілли, гамселили їх і верхніми, і нижніми кінцівками! Від такого «моціону», вибачте, будь-яка будівля може розвалитися, не те що архітектурна пам'ятка! (Якщо хтось помиляється, що я далекий від спорту, той дуже помиляється – провели Євро, зустрічаємо Олімпіаду, а кожному денеерівцю готовий власноруч відривати голову!).

А потім були якісь гроби (в сенсі ящики у формі домовини) у великій кількості, харчі, які добросердні бабуленці зносили сюди, і, нарешті, довгоочікувані гості – бойовики здалеку. Потім до них приєдналися і наші, місцеві, з числа тих, про кого говорять «відірви і викинь!». І все це під прикриттям православ'я і особистої участі мого колишнього товариша Вітальки Веселого!

Зрештою, з чого все почалося? У серпні 2011 року наша «незабвенная» Неля Ігорівня підписала угоду про 50-літню безкоштовну оренду Вілли Марії зі Свято-Воскресенським храмом в особі Віталія Веселого. З якого дива і на якій підставі? Не думаю, що за хабар, а схильний вважати, що, як і більшість рішень Нелі Штепи, і це також було прийняте «по-курячому» здуру. Ну не може курка літати, не може, хоч пропелер вставте в одне місце!

Сама релігійна громада означеного храму сусідньої держави підпорядкування (нагадаю – саме ця держава здійснила агресію по відношенню до нашої держави і саме з нею ми зараз воюємо) з 2011 року фактично нічого не зробила з ремонту та упорядкування будівель та території Вілли (а це зазначено в договорі). Зроблено було лише одне – без узгодження з міськими службами встановлено 23 євровікна, що аж ніяк «не свистить» до

історичної пам'ятки. Вже одного цього достатньо, щоби розірвати договір – бездіяльність, нанесення шкоди, свавілля!

Але все ж про головне. Історія з Віллою Марії це, фактично відтворення старого єврейського анекдоту – ложечки, зрештою, знайшлися, але ви все одно більше до нас не приходьте, бо лишився осад... Ніхто в місті не хоче мати справ з Свято-Воскресенським храмом, оскільки він до такого ступеня осоромився, що тепер його відмити нереально щонайменше століття! Усі бізнесмени і депутати міськради тільки «за», щоби повернути Віллу Марії, архітектурно-історичну пам'ятку, у користування місту. Таку ганьбу ще доведеться відмолювати і відмолювати роками, десятиліттями!

А от щодо того, які можуть бути перспективи в цієї будівлі, поговоримо вже в наступному номері... *(Далі буде)*.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 31.

У попередніх номерах «Злагоди» ми, розпочавши з персони Віталія Веселого, настоятеля Свято-Воскресенського храму та керманіча Вілли Марії, плавно перейшли на проблему самої садиби. Що там було ще недавно, що коїться нині і які перспективи Вілли на майбутнє – це і є основною темою нашої розповіді, яку ми і продовжуємо.

За яким принципом використовують будь-що, зокрема і будівлю? Зрозуміло, за призначенням.

Вілла Марії була побудована в 1905 році «соляним» та «цегляним» власником Успенським для дорогої йому жінки на ймення Марія. Тут і нині знаходиться невеликий ставок, мальовнича галявина та залишки колишнього парку. Сама ж основна будівля (722, 3 кв. м) та прилеглі до неї господарчі споруди (літня їдальня з дерева та шиферу, цегляний харчоблок, лабораторія зі складом, конюшня, сарай, гараж, душ) знаходяться у вельми плачевному стані. Розташована Вілла на одній з центральних вулиць міста Банків, колишня Юних Комунарів, яка пов'язує залізничний вокзал, центр міста і Слов'янський курорт. Поряд знаходяться краєзнавчий музей, школа слабозрячих, Свято-Воскресенський храм, на сусідній вулиці Університетській (колишня Леніна) – корпус та гуртожиток Донбаського державного педагогічного університету. Разом все представляє собою органічне поєднання затишності і зручності, комфортності та зручності розташування.

У радянські часи в маєтку був розташований дитячий ревматологічний санаторій, а в 1983 році Вілла Марії рішенням Донецької обласної ради була внесена до списку пам'яток архітектури та міського будівництва Слов'янська. Згодом садиба була передана на баланс міськвідділу культури.

З серпня 2011 року віддана в оренду релігійній православній громаді «Свято-Воскресенська парафія» на засадах тимчасового безкоштовного користування строком на 50 років. Мета передачі – розташування та організація Центру Слов'янської культури. Зобов'язання користувача – цільове використання об'єкту, здійснення капітального ремонту об'єкту, історично-архітектурної пам'ятки, за письмовим узгодженням з

орендодавцем (позичкодавцем) та підтримання об'єкта у належному стані.

Договір підписаний: з боку користувача – настоятелем храму Віталієм Веселим, мешканцем м. Олексієво-Дружківка, з боку Слов'янської міської ради – міським головою Нелею Штепою.

Між тим, ремонтних і реставраційних робіт як до війни, так і нині проведено реально не було, окрім як самовільне встановлення 23-х пластикових вікон, що шкодить архітектурі будівлі, без узгодження з міською владою.

Щодо цільового призначення. До захоплення Слов'янська збройними терористичними угрупованням тут, зокрема, працювали кінологічний та бійцівський клуби, проводилися масові народні гуляння за активної участі донських казаків. Приведемо приклад у вигляді інформаційного сюжету на телеканалі «С+» від 11. 01. 2014, який мав промовисту назву «Вілла Марії: ремонту поки немає, але свято є!». Ведуча ставить проблемне питання: чому після двох з половиною років оренди так і не проведено необхідних ремонтних робіт?

А тепер щодо дня сьогоднішнього. Пошлемося на ще один інформаційний матеріал, який тепер вже віднаходимо на офіційному сайті Слов'янської міськради і який датований 6 травня ось вже 2016 року. У матеріалі йдеться про наступне:

5 травня в приміщенні Слов'янського центру культури «Вілла Марії» відбулися регіональні змагання зі стрільби з пневматичної гвинтівки серед учнів загальноосвітніх шкіл, у яких взяли участь 16 команд – 67 учасників з міст Слов'янськ, Миколаївка, Краматорськ та Лиман.

Нічого собі культура, та ще й за такого географічного представництва! І навіть якщо там вчать молодь стріляти «по-українськи», тобто у ворогів нашої держави – денеерівців, еленерівців та російських окупантів, все одно навряд чи це буде цільовим використанням споруди, відданої під Центр слов'янської культури!..

Давайте спробуємо все ж про конструктив. Так що ж могло би бути у цьому приміщенні зараз, якщо притягнути користувачів споруди до відповідальності і розірвати, нарешті, цей ганебний договір?

Ще на початку 2011 року, більш ніж за півроку до передання Вілли Марії у нинішню оренду, велися доволі серйозні перемовини між керамістами міста та міською владою про те, щоби перетворити старовинну садибу на музей кераміки, де би також були розміщені працюючі майстерні та проводилися би майстер-класи з виготовлення кераміки.

Спілкуючись з місцевими депутатами, бізнесменами, політиками, можновладцями, громадськими діячами та активістами, митцями та просвітянами виокремили такі можливі напрямки розвитку.

Художники. Ми роками не маємо експозиційного залу для полотен наших художників, яких у нас чимало – гідних і талановитих. Сама атмосфера на Віллі (якщо не згадувати про ДНР та казачків) сприяє художньому настрою.

Експозиції музею. Багато експонатів можна було би виставити в низці кімнат, які є на Віллі.

Греко-католики, в особі їхнього настоятеля Віктора і зі слів В. Ф. Савенка, готові взяти на себе навіть тягар ремонтних робіт і виправдати довіру слов'янців.

Культурно-просвітницький центр для громадських організацій, освітніх програм – по аналогії з «Теплицею», але з ухилом «на дорослих», «свідомих» і «затятих».

Іноземні інвестори. Взагалі треба виставляти Віллу Марії на «інвестиційні торги». От, наприклад, і цими днями у Слов'янську перебувають бельгійці, раніше не раз бували поляки тощо. Треба лишень почати працювати міській раді – трішечки краще. А то, бачте, знову доведеться нам з Василем Хоменком, парою-трійкою його хлопців і дівчат зі «Слов'янської Січі», дівчатами-бібліотекарями та моїми колегами-журналістами фарбувати лавочки до Дня Незалежності... А ви говорите Вілла!.. (Далі буде).

Газ. «Злагода» - 2016. - № 32.

У попередніх номерах «Злагоди» ми, розпочавши з персони Віталія Веселого, настоятеля Свято-Воскресенського храму та керманича «Вілли Марії», плавно перейшли на проблему самої садиби. Що там було ще донедавна, що коїться нині і які перспективи Вілли на майбутнє – це і є основною темою нашої розповіді, яку ми і продовжуємо. Втім, сама історія – наскільки повчальна, що мимоволі виводить на більш широкі інтелектуальні роздуми та духовні горизонти...

Знаєте, історія з Віллою Марії протягом останніх декількох років, – власне, починаючи з серпня 2011, моменту її передачі в оренду московитській церкві, продовжуючи сумними подіями підтримки окупантів у 2014-му і завершуючи днем сьогоднішнім, – це випадок разючий і показовий. Від цього нікуди не дінешся. І, тим не менш, не треба губити за деревами лісу. Справжня проблема набагато глобальніша і болючіша. Це проблема самої релігії в Україні, зокрема і протягом 25-ти років Незалежності.

Я би виділив три основних напрямки сучасної релігійної проблеми в Україні: 1) створення помісної церкви в Україні – єдиної для всіх українців і з власним патріархатом; 2) взаємодія церков між собою, у першу чергу християнських церков усіх напрямків; 3) роль церкви в суспільстві та її вплив на свідомість громадян, релігійна толерантність в українському суспільстві.

І таки, мабуть, пунктом четвертим виділив би тезу під промовистою назвою «Кадри вирішують все», тобто – так хто ж таки є ті люди, які взяли на себе таку титанічну відповідальність за наші з вами душі і чи гідні вони обіймати такі серйозні посади (тобто бути посвяченими в сан)?

З останніх подій в царині релігії найбільше вражає нещодавня дивна хода московського патріархату через всю Україну – якась надумана, чи придумана кимось, фантомна і, водночас, провокаційна. І, зрештою, всі знають її причину – останнім часом суттєво посилює свої позиції справжня

українська православна церква, відтак і московська вирішила «побрязкати зброєю». Чому московські попи зараз втрачають позиції? Причина в їх реакції на війну з Росією. В той час, коли українські батюшки (разом з протестантами, католиками, автокефалами) всіляко допомагають українському війську, в тому числі і в ролі «капеланів» на передовій, московські ставленики продовжують замилювати очі всім і вся. І віряни це бачать, і вірянам це незрозуміло, і всі усвідомлюють нарешті таки – це п'ята колона, це шури і гнати їх треба з української землі!

Зокрема, про «п'яту колону». Це анекдот з життя. Один вірянин, а за сумісництвом офіцер СБУ, зайшов до лаври (на сході України) і в розмові зі «служивим» московського патріархату, щиросердно запитав, чи, мовляв, не треба якоїсь допомоги, чи не ображають, і представився «по формі»... У відповідь представилася й «духовна особа» – офіцер ФСБ, і вже зі свого боку запропонував співпрацювати «тісно і плідно»... Еге-ге ж, он де воно куди! Але найбільш тут вражає, що, впевнений, ця історія нікого з вас не здивувала – ви й самі про це здогадувалися, або й знали достеменно і без моєї помочі...

Тепер трішки вкупі – «колона», статус, персоналії. Я розказував вам, що Віталій Веселий був духовником двох благочиній – приймав сповіді і відпускав гріхи безпосередньо у самих «отців». Ще раз наголошую – це грандіозна посада, навіть якщо вона й не відзначена формально! Я не можу щось стверджувати голослівно, але, як і в попередньому «анекдоті з життя», аніскільки би не здивувався, якщо би тут не обійшлося без «погонів» і «удостоверення» відповідних служб...

...Свого часу мені подобалася оригінальна «логіка» отця Ніколая Фоменка, настоятеля Собору Александра Невського і благочинного цього ж таки благочинія. Був свого часу на курорті (от везе Свято-Воскресенському храмові!) настоятель, який гуляв направо і наліво, «квасив» і «еже». При цьому говорив: це вам, людішкам, не можна, а я людина Божа – мені можна! Зрештою його відсторонили. (Хоча потім і поновили – зараз він «радеєт в поте лица своего» на Харківщині!) Моє питання: а за той час, коли він «куролесіл», але ще був при посаді і санові, чи не треба тепер скасувати всі його причастя, вінчання, хрестини, відспівування і так далі! Відповідь Ніколая Фоменка: іржаві дроти все одно струм пропускають і мережа працює. Капець усьому! Ви уявляєте собі, яка там мережа в московській церкві з таким підходом! Батюшкові, виявляється, можна робити, що завгодно, бути іржавим дротом... А якщо зовсім серйозно, то мене вражає інтелектуальний рівень московських служителів культу – вельми і вельми неоковирний і непривабливий!

А саме кумівство в їхніх тенетах! Сини Ніколая – настоятелі по храмах Слов'янська, а сам він сват з Валерієм Лебедем, настоятелем храму Серафима Саровського і теж благочинного! Воно, може, й на добре, що ще існують «трудова династія», і для прямих юридичних закидів підстав, здається, і немає, але, вибачте, виглядає воно якось «не теє».

А згадаймо Троїцький храм на площі, в якому Роман служив службу і освячував флаг (прапором назвати не можу) першого Слов'янського батальйону ДНР! У кадрі (в приміщенні храму) якісь головорізи з автоматами на чолі з особисто (вдумайтеся!) Гіркіним! У які ворота це пропхнути!

Питання до влади – де була вона і що думає робити зараз? Ще в 2014-му хлопці з батальйону «Січ» мені говорили, що їм суворо заборонили втручатися в релігійні справи, навіть... якщо там відвертий сепаратизм. Потім Олег Зонтов, в. о. міського голови, зізнався, що обласна рада заборонила підіймати питання «Вілли Марії». СБУ ж, допитавши Віталія, відпустила його і дала можливість втекти до Росії, а Роман і сам тихенько «зліняв» разом з терористами. Розумієте, всім на все настільки начхати, що навіть соромно за... всіх. А може й не начхати – просто інтерес особистий, а не державний, а ми тут, журналісти й громадські діячі, сорочки на собі рвемо і домагаємося справедливості...

Взагалі, треба сказати, що історія з Віллою Марії і з московською церквою в цілому (зараз йдеться саме про наше місто, але й про всю Україну не забуваймо також), повторюся, нагадує старий єврейський анекдот: срібні ложечки знайшлися, але ви все-одно до нас більше не приходьте, бо осад таки лишився! Всі розуміють – історія смердюча, але ніхто ж і не хоче об неї марати руки. Тим більш, що на рівні єпархії і обласної адміністрації, напевне таки, все вже давно «вась-вась»... Але ж, люди добрі, допоки ми не проговоримо все це вголос (зараз робимо це ми!), не доведемо справу до судів і не посадимо винних (хто би це не був – хоч экс-президент, хоч архієрей!), доти нічого не зміниться! Ба, навіть більше, зло примножується і примножується! Благаємо, рідне СБУ, рідна прокуратура і «нова поліція», та робіть ви ж хоч щось! Громадськість, повірте, готова підтримати вас у цьому, не доводьте кризову ситуацію до краю, рятуйте православну Україну!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 35.

НА СТЕЖЦІ ДОВГОЛІТТЯ АКТИВНОГО ЖИТТЯ

*Я розробив свою систему,
яка дозволяє бути здоровим,
відчувати себе легко, не набирати зайвої ваги,
вести активне і повноцінне життя*

Віктор Стонога

Багато хто вважає, що наїдатися на ніч – це і безглуздо, і шкідливо. Втім наш земляк лікар-стоматолог Віктор Григорович Стонога вважає навпаки – саме сніданок треба віддати ворогові (замість нього – чашка чаю без цукру і бажано з лимоном), обід обмежити одним-двома яблуками, а от вже повечеряти – по-справжньому!

Віктор Григорович Стонога народився 1948 року. Закінчив Горлівське медичне училище і Донецький медичний інститут. Працює лікарем-стоматологом. Понад 20 років займається проблемами харчування і зайвої

ваги. Видав книгу «Тропа довголіття», яка отримала схвальні відгуки багатьох колег-медиків, у тому числі й академіків Д. Н. Зубицького та М. М. Амосова. Пише також вірші, пародії, гуморески, автор книги «З гумором не жартують».

Одноразового й, до того ж, вечірнього харчування Віктор Григорович Стонога дотримується вже третій десяток літ. Почуває він себе чудово, оптимізував власну вагу та відчувається протягом усього дня бадьорим і життєрадісним. Ні, він не заперечує тієї чи іншої дієти, якщо вона комусь і справді підійшла і допомогла, але все ж таки, погодьтеся, будь-яка дієта – це, по-перше, певна акція, а не стиль життя, а по-друге, це таки насилля над організмом. Те ж саме й щодо розвантажувальних днів (до речі, такої системи дотримується дружина Віктора Григоровича), але, знову-таки, це лише половинчасті заходи, які, до того ж, можуть мати ті чи інші негативні супутні наслідки.

...Отож, про сніданок (його відсутність) та обід (його імітація) ми сказали, а тепер – про вечерю. Говорить Віктор Григорович Стонога:

«Вечірнє споживання їжі має відповідати загальноприйнятому обідові і має відбуватися близько 18.00. Розпочинати вечерю треба з великої порції салату, потім борщ і друге. Трохи м'яса – наприклад, одна котлета. Пізніше, за годину до сну, можна з'їсти щось легке – наприклад, пиріжок з компотом».

Користь одноразового харчування наприкінці дня Віктор Григорович аргументує тим, що спочатку поїсти, а потім розпочати активну діяльність – це нонсенс як з точки зору здорового глузду, так і фізіологічних властивостей! Жодна тварина в природі не ганяє лісом з повним шлунком! Більше від того, при фізичному навантаженні травна система уповільнює свою роботу, тоді як здорове відчуття легкого голоду тільки підвищує працездатність. Ну, прямо як з художником чи поетом, які завжди мають бути голодними!..

Поради Віктора Стоноги:

1. *Загальноприйняте триразове харчування є неприродним і згубним для здоров'я.*

2. *Природним є одноразове харчування з прийомом їжі у вечірній час.*

3. *Відсутність їжі у шлунку з ранку й до вечора треба вважати нормальним станом, який сприяє відпочинку й відновленню слизової шлунку.*

4. *Відчуття голоду протягом дня не шкодить здоров'ю і самопочуттю, а є необхідним компонентом життєдіяльності організму.*

5. *Фізичне навантаження та процес травлення не повинні співпадати у часі.*

6. *Природним методом схуднення треба вважати включення жиру до енергетичних витрат при недостатньому надходженні калорій з їжею, тобто під час праці за відчуття голоду.*

7. *Лікування багатьох захворювань є невдалим, оскільки не усунута їх причина – триразове харчування.*

8. *Лягати спати треба стомленому і ситому. Процес перетравлення їжі під час сну є нормою. Денний сон вважати шкідливим для здоров'я.*

Особисто від себе скажу наступне. Я вірю Віктору Григоровичу – немає підстав не вірити, але при цьому визнаю – мені це не підходить. По-перше, в мене немає зайвої ваги; по-друге, я палю, а робити це натщесерце взагалі є самогубством; по-третє, коли я голодний, я починаю нервувати, а це недобре з будь-якої точки зору і, нарешті, по-четверте – світоглядно для мене важлива, в першу чергу, не тривалість життя, а його насиченість подіями, емоціями та думками. Втім, і кількість років теж не завадила би, лишень не на шкоду їх якості!..

Але ж бо Віктор Григорович Стонога запевняє – його система харчування саме й дозволяє підвищити якість життя, позбутися низки захворювань (зокрема й серцево-судинних), не говорячи вже про шкідливі звички!.. Принаймні спробувати варто – може, й справді це саме ваш шлях до здоров'я, радості повноцінного життя і, зрештою, довголіття!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 30 (1176). – 28 липня. – С.1.

ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР – НАША ЧЕСТЬ І ГОРДІСТЬ!

...Хай би як воно не було і якими би обставинами не спричинено, але присутність на загальнодержавних святах військовослужбовців Національної Гвардії України, ЗСУ та підрозділу охорони Слов'янського об'єднаного військкомату надають заходам святковості й урочистості, спонукають городян відчути власну громадянську відповідальність гуртування навколо спільної національної ідеї державності, самостійності й соборності України.

Слов'янці щороку 23 серпня, в переддень Дня Незалежності, на центральній площі міста вшановують Державний Прапор України. Не стало винятком і цьогорічне святкування.

- Багато століть відбувалося формування нашого шляхетного та яскравого стягу – священного двоколору. Багато захисників української землі – нашої Вітчизни – проливали кров та клали на плаху історії свої голови за цей величний символ. Сьогодні наша країна, як і в часи славетних предків, знов на шляху до волі і незалежності проходить трагічний шлях, а разом з нею і священний Прапор. Обпалений війною та скроплений кров'ю стяг вже давно став чимось більшим. Сьогодні саме під цим прапором наші бійці йдуть у двобій за справедливість, за мир на нашій землі, за чисте небо, за святу правду!

Цими словами привітали учасників свята ведучі заходу Дмитро Красенко та Марина Олійник.

Марія Петрівна Колесникова – член Слов'янського міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка Декламує вірш В.Крищенка «Прапор України»:

Вже скільки закривавлених століть
Тебе, Вкраїно, імені лишали...
Тож встаньмо, браття, в цю урочу мить,
Внесіте прапор вільної Держави!
Степів таврійських і карпатських гір

З'єднався колір синій і жовтавий.
Гей, недругам усім наперекір –
Внесіте прапор вільної Держави!
Ганьбив наш прапор зловорожий гнів,
Його полотна в попелі лежали...
Але він знов, як день новий, розцвів,
Внесіте прапор вільної Держави!
Повірно в те, що нас вже не збороть,
І долучаймось до добра і слави.
Хай будуть з нами Правда і Господь –
Внесіте прапор вільної Держави!

Підрозділом охорони Слов'янського ОМВК урочисто виноситься Державний Прапор України під звуки козацького маршу.

Олександр Романько.

Газ «Злагода», № 34 (1180), 25 серпня 2016 р. – С.1.

ДЕНЬ, ЩО ЄДНАЄ ГРОМАДУ

Протягом року ми святкуємо не одне бучне свято – така вже у нас життєрадісна ментальність. Окрім того, «святковим тягарем» на наші плечі лягає й доля пережити часи перемін – святкувати доводиться як старі свята, так і нові, і давно забуті, але відновлені наново.

У низці всіх свят особливим завжди було і лишається таким нині – День міста. Якими би не були б наші політичні чи світоглядні погляди, естетичні смаки чи рівень етичного і культурного розвитку, але це місто – рідне і єдине для усіх без виключення. Відповідно, це аж ніяк не той день, коли з'ясовують стосунки, а, навпаки, – день єднання і толерантності. Цього року саме так воно і відбувалося і, більше від того, вибір заходів та розваг був на будь-який смак.

Оригінальними виявилися надані нам коментарі головних організаторів і розпорядників свята начальника відділу у справах сім'ї, молоді, фізичної культури і спорту О.М. Міщенко та начальника відділу культури Слов'янської міської ради М.М. Олійник. Вони неначе з різних боків подивилися на цьогорічне загальноміське святкування.

Говорить **Олександр Міщенко:**

– У порівнянні з останніми роками, починаючи року з 2012, приємним фактом стала реальна підтримка міської влади всіх спортивних заходів, починаючи з початку року. Першочергова заслуга в цьому усього депутатського корпусу міськради та голови профільної комісії, Героя України параолімпійця Віктора Смирнова, який, до речі, і зараз виступає на блакитних доріжках в Ріо. Зокрема, і нинішній день фізкультурника, який святкується другої суботи вересня і завжди фактично співпадає з Днем міста, вдалося провести цікаво й насичено.

У той же час, хочу щиро подякувати і громадськості – бійцівському клубу «Тріада» (організація турніру з кроссфіту), кінно-спортивному клубу «Алюр» (відкритий чемпіонат області з конкуру), громадській організації

«Молодь сходу України» та факультету фізвиховання ДДПУ (захід «Спортивна родина у сквері «Мрія»), міському осередкові молодіжній організації «Пласт» («Веселі старты» для дітей на площі), шаховому клубу «Чигоринець» (турнір на відкритому повітрі), а також усім спонсорам, які підтримали нас.

Загалом, вважаю, свято вдалося. З найближчих заходів – 24 вересня чемпіонат міста з рукопашного бою. Ретельно готуємося до Покрови – Дня захисника Вітчизни та Дня козацтва, і в майбутнє дивимося з оптимізмом, – підсумував Олександр Міщенко.

А от **Марина Олійник**, очільниця нашої міської культури, навпаки, почала з протилежного кінця:

– Приємно, що не лише відділи міської ради опікаються святом, але й вагомий внесок зробили організації міста. Велика подяка, в першу чергу, Олексію Овчинникові, танцювальному колективу «Грація», джаз-колективу «Імпровіз», краєзнавчому музею, керамістам, художникам і всім, всім, всім!.. за чудовий і, без перебільшення, феєричний фестиваль однієї вулиці по Шевченко. Це по-справжньому європейське свято стало новою родзинкою в культурному житті нашого міста. Високу готовність до участі в заходах проявили всі наші навчальні заклади, які, здавалося би, тільки ось вийшли з канікул. Вагомо долучилися до свята військові, як завжди – протестантські конфесії. Якнайкраще відпрацювала у ці дні поліція, а особлива подяка Олександрю Олеговичу Малишу, начальнику патрульно-постової поліції. Високу активність проявили наші городяни – вперше після звільнення від окупації свято пройшло по-справжньому велелюдно, щиро і радісно. Так тримати, слов'янці, вчимося жити по-новому, зберігаючи найкраще з минулого!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 37. – 15 вересня.

СВЯТО МОЄ СВЯТО, АБО НІДЕ ПРАВДИ ДІТИ

День міста для всіх городян і членів громади – це день єднання і спільного вияву любові до свого міста. Так, принаймні, має бути. Зрештою, так воно і було у нас, у Слов'янську, цього року. Та все ж, варто зазначити, що видима частина айсбергу – це лише невеличка його частка, а значно більша його частина – під водою і прихована від наших очей. Прихована, але тільки не для журналістів, людей, які за своїм фахом мають бачити більше за інших, першими розпізнавати підводні камені і попереджати про них спільноту, вміти грамотно і кваліфіковано проінформувати про події, зробити належний аналіз тому, що відбувається, вчасно передбачити, що на нас може очікувати.

Нічого не скажу нового, коли зазначу, що суспільство наше і, зокрема, Слов'янська громада, розділене на певні групи. Перша з них (саме перша – у всьому справжньому і автентичному!) – це проукраїнська її частина, тобто ми з вами, шановні наші читачі «Злагоди», і нас – 10-15% слов'янців. Друга частина – проросійські налаштовані городяни, мається на увазі «щирі і

неприховані», їх – 30 %. Наступна – ватники, вони ж – приховані сепари, їх – ще 30 % (разом з попередньою групою буде 60 %). Лишається ще фактично третина 25–30 %. Це люди в принципі й непогані, але при цьому й геть нелогічні. На першому місці у них або бізнес, або родина. При цьому вони ніяк не можуть втямити, що у занедбаному місті й бідній країні і їм, і їхньому бізнесові, і їхній родині ніколи не буде добре й комфортно. А за це треба боротися самим, а не сподіватися на галичан, киян, дніпрян, на Василя Хоменка, Віктора Бутка, Сашка Белименка, Михайла Нечипоренка, Ларису Коваленко і, звиняйте, на мене.

Так от, гляньмо по групам, де, хто і як відзначив свято міста (особливо тут прикметною є перша половина дня у суботу 10-го вересня). Йдеться, власне, про те, на площі – на фестивалі м'яса, чи поряд – на фестивалі однієї вулиці по Шевченко. А якщо й на площі, то «біля примари Леніна» з обідом від міського голови, зі смаженим баранчиком і морем пива, чи, все ж, біля фонтану разом з дітьми, які масово малювали на асфальті, та військовими ЗСУ, які примудрилися за півдня накормити півміста кашею, салом, тушонкою, печивом, чаєм і газованою водою замість пива...

...А, знаєте, навіть не бачу сенсу говорити, де хто був. Навіщо? Кожен же й так знає, де він був! Тільки нагадаю ще раз місця: 1) європейський фестиваль однієї вулиці; 2) советський фестиваль м'яса і пива; 3) мирний і затишний куточок під крилом рідних Збройних сил України.

Пригадали? Ну, от і добре, от і все стало на свої місця.

І ніколи не говоріть «Я патріот Слов'янська»... Патріотом можна бути тільки держави, а не якоїсь її частини. Інакше доживетеся до того, що будете виголошувати себе патріотами своєї вулиці, своєї квартири і, зрештою, свого дивану!

А рідний край, рідне місто треба любити, а як ще інакше – вони ж наші рідні! І любити ось саме «тут і тепер», а не колись і де-інде.

Слава Україні! Зі святом тебе, українське місто Слов'янськ!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 37. – 15 вересня.

ІДЕОЛОГІЯ – СПРАВА ТОНКА... І – НАДОВГО

Вкотре нагадала про себе комісія з «декомунізації». Вживаю саме таку скорочену назву, бо надто слово подобається – «декомунізація»! І гордо, і трішки... чи то кумедно, чи то прикольно.

(У місті, де дві третини городян живуть, вибачте, «з відром на голові», «декомунізовуватися» ми ще будемо ой як довго, – але робити це, звісно, треба вкрай!)

Приводом для скликання комісії став запит жителя Слов'янська Миколи Омельченка до міського голови з наданням списку об'єктів, які підпадають під дію закону, але так і не були демонтовані.

Зрештою, дотримуючися цього списку та привносячи власні пропозиції для розгляду, члени комісії затвердили низку рішень щодо направлення листів власникам будівель та інформування з цього приводу міського голови.

Зокрема йдеться про наступне.

По колишньому бульвару Пасова прибрати пам'ятний знак у вигляді каменя з надписом «кому» і «за що».

Переглянути склад портретів по алеї Слави, а в найближчому майбутньому розширити галерею портретами сучасних Героїв України.

Напис на п'ятиповерхівці з видом на площу з боку вулиці Шевченка затулити або рекламою, або національним декором.

Щось робити-таки з написом «Коммунизм есть советская власть...» на будівлі ЦНІЛу – логічніше за все, знову таки, – або реклама, або мультіекран. До речі, в контексті «рекламних справ» згадали, що днями Ізюмська міська рада заборонила «сепарську» рекламу до сусідньої воюючої сторони – країни-агресора.

Демонтувати радянську символіку з колись центрального входу сільгосптехнікуму.

Прибрати радянську символіку з літака на початку скверу Мрія. Про паровоз П. Кривоноса з червоною зіркою на носі чомусь не згадали.

Портретну галерею колишніх очільників міста на першому поверсі міськради демонтувати й передати на зберігання краєзнавчому музею.

Мікрорайон Артема, якого де-юре в природі не існує, але існує тролейбусний маршрут і де-інде різні вивіски, лишити на совісті «народної молви», але ніде офіційно не вживати цієї назви, у тому числі й на транспорті.

Капсулу піонерів 60-х в залізничному районі поки не чипати, а через рік, як і прохали тодішні піонери, вскрити послання, підготувавши, відповідно, своє – зі зверненням до майбутньої української молоді!..

От такі от пироги. Добре, що справа просувається. Прикро, що доволі повільно. Зрештою, спасибі й на тому.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 39 (1185). – 29 вересня. – С.1.

ВІДНОВЛЕНИЙ СЛОВ'ЯНСЬК ... А ДЕ ЛОГІКА?

Господарям будинку по вулиці 8 Березня за номер 9, Миколі і Марині Складарим, не пощастило в останній момент: їх помешкання суттєво постраждало від обстрілу за тиждень до звільнення міста з окупації. Тривалий час подружжя поневірялося по фондах та коридорах влади з метою отримати допомогу на відбудову будинку. Час спливав, відтак доводилося проводити капітальний ремонт самотужки. Врешті решт цим літом фонд «Адра» (офіс у Краматорську) перекрив дах, а «Червоний хрест» відновив вікна. Втім, питання як таке й надалі лишається невирішеним – який сенс у цьому, якщо поруйнованими лишаються «несучі» стіни будинку! Якщо, боронь Боже, впадуть вони, то і дах і вікна – за ними слідом!

Варто відзначити, що фонди та гуманітарні місії спеціалізуються на окремих видах робіт – той, хто встановлює вікна, займається дахом чи стінами. Микола і Марина щиро вдячні «Червоному хресту» та «Адрі» за надану суттєву допомогу, тим більш, що господар має й інвалідну групу. От

тільки віднайти «кінці», хто поправить головне – саму будівлю, допоки так і не вдається. Питається, де логіка? І, взагалі, окрім волонтерів, фондів, іноземних місій на самому місцевому владному рівні щось виділяється на допомогу населенню у відбудові житла? Вважайте це журналістським запитом до депутатів міськради...

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 39 (1185). – 29 вересня. – С.1.

СПРАВЖНІЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ

19 лютого 2015 року, в переддень Дня вшанування пам'яті Небесної сотні, троє журналістів зі Слов'янська – Сергій Горбатенко, Дмитро Журавльов та автор цих рядків Олександр Романько – перебували в Песках «в гостях» у добровольчого батальйону «Січ». Це була перша поїздка журналістів зі Слов'янська на передову. На фоні розбитої будівлі і чорно-золотавого прапору «Карпатської Січі» під звуки обстрілу боєць цього батальйону Мирослав Мисла (позивний Мисливець) читав мого вірша «Небесній сотні», написаного ще за рік до того. Вже потім, пізніше, завжди було приємно зустрічати фото цього життєрадісного, трохи більше за двадцять, молодого чоловіка в мережі, обмінюватися вітанням... Коли у тебе стає на одного друга у Фейсбуці менше, то біль обіймає не від того, що він видалив тебе з друзів, а тому, що він загинув...

«Сокіл» попрощався з побратимом. 8 жовтня, у місті Харкові ВГО «Сокіл» вшанував пам'ять хороброго лицаря та безсмертного воїна Мирослава Мисли.

Не висловити словами, не виплакати сльозами весь біль втрати за Тобою, брате. Сьогодні небо вмивало вулиці сльозами, а в холодному осінньому небі розчинялись слова молитви українського націоналіста. Відчули Твою присутність у кожній краплині дощу, якими жадібно вмивалась шкіра твоїх побратимів. Твій подих розправляв знамена у височині.

Будь певен, твоя справа не буде забута. Твій вогонь та Ідея вестимуть воїнів у бої, з Твоїм ім'ям на вустах творитимуться найбільші подвиги. Заради Тебе, для Тебе, в ім'я Тебе... Все тепло і світло, яким ти охоче ділився з побратимами, назавжди лишаться глибоко в душі. Наша вічність в Тобі. Ти – щось більше...

Нагадаємо, 2 жовтня в бою з московською навалою хороброю смертю воїна загинув безстрашний боєць, палкий ідеолог, котрий творив майбутнє Нації та прекрасна Людина Мирослав Мисла. Пімстимо смерть Великих Лицарів! Мирославе, від серця до сонця...

Хвилина мовчання на віче у Слов'янську. У неділю, 9 жовтня, на віче у Слов'янську хвилиною мовчання також попрощалися з Мирославом Мислою, якого багато хто з нас знав особисто або у Фейсбуці. Були скорботні виступи, лунали вірші. До чого ж болісно від того, що саме найкращі полишають нас! Вічна тобі слава, Друже!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 42 (1188). – 20 жовтня. – С.3.

ЖІНКА І ВІЙНА – ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ

Жінка і війна – чи «пасують» вони одне одному, чи сумісні взагалі? Життя – така річ, що коли війна приходить, то тікати вже і нікому, і нікуди можливості немає – вона зачіпає, засмоктує в себе всіх!.. І малих, і старих, і чоловіків, і жінок...

Доля, участь жінки у війні – кому, як не самим жінкам дослідити цю тему? Це і зробив у своїй колективній науково-публіцистичній праці «Жінки Центральної та Східної Європи у Другій світовій війні: Гендерна специфіка досвіду в часи екстремального насильства» колектив жінок-науковців із Києва та Львова. А 13–15 листопада у містах Слов'янськ, Бахмут, Краматорськ за участі авторок відбулася презентація цієї дослідницької збірки.

Презентація книги в Центральній міській бібліотеці Слов'янська відбулася у форматі дискусії на тему «Друга світова війна крізь призму жіночого досвіду: спадок минулого і виклики сучасності». Учасницями розмови стали: Катерина Кобченко, одна з упорядниць, авторка, кандидат історичних наук, співробітник Центру українознавства філософського факультету КНУ імені Тараса Шевченка, член Української асоціації дослідників жіночої історії; Олена Стяжкіна, авторка, доктор історичних наук, професор, член Української асоціації дослідників жіночої історії; Тетяна Пастушенко, авторка, кандидат історичних наук, старша наукова співробітниця Інституту історії України НАН України.

З «нашого» боку були присутні вчителі загальноосвітніх шкіл, викладачі ДДПУ, працівники бібліотеки, журналісти, громадські діячі та активісти, які завітали до бібліотеки на цю зустріч прямо з загальноміського віче, яке вже понад два роки незмінно проходить щонеділі на Соборній площі. Привів активістів на запрошення бібліотеки особисто Василь Хоменко, очільник громадських організацій «Слов'янська Січ» та «Патріоти Слов'янська».

Збірка «Жінки Центральної та Східної Європи у Другій світовій війні: Гендерна специфіка досвіду в часи екстремального насильства» за науковою редакцією Гелінади Грінченко, Катерини Кобченко та Оксани Кісь (Київ: ТОВ «Арт-книга», 2015) є першою в Україні колективною працею з подібної проблематики і завершує собою проект з цієї ж теми, розпочатий наприкінці 2013 р. міжнародною науковою конференцією. У виданні, авторами якого є як українські, так і зарубіжні науковці, проаналізовано різноманітні аспекти специфічного жіночого досвіду Другої світової війни на теренах Центрально-Східної Європи, включаючи малодосліджені питання участі жінок у бойових діях та особливості їхнього перебування у військовому полоні, гендерні виміри жіночого досвіду національного та радянського підпілля, особливості життя на окупованих територіях і примусової праці в Третньому рейху. Окрім того, у книзі розкрито гендерну специфіку Голокосту, порушено складні питання насильства над жінками та співучасті жінок у насильстві в роки війни, окреслено проблеми повоєнних та сучасних репрезентацій жіночого

досвіду війни. Загалом 20 статей збірника згруповано у 10-ти тематичних підрозділах, які охоплюють основні аспекти заявленої проблеми.

Під час панельної дискусії «Друга світова війна крізь призму жіночого досвіду: спадок минулого і виклики сучасності» троє з авторок видання говорили про різні аспекти проблеми жіночого досвіду у війні, а також, спираючись на власний науковий досвід, про різноманітність участі жіноцтва у війні, зокрема, про жіночий досвід перебування в окупації, про радянську політику залучення жінок до парамілітарних практик, досвід військового полону та примусової праці українського жіноцтва.

Під час презентації книги на великому екрані експонувалися слайди як з фото німецької окупації українських міст у 40-их роках минулого століття, так і зі світлин із сучасного окупованого Донецька. Завважимо, що паралелі просліджуються прямі і безпосередні – окупант він і є окупант, так само, як і запроданці та посібники окупантів з числа місцевого населення. Як не прикро це визнавати, але саме так воно і є, кому це знати, як не нам, жителям Слов'янська...

Книга була подарована авторами в 12 екземплярах бібліотеці, а також усім присутнім по екземпляру.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 46 (1192). – 17 листопада. – С.1.

ЯКІ ВОНИ, ГІДНІСТЬ І СВОБОДА ПО-СЛОВ'ЯНСЬКИ?

У Слов'янську в День Гідності та Свободи вшанували полеглих за Незалежність України – скромненько, у стінах виконкому і вже другий рік поспіль за відсутності міського голови Вадима Ляха. За півгодини після заходу журналісти Громадського ТБ Донеччини ганялися за Вадимом Михайловичем, а той зачиняв перед ними одні двері за іншими й щось мямлив про те, що він на робочому місці є і чого ще їм від нього треба! (Невеличкий сюжет цих «перегонів» можна віднайти у Фейсбуці та Ютубі.)

Утім, саме цей день став початком відліку двох революцій української держави – Помаранчевої революції 2004 року та Революції Гідності, або Євромайдану, 2013 року.

Три роки тому – 21 листопада 2013 року – розпочинається Революція Гідності. 21 листопада українці, які вийшли захистити європейський курс України, іще не знають, що попереду – місяці холодного Майдану, сотні поранених, а кращі з кращих увійдуть до лав Небесної Сотні...

Які висновки та уроки можна зробити з цих подій? Революція продемонструвала внутрішній потенціал української нації, її спроможність обстоювати власну гідність, категоричне неприйняття одурілої від беззаконня і вседозволеності влади. Ті, кого звинувачували в надмірній терплячості, повстали і здивували світ. Стало очевидно, що знамените українське волелюбство часів козаччини, отаманів-холодноярців, вояків УПА присутнє в генетичному коді української нації назавжди, і, як вулкан Везувій, може вирватися на поверхню будь-коли і змести кривдників.

Водночас революція триває. Та більше – вона вступає у свій найбільш інтригуючий та не менш складний, аніж попередні, етап. Адже наступним завданням, після падіння режиму Януковича, було ліквідувати наслідки його правління, перекрити промосковським холюям, викоханим на путінських газових доларах, дорогу до влади. Натомість через два роки після розстрілів на Інститутській час терплячого очікування минув, і люди остаточно пересвідчилися: усе те, що гарно почувалося за Януковича, попіднімало голови. Відбувається реванш одіозних персон, які так і не сіли до в'язниці, натомість сіли в нові владні крісла. Відбувається реванш низинних інстинктів періоду правління регіоналів: духовної убогості, патологічної захланності, корупції. Коли замість того, щоб кинути всі зусилля на вигнання окупанта, повернути синів нації з окопів, «слуги народу» один наперед одного набивають матраци готівкою. Вірус самовпевненості – віра в те, що от, мовляв, «я впіймав Бога за бороду, відставка – це не про мене» – виявився дуже заразним і перекинувся від колишньої влади на теперішню.

Але Революція Гідності – освячена кров'ю тих, чиє життя обірвалося на Інститутській. Прокляття Майдану вже вигнало з країни купку злодіїв, добереться воно й до тих, хто уміло скористався з жертвності сильних людей задля маніпулювання святими речами та власного зиску.

А от у Краматорську цього дня відкрили у школі № 12 пам'ятну дошку Народному Герою України Степану Чубенку. «Цей хлопець, хоча і був ще підлітком, проявив себе як Особистість з великої літери. Це величезна втрата для України. Він стільки би зробив для Батьківщини, але його життя обірвали ті, хто себе називає визволителями, а ми їх називаємо терористами, – російські загарбники, нелюди. Як можна було катувати і вбити дитину? У мене немає слів, щоб виразити ту біль, яку я відчуваю. Хочу подякувати і вклонитись батькам. Це дуже велика втрата; не уявляю, як вони це перенесли», – пише у Фейсбуці краматорчанка Наталя Василенко.

Щоправда, сам Краматорськ недалеко пішов від Слов'янська у своєму естетичному, моральному та інтелектуальному розвитку. Як повідомляє наш Дмитро Торець, пам'ятну дошку Степанові Чубенку відкривали під супровід шансону, пісень Гурченко та віршів Єсеніна у виконанні Безрукова... Важко сказати, з чим у людей проблема – з совістю чи з розумом...

Зізнаймося щиро, Слов'янськ усе більше вражає своєю короткою пам'яттю, совістю з подвійним дном, шкурництвом і пристосуванством!..

Та далеко не всі слов'янці втратили честь і гідність і ще є такі, для кого свобода – найвища цінність. Саме таких земляків ми вітаємо і з цим святом, і з усіма-усіма святами миру, шани і братської любові один до одного!

Шануймося, бо ми українці!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 47 (1193). – 24 листопада. – С.1.

КОНФЕРЕНЦІЯ КРАЄЗНАВЦІВ ДОНЕЧЧИНИ

Незважаючи на вихідний день та негоду, у місті Слов'янську, у затишній залі міської центральної бібліотеки, 4 грудня на обласну конференцію зібралися краєзнавці Донецчини. Прибули делегати з Бахмута, Дружківки, Мирнограда, Краматорська, Костянтинівки, Святогірська і, звісно, Слов'янська. Після обрання робочої президії та затвердження порядку денного почалося ділове обговорення назрілих життєвих питань.

Спочатку було урочисте вручення членських квитків та значків тим краєзнавцям, які у цьому році біли прийняті дор лав НСКУ: Наталія Семенюк (с. Сергіївка Покровського р-ну), Геннадій Киркач та Олександр Зоря (Слов'янськ), Михайло Найденко та Сергій Кукочка (Краматорськ).

Група краєзнавців отримала грамоти та подяки від Донецької ОДА та обласного управління культури і туризму.

Знак «Почесний краєзнавець Донецчини», посвідчення та диплом Валерій Романько вручив голові Дружківської краєзнавчої організації Володимирі Качуру. Це звання йому присвоєно за довгорічну краєзнавчу діяльність, високий професіоналізм та у зв'язку з 70-річчям від дня народження.

Перше питання було присвячене ювілейній даті – 25-річчю від часу заснування Слов'янської міськрайонної краєзнавчої організації. З цього питання доповів В.І.Романько, ініціатор та організатор першого осередку краєзнавців спочатку в Слов'янському педагогічному інституті (відбулося це в листопаді 1991 року), а через два тижні було утворено й міськрайонну організацію, що стало початком організованого краєзнавчого руху на Слов'янщині у складі недавно відновленої Всеукраїнської спілки краєзнавців.

Одним із центральних було питання підготовки до 6 з'їзду НСКУ. який, згідно рішення Пленуму НСКУ, заплановано провести у кінці січня наступного року. Про діяльність Донецької обласної організації за період з січня 2015 по грудень 2016 р. доповів її голова В.І.Романько. Особлива увага була зосереджена на зміні форм роботи, пов'язаних із особливим положенням, у якому опинилася Донецька область: у зв'язку з окупацією частини Донбасу довелося перереєструвати обласну організацію, тримаємо тісний зв'язок з військовими, удосконалюємо форми вшанування загиблих за звільнення рідного краю у сучасній війні, слід вирішити питання відносно перебування в рядах НСКУ тих краєзнавців, які опинилися на окупованій території або виїхали за межі Донецької області тощо.

Очільник краєзнавців надав фінансовий звіт за минулий та поточний роки. Було обрано двох делегатів на 6 з'їзд НСКУ – присутні одноставно проголосували за кандидатури Валерія Романька (Слов'янськ) та Сергія Луковенка (Мирноград). Внесені й пропозиції щодо деяких змін у Статуті НСКУ.

Обговорено ряд інших важливих питань життєдіяльності обласної організації: відзначення 90-річчя від дня народження правозахисника Олексі Тихого та 200-річчя від дня народження поета М.Петренка, видання

«Календаря ювілейних та пам'ятних дат Донецької області. 2017 рік»; заснування журналу «Сіверський Донець», проведення щорічної науково-практичної конференції «Краєзнавство Донеччини» та деякі інші.

Учасники конференції дійшли думки, що того дня вони попрацювали плідно. Так, у своєму заключному слові Валерій Романько зазначив: «У краєзнавців немає вихідних. Попереду у нас багато цікавих та добрих справ. Бажаю усім нових досягнень на благо українського краєзнавства».

Олександр Романько.

Газ. «Донеччина», 9 грудня 2016 р., стор. 5.

ОЙ, ЛЕТІЛИ ДИКІ ГУСИ!..

*А журавлі у небі кря-кря-кря,
Вони, напевно, з перепугу...*

10 грудня в Слов'янському краєзнавчому музеї було здійснено урочистий запуск штатного квадрокоптера. У рамках роботи Музейної лабораторії Слов'янського краєзнавчого музею відбувся воркшоп «Над містом і за містом».

Мета воркшопу – дослідження та фото-відеофіксація міського пейзажу Слов'янська та околиць міста за допомогою квадрокоптера для подальшого оброблення і публікації інформації, а також для зацікавлення молоді до участі в Музейній лабораторії.

У рамках воркшопу учасники Музейної лабораторії отримали змогу дослідити місто та околиці за допомогою квадрокоптера. У небо над Слов'янськом було піднято квадрокоптер, який віднині буде у власності музею і використовуватиметься музейниками та учасниками Музейної лабораторії для дослідження міста й області. 10 грудня учасниками лабораторії з висоти пташиного лету досліджено історичне середмістя, Словкурорт, озера та зникаючий індустріальний пейзаж. Зокрема це були й будинок без даху «Дзевульський і Лянге» та кар'єр між ЦНДЛом і Молодіжкою.

Відео та фото з короткотривалої експедиції були представлені всім бажаючим о 15:00 у Слов'янському краєзнавчому музеї (вул. Банківська, 31). На презентацію з усіх запрошених ЗМІ прийшли тільки ми з Дар'єю Фрай, у місті бачив, власне, самого Дмитра Журавльова, координатора проекту (потім вони пішли з Павлом Коротенком пити, здається, каву), матеріал на сайті розмістив Єдуард Торський...

«МУЗЕЙ ВІДКРИТО НА РЕМОНТ» – проект, який триватиме протягом чотирьох місяців, із листопада 2016, по березень 2017 року, у Слов'янському (Донеччина) і Лисичанському (Луганщина) краєзнавчих музеях. Дослідницький проект, під час якого до роботи музеїв будуть залучені куратори, оновлено матеріально-технічну базу, організовано навчання для музейних працівників та розроблено і реалізовано комунікаційну концепцію для кожного музею. Результатом проекту стануть виставки, низка освітніх заходів для музейників та відвідувачів, методологічні рекомендації для подальшого розвитку музеїв.

Мистецький напрямок Українського кризового медіа-центру проводить проект «Музей відкрито на ремонт: Слов'янськ і Лисичанськ» у рамках проекту «Українська ініціатива зміцнення громадської довіри (UCBI)» Агентства США з міжнародного розвитку.

Щодо опробування самого квадрокоптера. Військові не збили – це вже добре, хоча й наводить на думки типу: літайте, хто хоче, літайте, де завгодно...

Враховуючи, яка зараз погода і які пейзажі можна побачити з висоти, наше місто постало на екрані у вельми неприглядному і неоковирному вигляді! На такі кадри науковий працівник музею Євгенія Калугіна бадьоро заявила: «Ну і що, нехай і такий загиджений, а ми його любимо!» Звісна річ, Женечка, звісна річ!

Лілія Яківна Зандер, директор музею, поінформувала присутніх, що годину тому вона дивилася фільм про Париж і Берлін, про те, як вони завжди конкурували в усьому – мистецтві, архітектурі, комунальному порядку... М-да. Та ж Євгенія Калугіна два тижні тому на презентації всього проекту «Музей відкрито на ремонт» сказала: «У Слов'янську люди відчують культурний голод!» Натомість Марина Олійник, начальник відділу культури, тоді встала і зненацька сказала: «Давайте разом бити батька!» Кого вона мала на увазі, і з якого приводу бити?..

І все ж не так все і сумно – техніка лишається нам (а це і відео-, аудіо- і фотоапаратура, ноутбуки і навіть переносний генератор, не говорячи вже про такий пречудовий дрон!), а координатори проекту в особі його представника Леоніда Марущука запевнили, що нас вони «у спокої» не залишать – семінари, конференції, обмін досвідом. Тож в унісон Марині Миколаївні скажемо: «Борімося – поборемо!»

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 50 (1196). – 15 грудня. – С.1.

ПИСЬМЕННИКИ ЗВІТУВАЛИ ПЕРЕД ЗЕМЛЯКАМИ

8 грудня у Слов'янську, в одній із навчальних аудиторій Донбаського державного педагогічного університету, відбулася творча зустріч студентів та викладачів із письменниками-земляками, членами Національної спілки письменників України: Володимиром Глущенком, Валерієм Романьком, Миколою Сіробабою, Олександром Яровим, а також головою Донецької письменницької організації Павлом Кущем, який приїхав на цю зустріч з Києва.

Павло Кущ презентував свою нову книжку для дітей «Чотири нявкисти і ВІН» про пригоди котів у зоні АТО, коли вони усвідомлюють, що люди залишили їх напризволяще. Очільник письменників Донеччини розповів про свої поїздки у прифронтову зону та бажання написати таку книгу, яка була б цікавою як дітям, так і дорослим.

Викладач педуніверситету, доцент Валерій Романько розповів про літературне життя на Слов'янщині, конкурс ім. М. Петренка та свої краєзнавчі та літературознавчі праці. Професор цього ж вишу, поет

Володимир Глущенко прочитав декілька своїх віршів, які викликали зацікавленість аудиторії. Поет і прозаїк Олександр Яровий також продекламував свої вірші, як уже відомі читачам, так і ті, що ще не були надруковані. Доцент, поет Микола Сіробаба, який вів цю зустріч, давав коротку характеристику своїм колегам по перу. Письменники відповіли на ряд запитань, які цікавили студентську молодь: в чому особливість творчості сучасного письменника, який сьогодні стан справ у НСПУ, як стати письменником тощо.

Письменники-земляки побажали молоді успіхів у навчанні, а також творчих досягнень на ниві письменства, де чимало студентів, як вони зізналися, роблять сьогодні перші кроки.

Олександр Романько. Член НСЖУ.

Газ. «Злагода». - № 51 (1197), 22 грудня 2016 р.

ПЕТРЕНКО – ПОЕТ ІЗ КОСМОСУ ЧИ «ЧЕРЕВКІВСЬКИЙ ФЕНОМЕН»?

У неділю, 25 грудня, чергове щотижневе віче на Соборній площі розпочалося з поезії. У такий спосіб Слов'янські юні поети нагадали містянам, що вже за тиждень розпочинається Рік поета-лірика, нашого земляка, Михайла Миколайовича Петренка з нагоди його 200-річчя. Приводом для цього стала сама дата – 25 грудня є днем смерті поета. Вийшло, запевняємо вас, як то кажуть, «скромненько, але зі смаком». Натомість, Василь Хоменко, очільник громадських організацій «Слов'янська Січ» і «Спілка патріотів Слов'янщини», а також, «за сумісництвом», ведучий віче, запропонував кожне недільне зібрання української громади міста розпочинати з дитячої та молодіжної поезії наших юних авторів. Цей обов'язок пан Василь поклав на плечі, цілком прогнозовано, на Олександра Романька – автора цих рядків. Останній заперечень з цього приводу не мав, оскільки і сам мав намір запропонувати цю ідею Василю.

Роман Попович, космонавт з Полтавщини, на всю Землю (і далі) заспівав «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю», а сам поет Михайло Петренко зростав у тому районі Слов'янська, який нині має назву Черевківка... От такі от перепади. Виникає цілком слушне запитання: 200-річчя поета святкуватимемо як Всеукраїнське свято (грець з ним, з планетарним масштабом), чи як суто «черевківський феномен»? Держава «тормозить», зволікає і відмовчується, а Донецька облдержадміністрація просто напросто (вибачте вже за «черевківську говірку») косить під дурня – пише відписки і киває на Верховну Раду... Одним словом, всім все – глибоко і глибоко!...

З цього, власне, й розпочали друге за рахунком засідання комісії по відзначенню 200-ліття поета-земляка Михайла Петренка, головував на якій один із заступників голови комісії В. І. Романько (у В. М. Ляха, голови комісії, та Ю. І. Підлісного прийти на засідання не вийшло, так само, як і у деяких запрошених на комісію депутатів міськради, місцеву владу представляла М.М. Олійник, начальник відділу культури, а також делегат від відділу освіти).

Першим питанням, відтак, став розгляд звернення обласної організації Національної спілки краєзнавців України на ім'я Слов'янського міського голови В. М. Ляха з двома пропозиціями: 1) оголошення 2017 року Роком М. Петренка у Слов'янську; 2) присвоєння центральній бібліотеці комунального закладу Централізована система публічних бібліотек м. Слов'янська ім'я поета-земляка Михайла Петренка.

Якихось суттєвих заперечень з приводу ані першого, ані другого питання у членів комісії не виникло, то ж – «проголосували, доручили, запротоколювали».

Далі перейшли до детального розгляду плану заходів на 2017, ювілейний, рік. Зачепившись за два найбільш масштабні заходи – наукова конференція на базі ДДПУ та літературно-мистецьке свято (фестиваль), – цілком «природно» перескочили на питання фінансування усіх заходів протягом року. Врешті решт, дійшли і до спорудження пам'ятника Михайлу Петренку на Соборній площі. Всім, звісно, дуже хочеться, щоб конкурс на проект пам'ятника був оголошений на загальнодержавному рівні, а його фінансування, так само як і виготовлення та встановлення самого пам'ятника, було здійснено з держбюджету. Втім, якщо поглянути на стан справ зважено і тверезо, у кращому разі оголосить його область, а кошти на пам'ятник будемо збирати самі, з миру по нитці.

З цікавих пропозицій – захід, запропонований В. Ф. Савенком, очільником Слов'янської «Просвіти», з пересадженням Шевченківського дубу (пагінець, привезений від «того самого» дубу) на честь ювілею Петренка. Так би мовити – від Шевченка – до Петренка.

Зобов'язали також і відділ освіти розробити план заходів як навчального, так і позашкільного характеру на весь рік.

Наскільки важливі питання культури, освіти та виховання, духовності як такої, ми пересвідчилися у 2014 році – людей гнали на бійню, а вони йшли на неї, пританцьовуючи і співаючи, з іконами та пасочками в руках та під благословенням місцевих батюшок МП-патріархату. Чи можна назвати у повні розуму людей, яким принесли війну, руйнування, розбрат і, зрештою, пусті полиці у крамницях, відсутність води у водогоні, світла і ефіру, а вони з того раді? І до чого тут складне економічне становище і України в цілому, і східних регіонів зокрема? Якщо, вочевидь, свою «чорну роботу» проробили задалегідь агітатори всіх мастей (в першу чергу – регіонали й комуністи), а працівники культури, освіти, масмедіа та духовенства дружньо їм підспівували, в кращому разі мляво продовжували «свого плуга перти» – такого маленького і нековирного!...

Рік поета-земляка стане лакмусовим папірцем, наскільки відповідально ми ставимося до культурної спадщини, і що для нас є важливішим – слава міста гіркіних і пономарьових, чи міста поета Михайла Петренка. У першій якості вся Україна нас вже знає, у другій іпостасі – подивимося...

Р. С. Вже згадуваний на початку матеріалу Василь Олександрович Хоменко повідомив присутніх, а через них і всю громаду, що 1 січня зранку (об 11. 00) на Соборній площі буде проводитись «Караоке на майдані» –

нашими власними зусиллями. Кожен, без виключень, учасник отримає якийсь приз. Ця ідея сподобалася всім, а особливо юнацтву та молоді. Дякуємо, пане Василю!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2016. - № 52 (1198). – 29 грудня. – С.1.

МОГУТ ЛИ СЕГОДНЯ УКРАИНСКИЕ ЖУРНАЛИСТЫ ЧУВСТВОВАТЬ СЕБЯ В БЕЗОПАСНОСТИ И КАК ОБСТОЯТ ДЕЛА СО СВОБОДОЙ СЛОВА В СТРАНЕ?

Журналисты программы “Донецкий диалог” на Общественном ТВ Донбасса узнали мнения региональных коллег.

Еще до вступления на журналистский факультет Александр Романько в своем арсенале имел более двухсот публикаций. Размещать в СМИ свои работы он начал в 17 лет, с тех пор журналистика для него не просто профессия, а стиль жизни.

“Начинал мальчиком в Красноармейском районе, в газете “Маяк”, потом переехал с родителями в Славянск. К окончанию школы было почти 200 публикаций, в то время как на факультете журналистики требуют 5. Поэтому, в 17 лет (1991 год) мне предложили завести трудовую книжку и с тех пор я работаю журналистом”, – вспоминает Александр Романько.

Реальную проверку на профессионализм первыми прошли работники пера и микрофона именно в Славянске, в момент его оккупации.

“В экстремальных условиях многие ведут себя не как журналисты, а как люди. Каким человек ты был в жизни, так себя и ведешь. Во время оккупации меня удивило, насколько мало у людей здравомыслия. Их гонят на бойню, а они бегут, пританцовывают и рады. Немецкий философ Иоганн Фихте сказал: “Свобода быка – это животное, которого ведут на бойню и он знает, что его туда ведут”. Приблизительно так все было в Славянске”, – рассказывает Александр Романько.

По мнению журналиста, именно СМИ сыграли негативную роль еще перед всеми событиями на востоке страны.

“Сама по себе журналистика не вырванное явление из общества, это его элемент. Какое общество, такая и журналистика сейчас. Как вы понимаете, общество, которое за 25 лет дожило до “ДНР” и “ЛНР”, не заслуживает похвальных отзывов, а значит, и журналистика в том числе. На журналистах лежит ответственность”, – говорит Александр.

Есть ли свобода слова, о которой так все любят говорить, и кто в конечном итоге влияет на контент, мнения у журналистов разнятся.

“Так называемые независимые, они привязаны к своей аудитории. Я приношу материал в уважаемую газеты тут, в Славянске, а мне хороший, умный парень говорит: “Саша, с удовольствием поставил бы этот материал, но мы потеряем своих последних читателей”. Они привязаны к аудитории, за счет которой выживают. Получается обратный процесс, не СМИ формируют мнение общества, а общество подводит СМИ под то, как им работать”, – считает Александр Романько.

“Правильнее было бы, если бы пресса зависела от своих читателей. Она зависима от своих читателей в том плане, что это коммерческий продукт. Еще по советским меркам, мы воспринимаем прессу как полностью идеологическое оружие. Это ведь в корне неправильно. Прессу, как и любой продукт нужно продать, как сапоги или хлеб. Для того, чтобы этот продукт продавался, он должен быть качественным и подстраиваться под зрителей, это азы”, – говорит заместитель главного редактора газеты “ТВ Плюс” *Светлана Вьюниченко*. Она также в журналистике не один год, по ее твердому убеждению абсолютно независимого СМИ нет. По крайней мере, в Украине.

“Я очень долго для себя отвечала на этот вопрос. Независимая пресса – миф, который не существует во всем мире. Где-то, в развитых странах она независима от государства. В нашей стране независимой прессы не может быть просто по факту. Ты принимаешь это – либо не работаешь в этой сфере. Очень хорошо, когда взгляды твои совпали со взглядами твоего издания. Тогда просто легче живется”, – говорит *Светлана Вьюниченко*.

Особенно, по ее мнению, сложно противостоять давлению региональным журналистам. “В силу специфики местной прессы мы не беремся за глобальные расследования. Я понимаю, что на этом уровне я его не потяну. Мне трудно проверить – настучат ли мне по лбу сейчас, если я полезу разбираться в каких дрязгах и залезу очень глубоко”, – говорит *Светлана Вьюниченко*.

«Сейчас в журналистике много случайных людей, – считает *Александр Романько*. – Хорошо это или плохо, ему пока сложно дать оценку».

“В конкретной профессии нужно учиться и набираться навыков. Журналистика довольно демократическая профессия, если умеешь, можно работать без образования. Но нужно проходить курсы, общаться с коллегами, смотреть другие города, какой-то сравнительный анализ должен быть в голове. Даже если ты просто репортер и занимаешься фактами. Даже порядок слов, который выстраиваешь в речи, говорит о том, как ты относишься к этому факту. На сегодняшний день мы должны добиться максимальной прозрачности. Пусть говорят все, что угодно, и сепары и профи, говорят, что они думают. Когда мы увидим общую картину, сработает здравый смысл”, – объясняет *Александр Романько*.

Свобода слова прописана в ряде международных и украинских документов. Но несмотря на это, ситуация со свободой слова в стране оставляет желать лучшего. В рейтинге свободы прессы, по результатам 2014 года, составленном международной организацией “Репортеры без границ”, Украина находится на 127 месте. Соседние с ней страны по рейтингу – Колумбия, Афганистан, Гондурас и Гватемала.

(3 Интернет-видань).

БІЙ ЗА КРУТИ У СЛОВ'ЯНСЬКУ

Перша українська перемога в 2017 році

Трагічна подія, яка, ще рік – і століття, освячує державність України і освітлює нам шлях. Подвиг юних Героїв, їх самопожертва не дають приспати власну совість і заплющити очі на ті загрози незалежності України, які і нині знову виринули зі сходу. І зараз, і тоді ми стоїмо проти одного й того самого ворога – агресивного, нахабного і підступного. Але цього разу ми не маємо права програти – ані окремої битви, ані всієї війни. Бо ж якими очима ми подивимося в очі отим трьомстам молодим хлопцям, загиблим під Крутами в 1918 році, якими очима поглянемо в очі і пращурам, і нащадкам, як і з яким сумлінням предстанемо перед Богом? І тому ми обов'язково переможемо, по-іншому і бути не може!

Зараз, в «Битві за Крути у Слов'янську», ми перемогли – і на судовому процесі, де нам місцеві можновладці намагалися заборонити йти смолоскиповою ходою від Соборної площі до пам'ятника Шевченка, і, власне, під час самої ходи – патріотичної, натхненної, дисциплінованої, попри провокації і перепони. Будемо перемагати й надалі! Наступною нашою перемогою буде «Битва за Небесну Сотню», і це буде надпринципово. Студентів на Майдані Незалежності били і тітушки зі Слов'янська також, яких туди відправляли «Молоді регіони». Який суд, яке СБУ заперечить, що це було не так?

Весь попередній тиждень пройшов під знаком Крут. Першими естафетну паличку взяла центральна міська бібліотека і провела в своїх стінах виховний патріотичний захід для старшокласників. Провели свої заходи, звісно, і всі дев'ять філіалів бібліотеки по мікрорайонах міста.

Переїняв естафету краєзнавчий музей і у п'ятницю провів свій захід, після якого відбувся патріотичний флешмоб на Соборній площі. Останній проводився безпосередньо зусиллями міської влади. Чесно вам скажу, якби не Марина Олійник на чолі відділу культури та Дмитро Кравченко на чолі відділу внутрішньої політики, не знаю, навіть, як би воно виглядало і чи «виглядало би» взагалі... А так вийшла дуже чуйна, прониклива і, справді, патріотична акція. Інша річ, що з тих приблизно семи десятка людей, які були присутні на флешмобі, десь сорок – це були «вигнані з кабінетів» самі працівники виконкому, десять-п'ятнадцять – колеги журналісти, і чоловік десять – з числа тих слов'янців, які випадково проходили мимо. Прикро... Втім, і журналісти сумлінно відпрацювали потому, і музейний квадрокоптер знімав захід, і все це потім можна було побачити в мережі.

І от, нарешті, неділя, 29 січня – День вшанування пам'яті Героїв Крут! В голові колони прапори ВО «Свобода» – міський осередок саме цієї організації взяв на себе лідерські функції, виграв суд у влади і організував ходу. І всі ми об'єдналися навколо цього символічного слова Свобода!

На момент виходу друкованих засобів інформації минуло вже чотири дні від недільних подій, які знаменували урочисте вшанування пам'яті Героїв Крут, і більшість зі слов'янців вже передивилися і сюжети по телебаченню і ролики в мережі. А той, хто з якихось причин не зміг цього зробити, все-одно

отримав свою порцію інформації від радіостанції ОБС (одна бабця сказала). Відтак, впевнений, всі знають і як ми виграли суд в суботу, і як йшли ходою в неділю, а провокатори і вороги України вчинили терористичний акт поблизу проїжджої частини біля травматологічного відділення. І як провели мітинг під світлом від смолоскипів, які слова говорили і які вірші читали!

...І, все ж, десь ми таки надто толерантні і поблажливі до зрадників і ворогів України – наказувати і карати треба негайно і на місці, тут і тепер, зараз і назавжди, щоби вже ніколи не з'явилося бажання підіймати руку на ближнього, обкратити його та принижувати, ніколи!

Ви гадаєте, що це в мене кинули вибуховий пристрій, щоби налякати? Чи в когось з тих зо дві сотні затятих активістів, які є постійними учасниками українських державних заходів? І кинули, щоби залякати? Та зараз!

Так в кого ж тоді був націлений цей вибух і яку мету переслідували його організатори та виконавці? Однозначно – в наших дітей, підлітків, в їхніх батьків, зрештою – в наше майбутнє! А щодо самих методів, – спідтишка і по-підлому, – то і це аж ніяк не дивує. По-іншому вони просто не вміють і ніколи не вміли.

Закриваючи мітинг вшанування пам'яті Героїв Крут, Олександр Белименко звернувся до виконавців цієї підступної дії: якщо сподівається нас залякати – і не сподівайтесь, нічого у вас не вийде! А я від себе додав би: ви краще самі пакуйте валізи, бо ваш потяг уже пішов, і пішов він вранці 12 квітня 2014 року, коли ви пішли на співпрацю з окупантами і зрадниками, і тим самим вчинили акт державної зради! Я знаю, що говорю, і тому додаю ще таке. Ви панічно боїтеся, що маса людей, які симпатизують нам і ненавидять вас, людей учорашнього дня – зрадників, запродавців, хабарників, казнокрадів, перевертнів, – таки візьмуть і наважаться, зроблять перший крок і приєднаються до нас відкрито і щиро. Власне, і всі наші публічні заходи спрямовані на те, щоби допомогти людям побороти свій страх, розправити плечі і сказати: «Я – вільна людина, вірний син (чи донька) свого народу, свідомий громадянин своєї держави! Я не дозволю порушувати мої права, принижувати мене і моїх близьких! І я такий не один, мене підтримають і мені допоможуть мої брати і сестри, такі ж самі мешканці Слов'янська, які не хочуть більше жити в приниженні і страхів!»

З Богом в душі і Україною у серці! Україна – понад усе! Слава Героям Крут!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 5 (1203). – 2 лютого. – С.1.

ПОВЕРНІТЬ «ВІЛЛУ МАРІЇ» МЕШКАНЦЯМ СЛОВ'ЯНСЬКА!

Закликають краєзнавці та працівники музею

Минулої п'ятниці в приміщенні КЗ «Слов'янський краєзнавчий музей» відбулося спільне засідання членів Слов'янської міськрайнової організації Національної спілки краєзнавців України та наукових працівників самого музею.

Краєзнавці ознайомились з новими виставковими експозиціями кераміки, а саме засідання, що прикметно, відбувалося в приміщенні експедиції часів окупації АТО. В. І. Романько, доцент ДДПУ, голова обласної спілки НСКУ, розповів про всеукраїнський з'їзд краєзнавців та поставив проблеми сьогодення, зокрема, святкування 200-річчя М. Петренка. Прикметною також була презентація «Календаря ювілейних та пам'ятних дат Донецької області 2017».

Одним з найбільш наболілих та актуальних питань на порядку денному постала проблема збереження та використання пам'яток культури та архітектури міста (а таких у нас 23). Зокрема, мова йшла про, вже тепер таку сумнозвісну, «Віллу Марії». Якщо навіть «проковтнути», – і забути про нього, – той сором, який в 2014 році звалили на наші голови, серця і душі нинішні безсоромні орендарі «вілли», лишається ціла низка питань господарчого, економічного та правого ґатунку щодо перебування там тих, хто, згідно договору про оренду, обіцявся зробити на «Віллі Марії» ремонт-реконструкцію, а саму пам'ятку перетворити в Центр православної духовності та культури... Та не сталося так, як того хотілося і юридичним власникам – міській владі в особі відділу культури, ані власникам справжнім – громаді Слов'янська! Передбачена договором реконструкція, так і не розпочалася, починаючи ще з 2011 року й донині. Без узгодження з міською архітектурою в головній будівлі історично-архітектурної пам'ятки встановлено сучасні пластикові вікна. Те ж саме й щодо цільового застосування: кінологічний та бійцівський клуби, приналежності ворожих до України і всього українського донських «казачків», облаштування бази сепаратистів... Зараз же «вілла» неначе завмерла і потроху руйнується й надалі. Між тим, продовжують збиратися тут мало не підпільні...

За результатами обговорення було прийняте звернення до міського голови щодо сприяння у поверненні архітектурно-історичної пам'ятки у користування громади.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 7 (1205). – 16 лютого. – С.3.

НЕБЕСНА СОТНЯ – НАША ЖИВА І ПАЛАЮЧА СОВІСТЬ!

День Пам'яті Героїв Небесної Сотні для сучасників всіх сумнозвісних подій і три роки тому, і надалі сміливо можна назвати Національним Днем Сповіді. Саме розстріл майданівців у 2014 році остаточно навернув нас усіх на праведне, і тепер вже ніякі відмовки на кшталт «да в этом еще надо разобраться» вже не сприймаються тими, у кого є совість, здоровий глузд і громадянська свідомість.

На жаль, так зараз склалося, що такі свята, як День Незалежності, День Конституції України, День Соборності, Покрову доводиться святкувати поряд і разом з тими, хто не має права, як мінімум, бути громадянином України, а як максимум – знаходитися на волі. Так само й з Днем звільнення Слов'янська від окупації...

Але зовсім не те у відношенні вшанування Небесної Сотні! Тут вже ніякого права – ані юридичного, ані морального, ані, навіть, звичаєвого – не мають багато хто із земляків і, чи не в першу чергу, представники влади, які ними були і при Януковичу, і при Пономарьові-Гіркині, і лишаються «слугами народу» нині! Оце вже ганьба несусвітня!

Мій колега Олександр Слов'янець у своєму репортажі з виконкомівського заходу 20 лютого робить таку ремарку: завжди цікавило, наскільки присутні і, особливо, держчиновники та депутати розділяють цінності, про які йдеться, – і не лише Євроінтеграції, а, першою чергою, Свободи та Гідності... На жаль, тезко і колего, відповідь ми з тобою знаємо пречудово...

Особисто ж я того дня написав у Фейсбуці: прийшов на захід не стільки як журналіст, скільки як громадянин, який мав за мету нагадати організаторам і всім присутнім – ми тепер поряд завжди, навіть і не надійтеся! Обмотався прапором під час виконання Гімну України, а після заходу прокричав «Слава Україні!» І от скільки студентів було у великій залі засідань (умовно 150 студентів на 400–500 загальної кількості), стільки й відгукнулися дружно «Героям Слава!» В цьому – надія! А от сучасна реальність жахає (але при цьому й мобілізує!) – нещирість, брехня, показуха...

Днем раніше, 19 лютого, ми, справжні українські громадяни, провели на Соборній площі віче, присвячене вшануванню Сотні. Особисто говорив, читав вірші і був тронутий тим, що саме мені доручили оголосити хвилину мовчання. Це – честь, і я про це пам'ятатиму завжди, бо це – і аванс щодо подальших моїх дій та вчинків! Відео віче можна подивитися в мережі на «Словділо» і у Едуарда Торського персонально. Спасибі, Едуарде!

А того таки вже 20-го лютого наші хлопці Василь Хоменко та Сергій Шабар їздили до Торецька з метою підтримати тамтешню акцію. Брали з собою і музейний квадрокоптер, і Василь вже виклав відео та фото заходу у Фейсбуці.

Втрачена совість, так само як і зруйновані психіка та інтелект, практично не відновлюється. Марно сподіватися, що покидьки стануть сумлінними громадянами. Але ми з вами, ті, для кого слова «Україна – понад усе» є і життєвим кредо, і керуванням для повсякденних справ, вже не дамо їм спуску, не прогавимо України, а, навпаки, підіймемо її честь, гідність і славу на високі щаблі.

Слава Україні! Слава Героям Небесної Сотні!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 8 (1206). – 23 лютого. – С.1.

(Додається вірш О.Романька «Небесній сотні»)

МОРСЬКИЙ ПІХОТИНЕЦЬ РОМАН – СЛОВ'ЯНСЬК, УКРАЇНА, СЬОГОДНІ...

Олександр Романько:

Смуток, журба і туга обіймає душу і серце... Та розум і воля не хочуть коритися! Скільки ще!? Мій кулак не дотягнеться до Росії, але от тут і поряд «поставлю на місце» будь-кого, й потихеньку розпочинаю... Не стане сили – вистачить волі і злості – смерть російським окупантам, смерть зрадникам України і їх посіпакам у Слов'янську!

Сергій Лілеєв, голова Слов'янської організації ВО «Свобода»:

Герой України, активний учасник громадсько-політичного життя міста, «невідомий патріот», військовий, націоналіст, член організацій «Сокіл» та «Легіон Свободи».

Завдяки йому існують Слов'янськ, армія та Україна. Роман Напрягло завжди буде поруч з нами.

Александр Славянец:

Роман Напрягло родився 14 февраля 1997 года. Проживал с родителями и младшей сестрой в Славянске. Школу закончил в 2012 г.и поступил в Славянский колледж Национального авиационного университета. В 2016 г. осле окончания колледжа стал военнослужащим 36 отдельной бригады морской пехоты, которая обороняет мариупольское направление.

Татьяна Пинчук:

Со слов побратима, который до последнего со своими ребятами пытался спасти Роме жизнь: «Скаврика снайпер ранил в живот, а Рома бросился к нему вытаскивать, а снайпер этого и ждал. Ромчик наклонился и взялся тащить Скаврика, ну и Ромчика тоже сложили, вошла пуля в шею, а вышла ниже 2-го ребра снизу в спину.

Когда приехала скорая, он уже отходил, умер в машине по дороге.

Мы пытались и делали все, что могли.

Он всегда приходил на помощь. Я поступила бы так же, как и он».

Дар'я Фрай:

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ НАШОМУ БОЙОВОМУ ПОБРАТИМУ.

Військово-Морські Сили Збройних Сил України понесли непоправну втрату: в зоні проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях під час виконання бойових завдань із захисту незалежності та територіальної цілісності України загинув матрос НАПРЯГЛО Роман Дмитрович.

Ворожа куля на злеті обірвала життя нашого бойового побратима. Мужній морський піхотинець до останнього подиху захищав рідну землю.

Російські найманці, які принесли війну на Донбас, мають знати, що на них чекає сувора розплата за смерті наших товаришів і сльози матерів, що кожен бандит і приспівник терористичних організацій ДНР і ЛНР буде неодмінно покараний.

Командування, весь особовий склад Військово-Морських Сил Збройних Сил України глибоко сумують і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким загиблого.

Вічна пам'ять герою!

Командування Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

Віталій Дегтярьов:

Пам'яті Лицаря Ідеї і Чину Роману Напряглу. Двадцятирічний юнак зі Слов'янська, Донецької області.

Побратими згадують його як завжди позитивного та веселого. Роман завжди вмів підтримати у важку хвилину. Сміливий, як і належить справжньому націоналісту.

«Здобудеш Українську державу, або загинеш у боротьбі за неї!»

Роман у націоналістичному русі з 2014 року. У 2015-му долучився до лав Організації «Сокіл» та з однодумцями почали розбудовувати осередок у Слов'янську. Відвідував вишколи Організації. Займався волонтерством.

Антон, побратим Романа, згадує: «Познайомились ми з Романом десь два з половиною роки тому. Він у Слов'янську був одним з тих, хто під час окупації малював жовто-сині прапори на стінах та парканах. Відразу після закінчення навчання пішов воювати.»

«Щоб сміло йшов я у бій, як ішли Герої за тебе...». Рома пішов захищати рідну землю від московської орди. Служив у 36 батальйоні морської піхоти. Тримав оборону під Маріуполем.

Бойовий побратим Романа згадує: «Рома був надзвичайно добрим, вмів підтримати. Загинув він, як Герой. В бою під Маріуполем він поліз рятувати бойового побратима. І, рятуючи його, – сам отримав кулю від ворожого снайпера.»

«В чинах тих хай знайду я смерть солодку, смерть у муках за Тебе. І розплинуса в Тобі я, і вічно житиму в Тобі, ВІДВІЧНА УКРАЇНО, МОГУТНЯ і СОБОРНА!»

Героям Слава!

Мирослав Саблич:

Чергова втрата наших морпіхів... Роман Напрягло з чудового донецького міста Слов'янськ загинув під час обстрілу.

Ще один син Українського Донбасу поклав життя за Рідну Землю.

Герою Слава! Борцям за Соборну Україну Шана!

Газ. «Злагода» - 2017. - № 9 (1207). – 2 березня. – С.1.

«НУ ЩОБ, ЗДАВАЛОСЯ, СЛОВА...»

23 лютого 2017 року в Центральній бібліотеці м. Слов'янська в рамках програми «ПОЛіС» та святкування Міжнародного дня рідної мови відбувся поетичний батл «Ну щоб, здавалося, слова...».

Олександр Романько, журналіст, поет:

– Мова – це не лише засіб комунікації, а, найперше – носій культури. В свою чергу, поезія – це квінтесенція мови! Поетичне слово – це і душа нації і, водночас, зброя (Олесь Гончар). Вишукана, елегантна, високоефективна зброя у вправних руках!

А «руки» у нас і справді вправні! «Нова» патрульна поліція, «Ліга майбутніх поліцейських», «Слов'янський поетичний десант» та «Юні

журналісти» – чудовий зразок високого рівня поетичної майстерності та натхнення, патріотизму та любові до української мови усім нашим графоманам та вчителям і викладачам філології! Якби псевдо-поети, псевдо-патріоти та посередні філологи Слов'янська вмiли та відчували бодай половини з того, що вмiють учасники цього поетичного батлу, не було би ані війни, ані кризи – ні гуманітарної, ні економічної!

Едуард Торський, журналіст, поет:

– Позмагатися у майстерності складати та читати вірші зібралися представники патрульної поліції та творча молодь м. Слов'янська.

Учасниками поетичного батлу у цей раз стали:

– дівчата та хлопці з молодіжної організації «Ліга майбутніх поліцейських» на чолі з майором Національної поліції Мариною Шевченко;

– учасники «Слов'янського поетичного десанту» разом з поетом, журналістом Олександром Романьком;

– молодь з гуртка журналістів Центру дитячої та юнацької творчості на чолі з Лідією Хаустовою, керівником гуртка, волонтером інформаційно-ресурсного центру «Вікно в Америку» Центральної бібліотеки;

– школярі школи-інтернату № 1 зі своєю вчителькою Світланою Лисенко та патрульні поліцейські разом з заступником командира батальйону Управління патрульної поліції у містах Слов'янськ і Краматорськ Олексієм Савченком.

Це були змагання не тільки поетів, а і шанувальників поезії, які за допомогою віршованого слова показали всю красу та співучість рідної мови. Суддями на цій мовно-поетичній баталії стали шанувальники поезії, молодь із груп підтримки та усі, хто завітав у цей час на захід. В перервах між раундами звучали чарівні музичні композиції у виконанні молодих талантів Школи мистецтв м. Слов'янська. Хлопці і дівчата з МО «Ліга майбутніх поліцейських» виконали український танець «Калина».

Захід став дуже цікавим та захопливим дійством, адже серед учасників поетичних баталій на рівні з досвідченими знавцями ліричного слова своє вміння віршування та володіння мовою показували і початківці. Патрульні поліцейські також продемонстрували свої творчі таланти і мовою поезії розказали про деякі аспекти своєї служби.

Поетичний батл проходив в декілька етапів, одним з яких був поетичний експромт. Усі присутні на заході склали хоку – японські тривірші, адже 2017 рік оголошено роком Японії в Україні. Під завершення заходу гості батлу також взяли участь в поетичному марафоні та слуханнях авторських поезій, які кожен раз супроводжувались оплесками. Вони й визначили переможців – ними стали всі учасники поетичних змагань.

Центральна бібліотека є активним учасником програми «Поліція і спільнота» проекту «Залучення громадськості до реформ». Програма «ПОЛіС» має на меті вибудувати плідну співпрацю між поліцією та тими, для кого вона працює і кого захищає. Це відбувається шляхом організації зустрічей представників місцевої поліції та громадськості на базі бібліотек та інших публічних платформ.

Лідія Хаустова, керівник гуртка юних журналістів ЦДЮТ:

– Поетичний день був сьогодні в Центральній Бібліотеці. Тут зібрались справжні фанати поезії і літератури. Дісталось трохи і нам. «Ну що б, здавалося, слова...» – з цим гаслом молоді таланти поділилися частинками своєї душі з присутніми.

Валерія Здибель, завідувачка відділом центральної бібліотеки:

– 23 лютого в нашій бібліотеці змагалися поети. Емоції досі переповнюють моє серце і душу. Дуже жалкую, що не запросила на захід наших «дорослих поетів», а також студентів-філологів. У нас вийшов не стільки батл, скільки презентації та відкриття. Наша молодь талановита, патріотична, сильна і дуже любить свою країну. Авторські вірші, майже всі, про сьогоднішній день, про наших захисників, про волю, про боротьбу. Яка красива, мелодійна, співуча наша мова. Читали вірші Ліни Костенко, Сергія Жадана, Максима Рильського, Тараса Шевченка... Молодь – це презентації, поліція – це відкриття. Олексій Савченко, Вікторія Гаркач, учасник АТО Олексій Івашков, Олександр Ветров, Наталя Бокова. Це моє особисте відкриття. Я пишаюся тим, що ці люди поруч і вони справжні!

Газ. «Злагода» - 2017. - № 9 (1207). – 2 березня. – С.1.

**ДОБРОВОЛЬЦІ –
ЛЮДИ, ЯКІ ВРЯТУВАЛИ УКРАЇНУ!**

Визвольна війна, захист Вітчизни і доброволець – поняття з єдиного смислового контексту цілісної і усвідомленої громадянської позиції. Вперше цього року Україна відзначила День добровольця. Нагадаємо, 17 січня 2017 року Верховна Рада прийняла постанову про заснування цього свята. Саме 14 березня 2014 року в Україні був створений перший добровольчий бойовий підрозділ – резервний батальйон Нацгвардії. Не оминуло це свято і Слов'янськ. Більше того, всі заходи мали далеко не місцеве, а загальнодержавне значення і розмах.

Розпочалося все ще в суботу 11 березня. Сцена була облаштована величезними вимпелами п'яти добровольчих батальйонів: «Січ», «Київ-1» і «Київ-2», які перебували в 2014-2015 роках безпосередньо у Слов'янську, та «Золоті ворота» і «Свята Марія», які разом з іншими батальйонами влилися в єдиний полк спецпризначення МВС «Київ» і який нині дислокується в Краматорську. Подейкували, що до Слов'янська може завітати навіть «сам» міністр, але до цього, дякуючи Господу, не дійшло (візити високих гостей більше напружують, аніж радують). І хоча саме святкування мало початися ще о 10.00, а реально розпочалося лише о 13.00, це нікого не засмутило – першу половину дня працювала польова кухня, виставка військової техніки та зброї, військові медики робили для бажаючих аналіз на вміст цукру. На постаменті, де колись стояв Ілліч, оркестр Національної поліції розважав публіку широким і різноманітним репертуаром.

Але головне – це сама площа, наповнена добровольцями з п'яти батальйонів!... людьми, які в чотирнадцятому році врятували Україну! Це був просто жах для певної частини нашого населення (саме населення, а не

громадян) – у них, впевнений, зривало дах від такої кількості «укрів» та від самого свята!

Нарешті справа дійшла і до урочистого нагородження державними відзнаками та позачерговими військовими званнями колишніх бійців добровольчих батальйонів, а нині воїнів ЗСУ, МВС та Національної гвардії. Надалі ж – цвях програми у виконанні відомого українського співака Ореста Лютого, яке можна назвати словами однієї з його пісень – «Я – не москаль!» Процитую (мовою оригіналу) один з відгуків журналіста і блогера Олександра Слов'янця:

«Сегодня в Славянске выступал Орест Лютый, он же Антон Мухарский вместе со своей группой. Все выступление, можно охарактеризовать, как очень качественный музыкальный троллинг совка и имперских амбиций соседней державы.

И дело не только в тексте песен, но и в тех словах, которые звучат, как подводка, к той или иной песне.

Если коротко, то Антон Мухарский со своей командой сделали на центральной площади Славянска настоящий музыкально-патриотический праздник с качественным стебом, который кое-кого, наверное, выводил из себя».

І справді, так воно і було – справжнє українське свято, добре, щире, патріотичне!

Найбільше слов'янським українцям запам'ятався, звісно ж, добровольчий батальйон «Січ». Патрулювання вулиць, «зачистка» від сепарів околиць Слов'янська, захист усіх наших патріотичних заходів і акцій, а ще – патріотична і виховна робота, робота, робота!... По школах, технікумах і професійних ліцеях, в педуніверситеті, в центральній бібліотеці, на площі. Разом з українськими батюшками, місцевими поетами, активістами...

Тому й не дивно, що вже 13 березня в гостях у Слов'янського краєзнавчого музею на заході під назвою «Роль добровольчих батальйонів у збереженні Незалежності України» були саме бійці батальйону «Січ» (нині – спеціального полку МВС «Київ») – Максим Лютий, Ірина Цвіла та Олександр Фролов. Цвяхом програми стала передача командиром роти Максимом Лютим на баланс музею своєї форми, саме в якій він служив у Слов'янську, Песках, Авдіївці і Марїнці, возив наших журналістів на передову, виступав на заходах. Також журналіст Олександр Романько представив прапор України, розписаний побажаннями бійців «Січі» у період 2014-15 років, і таких надписів на прапорі – близько півтори сотні!

Ірина Цвіла, яка до війни була фотографом-флористом, розповіла про роль та долю жінки на війні, а також презентувала документальний фільм про батальйон «Січ» її авторства. Потім разом з Олександром Фроловим вони урочисто прикріпили до державного прапору шеврон батальйону. Від зустрічі присутні були у захваті – тепле і душевне спілкування мало не до сліз, і до братання – так точно!

А вже безпосередньо 14 березня відбувся урочистий молебень на горі Карачун за загиблими бійцями під час звільнення Слов'янська. Службу провів отець Віктор Української греко-католицької церкви.

День добровольця, разом з Днем волонтера та Днем пам'яті Героїв Небесної сотні – це свята, які завойовані на нашій пам'яті і зусиллями багатьом кого з нас. Вшановуймо Героїв, пам'ятаймо про загиблих і захищаймо Україну!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 11 (1209). – 15 березня. – С.1.

ТАКУ ПОЛІЦІЮ – ШАНУЮ Й ПОВАЖАЮ

Свого часу революціонери практично всіх народів світу марили мрією, що колись люди стануть настільки вихованими і толерантними, що перестануть робити злочини з гуманних переконань. На жаль, як показує той-таки час і досвід, такого не буває, бо не може бути в принципі. Відтак, на сторожі громадського правопорядку мають стояти певні служби – компетентні, підготовлені, відповідальні. Ще донедавна такою службою у нас була міліція, а нині – поліція.

Не будемо зазирати аж надто в минуле, навіть у радянські часи, але, згадаймо, якими рисами «прославила» себе від 1991 року вже українська міліція. Хабарництво, брутальність, некомпетентність і, зрештою, 2014 рік – зрада... Кому, як нікому, знати це, як не слов'янцям. Але, за великим рахунком, це стосується всієї держави. Відтак, саме реформа правоохоронних органів була на часі у першу чергу.

Розпочали реформу з низової ланки – патрульно-постової служби та державтоінспекції. Їх спочатку об'єднали в одну структуру, потім розігнали геть старий особовий склад і оголосили набір нових кадрів. Так, зокрема, у Слов'янську і Краматорську рік тому прийняли присягу 194 патрульних поліцейських. То ж бо, травень нинішнього року – це річний ювілей об'єднаної патрульної служби двох наших міст. З цієї нагоди у понеділок 15 травня на Соборній площі відбулося тепле і, водночас, урочисте свято. Зазначимо, зокрема, що той таки Слов'янськ рік тому став 26-им містом України, де була відкрита нова патрульна служба.

Радував око вік вишикуваних по підрозділах поліцейських – молодих хлопців і дівчат. Це надає оптимізму на найближче майбутнє. Ці молоді люди хочуть щось змінити в правоохоронних органах, боротися дійсно за справедливість і законність і за те, щоби ці поняття не розбігалися, а були єдиним цілим. Зрештою, громадяни мають довіряти правоохоронцю, а не жахатися, чи зневажати його.

Обласний департамент, адміністрація та місцева влада Слов'янська і Краматорська привітали нову поліцію і нагородили особовий склад як відзнаками, так і подарунками. Поздоровити інспекторів нової патрульної служби з річницею приїхали цього дня начальник департаменту патрульної поліції, підполковник поліції Євген Жуков, заступник голови НПУ, начальник Генерального управління Національної поліції в Донецькій області В'ячеслав Аброськін, заступник голови Донецької військово-

цивільної адміністрації Віктор Ремський, а також начальник патрульної поліції Слов'янська і Краматорська Олександр Малиш.

Концертну програму наповнили місцеві дитячі колективи, Ліга молодих поліцейських Слов'янська, а родзинкою став виступ юних студенток-барабанщиць Харківської академії Національної поліції України. Слов'янці, які щільним кільцем оточили дійство, були щиро вражені святом. Після завершення офіційної програми чисельні журналісти оточили очільників поліції, а звичайні городяни влаштували справжню фото-сесію «в обіймах» з молодими поліцейськими. Як же хочеться, щоби воно так було по життю і завжди, щоби цих молодих поліцейських, хлопців і дівчат, не з'їла система. Зокрема, і система законодавча, і самі можновладці, та й колеги – інші підрозділи поліції (приміром, слідство), яких реформа поки не торкнулася. Та все ж, будемо вірити і сподіватимемося, що справедливість і закон у нашій державі нарешті будуть складати єдине ціле, а людина у поліцейській формі викликатиме у громадян тільки повагу.

Олександр Романько.

P.S. Від автора. Але найбільше я люблю елегантне і вишукане дівча - Наталію Бокову, прес-офіцера Слов'янського підрозділу патрульної сужби.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 20. – 18 травня. – С.1.

У СЛОВ'ЯНСЬКУ ПРОЙШЛИ ГОЛОСНІ ЧИТАННЯ "ОСЬ-ОСЬ, СЛОВ'ЯНСЬК"

Минулого тижня у Слов'янську проходила вулична акція "Ось-ось, Слов'янськ..." до Дня слов'янської писемності та культури та в рамках святкування 200-річчя з дня народження М.Петренка. Так, Слов'янська Центральна бібліотека разом із учнями ЗОШ № 1 влаштувала вуличну акцію "Ось-ось, Слов'янськ...". Подія присвячена святкуванню 200-річчя з дня народження Михайла Петренка. Нагадаємо, що 2017 рік у Слов'янську оголосили роком Михайла Петренка.

В рамках акції діти читали вірші відомого українського поета-романтика, а також мали змогу прочитати свої власні твори, присвячені нашому місту. Читання проходили на майданчику біля бібліотеки і всі бажаючі могли долучитися до них. Також в рамках акції "Ось-ось, Слов'янськ" відбулася презентація книжково-ілюстративної виставки «Поет-романтик на всі віки». На виставці представлені матеріали про творчість Михайла Петренка. Також були представлені збірки творів учасників міського конкурсу "Місто моє". Дійство супроводжувалося піснями і музичними творами на вірші Михайла Петренка.

Також перед глядачами зі своїми авторськими віршами виступив лауреат премії імені Михайла Петренка, керівник "Поетичного десанту Слов'янська" Олександр Романько. Сподіваємося, що така форма популяризації читання надасть можливість мешканцям та гостям міста ще раз насолодитися мелодійністю поезії поета-романтика ХІХ сторіччя, слов'янського «сокола» Михайла Петренка. Виразне читання віршів допоможе юним учасникам глибше зрозуміти творчість нашого земляка, а у всіх шанувальників поезії з'явиться бажання ще раз перечитати поетичні твори Петренка», - поділилася

своїми думками Лариса Корецька, одна з організаторів акції. Нагадаємо, що з цього року Центральної бібліотеці міста присвоїли ім'я відомого слов'янського поета-романтика Михайла Миколайовича Петренка.

Лідія Хаустова.

Коментар від учасника заходу, журналіста і поета

Олександра Романька.

Велика подяка дівчатам міської центральної бібліотеки за підтримку поетичних талантів і пам'ять про історичних поетичних постатей Слов'янська. Це і мій «Поетичний десант», і літературне об'єднання «Світанок» більш вікових поетів, і краєзнавчі заходи на тему літератури у співпраці зі спілкою краєзнавців, і далі, і далі, і далі!

Особлива дяка директору ЗОШ №1 Наталії Михайлівні Вербицькій, яка разом з учнями своєї школи допомогла в проведенні шикарного заходу. Зрештою, не дарма ж саме ця школа і є першою – не лише за нумерацією, а й у всіх освітніх спортивних та культурних сферах нашого міста. Учасниками читань стали учні 7-А та 7-Б класів на чолі з класним керівником, вчителем української мови та літератури Вікторією Сергіївною Желновач.

У другій частині читань до заходу долучилася й Ліга молодих поліцейських Слов'янська, якою опікується майор поліції Марина Шевченко. А от прес-секретар (офіцер по зв'язках з громадськістю) патрульної поліції Слов'янська і Краматорська Наталія Бокова особисто прочитала один з творів Михайла Петренка.

Але найбільш розчулив виступ маленької шестирічної дівчинки, котра з планшету, який навколішки перед нею тримала Валерія Валеріївна Здибель, прочитала у мікрофон Петренкового вірша.

Я пишаюся нами, бо ми – найкращі! Не дарма ж говорять: «Шануймося, бо ми того варті!»

Газ. «Злагода» - 2017. - № 23 (1203). – 8 червня. – С.2.

МИХАЙЛО ПЕТРЕНКО: ДО ПРОБЛЕМ ІСТОРИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ

Слов'яни активно долучилися до святкування 200-ліття від дня народження славетного поета-земляка Михайла Петренка. Один із таких заходів, запланованих ще в кінці минулого року — Всеукраїнський науково-практичний семінар “Михайло Петренко: до проблем історичної пам'яті”. Ініціатори — Донецька обласна краєзнавча організація та Донбаський державний педагогічний університет. Саме у конференц-залі цього навчального закладу 24 травня і відбувся науковий форум.

Питаннями життя і творчості поета-романтика першої половини ХІХ століття, соратника Тараса Шевченка, цікавляться не тільки наукові працівники та краєзнавці, а й багато шанувальників української культури і в Україні, і за кордоном. Але особливо активно звертаються до імені Михайла Петренка на Слобожанщині, з якою пов'язане все життя поета.

Тому науково-практичний семінар у Слов'янську активно підтримали такі солідні установи, як Інститут літератури імені Т. Г. Шевченка НАНУ, Інститут історії України, Управління культури і туризму Донецької ОДА,

Слов'янська міська рада, а також Донецька, Полтавська, Сумська та Харківська обласні організації НСКУ. Інформаційні спонсори — газети «Часопис Донеччина», «Злагода» та телеканал «С-Плюс». Доповідачі, учасники семінару розкривали різні аспекти петренкознавства. Із зацікавленням присутні слухали доповіді доктора філологічних наук Ігоря Михайліна (м. Харків), доктора історичних наук Ірини Петренко (м. Полтава), кандидата філологічних наук Миколи Бондаря (м. Київ), кандидата економічних наук Михайла Шкурки (м. Київ), кандидата технічних наук Миколи Шакіна (м. Харків), кандидатів педагогічних наук Валерія Романька та Оксани Бабенко (м. Слов'янськ), почесних краєзнавців України Анатолія Шамрая (Слов'янськ) та Петра Гайворонського (м. Покровськ), члена НСКУ Олега Максименка (м. Краматорськ), учениці 10 класу Слов'янського педлицею Катерини Бутиліної. Крім того, свої дослідження із деяких питань петренкознавства кінорежисер Леонід Щибря (м. Ізюм) та Микола Шакін (м. Харків) виклали у фільмах “Пошук портрета Михайла Петренка”, “Про Михайла Петренка”, “Найда” (за однойменною п'єсою М. Петренка), які були представлені учасникам семінару. Переглянули й документальний фільм “Недоля”, знятий ТК “С-Плюс” (м. Слов'янськ).

Завершився семінар відеокліпом “Сокіл” — автори слів пісні Алла та Віктор Антоненки, співак — Микола Федоров. Учасники семінару ухвалили постанову, у якій наголошено на актуальності творчої спадщини поета-земляка Михайла Петренка, на необхідності продовжувати дослідження у галузі петренкознавства у рік 200-ліття від дня його народження. Учасники визнали, що ще на кілька кроків наблизилися до розгадки деяких таємниць і висвітлення темних плям у біографії та творчості талановитого і таємничого поета-романтика. Опісля заходу його учасники побували на горі Карачун, поклали квіти до обеліска загиблим воїнам.

Олександр РОМАНЬКО,

член НСКУ, НСЖУ, лауреат Загальнослобожанської премії ім. М. Петренка//Злагода (Слов'янськ). – 2017. - № 22 (1220). – С.1.; //Часопис Донеччина. – 2017. – № 21 (15959). – 2 червня. – С.5; //Слово Просвіти. – 2017. – ч. 23 (919). – 8-14 червня. – С.14.

«ВІЧНЕ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ ХВОРОЇ ПРОВІНЦІЇ», АБО СЛОВ'ЯНСЬК – ЦЕ УКРАЇНА

*Війна, як будь-яка зараза чи чума, не знає переможця,
Війна безжалісно вбиває нас, а ми несем її тягар,
Війна – не Дон Кіхот, відтак не потребує Санчо-зброєносця,
Млини війни не хліба змелють, ненависть – її навар.*

Перше питання, яке я задав би самому собі як мешканцю Слов'янська: «Чому саме ваше місто обрали першим для захоплення і перетворення на форпост інтервенції і окупації українських земель?» Одразу відповідаю, коротко і стисло: а тут переважна більшість населення відверто чекали на щось таке.

Свого часу я жорстко констатував: було би краще, якщо би нас, – Слов'янськ, Краматорськ, Дружківку і Костянтинівку не поміняли тихо-

мирно на Донецьк з Макіївкою та Горлівкою, а відбили з вуличними боями. На що мій товариш запитав: а ти думаєш, їх це чомусь навчило би? Я вас умоляю, горбатого могила виправить! Просто, дякуючи «шальним» кулям, у нас би зараз було менше клопоту і переймань... А що поробиш, таке життя.

Подейкують, що «їхні» стратеги спочатку розглядали можливість захоплення Торезу, але згодом вирішили, що мати справу з шахтарями доволі небезпечно. Слов'янськ же, зі свого боку, пишається тим, що він «купеческий город», тобто, говорячи простіше і відвертіше, місто торгашів і хабарників. На момент початку війни Слов'янськ (на відміну, приміром, від сусіднього Краматорська) повністю втратив робітничий клас – керамічний комбінат, арматурно-ізоляторний завод, «Хімпром» – це гіганти загальносоюзного значення, нині до них приєднався і «Словважмаш» – канули, як то говориться, «в лету». Додамо до них меблеву та олівцеву фабрики і геть збанкрутілий Слов'янський курорт – гордість слов'янців (курорт – це взагалі тема окрема, пустити за вітром таку «золоту жилу»!) Усього цього, і ще багато чого, більше не існує в природі. Частково промисловий і кадровий потенціал перекочував у приватні підприємства керамічної галузі – офіційно таких малих підприємств близько 600, а разом з підпільними цехами – більше тисячі. Зрозуміло, податків майже ніхто не сплачує, а електроенергію, вибачайте, тупо крадуть. І все базується на тій таки корупції.

Слов'янськ міг би стати освітянським центром (і не лише півночі Донецької області), але й в освіті та ж сама історія, що й в промисловості – суцільне «вась-вась». Вихідний потенціал був пречудовий: Слов'янський педінститут з дев'ятьма факультетами (зараз хоча і став Донбаським педуніверситетом, але факультетів вже сім), два коледжі і три технікуми, чотири професійних ліцеї. Об'єктивно зрозуміло, що мало тепер хто приїде вчитися з сусідніх областей, як це було раніше. Викладаю філософію в педінституті, а в мене дівчатка з Дніпропетровської, Харківської і, навіть, Полтавської областей. Де все це тепер? Самі ж ми, зрозуміло, не спроможні заповнити всі вакансії – дітей не вистачить. Та й чого гріха утаємничувати, воно і раніше самі слов'янці намагалися відправити дітей навчатися до Харкова, Дніпра чи Києва, а зараз і поготів...

Що ми маємо вже зараз? Не буду ані вдаватися в подробиці, ані занурюватися в глибину. Скажу просто: роки минають, а люди ті ж самі. Приведу приклад. У перукарні на Артема дівчата чудово знають, хто я і що я. Питають у 15-му році: нам сказали, що нас пошлють на передову, начеб-то стригти бійців, а насправді будуть гвалтувати. Дівчата, говорю, ротація відбувається кожні сорок днів, за цей час не заростають як ведмеді, а щодо другого – кому ви, блін, треба! Хоча треба було би спитати: а ви самі як до цього ставитеся – як до загрози, чи як до премії?

За два-три місяці приходжу знову стригтися. Тепер питають: у вас немає знайомих, які їздять по той бік розмежування? Як далеко, питаю. До Луганська. Ой, ні. А що ви хотіли? Та, говорять, торбу з харчами передати. Вау, якщо вже місцеві сепари просять місцевих нациків про такі послуги, значить ми на правильному шляху!

І, все ж, про ментальність та психологію містян «купеческого города». Я ніколи не мав ілюзій щодо рівня не те що національної, а просто громадянської свідомості, але я був вражений повною відсутністю ще й здорового глузду. Їх, як баранів, женуть на бойню, а вони при цьому приспівують і пританцьовують. Зік! (Це вигук здивування, якщо хто не знає).

«Вічне Середньовіччя хворої провінції» - так називався один мій великий матеріал. Так, справді, я свідомий того, що легше і краще тут ніколи не буде, але саме через це і я ніколи не опускаю рук, не падаю духом і нікуди не поїду звідси, не втечу. І я такий не один!

Слов'янськ – це Україна!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 27 (1225). – 6 липня. – С.1.

ПОЕЗІЯ ЄДНАЄ УКРАЇНЦІВ ВІЛЬНОГО МІСТА СЛОВ'ЯНСЬКА

Два в одному: святкуємо третю річницю звільнення Слов'янська від російських загарбників і, водночас, підтримуємо поезію в місті, регіоні, державі. Напередодні офіційної дати звільнення міста – 5 липня – міська центральна бібліотека провела вуличну акцію «Кращі поезії часів АТО».

До організації та проведення заходу долучилися також і місцеві активісти та досвідчені поети. Приємно вразив авторський склад виступаючих. Це були творчі особистості Слов'янська різних вікових категорій та соціального статусу. Окрім декількох професійних поетів читали свої вірші та вірші сучасників гвардійці військової частини 3035, поліцейські та старшокласники з «Ліги поліцейських», зовсім юні школярики та їхні вчителі, студенти і викладачі, самі бібліотекарі центральної міської бібліотеки. А відкривав захід, уявіть, сам Сергій Жадан, який ще вночі напередодні був у літаку на шляху зі Швейцарії до України. Власне, захід вже розпочався, коли Сергій приєднався до учасників читань, рясно пішов теплий літній дощ, і всі мокрі, але бадьорі, слухали вірші, читали вірші. Подарував присутнім дві свіженькі поезії і Сергій. Врешті решт, дощ промочив присутніх та частково апаратуру до «точки неповернення» і змусив передислокуватися (зумисне висловлюємося по-воєнному) до приміщення бібліотеки – шикарного залу відділу абонементу, нещодавно відремонтованого коштом уряду Японії. Другий поверх, як ми пам'ятаємо, був за США – така співпраця в межах «окремо взятої бібліотеки» набагато продуктивніша, аніж з попередніми партнерами і мало не «родичами» – росіянами. (Про таких самозваних «родичів» у народі говорять «родич навприсядки через дорогу»).

Гвардійці разом з С. Жаданом встигли «відстрілятися» ще на вулиці під дощем, а вже в приміщенні програму продовжили спочатку поліцейські, а за ними їхня майбутня зміна – «Ліга молодих поліцейських».

Так плавно перейшли до вікової категорії поетів та виконавців, які уособлюють наше з вами майбутнє і чий творчий потенціал, громадянська свідомість та життєва заповзятість, бажання змінювати суспільство у кращий бік вдихають надію і в нас, дорослих і сивочолих. Учні загальноосвітніх шкіл

та студенти, частково учасники «Слов'янського поетичного десанту» (а інші ними обов'язково стануть, ми вже про це подбаємо!) продекламували власні поезії. Разом з ними читали і їхні вчителі та викладачі. Відзначимо в цьому відношенні наших старих друзів з ЗОШ № 5 та ЗОШ № 8, СТ ЛНАУ, а цього разу себе творчо проявили також і педагогічний лицей та ЗОШ № 12. По тому виступали знову самі бібліотекарі та ті ж таки вчителі-мовники, представники громадських організацій та волонтерського руху.

Маса переживань і ріки дівочих та жіночих сліз, сплеск творчого самовираження та потужний потік національної свідомості – цього дня саме поезія об'єднала і сколихнула свідомих українців вільного українського міста Слов'янськ, яких вже не перший рік об'єднує навколо себе центральна міська бібліотека.

Слов'янськ може бути тільки українським, інакше бути й не може! На тому стоїмо і будемо стояти.

Слава Україні! Героям слава! Слов'янськ – це Україна!

Олександр Романько.

Газета «Донеччина», 7 липня 2017 р., стор. 7.

Назва ст. «Поєднала поезія» - газ. «Злагода» - 2017. - № 27 (1225). – 6.

ПАН ВАСИЛЬ, або ВИПАДОК В БІБЛІОТЕЦІ

Буквально на цьому тижні став свідком того, як в читальному залі центральної міської бібліотеки двоє дівчаток років по дванадцять брали «Кобзаря». Звертаюся до бібліотекаря:

- Олено Іванівно, як гадаєте, навіщо дівчаткам посеред канікул «Кобзар»? Ага, а я от знаю, зараз пересвідчуся.

Хвилин через десять підходжу до дівчаток, які від руки переписували вірші Тараса Григоровича Шевченка.

- Цікавитесь Шевченком, дівчата?

- Так.

- З метою?

- Вивчимо і будемо читати.

- Впевнений, на недільному «караоке» на площі у пана Василя? (При. – Василя Олександровича Хоменка – *авт.*).

- Так. Ну, молодці, нічого не скажеш, так тримати.

Пан Василь, як він сам представляється і як вже звикли всі його називати, очільник ГО «Слов'янська Січ» та «Спілка патріотів Слов'янщини», став відомим і, таки популярним у Слов'янську буквально за останні два роки. Сприяли тому його відкритість і щирість до українців і всього українського, чуйність як друга і спонсора, напористість і наполегливість у вирішенні нагальних для слов'янців проблем – стан доріг, якість комунальних послуг та оплата за них, корупційні схеми та «оборудки» у місті...

Але в даному разі йдеться про мистецтво, зокрема, про поезію – слово, яке є носієм народної духовності та національної культури. Вже декілька місяців, як тільки потепліло, пан Василь почав проводити «Караоке на майдані» для маленьких слов'янців шкільного віку. Кожен виступ –

маленький приз за вибором учасника, а переможцям дня у трьох номінаціях – вокал, хореографія, поезія – головні призи. І все це виключно за власний кошт і на власній апаратурі. Переможців же визначають самі батьки та присутні журналісти й громадські активісти. За спірного питання відбувається «переспів» і голосування оплесками. Мені особисто, як людині, причетній до мистецтва та як «живому поетові», це вельми і вельми імponує!.

Запрошуємо дітвору, підлітків, а також молодь Слов'янська до участі в щонедільному «Караоке на майдані» о 17.00.

Олександр Романько, поет.

Газета «Донеччина», 9 серпня 2017 р.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 30 (1228). – 27 липня. – С.1.

НА ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ – У ВИШИВАНЦІ!

Як повідомила на своїй сторінці в Фейсбуці очільник відділу культури Слов'янської міської ради Марина Олійник, один із заходів на День Незалежності вже можна вважати офіційно і запланованим, і оголошеним. Читаємо меседж від М. М. Олійник.

Запрошуємо учбові заклади, громадські організації, заклади, підприємства міста Слов'янська взяти участь у параді українського одягу «Вишиванкова хода», який відбудеться 24 серпня о 18:00 на Соборній площі міста.

Умови ходи:

Кількість учасників повинна складати не менше 30 осіб.

Кожен член організації повинен бути одягнений у вишиванку.

Організація надає текстову візитну картку для ведучого про свій заклад (7–9 речень).

Хода може супроводжуватись музичним матеріалом, демонстрацією символів України (квітів: соняшників, маків, барвінку; національної їжі: вареників, сала; рушників, калини, вінків тощо), піснею, віршем, прозою або хореографічною композицією.

Виступ повинен тривати 3–4 хвилини.

Заявка на участь у ході подається в КЗ «Центр культури і докiлля м. Слов'янська» (колишній БК залізничників) у довільній формі.

Переконливе прохання, повідомити до 14 серпня 2017 р. про свій намір брати участь у ході!

Наша адреса: 84100, Україна, Донецька область, м. Слов'янск, вул. Вокзальна, 77; e-mail: slavtskd@gmail.com

Контактні телефони: +38-050-470 88 19 (Анна), +38-050-060-48-98 (Юлія), +38-050-47-11-427 (Тетяна Сергіївна)

І ще. Першим у відгуках написав такий собі Влад Плитка (на особистій сторінці у вікнах «Інформація» і «Фото» жодних даних про персонажа). Цитую: «Предположим, что в стране все боевые действия завершены, все территории возвращены, все внутренние враги побеждены. Предположим, что независимости Украины никто и ничто не угрожает. Предположим, что все разговаривают только на украинском языке. Что дальше? Очевидно, что ходит в вышиванке, петь украинские песни и разговаривать на украинском

язьке явно недостаточо для того, чтобы, к примеру, управлять воздушным судном. Или к какому врачу пациент ляжет на операцию: к украинцу с чубом или высококлассному профессионалу? Ответ очевиден».

І далі за текстом і в тому ж дусі.

Одразу ж написав відповідь.

«ЛІКБЕЗ ВІД ФАХІВЦЯ. Підміна та змішування понять в логіці і філософії називається софізмом. Зрозуміло, що коли крадій одягнув вишиванку, він лишився крадієм, лишень одягнутим у вишиванку. Але! Фахівець, – російськомовний ватник чи провокатор, – який зумисне саботує роботу, нам теж не потрібен! Такий фахівець вдвічі небезпечний, і оскільки він – державний зрадник, його – на палю! А своїх треба, звісно навчати, виховувати і всіяко підтримувати молодих фахівців – наше майбутнє».

Потім трішки подумав і написав ще: «До речі, му...ків теж треба брати за «причинне» місце». Це я з приводу означеного тексту.

Розумієте, ці запродавці і вороги України гірше за комуністів – навіть національний одяг їм не до вподоби!... А коли ми ходимо до пам'ятника Шевченкові, вони кидають гранати! Але, при цьому бояться нас до жаху, бо знають, що

*«Душу й тіло ми положим
За нашу свободу,
І покажем, що ми, браття
Козацького роду».*

Газ. «Злагода» - 2017. - № 30 (1228). – 27 липня. – С.2.

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ – ЗВУЧИТЬ КРУТО! А ЯК ВОНО НАСПРАВДІ?

І справді, питань, як і скрізь у нас в житті, а таки вистачає. От змінили назву два роки тому, через рік, і взагалі, запустили проект з Новою поліцією – патрульною, об'єднаною з дорожньою, куди, і справді, набрали молодих, перспективних і переважно чесних. А от щодо основного складу інших підрозділів кардинальних заходів щодо справжньої реформи так і не було вжито – ані кадрово, ані структурно. Хоча деякі зрушення, безумовно, відбуваються.

У відношенні доукомплектації особового складу доводиться поклопотатися, оскільки багато з тих, на кому й справді «шапка горіла», самі звільнилися, когось, можливо, наполегливо й попросили... Але, чомусь так здається (вважайте це лише за припущення), не стільки «для користі справи», скільки «від гріха подалі». Розумні люди, з ким спілкувався, говорять: хоч як не крути, а позитивний імідж молодих патрульних переноситься в свідомості на всю поліцію і складається враження, що там і справді щось робиться, а реформа іде... Між тим, події, пов'язані з діяльністю поліції, які відбуваються по всій Україні, мають доволі неоднозначний характер і, відповідно, резонанс у суспільстві.

7 серпня у Слов'янську на Соборній площі відбулося урочисте відзначення другої річниці Української поліції. Особовий склад міськвідділу вишикувався обличчям до міської ради, а керівники міста і району, поліції та

прокуратури, повноважні представники з обласного керівництва та ветерани міліції – вже на постаменті, який лишився у спадок від В. І. Ульянова, обличчям до самої шеренги.

Передувало святу спілкування поліцейських з дітворою та підлітками. Останні могли приміряти на себе поліцейську амуніцію, потримати в руках зброю, таке собі єднання правоохоронців з молодим поколінням. У даному контексті варто також відмітити плідну роботу протягом останніх пару років Ліги майбутніх поліцейських, опікується якою майор поліції Марина Шевченко. Саме Ліга і цього дня наповнила святкування концертними номерами, створивши справді святковий настрій на Соборній, виступали також й інші художні колективи.

Виступи поважних людей, поздоровлення і побажання, нагородження найкращих полісменів – все, як і має бути, водночас і по-сімейному, і по-святковому.

Керівник Слов'янського відділу поліції полковник Сергій Альошин поділився приємним – кількість правопорушень зменшилась, а розкриваність дещо підвищилася. Так, зокрема, розкрито 70% тяжких злочинів. Щодо кадрів, то пан полковник відзначив, що цього року ми направили на навчання до вишів МВС 50 молодих людей, які з часом повернуться у місто і район служити в офіцерських погонах української поліції. Втім і зараз перманентно триває набір на службу в поліції на сержантські посади достойних молодих людей і без спеціальної правоохоронної освіти.

...Поділюся власним досвідом спілкування, – як громадянина, а не як журналіста, – з поліцейськими «старого гартування» та вже з молодого покоління правоохоронців, які мав протягом останнього півріччя.

Взимку в мене перевірили документи «старі кадри» – не представляючись, спілкуючись недержавною мовою, а один навіть виліз з машини з автоматом навскидку, хоча був ясний день, я був один і ситуація аж ніяк не вимагала того... Причому той, який був з автоматом, навіть зазначив, що російською вони розмовляють тому, що наше спілкування мало... неофіційний характер! (Коли так, то може і мені тоді варто було дістати з кишені свого нагану?) Представитись по формі вони так і не побажали, обмежившись «Слов'янський міський відділ поліції»...

І зовсім інша річ зо два тижні тому, коли таке саме спілкування у мене відбулося з нарядом у три чоловіки вже нової поліції, з молодими хлопцями років по 23-25. Культурненько, толерантненько, українською і без брязкання зброєю. Знаєте, є таке прислів'я: «Якщо людина, то з дитинства». І так воно у всьому, але до правоохоронних органів треба брати на службу, напевно, за тими ж критеріями, що і до системи освіти. Як вам така пропозиція?

Дещо розгубився 7 січня на Соборній площі у Слов'янську під час святкування другої річниці перейменування міліції на поліцію і я. Йдеться про наступне. Давав коментар колегам з ДоТБ щодо вражень про вже національну поліцію у порівнянні з колишньою міліцією і, як і зазначав ще на початку матеріалу, став говорити, будучи під враженням від молодого патрульної поліції, забувши, що у всіх інших підрозділах стан справ, як то говорять, «годи ідуть, а люди все те же». Нічого, будемо вважати це авансом,

сподіваннями, надіями, мріями... Риторичне запитання: цікаво, а як би повівся нинішній особовий склад Слов'янського відділу поліції на чолі з полковником Сергієм Альошиним 12 квітня 2014 року? Чи провести соціологічне опитування на Соборній площі, як гадаєте?

Та, все ж, які би перепони не були на нашому шляху в проведенні реформ – в освіті, медицині, армії, поліції, прокуратурі та судовій системі, не говорячи вже про економічні та адміністративні реформи – а робити їх треба. Ми й так запізналися з цією справою років, так, на 25... А свято, воно і є свято. Вітаємо наших правоохоронців з тим, що вони нині поліцейські і сподіваємося, що назва не лишиться лише назвою, а й відобразить реальні позитивні зрушення в несенні служби правоохоронцями.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 32 (1230). – 10 серпня. – С.1,3.

І В КОЖНОМУ ВІКНІ – ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР УКРАЇНИ!

У багатьох країнах світу День Прапора – один зі знаменніших і урочистих протягом року. Так воно є і у нас, в Україні, в Слов'янську.

У середу 23 серпня біля будівлі міської адміністрації відбувся урочистий захід з нагоди святкування Дня Державного прапору України.

у заході взяли участь жителі міста, учнівська та студентська молодь, військовослужбовці ЗСУ та Національної Гвардії, представники міської адміністрації. Привітав присутніх зі святом і міський голова Вадим Лях. А щодо мистецької програми, то її наповнили танцями, співом та поезією молоді та юні вихованці місцевих колективів.

Нагадаємо, що це свято було введено наказом Президента України Леоніда Кучми 23 серпня 2004 року. Але в таких кольорах – жовтому і блакитному – прапор був затверджений у статусі державного ще 22 березня 1918 року законом Центральної Ради УНР.

І нехай поки на День Державного прапора ми не бачимо виставлених з вікон помешкань та установ державних прапорів, все ж віримо, що і це у нас попереду, а Слов'янськ таки – це українське місто до «мізку кісток», а все, що поки не так, то минуше і несуттєве.

Слава Україні! Героям слава!

І вище! Вище прапори!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 34 (1232). – 24 серпня. – С.1.

РІК ПЕТРЕНКА НАБИРАЄ ОБЕРТІВ

29 серпня Слов'янська центральна бібліотека, Національна спілка краєзнавців разом з учнями та студентами міста провели акцію Еко-десант «Петренківськими стежками».

Розпочався захід на галявині поблизу бібліотеки біля пам'ятного знаку поету-земляку. Ведучі нагадали про скорботну дату цих днів – Іловайський котел – і вшанували загиблих хвилиною мовчання.

Головним цвяхом цієї частини заходу став виступ молодих та юних поетів «Слов'янського поетичного десанту» зі своїми власними віршами, присвяченими М. М. Петренку та рідному містові. Назвемо їх імена: Тарас Нікітін (ДДПУ), Аліна Шейкаш (ДДПУ), Юлія Потапова (СТЛНАУ) та Настя Сєрьюжкіна (ЗОШ №5). Нагадаємо, що керує проектом вже четвертий рік поспіль його ідейний натхненник, поет, журналіст і педагог Олександр Романько, який теж прочитав власного вірша, присвяченого 200-річчю поета земляка, «Петренко – лірик, Петренко – символ».

Привітав присутніх і голова обласної організації Національної спілки краєзнавців України В. І. Романько.

Нагадаємо, окрім іншого, що саме цього року центральній міській бібліотеці рішенням міської ради присвоєно ім'я М. М. Петренка.

Після урочистої частини присутні завантажилися в транспорт, люб'язно наданий БУВР України, і спрямували на берег річки Торець до пам'ятного знаку, встановленого на місці колишньої садиби Петренківської родини. А вже там – прибиралися, причепурювалися. До учасників акції приєдналися і місцеві жителі району Черевківка.

Паралельно з екологічною акцією телеканал «С+» знімав відео-роліки на вірші наших юних авторів. Робилося це і на місці садиби, і в різних куточках міста, і з висоти пташиного льоту... на даху будівлі міської ради! Чекайте в ефірі і в мережі!

Отож, рік М. Петренка набирає обертів і попереду нас ще чекає низка різноманітних і цікавих, патріотично спрямованих заходів у межах програми святкування 200-річчя М. Петренка. Приєднуйтеся!

Кузьма Ігнатенко.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 35 (1233). – 31 серпня. – С.2.

ЧИМ ЗУСТРІНЕ РІДНА ШКОЛА?

Ще тиждень і розпочнеться такий очікуваний для школярів навчальний рік. Так-так, не дивуйтеся. Зі свого дитинства пам'ятаю, що це лише осінні, зимові та весняні канікули здаються закороткими, а от літні, навпаки – задовгими. Під їх кінець вже хотілося знову зануритися у повсякденні шкільні клопоти, біготню і колотнечу, побачити всіх однокласників, та й вчителів, зрештою, також.

На засіданні виконкому, який проходив минулого тижня, одне з питань порядку денного була готовність навчальних та виховних закладів до нового навчального року. Принагідно відзначимо, що цьогоріч за парти сяде близько 10 тисяч школярів міста, з них першокласників-«новобранців» – 1079.

У своїй доповіді начальник міського відділу освіти Ігор Миколайович Рублевський відзначив, що за літній підготовчий період були відремонтовані та оснащені навчальні класи, групові кімнати, кабінети, столови, харчоблоки, спортивні та музичні зали. Окрім того, як ми знаємо, при багатьох школах оснащені та переоснащені спортивні майданчики і на вулиці. Всього ж у нас у місті до роботи приступлять 21 загальноосвітня школа, 21 дитсадок, два позашкільних навчальних заклади.

Також була озвучена наступна інформація.

у 23 закладах відремонтовано системи опалювання, в 12 – системи водопостачання, в 5 закладах відремонтовано санвузли, в 20 дитячих садках встановлено ігрові майданчики.

Звісно, що повну готовність навчальних закладів Слов'янська до майбутніх навантажень покаже вже сам навчальний рік, але сповнені надії, що все буде добре.

Окреме питання – ремонт опорної школи №13. На даний момент тривають роботи, які виконує фірма ООО «Ліола-Модуль ЛТД». Вартість проекту складає 44,6 мільйони гривень. Проект профінансовано обласним бюджетом. Зі слів міського голови Вадима Ляха, зовнішні ремонтні роботи мають бути завершеними до 1 вересня, а внутрішні триватимуть до Нового року, після чого об'єкт буде здано «під ключ». До цього моменту учні школи навчатимуться в двох інших школах, розташованих на мікрорайоні Лісний.

Міський голова також повідомив, що планується проведення конкурсу на місце директора опорної школи, який буде оголошено в жовтні-листопаді. До того виконавчий комітет має прийняти рішення про формування освітніх округів.

Нагадаємо також, що, починаючи з цього навчального року, канікул протягом року у школярів буде аж шість! І вже 2 жовтня дівтора піде на перші з них... Нагадаємо новий канікулярний графік для загальноосвітніх шкіл по так званих триместрах на 2017-2018 навчальний рік.

- 1 триместр - осінні канікули - з 2 по 8 жовтня;
- 2 триместр - осінні канікули 2 етап - з 17 по 23 листопада;
- 3 триместр - зимові канікули - з 27 грудня по 8 січня;
- 4 триместр - зимові канікули 2 етап - з 21 по 27 лютого;
- 5 триместр - весняні канікули - з 10 по 16 квітня;
- 6 триместр - літні канікули - з 1 червня по 31 серпня.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 35 (1233). – 31 серпня. – С.3.

МИХАЙЛОВЕ ЧУДО ЛАГІДНОЇ ОСЕНІ

19 вересня, в день Архистратига Михайла, Слов'янськ і справді відвідало Михайлове чудо, можна сказати, навіть, чудесна подія і в чомусь для нас чудернацька... Спромоглися, змогли, звитяжили!

Відзначили день 200-річчя Михайла Петренка – поета-романтика, лірика, українця, земляка. Особливою приємністю є значна кількість гостей і артистів з інших міст регіону і України в цілому – Краматорськ, Дружківка, Покровськ, Ізюм, Харків, Київ. Особливу увагу прикував до себе виступ гостя з Тернополя Романа Сасанчина, переможця всеукраїнського конкурсу «Голос. Діти», який два роки тому виборов перемогу саме з піснею «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю...». Цього року Роман став одним з лауреатів вже шостої загальнослобожанської премії імені М. Петренка. Окрім Романа Сасанчина цьогорічними лауреатами стали: Сергій Жадан, Любов Чорна,

Микола Капуста, а також дві організації – телеканал «С-плюс» та центральна міська бібліотека, якій присвоєне ім'я Михайла Петренка.

Розпочався ж день екскурсією петренківськими місцями та місцями бойових дій зони АТО. Автобус люб'язно надала місцева влада. Особливо ж змістовними були відвідини педагогічного ліцею, де працює музейна кімната пам'яті поета та розповідь про Петренка директора ліцею Оксани Бабенко.

Честь Слов'янських поетів зі сцени школи мистецтв підтримали Олександр Романько та Тетяна Чала (обидва – лауреати минулих років петренківської премії) та юна Настя Серьожкіна, учениця ЗОШ № 5, а у відеозаписах кліпів – також Тарас Нікітін, Юлія Потапова та Аліна Шейкаш, студенти вишів Слов'янська.

Приємним також було й те, що не тільки концертний зал було переповнено шанувальниками творчості М. Петренка, а також і представниками громадських організацій та всіх без виключення ЗМІ.

Заходи з відзначення 200-річчя М. Петренка тривають й надалі. У середу в педунівері по вул. Університетській, а в п'ятницю – в головному корпусі університету по вулиці ген. Батюкаї вже за безпосередньої участі Сергія Жадана, найпопулярнішого українського поета сучасності. Окрім того, по школам та навчальним закладам міста проводяться петренківські читання, а по всьому місту – поетичний конкурс «Ми – духовні нащадки Петренка».

Підсумки року Михайла Петренка будуть підведені 25 грудня в День пам'яті поета.

Слов'янці пишаються творчістю такого відомого поета-земляка та шанують його пам'ять.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 38 (1236). – 21 вересня. – С.1.

СЛОВА НЕ ЗАЙВИ, ХОЧ ПОРЯД Й ФАРБИ ОЖИВАЮТЬ!..

Дев'ятнадцята щорічна виставка в Слов'янському краєзнавчому музеї наших рідних Слов'янських художників розпочалася з пісні у виконанні Анатолія Солов'яненка на слова Михайла Петренка «Дивлюсь я на небо, та й думку гадаю». Наскільки ж це символічно цьогоріч! 200 років поетові і 85 – співаку, сама ж виставка наступного року також святкуватиме свій 20-річний ювілей.

Власне, з нагадування про Рік Михайла Петренка і розпочав відкриття виставки працівник музею, археолог і краєзнавець Анатолій Шамрай. Згадав також пісні на слова поета-земляка «Взяв би я бандуру» та «Слов'янськ-Слов'янськ!» та звернув увагу присутніх митців, журналістів, гостей заходу на центральну роботу в експозиції всієї (!) виставки «Осінній вернісаж-2017» авторства художника Володимира Радковського – портрет, написаний з образу нашого таки ж земляка-бандуриста Олексія Духіна. Першому надав слово ведучий саме автору цієї роботи. Володимир Радковський відзначив, що надихнула його на написання портрета бандуриста участь у пленері художників в Прелесному, окрім того брав він нещодавно участь в такому ж заході і в Бердянську.

Надалі слово мали й інші наші знані художники, учасники виставки. Так, зокрема, Тарас Дудка хоча й сказав, що слова зайві, коли поряд картини, але, в той же час, закликав писати і картини, і вірші, і пісні про наш рідний край.

Сергій Сметанкін наш, напевне, найбільш креативний майстер пензля, відзначив, що ми, слов'янці, й надалі будемо продовжувати творчо завойовувати і Харків, і Київ, і, зрештою, всю Україну. Зазначимо, що зовсім нещодавно роботи самого Сергія Сметанкіна виставлялися у приміщенні Верховної Ради України, де він розповідав народним депутатам і про Слов'янськ і, зокрема, про Петренка, і про Кончаловського. Зі своїх же робіт на нинішній виставці відмітив картину «Вілла Марії», робоча назва якої звучала як «Пліткарки Вілли Марії», та висловив впевненість, що незабаром і художники, і музейники «освоять» і це приміщення також!

Художник Віктор Зелік відзначив розмаїття тем, жанрів, ідей, представлених на виставці, і запевнив: будь-хто з відвідувачів виставки віднайде свого автора до душі.

Олена Шестопалова, авторка картини «Сніданок на траві», зазначила, що хоча жанрово та тематично вона художник-урбаніст, але цього разу їй до щему закортіло написати картину з українського сільського побуту, про природу та людей України, закликала описувати, любити свою Батьківщину.

Олександр Тригубов, який представив триптих з жіночих портретів аквареллю, особливо наполіг на спадкоємності в мистецтві і необхідності виховувати молодих художників. Окрім того, відзначив, що й справді нині рідко хто з художників наважується на написання повноформатної картини, а обмежуються, здебільшого, написанням етюдів – портрет, натюрморт, пейзаж-замальовка. Відповідно й закликав не гнатися за кількістю написаного для продажу, а писати справді серйозні роботи.

Взяв слово і директор підприємства «Друкарський Двір» Віктор Бутко. Першочергово він підтримав необхідність присутності в мистецтві національної ідеї та любові до України, з тим, щоби з нами знов і знов не повторювалися такі сумні історії, які взяли свій початок з 2014 року. В робочому ж порядку, так би мовити, запевнив присутніх, що «Друкарський двір» завжди відкритий до співпраці і готовий задовольнити будь-які мистецькі та видавничі смаки земляків. От і цього року, вже вкотре, типографія підготувала до відкриття виставки яскравий кольоровий буклет, в якому представлені всі 39 художників учасників заходу. Всього ж робіт представлено цього року 102. Можна вважати, що музей і типографія – це багаторічні творчі і ділові партнери у багатьох напрямках співпраці.

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 41 (1239). – 12 жовтня. – С.1.

«ОСЬ-ОСЬ СЛОВ'ЯНСЬК!»: ВІД ВОЛОДИМИРА ТРУТКА, ОЛЬГИ КАНЗЮБИ ТА НАДІЇ ОКСЕНЧУК!

...Але, все ж таки, дякуючи дітям, дітям і саме дітям, які займаються в студії образотворчого мистецтва при обласному ЦДЮТ і яким опікується художник і педагог Володимир Трутко, відбулося це дійство. Юні вихованці студії разом зі своїм керівником виявили особисту ініціативу і підготували в

стінах Центральної міської бібліотеки пречудову виставку художніх робіт, присвячену 200-річчю поета-земляка Михайла Петренка. Родзинкою ж виставки стала графіка і надписи цитат з творчості поета на широкомасштабних полотнах!

Відповідною до задуму була й концертна програма на відкритті заходу. Підлітки в національних костюмах читали вірші М. Петренка, співали пісень на його вірші. Вела ж програму чарівна і неперевершена Ганна Шандура, художній керівник обласного ЦДЮТ. Виступали гості, брали інтерв'ю журналісти. Директор Центру Ольга Канзюба подбала і про високе представництво, запросивши на відкриття виставки начальника обласного департаменту освіти Надію Оксенчук. Висока гостя була у захваті – і від виставки, і від Михайла Петренка, і від усіх нас!

Олександр Романько.

Газ. «Злагода» - 2017. - № 44 (1242). – 2 листопада. – С.1.

УКРАЇНСЬКА ПИСЬМЕННИЦЯ НАДІЯ З САМОЇ НІМЕЧЧИНИ

У вівторок 31-го жовтня в «японському» залі Центральної міської бібліотеки вільних місць не було. Учні ЗОШ №5 (велика дяка Вікторії Василені Тимофєєвій, заст. директора з виховної роботи та дівчатам – вчителькам-філологам), представники СК НАУ та викладачі ДДПУ, нацгвардійці в/ч 3035, журналісти, бібліотекарі з усіх філіалів міста зустрічалися з українською письменницею Надією Метзгер, яка є уроженцею Львова, але останні 20 років мешкає в Німеччині і там має сім'ю.

Авторка презентувала Сходові України (напередодні був Краматорськ) дві свої останні книги «Укулеле» та «Вершини зустрічають сонце першими».

Перша з книг, видана у Львові двома томами, присвячена проблемі добра і зла, культурі Європи та Індії та становленню особистості підлітків. Власне, чому й запросили на зустріч старшокласників. До речі, назва книги – це такий гавайський струнний музичний інструмент.

Друга ж з книг присвячена одразу трьом поколінням Карпатських українців – долі, кохання, чекання, вірність і... на жаль, не завжди щасливий кінець. Авторка у передмові до роману «Вершини зустрічають сонце першими» пише (цей уривок вона зачитувала і аудиторії):

«...О, ні, навіть великий Шекспір не спроможний був би вигадати такі повороти долі! Єдине, що міг би Шекспір – це придумати щасливий кінець. Але доля пише свої сюжети, і я не мала права їх змінювати. Отож рік тому почалась подорож у душі і серця моїх пращурів».

Усі персонажі у книзі історичні і документальні. Якщо і є якісь, введені автором, то лише з метою більш яскравого виписування доби. Як учасник зустрічі, як педагог і поет (так представився) даю інтерв'ю двом телеканалам і говорю про Надію Метзгер та її творчість наступне:

«Щирість, безпосередність, достовірність, але, водночас, і українська народна естетика та краса українського слова. Зокрема, уривок про ченця і жінку, про душу, життєве призначення і вірність, про мужність, терпіння та духовне піднесення й переродження в новому, досі ще незвіданому».

сьогодення та до майбутнього, яке ще маємо вибороти.

Десь це символічно, що саме в День Гідності і Свободи відбувся урочистий захід і в стінах Головоштамту, де було урочисто погашено конверт з ювілейною маркою, присвяченій 200-річчю поета-романтика Михайла Петренка.

Чисельних бажаючих вочевидь побачити цю урочисту подію привітав О. Пушкін, директор Донецької дирекції АТ «Укрпошта». Він наголосив, що марка – це один з державних символів, які фіксують визначні історичні події в історії народу і держави, поздоровив слов'янців з такою знаменною подією.

Від самих слов'янців слово мали заступник міського голови В. Воропаєв та голова Донецької обласної організації Національної спілки краєзнавців України В. Романько. Так, зокрема, останній висловив почуття гордості за причетність краєзнавців до друку такого конверту та того незаперечного факту, що цим актом вся Україна вшановує свого славного сина і нашого земляка. Запросив також присутніх на святкове підведення підсумків Року М. Петренка у День Пам'яті поета 25 грудня.

Святковий настрій заходів придали вихованці школи мистецтв та безпосередньо джазовий ансамбль під керівництвом Наталії Рамазанової «Імпровіз».

А у цей час у місті Лебедин Сумської області, місті смерті та поховання поета, синхронно відбувалася така сама акція всеукраїнського масштабу.

Наклад конверта – 400 тисяч екземплярів.

...А затим був урочистий захід у Центральній міській бібліотеці під назвою «Революцію Гідності на Майдані творили Герої», підготовлений працівниками бібліотеки для студентів енерготехнікуму і який вела Катарина Гончар. Були запрошені на захід також і мешканці психоневрологічного інтернату.

...У стінах виконкому також відбувся концерт, присвячений цьому Дню. Пречудовий! За що велика шана і подяка відділу культури (Марина Олійник) та відділу внутрішньої політики (Дмитро Кравченко) Слов'янської міської ради та зразковому театру пісні «Феєрверк» (керівник Олена Резник). Від молоді слово мали учні ЗОШ № 5 та представник студентської молоді ДДПУ. І хоча актові зала міськради не була заповнена вщент, над усіма витав дух єднання.

Петренківський сокіл свободи, який розкинув свої крила над степами та лісами України, єднає всіх нас, браття і сестри. Нехай же так воно і буде на віки!

Слава Україні!

23 листопада 2017 р.

ПОЕТ ЄДНАЄ УКРАЇНУ

Персоною Михайла Петренка щороку опікується Національна спілка краєзнавців України – і міський осередок, і обласна організація. Власне, за ініціативи Спілки ще на початку року була створена комісія при Слов'янській міській раді з вшанування 200-річчя М. М. Петренка.

Невдовзі на сесії депутати оголосили 2017 рік Роком Михайла Петренка

у Слов'янську. Зі знакових подій навесні – наукова конференція, присвячена ювілею поета, яка була проведена на базі Донбаського державного педагогічного університету. Центральна бібліотека (з усіма своїми філіями) – вірний і багаторічний друг Слов'янських поетів – провела низку поетичних читань – «Ось-ось, Слов'янськ», «Кращі поезії періоду АТО», двічі – скайп-спілкування з поетами міста Лозова Харківської області, знакова акція «Еко-Петренко» з прибирання території на березі річки Торець, де встановлено пам'ятний знак на честь видатного земляка. На базі центральної бібліотеки проходять засідання літературної студії «Світанок», а молоді та юні поети «Слов'янського поетичного десанту» залучаються до всіх мистецьких заходів (зрештою, як і до всіх загальноміських). Недарма ж іще з довоєнних років на фасаді бібліотеки висить пам'ятна дошка, яка нагадує про поета-земляка, а перед бібліотекою на галявині встановлено також пам'ятного каменя, де регулярно проводяться читання та виступи. Символічно, що на початку року рішенням міськради центральної бібліотеці міста присвоєно ім'я М. Петренка.

Пішла назустріч Слов'янську і держава. Кабінет міністрів прийняв постанову про відзначення 200-річчя М. Петренка по всій Україні, нацбанк викарбував ювілейну монету, а «Укрпошта» незабаром порадує всіх ювілейним конвертом.

Телеканал «С-Плюс» разом з молодими поетами «Слов'янського поетичного десанту» відзняли низку поетичних поздоровлень – авторських віршів, присвячених місту та самому М. Петренку. Підбірка цих кліпів протягом двох тижнів зранку і ввечері транслювалася в ефірі телеканалу.

Уже шостий рік Донецька обласна організація НСКУ вручає у Слов'янську премію ім. М. Петренка за творчі звитяги поетам краю та за популяризацію імені поета у різних галузях мистецтва та суспільного життя. Цьогоріч лауреатами тепер уже Загальнослобожанської премії стали вже згадувані Слов'янська центральна міська бібліотека та телеканал «С-плюс» – за знятий ще в 2011 році двосерійний документальний фільм «Недоля», присвячений М. Петренку. Персональні ж премії отримали земляки поетеса Любов Чорна (м. Покровськ) та художник Микола Капуста (м. Донецьк).

Два роки тому на всеукраїнському конкурсі «Голос.Діти.-2» перше місце виборов юнак з Тернополя Роман Сасанчин, який зараз навчається у Львові. І переміг хлопчина з піснею «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю». Саме за цю звитягу Роману Сасанчину була присвоєна премія ім. М. Петренка, яку він отримав особисто, відгукнувшись на наше запрошення. Принагідно, Роман дав декілька концертних виступів протягом дводенного перебування у Слов'янську разом з мамою Євдокією.

І, нарешті, шосту премію отримав уродженець Слобожанщини і, без перебільшення, один із найбільш відомих українських поетів сьогодення Сергій Жадан. Окрім того, що Сергій наш земляк, починаючи з 2014 року він не менше ніж двічі на рік відвідує Слов'янськ з мистецькими акціями та концертами, привозячи з собою й інших митців. Три роки поспіль Сергій проводить поетично-музичний фестиваль на Сході, місяць тому – в Ізюмі, раніш – у Северодонецьку. Півтора місяці тому Жадан виступав разом з

нами, поетами Слов'янська, на акції «Кращі поезії періоду АТО», а 22 вересня дав черговий концерт в стінах ДДПУ, знову ж таки, запросивши на сцену і юних поетів Слов'янська. Відтак, зрозуміло, кому як не Сергієві Жадану було присвоїти звання лауреата премії імені Михайла Петренка! ...

А зі Слов'янська Сергій рушив далі ще по п'ятьма містами області. І це попри те, що ще два дні тому він виступав у Львові, три дні тому – перебував у Швейцарії... Приємно, що всі ми сходимося в одній спільній думці – краще приділяти належну увагу культурі регіону, аніж замість того мати війну...

У місті було встановлено чотири білборди до 200-річчя М. Петренка, кожному лауреатові премії ім. М. Петренка вперше за шість останніх років підготовлені пам'ятні сувеніри, у всіх школах та навчальних закладах відділами освіти та культури разом зі спілкою краєзнавців організовані Петренківські читання.

Зі сцени Слов'янської школи мистецтв зі святом привітала Слов'янськ заступниця управління культури облдержадміністрації Аліна Певна, а перед глядачами виступила ціла низка колективів області.

Зараз триває поетичний конкурс серед поетів регіону «Ось-ось, Слов'янськ. Ми – духовні нащадки Петренка». Його результати, як і підведення підсумків усього Року Петренка в Слов'янську з нагоди 200-річчя поета, будуть підведені 25 грудня, в День Пам'яті поета. Слов'янськ пишається своїм видатним земляком, вшановує його пам'ять і що, мабуть, найголовніше, підтримує і продовжує справу автора знаменитого вірша «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю».

Олександр Романько,

лауреат премії ім. М. Петренка 2015 року,
керівник проекту «Слов'янський поетичний десант»,
член НСЖУ та НСКУ.

Газета «Культура і життя» (Орган Міністерства культури України,
м. Київ). № 47. – 24 листопада 2017 р., стор. 6.

Це остання стаття Олександра Романька. Надрукована вона у всеукраїнській газеті «Культура і життя», органі Міністерства культури України. Через два дні після її виходу, 26 листопада, напередодні свого 44-річчя, О.Романько трагічно загинув.

СПИСОК СТАТЕЙ ОЛЕКСАНДРА РОМАНЬКА

(* Зірочкою позначені статті, які опубліковані у даній книзі.

Матеріали розташовані у хронологічній послідовності.

У список включені також наукові статті на філософські та релігійні теми, а також навчальні посібники, співавтором яких був Олександр Романько – ці матеріали потребують окремої публікації)

Юнкор з Новотроїцького повідомляє... (1988-1989 рр.)

1988

***Наш прожектор** /Газета «Маяк» (Красноармійськ), № 207 (11162). – 28 грудня 1988 р.

1989

***Була у нас команда** /Газета «Маяк» (Красноармійськ), № 27 (11190). – 15 лютого 1989 р.

***Готувати себе до служби в армії** /Газета «Маяк», № 37 (11200). – 4 березня 1989 р.

***Учні обирають професії** /Газ. «Маяк», № 66 (11229). – 25 квітня 1989 р.

***Міні-спартакіада** /Газета «Маяк», № 77 (11240). – 17 травня 1989 року

***У друзів моїх випускний...** /Газ. «Маяк», № 103 (11266). – 28 червня 1989 р.

***Поряд з дорослими** /Газета «Маяк», № 118 (11281). – 25 липня 1989 р.

***Розповідь про рідне село** /Газ. «Маяк», № 135 (11298). – 23 серпня 1989 р.

***Не маємо права забувати** /Газ. «Маяк». – 26 вересня 1989 р.

***Крок був хибним** /Газ. «Маяк». - ?. – 1989 р.

1990

***Піонертабір серед зими** /Газ. «Маяк», № 16 (11387). – 27 січня 1990 р.

***Юнкори вчаться** /Газ. «Маяк», № 60 (11431). – 14 квітня 1990 р.

***Молодість бере верх: Футбольний матч у Новотроїцькому** /Газ. «Маяк», № 134 (11505). – 22 серпня 1990 р.

Тимуровцы: Полуюмористический рассказ из школьной жизни /Журнал «Пионерия». Ежемесячный детский журнал ЦК ЛКСМУ и Республиканского совета всесоюзной пионерской организации имени В.И.Ленина. – 1990. – № 6. – С.32.

Юнкорівська школа у Слов'янську (1989-1992)

1989

***Дружба не кінчається** /Газета «Комуніст (Слов'янськ), № 116 (12117). – 21 липня 1989 р.

*Тепер є надія /Газета «Комуніст». – 27 вересня 1989 р.

1990

*Матч з прикрощами /Газ. «Комуніст». – 2 березня 1990 р.

*Вивчають комп'ютери / Газета «Комуніст». – 3 березня 1990 р.

*Нова зустріч юнкорів /Газета «Комуніст», № 57 (12266). – 10 квітня 1990 р. (у співавторстві).

*Успішний виступ /Газета «Комуніст», № 62 (12271). – 18 квітня 1990 р.

За весняним розкладом: Спортивні новини /Комуніст, № 71 (12280). – 4 травня 1990 р.

Легка атлетика: Спортивні новини /Комуніст, № 72 (12281). – 5 травня 1990 р.

У радість людям: благодійний концерт СШ №8 /Комуніст, № 76 (12285). – 12 травня 1990 р.

Дзюдо: Спортивні новини /Комуніст, № 79 (12288). – 18 травня 1990 р.

*Добра традиція: Випуск-1990 у СШ № 8 /Комуніст. – 2 червня 1990 р.

Потрібен спонсор: Змагання з самбо в Івано-Франківську /Комуніст, № 99 (12308). – 22 червня 1990 р.

Тепер – фінал: дитячий турнір «Шкіряний м'яч» /Комуніст, № 99 (12308). – 22 червня 1990 р.

Першість міста з дзюдо: Спорт /Комуніст, № 146 (12355). – 12 вересня 1990 р.

На першість області з дзюдо /Комуніст, № 158 (12367). – 3 жовтня 1990 р.

*Янтарне перо – 90: Репортаж із Всесоюзного фестивалю юнкорів /Комуніст, № 159 (12368). – 5 жовтня 1990 р.

*З історією на «ти»: Поглиблене вивчення історії в СШ № 8 /Комуніст, № 167 (12376). – 19 жовтня 1990 р.

*Зустріч з бардом: Григорій Дікштейн (м. Харків) /Комуніст, № 179 (12388). – 10 листопада 1990 р.

Відзначили свій день: Міжнародний день студента в СДШ /Комуніст, № 1587 (12396). – 24 листопада 1990 р.

1991

*Фестиваль молодіжної преси: Крим /Комуніст, № 16 (12433). – 29 січня 1991 р.

*Туризм і не лише туризм /Комуніст, № 16 (12433). – 29 січня 1991 р.

*У виховну годину /Комуніст, № 39 (12456). – 15 березня 1991 р.

*Де рости зміні? 4 обласний юнкорівський зліт /Комуніст. – 9 квітня 1991 р.

З любов'ю до літератури: Міська олімпіада /Комуніст. – 27 квітня 1991 р.

*Вчаться орлята /Комуніст. – 17 травня 1991 р.

*Кому вчити і де? /Комуніст. – 29 травня 1991 р.

*У новий дім – у новому вбранні /Комуніст. – 26 червня 1991 р.

*Гра – афера /Комуніст. – 28 червня 1991 р.

*Служити треба, але.../Комуніст, № 121 (12538). – 9 серпня 1991 р.

*Не тільки сімейна справа /Комуніст, № 123 (12540). – 13 серпня 1991 р.

Чого ж чекати далі? /Комуніст, № 126 (12543). – 17 серпня 1991 р.

*Застій триває: Закон про мови – у життя /Комуніст, № 127 (12544). – 20 серпня 1991 р.

*Клуб «Репортер» - здійснення ваших мрій /Комуніст, № 130 (12547). – 24 серпня 1991 р.

* «...І оживе добра слава, слава України» /Комуніст, № 131 (12548). – 27 серпня 1991 р.

Новини в номер /Вісті, № 133 (12550). – 31 серпня 1991 р.

Як ми святкували /Вісті, № 7 (12555). – 10 вересня 1991 р.

*Виконком погрожує: Газеті – бути! /Вісті, №11 (12559). – 17 вересня 1991 р.

*В ім'я України /Вісті, № 15 (12563). – 26 вересня 1991 р.

*Лунай, рідна пісне! /Вісті, № 53 (12600). – 21 грудня 1991 р.

Загиблим міліціонерам //Донеччина. – 1991. – № 87 (14529). – 25 грудня. – С.1.

З поглядом на Європу: Спорт /Вісті, № 56 (12604). – 28 грудня 1991 р.

1992

*Обнімітесь, брати мої: Про поїздку молоді Слов'янська на Тернопільщину /Вісті, № 7 (12612). – 18 січня 1992 р.

*З образом Христа /Вісті. – 15 лютого 1992 р.

Вимоги автомобілістів /Вісті, № 27 (12932). – 14 березня 1992 р.

*Вогники надії: Відродження /Вісті, № 45 (12650). – 28 квітня 1992 р.

*З дипломом в руках /Вісті, № 70 (12675). – 27 червня 1992 р.

*Пахне громадянською /Вісті, № 73 (12678). – 4 липня 1992 р.

*Чи врятують нас Дон-Кіхоти? (у рукописі)

Москва проти Києва: Спорт /Вісті, № 78 (12683). – 16 липня 1992 р.

1993

*Слов'янськ: фестиваль молодих журналістів /Вісті, № 17 (12772). – 9 лют. 1993 р.

*Порозуміння і згода – девіз молодих: Фестиваль «Донецька Швейцарія – 93» /Вісті, № 23 (12778). – 23 лютого 1993 р.

Мовою живопису: Виставки /Вісті, № 90 (12845). – 29 липня 1993 р.

Роки вдосконалення журналістської майстерності: Дніпро, Київ, Донецьк, Слов'янськ (1993 – 1997)

1993

***Дело осталось совсем за «малым» - надо учиться: Студенты-первокурсники Днепрпетровского государственного университета отпраздновали своё поступление в один из лучших вузов Украины (рукопис)**

***Приватна аптека. Чи погано?** //Дніпро. Екологічний вісник України (м. Дніпропетровськ). /Редактор Віктор Петренко.- № 7-8 (12-13). – 1993. – С.6.

«Стихи не пишутся умом...»: Вірші. //Дніпро. Екологічний вісник України (м. Дніпропетровськ). /Редактор Віктор Петренко. – № 7-8 (12-13). – 1993. – С. 4.

***Журналисты нужны двуязычные:** Интервью с зав. кафедрой журналистики ДнГУ В.Д.Демченко /БОМЖ (Братское Объединение Молодых Журналистов). – 1993. – № 9, март. – С.16-17.

1994

***У «зелені» я пішов...:** Підготовка спеціалістів-екологів у Слов'янському хіміко-механічному технікумі /Дніпро-Славути: Екологічний вісник України. /Гол. редактор В.Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – 1994. – № 3 (16). – С. 4.

О вечности (До 150-річчя від дня народження Ф.Ніцше): Поезія //Донеччина. – 1994. - № 123 (14169). – 21 жовтня. – С.2.

В четыре строки: Поезії //Донеччина. – 1994. - № 123 (14169). – 27 жовтня. – С.3.

1995

***Доки переслідуватимуть журналістів** //Донеччина. – 1995. – № 46 (14238). – 27 квітня. – С.1. (під псевдонімом – Юрій Дєточкін).

*** «Свято між святами»** влаштовується СП «Фарко» для жителів Донецька у приміщенні художнього музею //Донеччина. – 1995. – № 46 (14238). – 27 квітня. – С.1.

О моей первой до конца осознанной и устоявшейся ценности в ещё совершенно не сформировавшейся системе ценностей Эссе. – Рукопис.

О проблеме счастья (1995 г.) – Рукопис.

Цепи (Человек и человечество) – Рукопис.

О внутренней самодостаточности . - 27.12.1995 г. – Рукопис.

1996

В небі Донеччини – Слов'янський «Фейєрверк» //Вісті. – 1996. - № 69 (13278). – 25 червня. – С.4.

***Від нуклідів захиститься допоможе черепиця** (Словянський керамкомбінат) /Дніпро-Славута: Всеукраїнський екологічний часопис /Гол. редактор Володимир Шаповалов. Засновник – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – Видавець – Інститут журналістики Київського нац. унів-ту ім. Т.Г.Шевченка. - 1996. – 2 . – С. 4.

***Національний природний парк «Сіверський Донець»** /Дніпро-Славута: Всеукраїнський екологічний часопис /Гол. редактор Володимир Шаповалов. Засновник – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – Видавець – Інститут журналістики Київського нац. унів-ту ім. Т.Г.Шевченка. - 1996. – 2 . – С. 5.

«Не осуждайте слишком строго падших...»: Підбірка віршів «Собака лает – караван идёт...», «Дозволенным «белым грехом»...», «Когда уже я буду догорать...», «Не привыкают люди к холодам...»/ Дніпро-Славута: Екологічний вісник України. /Гол. редактор В.Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – № 1. – 1996. – С. 7.

Я розстріляв би порожнечу: Есе / Дніпро-Славута: Екологічний вісник України. /Гол. редактор В. Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – № 1. – 1996. – С. 7.

1997

***...І «Святі гори» : Маршрутами «Заповіді» (відеофільм про Святі Гори:** редактор фільму Олександр Романько, оператор Анатолій Ісаєв)/ Дніпро-Славута: Екологічний вісник України. /Гол. редактор В. Петренко. Засновник і видавець – Дніпротелепрескорпорація. м. Дніпропетровськ. – 1997. – № 1-2. – С. 11.

Член НСЖУ, власкор газет «Донеччина» (Донецьк), «Злагода» (Слов'янськ), журналу «Діалог з Депутатом» (Київ), кореспондент газети «Славянская правда» (1998 – 2017)

1998

«Кто видел меня...» (вместо предисловия) – у рукописі (Передмова, підготовлена до першої поетичної зб. «Не замучит меня хромота» (1999). До збірки не ввійшла.

«Я вам скажу прямо: совість у мене є...» (В.А.Найдьонов) //Донеччина. – 1998. - № 23 (14554). – 19 березня. – С.2 (Під псевдонімом – Кузьма Ігнатенко).

1999

***Юлія Доброносова: Поезія //Донеччина.** – 1999. – № 49 (14668). – 19 серпня. – С. 3.

Про одну умову чистої совісті педагога (до проблеми спадкоємності комплексу національної меншовартості) //Гуманізація навчально-виховного процесу у вищій школі. – Слов'янськ: СДП, 1999. – С. 97-99.

2001

«Перший засновок» екзистенціалізму в загальному контексті усвідомлення власних передпоилок //Мультиверсум: Філософський альманах. – Київ: Укр. центр духовної культури, 2001. – С.31-42.

2002

***Авіація – моя доля! //Світлиця. – 2002. – № 45 (14889). – 2 серпня – С. 1.**

***Ювілей авіаційного коледжу //Донеччина. – 2002. – № 58 (14902). – 10 жовтн.–С. 1**

Свобода та віра в межах екзистенційно-онтологічного простору. Подвійний характер віри //Наука. Суспільство. Релігія. – №1. – Донецьк: ІПШІ, 2002. – С. 129-136.

Співвідношення соціального, онтологічного та антропологічного у витлумаченнях та інтерпретаціях “природи зла”. Соціальний вимір “культу Диявола” як феномену “негативної онтології” (У співавторстві з О.Г.Алієвою).

2003

***Євген Ярошенко: «...Не існує проблем, яких не можна було б вирішити в принципі...» //Донеччина. – 2003. – №21 (14940). – 10 квітня. – С. 2.**

Славянск сильнее Киева...: Спорт //Вести. – 2003. - № 49 (14268). – 1 мая. – С. 2.

***Слов'янськ не слабший за Київ (принаймні у спорті й серед галузевих авіаційно-технічних навчальних закладів) //Донеччина. – 2003. – № 32 (14951). – 30 травня. – С. 2.**

*** «Я так ніжно їх любив...» (Про Шевченка і кохання, курсантів, студенток...) //Світлиця. – 2003. - № 32 (14951). – 30 травня. – С. 2; //Вісті. – 2003. – №60 (14279). – 31 травня. – С. 3.**

***Роботодавець розсудить: Слов'янський коледж НАУ //Світлиця. – 2003. – № 38. – 4 липня. – С. 2.**

***СК НАУ: довіра, вимогливість і справедливість //Світлиця. – 2003. - № 39 (14958). – 11 липня. – С.3.**

***У города авиации – большое будущее! //Совет. – 2003. - № 66. – 3 сентября. – С. 3.**

***Який біль, який біль! Щоправда, 5:1. - /Газ. «Донеччина» -2003. -?**

***Футбольний бум у Слов'янську – оберти тільки збільшуються. – /Газ. «Донеччина» - 2003. - ?**

***Наталя Скиданова: «Хліб для мене – це відповідальність і усвідомлення власного обов'язку!» Газ. «Донеччина». – 200? /Газ. «Молодь України» (Київ). – 28 жовтня 2003 р., стор. 2. (У співавторстві з Наталією Зоц).**

2004

Жити і працювати з поглядом у майбутнє (САТУ – І.І.Чиримпей//Світлиця (Донецьк), 2004. – № 23 (15016). – 5 квітня. – С.1-2.

За 40 років – у нас їх лише троє!.. /Місто моє, ти для мене єдине...: 3б. творів /Ред. Баштова В.О.; Відп. за вип. Кожухова Т.М.. – Вип. 1. – Слов'янськ, 2004. – С.62-71.

***Помаранчевий Майдан 2004 (Щось схоже на щоденник)**

Слов'янський коледж Національного авіаційного університету: 40 років на освітній ниві. Публіцистичне видання /Відповідальний редактор та «Заключне слово» О.В.Романько.– Слов'янськ, 2004. – 166 с.

2005

Життя у стані без-надії (негативний вимір екзистенційної ситуації доби та методологічні вимоги до її дослідження) //Мультиверсум: Філософський альманах. – Київ: Укр. центр духовної культури, 2005. – С.25-36.

Феноменологічна онтологія у з'ясуванні природи соціальних норм, онтологічних вартостей та екзистенціалів людського буття //Вісник Харківського нац. університету ім. В.Н.Каразіна. – № 706' 2005. – Харків, 2005. – С. 177-180.

2006

На порозі сучасності – право вибору //Філософський пошук. Філософ та філософія в сучасному світі. Форма присутності та відповідальності. №20. – ІСЛІС – ЛС «СОГІТО» Університет Європи: Львів – Одеса, 2006. – С.75-83.

Між надією й відчаєм //Ноосфера і цивілізація. – Донецьк: Вид-во Донецького нац. політехн. ун-ту. – № 4 (7). – С.125-130. (2006).

Правознавство: Навч. посібник. – К.: ВД «Професіонал», 2006. – 240 с. (Колектив авторів: Мозговий Л.І., Борщов В.В. та ін. Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради Слов'янського державного педагогічного університету (протокол № 9 від 26.05. 2005 р.). Тема 8. «Спадкове право». – С. 115-137 (у співавторстві з В.В.Борщовим).

Релігієзнавство: Навч. посібник. – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – 272 с. Гриф надано МОН України (лист № 14/18.2-2315 від 24.10. 2005 р.). – Колектив авторів. Тема 8. «Католицизм». – С.113 – 120.

«Екзистенційний стан тривоги у вимірах класичного екзистенціалізму та постекзистенціалістських течіях»: Наукова робота зі спеціальності «Історія філософії» 009.05. на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук (2006 р., 227 стор., у рукописі). (Кількість сторінок вказана без розділів «Висновки» та «Список використаної літератури»).

2007

Правознавство: Навч. посібник. – К.: «ВД «Професіонал», 2007. – 400 с. (Колектив авторів: Копиленко О.Л., Римаренко Ю.І., Мозговий Л.І та ін. Рекомендовано МОН України як навч. посібник для студентів ВНЗ (лист № 1.4/18-Г-216 від 29.01.2007 р.). Тема 10. «Спадкове право». – С. 142-179) (у співавторстві з В.В.Борщовим).

2008

Світоглядна та методологічна гіперартернативність сучасності (наук. стаття).

2010

Був перший сніг...: Вірш /Місто моє, ти для мене єдине. Зб. Вип. 7. – /Відп. за вип. Герко Т.М./Голова ред. колегії Кошелєва О.М. – Слов'янськ. 2010. – С. 41-42.

2011

«Укрита лікувальним шаром солі шкіра...»; «Межею неба вибір зупинився...»; «Якби ж бодай на щось воно скидалось...»: Вірші. - /Місто моє, ти для мене єдине. – Зб. /Відп. за вип. Герко Т.М.; Голова ред. колегії Кривун Ю.З. – Вип. 8. – Слов'янськ. 2011. – С. 35-37.

«Гвіздок чи цвях – яка різниця...»: Вірші //ЛітЕра: літер.-худ. журнал Слов'янська /Гол. редактор О.Яровий. – №2. – 2011. – С.88-89.

Маргінальні реалії сучасності в добу «принципового обезбоження» (наук. стаття).

2012

Исполком: что с реформой медицины? //Славянская правда. – 2012. - № 3 (67). – 19 января. – С.4.

***«Я счастлив, что судьба привела меня в Славянск...»** (К 60-летию доцента СГПУ В.И.Романько) //Славянская правда. – 2012. - № 3 (67). – 19 января. – С.16.

***Искренность детского взгляда** //Славянская правда. – 2012. - № 3 (67). – 19 января. – С.18.

Дефицита продовольствия не будет //Славянская правда. – 2012. - № 3 (67). – 19 января. – С.18.

***«Не умом, так катаньем, не законом, так измором»** (О председателе Прелестнянского сельского совета Ю.М.Шевченко) //Славянская правда. – 2012. - № 4 (68). – 26 января. – С.5.

***Должны ли мы платить за хранение тел?** //Славянская правда. – 2012. - № 5 (69). – 2 февраля. – С.5.

«К патологоанатомам претензий нет» //Славянская правда. – 2012. - № 5 (69). – 2 февраля. – С.5.

***О наших героях железной дороги...** //Славянская правда. – 2012. - № 5 (69). – 2 февраля. – С.19.

***Куда деваться бездомным из района? Спасение – город...** //Славянская правда. – 2012. - № 6 (70). – 9 февраля. – С.4.

***Философы в белых халатах** //Славянская правда. – 2012. – № 6 (70). – 9 февраля. – С.17.

Гордиться есть чем, популяризировать – надо! (Краеведы Славянска в гостях у колледжа) //Славянская правда. – 2012. – №7 (71). – 16 февраля.

***С верою в Господа и с надеждой на исцеление (В Славянск прибыли иконы Божией Матери «Иверская» и «Всецарица», а также икона Великомученица целителя Пантелимона)** //Славянская правда. – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 1-2.

***Об армии – с теплотой, к нынешней молодёжи – с вниманием** //Славянская правда. – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 4.

***Реорганизация – шаг вперед для университета** //Славянская правда. – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 5.

День Святого Валентина с кухонным ножом в груди //Славянская правда. – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 6.

Гостей было много. Сколько бы и абитуриентов! (День открытых дверей в СК НАУ) //Славянская правда. – 2012. – № 8 (72). – 23 февраля. – С. 17.

***Хотите сделать анализ воды? Пожалуйста! В принципе даже недорого.....**//Славянская правда. – 2012. – № 10 (74). – 7 марта. – С. 15.

***Он просто от нас и не уходил: Геннадий Тимофеев** //Славянская правда. – 2012. – № 11 (75). – 15 марта. – С.17.

***Сюжет из историй о Незнайке и его друзьях**//Славянская правда. – 2012. – № 11 (75). – 15 марта. – С. 14.

Кража телефона в поезде была раскрыта...//Славянская правда. – 2012. – № 11 (75). – 15 марта. – С.6.

В среднем по году отсидки за аккумулятор //Славянская правда. – 2012. – № 11 (75). – 15 марта. – С.6.

Дельфины, наверняка, умнее! //Славянская правда. – 2012. – № 11 (75). – 15 марта. – С.6.

***«І мене в сім'ї великій...»: ЗОШ № 6 м. Слов'янська** //Славянская правда. – 2012. – № 11 (75). – 15 марта. – С.16.

***Картофель – продукт стратегический. А время уже поджигает** //Славянская правда. – 2012. - № 11 (75). – 15 марта. – С.19.

***Какие наши годы! И все успехи её ещё впереди: О юном поэте и музыканте, о красивой девушке Ане**//Славянская правда. – 2012. – № 12 (76), 22 марта. – С.16.

Криминал: - Бетонный столб – пополам. Спасла обычная подушка... безопасности; Карманник работал по маршруту №7; Не нож, а целое мечети!; Будет ли третий срок условным? //Славянская правда. – 2012. – № 12 (76), 22 марта. – С.17.

***Инсульт или без него: дело зачастую в наших руках** //Славянская правда. – 2012. – № 14 (78), 5 апреля. – С.18.

***Благодаря любящей и отважной супруге солдат дошёл до Берлина** //Славянская правда. – 2012. – № 15 (79), 12 апреля. – С. 5.

***Я в полёте рассматриваю себя...**//Славянская правда. – 2012. – № 15 (79). – 12 апреля.

***...И в центре экспозиции – хоругвь Иисуса Христа** //«Славянская правда» - № 16 (80), 19 апреля 2012 г., стр. 18.

Будущее леса – в твоих руках //«Славянская правда» - № 16 (80), 19 апреля 2012 г., стр. 18.

***За семь минут дойти до храма, или Нелёгкая дорога к Господу** //Злагода. – 2012. – № 37 (991). – 13 вересня. – С.16.

Слов'яниці: Вірш /Місто моє, ти для мене єдине. Зб. Вип. 9-й /Відп. за вип. Герко Т.М.; Голова ред. колегії Кривун Ю.З.– Слов'янськ. 2010. – С. 47-48.

2013

***Доколе будет Безголовье?** //Славянская правда. – 2013. – № 6 (122), 7 февраля. – С. 4.

***Чтобы иметь работу, надо учиться. Но так ли бывает всегда...** //Славянская правда. – 2013. – № 7 (123), 14 февраля. – С. 7; № 8 (124), 21 февраля. – С. 9; № 9 (125), 28 февраля. – С. 7.

***Захисники Вітчизни будуть готові завжди** //Славянская правда. – 2013. – № 9 (125), 28 февраля. – С. 7.

***Каким наш город будет завтра?** //Славянская правда. – 2013. – № 12 (128), 21 марта. – С. 8.

«Я просто на смогла удержаться...» - говорит студентка колледжа транспортной инфраструктуры //Славянская правда. – 2013. – № 12 (128), 21 марта. – С. 9.

***Прокачу-ка я вас с ветерком!** //Славянская правда. – 2013. – № 13 (129), 28 марта. – С. 12.

«...Это ярмарки краски, разноцветные пляски!» //Славянская правда. – 2013. – № 13 (129), 28 марта. – С. 13.

***Вода, ты – самая жизнь** //Славянская правда. – 2013. – № 13 (129), 28 марта. – С. 13.

***Будущему проекту курортного полиса – статус национального** //Славянская правда. – 2013. – № 14 (130), 4 апреля. – С. 5.

***Что бы вы хотели взять с собой в будущее?** //Славянская правда. – 2013. – № 14 (130), 4 апреля. – С. 8.

***Словянському аероклубу – 85** //Славянская правда. – 2013. – № 15 (131), 11 апреля. – С. 9.

***Здоровье Северского Донца – забота общая** //Славянская правда. – 2013. – № 15 (131), 11 апреля. – С. 15.

***Педагогу і віртуозному баяністу – 75!** //Славянская правда. – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 4.

***Гендер – не статья, а социальный стандарт** //Славянская правда. – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 8.

***Актуальні проблеми обговорює молодь** //Славянская правда. – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 8.

***До нас завітали живі класики** //Славянская правда. – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 9.

Это и «Наша победа» тоже! //Славянская правда. – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 9.

***Первые шаги по долгой дороге в небо** //Славянская правда. – 2013. – № 16 (132), 18 апреля. – С. 14.

***Нас хвалят – и нам приятно!** //Славянская правда. – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 8.

***Ті, хто дбають та піклуються!** //Славянская правда. – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 8.

Всеукраїнська конференція – співпраця міжнародна (ДДПУ) //Славянская правда. – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 10.

***Бізнес під кутом філософії (СК НАУ)**//Славянская правда. – 2013. – № 17 (133), 25 апреля. – С. 10.

***Величне свято Пасхи в гостях у студентів-залізничників** //Славянская правда. – 2013. – № 18 (134), 2 мая. – С. 9.

Тісна співпраця на користь усім //Славянская правда. – 2013. – № 18 (134), 2 мая. – С. 9.

***Город цветущих абрикосов** //Славянская правда. – 2013. – № 18 (134), 2 мая. – С. 10.

***Врач и учёный, педагог и руководитель Виктор Самойлович** //Славянская правда. – 2013. – № 19 (135), 9 мая.

***Писанковий рай – для душі відрада** //Славянская правда. – 2013. – № 19 (135), 9 мая.

***Донбаському університету – рівно рік. Словянському – майже 75.** //Славянская правда. – 2013. – № 19 (135), 9 мая. – С. 10.

***Поклонимся великим тем годам! (ДДПУ)**//Славянская правда. – 2013. – № 20 (136), 16 мая. – С. 9.

Помним о павших, живых почитаем (СК НАУ) //Славянская правда. – 2013. – № 20 (136), 16 мая. – С. 9.

Востребованные профессии и забота об учащихся (СПХУ) //Славянская правда. – 2013. – № 20 (136), 16 мая. – С. 11.

***Для тех, кто в небо тоже смотрит иногда...** (Лит. гостиная) //Славянская правда. – 2013. – № 20 (136), 16 мая. – С. 18.

***В каждом проекте – частичка души** //Славянская правда. – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 3.

«ART-Степ» у школі № 17 //Славянская правда. – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 9.

В третье тысячелетие – одними из лучших (СК НАУ)//Славянская правда. – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 10.

***Святые равноапостольные Мефодий и Кирилл** //Славянская правда. – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 11.

***Побували на «Срібних дзвонах»** //Славянская правда. – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 11.

***Творчество юных приятно вдвойне** (Лит. гостиная) //Славянская правда. – 2013. – № 21 (137), 23 мая. – С. 18.

***Славянск – центр духовности и науки (ДГПУ)** //Славянская правда. – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 8.

***«Венец всех добродетелей стяжать»** (СКНАУ)//Славянская правда. – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 9.

***«Мой университет»: история вуза глазами ректора** //Славянская правда. – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 10.

Креативний підхід – основа прогресу (СКНАУ) //Славянская правда. – 2013. – № 22 (138), 30 мая. – С. 10.

***Нас моніторили і дали високу оцінку** //Славянская правда. – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 7.

***Професійна відповідальність і зваженість суджень: В.П.Скрипник** //Славянская правда. – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 8.

***Свобода слова і відповідальність за слова: Кодекс професійної етики українського журналіста** //Славянская правда. – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 9.

***Дружня атмосфера в колективі і цілеспрямованість керівництва** //Славянская правда. – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 16.

***Душа журналіста к стихам благосклонна** (Лит. гостиная) //Славянская правда. – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 17.

***Рукою майстра пише час: А.М.Федь** //Славянская правда. – 2013. – № 23 (139), 6 июня. – С. 18.

***И поздравлений тёплые слова из тысяч уст его выпускников: Славянскому колледжу транспортной инфраструктуры – 75** //Славянская правда. – 2013. – № 24 (140). – 13 июня. – С.9.

***«Щастя народу і моє особисте щастя може бути тільки на рідній землі»: Аліна Скрипай** (СК НАУ)//Славянская правда. – 2013. – № 24 (140). – 13 июня. – С.8.

***Покоряем поэтические высоты** //Славянская правда. – 2013. – № 25 (141), 20 июня. – С. 18.

***«А мы уже живём в особенном городе» !** //Славянская правда. – 2013. – № 26 (142), 27 июня. – С. 9.

***«Сегодняшний Славянск – город возможностей для молодых»** //Славянская правда. – 2013. – № 26 (142), 27 июня. – С. 14.

***Он достоин нашего почитания: Г.П.Данилевский** //Славянская правда. – 2013. – № 27 (143). – 4 июля. – С.15.

***Поддерживая молодёжь, помогаем раскрыться** //Славянская правда. – 2013. – № 27 (143). – 4 июля. – С.18.

***Рамадан – священный праздник для всех мусульман** //Славянская правда. – 2013. – № 28 (144), 11 июля. – С. 7.

***Рівень підготовки – високий, як завжди** //Славянская правда. – 2013. – № 28 (144), 11 июля. – С. 11.

***«Будущее Славянска объединяет всех нас»** //Славянская правда. – 2013. – № 29 (145). – 18 июля. – С.5.

***Реальные возможности «Виртуального Славянска»** //Славянская правда. – 2013. – № 29 (145). – 18 июля. – С.13.

На железной дороге профессий много //Славянская правда. – 2013. – № 29 (145). – 18 июля. – С.6.

***«...И свой рассвет боготворю»** //Славянская правда. – 2013. – № 29 (145). – 18 июля. – С.18.

***Из Киева – с зарядом творческих идей** //Славянская правда. – 2013. – № 33 (149). – 15 августа. – С.2.

***Спас – это Спаситель и Господь наш Иисус Христос**//Славянская правда. – 2013. – № 33 (149). – 15 августа. – С.4.

***Труд и ответственность – огранка таланта** //Славянская правда. – 2013. – № 33 (149). – 15 августа. – С.18.

***Город семейных ценностей и славных традиций** //Славянская правда. – 2013. – № 34 (150). – 22 августа. – С.8.

***Заслуженная награда как повод для новых свершений** //Славянская правда. – 2013. – № 34 (150). – 22 августа. – С.9.

***Светлый праздник Спаса – Преображения Господня** //Славянская правда. – 2013. – № 34 (150). – 22 августа. – С.9.

***Нравы и традиции народа, или Знакомство с аксакалом (Турецкая община Славянщины)** //Славянская правда. – 2013. – № 34 (150). – 22 августа. – С.10.

Два дня авиации в августе //Славянская правда. – 2013. – № 34 (150). – 22 августа. – С.17.

***Икона «Всецарица» была и в Славянске**//Славянская правда. – 2013. – № 35 (151), 29 августа. – С. 4.

***День авиации Украины и День знаний мы празднуем вместе** //Славянская правда. – 2013. – № 35 (151), 29 августа. – С. 11.

***«Встреча друзей» и увлекательные соревнования** //Славянская правда. – 2013. – № 35 (151), 29 августа. – С. 11.

***Поэты-педагоги поздравляют с Днем знаний (Литературная гостиная)** //Славянская правда. – 2013. – № 35 (151), 29 августа. – С. 18.

Учебные заведения Славянска дополнили свои ряды //Славянская правда. – 2013. – № 36 (152). – 5 сентября. – С.14.

***С Днём рождения, любимый город! Вступительное слово. Подборка стихов** //Славянская правда. – 2013. – № 36 (152). – 5 сентября. – С.18.

***Звание Почётных граждан Славянска присвоено четырём землякам** //Славянская правда. – 2013. – № 37 (153). – 12 сентября. – С.5.

***Сборник, который нам дорог («Місто моє...»)** //Славянская правда. – 2013. – № 37 (153). – 12 сентября. – С.9.

***Престольный праздник для храмов Александра Невского** //Славянская правда. – 2013. – № 37 (153). – 12 сентября. – С.18.

***Возродим городское литобъединение!** //Славянская правда. – 2013. – № 38 (154). – 19 сентября. – С.4.

***Актуальная специальность для сферы туризма** //Славянская правда. – 2013. – № 38 (154). – 19 сентября. – С.10.

***Художественный лицей в преддверии юбилея** //Славянская правда. – 2013. – № 38 (154). – 19 сентября. – С.10.

***Лауреаты конкурсу імені Михайла Петренка отримали заслужені нагороди** //Славянская правда. – 2013. – № 39 (155). – 26 сентября. – С.9.

***Крест Животворящий, дарующий веру, надежду, любовь** //Славянская правда. – 2013. – № 39 (155). – 26 сентября. – С.10.

***Живопись, фото, поэзия – единая музыка души** //Славянская правда. – 2013. – № 39 (155). – 26 сентября. – С.10.

Отмечены высокой наградой (ДГПУ награжден орденом св. Апостола Иоанна Богослова 1 ст.) //Славянская правда. – 2013. – № 42 (158), 17 октября. – С. 13.

***«Софиевские зори» зажигают в Славянске** //Славянская правда. – 2013. – № 42 (158), 17 октября. – С. 13.

***Творческие успехи земляков** (Лит. гостиная) //Славянская правда. – 2013. – № 42 (158), 17 октября. – С. 22.

***Презентация и международная выставка: первые серьезные испытания** //Славянская правда. – 2013. – № 43 (159), 24 октября. – С. 6.

Учебный отель – для студентов и действующий – для гостей //Славянская правда. – 2013. – № 45 (161). – 7 ноября. – С.6.

***Пусть маленький, но первый юбилей!** //Славянская правда. – 2013. – № 45 (161). – 7 ноября. – С.19.

***Біль і скорбота голодомору** //Славянская правда. – 2013. – № 48 (164). – 28 ноября. – С.7.

***Общественные организации и городская власть: партнерство крепнет** //Славянская правда. – 2013. – № 48 (164). – 28 ноября. – С.10.

***...И начало Рождественского поста**//Славянская правда. – 2013. – № 48 (164). – 28 ноября. – С.12.

В очікуванні другого пришествя. Камбек: Вірші (Переможець в номінації «Глибина філософського погляду на життя») /Місто моє, ти для мене єдине. Зб. /Відп. за вип. Сіваш Д.В.; Голова ред. колегії Гусейнова О.В. – Вип. 10. – Слов'янськ, 2010. – С. 84-87.

«...А я всё бегу и мечтаю о лани»: Эссе /Книга, которая изменила мою жизнь: (Переможець міського конкурсу). – Сб.: сост. О.А.Андрощук, Г.А.Лошкарёва, Н.В.Кривцова /Отв. за вып. Л.Н.Мамедова. – Славянск, 2013. – С.23-24.

2014

***И в каждом дне увидеть знак небесный** //Славянская правда. – 2014. – № 3 (171), 16 января. – С. 7.

***День памяти преподобного Серафима Саровского** //Славянская правда. – 2014. – № 4 (172), 23 января. – С. 6.

***Кращі починають першими** //Славянская правда. – 2014. – № 4 (172), 23 января. – С. 7.

И капля божьей благодати снизошла //Славянская правда. – 2014. – № 4 (172), 23 января. – С. 15.

***Мученица Татиана, силою веры усмиряющая льва**//Славянская правда. – 2014. – № 5 (173), 30 января. –

Успехи и перспективы: Славянский техникум Луганского нац. аграрного ун-та //Славянская правда. – 2014. – № 5 (173), 30 января. – С.11.

***Воспитание достойных людей** //Славянская правда. – 2014. – № 5 (173), 30 января. – С.11.

Тримаємо високий рівень (СК НАУ) //Славянская правда, № 6 (174), 6 февраля 2014 г., стр. 11.

***Незыблемая верность: блаженная и святитель** (Блаженная Ксения Петербургская, Святитель Иоанн Златоуст) //Славянская правда, № 6 (174), 6 февраля 2014 г., стр. 15.

***Осередок народних традицій і національного виховання** //Славянская правда, № 6 (174), 6 февраля 2014 г., стр. 15.

***«Відчути стан його душі»** //Славянская правда, № 9 (177), 27 февраля 2014 г., стр. 9.

Вшанування пам'яті Великого Кобзаря //Славянская правда. – 2014. – № 10 (178), 6 марта. – С. 10.

***Ім'я Тараса Шевченка на карті Слов'янщини** //Славянская правда. – 2014. – № 10 (178), 6 марта. – С. 15.

***Опыт германских библиотек перенимают в Славянске** //Славянская правда. – 2014. – № 11 (179), 13 марта. – С. 16.

***Мудрі заповіді Ярослава** //Славянская правда. – 2014. – № 12 (180), 20 марта. – С. 10.

В Славянске пройдёт семейный праздник //Славянская правда. – 2014. – № 13 (181), 20 марта. – С. 8.

***Математик, будущий медик, поэт** //Славянская правда. – 2014. – № 13 (181), 20 марта. – С. 12.

Нові грані сучасної освіти //Славянская правда. – 2014. – № 13 (181), 20 марта. – С. 13.

***Етнічний фестиваль – у очікуванні свята** //Славянская правда. – 2014. – № 13 (181), 20 марта. – С. 13.

***С Благою вестью и белой лилией в руке** //Славянская правда. – 2014. – № 14 (182), 3 апреля. – С.7.

***ЗОШ № 10 – «Бог і Україна понад усе» ...**//Злагода. – 2014. – № 22 (1079). – 11 вересня. – С.1.

***«Війна закінчилась, більше війни не буде» ...**//Злагода. – 2014. – № 22 (1079). – 11 вересня. – С.2.

Визит депутата и краеведов на Карачун – единение по-славянски //Злагода. – 2014. – №25 (1082). – 2 жовтня. – С.1.

***«Ми боремося за ваші серця»** //Злагода. – 2014. – № 36 (1093). – 18 грудня. – С.1.

2015

***Поети об'єднують націю** //Злагода. – 2015. – № 1 (1096). – 8 січня. – С.3.

***Ситуація загострюється – зберігаємо спокій** //Злагода. – 2015. – № 3 (1098). – 22 січня. – С.1,3.

***Як відродити Слов'янськ: Інтерв'ю з Олегом Зонтовим** //Донеччина. – 2015. – № 3. – 31 березня. – С.1-2.

***І травень – май в поезії юнацькій** //Злагода. – № 19 (1114). – 14 травня. – С.1 (під псевдонімом – Кузьма Ігнатенко).

***Вшановуємо загиблих за Слов'янськ** //Злагода. – 2015. – № 21 (1116). – 28 травня. – С.1.

***Доповідна: Журналістика** (рукопис)

***Пам'яті Кобзаря** //Злагода. – 2015. – № 21 (1116). – 28 травня. – С. 1.

***«Найкраща серед шкіл, звичайно, восьма...»** //Злагода. – 2015. – № 21 (1116). – 28 травня. – С.1.

***Берімо приклад з молодих!** //Злагода. – 2015. – № 22 (1117). – 4 червня. – С.1.

***«Скажи, хто твій друг?», - спитала нас бібліотека** //Злагода. – 2015. – № 23 (1118). – 11 червня. – С.1.

***Звітували краєзнавці Слов'янська** //Злагода. – 2015. – № 24 (1119). – 18 червня. – С.1-2; //Краєзнавець Донеччини: Інф. бюлетень. – 2015. – №2. – С. 4.

Мітинг вшанування пам'яті загиблих військовослужбовців Збройних сил України у Слов'янському районі 27 червня 2015 року.

***З Богом – у серці і з Україною – у душі** //Злагода. – 2015. – № 27 (1122). – 9 липня. – С.1.

***Вісім досягнень міського голови, який не краде** //Злагода. – 2015. – № 42 (1136). – 22 жовтня. – С.1-2.

Небесній сотні і всім тим, хто ще живий: Вірші (4) /Донеччина. – 2015. – № 19 (15888), 4 грудня. – С.7. (Фото: Олександр Романько читає свої вірші українським бійцям у пісках біля Донецька).

Олег Зонтов: «Слов'янськ непростий і суперечливий, але український»: інтерв'ю //Діалог із депутатом: Всеукр. громадськ. журнал (Київ). – 2015. – №1. – С.23-25.

Це – лише мій Слов'янськ!: Вірш /Навіяне дитинством: Зб. творів учнів, випускників, батьків ЗОШ № 8 м. Слов'янська /голова редколегії С.В.Делеске. – Слов'янськ, 2015. – С. 41-42.

2016

***І більше нас ніхто не роз'єднає!** //Злагода. – 2016. – № 4 (1150). – 28 січня. – С.1.

***Герої не вмирають** //Злагода. – 2016. – № 25 (1171). – 23 червня. – С. 1.

***Масковській ідуть, або Хто зупинить сарану?** //Злагода. – 2016. – № 28 (1174). – 14 липня. – С.1. (під псевдонімом – Свідомі українці Слов'янська).

***Невесела спадщина Віталія Веселого, або «Бездушне» сьогодні** Слов'янська //Злагода. – 2016. – № 29 (1175). – 21 липня. – С.2; – № 30, № 31, № 32, 35.

***На стежці довголіття активного життя (Віктор Стонога)** //Злагода. – 2016. – № 30 (1176). – 28 липня. – С.1.

Увінчані тризубом, вірою й хрестом...: Вірш //Донеччина. – 2016. – № 27 (15918), 29 липня. – С.5.

***Державний прапор – наша честь і гордість!** //Злагода. – 2016. - № 34 (1180), 25 серпня. – С.1.

***День, що єднає громаду** //Злагода. – 2016. – № 37. – 15 вересня.(Вставка)

***Свято моє свято, або Ніде правди діти**//Злагода. – 2016. – № 37. – 15 вересня (Вставка).

***Ідеологія – справа тонка... І надовго** //Злагода. 2016. – № 39 (1185). – 29 вересня. – С.1.

***Відновлений Слов'янськ ...А де логіка?** //Злагода. 2016. - № 39 (1185). – 29 вересня. - С.1.

Степу вистачить на всіх...//Злагода (Слов'янськ), - 2016. - № 41. – 13 жовтня. – С.2.

***Справжній герой України (Мирослав Мисла)** //Злагода. – 2016. – № 42 (1188). – 20 жовтня. – С.3.

***Жінка і війна – історія та сьогодні** //Злагода. – 2016. – № 46. – (1192). – 17 листопада. – С.1.

***Які вони, гідність і свобода по-словянськи?** //Злагода. – 2016. – № 47. – 24 листопада. – С.1.

Зима – пора натхнення і кохання //Злагода. – 2016. – № 52.(1198) – 29 грудня. – С.2.

***Конференція краєзнавців Донеччини** //Часопис Донеччина. – 2016. - № 43 (15934). – 9 грудня. – С.5. //Злагода (Слов'янськ). – 2016. – № 49 (1195). – С.1.

***Ой, летіли дикі гуси!...** //Злагода. – 2016. – № 50.(1196) – 15 грудня. – С.1.

***Письменники звітували перед земляками** //Злагода. – 2016. – № 51 (1197). – 22 грудня

***Петренко – поет із космосу чи «Черевківський феномен»?** //Злагода. – 2016. – № 52.(1198) – 29 грудня. – С.1.

***У Слов'янську пройшли голосні читання «Ось-ось Слов'янськ!»**

2017

***Бій за Крути у Слов'янську: Перша українська перемога в 2017 році** //Злагода. – 2017. – № 5. (1203). – 2 лютого. – С. 1.

***Поверніть «Віллу Марії» мешканцям Слов'янська! – закликають краєзнавці та працівники музею** //Злагода. – 2017. – № 7. – 16 лютого. – С. 3.

***Небесна сотня – наша жива і палаюча совість!** //Злагода. – 2017. – № 8 (1206). – 23 лютого. – С.1. (Додається вірш «Небесній сотні...»).

***Морський піхотинець Роман...**//Злагода. – 2017. – № 9 (1207). – 2 березня. – С.1.

***«Ну що б, здавалося, слова...»** //Злагода. – 2017. – № 9 (1207). – 2 березня. – С.1.

***Добровольці – люди, які врятували Україну!** /Злагода. – 2017. – № 11 (1209). – 15 березня. – С.1.

***Таку поліцію – шаную й поважаю** //Злагода. – 2017. – № 20. – 18 травня. – С.1.

***Коментар від учасника заходу** (голосні читання «Ось-ось Слов'янськ...»), журналіста і поета Олександра Романька //Злагода. – 2017. – № 23. – 8 червня. – С.2.

***Михайло Петренко: до проблем історичної пам'яті** //Злагода (Слов'янськ). – 2017. - № 22 (1220). – С.1.; //Часопис Донеччина. – 2017. – № 21 (15959). – 2 червня. – С.5; //Слово Просвіти. – 2017. – ч. 23 (919). – 8-14 червня. – С.14.

***«Вічне Середньовіччя хворої провінції», або Слов'янськ – це Україна** //Злагода. – 2017. – № 27 (1225). – 6 липня. – С.1.

***Поезія єднає українців вільного міста Слов'янська** //Злагода. – 2017. – № 27 (1225). – 6 липня. – С.1-2.

Поєднала поезія //Донеччина. – 2017. – 7 липня. – С.7

***Пан Василь, Або випадок в бібліотеці** //Злагода. – 2017. – № 30 (1228). – 27 липня. – С.1. //Донеччина. – 2017. – 9 серпня. – С.3.

***На день незалежності – у вишиванці!** //Злагода. – 2017. – № 30 (1228). – 27 липня. – С.2.

***Поліцейський – звучить круто! А як воно насправді?** /Злагода. – 2017. – № 32 (1230). – 10 серпня. – С.1,3.

***І в кожному вікні – державний прапор України!** //Злагода. – 2017. – № 34 (1232). – 24 серпня. – С.1.

***Рік Петренка набирає обертів** //Злагода. – 2017. – № 35 (1233). – 31 серпня. – С.2.(під псевдонімом Кузьма Ігнатенко).

***Чим зустрине рідна школа?** //Злагода. – 2017. – № 35 (1233). – 31 серпня. – С.3.

***Михайлове чудо лагідної осені** //Злагода. – 2017. – № 38. – 21 вересня. – С.1.

Варті пам'яті і слави земляка. Поет єднає Україну //Злагода. – 2017. – № 39 (1237). – 28 вересня. – С.1-2.

***Слова не зайві, хоч поряд й фарби оживають!..** //Злагода. – 2017. – № 41 (1239). – 12 жовтня. – С.1.

***«Ось-ось Слов'янськ!» від Володимира Трутка, Ольги Канзюби і Надії Оксенчук** //Злагода. – 2017. – № 44. – 2 листопада. – С.1.

***Українська письменниця Надія з самої Німеччини** //Злагода. – 2017. – № 44. – 2 листопада. С.1.

***Так дайте ж бо крилля, орлячого крилля!** 23.11.2017 р.

Псевдоніми Олександра Романька:

О. Романюк

Кузьма Ігнатенко

Юрій Дєточкін

Свідомі українці Слов'янська.

Прикрим недоліком є відсутність необхідної ланки профорієнтації та початкової професійної підготовки в системі позашкільної роботи відділу освіти Слов'янської міської ради – юнкорівського клубу, роботу якого вкрай необхідно поновити з урахуванням сучасних обставин та вимог до підготовки майбутніх журналістів.

Метою роботи клубу має бути: 1) виховання громадянської свідомості та суспільної відповідальності у молодих авторів; 2) отримання первинних знань, навичок та досвіду з фаху журналіста, оскільки навіть при вступі на журфак за умовами творчого конкурсу вже необхідно мати не менше п'яти друкованих публікацій чи сюжетів, які вийшли в ефір; 3) направлення на навчання до ВНЗ України (згідно укладених угод), які мають факультети журналістики (Київ, Дніпропетровськ, Львів, Харків); 4) поповнення журналістських рядів м. Слов'янська, навчання на різноманітних курсах (досвід роботи МАУ), які проводить НСЖУ, організація подібних курсів безпосередньо у нас.

З доповідної записки міському голові та начальнику відділу освіти м. Слов'янська члена НСЖУ Олександра Романька. 2015 р.

ЗМІСТ

Романько В. І. Журналістськими стежками Олександра Романька (Замість передмови)	3
Публіцистика 1988 – 2017 років	
Юнкор з Новотроїцького повідомляє (1988-1989 рр.)	17
Юнкорівська школа у Слов'янську (1989-1992)	28
Роки вдосконалення журналістської майстерності: Дніпро, Київ, Донецьк, Слов'янськ (1993 – 1997).....	59
Член НСЖУ, власкор газет «Донеччина» (Донецьк), «Дніпро-Славути» (Дніпропетровськ), «Злагода» (Слов'янськ), журналу «Діалог з Депутатом» (Київ), кореспондент газети «Славянская правда» (1998 – 2017)	74
Список статей Олександра Романька	406

Олександр Валерійович РОМАНЬКО

ПУБЛІЦИСТИКА: 1988 – 2017

Укладач, автор передмови Валерій Іванович Романько

Видання здійснене за кошти укладача

Підписано до друку 12.12.2019 р.
Формат 60x84 1/16. Ум. др. арк. 26,75.
Наклад 50 прим. Зам. № 1566.

Видавництво Б. І. Маторіна
84116, м. Слов'янськ, вул. Г. Батюка, 19.
Тел.: +38 050 518 88 99. E-mail: matorinb@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №3141, видане Державним комітетом телебачення та радіомовлення України від 24.03.2008 р.

«Сама по собі журналістика не є вирваним із суспільства явищем, це його елемент. Яке суспільство, така й журналістика сьогодні. Як ви розумієте, суспільство, яке за 25 років дожило до «ДНР» і «ЛНР», не заслуговує схвальних відгуків, а значить, і журналістика в тому числі. На журналістах лежить велика відповідальність.

У конкретній професії потрібно вчитися і набиратися навичок. Журналістика доволі демократична професія, якщо умієш, можеш працювати без освіти. Але потрібно проходити курси, спілкуватися з колегами, дивитися інші міста, відповідний порівняльний аналіз повинен бути в голові. Навіть якщо ти просто репортер і займаєшся фактами. Навіть порядок слів, який ти вибудовуєш у мові, говорить про те, як ти відносишся до цього факту. На сьогоднішній день ми повинні добитися максимальної прозорості. Нехай говорять все, що завгодно, і сепари, і профі, говорять, що вони думають. Коли ми побачимо загальну картину, спрацює здоровий глузд».

(З інтерв'ю Олександра Романька журналістам програми «Донецький діалог». 2016 р.)